Chu Lai

CHỈ CÒN MỘT LẦN

Lời nói đầu

Sau khi viết xong cuốn *Ba lần và một lần*, không hiểu sao trong tôi cứ thấy có điều gì bất ổn. Dường như tất cả mới chỉ dừng lại ở nửa vời. Giống như ăn xong một bữa cơm mà lại không có chén trà đặc để uống. Nó bứt rứt lắm! Cái gì dừng lại còn tạm được, cuộc hành trình đi tìm cái ác, đề cao cái thiện bằng hồn vía con chữ mà dừng thì coi như chưa tìm chưa đề cao được gì cả. Và như thế, cả tuyến truyện lẫn các số phận nhân vật, cả ý tưởng lẫn các tình huống, sự kiện nó mới nói được một phần. Trong khi dòng đời nó có khi nào trôi chảy một đoạn rồi dừng đâu.

Cũng có người bảo dừng ở đó là vừa, là tuân theo thi pháp mở, tức là một cái kết mở để cho người đọc suy tưởng tiếp. Song cũng có người nói, dừng thế là chưa đã, là chưa thật sự tôn trọng độc giả trong khi ai cũng biết rằng, một cuốn sách đọc được là cuốn sách dám đi đến tận cùng các tình huống, các vấn đề xã hội và các số phận nhân vật. Tôi lắng nghe cả hai và lắng nghe cả lòng mình. Con tim tôi mách bảo nếu thấy cần viết thì cứ viết tiếp đi! Viết vì những bức xúc mới mẻ do chính cuộc sống nóng rãy, sôi động không ngừng đặt ra chứ không phải viết vì một lý do có tính học thuật hay không có tính học thuật gì cả.

Và thế là tôi ngồi vào bàn để viết tiếp phần hai. Gọi là phần hai cho nó liền mạch chứ thực ra nó là một câu chuyện hoàn toàn riêng biệt với các sự kiện, các số phận riêng biệt được đẩy cao hơn mà phần viết trước chỉ đóng góp như một cái nền. Vì vậy, điều này xin bạn đọc tha lỗi và thể tất, tôi cố tình lấy lại tất cả các tên nhân vật cũng như đôi chỗ sử dụng cả những mảng ký ức của các nhân vật ở phần trước ngõ hầu tạo thêm một bề dày cho câu chuyện mà khỏi phải đi cắt nghĩa, miêu tả dài dòng.

Đây là một việc làm phiêu lưu và không kém phần mạo muội, giá trị truyền cảm của nó đến đâu, dừng lại tốt hay viết tiếp tốt, tôi hòan toàn trông ở như sự phán xét và cảm thụ công minh của bạn đọc. Xin cám ơn!

http://tieulun.hopto.org

Phần một

I

Sài Gòn những năm cuối thiên niên kỷ hai ngàn.

Thành phố xưa nay vốn đã sôi động nay càng sôi động hơn trong sự bung mở đến ngổn ngang và náo hoạt của những làn gió thị trường từ bốn phương đang ào ạt thổi về. Nhà cửa đổi thay. Đường xá đổi thay. Cảnh sắc đổi thay. Số phận con người cũng đổi thay từng ngày, từng giờ. Nắng vẫn cái nắng ấy, sánh vàng. Gió vẫn cái gió ấy, xanh xanh. Dòng sông vẫn dòng sông ấy, mơn man nhưng có ai đã biết rằng, ẩn chìm bên trong mọi sự vận động tưởng như êm hoà, tung tảy đó lại là biết bao những cảnh đời, những con người đang dập dềnh trôi nổi như những cánh bèo lục bình đang trôi nổi ngoài cửa sông cửa biển kia.

Cách Thành Phố chừng trên một trăm cây số về phía tây bắc, nếu đi theo con đường đất đỏ mỗi lúc mỗi chênh vênh bò sâu vào những cánh rừng già lở tróc, dấu vết của một hành vi khai khẩn bừa bãi xuất phát từ lòng tham và từ sự quản lý tuỳ tiện đến không hiểu được của các cấp có thẩm quyền ta sẽ gặp một khu nhà bằng bặn nằm e ấp bên trong những rặng cây rậm lá bao quanh. Trời biên cương, gió biên cương mát rượi, mát đến nao lòng. Bước tiếp vào bên trong, cảnh vật mở ra vẻ tĩnh lặng, mộng mơ khác thường với những bồn hoa, cây cảnh được xén tỉa kỹ càng, tinh tế, với những khu hồ xinh xắn nghe được cả tiếng cá quẫy xôn xao và nếu nhìn lên khách vãng lai không đập mắt phải những hình hài ghầm ghì, xám xịt của mấy cái chuồng cu canh gác chọc nhức nhối lên bàu trời và bốn bức tường nham nhở có giây kẽm gai chằng chịt chăng ngang thì khó có thể nghĩ rằng đây lại là một nhà tù thời hiện đại.

Buổi sáng. Giấc sáng trong nhà tù cứ hao hao gợi lên cái giấc sáng trong doanh trại lính. Cũng tiếng kẻng nghe uốn cong cả người, cũng sự trở dậy nhất loạt ra sân làm vài động tác thể dục, cũng xách bát đũa xuống nhà ăn và cũng vội vàng nón áo bươn bải đi ra ngoài hiện trường. Chỉ khác màu áo và màu da và cái nhìn u uẩn mờ tối trên khuôn mặt. Loáng cái, các tốp tù nhân nam nữ, quần áo sọc với đủ các loại cuốc xẻng, xà beng, dao kéo trên vai đã lặng lẽ tuôn hết ra cổng rồi cũng lặng lẽ biến mất trong các góc khuất màu xanh tuồng như bắt đầu cho một ngày làm việc cật lực cho cái gọi là biến giọt mồ hôi thành chất gạn lọc những linh hồn tội lỗi. Chỉ chờ có thế, cánh cổng trại giam phía sau họ đã ken két đóng lại như thể cái tiếng nghiến buồn thảm và khắc nghiệt của thời gian vào kiếp người cũng đã chán lắm cái động

http://tieulun.hopto.org

tác lặp đi lặp lại mãi này.

Bên trong, tất cả cánh cửa các gian phòng nồng nặc hơi người chua loét đều đóng im ỉm. Buồn tênh. Lại giống như một doanh trại mà bộ đội vừa lên đường hành quân đi đâu.

Riêng có một căn phòng kiểu hỏi cung quen thuộc là vẫn mở. Căn phòng khá lạnh. Lạnh luôn cả cái tia nắng buồn tênh từ ngoài hắt qua cửa sổ vào bàn. Lạnh như nơi đây ngàn năm nay vẫn lạnh như thế để chứng kiến những lời nói qua lại có tác động buồn vui đến số phận con người.

Ngồi trước bàn lạnh là một nữ thượng tá công an chừng bốn mươi tuổi, đẹp, một vẻ đẹp buồn, đoan trang và hướng nội. Đó là Út Thêm, trưởng phòng điều tra xét hỏi mới từ Thành Phố xuống sớm nay. Chị đang dõi tầm mắt ra ngoài cửa sổ về phía những cánh rừng xa xa như mải đắm chìm vào những suy nghĩ nào đó nhưng rồi cái vẻ bồn chồn, khắc khoải lại hiện về.

Lát sau, một đại uý to cao, rắn rỏi, có nét mặt cũng nghiêm lạnh bước vào, dập mạnh gót giày rất đúng điều lệnh:

- Báo cáo trưởng phòng, mọi việc đã sẵn sàng, phạm nhân đang được giải lên!

Một chút xao động hiện ra trên khuôn mặt chị rồi liền đó là một cái lắc đầu khó nhọc:

- Thôi...Khỏi cần. Cứ đưa thẳng ra xe đến hiện trường.

- Nhưng...

- Tôi không muốn phải nghe mãi cái điệp khúc điên khùng cứ nhất mực nhận tội có chủ ý giết người về phần mình trong khi với tất cả những bằng chứng như Hoàng nói, anh ta không hề có ý làm điều đó.

- Đúng, không hề có chủ ý.

- dù sao cũng cám ơn Hoàng - Chị bất giác buột miệng.

- Chị nên cám ơn người ấy.

- Sao?

- Chính người ấy, bằng tất cả vẻ bí hiểm, điên rồ của mình đã đánh thức trong chị một cái gì mà từ ngày về đây cùng công tác dưới quyền chị, Hoàng chưa hề thấy.

http://tieulun.hopto.org

- Cái gì kia ? - Chị chau mày nhưng ánh mắt lại toát lên vẻ gì như tò mò như khích lệ.

- Hoàng không biết. Hoàng chỉ hiểu rằng giữa chị và con người đó có một cái gì thiêng liêng lắm ràng buộc, một sự thiêng liêng mà Hoàng luôn kính trọng - Thoáng nhìn ra ngoài - Ông ta đã tới, có lẽ ta đi thôi.

Chị nhìn ra, thoáng nhăn mặt lại. Phạm nhân Sáu Nguyện đang đi qua sân nắng, dáng hình gầy guộc, nhàu nát, tóc lởm chởm, mắt vô hồn, thỉnh thoảng lại cười vu vơ.

Hòang bắt được cái nhfin ấy, hỏi nhỏ:

- Chị Út, ta có cần tra còng và đi bằng xe tù như thông lệ không ạ?

- Khỏi! Tôi hiểu con người này. Cứ để cho phạm nhân ngồi thỏai mái trên một chiếc xe bình thường.

- Rõ!

Khi quyết định như thế, cả hai đều không biết rằng họ đã vô tình đưa con người khốn khổ, nhàu nát ấy vào một tai nạn bất ngờ mà cái mục tiêu hiện trường kia không bao giờ thực hiện được nữa!

http://tieulun.hopto.org

2

Chiếc xe cứu thương như một con thú hộc lên, lao ngược dòng người đưa Sáu Nguyện vào bệnh viện. Ngồi bên cạnh anh, nhìn khuôn mặt bê bết máu sau vòng băng quấn vội kín quanh đầu anh, mắt người đàn bà tối xẫm lại. Thế là chỉ vì một phút sao nhãng mà giờ đây phạm nhân đã trở thành nạn nhân. Rồi không hiểu tới đây tất cả mọi chuyện sẽ diễn tiến thế nào? Sẽ thế nào? Đáng lẽ chị không nên để anh ấy ngồi trong trạng thái tự do như thế, đáng lẽ xe chở anh đi sáng nay phải đúng là xe tù bít bùng theo đúng nguyên tắc, đáng lẽ chị không nên cho xe đi đường này, đáng lẽ...Một linh cảm mơ hồ về điều gì đó rất không tốt lành lơ lửng ở những ngày trước mắt khiến tay lái chị thoáng lạng đi. Trời ơi! Chả lẽ cuộc đời này đúng là có sự đeo đuổi dai dẳng của cái gọi là ân oán giang hồ chăng? Nếu không tại sao lại đúng vào lúc đó, giờ đó, trên đoạn đường đó họ lại đụng nhau mà không phải là chỗ khác, lúc khác. Một kẻ tội tù và một kẻ đang sáng choang, hào nhoáng trong một buổi lễ động thổ long trọng. Thế là biết bao công sức của chị và người cộng sự trẻ tuổi để cố tìm ra sự thật những ngày qua đều như muối bỏ biển cả ư? Sao phận số con người lại có thể oái oăm như thế? Sao người đàn bà quỷ quái ấy lại cứ xen vào giữa hai người đàn ông như một sự sắp đặt oan nghiệt của tạo hoá như vậy? Tư Chao...

Trong tiếng còi cấp cứu rú lên đau đớn và bất lực, lời kể đẫm nước mắt của Tư Chao, vợ Năm Thành, gã thủ lĩnh của cái tổng công ty Thành Long khét tiếng mà hồi sáng phạm nhân đã đụng độ rồi mụ mị nhảy xuống đó, và cũng là người yêu trong rừng trước đây của phạm nhân về cái đêm mưa rả rích hôm rồi trong ngôi biệt thự ngoại thành không hiểu sao lại chập chờn hiện về trong đầu óc chị như một dòng chảy ngầm nhức nhối, day dứt mà chị không thể thoát vùng ra được. Đêm ấy, phải chăng đó là một cái đêm định mệnh cho cả ba con người lại có dịp được hội tụ bên nhau trong một hoàn cảnh chẳng nên hội tụ chút nào. Và cả chị nữa...

o

Cổng bệnh viện hiện ra sao ảm đạm giống cửa mộ thế này. Nạn nhân được chuyển lên một chiếc băng ca. Chiếc băng ca lăn vun vút dọc hành lang thoải dốc đến một căn phòng ở cuối dãy. Cửa phòng mở ra rồi ập lại nổi rõ hai chữ "Cấp cứu" như vừa được viết bằng máu tươi trên xa lộ. Chị và người cộng sự đeo băng tay của mình bị gạt lại thẳng thừng bên ngoài hành lang. Cả hai đi lại bồn chồn, thỉnh thoảng lại vấp mắt phải nhau.

Lát sau Út Thêm nói:

http://tieulun.hopto.org

- Hoàng về sở báo cáo, kiểm tra lại vết thương rồi bố trí người đến canh chừng. Mặc tôi ở đây.

- Hoàng ở lại tiện hơn. Lỡ có xảy ra chuyện gì...

-Không thể có chuyện gì hết - Thêm chợt gắt - Làm sao có thể xảy ra chuyện gì được.

- Dạ...- Vẻ khổ sở - Trong chuyện này mọi chuyện là do lỗi của Hoàng. Hoàng đã...

- Thôi, đi đi!

Chị thả rơi người xuống, mặt nhăn quắt lại vẻ đau đớn. Hoàng nhìn chị giây lát rồi từ từ quay người đi dọc hành lang ra phía cổng. Vẫn dáng đi nghiêm ngắn, chuẩn mực như dáng đi duyệt binh nhưng giờ đây hơi có chiều nghiêng lệch đi một chút về phía tay đau.

Thời gian được đo bằng những tiếng chân y tá uể oải qua lại như cuộc đời này họ đã chán lắm những bước đi giữa bệnh nhân, chết chóc thế này rồi.

Gần một giờ sau, cửa phòng cấp cứu bật mở. Một bác sĩ có hàm râu quai nón đi ra, trán lấm tấm mồ hôi, nhìn quanh, hỏi mệt mỏi:

- Ai là người nhà nạn nhân?

- Thưa, tôi! - Út Thêm đứng bật dậy - Sao rồi , thưa bác sĩ?

- Đồng chí là..., đôi mắt kính hình như còn vương lại mấy chấm máu li ti nhìn săm soi vào bộ sắc phục trên người chị.

- Vâng, tôi là người nhà của nạn nhân. Anh ấy...

- Vết thương quá nặng! - Một câu nói gọn khô như nói về một căn bệnh cảm cúm.

- Nhưng... liệu có qua nổi không ạ?

- Lúc này chúng tôi chưa đưa ra được kết luận gì hết.

- Dạ...Vậy có thể cho tôi vô thăm một chút không?

- Vô ích! Nạn nhân đang hôn mê và sự hôn mê này chắc chắn không phải ngày một ngày hai. Xin lỗi đồng chí!

http://tieulun.hopto.org

Người bác sĩ đi trở vào phòng. Út Thêm ngơ ngác nhìn theo. Đến lúc này vẻ đau đớn của chị mới hiện lên thật rõ ràng, vô vọng. Nhưng liền đó là một chút thoáng nhẹ chạy nhanh qua đầu. Như vậy có nghĩa là người ấy không chết, chưa chết. Nếu phạm nhân có mệnh hệ nào thì rồi không hiểu chính chị sẽ phải sống ra sao đây?

Vừa lúc từ đầu hành lang có một bóng đàn ông to lớn, mập mạp đi vào, lặng bước đến gần chị, đôi đế giày chuyển động oai vệ trên nền gạch men cũ kỹ. Chị bất giác nhìn lên và chợt chau mày. Thú thực chị không muốn người đầu tiên đến đây là ông nhưng lại là ông, đại tá Trần Quyền, cấp trên trực tiếp của chị. Chị vội đứng lên để nhận một cái nhìn cùng giọng nói đều đều như đọc kinh đã trở thành quen thuộc:

- Tôi vừa được nghe báo.

- Dạ, báo cáo thủ trưởng, xe đi đến đoạn...

- Khỏi! - Quyền phất tay - Tôi đã biết. Cứ ngồi xuống! Không sao, một tai nạn nghề nghiệp thông thường, cái cần rút kinh nghiệm là không bao giờ được nơi lỏng với tội phạm. Giả thử hôm nay hắn dùng một vật gì đó đập vào đầu hai người rồi mới thực hiện hành vi chạy trốn thì câu chuyện sẽ xấu đến đâu.

- Thưa, anh ta không hề có ý chạy trốn.

- Thôi được rồi - Thêm một cái phất tay nữa - Việc đó sẽ được làm rõ sau. Tôi đến đây để kiểm tra coi việc bảo vệ phạm nhân thế nào. Mà ủa, liệu hắn còn sống không đã rồi mới lo công tác canh chừng chớ.

- Báo cáo! Phạm nhân vẫn còn sống và việc bảo vệ, đồng chí Hoàng sẽ lên phương án cụ thể trình lên thủ trưởng sau.

- Tốt!- Lặng nhìn về cánh cửa phòng cấp cứu một chút như suy nghĩ điều gì rồi quay lại mỉm cười - Vậy ta chả còn việc gì phải ở lại đây nữa hết. Tôi sẽ đưa cô Út về. Chắc từ sáng chưa kịp ăn gì phải không? Tôi cũng chưa ăn, họp hành lu bu quá, ta tranh thủ cùng đi ăn luôn.

- Cám ơn anh Tư, tôi không đói. Anh cứ về trước đi!

Trần Quyền thoáng nhìn vào mắt chị một giây, khẽ lắc đầu:

- Vụ án này mỗi lúc mỗi trở nên phức tạp, cô Út nên giữ gìn sức khoẻ.

- Tôi vẫn khoẻ. Cám ơn đồng chí phó giám đốc.

http://tieulun.hopto.org

Vừa lúc từ phía cuối hành lang xuất hiện một cô gái chừng 18 tuổi, dáng rất đẹp, ăn vận hiện đại, khuôn mặt thanh thoát, có cái gì hao hao nét mặt Út Thêm, bước như chạy đến. Tiếng cô trong vắt:

- Mẹ! Chú Hoàng gọi điện cho con. Con sợ quá! May mà mẹ không bị sao. Con mang đồ ăn đến cho mẹ - Quay qua Quyền - Cháu chào bác, bác cũng ở đây ạ?

Nói rồi cô ngồi xuống cạnh mẹ, giở trong bịch ni lông ra nào bánh mỳ, sữa tươi, hoa quả... Út Thêm gói lại, lắc đầu:

- Cứ để đó, mẹ ăn sau.

- Không! Mẹ phải ăn ngay bây giờ, ăn trước mặt con kia. Dạo này mẹ hay bỏ ăn lắm.

Trần Quyền nhìn cô gái cười:

- Càng lớn càng giống mẹ, giống cả tính tình, cả lời ăn tiếng nói.

- Con không giống mẹ thì giống ông hàng xóm hả bác?

Cô gái đáo để và hóm hỉnh đốp lại khiến cái cười trên môi ông ta không nở rộng thêm được nữa. Quyền đứng dậy:

- Thôi, tôi về trước, hai má con cứ ở đây rồi về sau. à, sáng mai có cuộc họp đó, có phái viên trên bộ xuống muốn nghe kỹ thêm về vụ án này, cô Út nhớ đừng để đến trễ.

- Dạ.

Ông ta quay lưng bỏ đi. Vẫn những bước đi oai vệ. Cô gái nhìn theo:

- Con không thích cái cách bác ấy nhìn mẹ.

- Nhìn sao?

- Gian gian thế nào ấy.

- Thế nào là thế nào?

- Con không biết, mẹ lớn hơn con mẹ phải biết chớ.

- Thôi chuyện người lớn, con để tâm làm gì. Cầu đâu?

- Cầu về quê có đám giỗ. Tối nay nếu mẹ còn ở đây, con sẽ dẫn Cầu đến ngồi

http://tieulun.hopto.org

cùng mẹ cho vui.

- Đến đây à? - Nét mặt chị hơi tái đi - Không... không được, không nên.

- Cái gì đó hả mẹ?

- Không, không có gì nhưng con đừng để cho cậu ấy tới.

- Con... con không hiểu?

- Rồi con sẽ hiểu nhưng không phải lúc này.

- Người lớn phức tạp quá hà. à mà mẹ, cái ông phạm nhân cổ quái mà mẹ nói là rất khó chịu ấy còn sống không?

- Sống. Nhất định sẽ sống. Người như thế thì không thể chết được.

Cô gái mở to mắt nhìn mẹ, càng không hiểu...

http://tieulun.hopto.org

3

Biển Long Hải. Cũng là một bãi biển du lịch mới được khai sinh ra trong thời mở cửa nhưng nơi đây vẫn còn phảng phất giữ được nét hoang sơ, man mác của một vùng biển khuất nẻo. Nhà cửa thưa thớt hơn và âm thanh cũng có chiều đỡ náo hoạt hơn. Trong tiếng sóng xô mê mải vào bờ có thể nghe được cả tiếng phi lao mơn man vào mép nước.

Nắng chói chang. Nắng sánh quẹo như thể sắt ra được từng khúc ánh vàng. Một chiếc xe hơi nhãn hiệu đời mới ràn rạt bon nhanh trên con đường tráng nhựa ven biển tạo thành một sự chuyển độnbg mỏng manh trước đại dương bao la, tĩnh lặng. Đến một khúc quanh, ngần ngừ một chút, chiếc xe đi sâu vào một khu có nhiều khuôn hầm nuôi tôm nằm dập dềnh trên mặt sóng. Xe dừng. Chu Thiên, gã trợ lý an ninh kiêm vệ sĩ đặc biệt của Năm Thành bước xuống, vẫn trang nhã, lịch sự, hoàn toàn mang dáng dấp của ông chủ hắn nhưng lạnh lẽo, trẻ trung hơn.

Hắn tiến đến một đám người cả nam lẫn nữ, cả người già lẫn trẻ em đang mồ hôi mồ kê miệt mài làm những công việc phải làm cho một buổi sáng bận rộn. Kẻ dưới nước, người trên bờ. Thức ăn rải xuống, những búng tôm sủi lên, quẫy đạp, để lộ những lưng tôm béo mẫm, ánh xanh. Đang vào mùa phát dục nên những chú tôm càng xanh, những chú tôm sú vút qua vút lại giữa bày tôm cái xem chừng có vẻ hào hứng lắm.

Đến gần vuông tôm đầu tiên, Chu Thiên tháo kính, nét mặt tỏ ra lễ phép hỏi một câu gì đó. Mấy người được hỏi nhìn nhau rồi một chị chỉ về hướng trước mặt, nơi có bóng một phụ nữ đang lui cui bên bìa nước. Thiên gật đầu tỏ ý cám ơn rồi đi lại .

Cái bóng đó là một phụ nữ chừng trên bốn mươi tuổi, nước da rám nắng, ẩn đằng sau cái vẻ tiều tuỵ của một người phụ nữ lao động tần tảo trong nắng gió nghiệt ngã là một nét đẹp xưa cũ vẫn hé lộ ra thấp thoáng. Và đôi chân trần ngâm trong lòng nước của chị vẫn còn săn rắn, lẳn tròn lắm, đôi chân của một cô gái mới lớn. Chị quệt mồ hôi nhìn lên đưa mắt tò mò nhìn người đàn ông trẻ đẹp có cái nhìn buốt xoáy đang đến gần...

- Xin lỗi! - Thiên lên tiếng, cái thứ tiếng cố làm ra vẻ nhã nhặn nhưng nghe sao vẫn cứ rờn rợn - Chị là chị Bảy, bảy Thu ?

- Dạ... - Chị ngơ ngác.

http://tieulun.hopto.org

- Chị có thể nghỉ tay được chừng một tiếng không ?

- Có việc chi không anh? - Càng ngơ ngác.

- Tôi từ chỗ những người quen cũ trước cùng ở rừng với chị đến đây.

- Cùng ở rừng...Thế ạ! Nhưng... nhưng tôi đang còn dở việc. Cái giống tôm mới nhập về này nó khó tính lắm chỉ cần lơ ra một chút là...

- Chị cứ bỏ đó, hoặc nhờ ai coi giùm, tôi sẽ trả bù gấp mười, gấp hai mươi nếu chị muốn.

Bảy Thu nhìn người khách thoáng chút dò xét rồi cũng rửa tay, thả ống quần bước lên. Thoáng con mắt đàn ông nhìn vào cặp đùi lẳn chắc ấy rồi lạnh lùng chuyển ngay sang hướng khác.

o

Gió thổi dàn dạt. Biển xanh ngắt. Bàu trời thoáng rộng. Mây trôi như sương. Ngàn năm trước biển vẫn thế và ngàn năm sau chắc nó vẫn chẳng hề thay đổi. Chỉ có con người là tuần tự sinh ra, mất đi, chiến tranh và hoà bình, khổ đau và hạnh phúc khép kín trong một vòng luân hồi hư ảo. Trong một cái quán cóc lợp lá dừa nằm hơi nhô ra mặt nước một chút, họ đang ngồi trước nhau bên hai ly cam vắt. Nét mặt người khách vẫn lặng tờ. Các cơ trên mặt hắn dường như không chuyển động kể cả lúc hắn nói. Một khuôn mặt được đẽo bằng thứ gỗ đặc biệt ở trên rừng. Nhưng tiếng nói của hắn lại rất mềm như giang như nứa:

- Tôi mang đến chị lời xin lỗi chân thành của một người.

Chỉ có đôi mắt buồn như bóng núi nhìn lên...

- Đáng lẽ người ấy sẽ trực tiếp đến chị nhưng vì một mặc cảm nặng nề không giải toả được nên đành sai khiến đến tôi.

- Anh nói gì tôi không hiểu... Người ấy là ai? Mà ai sai khiến anh?

- Dạ! Người ấy là ông chủ.

- Ông chủ nào?... Tôi có quen ông chủ nào đâu. Tôi chỉ là người nuôi tôm bình thường. Có thể, xin lỗi, anh nhầm với ai đó chớ.

Vẻ như không để ý đến câu nói cùng nét mặt của chị, giọng hắn vẫn đều đều như giảng kinh:

http://tieulun.hopto.org

- Vâng! Ông chủ muốn qua tôi nói lại với chị rằng, tình thế lúc ấy ông không thể làm khác. Hơn nữa, thực chất ông ấy chỉ lo cho quyền lợi của quốc gia, ông muốn cảnh tỉnh không chỉ cho công nhân mà cả giới quan chức người Việt hiểu ra một điều rằng: Làm ăn với tư bản nếu cứ giữ mãi thói quen manh múnkiểu nông dân như thế rồi là sẽ lãnh đủ.

Lồng ngực người đàn bà bỗng thắt lại. Chị đã hiểu cả. Thì ra là thế. Chị không muốn ai nhắc lại chuyện đó, càng không muốn ai nhắc đến cái tên con người kia. Một con người đã in đậm một dấu vết nhức nhối và chát đắng trong cuộc đời chị. Năm Thành...Tiểu đoàn trưởng Năm Thành... Tổng giám đốc Năm Thành...Có một thời chị đã yêu hắn, yêu hơn cả bản thân mình, yêu cả cái xấu lẫn cái tốt trong con người phức tạp của hắn. Trẻ trung, đẹp trai, cao lớn, đầy vẻ dày dạn phong sương, đánh giặc lì lợm, yêu đương cũng lì lợm, nổi tiếng khắp vùng là một tay súng tài hoa và cũng là một tay chơi đào hoa đã làm khổ không biết bao nhiêu đàn bà con gái. Chính vì thế mà khi hắn tìm đến chị, nói đúng hơn là tìm đến cái thân hình lẳn tròn, cái khuôn mặt gợi tình như một lần hắn đã thú thật của chị, chị đã kiên quyết lắc đầu. Hắn không buông tha. Cuộc đuổi bắt giữa một con đực và một con cái trong suốt giải rừng chồi ven sông Sài Gòn sẽ không có đoạn kết nếu như lần ấy, trong một lần chống càn hắn không bị thương và chị không có nhiệm vụ dìu hắn xuống hầm để tránh miếng đòn huỷ diệt cuối cùng của đối phương. Hầm chật. Phía trên là sự chết chóc. Yên tĩnh và nhột nhạt đến không chịu nổi. Nóng hầm hập. Mùi da thịt khác giới nôn nao... Thế là điều gì cần xảy ra đã xảy ra giữa hai tấm thân đang khao khát đòi hỏi sự thoả mãn bản năng không tránh khỏi. Không! Đáng ra cũng chưa hẳn có chuyện gì nếu hắn không quỳ xuống nói như rên như khóc:"*Anh chỉ yêu một mình em...Yêu thiệt tình, còn ráo trọi những đứa con gái khác chỉ là thương...Đời con gái ở rừng cực quá, chỉ có mỗi chuyện đó mình là thằng đàn ông mà mình không đáp ứng được thì còn ra cái gì nữa... Thu ơi! Hiểu cho anh...*" Và chưa kịp hiểu thì trái tim người con gái chưa từng một lần nếm trải trái đắng đã bị bắn rách .

Để rồi chỉ sau đó vài tháng chị mới choáng váng nhận ra rằng, trái tim hắn không hề thuộc về chị mà thuộc về một người con gái xinh đẹp, có tiền có bạc khác đang sống ở trong ấp, Tư Chao! Nỗi đau này càng được nhân lên khi cô gái đó lại chính là người vợ chưa cưới của anh Sáu Nguyện, một chiến hữu thân thiết với hắn, một cán bộ quân báo mà cả vùng kính trọng. Hận thù và kinh tởm, chị xin chuyển sang một đơn vị ở vùng địa bàn khác để hàng ngày khỏi phải nhìn thấy khuôn mặt đẹp một cách trơ trẽn của hắn. Anh Sáu Nguyện cũng bị chuyển lên rừng già làm người lính thu dung vì đã không tuân thủ mệnh lệnh tỉnh đội vào ấp trừ khử kẻ tình địch vì lý do hắn chiêu hồi. Nói cho đúng, điều này sau đó mới chị mới biết, anh ấy không thể nổ súng vì trong bụng của Tư Chao lúc ấy có một giọt máu đang tồn tại. Giọt máu của ai, điều đó cho đến mãi sau này đối với chị, với mọi người vẫn còn là

một điều nghi hoặc.

Cuộc đời dâu bể. Cái ta muốn tìm lại chẳng thể tìm được, cái ta muốn trốn nó lại cứ sừng sững hiện về. Chẳng hiểu số phận sắp xếp thế nào mà sau đó, giữa những ngày hoà bình vất vả kiếm kế sinh nhai, chị lại phải đối mặt với hắn, đối mặt trong một hoàn cảnh hoàn toàn trớ trêu mà chị chưa bao giờ dám nghĩ tới. Trong suy nghĩ của chị, cùng lắm hắn chỉ là một tên chiêu hồi, một tên phản bội, phản bội cả lý tưởng lẫn tình cảm của bạn bè nhưng đến nước hắn, nhân danh tổng giám đốc liên doanh cứ dửng dưng đứng đó, lại còn mở mồm phê phán chị em công nhân là thiếu trách nhiệm, thiếu tác phong công nghiệp khi con mụ đốc công người châu A kia đã dám dùng dép tông đánh vào giữa mặt một người thì chị không còn hiểu nổi nữa. Điên lên và hận cả hắn, chị đã bẻ quặt tay con mụ ấy ra đằng sau, nhổ một búng nước bọt xuống dưới chan hắn rồi bỏ đi.

Chuyện này chị đã đem kể lại với Sáu Nguyện lúc đó đang là cán bộ bảo vệ của một xí nghiệp xây dựng quân đội ở đây. Thì cũng chỉ là kể cho vơi nhẹ thôi chứ chị đâu có biết rằng chính câu chuyện đó đã khiến cho anh Sáu có một quyết định kinh khủng là khăn gói ra đi. Chị hỏi đi đâu, anh ấy trả lời là đi đến cái nơi cần đến, phải gặp cái kẻ cần gặp. Rồi sau đó không thấy anh ấy trở lại. Nghe đâu anh đã đi gặp cái kẻ đã làm nhục quốc thể, đã để mặc cho ngoại bang xúc phạm đến đồng loại kia. Gặp để làm gì, chị không rõ, chỉ biết mang máng rằng sau lần gặp đó cuộc sống của ảnh bị rơi vào cơ cực lắm, hình như có dính cả vào vòng lao lý thì phải...

- Chị Bảy!

Tiếng Chu Thiên khẽ vang lên kéo thếch chị trở về hiện tại. Thoáng rùng mình, chị quay mặt đi như gặp gió độc, giọng nhột nhạt:

- Thì ra anh là người của con người đó? Tôi không muốn nhắc lại chuyện cũ và càng không muốn nhắc lại cái tên của con người kia. Xin lỗi! Tôi đang bận.

- Một câu nữa - Mặt Chu Thiên vẫn lạnh - Nếu chị biết rằng, ngay sau khi để chị phải thôi việc, ông ấy đã bay ngay sang bên ấy chính thức đề nghị ông chủ tập đoàn kinh tế bên ấy phải có hình thức trừng phạt với viên nữ đốc công nọ, nếu không, ông sẽ rút ra khỏi liên doanh.

- Tôi không quan tâm.

- Và cả điều này nữa chắc chị cũng không quan tâm nhưng tôi không thể không truyền đạt - Hắn lấy trong Catap ra một chiếc phong bì mỏng đặt trên bàn - Đây là cái ngân phiếu ông ấy có nhã ý gửi chị, cũng gọi là một chút bồi hoàn về tổn thất mà ông đã buộc lòng phải gây ra cho chị vừa rồi. Mong chị hiểu cho đây không

http://tieulun.hopto.org

hoàn toàn là một giá trị vật chất mà là thể hiện một sự xám hối khó nói ra lời.

- Bao nhiêu?- Chị đột ngột quay lại, cầm chiếc phong bì đưa lên ngang mày.

- Hai mươi ngàn đô. Nếu cần, ông ấy sẽ có thể gửi thêm.

- Hai mươi ngàn....! Tức hơn 300 triệu! Bằng thu nhập của cả một đời người, nhiều đời người! Nhiều quá. Nhưng để bồi hoàn danh dự thì lại ít quá. Tất nhiên không chỉ là danh dự của riêng tôi. Cảm phiền anh nói lại giùm với người ấy là, sự xám hối tốt nhất lúc này là hãy sống cho tử tế. Còn chuyện kia tôi quên rồi. Quên hẳn rồi. Xin lỗi!

Bảy Thu đứng dậy định bỏ đi thì Thiên khẽ chặn lại, giọng hơi khác đi:

- Tôi biết giữa chị và ông chủ ngày trước có những tình cảm đặc biệt ở trong rừng, tôi trân trọng tình cảm đó và hôm nay, được chứng kiến chị từ chối món tiền này, tôi càng trọng chị và nghĩ rằng ngày ấy ông chủ tôi đã không nhầm. Nhưng thời thế đổi thay rồi, chị cứ giữ mãi các giá trị cũ ấy sẽ chuốc lấy sự bất hạnh.

- Bất hạnh cho tôi hay bất hạnh cho ông ta, cho các người?

Ném lại một câu, chị quay người đi luôn. Chiếc phong bì vẫn nằm bẽ bàng trên bàn. Gã trợ lý nhìn theo, mặt không vẩn lên một thái độ gì rồi nhẹ lắc đầu vừa như hiểu vừa như không hiểu...

http://tieulun.hopto.org

4

Nắng ngoại ô dường như dịu hơn nắng nội thành. Gió ngoại ô cũng vậy, có vẻ như xanh hơn, dào dạt hơn. Ngoại ô bao giờ cũng gợi lên một sự tĩnh lặng man mác giữa bạt ngàn màu xanh bất tận của cây lá. Trong một khu ngoại ô như thế bất chợt hiện lên một căn biệt thự xinh xắn kiểu nhà nghỉ cuối tuần, thứ nhà nghỉ đang mọc lên nhan nhản khắp nơi vốn là thứ chơi sang của những người có tiền thời mở cửa. Một bên sông một bên đường, căn biệt thự tự dưng toát lên một chút vẻ bồng lai, phiêu lãng phản ánh rất rõ cái gu lịch lãm không khoa trương cầu kỳ của chủ nhân.

Trong một căn phòng cũng được bày biện giản dị nhưng sang trọng trên lầu hai, một người đàn bà chừng bốn nhăm tuổi, ăn vận nền nã, nét mặt thật buồn và trống trải đang lặng lẽ xếp quần áo, đồ đạc vào va ly. Đó là Tư Chao, vợ của tổng giám đốc Năm Thành. Trong mớ đồ đạc đó hiện lên tấm ảnh người tù Sáu Nguyện hồi còn trẻ, rất nam tính, mũ tai bèo, quân phục giải phóng đang nhìn lên tươi cười. Chị đắm mắt vào khuôn mặt ấy, cái nhìn nhoà dần đi rồi từ từ để rơi ra một giọt nước mắt. Chao ôi, mới đó với đó mà đã hơn hai chục năm trôi qua rồi. Khi ấy tất cả đều còn rất trẻ, cuộc sống của mọi người đều rất khác. Khác đến nỗi nhiều khi chị ước ao được sống lại những tháng năm như thế, dẫu chỉ một ngày, một giờ thôi.

Cũng như chị không bao giờ có thể quên được cái đêm mà anh và cô bé Út Thêm đột ngột xồ vào nhà chị như sự sắp xếp oan nghiệt của số phận để thực hiện cái nhiệm vụ trừ khử tên chiêu hồi đang tá túc, ẩn trốn ở nhà chị, Năm Thành. Nhưng họ đã không thực hiện được vì vào cái giờ phút cuối cùng khi nòng súng của anh ấy sắp đưa lên thái dương hắn thì không hiểu sao từ trong nhà chị lại lao ra đứng giữa hai người. Không, chị lao ra không phải vì chị thương hắn, muốn cứu hắn, vì trong bụng chị đang mang giọt máu của anh mà lao ra chỉ vì một mặc cảm tội lỗi đè xuống nặng quá khiến chị không muốn sống nữa. Tất cả chỉ do hoàn cảnh. Chị vẫn thương anh, yêu anh, chỉ nặng lòng với một người là anh nhưng vì hắn o ép, hắn vin vào vết thương còn đang làm mủ không chịu đi, rồi hắn bắt chị phải chiều hắn nếu không ngay ngày mai hắn sẽ dẫn lính đi phá nát các căn cứ, nhổ sạch các cơ sở, thế là... cái gì phải xảy ra đã xảy ra. Sau lần thất thân thứ nhất ấy, chị đã nghĩ đến chuyện tự vẫn hay bỏ tất cả mà đi nhưng ngay điều đó hắn cũng không cho chị làm. Lúc nào hắn cũng ở bên chị, con mắt trũng sâu như mắt quỷ của hắn bủa vây, úp chụp lấy tâm hồn và con người chị. Đang khổ sở chưa biết tính sao thì anh và con bé Út đến. Vậy là hết. Là không còn gì để cứu vãn nữa.Tình ngay lý gian, sao ông trời lại nỡ hại chị đến nước này. Hai ngày sau, thay vì bằng giá nào chị cũng phải rời xa hắn, rời xa cái nguyên nhân của mọi nguyên nhân mất mát và thống khổ của đời chị kia, không hiểu sao chị lại mụ mị đi theo hắn ngược về một vùng đất nẻo

http://tieulun.hopto.org

khuất của vùng cao nguyên trung phần theo đúng lời đã cam kết với anh. Và rồi từ đó chị không còn nhận được tin gì của anh nữa, người bảo anh đã chết, người nói anh vẫn còn, người bảo anh đã lên ông to, người bảo cuộc sống của anh khốn khó lắm. Nghe, chị chỉ còn biết ôm chặt lấy con, thằng Cầu, giọt máu của...chao ôi, thực sự là phúc đức hay bất hạnh đây? Để rồi mấy ngày gần đây, không hiểu có phải cái nghiệp chướng oan nghiệt kia nó quyết đeo đuổi chị đến cùng không mà chị đã bất ngờ gặp lại anh, gặp ngay trong căn biệt thự này, gặp trong một tình huống tức tưởi chẳng nên gặp chút nào. Gặp, có cả thằng Cầu đứng đó, ngơ ngác chẳng hiểu thực hư! Cầu ơi, giá như con biết cái người bị bắt giải đi đó chính là...Mà thôi, con không nên biết, đừng bao giờ biết lại hơn. Người ấy bị bắt là tại mẹ, một lần nữa mẹ lại chạy ra đứng giữa hai người, đứng chắn ngang nòng súng của người ấy, tại sao? Trời, giây phút ấy, đôi mắt anh quay lại nhìn chị mới thống khổ, u uẩn làm sao, đôi mắt làm trái tim chị tan nát, đôi mắt như ngầm óan trách, tại sao, đây là lần thứ hai cô lại khéo chọn lúc mà nhảy ra giữa hai người.

Chị đã sắp xếp xong mớ quần áo vào va ly rồi đứng thần ra không biết làm gì nữa. Cảm giác mắc tội và tình yêu với anh cho đến tận lúc này, sau hơn hai chục năm trong chị vẫn còn nguyên vẹn, thậm chí còn nhức nhối hơn. Nhức nhối mà chẳng thể nói ra.

Tư Chao vẫn ngồi im. Một nét nhạc buồn ở đâu đó theo gió vẳng đến như muốn ấn gục mái đầu đã lốm đốm mấy sợi bạc của chị xuống. Những giọt nước mắt ẩn ức của người đàn bà đa đoan bỗng rơi ra...

Có tiếng chân bước nhẹ đến rồi dừng lại ở ngưỡng cửa. Cầu, một chàng trai cao lớn, có nét mặt thanh tú, cương nghị, đưa đôi mắt buồn buồn lặng nhìn vào. Tư Chao giật mình nhìn lên, gạt nhanh nước mắt:

- Mẹ đang chờ con...

- Mẹ định làm gì vậy?

- Sau mọi việc mẹ nghĩ mẹ không thể sống ở đây được nữa.

Đôi mắt chàng trai khẽ sáng lên, bước đến cạnh mẹ:

- Con cũng đã nghĩ thế và bây giờ mẹ con mình sẽ rời khỏi ngôi nhà này.

- Không...

- Mẹ...

- Mẹ đi một mình. Con sẽ ở lại.

http://tieulun.hopto.org

- Con ... không hiểu ?

- Mẹ cũng không hiểu nhưng con tim mẹ nó mách bảo mẹ phải quyết định như vậy.

- Tức là...

- Tức là - Giọng người mẹ bỗng trở nên quả quyết - con phải ở lại với ba, tiếp tục sống cạnh ba, thế thôi. Có hai lý do: Một, con không thể bỏ dở chuyện học hành. Hai, con là tất cả của ông ấy, nếu con cũng bỏ đi thì với tính khí điên rồ, độc ác kia, ông ấy sẽ không hiểu còn gây ra những trò ghê ghớm gì cho mọi người nữa. Mẹ sợ lắm!

- Và mẹ quyết định hy sinh con ?

- Mẹ hy sinh chính mẹ - Giọng chị nghẹn tắc - Con cũng là tất cả của mẹ, còn hơn thế, tới đây thiếu vắng con mẹ mới là người khổ nhất nhưng... con hãy vì những người như cô Út Thêm, bé Lan Thanh, chú Sáu Nguyện... mà ở lại.

- Sáu Nguyện... Mẹ nói thật với con đi! Người đàn ông thứ Sáu bị bắt ở nhà ta tối hôm đó là thế nào với mẹ?

- Không... không thế nào cả! - Toàn thân người mẹ khẽ rung lên nhưng cố ghìm lại - Một... một người quen cũ của mẹ, cũng như người quen cũ, một đồng đội cũ của cô Út, của... của ba con.

- Đồng đội! Đồng đội mà lại nỡ đối xử với nhau như thế ư ? Suốt đời con sẽ không bao giờ quên được cái cảnh ba con lạnh lùng cho người đánh gục và kêu công an vào bắt chú ấy. Bắt ngay tại cái nhà này.

- Thôi, mẹ xin con đừng nhắc lại chuyện ấy nữa.

- Con không biết chú ấy là ai nhưng nhìn vào mắt con biết chú ấy là người lương thiện, là người không có khả năng sát nhân. Vậy mà mẹ cũng... Con thật không hiểu nổi.!

- Rồi con sẽ hiểu - Vẻ đau đớn - Nhất định rồi sau này con sẽ có dịp hiểu.

- Nhưng bây giờ thì con không thể ở lại - Giọng Cầu rắn đanh.

- Cầu! Con còn thương mẹ không?... Nếu còn thương mẹ thì con phải ở lại. Nếu không, mẹ sẽ chết ngay trước mặt con đây này.

- Mẹ...

http://tieulun.hopto.org

- Mẹ chỉ dặn lại, bằng cách nào con cũng không được để ba rơi vào tình thế tuyệt vọng. Mẹ biết ba con chẳng phải là người cạn tình cạn nghĩa hay hoàn toàn xấu độc cả đâu, trong con người ông ấy chứa cả một đống những phức tạp đến chính mẹ sau gần cả hai chục năm sống vẫn không thể nào hiểu nổi.

- Mẹ vẫn còn... yêu ông ấy?

- Không...Thương thì đúng hơn. Vả lại, ở đời một ngày nên nghĩa, sau này lớn lên, vướng vào vòng tục lụy rồi con sẽ biết.

- Thế mẹ tính đi đâu?

- Mẹ...mẹ cũng chưa biết nữa, có thể mẹ sẽ về quê, trở về với mảnh đất mà từ đó mẹ đã ra đi hoặc cũng có thể mẹ sẽ đi đến một nơi xa khuất nào đó. Đừng lo cho mẹ. Mẹ đã có kế hoạch trong đầu cả rồi. Đây cũng là cái giá mà mẹ phải trả cho những lầm lỡ một thời của mình...ở đâu mẹ sẽ tin cho con, chỉ một mình con thôi, thỉnh thoảng rảnh có thể tới thăm mẹ.

Hai mẹ con đứng im. Người mẹ lặng cầm lấy chiếc va ly như cầm cả cuộc đời đa đoan, nặng nhọc của mình. Biết là không còn thay đổi gì được nữa, Cầu đến bên mẹ, để mặc mẹ gục đầu vào ngực mình, khóc nhè nhẹ...Tóc mẹ bắt đầu bạc đi rồi đây này, mẹ ơi! Sao đời mẹ khổ quá vậy, bao nhiêu năm nay ở với mẹ con có mấy khi thấy mẹ cười, chỉ thấy khóc thôi. Nước mắt cậu cũng lưng tròng.

Qua làn nước mắt ấy, Cầu thấy Lan Thanh từ ngoài sân sỏi bước vào. Gian phòng đang tối tăm, ảm đạm bỗng sáng ấm lên. Cô ngỡ ngàng đứng nhìn hai mẹ con rồi lát sau, vẻ như thoáng hiểu, cô đến gần người mẹ, nói khẽ:

- Bác Tư... Má cháu bảo cháu đến đây nói cho bác Tư hay ông Sáu bị tai nạn ô tô hiện đang nằm trong bệnh viện.

Như bị sét đánh, Tư Chao thả rơi chiếc va ly xuống đất, thốt kêu lên:

- Trời!...Sao lại tai nạn? Tai nạn ở đâu?

- Dạ! Trên đường đến đây.

- Có... có sao không?

- Nghe nói bị nặng lắm, hôn mê từ sáng qua đến bây giờ vẫn chưa tỉnh.

- Con ơi... Cầu ơi! - Như vô thức, chị đưa tay bám chặt lấy con như để tìm chỗ níu gượng, vẻ đau đớn tột cùng - Chết mất thôi... Sao lại khổ thế này? Sao cuộc đời

http://tieulun.hopto.org

lại cứ nhè một mình người ấy mà giáng bất hạnh xuống mãi thế này, anh Sáu ơi!

Cầu nâng mẹ dậy, dìu mẹ ngồi vào ghế:

- Chắc không sao đâu, mẹ!Con sẽ đưa mẹ đến thăm ông ấy - Quay qua Thanh - ở bệnh viện nào, em?

- Không thăm được đâu. Ông ấy vẫn đang trong chế độ phạm nhân bị canh giữ.

Cầu nhìn sâu vào mắt mẹ:

- Con nghĩ rằng với cái tin này, mẹ sẽ thay đổi quyết định.

Bà mẹ ngồi chết trân một lúc rồi như chợt tỉnh, đứng lên, tiếng nói càng quả quyết:

- Không!... Chính thế mà mẹ càng nện đi, cần phải đi - Bà nhìn đôi trẻ với cái nhìn trĩu nặng yêu thương nhưng cũng đầy ủ dột - Hai đứa nếu thương nhau, mến nhau thì hãy mãi mãi đối xử tốt với nhau, đừng bao giờ để xảy ra cái gì, hối hận suốt đời. Nếu có dịp vô thăm người ấy, nhớ nói mẹ ... mà thôi. Mẹ đi!

- Để chúng con lấy xe đưa mẹ đi - Cầu nói.

- Không cần. Mẹ đã kêu Taxi rồi.

- Nhưng nếu ba về...

- Mẹ đã nói trong thư rồi. Với ông ấy, những gì mẹ dặn con đừng quên.

Người mẹ lặng lẽ đi ra. Lan Thanh xách va ly, Cầu đi bên mẹ, đôi trẻ tiễn người đàn bà ra cổng. Nắng sáng nay vẫn chói chang như thế mà sao nhìn vàng vọt, úa héo thế này. Một chiếc Taxi đã chờ sẵn. Chị bước lên. Cầu chỉ kịp nghẹn giọng nói với theo:

- Mẹ...Đến nơi, mẹ nhớ điện cho con ngay!

Người mẹ gật đầu như vô cảm. Taxi hững hờ chuyển bánh, đôi mắt thiếu phụ còn nhìn lại căn nhà, mảnh vườn với cái nhìn ảm đạm và cả nỗi da diết không giấu được. Đôi trẻ cũng nhìn theo, mờ mịt... Chạm ngã ba xa lộ, chiếc Taxi nhanh chóng bị nuốt chửng vào dòng xe cộ đang hối hả chạy ngàn ngạt trên mặt đường như không cần để ý gì đến có một nỗi niềm thống khổ đang tan vỡ trong nó...

http://tieulun.hopto.org

5

Đêm khuya.

Đêm ở đâu cũng buồn. Đêm trong bệnh viện càng buồn. Sự vắng lặng pha chút lạnh lẽo, ghê rợn cứ gợi lên một cảm giác dường như đây là thế giới của người âm, thế giới của những sinh linh đã tiếp giáp rất gần cái giá lạnh của sự chết.

Giữa khung cảnh đó, một chiếc xe Uwat bon nhẹ tới, đỗ ngay trước cổng bệnh viện đang có những quầng sáng đèn vàng vọt như màu mắt của những con bệnh ung thư gan giai đoạn cuối hắt ra.

Hoàng bước xuống. Một tay còn bó bột, trên mặt có đôi chỗ sây xát, vẻ mệt mỏi và trầm tĩnh. Tiếp sau là Út Thêm, quân phục chỉnh tề. Cả hai bước vào cổng bệnh viện. Người gác cổng vẻ như đã quá biết họ là ai nên chỉ khẽ cúi đầu chào rồi nhanh chân ra mở cổng. Khi ấy họ không hay biết rằng, từ một chỗ khuất bên kia đường, dưới một tán cây rậm rì, Tư Chao cũng đang đứng nhìn theo, bần thần...

Trong hành lang tầng ba toà nhà nằm riêng biệt ở một góc khuôn viên, Út Thêm và Hoàng lặng lẽ đi dọc theo các phòng đang đóng cửa im ỉm rồi dừng lại ở một cánh cửa có hai người trẻ tuổi mặc thường phục ngồi bên ngoài. Út Thêm hỏi:

- Nạn nhân đã tỉnh chưa?

- Báo cáo vẫn vậy - Một người vội đứng dậy, trả lời.

Út Thêm ý nhị lôi trong túi xách ra một bịch bánh mỳ, một phích nhỏ đựng cà phê đưa cho họ rồi bước vào. Hoàng định vào theo nhưng nghĩ sao anh lại dừng lại, ra ban công châm thuốc hút, mắt nhìn mông lung ra khoảng trời đêm mênh mông nhấp nháy một vài chấm sao trước mặt.

Trong phòng sặc mùi cồn, mùi ê te và cả mùi tanh của máu. ánh sáng nhạt thếch như ánh trăng suông trên miền bán sơn địa. Góc phòng, Sáu Nguyện băng kín đầu kín mặt đang nằm thiêm thiếp, chỉ hở đôi mắt nhắm nghiền. Chai nước truyền treo lạnh lẽo trên giá, chốc chốc lại nhỏ từng giọt tinh tang như gõ vào thời gian. Một sự thắt bóp chẹn ngang lấy lồng ngực khiến chị có cảm giác bị tắc thở như một lần cả căn cứ bị B52 cày nát năm nào. Chị nhẹ chân đến gần, ngồi xuống, lặng nhìn anh, nhìn đắm chìm như chưa bao giờ được nhìn lâu lắc, kỹ càng như thế...

Với cái hình hài nhàu nát, tìm bầm và bất động kia chị làm sao còn có thể hình dung ra một Sáu Nguyện oai hùng, trẻ trai ngày nào đi giữa những cánh rừng chồi

http://tieulun.hopto.org

lá thấp bên bờ sông Sài Gòn có nhiều tiếng bìm bịp kêu nghe buồn nẫu ruột. Ngày ấy, mới chỉ là một cô bé mới lớn vào rừng, chị còn gọi anh bằng chú và chưa thấy một ai tính tình cằn nhằn, khó chịu như anh. Nói cái gì cũng gắt. Làm được cũng gắt mà làm không được càng gắt um. Gắt từ cái cách chị mắc võng không đúng kiểu, cách chị ra sông chưa biết đường tắm táp cho kín đáo, cách đi vệ sinh theo kiểu hố mèo ngượng ơi là ngượng cho đến cả cái cách đào hầm, cầm súng ngày đầu còn vô cùng bỡ ngỡ. Bị gắt đến nỗi chị đã có lần nói với chú Ba Đẩu, quận trưởng cho chị được chuyển sang đơn vị khác chứ sống thế này là chịu không có nổi. Chú Ba cười hà hà nói, con nít, mới vậy mà đã nản chí. Một người hùng, một tay súng can tràng, một tấm lòng vàng đó, biết chưa. Tính khí nó vậy một phần vì cuộc chiến tranh ở đây dữ dội lắm, chết nhiều hơn sống, phần nữa là vì nó xót ruột cho mi, nó không muốn có một đứa trẻ chưa biết gì như mi mà lại phải vô đây gánh chịu tất cả, chẳng may làm sao thì uổng lắm. Thì chị ở lại. ở lại để thấy rằng tất cả những lời nói của chú Ba đều dần dần đúng. Thì ra núp đằng sau cái vỏ xù xì, cấm cảu của con người đó là cả một thế giới tâm hồn phong phú mở ra đến mênh mông, xao xác như ráng chiều lấp lánh hắt xuống mặt sông. Chị bắt đầu thấy mình nhớn nhao, bình ổn hơn bên cạnh con người làm nghề quân báo này.Và chị nghĩ, chết thì thôi, nếu sống chắc chị sẽ được sống và chiến đấu bên cạnh anh cho đến chót cùng ngày tháng vậy mà cái đêm oan nghiệt trong ấp chiến lược ấy đã nhỡn tiền xảy ra. Chị vẫn còn nhớ như in những lời anh nói khi hai chú cháu từ nhà Tư Chao đi ra đến ngã ba đường mòn. Anh bảo bây giờ cháu trở lại rừng một mình đi, chú có việc phải đi hướng khác. Chị hỏi đi đâu? Đi lên rừng già để nhận kỷ luật vì cái chuyện đêm nay đã không hoàn thành nhiệm vụ là trừ khử được tên chiêu hồi. Chị bảo, ở hoàn cảnh đó ai cũng sẽ làm như chú cả, vả lại trong bụng chị Tư còn có đứa con...Chú cười buồn nói, chiến tranh là chiến tranh, nó có những quy luật hà khắc chẳng thể lấy tình cảm ra mà biện minh cho được, thôi, cháu cứ về đi, mặc chú, chỉ dặn con gái một điều, nhớ hái lá hà thủ ô sắc nước uống mỗi ngày kẻo đến ngày chiến thắng lại chả còn cọng tóc nào trên đầu đâu. Cháu không phải là con gái của chú, chị khóc nức lên và đòi đi theo người chỉ huy trực tiếp của mình đến bất cứ nơi nào, mặc kệ cho cuộc đời muốn ra sao thì ra. Chú phải nghiêm giọng bắt chị quay trở lại. Đành quay. Và đó là những ngày cầm súng chống chếnh nhất của cô quân báo trẻ tuổi. Ai dè, sau đó chị được lệnh ra Bắc học, học xong lại được lệnh sang Liên Xô học tiếp. Và thế là bặt tin anh cho đến suốt hàng chục năm về sau mặc dù chị vẫn cố công tìm kiếm nhưng không ra để giờ đây con người mà chị coi như thần tượng trận mạc, thần tượng đàn ông đang nằm nửa sống nửa chết ở trước mặt chị kia với tội danh cố ý giết người và oái oăm sao, chị lại là người thụ án...

Hình hài Sáu Nguyện vẫn nằm mỏng dính trên tấm Dra giường trắng xác như không có thật. Chị cúi sát xuống mặt anh, nước mắt rân rấn, muốn khóc mà không sao khóc được:

http://tieulun.hopto.org

- Chú Sáu...Anh Sáu ơi...Út có lỗi là đã không giữ được anh để đến nỗi giờ đây anh phải nằm như thế này. Đáng lẽ anh không nên làm thế, không được làm như thế. Nó khai trương thì kệ nó, anh nhảy xuống chạy lại chỗ nó làm gì để cho xe nó cán phải .. Trong cuộc đời này anh đâu có đơn độc, anh còn có Út, còn có bao bạn bè đồng đội, còn có cả giọt máu của anh nữa kia mà. Anh tỉnh lại đi... Con nhỏ Út bướng bỉnh ngày nào chuyên làm rầy anh trong rừng đang ngồi cạnh anh đây nè. Anh tỉnh đi...

Khuôn mặt trắng bợt như thạch cao vẫn im lìm. Một giọt nước mắt rơi xuống trán anh, loang ra và khô dần. Giây phút ấy có cảm giác vầng trán xanh xao có một thời kiêu hãnh kia khẽ giãn ra nhưng không phải, chỉ là ánh sáng ngoài sân lọt qua tấm rèm soi vào lay động. Bàn tay có những ngón khô xác của anh đặt đông cứng trên thành bụng. Chị khẽ áp mặt vào những ngón tay ấy, nhắm mắt lại...

Có tiếng chân bước. Chị vội ngồi lên, trấn tĩnh. Cửa mở. Người bác sĩ hôm rồi khoác áo choàng trắng bước vào. Út Thêm hỏi nhỏ:

- Tình trạng của nạn nhân thực chất thế nào, thưa bác sĩ?

Người bác sĩ nhìn sâu vào nét mặt cùng bộ sắc phục của người hỏi và hiểu rằng mình cần phải trả lời trước một nhà chức trách nên giọng ông chìm xuống trong cái lắc đầu gượng nhẹ:

- Cái xấu nhất đã qua được nhưng... một cái xấu khác xuất hiện, e rằng ông ta sẽ phải sống đời sống thực vật này rất dài và cũng có thể là vĩnh viễn.

- Trời! - Chị nghe như có tiếng mìn nổ ở trong đầu.

- Thật kỳ lạ! Cho đến tận giờ chúng tôi vẫn không hiểu cái gì đã khiến cho một thể xác ốm yếu thế kia lại có sức chịu đựng lạ lùng vượt qua cái chết mười mươi như vậy. Như có một trợ lực siêu nhiên nào đó.

Út Thêm cười mà nước mắt chảy ra:

- Vâng, có thể có một trợ lực siêu nhiên nào đó. Tôi... Chúng tôi đang cần ông ta bình phục trở lại dù là tối thiểu trong thời gian ngắn nhất, rất mong bác sĩ hiểu cho..

- Chúng tôi xin hứa sẽ cố gắng mặc dù với những ca như thế này, y học thế giới vẫn chưa tìm ra cách.

- Xin cám ơn các đồng chí. Rất cám ơn...

http://tieulun.hopto.org

Người bác sĩ đi ra. Còn lại một mình, Út Thêm nói với nạn nhân như nói với chính mình:

- Anh Sáu ơi...Mọi việc chưa kết thúc đâu! ... Anh đã làm trọn phần việc của mình, phần còn lại em và bạn bè của anh sẽ xin làm tiếp. Nhất định sẽ làm tiếp. Làm đến cùng... Anh cứ yên tâm nghỉ ngơi tĩnh dưỡng...Em thương anh...

Em thương anh...Câu nói rút ruột này đã biết bao nhiêu lần chị định nói mà không thể nói, không có dịp nói để bây giờ được nói thì anh kông còn nghe thấy gì nữa, tiếng nói bay ra rồi trôi trở ngược lại trong lòng chị, ngào nghẹn.

Út Thêm cúi xuống chạm nhẹ môi mình vào vầng trán giá lạnh của anh như cái hôn của sự khổ đau tinh khiết, của nỗi hoài niệm trận mạc thành kính. Không hiểu có nhận biết được điều thầm thì đó không mà mi mắt anh lại chợt khẽ lay động dưới tấm rèm cửa đang có những giọt sáng đèn hưu hắt hắt vào.

Chị đi ra. Hoàng đã chờ sẵn với vẻ mặt lạnh lùng, trầm tĩnh cố hữu, chỉ riêng cái nhìn đăm chiêu của người đại uý dưới quyền là khẽ chếch lên để tránh khỏi phải chạm vào đôi mắt rấn đỏ nơi chị. Út Thêm nói với người cảnh sát hình sự đứng ở cửa:

- Có bao nhiêu người thay nhau trực?

- Dạ, bốn ạ!

- Tốt rồi. Nhớ là không được cho bất cứ một ai vào, kể cả người thân. Đặc biệt chú ý đến những kẻ lạ mặt giả dạng nhân viên y tế.

- Rõ, thưa thủ trưởng!

Út Thêm và Hoàng lại lặng lẽ đi dọc hành lang xuống dưới nhà, bước ra cổng. Đường phố càng ắng lặng hơn chỉ thi thoảng có một đôi tình nhân dắt tay nhau đi bên kia hè hoặc một bác chạy xích lô một mình làm một cuộc vận hành lầm lũi giữa đường để mong cầu vớt vát được một xuất khách cuối cùng.

Trên một chiếc Taxi đậu kín trong vũng tối tán cây, Tư Chao bước vội xuống, đi đến trước mặt Út Thêm, giọng thảng thốt như có cả sương khuya trộn vào:

- Út ơi...Tình hình anh Sáu thế nào rồi?... Có thể cho chị vào thăm anh ấy được một chút không?...Một chút thôi. Một chút để vĩnh viễn không bao giờ nữa.

- Không, chị ạ! - Út Thêm lạnh mặt với cái lạnh cố tạo có nhiều chiều đan xen phức tạp - Lúc này anh ấy đang cần yên tĩnh, rất yên tĩnh, chị hiểu không? Người ta

http://tieulun.hopto.org

đã không để cho anh ấy được yên tĩnh cả cuộc đời rồi. Mà sao chị luôn tìm dịp để xen vào giữa hai người đàn ông một cách lạ lùng như vậy, trước kia và kể cả bây giờ, sau gần hai mươi năm.

- Chị... chị hiểu - Tư Chao cúi thấp đầu xuống - nhưng chị sắp đi xa... Chị không ở lại ngôi nhà ấy nữa. Chị chỉ sợ chị sẽ không còn dịp để...

Một chút nhìn lặng vào mắt người vợ... Nét mặt Út Thêm thoáng mềm đi nhưng rồi sau đó vẫn lắc đầu:

- Chị cứ yên tâm. Anh ấy đã qua khỏi nhưng... Mà thôi, khi nào có thể vào thăm được, chúng tôi sẽ báo cho chị vào. Nhưng chắc là còn lâu đấy. Còn rất lâu. Chị cứ yên tâm đi đi.

- Nhưng anh Sáu làm sao?

- Đang nghỉ. Suốt bao nhiêu năm nay anh ấy chưa một lần được nghỉ. Xin lỗi, chúng tôi đang bận.

- Út ơi! - Tư Chao níu lại, mắt mọng nước - Chị hiểu... tất cả là tại chị, trước kia cũng như lúc này. Chị không dám xin anh ấy, không dám xin em tha tội... Thôi thì đời chị nó đã ra vậy, tội của chị chị biết nó sẽ bám theo chị cho đến lúc chết... Chị chỉ xin em giữ cho chị một điều là dù thế nào cũng đừng nói thằng Cầu nó là giọt máu của anh ấy. Cả thằng bé cũng vậy. Chưa phải lúc, chưa đến lúc. Rồi sẽ có ngày chính chị sẽ nói điều ấy với nó. Sẽ nói...

- Chị khỏi bận tâm. Có nói bây giờ anh ấy cũng không nghe được đâu, không hiểu được đâu. Chúc chị tìm được sự thanh thản trong nơi ở mới.

Út Thêm lên xe. Tư Chao còn ở lại rồi như không cưỡng được một cái gì đó xui khiến tận đáy lòng, giữa đường phố vắng, chị quỳ xuống, chắp hai tay lên vái ba vái về phía một cánh cửa sổ trên tầng ba vẫn còn chút ánh sáng leo lét hắt ra, miệng lầm rầm khấn:

- Anh Sáu ơi... Em lại mang tội với anh. Nếu em có thể chết thay anh thì em sẽ chết ngay ở đây, ngay lúc này nhưng... Chỉ cầu mong cho anh mau tai qua nạn khỏi. ở nơi ấy em sẽ đêm ngày cầu nguyện cho anh.

Nước mắt tràn ra, chị đứng dậy, mỏng manh gầy gò tưởng chừng chỉ cần một làn gió thổi qua là cả cái thân hình kia sẽ đổ gục, tan thành muôn mảnh vụn...

http://tieulun.hopto.org

6

Chiếc xe màu đen quen thuộc bon nhẹ vào cổng khu biệt thự ngoại thành, nơi chị vừa rời khỏi. Chu Thiên, gã trợ lý kiêm vệ sĩ mặt lạnh bước xuống mở cửa xe. Năm Thành bước ra. Gã vệ sĩ hỏi:

- Thưa anh! Có cần điều thêm tổ bảo vệ tới?

- Khỏi! - Thành trễ nải khoát tay - Từ đêm nay cái việc vớ vẩn này đã có cánh Công an phường họ họ lo rồi và nếu không lo thì cũng chả có ma nào tìm đến nữa đâu. Chú có thể yên tâm về nghỉ.

Gã vệ sĩ đánh xe vào Gara. Năm Thành bước vào nhà. Không thấy ai ra mở cửa. Hắn đưa tay bấm chuông. Trong nhà vẫn lạnh ngắt. Thoáng chút ngạc nhiên, hắn móc chùm chìa khoá trong túi áo Vets ra tự mở lấy. Ngọn đèn chùm bật sáng. Gian phòng tiền sảnh hiện ra lạnh lẽo, trống hoác. Hắn gọi:

- Tư! Mình có nhà không?... Lại đi đâu rồi? Nhà với cửa, cứ như cái nhà mồ. Em à!...

Vẫn im lặng. Ngờ ngợ, hắn bước vào phòng ngủ. Phòng cũng trống trơn. Chăn gối vẫn được gấp ngay ngắn ở đầu giường. Hắn vội bước nhanh lại chiếc tủ áo, giật mạnh.Tủ đã khuyết vẹt đi một nửa. Giật mình hắn quay lại, ngơ ngác nhìn xung quanh. Một tờ giấy được chặn trên bàn hút lấy cái nhìn của hắn. Hắn đi lại, lơ đãng cầm lên rồi lại lơ đãng để xuống nhưng rồi chợt loé lên một điều gì, hắn lại vồ lấy đưa lên mắt... Những dòng chữ xiên xiên hiện lên, rối nhằng đập mạnh vào mắt hắn:

" ... *Anh Năm!*

Tôi đi đây. Tôi đi không hẳn vì ngày ấy anh đã buộc tôi phải sống với anh, không hẳn vì những năm tháng đoạn trường đã qua tôi với anh ở cùng một nhà nhưng lại như hai kẻ xa lạ, cũng không hẳni vì những gì anh đã đối xử với anh Sáu vừa rồi mặc dầu cho đến tận bây giờ tôi cũng không hiểu tại sao tôi lại có thể sống với anh lâu được đến như vậy.

Tôi đi chỉ vì một lý do đơn giản là cần phải đi, thế thôi. Đã đến lúc cả hai chúng ta phải nghĩ đến thằng Cầu. Đời chúng ta, hay ít nhất là cuộc đời của tôi coi như đã hết nhưng cuộc đời nó chỉ mới bắt đầu. Tôi không muốn đầu óc nó bị nhiễm độc, bị méo mó đi vì những chuyện bi đát ngày ngày xảy ra với bố mẹ nó.

http://tieulun.hopto.org

Dẫu rằng nó không phải là giọt máu của anh và chính anh cũng biết điều đó nhưng anh không hề hắt hủi, ngược lại anh còn thương yêu nó hết lòng. Tôi xin lạy anh một lạy vì nghĩa cử ấy. Và có lẽ do chính điều đó mà tôi đã cố ở lại cùng anh từng ấy năm..."

Vẻ như không chịu nổi sức nặng và sự ngột ngạt của những dòng chữ ấy, hắn đi ra mở tung cửa sổ, tháo áo ngoài, nới mạnh Caraváte, bối rối châm thuốc hút. Nhưng cùng với khói thuốc nhả mù mịt, những con chữ vẫn vang lên bám đuổi...

" *Anh Năm!...*

Tôi biết anh vẫn còn thương tôi, thương theo kiểu của anh, cũng như tôi biết trong con người anh không phải tất cả đều là xấu xa, đều là độc địa, thậm chí trong đáy sâu lòng dạ anh, anh vẫn còn có những cái tốt đẹp mà chính anh cũng không tự biết. Đi, tôi chỉ tiếc không làm sao khơi cho những cái tốt đẹp ấy thành thói quen, thành bản chất trong con người anh, đành để cho cái xấu cái ác của anh cắt lìa chúng ta.

Tôi xin lạy anh một lạy thứ hai.

Điều cuối cùng tôi mong mỏi nơi anh là, anh làm gì thì làm, anh muốn sống ra sao thì sống, cái đó là quyền của anh, tuỳ anh nhưng anh chớ để thằng Cầu nó phải chứng kiến, phải rơi vào tình cảnh tuyệt vọng như nó đã từng rơi. Nó còn trong trắng lắm, xin anh đừng để tâm hồn nó bị nhuộm đen. Bởi lẽ, cho đến lúc này đối với nó, anh vẫn là người sinh ra.

Tôi xin lạy anh một lạy thứ ba..."

Điên loạn, hắn vò nát mảnh giấy ném xuống đất, lấy chân di lên nhưng tiếng nói Tư Chao càng thao thiết dội đến...

"...Tôi đi. Chỉ đi một mình, tay trắng và sống cũng một mình. Nói điều ấy để anh hiểu rằng tôi đi không phải vì con người kia, đã gặp lại con người kia. Đối với tôi, người ấy đã chết và tôi, tôi cũng không còn mặt mũi nào nhìn lại người ta nữa. Tôi chỉ là một con đàn bà khốn nạn, đáng để tất cả, cả anh, cả con người kia, cả cõi đời này nguyền rủa. Xin đừng đi tìm. Tôi đã quyết rồi..."

Như bị giáng một đòn vào giữa gáy, hắn thả rơi người ngồi xuống. Mắt mở trừng trừng. Vẻ chưa tin, không thật tin, hắn lao lại bàn trang điểm. Mặt bàn trắng xác, bẽ bàng. Hắn mở mạnh ngăn kéo. Ngăn kéo rỗng hoác như một con mắt mù loà nhìn lên. Đến lúc đó hắn mới thực sự hiểu điều gì đã xảy ra, cười gằn một tiếng, giang tay gạt mạnh bất cứ cái gì nằm trong tầm tay xuống đất: bàn ghế, bình hoa, ly tách,

http://tieulun.hopto.org

tranh, tượng...Tiếng đổ vỡ loảng xoảng càng khiến cho hắn phát cuồng. Hắn vung chân đá mạnh vào bất cứ cái gì có thể đá được. Thoáng chốc, cảnh vật xung quanh hắn đã thành bãi chiến trường ngổn ngang. Không còn gì để đập nữa, hắn dừng sững, rồi vung tay đấm mạnh vào mặt chiếc gương duy nhất còn sót lại. Mặt gương vỡ vụn. Cả nắm tay hắn tướp máu. Nhìn bàn tay, hắn gầm lên một tiếng trong cổ:

- Sáu Nguyện... Vẫn là mày! Lại là mày! Sao mày lại có thể sống quá dai dẳng trong cái cuộc đời không đáng sống này như thế?

Cười gằn một tiếng nữa, hắn mở tủ lấy rượu ra uống. Uống một mình. Uống từng ly to. Uống không cần mồi. Rồi ném ly, hắn uống cả chai. Càng uống hắn càng trở nên lầm lỳ, chìm nghỉm, gần như tụt đầu vào giữa hai vai, tóc rũ xuống trong một hình thù quái dị mà gã vệ sĩ thân tín khi bước vào chỉ còn cách mở to mắt kinh ngạc. Nhưng cái kinh ngạc này nằm lại không lâu, vẻ như đã quá biết tính khí ông chủ, hắn lắc đầu, khẽ thở dài một tiếng rồi lại lặng lẽ đi ra, để mặc.

Trong phòng, chai rượu thứ nhất bị đập bể, hắn loạng choạng lấy chai thứ hai, toàn loại rượu hảo hạng với những nhãn mác lạ mắt, lại ngửa cổ tu từng hơi dài...Và hắn sẽ còn tu còn uống như thế nữa, uống tan rã, uống như để chết nếu như lúc đó, Cầu không bước vào. Cậu đứng lặng nhìn bố hồi lâu, nét mặt chuyển dần từ lạnh lùng sang xa xót...Cậu nhẹ chân tiến đến gần, quả quyết nhấc cái ly rượu ra khỏi tay bố. Hắn nhìn lên, nhận ra Cầu nhưng đôi mắt mờ đục vẫn mở trừng trừng như vô cảm.

Hồi lâu, giọng hắn khê đặc:

- Cầu đấy hả con?... Con không bỏ ba mà đi nốt chớ?

- Mẹ bảo con ở lại.

- Con tốt lắm...Mẹ con cũng tốt lắm. Chỉ có ba là chả ra gì. Rồi rốt cuộc chỉ còn có con là hiểu ba, thương ba. Ba xin lỗi con về cái chuyện hôm rồi...cái chuyện mà ba đã hô người đến bắt cái thằng nửa người nửa ngợm đáng ghét định giơ súng nhả đạn vào ngực ba đó. Ba là thằng bố không tốt. Ba điên...

- Con quên rồi. Thôi, ba đi nghỉ đi! Để con đưa ba về phòng.

- Không... Phòng ấy còn có ai nữa mà vào. Con... con ngồi lại đây với ba. Ba sẽ không uống nữa. Ba muốn chuyện trò với con. Chưa có dịp nào ba con mình được ngồi chuyện trò một lần cho tử tế. Lỗi là tại ba. Cầu! - Nét mặt hắn lộ vẻ chân thành quá đỗi - Con hận ba, con khinh ba lắm phải không?

Cầu không trả lời, lặng lẽ đứng dậy thu dọn những mảnh vỡ. Hắn nhìn theo

http://tieulun.hopto.org

...cười thiểu não:

- Ba hiểu... giờ ba có muốn nói gì cũng không lọt tai con cũng như cả cuộc đời, chưa một lần nào những việc làm, những câu câu nói của ba lọt tai má con cả. Vì thế sống với nhau trong cùng một mái nhà mà lại như những hình nhân riêng biệt để rồi cuối cùng phải chuốc lấy cái hoạ chia đàn xẻ nghé như thế này.

- Thôi, muộn rồi, để mai hãy nói, ba!

- Thì đời ba có lúc nào không muộn đâu. Muộn tình, muộn tiền, muộn niềm vui, muộn... muộn tất. Cũng có thể vẫn là lỗi tại ba. Tại ba hết ráo. Nhưng từng này tuổi, sống thế nào ba sẽ vẫn sống như thế, không thay đổi được nữa. Ba cũng có những nỗi khổ của ba mà thiên hạ không hiểu nổi, cả con và má con cũng không hiểu nổi nên ba đành giữ lại cho riêng mình. Khổ sở âm thầm một mình..

- Ba...Thôi, ba say mất rồi - Lần đầu tiên thấy giọng đứa con mềm lại - Con cũng phải về phòng, ngày mai có môn kiểm tra.

Năm Thành lặng đi một lát rồi, như vừa tỉnh khỏi cơn mê mụ, hắn đột ngột trở thành một người khác hẳn, lạnh lẽo, kiêu ngạo và xa cách. Hất mạnh mái tóc xoã ra sau, giọng tỉnh queo như từ chập tối đến giờ chưa có rọt rượu nào vào bụng:

- Kiểm tra à? Kiểm tra cái gì? Sao lại phải kiểm tra? Cuộc đời nó đã kiểm tra ba đến tận lúc này mà sao vẫn chưa chịu buông tha! Giờ lại đến lượt con, khốn nạn. Cầu! Đây là nhà của con. Toàn bộ sản nghiệp ba có được là của con. Cái sản nghiệp mà ba đã đánh đổi bằng cả cuộc đời mồ hôi nước mắt chứ không phải chỉ bằng sự khôn ngoan và độc ác cả đâu. Ba bắt đầu già rồi, mệt rồi, ba không còn sức nữa - Hắn chợt mỉm cười héo hắt - ừ, con lên phòng học đi! Học cho giỏi, thật giỏi, không đi Mỹ thì thôi, ba không ép, lấy tấm bằng ở nhà cũng được miễn là con có thể mau chóng thay ba để quản lý khối công việc này. Ba sẽ giao cho con hết, khi đó ba sẽ đi xa, đi thật xa như hồi nhỏ ba chỉ mong ước đời mình có một chuyến đi dông dài khắp nơi khắp chốn giống ngọn gió lang thang đang thổi vô định ngoài kia. Hết nợ. Hết buồn vui. Hết giang hồ ân oán. Cầu, con có hiểu ba đang nói gì không?

- Con... con sẽ cố hiểu.

- Con sẽ chẳng thể hiểu được đâu. Chính ba cũng không hiểu . Làm sao có thể hiểu được khi cuộc đời này nó không chịu dừng lại một chút cho ta hiểu được nó. Cả má con, cả mọi người, cả cái gã đàn ông nhàu nát hôm rồi vào đây định giết ba cũng không hiểu. Mụ mị, điên rồ, trò đùa đểu giả, vật hy sinh khốn nạn của tạo hoá hết - Gượng đứng dậy - Con trai làm ơn đưa ba lên gác!

http://tieulun.hopto.org

Cầu dìu cha xiêu vẹo đi lên từng bậc cầu thang như dìu lên từng bậc hư vô của kiếp đời quậy quã để rồi chả để làm gì.

http://tieulun.hopto.org

7

Khác hẳn với ban đêm, ở cái thành phố quá sức đông dân này, mới sáng ra đã ồn ào, nắng nôi không chịu nổi. Sau một đêm chui rúc vào những tổ kén chật chội của mình, sáng ra, giống như những sinh vật vô tri, họ lại cuống cuồng lao vào cuộc mưu sinh trầy da tróc vẩy để rồi hôm sau, hôm sau nữa lại tiếp tục cái vòng luân hồi luẩn quẩn như thế, mệt nhoài, ngơ ngẩn, chả đâu vào đâu.

Mềm mại và nữ tính trong bộ thường phục may theo kiểu bà Ba quen thuộc, Út Thêm ngồi trên chiếc xe máy bon nhè nhẹ vào cổng trụ sở.

Chị đi lên thang gác, bước dọc hành lang, gật đầu với người này, bắt tay người kia, miệng nói đấy cười đấy nhưng con mắt lại đăm chiêu khác lạ. Một nữ trung tá người thấp đậm, lớn tuổi giữ chị lại ở một góc, nói như gắt:

- Út, nghe nói em đang tính phủi tay? Không được, phải nghĩ cho kỹ đi! Em đang làm việc có uy tín, sở, thành phố và ngay cả trên Bộ cũng đang rất tin ở em, mà nghe đâu tới đây họ còn cho em đi học một khoá ngắn hạn để về cất nhắc lên phó giám đốc kia đó, sao lại phủi?

- Em đâu có phủi, chị - Út cười - Em đang buộc thêm việc vào người đó chớ.

- Cái con nhỏ này! Từ ngày ở một mình đâm ra sanh tính sanh nết.

Người nữ trung tá càu nhàu bỏ đi. Út Thêm bước tiếp. Chị mở cửa phòng mình. Hoàng đã ngồi sẵn, sắc phục chỉnh tề, vẫn nghiêm chỉnh, ngay ngắn như một cỗ máy hành chính không xê dịch. Thấy chị, anh đứng dậy, gật đầu chào.

- Tay đã đỡ đau chưa? - Thêm hỏi để mà hỏi.

- Chị vẫn không thay đổi ý định? - Hoàng hỏi với thoáng chút căng thẳng.

- Còn Hoàng?

- Hoàng thì không có vấn đề gì, chỉ lo cho chị. Dù sao chị cũng đã công tác ở sở hơn chục năm và với những gì chị đã làm được, chị đang trở thành một mẫu mực của...

- Kìa, về chuyện này chúng ta đã nói mãi rồi, đã thông rồi kia mà, tại sao Hoàng vẫn còn nói lại ?

http://tieulun.hopto.org

- Nhưng nếu lỡ các sếp không cho?

- Trường hợp đó tính sau. Nhưng chắc sẽ cho. Mình vì công việc chớ đâu phải vì cá nhân. Việc này tôi đã có báo cáo sơ qua với đồng chí giám đốc rồi. Sao?

- Hỏi thiệt chị một câu: Làm vậy chị có sợ rơi trúng vô ý đồ ông Quyền không? Trong vụ án này ổng luôn luôn tỏ ra khó chịu với chị nếu không muốn nói là có ý đồ cản mũi.

- Chết thôi, đồng chí đại uý có kiểu nhìn soi mói cấp trên từ bao giờ vậy? Mà không sao, việc chính đáng ai cản nổi mình. Thế nhé!

Người đại uý im lặng một chút, nhìn thẳng vào mắt cấp trên rồi như đã ngầm quyết định được một điều gì đó, bật thẳng người, nét mặt tươi hơn:

- Rõ! Chị thế nào Hoàng thế ấy. Nhưng mọi cái về sau Hoàng không thể nói trước được đâu đó.

- Trước hết là chỉ cần lúc này. Cám ơn! Bây giờ ta lên!

Sau khi đã thay bộ sắc phục được là ủi cẩn thận, Út Thêm cùng với Hoàng bước dọc theo hành lang lên tầng ba. Họ dừng lại ở trước cửa một căn phòng có biển đề " Phòng giám đốc ". Thêm gõ cửa. Bên trong vang ra một giọng nói ấm áp có xen vào mấy tiếng ho khan:

- Mời vào!

Cửa mở. Có hai người đàn ông trung tuổi đã ngồi sẵn bên trong. Một người đeo hàm thiếu tướng, tóc điểm bạc, vẻ mặt phúc hậu, thoáng chút yếu ốm, đó là giám đốc sở Nguyễn Thanh và người kia không ai khác là đại tá phó giám đốc sở Trần Quyền. Út Thêm đứng thẳng:

- Báo cáo thủ trưởng chúng tôi có mặt!

- Ngồi đi! Ngồi đi!- Giám đốc hồn hậu chỉ vào hai chiếc ghế - Uống gì chưa? Cà phê nghen! Tôi nghe nói cô Út hồi ở rừng ghiền cà phê dữ lắm?

- Dạ! Xin phép, chúng tôi uống rồi - Thêm trả lời và chợt chạm phải cái nhìn sắc như dao của phó giám đốc.

- Vậy hả! Thôi được, giờ ta vào đề ngay nhé! Có gì, mời đồng chí Thêm cứ nói, có anh Quyền phó giám đốc kiêm phó bí thư đảng uỷ đây cùng nghe luôn. Chắc vẫn là cái chuyện đồng chí đã nói với tôi hôm trước?

http://tieulun.hopto.org

- Dạ, vẫn chuyện đó ạ!- Út Thêm vẫn đứng - Chỉ khác, lần trước là nói còn bây giờ là văn bản chính thức ạ!

Chị rút tờ giấy trong túi ra đặt trước mặt giám đốc. Và lại va phải cái nhìn vừa như giễu cợt, vừa như ngạc nhiên của vị phó giám đốc. Giám đốc Thanh cầm tờ giấy lên xem qua rồi đặt xuống, vẫn hồn hậu, cặp chân mày chỉ hơi chau lại một chút:

- Tức là đồng chí chính thức xin thôi giữ chức trưởng phòng điều tra xét hỏi để được chỉ chuyên tâm vào phá án cái vụ Sáu Nguyện gì đó ?

- Dạ! Và để không làm khó cho tổ chức, cũng xin báo cáo thêm là tôi xin thôi luôn chứ không phải phá xong lại trở lại vị trí cũ.

- Tức là...

- Tức là đề nghị ban giám đốc quyết định cho người thay thế ngay ạ!

- Gay nhỉ? Phức tạp nhỉ? - Giám đốc thoáng nhăn nhó - Nhưng có cần phải như thế không? Vừa phụ trách phòng vừa phá án cũng được kia mà, cũng như từ trước đến nay đồng chí vẫn làm tốt hai chức năng đó.

- Nhưng riêng vụ này có khác, nếu không thật chuyên tâm thì không thể phá được.

Phó giám đốc Trần Quyền từ nãy chỉ ngồi im nheo nhìn, bây giờ mới lên tiếng, tiếng nói rất êm nhưng sắc :

- Đồng chí Út Thêm có quan trọng hoá vấn đề lên không đấy?

- Dạ, tôi đang cố bình thường hoá!

- Mỗi ngày Thành Phố xảy ra hàng chục vụ, vụ nào cán bộ cũng xin nghỉ quản lý để đi vào chuyên án thế này thì còn ra cái thể thống gì nữa.

- Như tôi đã trình bày trong đơn, rất mong ban giám đốc hiểu cho vụ này nó không giống như các vụ khác cả về kích cỡ lẫn chiều sâu của sự phức tạp.

Phó giám đốc cười nhẹ một tiếng rồi quay nhìn đi nơi khác. Giám đốc nhăn trán một lúc rồi cầm tờ đơn cho vào cặp:

- Thôi được. Cái này chúng tôi sẽ bàn thêm trong thường trực đảng uỷ nhưng nếu đồng chí đã quyết tâm thì chắc cũng được thôi. Cũng là công việc chung của ngành cả. Nhưng đồng chí đã có dự kiến ai lên thay mình chưa?

http://tieulun.hopto.org

- Dạ, trước mắt tôi đề nghị đồng chí Hoàng tạm quyền, nếu sau này sở tìm được ai có năng lực hơn hay chính bản thân đồng chí Hoàng bộc lộ năng lực thì sẽ có quyết định chính thức sau.

- Đồng chí Thêm! - Phó giám đốc Quyền ngắt lời, mặt đanh lại - Vấn đề nhân sự không phải là chuyện đem ra bàn ở đây. Cái này đảng uỷ và ban giám đốc sẽ có quyết định sau.

- ừ, đúng đấy - Giám đốc vẻ dễ dãi, cả nể - Sẽ bàn sau. Bây giờ các đồng chí cứ về tiếp tục công việc như cũ cái đã.

Hoàng đột ngột đứng dậy, đẹp và thẳng băng như một đội trưởng tiêu binh:

- Báo cáo! Tôi xin khước từ lời giới thiệu của đồng chí trưởng phòng vì, một là tôi tự nhận thấy mình không đủ sức. Hai, tôi cũng muốn được trực tiếp tham gia cùng đồng chí Thêm phá vụ án này. Báo cáo hết!

Út Thêm ngạc nhiên quay nhìn sang Hoàng... Hoàng nhìn thẳng vào hai vị chánh phó giám đốc. Hai vị giám đốc nhìn nhau...Thoáng một cái cười nhạt của Trần Quyền.

Lát sau hai người ra khỏi phòng, chậm bước dọc hành lang, im lặng...Đi hết hành lang, Út Thêm hơi nặng giọng, hỏi:

- Hoàng làm cái gì vậy? It nhất cũng phải nói trước với tôi một câu chớ!

- Nếu nói trước Hoàng biết chắc chị Út sẽ lắc đầu.

- Không thể được. Phòng mình còn ai? Nếu tôi đi và Hoàng cũng đi thì còn lấy ai chèo chống nữa?

- Vụ án này chắc chắn sẽ không đơn giản, Hoàng muốn sát cánh bên chị như đã từng sát cánh trong những vụ khác.

- Đúng là tuổi trẻ có những cái không hiểu được. Rồ dại!

Chị bước nhanh hơn. Hoàng sải chân bước theo, giọng chìm xuống:

- Nhưng có một cái này chắc chị sẽ hiểu: thế hệ của Hoàng tuy sinh sau đẻ muộn nhưng không phải vì thế mà đã đánh tuột hết quá khứ về phía sau. Những người như chị, như... người đàn ông ấy đã khiến cho Hoàng hiểu thêm thế nào là các giá trị thiêng liêng một thời của tình đồng đội.

Út Thêm dừng lại nhìn thẳng vào mắt người đồng nghiệp trẻ tuổi:

http://tieulun.hopto.org

- Cuộc chiến đấu này sẽ hết sức cam go Hoàng biết không?

- Biết. Chính vì biết mà Hoàng không thể để chị chống trọi một mình.

Có một cái gì rung nhẹ trong lồng ngực, giọng chị ngàn ngạt:

- Cám ơn... Cám ơn đại uý.

Rồi thả chân bước nhanh xuống cầu thang.

http://tieulun.hopto.org

8

Thời buổi kinh tế mở các mốt chơi cũng mở ra náo hoạt như một sự hoà đồng tất yếu không thể thiếu được. Nếu trước đây giới trung lưu, giới quan chức mới chỉ là cầu lông, sau đó là Tenits thì bây giờ là Goll, phải là chơi Goll mới tạm gọi là sành điệu.

Trong một sân Goll mướt mát màu cỏ mịn như thế cách nội đô không xa, với bộ đồ thể thao bó gọ đủ làm tôn cái thân thể vẫn còn săn rắn, trẻ trung như thanh niên, hơn thanh niên, tổng giám đốc Năm Thành đang chú mục vào trái bóng nhỏ dưới chân mình. Cây gậy trong tay hắn vung lên, trái goll vút đi như một cánh chim sẻ màu ánh bạc rồi nhẹ rơi xuống ở một chỗ nào đó khá xa. Hắn đánh khá thành thạo nhưng rõ ràng trong những cú đánh của hắn không có chủ ý vào lỗ mà chỉ đánh một cách lơ đãng, đánh để mà đánh, đánh như dồn cả tâm trạng mình vào đầu gậy.

Gã trợ lý kiêm vệ sĩ đặc biệt Chu Thiên đi đến đưa cho chủ một chiếc khăn bông. Hắn lau mồ hôi, không nhìn lại, hỏi:

- Đã có tin tức chính xác gì về thằng Sáu Nguyện chưa?

- Dạ, hắn đang trong trạng thái hôn mê sâu ở một bệnh viện được bảo vệ nghiêm ngặt.

- Hôn mê sâu à? - Vụt một trái gôn bay mạnh vào không gian - Liệu có tiêu không?

- Cũng coi như tiêu.

- Coi là coi thế nào? - Chợt gắt - Tôi cần những thông tin xác thực.

- Dạ... Theo nguồn tin từ trong đó đưa ra thì có nhiều khả năng hắn không thể trở lại cuộc sống bình thường được nữa.

Cây goll trong tay hắn chợt dừng, buông sõng, mắt thoáng ảm đạm nhìn xuống thảm cỏ vẫn còn vương lại những giọt sương đêm li ti như giấu một chút nỗi niềm trong đó :

- Buồn nhỉ!

- Sao kia ạ?

http://tieulun.hopto.org

-Bao nhiêu năm nay, khi sống hắn đã gây rất nhiều phiền toái, bực mình thậm chí có lúc còn nguy hại nhưng khi không còn hắn nữa, cứ cho là vậy đi, bỗng lại thấy buồn, thấy trống vắng như mất đi một thế đối trọng để làm cân bằng cuộc sống.

Hắn đánh đi một đường gôn rất mạnh nữa rồi quay người đi vào bìa sân. Chu Thiên đi theo. Một cô gái có thân hình tròn trịa, cao ráo, rám nắng như thân hình của một siêu mẫu ăn mặc nửa kín nửa hở bước đến, ngồi xuống cạnh hắn, cặp đùi dài tròn và mịn hơi mở ra, cất giọng nhõng nhẽo:

- Anh Năm, em ngồi với anh có được không ạ?

Năm Thành không trả lời. Chu Thiên vội chau mày phảy tay. Cô gái nguýt nhẹ một tiếng rồi đứng dậy bỏ đi chỗ khác, đến với những bàn có đàn ông khác. Năm Thành rút một điếu Bassto đưa lên miệng. Chu Thiên bật lửa. Hắn rít một hơi dài, nhả khói, im lặng không nói gì. Chu Thiên gợi chuyện:

- Anh Năm...Có biết bao các loại thuốc thơm ngon và nhẹ ít ảnh hưởng đến sức khoẻ anh không hút lại cứ hút hoài một loại thuốc nặng của lính mà bây giờ đến dân xe ôm không không hút nổi này?

Năm Thành khẽ nhíu mày vẻ như muốn nói đây không phải là công việc của chú, ở đời có những thói quen những sở thích không lý giải được đâu, ví như chú rất ghét đàn bà còn hầu hết những thằng đàn ông khác đều rất khát họ. Đoán được cái chau mày đó, Chu Thiên khẽ nhìn xuống như có lỗi.

Giây lâu, chủ hắn quay sang, giọng như tâm sự:

- Trong cuộc đời, đã có khi nào cậu gặp một con người vừa khiến cậu hận thù vừa khiến cậu kính trọng chưa?

- Dạ...

- Vậy mà có đó. Cái thằng người rách nát đang nằm hôn mê trong bệnh viện kia đã có thời là một người anh hùng, một kẻ tuẫn đạo lãng mạn mà mỗi lần đứng trước hắn, tôi không thể không thấy mình trở nên chán ngắt. Vậy mà... Cuộc đời biến thiên đến lạ.

- Dạ, em hiểu.

- Cậu không hiểu gì hết và chính tôi cũng không hiểu tôi đang muốn gì. Vừa muốn nó mãi mãi biến đi, lại vừa muốn nó còn lại. Nhưng trước mắt, có lẽ cái vế thứ nhất cần thiết hơn. Rất cần. Cậu hiểu ý tôi chớ?

http://tieulun.hopto.org

- Dạ, mãi mãi biến đi.

Một gã bồi bàn mang khay rượu đến. Hắn chỉ cầm lên nhấp một chút rồi đặt xuống, cái nhìn càng trở nên xa xăm, tự lự:

- Đã tìm ra nơi ở của cô ấy chưa?

- Thưa, đang có hy vọng. Em đã cho người về quê, về các vùng căn cứ cũ, về hết thảy những nơi bạn bè quen biết mà chị ấy có thể tìm đến nhưng không ra. Ngày hôm kia, sau khi cho người đi nắm tất cả những ngôi chùa gần xa trong vòng bán kính ba trăm cây số thì nhận được tin tại một ngôi chùa cách đây một trăm năm mươi cây về phía bắc, một vùng đồi núi tiếp giáp với Lâm Đồng có tiếp nhận một người đàn bà chừng ngoài bốn chục tuổi vừa xin đến thụ giáo. Em cho rằng đó có thể là...

- Thôi!

Năm Thành đứng dậy, bật lên một tiếng cười khô khỏng rồi tiến đến một trái gôn đang nằm trên cọc giá, vận sức vụt mạnh. Trái gôn bay đi và biến mất ở đâu đó như chính tâm trạng hắn không biết định vị ở đâu. Giây lâu hắn quay lại, cười chát đắng:

- Một thằng chìm trong hôn mê, một đứa trốn đời vô cửa Phật, thiệt là đến khéo rủ nhau - Chợt lạnh giọng - Anh Thiên, tôi muốn ngay ngày mai phải có thông tin đích xác về ngôi chùa chết bầm ấy. Và nhớ rằng đối với tôi chuyện này còn hệ trọng hơn là cái thằng chết giẫm đang nằm thối thịt trong nhà thương kia.

Hắn bước nhanh qua mặt Thiên về phía phòng thay đồ. Gã trợ lý thân tín chỉ còn biết đứng lặng cúi đầu tuân lệnh. Phía trước một người có vẻ là giám đốc sân gôn chạy đến trước mặt Năm Thành, dáng lễ độ:

- Thưa anh Năm! Bữa nay anh Năm chơi ít vậy thôi ạ?

- Thế à?- Thành giễu cợt - Tôi tưởng với một sân gôn tẻ ngắt như thế này chơi vậy là nhiều đó chớ.

- Dạ, chúng em đang móc nối với các cơ sở du lịch và...

- Móc nối với ai tôi không cần biết nhưng một khi đã phải bỏ ra cả chục tỷ, trăm tỷ mà hưu hắt như cái sân kho sau vụ gặt thế này thì biết đến bao giờ mới hoàn vốn? Phải chuyển động cái đầu ì ạch của các anh lên.

- Dạ...- Người này cúi mặt vẻ biết lỗi rồi ngẩng lên - Có lẽ mời anh Năm nán lại

http://tieulun.hopto.org

chút đỉnh, ông phó chủ tịch thành phố vừa điện lát nữa sẽ đến và có ý hỏi thăm anh Năm bữa nay có tới không?

- Mặc ông ta. Tôi không có thói quen săn đón các quan chức ở đây và chỗ này là chỗ để thư giãn chớ không phải là chỗ để bàn những chuyện làm ăn hay chính trị - Hắn hất đầu về phía các cô gái ăn vận hở hang đang thấp thoáng qua lại - Và tôi cũng không muốn cái sân Gôn do tôi góp vốn này lại trở thành nơi tiếp thị thể xác của cánh Cave. Nhếch nhác lắm! Bảo họ đi chỗ khác. Vô các trường đại học tuyển sinh viên ra đây cho họ làm.

- Dạ!

Năm Thành đi ra xe. Gã quản lý nhìn theo, lắc đầu không hiểu. Chu Thiên đi tới, gã liền bám lấy, hỏi nhỏ:

- Nè, bữa nay ông chủ làm saovậy cà?

- Hả? Thì một kẻ hôn mê, một người lên chùa. Vậy thôi.

Chu Thiên buông gọn một câu rồi cũng đi về hướng Năm Thành khiến cho gã này đã không hiểu càng trố mắt ra không hiểu...

http://tieulun.hopto.org

9

Như một sự đồng bộ của nền kinh tế đang có chiều hướng cót két đi lên sau những tháng năm chệch choạc tìm đường đến rớm máu, đến trầy da tróc vẩy, cùng với những con đường, những cây cầu mở ra đủ hình đủ vẻ, những toà nhà cao tầng cũng sừng sững vươn lên chiếm lĩnh không gian. Như cái toà nhà cao tới ba mươi tư tầng nằm sát bến Bạch Đằng đang trở thành niềm tự hào của dân Thành Phố kia. Từ trên tầng thượng lộng gió này có thể nhìn bao quát toàn cảnh thành phố với những ánh sáng đèn lấp lánh như sao sa trải dài, đặc biệt là ánh sáng của khu cảng lung linh tựa một thành phố khác ở gần đó, thấp hơn, nhộn nhịp hơn.

Phó giám đốc Trần Quyền đang ngồi một mình với ly Coctai ở một góc khuất kín đáo hơi xa các bàn khác một chút như chỉ để giành riêng cho ông, thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ đeo tay, sốt ruột. Khách ở đây vẻ như toàn là dân sang trọng hay ít nhất cũng có máu mặt. Giá cả một ly nước, một đĩa đồ ăn đắt gấp ba gấp tư, thậm chí gấp năm gấp sáu so với các nơi khác làm sao loại thứ dân có thể bò lên cái nơi người ta đã có chủ ý kinh doanh cả chiều cao bàu trời này được. Mặc dù đã cố ý ngồi thu mình lại nhưng chốc chốc lại có một người đi qua, dừng lại lễ độ chào hỏi hoặc đưa cả hai tay ra bắt một cách thái quá, chứng tỏ vị trí, phong độ của ông phó chánh cẩm này uy lực biết dường nào và cái uy đó lại chỉ khiên cưỡng gật đầu đáp lại.

Lát sau Út Thêm từ trong thang máy bước ra. Tối nay chị mặc một bộ đồ màu xanh rêu kiểu bán thể thao trẻ trung và duyên dáng khiến cho không ít những cặp mắt đàn ông rỗi rãi cứ nhìn theo đăm đắm. Chị bước đến cạnh Trần Quyền:

- Xin lỗi sếp, tôi đến muộn.

Trần Quyền giật mình nhìn lên và càng giật mình trước phong dáng của chị tối nay. Ông thoắt trở nên bối rối rồi cố dằn lòng bằng một câu nói khá điệu đàng:

- Không sao. Có khi lại tốt nữa kia đấy. It nhất là được sống lại những giây phút đợi chờ phập phồng của một thời tuổi trẻ đã vĩnh viễn trôi qua.

- Xin lỗi! Anh gọi tôi chắc có việc?- Út Thêm lặng lẽ ngồi xuống.

- Gọi? Trời đất! Tôi mà lại dám gọi một người như Út Thêm. Mời thôi. Đêm nay chợt thấy trong người trống vắng ghê hồn, muốn mời Út Thêm ra đây nghe nhạc, ngắm cảnh để cùng thư giãn sau một ngày căng thẳng toàn bắt với bớ. Chà! Có lẽ cái thành phố này chỉ về đêm mới đẹp, kín đáo, dịu dàng như...còn ban ngày thì đúng là không chịu nổi, ngổn ngang, bừa bộn, lắm điều hệt một người đàn bà chết

http://tieulun.hopto.org

chồng ưa cấm cảu.

- Có khi anh Tám đi lộn nghề rồi - Út Thêm chợt mỉm cười - Đáng ra anh Tám phải làm một việc gì đó mơ mộng như mấy ông văn nghệ sĩ chẳng hạn.

- Thế Út tưởng cái nghề của chúng ta không đòi hỏi mơ mộng à? Còn mơ mộng hơn cả những người mơ mộng nhất là khác. Ví như chuyện Út bỗng dưng từ bỏ ráo trọi để đi vào một khía cạnh cuộc đời đầy tính lãng mạn pha chút ngông cuồng đó thôi.

- Lãng mạn và ngông cuồng? Chắc anh Tám kêu tôi ra đây là vì chuyện này?

- Đúng. Còn hơn thế, đó là thế giới bên trong con người của Út. Có hai lý do để tôi cản Út lại. Một, lý do này nghe ra có vẻ hơi dung tục nhưng lại chính xác. Đó là Út đang tự phá đi thành quả và sự nghiệp rất khả quan của mình.

- Tự phá?

- Vì Út, với tất cả bề dày cũng như những chiến tích vừa qua, đang là một trong mấy trưởng phòng nổi trội nhất ngành công an, nếu không muốn nói là số 1. Và như vậy, kích thước con người Út không chỉ dừng ở đây mà còn lên cao, lên rất cao mà cái sở này chưa chắc đã chứa nổi.

- Cụ thể hơn - Út Thêm vẫn mỉm cười - Cuối năm nay đồng chí giám đốc đến tuổi nghỉ, người thay sẽ không ai khác ngoài ông phó, anh hùng các lực lượng vũ trang thời đánh Mỹ đang ngồi trước mặt tôi đây và...

- Đúng! Con người tuy tốt bụng nhưng đã lỗi thời, cổ hủ đó dầu không đến tuổi cũng nên nghỉ để bớt đi cho ngành một con kỳ đà cản mũi kếch xù. Và người lên thay công việc của tôi hiện giờ sẽ... không, không phải là sẽ mà chắc chắn là Út, cứ nói thẳng ra như thế. Tôi không muốn người ta cử đến cho tôi một người giúp việc vô tích sự.

- Cám ơn sự đánh giá của anh .

- Đó. Lộ trình đời Út thênh thang vậy mà lại một lúc quẳng đi chỉ vì ba cái chuyện vớ vẩn đó ư?

- Tôi thiết nghĩ đối với nghề chúng ta không có chuyện nào là vớ vẩn cả bởi cái vớ vẩn nào cũng liên quan đến sinh mệnh con người.

- Đã đành là như vậy nhưng cuộc sống biến ảo khôn lường đâu có rập khuôn trong những mớ lý thuyết hôi sì mà người ta đã dạy.

http://tieulun.hopto.org

- Còn cái thứ hai?

- Cái thứ hai... Có lẽ tối nay ta cứ tạm dừng ở cái thứ nhất đã.

- Vậy tôi cũng xin trả lời anh trên hai cái. Cái thứ nhất, tôi hoàn toàn không nghĩ đồng chí giám đốc như anh nghĩ. Mỗi con người có một thời, thời của đồng chí ấy vẫn còn. Đó là sự nhân hậu, tận tâm và công bằng. Ba yếu tố này lúc nào cũng cần cho một công việc phức tạp như công việc của ngành ta. Cái thứ hai là tôi đã ngoài bốn chục tuổi, cái tuổi đủ để khi đã quyết định một việc gì là không còn thay đổi nữa. Về công việc cũng như về phương diện tình cảm.

Trần Quyền ngồi im lặng. Chỉ thấy đầu mẩu thuốc trên môi ông ta cháy đỏ, soi rõ một cái nhìn vừa tức tối, vừa giễu cợt lại vừa quẫn bách. Giây lâu ông ta chiếu tia nhìn nặng nề vào thẳng mắt chị:

- Phải chăng chính vì cái con người suýt bị đè nát trên xa lộ, cái con người nửa điên nửa tỉnh nửa người nửa ngợm đó mà Út đã vò võ sống một mình bao năm nay và dửng dưng khước từ đi tất cả những tình cảm chân thành nhất.Và phải chăng cũng chính vì hắn ta mà Út đã quyết định hy sinh cả công danh, sự nghiệp của mình? Hắn ta là ai? Là thế nào mà lại được nhận cái vinh hạnh lớn lao như thế?

- Xin lỗi, hy vọng tôi sẽ không phải trả lời về chuyện này vì đó có thể là chuyện riêng của tôi, rất riêng.

- Nhưng còn cái này sẽ không là riêng nữa mà rất chung - Ông ta gõ một ngón tay xuống mặt bàn vẻ đầy quyền uy - Một trong những nguyên tắc và đạo đức cao nhất của một sĩ quan cảnh sát cách mạng là tuyệt nhiên không được để cái riêng lẫn lộn vào cái chung. Nhất là một khi cái chung đó hiện đang là một nhân tố tích cực của nền kinh tế hôm nay đang rất được chế độ và các cấp có thẩm quyền thừa nhận.

- ý anh muốn nói đến tổng giám đốc Công ty Thành Long.

- Đúng!

- Đó vẫn chỉ là ý kiến riêng của... đồng chí.

- Một khi đồng chí - Bất giác ông ta cũng dùng hai tiếng đồng chí - kiên quyết chống lại nhân tố đó thì cũng tức là công khai chống lại xu hướng chung đi lên của đường lối đảng, của cách mạng.

- Cũng xin đề nghị đồng chí chẳng nên thứ gì cũng lấy cái áo cách mạng, cái áo Đảng vô hình ra để khoác cho một sự phản cách mạng, phản lại đường lối đảng hữu hình.

http://tieulun.hopto.org

Trần Quyền bất giác nhìn nhanh sang xung quanh xem có đôi mắt tò mò nào nhìn tới trước câu nói khá đanh chắc của người đối diện. Giây lâu ông hạ giọng:

- Chớ nên đao to búa lớn. Ta cởi mở nghen! Đồng chí có hiểu rằng nếu hành động như thế, đồng chí đã tự đưa mình vào một hoàn cảnh bi kịch là húc đầu vào đá không? ừ thì cứ cho hắn ta là một nhân tố tiêu cực đi thì đó không phải là một cá thể mà là một thành trì, một con người có bản lĩnh và mưu lược ghê ghớm, hiểu không?

- Dạ, hiểu.

- Đồng chí đã lượng được sức mình chưa?

- Dạ, đã lượng.

- Và cái giá phải trả là quá đắt, là không thể hình dung ra nổi đâu.

- Dạ, đã hình dung - Giọng chị vẫn thật mềm nhưng mắt lại rất lạnh.

- Muốn tiêu diệt được hắn đòi hỏi phải có lực lượng và có thời gian. Mọi sự nóng vội lúc này đều là phiêu lưu, dẫn đến cản trở ý đồ chung.

- Thà phiêu lưu còn hơn là làm ngơ. Trước những hiện tượng như thế này, chúng ta đã làm ngơ quá nhiều, quá lâu rồi, làm ngơ đến thành thói quen, thành bản chất.

Lại im lặng. Đôi mắt họ vẫn nhìn thẳng vào nhau... Trần Quyền bỗng cười, lắc đầu vẻ thiểu não:

- Thực lòng tôi không hiểu trong cái đầu nhỏ nhắn, xinh đẹp kia đang xảy ra cái gì nữa!

- Xảy ra như những cái thông thường vẫn xảy ra. Nhưng ở đây không tiện cho ta trao đổi những chuyện như thế này. Xin lỗi sếp! - Dợm đứng dậy.

- Khoan! - Trần Quyền đưa tay ra ngăn lại, nhỏ giọng hơn - Vậy Út có biết tại sao tôi lại phải nói ra với Út ráo trọi mọi chuyện như thế này không? Không phải vì tôi, cũng không phải vì việc, mà cái chủ yếu là vì Út. Tôi không thể đứng nhìn Út tự lao vào thác dữ mà không kêu lên một tiếng. Một tiếng kêu chiết ra từ quá khứ trận mạc vì dù muốn hay không chúng chúng ta cũng có thời là đồng đội, vì vậy không có lý do gì không tìm mọi cách để bảo vệ nhau như bảo vệ những năm tháng đẹp nhất của đời mình.

http://tieulun.hopto.org

- Chính vì những tháng năm ấy mà tôi không thể làm khác, không thể nghĩ khác. Cám ơn anh Tám đã nhắc nhở tôi về điều hệ trọng đó - Chị đứng dậy,không hiểu sao lại nở một nụ cười thật tươi - Chào anh! Chúc đồng chí giám đốc tương lai ở lại nhiệm sở mạnh giỏi và...giữ mãi được hơi thở thiêng liêng của những năm tháng như đồng chí vừa nói.

Út Thêm đứng dậy đi xuống. Vẫn dáng đi trẻ trung, khó đoán tuổi để lại đằng sau cái nhìn tối xẫm của người cấp trên trực tiếp.

http://tieulun.hopto.org

IO

Vào những ngày nghỉ hay những ngày rằm, lễ tết, sau tất cả mọi bon chen mệt nhoài, sau mọi day dứt khổ đau triền miên của kiếp sống, người ta thường có cảm hứng tìm đến nơi thanh tịnh, yên ắng để chiêm nghiệm, để trở về cõi tĩnh, để gột rửa để cứu rỗi thế giới tâm hồn quá ư ngổn ngang, bụi bặm của mình. Như tìm về một ngôi chùa cổ đã có cách đây hàng trăm năm nằm cách xa Thành Phố gần hai trăm cây số nơi đây chẳng hạn.

Buổi trưa. Cảnh chùa ắng lặng lạ thường. Cây già bóng cả, mái ngói rêu phong, chim kêu trong lá, cá quẫy dưới ao, gió thổi xào xạc...khiến cho bất cứ một lữ khách nào cũng có cảm giác như mình đang lạc vào một thế giới khác, bồng lai, hư thực. Phía dưới là một con suối nhỏ âm thầm chảy giữa hai bờ lau lách. Buồn. Buồn như hư vô. Phiêu linh như quên lãng.

Trong cảnh sắc ấy, từ dưới chân núi có rất nhiều hoa cỏ lau phơ phất trắng, Năm Thành và Chu Thiên đang từng bậc bước lên. Dáng đi của Năm Thành vẫn còn dẻo, thỉnh thoảng lại dừng đưa đôi mắt sau cặp kính trắng nhìn mông lung ra cảnh vật xung quanh như thẩm thấu, như ngỡ ngàng lại như chìm đắm. Nhìn hắn lúc này nhàn tản, mộng mơ như một khách vãng lai từ nơi xa đến viếng chùa hay một khách du lịch nước ngoài đi thăm thú một cảnh quê xứ lạ.

- Nghỉ một chút đi anh Năm! - Chu Thiên bước đằng sau khẽ nhắc.

- Cậu mệt à?

- Không, chỉ ngại anh Năm...

- Tôi không sao. Lâu lắm, kể từ ngày vượt Trường Sơn cách đây hơn ba mươi năm tới giờ mới có lại một cảm giác lâng lâng giữa thiên nhiên hoang mạc thế này, đầu óc nhẹ hẳn đi, bớt khổ sở, bớt ham hố này nọ hơn.

Gã vệ sĩ thoáng nhìn vào mặt ông chủ như cố tìm ra một điều mơ hồ gì đó rồi không nói thêm gì nữa, cắm cúi bước theo. Đường đi lên bớt dốc dần. Cây cối cũng thưa thoáng hơn. Rồi một khoảng trống bất giác hiện ra như không có thực. Bên kia khoảng trống đã là cổng chùa, một cái cổng gỗ cũ kỹ, mở một bên, im lìm như cả ngàn năm nay không có vết chân người đặt tới. Đến trước cổng, Năm thành ra hiệu cho người trợ lý dừng lại ở ngoài rồi một mình lặng lẽ đi vào. Bên trong cũng vắng. Qua một khoảng sân lạo xạo lá vàng rơi, hắn bước vào gian tiền sảnh. Mùi hương khói vẩn lên. Tối âm u. Định thần một lúc mới nhác thấy những pho tượng hiện ra

http://tieulun.hopto.org

chập chờn vẻ hồn ma bóng quế. Chùa nghèo. Tượng nghèo. Cảnh trí cũng nghèo. Như chùa hoang. Như đi lạc nếu như mãi một lúc sau không bất giác gặp một vài sư sãi, ni cô lặng lẽ đi qua. Hắn cung kính chắp tay lên ngực vái chào. Họ âm thầm chào lại. Thấy hòm công đức nằm tróc lở bên con nghê đá không còn mắt, hắn nhẹ chân đi tới, rút cả một tệp tiền loại 100 ngàn ra nhét vào. Rồi đi tiếp vào bên trong. Càng đi ánh sáng càng có vẻ liêu trai khác lạ, như ban đêm lại có chỗ trở lại ban ngày. Hắn dợm chân bước vào gian trong cùng. Nơi đó chỉ có ánh đèn dầu lay lắt trong mùi khói hương bảng lảng soi mờ tỏ mấy bức tượng đứng buồn bã, cô độc. Trong văn cảnh ấy chợt vang lên một tiếng đàn bà đọc kinh đều đều như ru ngủ kèm theo tiếng gõ mõ đếm từng giọt thời gia tinh tang. Cái tiếng đọc ấy chợt làm hắn sững lại, thoắt một chút bối rối rồi từ từ bước tiếp. Tiếng đọc kinh to hơn. Tiếng đọc nghe quen thuộc, thân thiết như chính từ trong lòng hắn vang ra. Đến gần hơn chút nữa, hắn nhận ra trước mặt mình là một ni cô đang ngồi sây lưng lại, bàn tay có những ngón nhỏ gầy guộc đang nắm hờ chiếc dùi, thỉnh thảng lại điểm nhịp xuống mõ một tiếng bơ vơ.

Làn khói nhang lan toả, bao phủ lấy gian phòng, lênh đênh như mây trôi nước chảy đẩy đưa con người ra khỏi vòng tục lụy nhọc nhằn. Chờm ngợp, cảm thấy máu trong người đông lại, nín thở, Năm Thành cũng quỳ xuống đằng sau, chỉ cách cái lưng áo nâu sồng kia chừng nửa thước, rồi bất giác cũng lẩm nhẩm đọc kinh theo, khuôn mặt dần dần toát lên vẻ thành kính chân thật. Hồi lâu, ni cô ngừng lời, cất tiếng hỏi đều đều như vẫn chảy theo dòng kinh Phật :

- Mô phật! Xin thí chủ đi tiếp vào gian trong, nơi đó có chỗ thắp hương, vãn cảnh.

- Không! - Năm Thành hạ giọng nói cái câu mà hắn đã thầm nói trong đầu nhiều lần - Tôi đã đến đây, chỉ ở đây và không đi đâu nữa. Tôi đến tìm em, Tư Chao...

Đúng, người ấy là Tư Chao thật. Chị khẽ rùng mình một cái, nét mặt chuyển động, giọng nghẹn tắc:

- Xin thí chủ chẳng nên dùng lời phàm. Xin hãy để cho kẻ bần tăng này được yên tĩnh làm bổn phận của mình. Mô phật!

- Nhưng em cũng phải để cho tôi được nói đôi lời chứ. Tự dưng em bỏ nhà, bỏ tất cả ra đi để tôi phải mất cả tháng nay dò hỏi khắp nơi khắp chốn mới tìm được đến đây. Tư Chao...

- Mô phật! - Tư Chao vẫn không quay đầu lại, chỉ có tiếng mõ trong tay chị là bỗng trở nên rối rắm - Lòng tôi đã quyết, phận tôi đã an, trước sau tôi cũng không tránh được con đường quy y, không còn gì để nói nữa, xin thí chủ hãy mau mau trở

http://tieulun.hopto.org

về kẻo ở đây lâu bất tiện.

Tiếng mõ và tiếng đọc kinh vang to hơn như để chống trọi, như để khoả lấp lại như để chấm hết khiến nét mặt Năm Thành trơ ra như hoá đá. Hắn cố vớt vát:

- Tư Chao! Có thể tôi là một thằng đàn ông chẳng ra gì, tôi làm khổ em, làm khổ rất nhiều nhưng em thừa biết lòng dạ tôi lúc nào cũng giành cho em và con. Thằng Cầu...

- Xin đừng nhắc đến tên nó ở đây...- Lại một tiếng mõ bị vấp nhẹ giữa chừng.

Nhận ra điều ấy, Năm Thành dấn tới:

- Nếu nó biết mẹ nó ngày đêm tự giam mình khổ ải như thế này thì chắc là nó sẽ...

- Ôi! Cửa chùa từ bi, xin thí chủ nên giữ lời chay tịnh.

- Tư... Tôi có lỗi với em. Cuộc đời tôi chưa biết xin lỗi một ai nhưng hôm nay, ở đây, dưới bóng cửa thiền này cho tôi được nói lời tạ lỗi cùng em. Vẫn còn kịp. Em hãy từ bỏ tất cả để trở về sống với bố con anh. Anh hứa sẽ làm lại tất cả, làm lại từ đầu. Anh...

- Nam mô a di đà phật...

- Tất cả những gì anh đã làm trong bao năm qua là cũng vì em vì con. Bây giờ em thế này, mọi sự đều trở nên... vô ích cả ư?

Giọng hắn như muốn khóc. Chỉ đến lúc này, Tư Chao mới hơi quay đầu nhìn lại, một cái nhìn mờ mịt giá băng, xuyên thấu và buồn bã:

- Trước cửa Phật xin đừng nói lời không thật. Thí chủ hãy về đi! Bần tăng đang có việc bận.

Nói xong chị đứng dậy bước vào nhà trong, đưa tay khép cánh cửa nặng nề lại như khép chặt sự liên thông giữa hai thế giới cách biệt âm dương. Năm Thành loáng choáng định bước theo thì từ phía sau một sư thầy tóc bạc trắng đi tới, cất giọng ôn hoà nhưng rành rẽ:

- Mô phật! Ni cô Đàm Chao kia mới xuống tóc, đang trong kỳ thụ giới nghiêm ngặt, thí chủ có việc gì xin để về sau. Nhà chùa xin lắng nghe mọi tâm sự của khách nhưng cũng mong khách thể tình cho nhà chùa mà giữ nghiêm mọi quy định. Xin xá tội. Mô phật.

http://tieulun.hopto.org

Không còn cách nào khác, hắn đứng lặng nhìn sâu vào cánh cửa như nhìn vào chết chóc một lúc rồi đành theo sư thầy đi trở ra. Nắng sánh vàng. Cây lá vẫn xào xạc, chim chóc vẫn ríu ran chuyền cành mà trong lòng hắn xầm tối như có bão giông ập về. Ra đến cổng, cái nhìn quá đỗi lo âu và chân thành của viên trợ lý đã giúp cho đầu óc hắn chợt tỉnh. Dừng chân, hướng về phía nhà sư, nét mặt buồn thảm của hắn chợt sáng ra, mềm lại:

- Bẩm thầy! Nhà chùa này đã có được bao nhiêu năm ạ?

- Bần tăng đây cũng không còn nhớ rõ nhưng theo truyền lại thì nó cũng đã có vào khoảng năm trăm năm về trước do một nhà sư ngoài Bắc di dân vào đây lập nên.

- Cổ kính vậy nhưng sao có vẻ vắng lặng?

- Khuất đường khuất xá, không tiện tàu xe, chắc vậy.

- Sao nhà chùa không chuyển xuống phía dưới có phải thuận hơn không?

- Mô phật! Thí chủ nói thế đâu có được. Thổ địa nào, chụ trì đấy, chuyển đi mất thiêng, sao còn gọi là chùa nữa.

- Xin lỗi thầy. Chỉ vì thấy cảnh sắc heo hút, thanh bần quá. Để ý thấy nhiều chỗ tróc lở, rạn nứt nếu không kíp gia công lại rất có thể sẽ bị mất cái thế ban đầu rất đẹp của nó.

- Nhà chùa cũng muốn lắm nhưng chưa có điều kiện. Thời trước, bom đạn đánh xập một gian. Thời này, không hiểu sao mấy ông dưới huyện lại trưng dụng thêm một gian nữa để làm trạm gác lâm nghiệp, thế là nó cứ teo dần lại. Mà thôi, chuyện thế sự dài dòng, mấy khi ông khách đến đây, xin mời lên nhà trên dùng trà.

- Xin lỗi, tôi cũng có chút việc phải về. Khất lần sau đến sẽ xin hầu chuyện thầy lâu hơn.

Hắn thấp người vái chào nhà sư rồi tiến đến chỗ Chu Thiên, nói vừa đủ nghe:

- Khi tôi xuống rồi, cậu mở cặp lấy tấm Sec năm trăm triệu mang lên đưa cho nhà sư tóc trắng kia, nói là của một kẻ tu hành tại gia biếu nhà chùa xây dựng lại khuôn viên, mở mang đường xá để hút khách thập phương có cơ hội tìm về. Nói thêm, nếu tới đây kẻ tu hành kia không có dịp lên vãn cảnh chùa, chỉ mong sư thầy đừng để người đàn bà ni cô mới nhập môn kia phải thiếu thốn thứ gì.

Nói xong, hắn lững thững bỏ đi xuống núi, không một lần nhìn lại như đã thầm

http://tieulun.hopto.org

dứt khoát một điều gì dù cái dứt khoát đó là quá đỗi nhọc nhằn. Giây phút ấy hắn không biết rằng, từ trong một tấm cửa sổ kín đáo trong chùa, có một đôi mắt đàn bà day dứt nhìn theo...

Và cả nét mặt sững sờ đến kinh ngạc của ông sư thầy khi run run cầm tấm Sec mang trị giá không bao giờ có thể hình dung ra nổi của gã vệ sĩ vừa đưa cho...

http://tieulun.hopto.org

II

Tại một khu du lịch cách khá xa Thành Phố lúc này đang đông người. Nếu phú quý sinh lễ nghĩa thì giờ đây, người dân vùng đất này tuy chưa đến độ phú quý nhưng họ, đặc biệt là giới trẻ đã biết tiêu đồng tiền kiếm được vào những thú chơi khá hấp dẫn là đi du lịch. Nhiều tiền đi chơi xa, đi ra cả nước ngoài, ít tiền thì đi chơi gần, có thể đi bằng xe đạp, xe máy miễn là hai ngày nghỉ cuối tuần dài lê thê có thể tránh xa được cái phố xá bụi bặm và ồn ào kia.

Xế chiều. Phong cảnh ở đây mang dáng vẻ thuỷ mạc của một vùng bán sơn địa có núi non có suối chảy. Đá và nước xôn xao. Cây và thác đổ rì rầm.Trai thanh gái lịch dập dìu. Xe các loại đỗ kín đường đi. Những hàng quán đầy người, những miệng cười nháng ướt, những cặp tình nhân và ánh mắt trẻ thơ đầy ắp ráng chiều...Người mặc đồ du lịch, người mặc đồ tắm một mảnh hai mảnh làm chao chênh cả cảnh vật vẫn còn giữ được vẻ hoang sơ, tinh khiết.

Trong đó, cách hơi xa đám đông một chút là nổi bật lên cái bóng dáng của đôi bạn Lan Thanh và Cầu. Họ đang mồ hôi mồ kê lặng lẽ leo lên một mô đá có thế nằm khá chênh vênh trên mặt nước. Cả hai đều vận đồ thể thao với màu sắc rất tươi. Đặc biệt là Lan Thanh, bữa nay cô mặc quần Soọc đen, áo Pull đen, để lộ cặp chân dài tròn rám nắng. Nhưng nét mặt cô lại không vui. Vẻ mặt của Cầu cũng không khá gì hơn. Lầm lì, căng thẳng.

Lan Thanh chọn một gờ đá ngồi xuống, duỗi dài chân. Cầu ngồi theo. Trước mặt hai người là một cái hồ khá rộng đang có những cánh phao trôi lênh phênh gần bờ. Giây lâu, cô nhìn thẳng vào mắt bạn, vẫn giọng nói sòng phẳng, sắc lem lém vốn có:

- Tóm lại anh là người như thế nào nhỉ ? Một trang nam nhi có tính cách mạnh hay thực ra chỉ là một ả đàn bà đội lốt tu mi?

- Cả hai - Giọng Cầu nhẫn nại - Cũng như em, đằng sau vẻ đáo để là một trái tim không đáo để chút nào.

- Đừng so sánh với em.

- Biết so sánh với ai giữa cảnh chỉ có trời với nước thế này?

- Em bắt đầu thấy bội thực cái cách nói đầy chất biền ngẫu của anh. Mới nghe thì thấy lạ, thấy thích nhưng nghe miết lại thấy có gì gần như... không thật.

- Thì tốt nhất là chẳng nên nghe nữa.

http://tieulun.hopto.org

- Và cũng chẳng nên nói gì nữa?

- Tuỳ.

Lại im lặng. Im lặng khá lâu. Lan Thanh xoay mặt nhìn đi chỗ khác. Cầu nhặt mấy hòn đá ném thia lia xuống mặt nước tạo thành những cú nhảy vật thể không đâu vào đâu. Vẫn im lặng. Như thi gan...Mặt trời bên kia núi xuống thấp dần. Cuối cùng lại chính cô gái vẻ hết chịu nổi, là người đành lên tiếng trước:

- Thôi, chúng mình nói chuyện ôn hoà. Ta bắt đầu lại từ đầu nhé!

- Thì đã kết thúc hồi nào đâu.

- Cầu! - Lan Thanh cố kìm giọng để khỏi thét, khỏi khóc lên - Anh có thể nói năng đơn giản đi một chút được không?

- Vì câu chuyện em đưa ra lại toàn phức tạp.

- Thôi được rồi! - Lan Thanh nín nhịn - Tại sao sau tất cả mọi chuyện mà em được biết, anh vẫn có thể ở lại với một người bố nhẫn tâm như thế?

- Vì đó là bố anh.

- Và anh cũng đành lòng để cho má anh xuống tóc đi tu mà không có một lời can gián nào?

- Chuyện người lớn, chúng ta không hiểu thấu được đâu.

- Hay anh cũng là một kẻ nhẫn tâm, mang máu lạnh giống người sinh ra anh?

- Cũng có thể.

Câu nói nghe nặng, khô như một tiếng củi gãy. Lan Thanh ngừng bặt. Rồi như muốn để cứu vãn cái tình thế đã có chiều khó bề cứu vãn, cô chợt lắc đầu, cười:

- Chết thôi! Chả lẽ hai đứa rủ nhau đi hơn trăm cây số lên đây để chỉ làm cái trò cãi vã dở hơi thế này, uổng! Thôi, xin mời ông bạn hay nóng đầu và gàn tính của tôi xuống nước một cái cho mát mẻ.

Cô tháo bỏ quần áo để lộ ra bộ Bikini hai mảnh ôm khít lấy tấm thân thon thả, trắng ngần, tiến đến làm bộ như muốn nói gì với Cầu rồi bất ngờ ảy mạnh cậu xuống nước. Cười lên một tràng ròn tan, trong vắt, cô nhào xuống theo. Họ bơi lặng lẽ trên mặt nước. Bên cạnh, nét mặt Cầu vẫn có gì đăm chiêu. Nhận ra điều đó, lần nữa Lan Thanh lại phá không khí bằng cách thét lên, bọt tung trắng xoá nơi cửa miệng:

http://tieulun.hopto.org

- Đố Cầu đuổi được em. Đuổi được, em sẽ chịu đền cho...

Nói rồi cô khoát mạnh tay đẩy cho toàn thân xé nước lao đi. Cầu ngần ngừ một chút rồi dường như bị lây bởi cái vẻ trẻ trung ấy, cũng lao theo. Sức trai vạm vỡ, chả mấy lúc Cầu đã lướt tới gần rồi đuổi kịp. Và khi chạm bờ cù lao thì Cầu đã bỏ lại cô ở một đoạn khá dài. Lát sau cô cũng tới. Thở hổn hển. Đến sát anh, mắt lúng liếng:

- Ôi! Cầu bơi gì mà như người nhái đặc công vậy!... Chịu thua - Bạo dạn ghé sát mặt vào bạn, mắt hơi nhắm lại, tiếng nói thoáng chìm đi - Nào, chịu cho đền đó...

Khuôn mặt cô ghé sát thêm chút nữa, cổ hơi ngửa ra sau, bờ môi ướt nước run run... nhưng Cầu vẫn đứng yên chỉ nhìn cô với cái nhìn thao thiết yêu thương nhưng lại đầy kìm chế. Thấy lạ, cô mở mắt ra và chợt hiểu, nguẩy đầu:

- Tốt nhất là bơi trở lại!

Nói rồi cô chủ động nhoài người xuống nước trước. Cầu nán lại một chút rồi cũng nhoài xuống theo...Lát sau hai người đã ngồi trở lại chỗ cũ ở bờ bên kia. Câu chuyện hồi nãy lại được tiếp nối không biết từ lúc nào.

- Anh Cầu! - Cô gọi giật.

- Anh vẫn nghe.

- Và anh vẫn chưa trả lời gì hết về cái chuyện anh có thể cũng mang dòng máu lạnh như người sinh ra anh.

- Có những chuyện không thể trả lời bằng miệng.

- Vậy anh trả lời bằng gì? Bằng sự cam chịu để mong cầu có một tương lai, một tiền đồ sáng sủa do người bố giàu sang và độc ác tạo cho phải không?

- Lan Thanh! - Cầu lạnh giọng, một cái lạnh cứ hao hao gợi nhắc lên cái lạnh của Năm Thành - Em hơi đi quá đà rồi đó. Phán xét người lớn nhiều khi không thuộc phạm vi chúng mình.

- Thế tại sao đã hàng trăm hàng ngàn lần anh từng nói với em là thế hệ cha anh chẳng phải cái gì cũng đều hay đều tốt cả, nếu chỉ mụ mị đi theo mà không tỉnh táo xem xét thì cũng là có tội? Đúng là anh có nói vậy không?

- Có nói nhưng không phải với bất cứ ai, bất cứ chỗ nào?

- Như ông tổng giám đốc Thành Long nức tiếng đại gia, bí hiểm? Người mà xưa nay anh không bao giờ chấp nhận một sự chở che nào và giờ đây anh sẵn sàng cúi

http://tieulun.hopto.org

đầu khuất phục chỉ vì một cái danh tên ông tổng giám đốc tương lai?

- Một lần nữa xin em đừng nhắc đến cái tên này. Em chưa hiểu, anh chưa hiểu và ngay cả má em cũng có thể chưa hiểu hết cái rối rắm, phức tạp trong chiều sâu của một con người đâu. Trong một tình thế hỗn mang, con người luôn có thể vừa là chủ thể vừa là nạn nhân của hoàn cảnh. Công nay mà tội mai, tội nay mà công mai, khó lắm! Nhất là một con người đang có những khát vọng lớn lao trong lãnh vực kinh tế.

- Anh Cầu!- Lan Thanh hét lên - Em không còn nhận ra anh nữa. Giọng lưỡi của anh y hệt giọng lưỡi của mấy cha chuyên làm bậy nhưng lại nói lem lẻm những điều hay ho trước toà. Anh làm sao vậy? Cái gì đã tác động vào anh vậy? Mới hôm qua anh còn là người khác hẳn kia mà.

- Tôi vẫn là tôi, bao giờ cũng là tôi, xin đừng quá lớn tiếng, thiên hạ người ta đang nhìn lại kia kìa.

- Kệ thiên hạ. Thiên hạ chả dính gì vào chuyện này hết. Cầu! Anh nhìn thẳng vào mắt em đi! Anh ở lại với con người đó, em khả dĩ còn có thể hiểu được vì dù sao cũng là tình cha con máu mủ nhưng anh lại đi biện minh, đánh bóng cho tất cả những hành vi đen tối của ông ta thì đúng là em không hiểu nổi nữa. Đến nước này thì em...

Cô nghẹt giọng. Giọng Cầu cũng trầm hơn:

- Em nói đi!

- Một cái đầu thông minh như anh chắc tự hiểu.

- Em muốn xa anh? - Cầu hỏi lạnh lùng.

- Nếu vậy thì cũng nên xa bởi hết thảy những gì ở anh trước đây đã làm em si mê giờ đây không còn nữa.

- Tuỳ em.

- Chính anh cũng muốn xa phải không? Hai đứa con của hai vị thân sinh đang đứng ở hai phía đối lập gay gắt thì còn có cái gì để gần nhau nữa.

- Có thể.

- Tôi ghét anh. Tôi ghét cái giọng nói ráo hoảnh của anh.

- Cám ơn!

http://tieulun.hopto.org

- Chỉ tiếc tôi đã lú lẫn nhận ra điều này quá muộn. Anh là một kẻ tầm thường hơn mọi kẻ tầm thường khác. Vĩnh biệt!

Lan Thanh đứng bực dậy. Cầu cũng khiên cưỡng đứng lên, giọng không thay đổi:

- Vậy để tôi đưa Thanh về.

- Không cần. Tôi đến được thì tôi cũng về được.

- Thanh...

Cô kiên quyết xoay người bước nhanh. Đôi giày thể thao con gái rõ ra cái vẻ dứt khoát nhưng trên nét mặt lại tràn ngập sự giằng xé, thảng thốt mong đợi một tiếng gọi lại. Cầu không gọi. Lan Thanh đã đi đến bậc cuối cùng. Khẽ vấp. Vẫn không gọi! Cô ngừng lại một chút, bậm môi, nước mắt rân rấn rồi như hiểu rằng không còn gì ở phía sau nữa, đôi giày thể thao thoắt vung lên quả quyết hơn.

Có một tốp thanh niên vẻ Hip hop ăn chơi ngồi uống bia bên đường thấy cô đi qua cứ trố mắt nhìn, nhìn săm soi, nhìn dán vào ngực vào đùi, rồi một gã không kìm được, thốt lên:

- Tao chưa thấy một con bé nào gợi tình như con bé này. Mặt mũi, chân tay, giò cẳng đều quá sức... gợi.

- ồi! - Một gã khác - Có mẹ gì mà gợi. Lại một thứ Cave hay gái gọi trá hình làm bộ đi du lịch để kiếm khách sang.

- Định giá nghen! Loại này nếu đúng vậy ít nhất phải ngàn đô trở lên.

Đi sát cạnh, cô đã nghe được hết. Mỗi câu nói như một cái tát tát thẳng vào mặt. Bắt đầu cô còn bỏ qua nhưng đến câu định giá thì không chịu được nữa, cô dừng phắt, tiến thẳng lại, mắt cháy lên:

- Xin lỗi, ai vừa nói cái gì đô đô đó?

Cả tốp bỗng trở nên lúng túng, nhìn nhau ngượng ngập rồi một gã lên tiếng:

- Có ai nói gì đâu ! Chúng tôi đang nói đến giá đất ở đây leo thang từng ngày mà lại toàn leo bằng... đô cả.

Có một vài tiếng cười cố nhịn nhưng vẫn phịt ra. Cô trừng mắt nhìn thẳng vào mặt từng gã trai, giọng vẻ liền chị:

- Đàn ông đàn ang như các cậu hèn lắm! Mặt mũi đâu có đến nỗi nào mà mở

http://tieulun.hopto.org

mồm là chỉ thấy sặc sụa mùi tiền bạc, đĩ điếm, ca ve. Nếu thèm quá, tốt nhất lần sau rủ theo mấy em để đỡ nói năng tầm bậy tầm bạ. Khinh!

Nói xong, cô phun phèo một búng nước miếng xuống đất, bỏ đi. Một gã như chạm tự ái, đỏ vang mặt định đứng dậy tiến ra thì các gã khác kéo ghì lại, ra hiệu về phía Cầu đang đứng nhìn theo, to lớn, trấn áp.

- Thôi, bỏ đi! Nó đã dám nói như vậy tức không phải tay vừa đâu hay chí ít thằng bồ của nó cũng phải là dân đầu gấu hay hình sự. Lần sau thèm thì nuốt vô chớ đừng oẹ ra mà mang nhục nghe con.

Cầu vẫn đứng đó, dõi nhìn theo cái bóng của cô nhoà dần, nhỏ dần để mặc cho gió thổi tung mái tóc ngắn ra phía sau. Đôi mắt Cầu mờ đi, mặt vô hồn vô cảm như đã hoá đá ...Bên anh, đằng sau đằng trước vẫn dập dìu những đôi bạn tình cười nói, nũng nịu và cả hát khẽ cho nhau những bản tình ca thời thượng nghe não nề như rên như than...

Tiếng hát như muốn ngầm báo hiệu rồi đây cuộc tình của anh với cô gái đáo để kia sẽ bắt đầu đi vào những chặng đường sóng gió không lường được.

http://tieulun.hopto.org

12

Chiều muộn. Phải một lúc nữa thì các ngọn đèn đường kia mới bật sáng. Sự nóng nực, ngột ngạt ùa ra từ mọi ngóc ngách. Trên đường phố đông, chen giữa những dòng người mệt mỏi sau một ngày mưu sinh tận kiệt, một chiếc xích lô đi chầm chậm rồi ngoặt vào một ngõ hẻm nhờ tối. Đến giữa ngõ, nơi có nhiều vũng nước chắn ngang, chiếc xích lô dừng lại. Một người đàn ông cao to, mũ phớt, ăn vận bình dị kiểu Bà Ba nâu bước xuống. Ông ta dặn lại người đạp xích lô một câu gì đó như là bảo cứ chờ rồi tiến đến một ngôi nhà lợp ngói thấp nhỏ nhưng có vườn cây rậm lá bao quanh, nhác trông hơi giống một ngôi đền hoặc một cái Am bị bỏ hoang gì đó. Hắn ngừng một chút rồi đưa tay gõ khẽ vào cánh cổng gỗ đen mun như cánh cửa nhà chùa. Có tiếng dép lệt quệt đi ra, đi thật chậm rồi cửa mở. Một người đàn bà tóc hoa râm, nét mặt phúc hậu hiện ra. Đặc biệt là tiếng nói êm đến gần như du dương:

- Cậu đến đấy à? Vô đi!

Người đàn ông bước vào. Đến khi ông ta bỏ mũ xuống thì người ta mới nhận ra đó chính là Năm Thành. Hắn bước đến trước ban thờ có treo tấm ảnh một chiến sĩ quân giải phóng đội mũ tai bèo, thắp một nén hương thành kính cắm lên rồi lùi lại, cúi thấp đầu một lúc như để thầm khấn vái.

- Cậu Năm! Có chuyện gì phải không? - Đôi mắt chủ nhà nhìn vào khoảng không mông lung.

Không có tiếng trả lời. Người đàn bà pha một bình trà rồi rót ra chén. Động tác pha thật khéo thật gọn nhưng chỉ đến khi bà để cái ấm xuống sai vị trí, nước trà rớt cả ra khay thì ta mới chợt nhận biết hai con mắt bà đã hoàn toàn bị mù.

Năm Thành gần như giằng lấy cái ấm từ trên tay bà, giọng xẵng:

- Chị làm cái gì vậy? Sao lần nào tôi đến cũng chỉ thấy chị lụi hụi một mình thế này? Con nhỏ người làm đâu?

- Tôi cho nó về phụ giúp việc gặt hái cho gia đình. Đến tội...

- Chị chỉ biết tội cho người khác chứ không thấy tội cho mình?

- Cậu Năm...

- Thế chị ăn uống thế nào?

http://tieulun.hopto.org

- Ăn chung với bà hàng xóm. Bả tử tế lắm!

- Chị kỳ thật! Đã bao nhiêu lần nói chị dọn về ở với tôi hoặc để tôi dựng lại căn nhà này cho nó ra một căn nhà nhưng chị đâu có nghe. Tuổi già như hoa đèn, sáng tắt lúc nào.

- Cám ơn cậu nhưng tôi quen rồi, không muốn thay đổi gì nữa. Chỉ thỉnh thoảng cậu có lòng đến thăm tôi, một đồng đội cũ đang trong cảnh mù loà là tôi vui lắm rồi.

Năm Thành không nói gì nữa, đi ra chiếc võng dù màu cỏ úa đã nhàu cũ găng ở góc nhà ngả người nằm xuống, khẽ đung đưa. Tiếng chủ nhà lại vang lên ân cần:

- Có chuyện gì phải không?

- Không... không có chuyện gì - Giọng hắn thóang mỏi mệt.

- Đừng giấu tôi. Tôi biết công việc của cậu bận rộn, năm thì mười hoạ cậu mới có dịp ghé thăm nhưng riêng lần này, tôi nhớ cậu mới ghé đầu tuần.

- Chị đừng bận tâm - Hắn nhắm mắt lại - Tôi muốn nghe giọng nói, tiếng hát của chị và thích không khí tĩnh mịch của ngôi nhà này, thế thôi.

- Cuộc đời kỳ thật - Thoáng một tiếng cười nhẹ - Rốt cục rồi chỉ còn có cậu là thích nghe tôi hát, chỉ còn có cậu là người khán giả chung thuỷ duy nhất của tôi kể từ ngày ấy.

- Hồi đó là năm 68, mùa khô đúng không nhỉ? - Năm Thành cũng bất giác để mình trôi theo tiếng nói ấy - Lần đầu tiên được nghe chị hát trong một Đại hội anh hùng chiến sĩ thi đua sau rồi cứ thành ám ảnh mãi. Miết rồi thành quen, để đến tận bây giờ, cứ lúc nào đầu óc trống rỗng, người ngợm tênh toang nhất, tôi lại phải tìm đến chị để lấy lại sự yên tĩnh .

- Sau lần đó đơn vị văn công của tôi bị trúng B52 hy sinh gần hết, chỉ còn lại mình...

- Rừng khộp, mái lá trung quân, suối chảy, tiếng vượn gọi con, cũng những tấm võng dù như thế này - Hắn nói lướt đi như thể không muốn cho người đàn bà lại sa vào những kỷ niệm mất mát - Hồi đó buồn mà vui chị nhỉ? Người ta gọi chị là con chim sơn ca của các cánh rừng bom đạn, vẻ đẹp xanh xao và tiếng hát của chị mê hoặc đến nỗi có nhiều tay súng chỉ cần được nghe chị hát một lần rồi chết cũng cam.

http://tieulun.hopto.org

- Thôi, nhắc chi đến những chuyện đó nữa cậu - Thoắt thở dài - Dù sao so với anh chị em khác trong đợt B52 chiều hôm ấy, được thế này là cũng còn may cho tôi lắm.

- Nhắc chứ. Sao lại không nhắc. Nhắc để thấy cuộc đời bây giờ là lộn xộn nhiều cái không chịu nổi. Nhắc để những người như chị đáng ra phải được hoá thánh lại bị quên lãng thê thảm thế này.

- Nhưng ít nhất cũng có những người như cậu nhớ đến là tôi hài lòng rồi. Mà cậu Năm này, cái sổ tiết kiệm cậu lấy tên tôi cũng đủ để cho tôi sống yên ổn cả đời, tháng tháng cậu đừng gửi thêm gì nữa, tôi thấy khó nghĩ lắm.

Không có tiếng trả lời. Đôi mắt Năm Thành đã nhắm lại từ lúc nào...Ngoài vườn gió có chiều thổi mạnh. Cây lá xôn xao. Cánh cửa sổ bật tung. Rồi mưa. Những giọt mưa trái mùa bắt đầu xiên xiên bay xuống làm dịu mát tất cả. Giây lâu trong tiếng mưa rì rầm như tiếng mưa giữa rừng ấy, chợt khe khẽ vang lên tiếng hát của người đàn bà ca sĩ . Tiếng hát vẫn còn hay lắm, ngọt lịm, sâu thẳm, như hát ra từ gan ruột, hát một tình khúc trong chiến tranh, một tình khúc phát triển trên nền dân ca sông nước bi tráng và thao thiết, thì thầm, nhỏ nhẹ, quyện vào gió vào mưa. Tiếng hát bay lên cao, toả lan ra giữa trời, níu đậu vào những ngọn cây nhóng nhánh nước, tiếng hát của của dĩ vãng, tiếng hát của hôm nay, tiếng hát ngợi ca vẻ đẹp một thời đau thương và oanh liệt của con người...

...Đó là tiếng hát giữa rừng chiều lá đổ vàng một thời bom đạn mà khi ấy người đàn bà còn rất trẻ đẹp, áo cầu vai, nón tai bèo đội lệch, thắt lưng ngang hông, mắt nhìn lúng liếng. Cô văn công Quân giải phóng đang hát trước chết chóc, hát trước những đồng đội xạm màu nắng gió từ các mặt trận đổ về, hát trước Năm Thành và Sáu Nguyện lúc ấy chỉ dám ngồi ở xa đăm đắm nhìn lên...

Tiếng hát dìu dịu như chăm bẵm, như vỗ về, an ủi, gợi nhắc.Trên võng, tiếng hát đã ru đưa con người ghê ghớm kia vào giấc ngủ yên bình từ lúc nào. Hắn ngủ thanh thản như giấc ngủ ở rừng năm xưa...

http://tieulun.hopto.org

13

Nắng chiều nhạt dần. Nắng trung du đến nhanh và tắt cũng nhanh. Mưa nhỏ hạt. Với chiếc túi du lịch nhỏ đeo vai, Lan Thanh vẫn rảo bước theo con đường quanh co, van vát dẫn về Thành Phố. Dáng cô nổi bật giữa dòng người dòng xe qua lại ngược xuôi, ầm ào. Có không ít những dôi mắt con trai vượt qua rồi còn ngoái nhìn lại. Có cả những câu làm quen tán tỉnh vu vơ hay suồng sã bay ra, phủ chụp:

- Có đi nhờ xe không em? Loài người này sẽ thật ngu ngốc nếu như để cho một kiều nữ đẹp dường kia phải cuốc bộ một mình.

- Đi dẹp vào nào! Có muốn gây tai nạn giao thông thảm khốc bởi cái dáng chết chóc của cô em không đấy?

- Khuyên thiệt tình một câu nghen, đường xá ở đây hỗn hào lắm, con gái đi một mình vậy không tiện đâu.

.....

Bước chân con gái vẫn thoăn thoắt bay về phía trước. Và những cậu trai, những gã đàn ông ngồi trên xe máy, xe con nhác thấy nét mặt của cô quá lạnh, quá kiêu hãnh, quá lầm lỳ cũng đành tắt tiếng rồi tiu nghỉu quay đi. Còn cô, cô vẫn nhìn đăm đắm về một điểm vô định như không nghe, không biết gì hết. Cô đang nhìn thẳng vào lòng mình. Cô không muốn điều này xảy ra nhưng vẫn linh cảm rồi nhất định nó sẽ xảy ra. Tình cảm giữa cô và Cầu mới mấp mé ở lằn ranh của sự yêu đương chứ chưa phải là yêu đương mà sao đã đau đầu, mệt mỏi quá thể. Con người Cầu bí hiểm, tính tình Cầu bất thường, phải chăng chính vì thế mà cô cứ dần dần bị hút vào nhưng bí hiểm, thất thường đến mức nhẫn nhục cúi đầu trước một ông bố độc ác thì mọi sự trở nên không chịu nổi nữa. Buổi dã ngoại bằng chiếc xe phân khối lớn của Cầu này chính cô đã chủ động đặt ra để mong giữa thiên nhiên sông nước cô có thể phá toang được một điều gì đó trong cái đầu bướng bỉnh kia nhưng rồi...

Đường vắng hơn. Thỉnh thoảng có một tiếng xe máy rền lên từ phía sau khiến cô lại bồn chồn mở to mắt như mong như đợi lại như không thèm mong đợi gì cả. Tiếng xe máy đi ngang, khẽ nhìn lên, không phải, đôi mắt buồn như mắt Đức Mẹ lại khẽ tối xầm...Như vậy là hắn ta quyết không thèm đuổi theo mình rồi. Con người như thế thì chẳng còn gì để vướng bận nữa. Dẹp! Phen này dứt khóat dẹp! Cô bước nhanh hơn trong một thóang lo sợ khi ánh nắng bên kia đồi đã tắt hẳn...

http://tieulun.hopto.org

Vừa lúc một chiếc xe Zeep Mỹ đời mới không mui vượt qua rồi đỗ xịch ở phía trước. Một khuôn mặt con trai ló ra. Một khuôn mặt khá đẹp, trẻ trung, ria mép, nổi rõ nét dạn dĩ và phong trần. Kèm theo là cái nhìn rất ấm và một nụ cười thật tươi, thật thoải mái như cười giữa bạn bè:

- Chào nữ sinh viên! Xin tự giới thiệu nhé: Tôi, một người tử tế, thậm chí trên cả tử tế có nhã ý mời cô gái lên xe ta cùng về Thành Phố kẻo trời này rất có thể mưa to đến nơi rồi.

Thấy Lan Thanh vẫn đi, im lặng, anh ta dấn thêm, để lộ chiếc răng khểnh khá duyên:

- Thực ra cũng chả tử tế gì lắm đâu. Đường xấu, có thêm trọng lượng, xe nó bớt lồng cồng. Đừng nghi ngại! Đảm bảo sẽ đưa cô bé về tận nhà tuyệt đối an toàn, không hỏi tên, không xin số điện thoại, không thù lao, rất vô tư. Nào, xin mời!

Lan Thanh bất giác khẽ bật cười. Cô định im lặng đi tiếp nhưng rồi không hiểu nghĩ sao, cô nhìn nhanh lại đằng sau, phía đoạn đường rẽ vào núi đá một chút như để tìm lần cuối cái hình bóng đó rồi chấp nhận lời mời bước lên xe sau khi buông ra một câu " Cám ơn" lấy lệ.

Cánh cửa xe xám xịt vừa ập lại, một gã trai cưỡi xe máy từ phía sau phóng vượt lên, thả một câu xanh rờn:

- Thôi, thế là tan nát một đời hoa rồi cô em đỏng đảnh ơi!

Lan Thanh thoáng rùng mình nhìn nhanh sang chủ xe. Anh ta giả bộ không nghe thấy, tru miệng huýt lên một tiếng sáo hoang sơ như dân da đỏ đã săn được con mồi rồi nhấn mạnh chân ga...

o

Trên tầng hai một ngôi nhà nằm sâu trong ngõ hẻm, Út Thêm đang bồn chồn đi đi lại lại, chốc chốc lại đi ra cửa sổ nhìn xuống đường. Mặt đường đã đỏ đèn. Có tiếng chuông điện thoại réo vang. Chị chạy bổ lại nhấc lên nhưng nghe được mấy câu, lại thẫn thờ bỏ xuống. Rồi vẻ như để cố quên đi, chị đi ra bàn ngồi xuống, giở một tệp hồ sơ ra coi nhưng rõ ràng là không coi được gì,chữ nghĩa cứ nhòa đi, rối nhằng, lại gập lại, đau đáu nhìn ra cửa...

Lát sau tại cánh cửa ấy có tiếng gõ nhẹ. Mắt sáng lên, chị vội đi ra mở. Không phải! Đó chỉ là một người đàn ông dáng vẻ sang trọng, mệt mỏi và có phần viên mãn xuất hiện. Chưa kịp ngồi xuống, ông ta hỏi luôn. Câu hỏi và câu trả lời đều dường như trống không, thiếu hẳn chủ ngữ:

http://tieulun.hopto.org

- Nó vẫn chưa về?

- Chưa.

- Đã hỏi khắp các chỗ bạn bè của nó chưa?

- Hỏi rồi nhưng không ai biết nó đi đâu hết. Sáng nay nó cũng chỉ nói đi thi đấu quần vợt gì đó đến chiều sẽ về chớ không nói cụ thể đi đâu, đi với ai? Mà nó lại không mang theo điện thoại di động chớ.

- Con nhỏ này thiệt...Nhưng chắc không có gì đâu, tính khí nó vậy ai làm gì được.

Họ ngồi xuống trước mặt nhau. Chị rót nước. Người đàn ông nhìn quanh quất trong phòng rồi chuyển mắt nhìn sâu vào mắt chị, chìm giọng:

- Em ốm đi nhiều.

- Công việc.

- Sao không xin nghỉ phép đưa con nó ra nước ngoài thăm thú ít ngày cho khuây khoả.

- Anh sống thế nào?

- Vẫn thế. Làm ăn và đếm thời gian trôi.

- Tóc bắt đầu bạc rồi.

-Tóc em cũng vậy.

- Sao nghe nói đầu năm anh tính lấy vợ.

Im lặng...Giây lâu, một tiếng thở dài đàn ông nặng nề vang lên:

- Cũng định vậy nhưng... nói điều này có thể em không tin, em cho là đầu môi chóp lưỡi nhưng quả thật anh thấy ngại, nói đúng hơn, anh vẫn... không quên được em và con.

- Chuyện qua lâu rồi, chả nên nhắc lại.

- Còn em? Sao em cũng ở vậy trong khi anh biết có không ít người sẵn sàng đến với em.

- Quái thật! - Chị nói lảng - Sao giờ này vẫn không thấy tin tức gì của nó cả. It

http://tieulun.hopto.org

nhất nó cũng phải biết gọi điện về chớ. Nó học ai cái thói vô tâm vậy không biết.

-Thực ra hồi đó anh không có lỗi - Người chồng cũ vẫn nói theo mạch - Anh chỉ muốn bằng cách nào đó nhà mình khá lên bằng nhà người ta, chỉ muốn cuộc sống của một người đã bỏ cả tuổi trẻ trong rừng như em phải được sung sướng cho nên mới bỏ tất cả để lao vô kinh doanh. Không dè ba cái nghiệp bán mua khắc nghiệt này nó đã làm em xa anh....

- Mấy giờ rồi ấy nhỉ? - Chị lại lảng chuyện bằng cách nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường đang chỉ vào con số 9.

- Anh bỗng trở nên ích kỷ, thực dụng và đã khiến em chán ngắt.

- Ơ kìa! Anh đến đây là vì con bé hay là chỉ để ôn lại chuyện cũ đó. Tôi đang nẫu ruột ra đây.

- Thôi được rồi! Anh sẽ không nói thêm một tiếng nào nữa - Người đàn ông đuỗn mặt - Mà có nói thì với tính tình sắt thép vốn có của em chắc cũng chả thay đổi được gì. Một giờ nữa mà nó vẫn chưa về thì anh sẽ nhờ mấy cậu bạn bên an ninh dò tìm dùm.

- Nếu nhờ được thì đã nhờ rồi.

Chị đi ra cửa sổ, vén rèm nhìn xuống. Cổng ngõ vẫn vắng hoe. Còn người chồng cũ không biết làm gì lại đành đảo mắt nhìn quanh. Trong cái nhìn ấy, tấm hình hai mẹ con chị gắn trên tường hiện ra. Tấm hình chắc chụp đã lâu lắm vì cô bé Lan Thanh lúc ấy mới chừng vài ba tuổi, còn ngồi trong lòng mẹ và người mẹ lúc đó mới đeo hàm đại uý công an. Người đàn ông khẽ thở dài...

o

Tối trời nhưng chiếc Zeep vẫn đi với tốc độ khá nhanh.

Thỉnh thoảng nó lại làm một cú vượt tránh khá ngoạn mục. Trên xe, Lan Thanh tỏ ra hết sức bồn chồn, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn đồng hồ hoặc ngó nghiêng về phía trước, về đằng sau rồi lại nhìn xéo sang khuôn mặt lặng phắc, bí hiểm của gã trai như sẵn sàng tìm lối thoát, sẵn sàng kêu cứu. Chỉ khi nào chiếc xe lượn những đường lượn bạo quá, cô gái mới khẽ rúm người, nhắm mắt lại một chút. Còn người lái mặt mày vẫn im phắc như thả hồn đi đâu. Và đúng như lời cam kết, từ lúc lên xe anh ta không nói thêm một lời nào nữa, chỉ khi xe bắt đầu soải theo đường bằng mới đưa tay nhấn khẽ nút công tắc cho một nét nhạc trong vắt vang lên. Nhạc hay, gió thổi, tóc bay tung, bóng tối bao trùm lên cảnh vật yên bình, thơ thới...

http://tieulun.hopto.org

Tiếng nhạc rộn ràng bỗng khiến cho đầu óc cô gái chùng nhẹ đi. Xem ra cái tay này cũng có vẻ là người lương thiện. Nếu có ý đồ gì thì từ nãy đến giờ cái nhìn của hắn đã chẳng vuốt ra xa thoáng một chút mơ màng, tư lự như thế. Cái nhìn của một con người có cuộc sống hướng nội hay chí ít cũng cố tỏ ra là hướng nội. Cô khẽ ngả người ra sau, ngửa mặt đón gió và bất giác chú mục nhìn sang. Chàng trai vẫn đang nhìn thẳng. Một mái tóc bồng bềnh không tỉa tót, một sống mũi thẳng, một đôi mắt to cương nghị, hơi lạnh, một cái cằm cũng cương nghị. Đến một đoạn đường phẳng rộng, thẳng thớm, vẻ như khoan khoái với cảm hứng tốc độ, anh ta lúc tru miệng huýt sáo theo nhạc như một chú bé vô tư lúc lại cầm lái một tay, tay kia châm lửa đốt thuốc vẻ đăm chiêu bất chợt như người cả nghĩ.

Anh ta chỉ mở miệng khi chợt có một tiếng điện thoại di động bất thần réo vang nhưng cũng vẫn là cách mở miệng trễ nải, hơi hách , đại loại:

- Đang trên đường về. Hả? Ký rồi hả? Tốt! Cứ thế mà làm. Phải tập thành thói quen cái gì có thể tự nghĩ được thì đừng hỏi.

Hoặc :

- Biết rồi! Cứ để họ làm trước đi! Cơm không ăn còn đó, chớ vội. Thôi nhé, mình đang có việc.

Việc gì nhỉ? Cô gái giả bộ quay đi nhưng tai lại căng ra nghe, khi thấy các cú phôn không báo hiệu sự đe doạ nào, những cú phôn nhạt thếch, chán ngắt của dân làm ăn cò con vẫn thường phải nghe cô mới yên tâm nhắm hờ mắt lại, để mặc cho đầu óc thả trôi về hình ảnh cái con người chắc là vẫn đang còn lầm lì ở phía sau đã khiến cô gặp phải cái cảnh chẳng nên gặp như thế này. Cầu...Một cảm giác vừa thương vừa giận vừa tủi hờn nhen lên khiến cô khẽ nhăn mặt lại.

Xe vẫn đi với tốc độ nhanh. Bên ngoài mưa bắt đầu nặng hạt. Trong xe tối um. Chiếc công tắc đèn được bật lên cũng chỉ đủ để khoang xe hắt lên một chút ánh sáng nhờn nhợt màu trăng úa. Lan Thanh lại nhìn sang. Anh chàng vẻ như không nhận ra cái nhìn ấy, càng im lặng. Im lặng như quên bẵng có cô ngồi bên cạnh. Thỉnh thoảng vẻ chợt nhớ, anh ta lặng lẽ đưa cho cô lúc thì chai nước khoáng, lúc lại phong Socola. Cuối cùng dường như không chịu nổi cái không khí ngột ngạt này, thay vì nỗi lo ngại anh ta nhất định sẽ giở lời tán tỉnh thì chính cô lại mở miệng trước khi thoáng nhìn thấy cái bao đựng vợt Tenits treo cạnh thành xe:

- Anh đi đánh Tenits về à?

- Bạn thấy tôi có vẻ là một người rỗi hơi lắm ư? - Chàng trai cấm cảu.

http://tieulun.hopto.org

- Anh nhầm! Chơi Tenits sao có thể gọi là rỗi hơi?

- à, cũng treo làm duyên như cặp kính trắng gắn lên sống mũi kẻ muốn làm trí thức ấy mà. Một mốt chơi thời thượng.

- Làm duyên bằng một chiếc vợt trị giá ít nhất cũng trên chục triệu đồng.

- Cô gái cũng rành nhỉ. Hơi bất ngờ đó.

- Thì cũng để làm duyên như anh nói.

- O kê!

Anh chàng khẽ búng ngón tay, reo lên một tiếng thích thú rồi lại trở về im lặng. Lại huýt sáo, lại bật nhạc, lại đốt thuốc. Lại đưa nước khoáng, đồ ăn. Lại làm như không có cô khách xinh đẹp ngồi bên cạnh. Và lần thứ hai, cô lại buộc phải lên tiếng trước, lần này là một thứ lên tiếng không giấu được chút tự ái đàn bà:

- Hứa bảo vệ sự an ninh, hứa không hỏi tên, hỏi địa chỉ nhưng như thế không có nghĩa là anh cứ im lặng nhấn ga phóng ào ào như đi ăn cướp vậy ? Nếu anh cảm thấy hối hận thì ngay bây giờ có thể để tôi xuống xe.

Một tiếng cười vang. Tiếng cười rất đàn ông khoáng đạt. Rồi chiếc xe giảm ga đi chậm lại:

- Ăn cướp! Một liên tưởng chính xác! Thà ăn cướp thời gian còn hơn là mang tiếng ăn cướp linh hồn.

- Lại một sự liên tưởng hay có căn cứ?

- Căn cứ vào đôi mắt của bạn. Vừa dạn dĩ lại vừa nơm nớp và trên hết là một sự thiếu hụt ghê ghớm.

- Thiếu hụt?

- Thân gái một mình đi trên đường vắng, vai khoác túi đồ, chân thả chậm, chắc chắn không thiếu hụt cái này thì thiếu hụt cái khác.

- Thói quen nghề nghiệp ưa soi mói vào mọi chuyện của một nhân viên hình sự à?

- Có thể. Cuộc sống này đòi hỏi con người phải luôn luôn là đối tượng hình sự của nhau.

http://tieulun.hopto.org

- Anh nói như giọng lưỡi của *một tay buôn lậu hay bắt cóc người chuyên nghiệp*.

- Có thể.

Cái gì? Cô giật mình nhìn sang. Trong ánh sáng ma quái, nhìn nét mặt anh ta có một cái gì đó cô hồn và dễ sợ thật. Cô hơi nhích người sát cửa, co vai lại. Cảm biết được điều ấy, một tiếng cười khác lại vang to hơn:

- Có thể nhưng không phải lúc này, ở đây. Xin nhắc lại: Ngồi cạnh bạn là một người tử tế, khá tử tế, ít nhất là về phương diện đối xử với phụ nữ. Xin quý khách yên tâm.

- Hứ !- Cô lấy lại vẻ kiêu ngạo - Thế anh tưởng ba cái lời lẽ vừa ngu ngơ vừa nhạt hoét của anh có thể làm tôi sợ chắc? Nhầm to.

- Vâng! Hy vọng là nhầm.

- Nhầm hẳn hoi chứ hy vọng gì nữa.

- Đáo để.

- Đủ để đối xử với anh.

- Với người cho mình đi nhờ xe?

- Anh mời chứ không phải tôi nhờ.

- Xin thua.

- Anh luôn luôn thích thắng à?

- Không! Vì thua là một bổn phận cao quý của đàn ông trước cái đẹp.

- Anh có vẻ dày dạn nhỉ?

- Đủ để tỉnh táo trước bạn.

Đến lượt Lan Thanh bật cười. Tiếng cười thật trong trẻo. Nhưng chàng trai lại nghiêm mặt:

- Anh bạn trai của bạn đâu rồi?

- Bạn trai nào?

http://tieulun.hopto.org

- Cái người mà bạn vừa để mất ấy.

- Đoán?

- Tôi đã từng thất tình và đã làm cho không ít người khác thất tình nên tôi hiểu. Tất cả những gì có ở trên mặt bạn từ đầu đến giờ đã phản chiếu rõ điều đó.

- Nhầm thì sao? Ví dụ như tôi vừa bị mất cắp. Và đã là mất thì cái mất nào chả giống nhau.

- Không! Nhỡn tiền. Xin mời bạn thử nhìn lại đằng sau.

Lan Thanh giật thột nhìn lại. Phía sau, xa xa một chút là một vệt đèn pha xe máy khá quen thuộc đang bám đuổi. Và khi có một chiếc xe đi ngược lại thì toàn thân Cầu chợt hiện ra dưới ánh sáng đèn ô tô ấy. Cô vội nhìn ngoắt lên, nét mặt thay đổi hẳn. Tiếng chàng trai bên cạnh vẫn đều đều:

- Đây đã là phút thứ ba mươi mốt chiếc xe kia vẫn bám đuổi phía sau mà có lẽ vì một lý do nhạy cảm nào đó mà bạn không kịp để ý. Sự bám đuổi của ái tình. Nào, bây giờ quyết định cuối cùng thuộc về cô gái: Đi tiếp hay là chuyển xe?

- Đi tiếp! - Lan Thanh nói như không cần nghĩ.

- Ô kê! Cho cô gái nói thêm câu nữa!

- Tôi đã bảo đi là đi mà lại. Anh muốn đuổi tôi xuống chắc?

- Ô kê!

Chân ga nhấn mạnh. Chiếc xe rẽ rất ngọt vào đường khác. Đằng sau, chiếc phân khối lớn của Cầu thoáng sựng lại ở ngã ba, ngẩn ngơ đôi chút rồi đi thẳng như biểu đạt một thái độ quả quyết không cần kiềm chế. Trên xe, cặp mắt của Lan Thanh tối xầm... Chi tiết đó không lọt qua được cái nhìn sắc sảo của chàng trai qua tấm kiếng chiếu hậu nhưng anh ta vẫn tảng lờ như không thấy. Chỉ khẽ đánh mắt nhìn vào hai bên túi quần thể thao của cô rồi đưa đến trước mặt cô chiếc điện thoại di động loại rất đắt tiền:

- Gọi về một tiếng đi cho ông già đỡ lo.

- Không có ông già chỉ có bà già thôi.

- Chắc phải được cưng chiều lắm mới có giọng bắt bẻ thế này. Xin mời! Và nếu muốn, từ bây giờ nó là của cô.

http://tieulun.hopto.org

Cô đã định cầm lấy gọi nếu như không có câu nói phần sau. Cô rụt tay lại, buông thõng:

- Cám ơn! Nhà nghèo, tôi không quen xài thứ này.

- Nghèo! - Một tiếng cười to - Chỉ nhìn cũng đã thấy... nghèo. Hoá ra ở đời ráo trọi những cô gái con nhà nghèo đều có lý cả.

- Mỗi tháng anh cho đi mấy cái điện thoại như thế này?

Lại một tiếng cười vang lên:

- Nếu tôi nói đây là lần đầu, lần thứ nhất, bạn có tin không?

- Anh nên tập trung vào đường - Cô nói tránh.

- Xin lỗi! - Thay đổi giọng - Muộn rồi. Đường về Thành phố cũng còn xa. Đằng nào cũng phải ăn. Nếu có thể được tôi xin mời quý khách dùng bữa cơm dân dã dọc đường. Xong, ta đi tiếp. ái tình và thực phẩm chẳng có lý do gì làm ảnh hưởng đến nhau. Sao? Xin thỉnh cầu ý kiến quý khách.

- Đi luôn... thì tốt hơn - Lan Thanh ngập ngừng.

- Xong! ý đàn bà là ý chúa. Tiếp tục!

- Nhưng nếu thấy đói thì anh có thể...

- Rất cám ơn! Từ sáng chưa có miếng gì vào bụng. Bận quá! - Nhấc điện thoại di động để vào miệng - A lô! Tuyến đấy à? Gọi đến quán Bông Trang đặt một bàn hai người nhé! Hả?... Người thứ hai là ai ấy hả? Này, cậu bắt đầu có cái thói tò mò ngớ ngẩn như thế từ bao giờ đấy. Hai người. Nói cho chỗ đẹp nhất, mát nhất và nói bà chủ chỉ làm những món đồng quê nhất : cá kho tiêu, thịt gà xé phay rắc lá chanh, rau muống sào tỏi, canh chua bông súng, cà muối sổi, có mắm tôm Bắc nữa thì càng tốt...

- Thôi!- Cô cười, kêu lên - Anh mà nói nữa, tôi chảy nước miếng ra đây này. Mà sao anh lại biết tôi... thích những món đó?

- Ai cũng thích cả. Cuộc sống đang nhúc nhích đi lên, các giá trị đang có chiều hướng trở về vị trí cũ, kẻ nghèo thì thích ăn sang, người khá giả lại tìm về những món ăn dân tộc. Mà chỉ nhìn dáng dấp cũng có thể đoán bạn thuộc tầng lớp nào.

- Nhưng sao anh không gọi trực tiếp mà lại phải nhiêu khê qua người khác gọi cho nhà hàng?

http://tieulun.hopto.org

- Những cái gì không cần làm thì tuyệt đối không nên làm. Đó là nguyên tắc sống của tôi. Cũng như một nguyên tắc khác: Khi trái tim đàn bà đã không hé mở thì tốt nhất là đừng bao giờ dùng xà beng nậy mở nó ra.

- Bài một đấy phải không?

Cả hai đều cười... Tới một khúc quanh khá đẹp, chiếc xe bon vào một khu cây lá tĩnh lặng đến ngẩn ngơ. Xe vừa dừng. Một người đàn bà vẻ mau mắn như đã chờ sẵn, bước đến, giọng lễ độ:

- Dạ, cậu Hai mới tới. Mọi thứ cậu Hai dặn đã vừa xong. Mời cậu Hai, mời cô...Hai vào.

- Xin lỗi, tôi thứ ba, thưa bà - Lan Thanh lạnh mặt.

- Dạ, không sao - Càng mềm mỏng - Mời cô Ba đi rửa qua mặt mày cho mát rồi vào dùng bữa cho nóng sốt.

Nói xong, bà ta đi trước dẫn lối. Lối vào rải sỏi quanh co, hai người đi đến đâu là ở đó những chàng trai cô gái phục vụ dẫu đang làm gì cũng đứng dậy khoanh tay chào rất kính cẩn, vẻ kính cẩn như trước ông hoàng bà chúa. Họ đến một chiếc bàn ken bằng tre thô mộc nhưng được kết nối khá thẩm mỹ, ngồi xuống. Dưới chân là nước chảy róc rách. Trên đầu là dừa nước xùm xoà và thay vì bóng điện là ánh sáng một chiếc đèn Măngsông toả ra mát dịu như ánh trăng.

Lan Thanh lần đầu nhìn trực diện vào khuôn mặt chàng trai, hỏi:

- Anh có vẻ quen thuộc nơi này nhỉ?

- Đấy là thói quen chỉ làm một nghề, ăn một nơi và ...yêu một người.

- Anh chắc thường xuyên dẫn người ấy đến đây?

- Chưa một lần.

- Sao vậy? Muốn giữ một khoảng trời cho riêng mình à?

- Không! Còn đang tìm.

- Tức là tôi đang ngồi trước một con người khó tính?

- Ngược lại, tôi lại khá buông tuồng.

- Cũng thuộc típ người thật thà đấy.

http://tieulun.hopto.org

- Ngồi trước một người như bạn, chẳng ai có thể giả dối được.

- Bắt đầu vào bài hai.

- Đơn giản - Khác với lúc nãy, câu này tự nhiên anh ta nói rất nghiêm chỉnh - Dính dáng có thể hàng trăm người nhưng yêu chỉ có một, cô bé ạ!

- Xin lỗi! Tôi không phải cô bé.

- Nhưng đối với tôi vẫn chỉ là một cô bé.

- Theo nghĩa nào? Đen hay bóng?

- Đen. Chí ít là trên phương diện tuổi tác.

- Anh bao nhiêu rồi mà cho phép mình nói cái giọng cha chú như thế?

- Cha chú thì chưa nhưng anh cả thì có. ít nhất cô chui ra đời cũng thua tôi trên chục năm.

- Tức là anh đã ngoài ba mươi? - Mắt Lan Thanh mở to.

- Đại khái như vậy?

- Sao.... nhìn anh trẻ thế?.

- Bởi vì chỉ làm một nghề, ăn một chỗ và...sẽ chỉ yêu một người.

- Chết nỗi! Hoá ra... em đang ngồi trước một người đàn ông đã trưởng thành.

- Cám ơn em đã ... chuyển dịch cơ cấu xưng hô.

- Chuyển dịch cơ cấu cây trồng.

Cả hai đều bật cười. Rượu chát đã mang lên. Chàng trai nâng ly. Cô gái nâng theo. Họ nhìn thẳng vào mắt nhau. Cô làm bộ nguẹo đầu:

- Em bắt đầu thấy thích kiểu nói chuyện tưng tửng pha chút đểu đểu của anh.

- Nào! Chúc cho sự hội ngộ bất ngờ. Chúc cho cái đểu lên ngôi! Một cái đểu chân thành bao giờ cũng tốt hơn một cái tốt giả dối. Vả lại thằng đàn ông phải đểu đểu một chút thì đàn bà con gái nó mới yêu và ngược lại, đàn bà con gái cũng phải quay quắt một chút thì đàn ông nó mới chết.

Chút nữa thì cô đã cười phì cả rượu ra ngoài. Họ cạn ly. Giọng chàng trai mềm

http://tieulun.hopto.org

xuống:

- Tên em là gì ?

- Anh định vi phạm cam kết?

- Phải là đần độn lắm mới đi giữ cam kết trước một cái nhìn hiểm nghèo như em.

- Anh nói tên anh trước đi!

- Em có chịu nổi một cái tên nghe vừa tanh vừa bẩn không?

- Chịu.

- Tũm. Trần Tũm.

- Xạo vừa thôi, cha! Tên gì lại tên là Tũm!

- Thế mà có đấy. Tũm! Ghi nhớ một cái đêm anh bị đẻ rơi xuống nước. Tũm! Rơi ra rơi nhé!

- Cái anh này! - Cô lại cười phá.

- Tũm là tên tục, tên thường gọi nhạt hơn: Nguyễn Thanh.

- Anh chắc có một tuổi thơ cơ cực ?

- Cũng thường thôi. Nhưng vì cái sự đẻ rơi đó xảy ra trong một đêm bom đạn và má anh đã chết trước khi anh ra đời.

Im lặng một lát...Cuối cùng cô gái lên tiếng, giọng mềm hơn:

- Tên em là Thanh. Lan Thanh.

- Vậy ta trùng tên, chỉ khác họ. Tôi họ Trần. Chao... Lan Thanh, tên đẹp nhưng cũ mòn. Giá như tên em là Ngát, là Gái, là Thơm, là Na, là Mận... chắc sẽ hợp với con người em hơn.

- Con người em làm sao? Anh đã biết gì về con người em nào?

- Cần gì phải biết. Chỉ cảm thấy thoang thoảng cái mùi bưng biền cây trái toả ra từ em là đủ rồi.

- Tên là Tũm mà cũng biết đường ăn nói đến khéo. Hỏi nhé: Anh hiện đang làm

gì mà lúc thì như lãng tử, lúc lại ra kẻ lọc đời?

- Chả làm gì cả - Hơi dài giọng - Một tay buôn lậu đường dài và một tay bắt cóc chuyên nghiệp. Chỉ chuyển chiều một chút: Kẻ bị bắt cóc lúc này là tôi. Và có lẽ tôi đang chớm có cái gì đó để hy vọng vào sự bị bắt cóc ấy. Nào, ly thứ hai chúc cho mọi điều hy vọng mong manh sẽ thành hiện thực.

Trần Thanh giơ cao ly, miệng cười đầy ngụ ý. Nhưng Lan Thanh vẫn ngồi im, chỉ đưa đôi mắt mở to nhìn người đối diện, mở rất to. Vừa đề phòng, vừa thách thức lại vừa cả một chút e sợ...

o

Trong ngôi nhà cô tịch nằm sâu trong ngõ hẻm ấy, Năm Thành vẫn ngủ. Cánh võng khẽ đung đưa. Ngọn đèn dầu đặt trên ban thờ hắt vào mặt hắn một ánh sáng vừa lành hiền vừa lạnh lẽo. Bà ca sĩ mù không còn hát nữa mà đang ngồi im lặng trên ghế, miệng bỏm bẻm nhai trầu, đôi mắt trống rỗng nhìn về phía cửa sổ, một đôi mắt hiền từ của người mẹ, người chị. Trước mặt bà, trên bàn là một mâm cơm được úp lồng bàn. Bà như chờ hắn dậy.

Và hắn chợt tỉnh, chấp chới mắt một chút rồi đứng dậy vươn vai vẻ thoải mái, nhìn về phía ngọn đèn dầu:

- Chà! Mùi dầu cháy nghe dễ chịu quá!

- Biết cậu thích thứ đèn này nên tôi không bật điện.

- Mùi dầu gợi lại những năm tháng xa xưa - Nhìn đồng hồ - Chết, vậy mà tôi đã thiếp đi được gần một tiếng. Sao chị không gọi tôi dậy?

- Tôi thấy cậu ngủ ngon quá. Mà sao trong giấc ngủ cậu nói mơ toàn những cái gì nghe lạ lắm. Tội nghiệp, công việc của cậu thế nào mà đến giấc ngủ cũng không yên.

- Bệnh của người già. Tôi cũng chớm bước vào tuổi già rồi còn gì nữa, chị.

- Cậu rửa mặt rồi ăn cơm.

- Cơm à? Coi chị tính cho thằng em ăn cái gì nào ? - Vẻ tò mò hắn bước đến giở lồng bàn và thích thú kêu lên -Tuyệt! Rau muống luộc này... canh chua lá giang nè...cá kho tiêu nè... nước mắm chanh ớt nè...Cả khổ qua ngâm dấm nữa. Đúng là một bữa cơm rừng. Giá có thêm một xị đế thì hợp.

- Có, có đây - Bà lôi dưới gầm bàn ra một chai đế nút lá chuối - Chỉ sợ cậu uống

http://tieulun.hopto.org

rượu ngoại đã quen miệng, uống cái này không hạp.

- Ngoại sao bằng đế được, chị. Mà ủa! Người giúp việc đi vắng, ai nấu vậy?

- Tôi nhờ bà Tám hàng xóm. Ngày trước bả cũng là giao liên ở rừng.

- Chị cùng ăn luôn đi!- Hắn ngồi vào mâm, sới cơm ra hai bát.

- Tôi vẫn ăn chay trường.

- Ăn chay...

Hai tiếng đó làm hắn chợt chựng lại, chén rượu trên tay đứng im. Vô tình, người đàn bà hỏi tiếp:

- Sao cậu không cho cô ấy đến chơi? Chị em lâu ngày không gặp cũng nhớ. Mắt tôi không nhìn được nhưng tai nghe giọng nói thì biết đó là người tốt, phúc hậu, biết nín nhịn, cũng mừng cho cậu.

Có một cục gì đắng nghét chặn ngang lấy cổ họng. Rõ khổ! Hắn đến đây để tìm chút thư giãn, tìm chút lãng quên cũng là vì chuyện đó vậy mà câu hỏi kia lại khiến cho đầu óc hắn nặng nề hơn. Trong một thóang hắn đã định lôi tất cả ruột gan ra với người đàn bà mà bấy lâu nay hắn vẫn coi như điểm tựa, như chỗ dựa linh hồn này nhưng rồi kịp kìm lại. Để làm gì! Cuộc đời người ấy cũng đã quá chừng hưu hắt rồi, còn rưới thêm sự buồn phiền khác vào làm gì nữa, bất nhẫn lắm! Hắn ngửa cổ uống cạn chén rượu rồi đứng dậy, giọng chuyển khác:

- Chị Mười, xin lỗi! Tôi chợt nhớ có cái hẹn làm việc với đối tác, xin khất lần khác sẽ đến dùng bữa với chị.

Nói xong hắn chụp mũ đi ra ngay khiến cho người đàn bà ngồi chết sững không hiểu mình có làm gì, nói gì khiến con người vừa thân thiết vừa rất đỗi xa lạ

kia bỏ đi đột ngột vậy không?

o

Hai con người đã chia tay vẫn ngồi. Chị ngồi trước bàn, anh ngồi trên ghế. Im lặng. Chỉ có chiếc Tivi đang phát một chương trình vọng cổ là ỉ ôi lấp đầy khỏang trống. Thời gian trôi qua nặng nề trên chiếc đồng hồ treo tường đã chỉ 10 giờ hơn.

Đúng lúc ấy cửa mở và Lan Thanh xuất hiện, đẹp rờ rỡ. Cô nhìn hai người một thoáng rồi thoắt reo lên:

http://tieulun.hopto.org

- Chúc mừng một sự hoà hợp bất ngờ ! Con chào bố! Chào mẹ! Dạo này bố nhìn vẫn bảnh ghê!

- Con nói sáng nay đi thi đấu quần vợt sao bây giờ mới về? Vợt đâu? - Người mẹ nghiêm mặt.

- Con bỏ rồi và chuyển sang đi tìm cái cần tìm và hình như đã tìm thấy - Giọng cô rất vui.

- Không giỡn! - Giọng người mẹ càng nghiêm - Con gái lớn rồi, ít nhất đi đâu con cũng phải báo cho mẹ một câu chớ. Cả tối nay mẹ không làm được việc gì hết.

- Việc hệ trọng nhất là mẹ đã ngồi với bố được cả một buổi tối rồi còn gì. Phải không bố?

Người bố đứng dậy, tiến lại ôm nhẹ lấy con, giọng xuê xoa:

- Con đến xin lỗi mẹ đi! Nếu con về muộn chút nữa thì chắc mẹ đã bắt bố phải đến đài truyền hình thông báo cho cả nước biết rồi.

Vẻ khó chịu, chị quay người đi ra phía cửa sổ, im lặng nhìn xuống đường. Cô con gái lúc này mới nhận ra vẻ nghiêm trọng trên nét mặt mẹ, khẽ đi lại, cúi đầu nói lí nhí:

- Mẹ, con xin lỗi! Lần sau con sẽ không thế nữa.

Hình như chỉ chờ có vậy, ông bố khẽ reo lên:

- Tốt rồi! Thanh, bố về đây, sáng mai còn ra sân bay sớm.

- Lại đi Mỹ hả bố?

- Không, lần này là Trung Quốc.

- Dân làm ăn như bố nhạy thật đó. Mới nghe nói thế kỷ hai mốt này là thế kỷ của Trung Hoa là bố đã chuyển hướng liền.

- Thanh, ra bố bảo...

Ông vẫy khẽ cho con đến gần rồi rút trong túi ra một tệp tiền ấn vào tay cô, nói tiếp:

- Tháng sau nghỉ hè, bố con mình đi chơi một chuyến xa xa nhé! Châu Âu hay châu A tuỳ con lựa. Thôi bố về.

http://tieulun.hopto.org

Cô con cũng kéo ông bố ra một góc gần cửa, lén nhìn về phía mẹ, hỏi nhỏ:

- Sao, có tiến triển gì không bố?

- Vẫn đông lạnh - Người bố nhỏ giọng - Còn đông lạnh hơn trước. Mẹ con là người nhân hậu nhưng cũng rất cứng rắn, chắc không thay đổi được gì nữa đâu, chấp nhận vậy. Con chào mẹ dùm bố!

Người cha ra nhanh. Đến lúc này người mẹ mới quay lại:

- Thanh! Mẹ không thích con thỉnh thoảng lại nhận tiền của ông ta như vậy. Mà con dùng gì đến tiền mà cần nhiều như thế?

- Để giành mẹ ạ! Học xong con sẽ mở một công ty, khi đó rất cần đến vốn. Vả lại bố quá nhiều tiền, con không cầm thì rồi nó cũng tuồn vào túi những đứa con gái khác hết. Đàn ông có tiền thời nay họ thế cả.

Cô cười nhưng nét mặt người mẹ lại khẽ xầm xuống. Giây lâu:

- Con vừa đi với ai về ? Cầu phải không?

- Mẹ nói đúng một nửa. Đi với Cầu nhưng về với người khác.

- Con có biết bố của Cầu là người thế nào không?

- Con không cần biết và dù có biết thì cũng đã muộn rồi. Chúng con vừa chia tay chiều nay. Cái tip người khôn ngoan, nhu nhược, thực dụng ấy không hợp với con.

- Mẹ nghĩ rằng cậu ấy không phải người như vậy.

- Cha nào con đó mà mẹ.

- Tuỳ con nhưng làm gì thì làm đừng để cho cậu ấy phải khổ. Đời nó đã khổ nhiều quá rồi.

- Mẹ bảo đời ai?

- Không... mẹ nói chung cho tuổi trẻ hôm nay.

Ngừng một lát, cô đi đến gần mẹ, nhìn thẳng vào mắt mẹ, nói:

- Mẹ bảo con khó hiểu nhưng chính mẹ mới là người không hiểu được. Nhất là thời gian gần đây. Từ hôm nay con bắt đầu theo dõi mẹ và lên kế hoạch bảo vệ mẹ. Còn chuyện kia, mẹ không dặn con cũng biết, con sẽ không để cho ông bố của Cầu

http://tieulun.hopto.org

biết con là ai, có quan hệ gì với mẹ. Được chưa, đồng chí thượng tá?

Cô ôm lấy mẹ cười. Người mẹ cũng cười nhưng là cái cười heo héo...

http://tieulun.hopto.org

14

Chiều trên sông buồn như buổi chiều trên bưng biền. Dòng sông Sài Gòn đang mùa nước trải mênh mang với những dềnh lục bình trôi hờ hững ngược xuôi như trôi về quá khứ lại như chảy về tương lai. Dòng sông không có thì hiện tại. Một giọng vọng cổ con gái không biết từ đâu chợt vẳng lên nghe thật ẩm ướt, da diết.

Gần bờ, tại một chỗ hoang vắng chỉ có đìu hiu màu cỏ lậu, trên mảnh ván nhô ra mặt nước, có một người đàn ông đang ngồi quay lưng lại, mũ kính che mặt với chiếc cần câu mê mải trên tay. Thỉnh thoảng như giật mình ông ta lại giật lên được một chú cá khá bẫm. Cái sự câu cá này sẽ trở nên hết sức nhàm tẻ như cuộc sống xung quanh cũng chả mặn mòi gì hơn nếu lát sau, từ vòm cây xum xuê một người đàn ông khác không nhẩn nha đi tới, trên tay cũng cầm cần câu. Đến gần, người ta nhận ra đó chính là Năm Thành. Hôm nay hắn vận một bộ đồ đúng như bộ đồ của một nhà du lịch nhàn tản. Tiến sát người đàn ông, làm bộ vô tình hắn kiếm chỗ ngồi xuống, cách xa một đoạn, lặng lẽ và bận rộn chuẩn bị mồi câu...

Chờ cho đâu vào đó xong, người đàn ông quay lại, gỡ cái kiếng mát ra, và ta cũng chợt nhận ra đó chính là phó giám đốc Trần Quyền.

Giọng ông ta vừa đủ:

- Chào!

- Chào! - Năm Thành đáp lại - Có chuyện gì mà anh nhắn tôi ra gấp?

- Sáu Nguyện vẫn hôn mê.

- Biết.

- Cơn hôn mê của hắn có thể kéo dài cho đến chết. Và nếu không chết thì cũng ra người ngớ ngẩn. Tóm lại là vô hại. Coi như xong.

- Biết.

- Nhưng còn điều này có thể anh không biết này - Giọng Trần Quyền đã có phần nằng nặng - Trưởng phòng điều tra xét hỏi Út Thêm đã xin nghỉ tất cả các chức vụ để chính thức nhảy vào cuộc.

- Út Thêm...- Chiếc cần câu trên tay hắn khẽ chao động rồi kịp trở lại im phắc - Út Thêm à? Tôi có biết cô ta, rất biết. Có phải là dân quân báo ngày xưa ở trong

http://tieulun.hopto.org

rừng không?

- Quân báo. Sau đó đi học, công tác một thời gian trên Bộ rồi về đây.

- Và rất thân với Sáu Nguyện, một tình thân đặc biệt.

- Đúng.

Năm Thành cười khấc lên một tiếng:

- Mẹ! Ân oán giang hồ. Cuộc đời chó đểu! Trái đất như hạt đậu. Chả biết số phận sắp xếp thế quái nào mà để rồi cuối cùng cái người mình buộc phải đối đầu sinh tử lại là một ả đàn bà. Một ả đồng đội ngày xưa.Cà trớn thật!

- Không nên coi thường. Trong mọi chuyện, cô ta có sức mạnh bằng cả tá đàn ông cộng lại. Tinh xảo, nhạy cảm, rất lỳ và hầu như không thể mua chuộc.

- Anh hù tôi? - Năm Thành nhếch mép.

- Nhắc anh cẩn trọng.

- Tôi vẫn cẩn trọng chứ không phải chờ đến khi xuất hiện con nhỏ quân báo chết tiệt này.

- Nên tạm lắng một thời gian. Nên rà xoát lại những kẽ hở nhỏ nhất của những dự án đã làm và đặc biệt là của hai dự án đang tiến hành: Khu công nghiệp giải khát, nước khoáng và khu cảng biển trung chuyển.

- Xin lỗi! Một khi tôi đã tiến hành là không còn cần rà xoát gì nữa - Năm Thành ném lưỡi câu ra xa.

- Và những cái gì có thể chùi được thì chùi - Tám quyền hơi chau mày - Đặc biệt là đối với những bên có liên quan trực tiếp: dự án, thuế vụ, ngân hàng, hải quan...

- Còn bên chính quyền và pháp luật?- Năm Thành cười nhẹ vẻ ý nhị - Có chùi không?

- Việc đó là của tôi - Tám Quyền lại chau mày - Của chúng tôi.

- Một đối tác và cộng tác bất đắc dĩ.

- Anh Năm! - Tám Quyền giật mạnh lên một con cá - Tôi có cảm giác quan hệ của chúng ta dạo này có cái gì không ổn, chí ít là ở phía anh.

http://tieulun.hopto.org

- Ngược lại rất ổn, thưa đại tá. Và tôi cũng xin nhắc lại, cái cấp thiếu tướng và chức danh chỉ huy trưởng thuộc về tay đại tá trong năm nay chắc chắn không có gì thay đổi. Thế là ổn đấy chứ?

Im lặng.Tám Quyền nhìn nhanh sang người bên cạnh. Năm Thành lại chăm chú nhìn sâu xuống mặt nước, nơi có chiếc phao câu đang nhấp nháy như thể toàn bộ tâm trí con người này chỉ dồn cả vào đó. Và nếu để ý một chút thì ẩn bên trong những câu thoại qua lại này, người ta thấy Năm Thành luôn ở trên thế thượng phong dầu luôn luôn tỏ ra nhún nhường.

- Anh vừa nói chuyện con Út Thêm đã chính thức nhập cuộc? - Hồi lâu Năm Thành hỏi lại như một cách gợi ý nên tiếp nối câu chuyện.

- Và tôi cũng đang tìm cách nào đó để đưa ả ra khỏi cuộc.

- Không cần.

- Sao? Nhắc để anh biết: Cô ta đã từng tốt nghiệp loại ưu ngành an ninh Liên Xô.

- Nhưng đây là Việt Nam, hai đặc thù, hai thổ nhưỡng khác hẳn.

- Và cũng đã từng là nỗi kinh sợ của các đối tượng phạm tội trong mười năm qua ở cái thành phố này.

- Rất may tôi lại không phải là cái đám phồn thực chỉ biết nhét cho đầy diều ấy. Và tôi cũng chưa bao giờ là một tội phạm theo nghĩa thông tục của các anh cả. Xin nhắc để anh nhớ.

- Xin lỗi! Tôi không có ý đó.

Tám Quyền mềm giọng lại sau khi khẽ giấu đi một cái cười nhạt. Con mắt Năm Thành rời mặt nước chiếu thẳng sang ông ta, thấu buốt:

- Vả lại tôi không có ham muốn giao tranh với đàn bà. Đối với chúng, một là thắng tuyệt đối, hai là thua ngay từ đầu, đừng dại mà cầm cự. Điều cần để ý vẫn là cái xác nằm nửa sống nửa chết kia cơ.

- Sáu Nguyện?

- Còn ai. Bằng chính sự hôn mê kia, hắn sẽ thức tỉnh không ít người. Chúng ta có thể không ngại một thế lực, một tổ chức, một ngón chơi dù dữ dằn nhất nhưng nếu là số đông thì lại hết sức cẩn thận. Bài học từ trước đến nay luôn là vậy. Sau này cũng là vậy. Cho nên...

http://tieulun.hopto.org

- ý của anh là...

- Tôi chưa có ý gì cả. Chỉ mới thoáng nghĩ trong đầu thế thôi. Nhưng tôi đã biết tôi phải làm gì - Năm Thành cuốn giây câu đứng dậy - Cám ơn anh đã cho biết những thông tin thú vị.

- Trường hợp thật cần chúng ta mới trực tiếp gặp nhau. Bữa nay là ngoại lệ - Tám Quyền nhắc.

- Đáng lẽ câu này phải giành cho tôi - Năm Thành cả cười - Nhưng không sao. Anh có thể yên tâm, không ai có thể chơi được tôi ngoài chính tôi. Và cái chế độ này có đổ thì tôi mới đổ mà chế độ này thì, nói của đáng tội, nó còn vững chán. Càng ngày càng vững. Chào!

- Chào !

Năm Thành thả tất cả mấy chú cá vừa câu được xuống nước rồi quay lưng đi trở lại, vẫn dáng đi nhàn tản như cái người suốt đời chả biết làm gì. Chu Thiên đã chờ sẵn ở đó. Hai người đi ra xe. Chiếc xe gặp đường vắng bon khá nhanh. Gã trợ lý kiêm vệ sĩ, kiêm lái xe không hỏi một câu nào. Và hắn cũng không muốn mở miệng điều gì.

Câu chuyện của cái gã quan chức khó chịu kia đã làm dội lên trong đầu hắn một mảng hồi ức ngắt quãng, khi mờ nhoà khi sắc nét không định hình...

...Hình như lúc đó con nhỏ còn bé lắm mà hắn đã là một cán bộ chỉ huy nổi tiếng là tài hoa, dũng cảm rồi. Gặp nó ngày đầu ngơ ngáo đi vào cứ, hắn chán liền:"Ê! Con nít! Sao không ở nhà lo đi học mà vô đây làm gì. Bộ mi tưởng đây là cú đi cắm trại của mi hả? Máu đó, chết đó, cả một đời con gái chôn vùi đó con ạ!" " Cháu không tưởng cái chi hết - Con nhỏ đáo để cự lại - Các chú chịu được thì cháu cũng chịu được. Cháu không sợ chết, chú đừng hù"

Rồi một lần khác, con nhỏ đã dám nghe lén cuộc cãi vã nảy lửa giữa hắn với Sáu Nguyện xung quanh một phương án tác chiến. Hắn nhớ lúc ấy giọng hắn đã rít lên:" Chờ đợi! Chờ đợi đến bao giờ? Chờ đợi hay là cơ hội, là đầu hàng hả? Chính vì những cái chờ đợi hèn nhát như của cậu, của ông chỉ huy trưởng chống càn Ba Đầu kia mà cách mạng không tiến lên được một phân nào đó.

Còn giọng Sáu Nguyện vẫn bình tĩnh như thể hắn luôn biết binh tĩnh trong những tình huống không thể bình tĩnh nổi:"- Năm Thành!- Cậu không có quyền nói về đồng chí, đồng đội như vậy. Ai chả muốn tiến công nhưng tiến công lúc này là tự sát, là nướng quân, là có tội với bà con.

http://tieulun.hopto.org

- Tôi chán nghe cái giọng tuyên huấn nhạt thếch ấy lắm rồi. Các đồng chí không đánh thì chính tôi sẽ chỉ huy đánh.

Nói xong hắn bỏ đi. Được một đoạn vấp phải con nhỏ, hắn đã nổi cáu: "Nghe lén hả? Cũng muốn chờ đợi như thằng thầy Sáu của mi hả? Cút!" Và bất ngờ con nhỏ đã trừng mắt quặc lại:" Tôi không nghe lén! Chỉ có chú thích đem quân đi đánh lén để chứng tỏ mình giỏi hơn người thôi. Chú không tốt!"

Một cú sóc ổ gà khiến dòng hồi tưởng của hắn bị ngắt lại. Năm Thành khẽ lắc đầu, lẩm bẩm:

- Chú không tốt!...Nhanh thật! Mới đó mà đã gần nửa đời người trôi qua.

- Anh Năm nói gì ạ? - Gã vệ sĩ hỏi với vẻ kính cẩn nhưng không hề khúm núm như thường thấy trong quan hệ giữa ông chủ và người làm.

- Nói từ nay cậu phải thính tai thính mắt lên hơn nữa cho tôi.

- Rõ!

- Cậu rõ cái gì?

- Rõ! Thưa anh Năm, giờ ta đi đâu ạ? Về Công ty hay về nhà?

- Không về đâu cả. Cứ đi. Đi chầm chậm. Càng xa chốn đông người càng tốt. Và nếu tôi không hỏi thì cậu không nhất thiết phải nói gì hết. Tôi cần im lặng.

Vẻ như đã quá hiểu tính khí ông chủ, gã trợ lý nhả ga cho xe bon từ từ về hướng ngoại thành có nhiều màu xanh cây lá. Và để mặc cho Năm Thành ngả người ra sau trong trạng thái lim dim mắt, gã đưa tay ấn nhẹ nút Catssete. Một nét nhạc tiền chiến khe khẽ vang lên. Giống nét nhạc trong căn phòng bà Mười ca sĩ hôm rồi. Nét nhạc của bản "Sơn nữ ca" dìu dặt, xa vắng...

http://tieulun.hopto.org

15

Con lộ 13 uốn lượn giữa hai bờ cây lá xanh đến ngút ngàn. Trên một chiếc xe phân khối lớn, đại uý Hoàng đang chở Út Thêm vút nhanh như một tia nắng trên mặt đường. Mặt đường rung rinh, cảnh vật cũng rung rinh. Cả hai đều vận thường phục. Đặc biệt với bộ quần áo gân guốc, giày đinh, kính đen, mũ Levits... Hoàng nhìn như một tay chơi thứ thiệt khác hẳn cái vẻ duyệt binh cứng đơ hàng ngày. Dáng anh đẹp và phong trần đến nỗi, không ít các cô nữ sinh áo dài trắng đạp xe đi ngược chiều hoặc cả các cô gái đi ra bưng không thể không ngoái lại nhìn rồi thì thầm to nhỏ...

- Hoàng đang hớp hồn các cô thôn nữ kìa!

Út Thêm nói vui nhưng Hoàng không đáp lại, nét mặt vẫn nghiêm lạnh như không nghe, không thấy gì. Hồi lâu anh giảm ga rồi rẽ vào một cái quán nước mía e ấp nằm trong bóng lá trứng cá mát rượi, rất thơ mộng ven lộ.

- Nghỉ một chút, sợ chị ngồi lâu mệt - Hoàng nói.

- Sao không kiếm một cái quán có bia có rượu hay có một thứ gì đó hợp với đàn ông?

- Vì Hoàng biết chị chỉ thích nước mía.

Giấu đi một chút cảm động, chị đi theo Hoàng vào trong. Cô chủ nước mía chừng trên hai mươi tuổi có cặp mắt khác sắc khẽ liếc anh chàng đẹp trai cao lớn đến vèo một cái rồi mang hai ly nước mía sánh vàng ra, gạ thêm một câu:

- Cô với anh chắc về đây chuẩn bị đóng phim? Dạo này các đoàn làm phim hay về đây lắm. Họ bảo chỗ này đẹp, trên là rừng dưới là sông.

- Cô gái có muốn đóng phim không? - Út Thêm hỏi vui.

- Cháu mà đóng nỗi gì? Có đóng cối.

- Đóng người yêu của cậu này, chịu không?

Cô chủ quán kêu lên một tiếng rồi hai tay ôm lấy mặt chạy tụt vào trong nhà. Nét mặt Hoàng vẫn không thay đổi. Chiêu một ngụm nước mía, anh ngẩng lên, hỏi một câu như đã định hỏi từ đầu:

http://tieulun.hopto.org

- Liệu ông Ba Đẩu đã biết vụ tông xe này của anh Sáu chưa chị Út?

- Chắc chưa. Chính thế mà chúng ta phải lên ngay kẻo lại xảy ra cái gì tương tự như vụ cây súng của anh Sáu hôm rồi. Những người đã từng qua trận mạc, họ xót nhau lắm.

- Nhưng liệu ông Ba có giúp gì được trong chuyện này hay là chỉ làm nặng lòng ổng thêm?

- Hoàng có tin rằng chúng ta sẽ thành công? - Út Thêm hỏi lật lại.

- Nếu không tin thì Hoàng đã không bỏ tất cả để đi theo chị Út trong vụ này.

- Vậy thì hãy bóc gỡ từ vòng ngoài, cái vòng gồm tất cả những người có mối quan hệ gần xa với anh Sáu và Năm Thành, bắt đầu từ ông Ba Đẩu. Ngày xưa họ là một bộ ba không rời nhau nửa bước cho đến ngày Năm thành chiêu hồi. Và nếu dù không tìm hơn được điều gì thì đội ngũ ta cũng thêm được người.

- Hoàng hiểu.

Út Thêm im lặng nhìn ra ngoài nắng, mắt nhìn chợt trở nên xa xôi. Hồi lâu chị nói:

- Đây là con lộ 13, con lộ dẫn thẳng vào cửa ngõ Sài gòn, con lộ đẫm máu và nước mắt như một thời kẻ thù đã nói. Nhưng đối với tụi tôi lại là con đường hy vọng. Ngày ấy mỗi lần đột ấp, anh Sáu lại dẫn tôi ra ngồi chờ mặt trời lặn ở đoạn này. Lúc đó cả hai chú cháu đều ao ước giá như được đi thẳng lưng trên mặt lộ, đi giữa ánh sáng ban ngày dẫu chỉ một lần thôi thì chết cũng hả. Bây giờ đã đi gần hai chục năm rồi mà...

- Thấy đầu óc nặng nề hơn phải không chị ?

Anh ngừng một chút rồi nói tiếp, giọng đằm hơn:

- Hoàng không may mắn được sống những ngày sôi nổi như chị và những đồng đội của chị nhưng Hoàng có ông già cũng sống thời đó, ổng thường nói, đời lúc này khó lắm, cái xấu cái tốt, cái thiện cái ác lộn sòng, nhiều khi còn gay gắt, mệt đầu hơn cả hồi chiến tranh.

Út Thêm chợt thì thầm như nói với chính mình:

- Không sợ bọn trẻ bây giờ nó nghĩ quấy mà chỉ sợ cha anh của chúng làm bậy.

- Chị nói gì kia ?

http://tieulun.hopto.org

- Không!... Là tự nhiên tôi chợt nhớ lại câu nói của chú Ba Đẩu, người chỉ huy huyện đội của tôi ngày trước. Câu nói có thể hơi cực đoan nhưng đêm về nằm nghĩ lại sao cứ thấy giật mình thon thót. Nếu vậy thì buồn quá! - Chị đột ngột quay lại nhìn sâu vào mắt Hoàng - Cuộc chiến đấu tới đây chắc chắn sẽ rất quyết liệt và rất có thể phải trả giá, bởi không phải chỉ chiến đấu với một con người, một nhóm người mà chiến đấu với cả một thế lực, Hoàng có ngại không?

- Được chiến đấu bên cạnh chị, cạnh những người như chị, Hoàng thấy đó là một niềm vui.

- Cám ơn!- Út Thêm nhìn lảng đi lại để giấu một chút xúc động rồi bỗng cười to - Ơ hay! Chưa vào trận mà đã ngậm ngùi thế này thì còn ra cái gì nữa. Thôi, ta lên đường - Gọi vào trong - Em ơi! Cho chị trả tiền. Chết nỗi, bán hàng gì mà từ nãy đến giờ cứ ngồi lút trong nhà nhìn ra như thế. Phải mạnh dạn lên chớ...

Chị đặt tiền xuống bàn, khẽ mỉm cười nhìn sang Hoàng rồi đi ra. Cạnh chị, nét mặt chàng trai vẫn tỉnh khô, nghiêm ngắn. Chị lại khẽ bật cười một tiếng nữa.

- Chị Út cười gì? - Hoàng hỏi thật thà.

- Chắc má của Hoàng theo đạo?

- Sao chị lại hỏi vậy?

- Vì tôi chưa hề thấy một chàng trai nào lại có cái vẻ linh mục đạo mạo quá mức trước cánh đàn bà con gái như Hoàng.

Chàng trai không trả lời, chỉ lầm lì đi ra xe nổ máy rồi cũng lầm lỳ cho xe bon đi...

Chiếc xe phóng dàn dạt theo mặt lộ tráng nhựa mịn như lụa chạy về phía Bình Phước. Cảnh vật một vùng bán sơn địa đông nam bộ sát biên giới hiện ra thật khoáng đạt, miên man, trù phú với những mảng rừng, đất đai, cây lá xen vào những vườn cà phê, tiêu, điều, cao su trải dài màu mỡ hai bên đường. Ngồi sau xe, để mặc cho tóc bay tung, mắt đắm chìm vào cảnh vật, toàn bộ con người, khuôn mặt Út Thêm như trẻ lại, phiêu linh, siêu thóat. Trẻ đến nỗi khiến cho chàng trai ngồi cầm lái không thể không chốc chốc lại liếc nhìn chị trong gương.

Chợt chiếc xe đi chậm lại. Phía trước là một cái chợ họp ven lộ đang rối rít cảnh bán mua trái cây, mớ tôm con cá, rau quả ngồn ngộn. Và giữa đám người ấy bỗng nổi lên một cái gì đó ồn ào, xúm đen xúm đỏ như một đám cãi nhau. Xe thả ga đến gần... Chợt đôi mắt Út Thêm mở to. Trước chị là một người đàn ông thấp đậm, râu tóc đã bạc qúa nửa đang gay gắt nói gì đó với mấy người mặc sắc phục công an đứng

http://tieulun.hopto.org

đối diện. Người đó không phải ai khác mà chính là chú Ba Đẩu, vị chỉ huy can tràng, tốt bụng của chị của cả sáu Nguyện lẫn năm Thành ngày nào ở rừng mà dáng người, khuôn mặt, giọng nói, nhất là giọng nói chị không thể nào quên được. Thảng thốt, để Hoàng đứng ngoài, chị chen chân lách vào. Khuôn mặt Ba Đẩu đã hiện ra thật rõ, đỏ gay, mồ hôi mồ kê.

Giọng ông to tát, dõng dạc:

- Đã đành rằng bổn phận của các đồng chí là phải làm sạch các mối đường giao thông theo nghị định của trên nhưng cũng phải vận dụng cho thấu tình đạt lý. Nguồn sống của bà con ở đây chỉ còn trông vào một tháng mấy phiên chợ này, các đồng chí bắt dẹp hẳn thì người nghèo lấy chi mà sống.

- Ông già sao nhiều lời quá à! - Một trung uý cảnh sát gạt phắt, giọng hách dịch - Ông muốn yêu sách gì thì lên quận lên tỉnh mà yêu sách, chúng tôi đây chỉ biết làm theo mệnh lệnh - Cầm chiếc dùi cui khoát vào đám đông - Yêu cầu tất cả giải tán. Muốn mua bán gì thì vô sâu trong kia mà mua bán, ở đây đã có lệnh cấm rồi.

- Khoan đã chú em! - Ba Đẩu giơ tay ngăn lại, giọng cố tỏ ra ôn tồn nhưng con mắt lại tối xẫm - Mệnh lệnh gì thì mệnh lệnh nhưng cũng vì cuộc sống của người dân chớ. Cứ để cho họ họp, chỉ cần tém gọn lại một chút, đừng giải tán, giải tán thô bạo kiểu này là đánh vào chiếc dạ dày của dân đó.

Con mắt Út Thêm càng mở to...

Hình ảnh bừa bộn trước mặt chợt nhoà đi..một hình ảnh Ba Đẩu khác cách đây mươi năm, trẻ hơn chút ít, cũng đang đứng trước các nhà chức trách, trước những sắc phục công an tại một vuông đất đang nảy mầm cây trái xum xuê và xung quanh ông là những thương phế binh người cụt tay, người mất mắt, người chống nạng hiện về. Đôi mắt ông cũng tối xẫm và giọng ông cũng căng thẳng và xa xót như lúc này:

"- Đây! Các đồng chí cứ cưỡng chế đi! Ngày trước Kẻ thù cũng đã từng cưỡng chế bà con bỏ đây đi vô ấp chiến lược và chính những con người này đã giữ được bà con lại. Họ là ai? Là những dũng sĩ, là anh hùng, là cán bộ chỉ huy,là những đảng viên trung kiên đã hiến một phần thân thể của mình cho mảnh đất này. Các đồng chí chả lẽ chỉ vì một hợp đồng liên doanh béo bở nào đó mà nỡ cưỡng chế, nỡ tước đi miếng cơm manh áo của họ ư?..."

Và giờ đây sau bao năm cũng vẫn con người ấy, cái giọng ấy nhưng đã có chiều già nua, mệt mỏi đi nhiều. Chú Ba ơi! Tưởng chú đã có cuộc sống an nhàn tại một mảnh đất khuất nẻo ở tận đầu đâu rồi ai dè lại gặp chú ở đây, vẫn mỏng manh

http://tieulun.hopto.org

chống đỡ giữa những trái ngang và ngột ngạt cuộc đời. Chị định bước đến thì người trung úy công an đã ném một cái nhìn trấn áp dữ dội vào giữa mặt ông:

- Ông nói ai thô bạo? Ông có biết lát nữa sẽ có một đoàn cán bộ của Trung Ương đi qua đây để về làm việc với tỉnh không?

- Vậy chả lẽ khi cứ có đoàn Trung Ương về thì các đồng chí mới làm căng ư? Cứ để cho các ông ấy đi qua, họ sẽ hiểu thế nào là cuộc sống của những con người ngày trước đã từng bỏ hết nhà cửa, ruộng vườn để nuôi giấu họ.

- Ông nói vừa phải thôi nghe ông! Ông nói nữa là dính vô tội xách động quần chúng tiêu cực chống lại chính quyền đó.

- Sao lại tiêu cực? Chính những con người này đã tạo nên chính quyền đó.

- Không dài dòng nữa! Các đồng chí, mời ông già này về trụ sở rồi ở đó muốn nói gì thì nói.

- Các chú khỏi mời tôi cũng về. Về để nói cho mấy người trên các chú hiểu rằng một chính quyền muốn ngon lành được thì điều trước hết là phải hạp lòng dân - Đưa hai tay ra - Sao, có cần phải khoá không?

Đám đông nín lặng rồi nổi lên những tiếng bàn tán xôn xao tỏ ý tán thành thái độ của Ba Đẩu. Người công an quát:

- Đưa ổng đi!

Chấp hành lệnh, hai chiến sĩ công an khác định tiến lại phía Ba Đẩu thì Út Thêm bước đến, nói nhỏ một câu gì đó với anh ta. Người trung uý mở to mắt nhìn chị. Chị khẽ đưa ra tấm thẻ quen thuộc. Anh công an nhìn thẻ rồi bỗng hơi lùi lại, đưa tay lên vành mũ:

- Báo cáo đồng chí thượng tá! Tổ giao cảnh chúng tôi đang thi hành nhiệm vụ. Có một vấn đề nảy sinh...

- Tôi biết - Giọng chị dịu dàng - Nói bà con dẹp gọn lại thôi để mai mốt có chợ mới hãy gom tất cả về đó.

- Rõ!

Tổ công an dù hậm hực nhưng cũng không thể không làm theo. Họ biến mất vào đám đông. Út Thêm quay qua Ba Đẩu vẻ như lúc đó cũng đã nhận ra chị:

- Lại *giữa đường thấy chuyện bất bằng mà tha* hả chú Ba?

http://tieulun.hopto.org

- Con Út dính vô đó làm gì? Cứ để cho hắn đưa tao về đồn thử coi?

- Thôi mà, chú! Cái gì cũng phải từ từ, chú tính làm cái ông Đông Ki Sốt cả đời sao?

- Thì cả cuộc đời tao lẫn đời tụi bay đều là vì sự công bằng, vì cuộc sống của bà con chứ có phải chỉ cho riêng mả ông mả cha mình đâu. Sao càng ngày càng nhiều cái chướng tai gai mắt quá à!

Chị ghé tai chú nói khẽ:

- Có việc quan trọng hơn để chú nổi nóng đây.

- Việc gì?

- Thì cứ ra ngoài này đã.

Hai người ra khỏi vòng người giữa những cái nhìn cảm kích, trìu mến của đám đông hướng về ông. Hoàng lặng dắt xe theo. Đến lúc này Ba Đẩu mới nhìn kỹ Út Thêm:

- ủa, mà con Út đi đâu dòm như giặc vậy?

- Con định lên chỗ chú đây.

- Tao cũng đang trên đường tới chỗ bay. Có chuyện gì rồi phải không? Cả tuần qua không hiểu sao ruột gan tao cứ nóng như lửa đốt.

- Chuyện dài, chú. Giờ thế này: Gặp ở đây rồi khỏi cần đến chỗ chú nữa, ta tìm một chỗ kín đáo ngồi nói chuyện.

- Cần gì phải tìm, bay. Ráo trọi dân ở đây là bà con chiến hữu của tao hết. Nhưng không nên vô, chuyện hệ trọng không nên vô phải không? (Út Thêm gật đầu) Vậy thì ra suối - Ông chỉ ra một vạt cây xa xa - Cái khúc suối mà bữa đó tao cõng bay lội qua vì bay sợ đỉa đó, nhớ hôn?

- Trời! Nó đây hả chú Ba? Vậy mà cháu qua đây hoài đâu có nhớ.

- May mà bay còn nói được chữ "Trời" đó chứ không tao dẹp bay đi từ lâu rồi. Thôi, bay vô trước, để tao lộn trở lại kiếm cái gì ra đó nhậu chơi. Nhậu ngay tại khúc suối ngày xưa mới đã.

Hoàng từ nãy vẫn đứng nhìn ngắm ông như trẻ con ngắm người trong cổ tích, vội cất lời:

http://tieulun.hopto.org

- Ông Ba để con. Ông với chị Út cứ vô trước đi!

- ủa, thằng em này là ai? - Ông cũng nhìn trở lại - Tao cứ tưởng bay là người nước ngoài! Dân xứ này đâu có ai cao to quá cỡ mà lại ăn vận ghê hồn như vậy.

- Đây là Hoàng - Út Thêm cười - Cùng làm việc chỗ cháu. Dòm vậy nhưng là một chiến sĩ an ninh thứ thiệt đó chú Ba.

- ờ, dân an ninh hình sự tụi bay dòm đứa nào cũng khác người một chút cả. Rồi, thằng em đi đi, chỉ chạy chừng non cây số là tới cái quán mụ mập nằm bên tay trái đó.

Hoàng quay xe phóng trở lại. Hai chú cháu đi sâu vào rừng theo lối mòn có nhiều gai mắc cỡ điểm xuyết vài khóm hoa dại vật vờ. Út Thêm vẻ như đắm chìm trong cảnh vật gợi nhắc về một thời con gái xông pha mà thoắt trở nên im lặng không nói thêm câu gì cả. Ba Đẩu ý nhị tôn trọng cái tình cảm ấy nhưng rồi thấy Út Thêm cứ thơ thẩn cúi xuống nhặt cánh hoa này, đưa tay ngắt cành lá kia, mắt mông lung mờ mịt, ông không nín nhịn được nữa, hỏi độp:

- Tóm lại là thằng Sáu giờ thế nào? Nó có chuyển không hay vẫn cứ khùng điên vơ tất cả mọi tội lỗi vào cái sọ bướng bỉnh của nó?

- Chú Ba!- Út Thêm như chợt tỉnh, dừng lại, nhìn thẳng vào đôi mắt đã đùng đục cùi nhãn của ông - Cháu nói chú phải bình tĩnh nghen!

- Bay thấy tao đã mất bình tĩnh hồi nào ? - Tuy nói vậy nhưng giọng ông cũng khẽ rung lên - Nó... nó làm sao? Toà xử rồi à? Tử hình hay chung thân?

- Không! Chú ấy đang hôn mê!

- Hả? Hôn mê? Bay nói gì kỳ vậy? Làm sao mà hôn mê? Nó tự đập đầu vào tường à? Hay ai nện nó? Biết mà, khổ chưa hả trời!

- Chú cứ bình tĩnh nghe con nói. Hôm đó...

Chị kể lại toàn bộ câu chuyện xảy ra với Sáu Nguyện buổi sáng trên xa lộ hôm rồi...Nghe xong, Ba Đẩu cúi xuống nhìn sâu vào dòng suối lúc lâu... Khi nhìn lên, mắt ông lộ vẻ tuyệt vọng tột cùng.

- Đúng là phận số. Nó là một thằng không tin ở số phận nhưng rồi nó lại là nạn nhân của chính số phận. Sao xe của bay lại bị kẹt đúng vào cái nơi thằng đốn mạt kia đang làm lễ động thổ như một sự sắp xếp ác nghiệt của tạo hoá vậy, hả? Tao không hiểu nổi.

http://tieulun.hopto.org

- Lỗi cũng là tại cháu. Đáng lẽ cháu không nên để chú ấy ngồi khơi khơi như vậy. Nếu tới đây chú Sáu có bề gì thì...- Giọng Út Thêm nghẹn tắc.

- Thôi, dẹp đi mày!- Ba Đẩu thốt nhiên đứng bật dậy, gắt giọng - Bay đến đây là để chỉ than vãn với tao có vậy thôi hả. Bề gì? Với một thằng như nó sẽ không có bề gì hết. Cả trăm trận đánh, cả ngàn trái pháo không làm gì được nó thì chả lẽ lúc này nó lại có bề gì à?

Nói gắt vậy nhưng giọng ông cũng tắc lại. Một giọt nước mắt đục ngầu bất giác chảy ra từ đôi mắt mở trừng trừng. Đúng lúc đó Hoàng dắt xe đi vào. Thoáng thấy thái độ hai người, anh hơi lúng túng dừng lại. Ba Đẩu nhìn ra, nói to:

- Thằng em, vô đây! Thằng em vừa rồi đã làm được một việc dũng cảm, tao thay mặt thằng Sáu cám ơn. Nào, hạ xuống, rót rượu ra, uống mừng thằng chết bầm trời đánh thánh vật kia vẫn sống nhăn.

Một nửa con gà luộc, bịch củ kiệu, ít thịt heo luộc, nắm đậu phộng, mớ dưa leo...và chai đế được bày ra trên cỏ. Ba con người, ba thế hệ, hai thời kỳ im lặng ngồi xuống. Hoàng rót rượu ra từng ly. Ba Đẩu đưa ly của mình lên:

- Bây giờ nghe tao hỏi: Tụi bay tiếp tục cuộc chơi hay đầu hàng thúc thủ? Nói! Nói cho ra rồi mới uống. Không ra, dẹp cha nó đi, rượu chè gì lúc này. Sao, con Út?

- Nếu thúc thủ thì tụi cháu đã không ngồi đây với chú lúc này.

- ừ, nói nghe được.Bay phải vậy mới là bay, con nhỏ quân báo bằng cái cục cơm vắt mà cứ nằng nặc đòi ra trận ngày nào chớ.

- Chắc chị Út chưa nói - Hoàng gượng nhẹ góp lời - chị Út đã chính thức xin nghỉ mọi chức vụ để chỉ chuyên tâm vào phá án vụ này đó chú Ba.

- Ngon! Vậy thì uống! Cạn nghen!

Ông ngửa cổ làm cái tróc tới đáy. Hoàng tróc theo. Út Thêm chỉ khẽ chạm môi rồi hạ xuống, hỏi nhỏ:

- Anh em mình đã chuyển về ở cái khu 24 héc ta rừng chuối mà vợ chồng người Việt Kiều đã làm giấy sang tên cho chú Sáu ấy chưa chú Ba?

- Con nhỏ Phượng mà đã có lần thằng sáu Nguyện cứu sống cả hai mẹ con ấy hả? Việt kiều mẹ gì! Chưa. Tao tính chờ thằng Sáu vô can ra tù rồi đánh giấy mời vợ chồng nó từ Mỹ qua luôn, xong tất cả mới kéo nhau về một thể. Ai ngờ...

http://tieulun.hopto.org

Út Thêm nhìn lên, tiếng nói thóang đanh lạnh:

- Tụi cháu hứa với chú rồi nhất định anh Sáu sẽ vô can.

- Lời hứa trong khúc suối chiến tranh đã chôn nhau ngày xưa, nó thiêng lắm đó nghen, bay nhớ lấy.

- Cháu đến chú còn một lý do nữa là muốn mượn lại cuốn nhật ký của anh Sáu. Từ các chi tiết mù mờ của cuốn nhật ký này mà lần đầu đọc cháu không mấy để ý, tụi cháu sẽ biết cách tìm ra nút gỡ từ đầu.

- Rồi. Tao cất ở nhà, mai mốt tao sẽ cho người đưa tới tận tay. Chỉ cần cho tao một địa chỉ liên lạc chính xác và kín đáo - Miệng ông thoáng một cái cười héo hắt - Buồn nhỉ! Ngày xưa oánh giặc phải cần đến hộp thư mật, hôm nay oánh kẻ xấu, kẻ phản dân hại nước giữa thanh thiên bạch nhật lại cũng cần đến nó, cần hơn, chả hiểu ra sao nữa.

- Chú Ba! - Út Thêm như chợt nhớ ra điều gì - Cái ông nhà báo bất đắc chí lúc này làm nghề chiêm tinh bói toán đó, không hiểu giờ còn không?

- Còn. Tuần trước vô tình gặp con nhỏ Bảy Thu trên đường đi Long Thành, nó nói còn, vẫn bói toán, chiêm tinh. Nhưng bay hỏi làm chi vậy?

- Cháu muốn tìm hiểu con người thật của Năm Thành qua những người vốn có quan hệ mật thiết nhất với hắn, ít nhất là trong một thời kỳ dài.

- Vậy bay chưa gặp Tư Chao sao? Nó mới là người thân thiết nhất.

- Dạ gặp rồi. Nhưng đối với chị ấy, hắn như một bạo chúa hoàn toàn xa cách mà ngoài quan hệ vợ chồng thi thoảng ra, hắn không cho chị ấy biết một chút gì hết, kể cả tiền nong, tài chính và các dự định làm ăn. Vả lại, cháu cũng không muốn dính đến cái người đàn bà bội bạc ít nhất đã trên hai lần làm cho anh Sáu khốn khổ đó.

- Vẫn là đàn bà! - Ba Đầu ngửa cổ cười đến khặc một tiếng - Bay rồi có làm đến ông gì bà gì thì vẫn cứ ló ra cái chất đàn bà. Được rồi. Vậy thì đi gặp lão chiêm tinh. Tao cũng đi. Thời buổi hỗn mang này, chiêm tinh chiêm tiếc nỗi gì nữa không biết. Phải lôi hắn ra khỏi cái vòng u mê đó để trở lại với cây bút mà không ít lần hắn đã huênh hoang: Một cây viết sắc nhiều khi còn mạnh hơn một sư đòan. Với con quái vật đã thành tinh kia, phải tấn từ nhiều hướng nhiều mũi như hồi chiến tranh, cả vòng trong lẫn vòng ngoài, cả pháp lý lẫn dư luận, còn cái đám thương binh anh hùng nhưng đã có phần nhàu nát của tao, khi cần, họ cũng biết xáp vô hết mình.

- Cám ơn chú Ba ! - Út Thêm nắm chặt lấy tay ông - Cháu đến đây cũng cốt là để

http://tieulun.hopto.org

được nghe chú nói, để được thấy nhiệt huyết của chú còn nguyên vẹn thế này. Chắc chắn sau này sẽ có rất nhiều việc cậy nhờ đến chú và các chú thương binh đó nhưng việc đi tìm ông nhà báo lần này, chú cứ ở nhà, tụi cháu tự đi cũng được.

- Nhất trí! Bây giờ tao là lính của bay, bay nói gì tao cũng sẽ chấp hành ngon hết xảy.

Nói vậy nhưng mắt ông lại loé lên vẻ ranh mãnh mà hai người không nhận biết.

- Chú Ba...

- Chỉ nhắc hai đứa, bay muốn làm gì thì làm nhưng chớ để tổn hại đến uy tín cách mạng, đến uy tín đảng. Con sâu làm rầu nồi canh, những đứa như thế không bao giờ đại diện cho ai hết. Tay đứt ruột mềm, để nảy nòi ra nhiều những con sâu như thế, cũng là lỗi của chúng bay, lỗi của tụi tao một phần chứ chẳng đổ thừa cho riêng ai.

Trời chiều. ánh nắng vẫn buông tỏa gay gắt. Cảnh vật lao xao tựa những cánh rừng chiến trnh cứ mãi lao xao, lao xao năm nào...Tất cả lặng đi. Câu nói gan ruột của người cựu bí thư huyện uỷ kiêm huyện đội trưởng đó thấm sâu vào cây cỏ, vào mắt nhìn của hai con người trẻ tuổi đang tự đặt lên vai mình một trọng trách quá sức nặng nề và nhạy cảm. Ba Đẩu đột ngột cầm chai rượu vẩy nhẹ lên mặt đất, vẩy xuống dòng suối, vầy lên lá cành... rồi ông đứng chắp tay, mặt ngửa lên nhìn trời, giọng thành kính, xa xăm:

- Xin anh em bè bạn, chứng giám, phù hộ cho hai đứa này. Chúng nó sắp đi làm một việc hệ trọng để cho anh em ở dưới đó được mát lòng mát dạ. Trong số anh em lúc này có thằng đang sống dở chết dở, có thằng đang làm điều độc ác, đang phản bội lại cả người sống lẫn người đã chết. Hồn cốt anh em nếu có linh thiêng hãy trở về chứng giám, phù hộ...

Như phù hoạ cho lời khấn cầu ấy, cả rừng cây bỗng nghiêng ngả, bàu trời đang yên lành bỗng vần vũ và dòng suối dưới kia cũng réo sôi cuộn trào như đang vào mùa nước lũ...

http://tieulun.hopto.org

16

Tại mặt tiền một đường phố lớn mang tên đại lộ nổi lên một toà nhà năm tầng xây theo lối nửa cổ nửa kim quét ve xanh nhẹ có những hàng cây cao toả bóng xanh mát và bên ngoài là một tấm biển đồng khắc khiêm nhường hàng chữ Tổng công ty Thành Long.

Đi sâu vào trong, qua một mảnh vườn trồng khá nhiều các loại cây quý hiếm là một gian tiền sảnh rộng dài, ắng lặng có một bức tượng Phật ngự chính giữa, theo cầu thang gỗ đã lên nước đen mun lên tầng hai sẽ bắt gặp một căn phòng họp thâm nghiêm với tất cả cửa chính cửa phụ đều đóng kín, buông rèm trong làn ánh sáng vừa đủ, xanh lét, gợi nhắc đến một hang động sâu hút trong lòng đất.

Cả phòng chỉ có bốn người, đều là đàn ông, mỗi người mỗi phong cách, mỗi dáng hình hoàn toàn khác nhau. Người thứ nhất tất nhiên là Năm Thành. Hôm nay hắn trở lại hoàn toàn là một ông chủ, một tổng giám đốc tư nhân quyền uy với bộ đồ Comple trắng quen thuộc, với đôi mắt kính không bao giờ rời khỏi mặt và với cái nhìn lạnh lẽo, thấu buốt vào người đối diện. Người thứ hai là một trung niên hói tóc, nước da hồng hào, miệng luôn mỉm cười nhã nhặn như một giáo sư dân tộc học đang suy tư về lẽ tồn vong của một nền văn hoá dân gian đang có nguy cơ xuống cấp nào đó. Đó là Phạm Nguyễn, một giám đốc đắc lực có học hàm tiến sĩ dưới quyền Năm Thành. Kế bên ông ta là một người trẻ hơn, mặt mày xanh xao, hốc hõm như một bức tượng mồ Tây Nguyên đã ngàn năm bị quên lãng giữa rừng sâu, lông mày rất nhạt nhưng tròng mắt lại rất sâu, luôn loé lên những tia sáng tinh quái, man dại, hòan tòan trsi ngược. Hoàng Vũ, một giám đốc sinh hóa học ở Mỹ về, vào hàng thân cận thứ hai. Cả hai người này bổ sung, đắp đổi cho nhau tạo nên một chỉnh thể của hình hài một thế lực ngầm trong kinh tế. Và người cuối cùng chính là gã trợ lý kiêm vệ sĩ. Gã ngồi hơi xa ra một chút, quan sát tất cả , chiếc màn hình vi tính xách tay hiện đại đặt trước mặt luôn vang lên những tiếng nhấn phím khe khẽ như tiếng va răng của quỷ. Có cảm giác như chính hắn mới là hồn cốt của những cuộc họp mật như thế này.

Năm Thành lim dim mắt nhìn hết lượt các khuôn mặt dưới quyền, giọng trễ nải như bao giờ cũng trễ nải như thế:

- Anh Nguyễn nói trước đi! Cái dự án Cảng trung chuyển của anh đã tiến hành đến đâu rồi?

- Thưa anh Hai! - Phạm Nguyễn nói nhỏ nhẹ mà không cần dùng đến một tờ giấy đặt trước mặt - Cho đến chiều tối hôm qua, Công ty cổ phần cảng báo lên đã

http://tieulun.hopto.org

huy động được tất cả một ngàn ba trăm bốn mươi tỷ. Cứ đà này, chỉ chừng nửa tháng nữa, số dự kiến một ngàn rưỡi sẽ có thể đạt được.

- Nửa tháng?

- Dạ...

- Chậm quá!- Năm Thành hơi quay người đi nhìn sang hướng cửa sổ có con chim nào đang hót lạc lõng ngoài đó - Đây là mô hình một cảng biển trung chuyển nước sâu đầu tiên ở nước ta, nếu khả thi nó sẽ làm thay đổi toàn bộ diện mạo cảng biển của cả nước, tôi chỉ gia hạn cho anh trong vòng mười ngày. Mà không phải chỉ ngàn rưỡi, con số tôi cần ít nhất là ngàn tám đến hai ngàn tỷ. Hai ngàn này cộng với hai ngàn của nhà nước rót vào mới coi là tạm đủ. Chậm hơn, ít hơn, mấy thằng Hàn Quốc, Nhật Bổn vừa tranh thầu thua bại với ta sẽ thừa cơ nhảy trở lại là mình trắng tay. Mọi sự luôn biến động. Chậm trễ lúc này đồng nghĩa với tự sát. động não đi! Mở một chiến dịch tiếp thị rầm rộ trong nước ngoài nước để có nhanh nguồn vốn đi! Trừ nguồn vay ngân hàng. Nguồn này sẽ dùng cho việc khác.

- Thưa anh Hai, tôi sẽ ráng.

- Không phải sẽ mà là phải.

- Rõ! - Ông ta thấm mồ hôi trên cái trán hói nhưng nét môi vẫn mỉm cười nhã nhặn - Đúng mười ngày nữa sẽ có bốn ngàn tỷ, thưa anh Hai.

- Tốt! - Năm Thành quay qua Hoàng Vũ, giọng vẫn trễ nải, cái trễ nải của một vị đầu lĩnh vốn đã quá già dặn trên thương trường - Còn anh Vũ, khu công nghệ cao nước khoáng và giải khát của anh đến đâu rồi ?

- Đã ký xong hợp đồng với bên đối tác...

- Tôi không nói chuyện đó - Năm Thành cau mày cắt ngang - Để chỉ ký được một hợp đồng vài trăm tỷ vặt vãnh, tôi đã không cần phải dùng đến cái đầu điện tử của anh.

- Dạ! Với đà đi này, chỉ cần một khoảng thời gian chừng hai tháng nữa, anh Năm có thể xuống dự lễ khởi công.

- Đất trong tay, tiền trong tay, cái chuyện khởi công đáng gì để anh phải nói với tôi.

- Dạ...- Hoàng Vũ tỏ ra thực sự bối rối.

http://tieulun.hopto.org

- Tôi muốn hỏi ba cái vụ hài cốt nằm chình ình ở dưới đó anh giải toả đến đâu rồi ?

- Thưa.... cũng tạm ổn.

- Tôi không thích người dưới quyền tôi nói tạm mà phải nói chắc, chắc ổn hay không?

- Dạ, nếu vậy thì thưa thật với anh Năm, không... ổn ạ!- Hoàng Vũ trả lời thẳng, chứng tỏ con người này là loại dám ăn dám nói với thượng cấp.

- Lý do?

- ở đó trước đây, hồi mậu thân đã diễn ra một trận đánh lớn mà số người chết gồm cả phía bên kia lẫn phía bên này có thể lên đến vài chục. Em đã cho khai quật lên được hai bộ hài cốt không rõ lai lịch để làm yên lòng chính quyền sở tại nhưng số đông bà con và đặc biệt cánh báo chí lại không chịu, họ nói vẫn còn, cần phải khai quật hết để quy tập bên nào ra bên đó. Mà thưa, anh Năm biết rồi đó, muốn khai quật hết ba ngàn héc ta thì thời gian phải mất cả năm và tiền đổ vào đó ít nhất là hàng chục tỷ đồng. Đó là chưa kể đến cái vụ rất nhạy cảm và gần như không thể là phân loại.

- Chiến tranh đã qua được gần một phần tư thế kỷ rồi, bên này hay bên kia thì cũng đều là chết cả, trở về với hư vô cả, còn đòi hỏi phân loại rạch ròi làm gì nữa .

- Dạ, em cũng nghĩ vậy.

- Cho nên cứ nhắm mắt cho khởi công?

- Dạ! Không còn cách nào khác. Bên đối tác họ không có ý chờ mình mà sẵn sàng bỏ đi làm ăn với thằng khác ngay.

- Ngu! - Năm Thành gõ mạnh ngón tay xuống mặt bàn - Ông rất ngu ông Vũ ạ! Ông có thể đùa với chính quyền nhưng với đám đông dân chúng, ông không thể đùa được đâu. Vấn đề không phải là vài chục tỷ, trăm tỷ mà là thời cơ liên doanh. Mất thời cơ là mất hết, cả ngàn tỷ cũng không lấy lại được.

- Thưa, tôi hiểu - Bị mắng, mặt Hoàng Vũ tối xầm nhưng giọng nói vẫn hết sức lễ độ.

- Ông không hiểu gì hết! Nếu hiểu thì một giám đốc sành sỏi như ông đã không nói với tôi cái giọng nước lợ vừa rồi - Tiếng nói bỗng chuyển sang mát mẻ, giễu cợt - Giờ tôi xin phép được nghĩ thay ông vậy. Dừng ngày khởi công lại. Trong hai tuần,

http://tieulun.hopto.org

ông phải tìm mọi cách làm êm được chuyện này.Đối với chính quyền thì dùng tiền, dùng tiền không được thì dùng nhiều tiền, ví như hứa mở cho họ một con đường cấp phối từ huyện lên tỉnh, xây cho họ vài cái trường, mấy cái trụ sở chẳng hạn. Tất nhiên không thể bỏ qua những khoản tiền kha khá để họ bí mật nhét túi. Còn đối với đám đông, ông hãy cho xây ngay tại đó một đài tưởng niệm quy mô vào rồi mở một lễ truy điệu trọng thể có cả cờ hoa và quân nhạc. Riêng cánh báo chí, cái đó hãy để tôi lo. Có thể cho họp báo mà cũng có thể chẳng cần phải họp hành gì hết. Đối với họ, cho đến nay, Tổng công ty Thành Long vẫn là một cái gì đó hết sức tin cậy, miễn là phải biết cúi cái lưng xuống mà ôn hoà giải thích cho cái sự tin cậy ấy được keo dính hơn.

Mặt Hoàng Vũ dãn dần ra. Rõ ràng trong cái tự ái, con người có vẻ khó chơi này vẫn không giấu được sự cảm phục chân thành trước trí tuệ, năng lực của cái người vừa xúc phạm mình. Không khí trong phòng lắng đi một chút. Chỉ nghe tiếng phím chuột của chiếc máy tính trước mặt Thiên nổ ròn. Năm Thành đi ra phía cửa sổ, ngước nhìn qua cửa kính ra ngoài như một kẻ lơ đãng không quan tâm đến cái gì cả. Hồi lâu, hắn quay lại, mặt nhẹ hơn, tiếng nói cũng dễ nghe hơn nhưng ánh mắt lại rất lạnh:

- Hôm nay tôi mời các vị đến đây không đơn thuần chỉ là những vấn đề làm ăn. Làm ăn lúc dễ lúc khó, lúc trồi lúc sụt, chuyện vặt, làm cả đời. Tôi muốn báo cho các vị một tin: Toàn bộ số phận Tổng công ty ta đang đứng trước một miệng vực hiểm nghèo, đó là mũi tiến công của một ả đàn bà ghê ghớm và phía trên ả ta là một bóng ma, một thế lực cũng ghê ghớm không kém. Và theo một Lôgich thông thường thì mục tiêu đầu tiên của ả chắc chắn sẽ không nằm ngoài hai cái dự án cộm cán các anh vừa trình bày.

Ngừng lại một chút nhét thêm thuốc vào tẩu, đủ để cho những thành viên kia ngấm hết ý nghĩa câu nói vừa rồi, Năm Thành nhếch cười một tiếng khô như ngói vỡ, nói tiếp :

- Cho nên kể từ giờ phút này, mọi kẽ hở nhỏ nhất về chứng từ, thủ tục, chữ ký, con dấu...cùng các mối quan hệ phức tạp với tất cả những ban ngành có liên quan phải được định vị, làm mịn lại - Hắn thoáng cười nhẹ - Nói như vậy, các anh dễ nghĩ rằng tôi đang sợ? Không! Sợ hãi và khinh thị coi thường là hai cái khác nhau, cần phải tách bạch. Tôi muốn các anh không được coi thường. Muốn tránh một con muỗi cũng đòi hỏi một cách tránh và một con muỗi đôi khi cũng có thể làm mủ gây nhiễm trùng một con voi. Đồng thời - Hắn đặt mạnh nắm tay xuống mặt bàn - Hai dự án vẫn phải được đẩy nhanh tốc độ, không thể ngồi yên thúc thủ vì bất cứ lý do gì. Cụ thể, ngoài cái Công ty cổ phần con của khu cảng, rất có thể ta sẽ phải cho ra đời một Công ty cổ phần mẹ trực thuộc Tổng công ty nữa mà tôi sẽ chính thức làm

http://tieulun.hopto.org

chủ tịch hội đồng quản trị. Nếu không còn gì, các anh có thể về. Riêng anh Thiên ở lại.

Một thoáng đăm chiêu, lo ngại không giấu được phớt chạy qua trán hai người đàn ông dù cái nhìn của họ hướng về người thủ lĩnh vẫn tỏ ra hết sức bình thản, dạn dày. Họ đứng dậy cúi chào Năm Thành theo đúng kiểu chào của người làm và ông chủ Tư Bản, khẽ chào cả viên trợ lý, chứng tỏ viên trợ lý này có vị trí như thế nào trong công ty rồi lặng lẽ đi ra.

Còn lại hai người, giọng của Năm Thành ân cần khác hẳn:

- Cái bóng ma tôi vừa nói, chắc cậu đã đoán biết?

- Sáu Nguyện - Chu Thiên trả lời ngay.

- Và nó đang nằm một chỗ trong trạng thái thực vật.

- Nhưng ảnh hưởng của hắn vẫn không ngừng phát công ? - Chu Thiên nói tiếp.

- Rất thông minh - Năm Thành đặt tay lên vai gã giúp việc - Tôi đã không nhầm khi lấy cậu lên đây. Và nếu sau này tôi cần người thay thế thì chính là cậu chứ không phải hai viên giám đốc quá thạo việc nhưng lại rất thiếu độ sâu tư duy kia.

- Tức là ông chủ muốn cái bóng ma kia trở về đúng chỗ của nó là... địa ngục.

Chu Thiên nói mà dường như không hề bị câu nói hứa hẹn kia tác động mảy may.

- Gần như thế. Nếu nó đã hôn mê thì cậu tìm cách cho nó hôn mê luôn, hôn mê vĩnh viễn, thế thôi. Cậu biết rồi đấy, xưa nay tôi không hề thích nhìn người chết.

- Dạ, hiểu, thưa anh Hai!

http://tieulun.hopto.org

17

Chiếc xe máy dã chiến phân khối lớn đưa Út Thêm và đại uý Hoàng đi sâu vào một con đường trải dài, uốn lượn ven biển. Đang đi trong ngột ngạt phố phường, ra đây gặp đại dương dào dạt gió và ào ạt sóng, chi hơi dướn người lên, ngửa cổ ra sau, để mặc cho mái tóc xổ ra, bay tung. Chỉ có người sĩ quan ngồi trước là nét mặt vẫn nghiêm lạnh như đang ở giữa quảng trường hay phòng họp, cảm giác thiên nhiên biển bờ chả có chút ý nghĩa gì với con người này cả.

Cả xe lẫn người đều lầm bụi đỏ đương trường. Chị khẽ nói câu gì đó. Chiếc xe bon chậm lại như thể để hứng gió rồi đến một khúc cua vẻ như không thể đi được nữa, nó bèn dừng lại bên một quán nước dừa ngay sát mí nước. Trong khi chờ người mang nước ra, Út Thêm thả tầm mắt nhìn xa ra sóng nước, nét mặt chợt trở nên xa ngái, đượm buồn. Tiếng chị trộn vào sóng nghe câu được câu chăng:

- Đây là nơi anh Sáu đã sống một khoảng thời gian dài sau khi ở trong rừng ra và cũng là nơi mà ảnh đã quyết định trở về giáp mặt Năm Thành... Nếu giây phút đó con tim đau yếu của ảnh cứng rắn lên một chút thì kẻ kia đã không còn và ít nhất giờ đây anh ấy cũng không phải nằm một chỗ vô tri vô giác như vậy.

- Chị Út có tin vào thuyết định mệnh không? - Hoàng cũng nhìn ra mặt nước nơi có cánh buồm đánh cá đang ghập ghềnh vượt sóng ra xa.

- Hoàng muốn nói gì?

- Hoàng không tin nhưng quan hệ của hai người, chú Sáu với Năm Thành như chị Út nói, nó có cái gì như là nghiệp chướng, nói đúng hơn nó như một sự ân oán giang hồ. Cùng một chiến tuyến, cùng một tài năng, một khát vọng, cùng yêu chung một người đàn bà để rồi kéo dài suốt gần hai chục năm sau, mọi việc vẫn lặp lại y nguyên.

- Không, vẫn có cái khác, rất khác. Một bên là nhân hậu đến ngơ ngác, đến yếu đuối, còn bên kia là cực đoan đến độc ác.

- Chưa nên cho chú Sáu hay thằng Cầu biết nó là con của chú ấy, được rồi, nhưng còn chú Ba, sao hồi sáng chị Út vẫn không cho hay?

Hoàng đột ngột chuyển câu chuyện sang mạch khác.

- Khó lắm! Vì thằng Cầu vẫn đang ở với bố, chú Sáu lại chưa hiểu bao giờ tỉnh lại và liệu có tỉnh được không, cho biết chỉ rối thêm. Trường hợp đó, thằng nhỏ sẽ là

http://tieulun.hopto.org

người lãnh đủ.

Ông chủ quán ở trần có những múi thịt săn rắn, đen bóng bê hai ly nước dừa ra. Đang khát, hai người nâng lên uống một hơi cạn nửa. Ông chủ quán bất giác không giấu được chút tò mò thường thấy ở nơi có nhiều du khádch vãng lai qua lại:

- Cô với chú chắc từ xa đến đây? Đi du lịch hay thăm người quen?

- Cả hai chú ạ! - Hoàng trả lời - Tụi cháu muốn đến thăm một ông cậu xưa là nhà báo nay kiếm sống bằng nghề bói toán, chiêm tinh gì gì đó.

- Ông Bảy phải không? Bảy Ngạnh!- Ông chủ quán kêu lên - ổng vừa mới ngồi đây nè.

- Chú cũng biết ổng?

- Cả cái thị xã này biết. ổng coi vậy nhưng nói trúng dữ lắm. Càng rượu vô nói càng trúng. Nhưng bây giờ bỏ nghề rồi. Bỏ ngay từ sau lần gặp cái chú gì có cái dáng khổ khổ và vết thẹo ở cần cổ đó.

- Anh Sáu....- Út Thêm lẩm bẩm.

- Chú đó cũng biệt tăm luôn. Thế đất ở đây dữ lắm, người tìm đến cũng nhiều nhưng bỏ đi cũng nhiều. Rồi ngay cả cái ông Bảy Ngạnh ấy nữa, cũng chưa biết bỏ đi lúc nào. Đất đai ở đây bán hết cho người nước ngoài rồi, chả còn miếng nào để trồng trọt, sinh sống, ở làm gì.

- Ai bán hả chú?

- Thì vẫn là cái Công ty làm cây cầu dỏm kia chứ ai - Ông chỉ tay về phía cây cầu khá rộng dài đang vắng tanh người qua lại - Gọi bán thì hơi quá, Công ty này họ mua đất của dân giá rẻ như cho rồi cất nhà dựng xưởng mời các nơi vào liên kết liên doanh, mỗi thước vuông đất giá bỗng vọt lên hàng trăm lần.

- Chú ơi! Vậy cái xí nghiệp xây dựng quân đội giờ ra sao rồi chú?

- Giải thể rồi. Tứ tán mỗi người mỗi nơi cả rồi.

- Chú có biết chị trưởng phòng tài vụ...

- Cô Tư biệt động phải không? Biết, biết chớ! Dạo này cổ thường theo tàu đi làm ăn xa, chả mấy khi có mặt ở nhà. Nghe nói làm ăn cũng khá lắm!

Một thóang buồn trôi qua mắt Út Thêm... Chao ôi cuộc sống! Dòng đời vẫn lặng

http://tieulun.hopto.org

lẽ trôi mặc ai còn ai mất, ai khổ đau ai bất hạnh, dẫu thế nào con người vẫn cứ phải sống phải tồn tại. Chị lại phóng tầm mắt ra xa, nơi có những lớp sóng đang vỗ vô hồi vô hạn và vô nghĩa vào bờ. Trong ngàn ngàn những bụi nước li ti đó, chị như nhìn thấy anh vật vờ ngồi bắt chân bằng tròn theo tư thế ngồi thiền thỉnh thỏang lại tan hòa trong sóng rồi lại hiện lại, tội tình. Tội nghiệp anh, anh Sáu ơi! Thiền tâm thiền định để quên đi tất cả nhưng cái xấu cái ác nó đâu có chịu quên anh.

Bất giác chị khẽ buông một tiếng thở dài. Nhìn vào nét mặt chị, Hoàng hỏi:

- Vừa rồi chị Út nhắc đến chị Tư biệt động nào vậy?

- Hồi đó anh Sáu giữ chân đội trưởng bảo vệ ở đây, chị Tư đã đem lòng thương nhưng ảnh không hay mà dẫu có hay ảnh cũng không lòng dạ đâu mà đáp ứng lại. ảnh đang mải chiến đấu với một thế lực đen. Thế rồi một đêm khu kho vật liệu bỗng nhiên cháy rụi, cháy luôn cả bản tố cáo cái thế lực đen đã trúng thầu cây cầu rởm kia do anh Sáu viết. Sau lần đó anh Sáu xin từ chức và sẵn sàng đi ngồi tù thay cho sự bồi thường. Chính chị Tư và một số người tích cực đã đứng ra bảo vệ ảnh. ảnh vô can nhưng chán chường bỏ đi. Xí nghiệp quân đội giải thể, chị Tư cũng bỏ ra làm ăn riêng.

- Cái thế lực đen đó có phải chính là...

- Công ty Thành Long? Ai cũng nghĩ vậy nhưng không ai tìm ra hết, vụ án coi như chìm xuồng. Thôi ta đi, chuyện đời anh Sáu buồn lắm, kể ra càng buồn.

Chị đứng dậy. Hoàng móc túi trả tiền rồi cũng đứng dậy theo, làm bộ vô tình hỏi ông chủ quán:

- Lâu quá không tới nên quên mất đường, chú chỉ dùm đường đến nhà chú Bảy Ngạnh chút, chú.

- Dễ ợt! Cứ đi thẳng đến chân núi rồi rẽ phải một đoạn, thấy con đường mòn bên trái là đi lên gặp một cái am nhỏ. ổng ở trong cái am đó. Mà dặn nè! Gặp ông chớ nhắc gì đến cái Công ty cá mập bất nhân đó, ổng dễ nổi sùng lắm!

- Dạ, cám ơn chú Hai!

Hoàng nói và bước ra xe.

o

Cùng lúc đó trong một quán cà phê kín đáo trên tầng cao đối diện với bệnh viện, Chu Thiên đang ngồi với hai gã đàn em một trẻ tuổi, dáng mảnh khảnh thư sinh,

http://tieulun.hopto.org

một to lớn, mặt mũi râu ria rất cô hồn. Cả ba nhìn chăm chú vào tầng hai bệnh viện, nơi có cánh cửa sổ đóng kín của phòng Sáu Nguyện đang nằm.

Chu Thiên hỏi gã mảnh khảnh:

- Sao? Đã nắm chắc quy luật hoạt động của họ chưa?

- Tương đối chắc - Gã nói - Hàng ngày cứ vào khoảng 9 giờ sáng và 2 giờ đêm là họ đổi gác. Ta nên chọn phiên sáng vì thiên hạ ra vào nhiều, dễ trà trộn.

- Không được. Tâm lý của họ là càng đông càng để ý đề phòng, dễ lộ. Thời điểm đẹp nhất là nửa đêm, tất cả đều còn trong trạng thái ngái ngủ.

- Dạ!

- Có mấy đứa gác?

- Dạ! Tại cửa phòng chỉ có một, còn lại từ hai đến ba đứa lảng vảng vòng ngoài.

- Không sao. Thế còn phương án đột nhập? - Hắn quay sang gã cô hồn.

- Phương án tốt nhất là đóng giả một ca cấp cứu để lọt qua cổng - Gã nói - Rồi trong khi kíp trực họ đang tập trung vào công việc, em sẽ nhanh chóng tìm đến mục tiêu với vai trò một y tá trực. Tất nhiên là sẽ bị thằng cớm coi tù chặn lại. Tôi sẽ nói vào kiểm tra tình hình bệnh nhân theo lời bác sĩ dặn lại. Nó cho vào thì tốt, chỉ cần nửa phút với một mũi tiêm là xong. Còn nếu nó không cho vào hay đòi vào cùng thì buộc phải dùng đến vũ lực.

- Chú có bị ảnh hưởng ba cái phim bạo lực của Hồng Công không đó?

- Dạ, nếu ảnh hưởng được mà có hiệu quả.

- Rồi, cho tôi nghe phương án dự phòng?

- Cách rách hơn. Đó là chờ nửa đêm đột nhập bằng giây đeo từ trên mái xuống rồi tháo chốt hoặc cắt kính cửa sổ phòng hắn lọt vô. Phương án này gọn nhưng có nhiều ánh sáng đèn hắt vào, mọi chuyển động dễ bị tên gác cổng hoặc kẻ đi đường phát hiện.

- Vẫn Cine lắm! - Một thóang cười giễu cợt - Nhưng thôi, cũng được, miễn là áp dụng cho nhuyễn. Cứ cho chuẩn bị cả hai. Hư cái này ta tiến hành cái kia, lấy phương án một làm chính. Đúng đêm nay sẽ hành động. Tôi sẽ ngồi ở đây, trong bóng tối. Xong việc vù ngay, đừng quên xoá biển số xe. Nên nhớ, bằng giá nào cũng không được để hắn chết, liều thuốc ấy chỉ đủ để hắn sẽ hôn mê toàn phần, hoặc có

http://tieulun.hopto.org

tỉnh cũng mất đi trí nhớ suốt đời. Đó là ý của ông chủ. Chiều nay các chú đến tôi nhận thuốc và ta rà lại lần cuối có ông chủ cùng nghe.

Cả ba lặng lẽ đứng dậy. Cánh cửa sổ tầng hai toà nhà đối diện vẫn đóng cửa im lìm như gợi lên cái hình hài của một nhà xác...

o

Chiếc xe của Út Thêm và Hoàng đang bon nhẹ về hướng núi xa xa...Họ đi đúng theo con đường ông chủ quán chỉ...Và lát sau không lấy gì làm khó khăn lắm, họ cũng tìm đến được cái am có khu vườn nuôi khá nhiều chim thú của ông chiêm tinh ở ẩn. Chỉ khác lúc này am vắng tanh. Hai người leo lên leo xuống tìm một hồi không thấy đành kiếm một phiến đá rêu phong ngồi nghỉ. Hoàng lau mồ hôi, từ đầu đến giờ mới thấy khuôn mặt của con người này khẽ nhăn lại.

Anh nói:

- Khéo ông ấy buồn đời đi đâu đó vài ngày thì quá mất công!

Út Thêm im lặng. Chị lại lo lắng ở một khía cạnh khác. Con người bí hiểm và nổi tiếng là khó tính, khó chơi này chị chỉ được nghe nói đến chứ chưa một lần giáp mặt, không hiểu rồi liệu có nên cơm cháo gì không hay là lại tay trắng về không?

Đang lúc phân vân thì sau một vòm lá rậm rạp, cái nhìn của chị chợt phát hiện ra có bóng người đang ngồi im lìm như tượng trên một tảng đá nhô chênh vênh ra khoảng trống, cái bóng gầy guộc của ông chẳng thể lẫn với ai được, không phải ngồi thiền, cũng không phải ngồi ngắm cảnh. Đó chỉ có thể là một dáng ngồi chiêm nghiệm trong cõi tĩnh. Hai người bấm nhau đứng dậy và nhẹ chân đi đến sau lưng ông. Họ chưa kịp mở lời thì tiếng nói trầm trầm của ông đã vang lên mà không hề quay đầu lại:

- Cô cậu ở chỗ Sáu Nguyện đến?

Họ nhìn nhau cứng lưỡi chưa biết nói sao, ông hỏi tiếp:

- Ông ấy gặp chuyện rồi phải không?

Đến đây thì hai người nhìn nhau rụng rời. Tới lúc đó, ông mới khẽ quay lại, để lộ một khuôn mặt xa vắng, xanh rớt cùng chòm râu cằm thưa thớt đã lốm đốm bạc. Ông lơ đãng chỉ chỗ cho hai người ngồi xuống, rồi đưa con mắt xuyên thấu, vẫn còn sáng lắm lặng lẽ nhìn sâu vào mặt Út Thêm, nói như xuất thần lại như là vu vơ:

- Đa đoan! Đa đoan lắm! Sẽ còn đa đoan và vất vả nhiều nữa nhưng không sao.

http://tieulun.hopto.org

Cũng nhờ cái vía của con người đau khổ có đôi lông mày chếch như hai lưỡi mác đâu vô sống mũi kia sẽ là hai thanh đao lợi hại bảo vệ rất hữu hiệu khi cần thiết.

Có cái gì lạnh buốt chạy dọc xống lưng nhưng chị gượng trấn tĩnh lại ngay, cất giọng lễ độ:

- Chúng cháu xin chào chú Bảy! Tại sao chú lại biết bọn cháu từ chỗ anh Sáu tới?

- Không hỏi.

- Và cũng tại sao chú biết anh Sáu có chuyện ạ ?

- Đã bảo là không hỏi.

- Cháu... cháu xin lỗi.

- Ông ấy bị thế nào?

- Dạ! Bị xe tông phải trên đường đến hiện trường. Phần xác thì qua khỏi nhưng phần hồn thì...

- Ông ấy đang chiếm một chỗ rất lớn trong cuộc đời cô nếu không muốn nói là tất cả.

- Chú Bảy...- Út Thêm thoắt bối rối.

- Đừng ngại. Đã ngại thì đừng đến. Mà đã đến thì đừng ngại. Mọi tình cảm sâu nông của con người đều hiện thật rõ lên mắt có muốn giấu cũng chả được. Nào, nói đi, hai vị đến có việc gì?

- Thưa chú, tụi cháu xin nói thẳng, tụi cháu là...

- Khỏi cần. Chỉ nhìn cái vật kềnh kệnh lên ở bên hông chú kia là tôi biết hai vị làm gì rồi.

Hoàng bất giác nhìn xuống khẩu súng ngắn giấu kín sau lần áo của mình, mặt bỗng đỏ lên.

- Nghe anh Sáu nói chú ghê ghớm lắm nhưng đến mới biết là chú ghê ghớm thật! - Út Thêm cười - Vậy mà tụi cháu mới nghe đâu như là chú đã vĩnh viễn bỏ nghề rồi. Sao vậy chú? Và hình như cái chuyện bỏ này có liên quan đến anh Sáu?

- Rất liên quan. Biết ông ấy sắp gặp nạn mà không cứu được, chỉ nói ra mồm thì

http://tieulun.hopto.org

ích mẹ gì, nhục lắm, ác lắm, tốt nhất là thôi đi cho đỡ nhục.

- Tụi cháu đến đây là vì cái " Cứu " đó chú. Anh Sáu đang cần cứu, rất nhiều người đang cần cứu, lẽ công bằng và những điều tử tế đang cần cứu.

- Tức vẫn là cái thằng mắc dịch Tổng công ty Thành Long?

- Hơn thế. Thành Long chỉ là một. Đúng như một lần chú đã nói với anh Sáu mà cháu đã đọc được trong nhật ký của ảnh: "*Hắn là một con kỳ nhông đổi màu chui luồn vào tất cả những kẽ hở của pháp luật và đập đuôi vào công luận. Nhưng muốn làm được thế, hắn phải có sự che chở nào đó ở trên cao, trên rất cao.*"

- Tức là quý vị muốn đi tìm thẳng vào cái "*Trên cao*" đó?

- Nhưng điểm bắt đầu là Thành Long.

- Có lãng mạn, phiêu lưu quá không?

- Hồi trước cháu xin vào rừng đánh Mỹ, ba má và những người thân của cháu cũng hỏi cháu như thế. Vậy mà vẫn thắng.

- Hồi trước khác, bây giờ khác.

- Khác đối tượng nhưng chung một bản chất thôi, chú.

- Xin không tranh luận! Nơi cảnh sắc phiêu diêu này không nên nói điều to tát. Và tôi cũng đã là kẻ thoát khỏi vòng tục lụy từ lâu rồi. Quý vị có thể tới đây dùng trà, bàn về lẽ vô thường của trời đất rồi ra về, thế thôi.

Ông nói và lại sây lưng lại tỏ ý không muốn nói thêm điều gì nữa. Út Thêm tiến một bước đến sát ông, giọng nói bỗng trở nên thao thiết:

- Cũng có một người muốn thoát khỏi vòng tục lụy như chú, còn muốn hơn chú nhưng rồi tới giờ người ấy vẫn phải nằm mê man trên giường bệnh bởi những vấn đề hết sức tục lụy chưa biết sống chết thế nào - Nhận thấy toàn thân ông khẽ rùng lên một chút trước câu nói, Út Thêm nhấn luôn - và ngay cả như chú, chú cũng thoát làm sao được khi trở trời, cái vết thương nơi chân, dấu vết một cú đòn cảnh cáo của chú lại đau nhức lên. Chú đang tự dối lòng, đang cố trốn vào cái hư vô của vũ trụ để mong dịu đi nỗi đau trần tục đang sưng tấy của mình.

- Qúy vị đây cũng biết nhiều về lão phu đấy nhỉ? - Nét mặt ông lại trở nên tĩnh lặng.

- Không biết làm sao tụi cháu dám tới.

http://tieulun.hopto.org

- Nhưng qúy vị đã gõ nhầm cửa. Trước đây có người đã gõ và tôi đã mở nhưng rồi đâu lại hoàn đó, còn tồi tệ hơn. Cho nên, xin lỗi, tôi đã quyết định khoá trái.

Lần này thì ông đứng dậy với dáng bộ quả quyết như muốn chấm dứt hẳn câu chuyện.

Đúng lúc ấy ngoài cửa am bỗng vang lên một tiếng nói đàn ông rổn rảng:

- Thế có định khoá trái cả thằng bạn đã cùng ông lê lết nửa tháng trong rừng già không đấy hả ông nhà báo mặt trận?

Mọi người giật mình nhìn ra. Ba Đẩu đã đứng đó từ lúc nào, mồ hôi mồ kê, nhưng cái cười thì tươi rói. Nhưng ông chiêm tinh lại đứng trơ khấc, hai mắt mở tròn. Một nét xúc động khác lạ dội lên khiến gò má ông giật mạnh, cặp môi khẽ run run nhưng liền đó là một sự kìm nén cố tạo.

Ba Đẩu tiến đến, vỗ mạnh vào vai ông, cười khà khà:

- Sao? Có nhận ra tôi không ông Bảy Ngạnh? Đẩu đây! Ba Đẩu đây! Hồi đó ông hay kêu tôi là Ba Phải vì tính tôi lành, còn tôi lại gọi ông là Bảy Ngạnh vì tính ông ngang ngạnh, ngang như cá ngạnh, nhận ra chưa?

- Nhận - Con mắt chỉ hơi sáng lên nhưng giọng nói vẫn ráo hoảnh - Có mù đâu mà không nhận ra. Vậy là ông cùng đến với hai vị kia đấy?

- Cùng cánh chứ không cùng đến. Sợ hai đứa trẻ người non dạ, nói năng chưa tới nên thằng già này phải lóc cóc bám theo - Quay qua hai người - Sao, Út? Đập đầu phải đá rồi hả? Tưởng lão chiêm tinh là ai chứ là lão này thì đúng là đá thật rồi, đá kim cương, đến tao cũng phải chịu thôi. Tuy vậy cũng nên làm một màn giới thiệu cho ngon cái đã! Ngài đây là một nhà báo nổi tiếng xông xáo vang danh khắp các mặt trận và dám viết những gì cần viết có bút danh cũng nổi tiếng không kém, Trần Xuân. Hai thằng đã suýt thành ma trong một trận càn biên giới hồi tao còn ở chủ lực và mất tin nhau đến tận bây giờ. Còn đây là hai sĩ quan ưu tú thuộc ngành....

- Biết rồi. Đến sau mà nói nhiều quá! - Ông Bảy càu nhàu rồi nheo cặp mắt tinh anh nhìn chéo vào mặt Ba Đẩu - Tính đánh bồi đánh nhồi, tính chơi ép nhau hả ông Ba? Hồi đó tôi là dân ăn theo, ông ép tôi sao cũng được nhưng bây giờ khác rồi nghen!

- Khác quá chớ sao không. Lúc này ông đang đóng vai một hiền sĩ ở ẩn, còn tôi vẫn phó thường dân mồ hôi dầu. Khác nữa: thằng tôi thân phận chả ra sao nhưng vẫn gắn bó với cõi đời này, còn ông, vẫn đặc sệt cái chất trí thức tiểu tư sản mà vẫn bai bải cãi, mới xầy da tróc vảy chút xíu đã muốn trốn tránh ráo trọi. Khác cha chả

http://tieulun.hopto.org

là khác.

- Vậy tôi mới hèn.

- Tôi cũng hèn. Bọn già chúng mình coi bộ hèn hết rồi, chỉ còn trông vào lớp trẻ kia thôi. Vậy mà ông tính cũng để cho tụi nó hèn như mình sao? Thèm được như ngày xưa quá! Hai thằng một bồng một súng lặn lội, chẳng đắn đo, chẳng tính toán, chẳng sợ gì cả, chỉ sợ không tìm về được đơn vị. Tìm được rồi, có bảo chết ngay cũng chết.

- Hết chưa? - Ông Bảy hỏi ngang hông.

- Hết còn là tuỳ ở như ông.

Ông Bảy không nói gì, chỉ khẽ thở dài một tiếng rồi bỏ mặc mọi người ngồi đó, lẳng lặng đi vào trong Am... Lát sau, từ đó vang ra những tiếng mõ đều đều, u tịch.

- Lão ta đang tự vật lộn với mình - Ba Đẩu mỉm cười.

Hoàng đưa cho ông một chai nước khóang, giọng tỏ vẻ ái nghại:

- Chú Ba tính đi sao không để tụi cháu chở? Hơn trăm cây số, lỡ xảy ra cái gì thì...

- Thì tao đâu cũng có tính đi nhưng chợt nhớ thằng Sáu Nguyện có lần nói lão này lập dị, đồng bóng lắm, lo tụi bay tay trắng về không nên thử đi để hỗ trợ cái coi sao.

- Liệu ông ấy có chịu hợp tác không chú? - Út Thêm hỏi.

- Để nghe tiếng mõ thử coi chứ con người thực của lão này tao tin lắm! Trong đời tao chưa từng gặp một thằng cha trí thức nào dũng cảm, chịu chơi như lão.

Mọi người dỏng tai... Trong Am tiếng mõ vẫn đều đều, nhấm nhẳng đến sốt ruột. Rồi chậm dần...chậm dần... rồi lại bất thần nhanh lên... lại chậm...lại nhanh ... và cuối cùng là dừng hẳn sau một tiếng mõ vang lên cộc cằn như một trái đạn mồ côi.

Ba Đẩu vỗ hai bàn tay cái rốp:

- Rồi! Hắn đã có quyết định. Cái tiếng mõ cuối cùng nghe dứt khoát kia là hắn đã quyết định đó. Thánh thần đã giúp hắn quyết định. Cứ để mặc, bay đừng hỏi gì hết trơn nghen!

Lát sau Bảy Ngạnh đi ra, mặt lãng đãng, trắng bợt như vừa từ ở một nơi nào rất

http://tieulun.hopto.org

cao xa rơi xuống. Ông nhìn tất cả mọi người bằng cái nhìn kỳ bí và mờ mịt như nhìn vào dĩ vãng mơ hồ. Tiếng nói ông lầm rầm như cũng thóat ra từ sương khói u hòai:

- Hắn là một con người phức tạp. Rất giàu có nhưng lại rất thanh đạm.Rất quảng giao nhưng lại rất khắc kỷ. Rất phong tình nhưng cũng rất biết quý trọng những tình cảm yêu thương. Hắn có thể nhỏ nước mắt trước một cảnh đời thương tâm, một giọt mưa đầu mùa sau nắng hạn nhưng nếu cần, hắn sẽ rất lạnh lùng, tàn nhẫn như một con sói cô độc. Người ta chưa bao giờ thấy hắn vào bất cứ một nhà hàng hay nơi đô hội hào nhoáng nào.Hắn có một cái đầu sắc sảo và nhạy cảm thương trường gần như không có đối thủ, kể cả luật pháp và công luận. Tóm lại hắn là nước và lửa, là đen và trắng cho nên mọi hành vi, suy nghĩ của hắn biến ảo khôn lường rất khó nắm bắt...

- Chú Bảy!

Út Thêm khẽ gọi. Ông chợt lai tỉnh. Nét mặt, giọng nói ông lại trở về nguyên dạng vẻ ban đầu, khó chịu:

- Vậy là các người đã dồn tôi đến chân tường. Khi các vị chưa đến, tôi đã biết các vị sẽ đến? Khi các vị đến, tôi đã biết các vị sẽ nói gì. Và tôi cũng có ý chờ. Chờ để từ chối. Và chắc chắn sẽ từ chối nếu như không phải nhìn vào đôi mắt của hai con người trẻ tuổi này, đôi mắt có cái gì rất giống với đôi mắt kẻ đến trước nhưng trong sáng, mạnh mẽ hơn chứ không hằn vì sự xuất hiện đột ngột của cái lão mở mồm là thấy bom đạn, là thấy tòan những kỷ niệm kia - Ông nhìn sang phía Ba Đẩu với vẻ giễu cợt - Kỷ niệm ư? Tốt thôi nhưng tằng tịu, ôm ấp với nó mãi làm gì khi hiện tại quá chán như thế này.

- Vậy thằng già này thừa ra rồi - Ba Đẩu gãi đầu - Nhưng không sao. Thừa còn hơn thiếu.

- Chú Bảy!- Út Thêm kêu lên - Như vậy là chú đã đồng ý hợp tác với tuị cháu hả chú ?

- Xin đừng dùng chữ hợp tác - Ông Bảy lạnh lùng - Nghe nó có vẻ gì như liên minh ma quỷ, như liên kết chính trị quá. Tôi chỉ làm cho tôi, làm một lần này nữa rồi vĩnh viễn đi vào im lặng dù thành hay bại. Chỉ khuyến cáo các vị, không làm thì thôi, đã làm thì làm cho đến cùng, đừng nửa chừng như cái kẻ tội nghiệp đến trước kia mà chuốc vạ vào thân.

Hoàng từ nãy hầu như chỉ im lặng đứng nhìn và nghe, lúc này mới lên tiếng:

http://tieulun.hopto.org

- Sẽ làm đến cùng, chú Bảy cứ tin ở tụi cháu.

Ông Bảy quay nhìn sang anh rồi đột ngột khẽ nhắm mắt lại như bị chói... Khi mở mắt, mặt ông hơi biến sắc đi một chút, định nói một câu gì đó với anh nhưng rồi lại thôi.

- Nào! - Ông nói - Bây giờ quý vị cần gì ở cái đầu mốc thếch và cái thân thể đang thối rữa này?

Út Thêm ngồi xuống cạnh ông, nắm nhẹ lấy những ngón tay đã khô xác như que cành của ông, nhỏ giọng:

- Chú! Là người có một thời thân thiết với hắn trước khi bị hắn phản, chú có thể cho tụi cháu biết tất cả những gì có liên quan đến hắn. Nhân thân, tính cách, các thủ đoạn làm ăn, các mối quan hệ, đặc biệt là mối quan hệ với các cấp phía trên, ở hắn cái gì là mạnh cái gì là yếu, nếu cần khai thác, điểm huyệt hắn thì bắt đầu điểm từ khâu nào? Ngoài ra...

- Khoan! Tất cả những điều này đều có trong cuốn sổ dày trăm trang tôi đã đưa cho người đến trước rồi.

- Nó đã cháy cùng với bản luận tội Thành Long cách đây hai tháng - Ba Đẩu nói.

- Tôi biết. Tôi vẫn có thể nhớ lại nhưng không còn cần thiết nữa.

- Sao ạ? - Út Thêm hỏi.

- Bởi nó đã thành chuyện hôm qua, chuyện thời bao cấp, thành cổ tích rồi, có khai thác lại cũng coi như bằng không. Vấn đề bây giờ là những thủ đoạn, những cách thức làm ăn mới trong cơ chế mới này. Đó là chuyện nghiệp vụ của các vị. Còn tôi, tôi chỉ có thể cung cấp cho quý vị một chi tiết có liên quan đến thế giới tình cảm của hắn, tức là chỗ yếu nhất của hắn thôi. Từ chỗ yếu này mới có thể lần ra mọi đầu giây mối nhợ.

- Tư chao? - Ba Đẩu buột miệng.

- Chưa hẳn.

- Hay... đứa con ? - Út Thêm lầm rầm.

- Một phần.

- Chả lẽ hắn lại có một ả đàn bà khác? - Ba Đẩu cao giọng.

http://tieulun.hopto.org

- Đúng! Một người đàn bà khác nhưng là một người đàn bà mù, vốn trước đây là một con chim sơn ca ở trong rừng, là người sống sót duy nhất sau trận B52 rải trúng vào cứ văn công. Người này chính là điểm tựa, là chỗ dựa tinh thần của hắn. Hắn coi người này như mẹ, như chị, như thánh như thần lại như là vợ, là con... Tóm lại là một thứ tình cảm phức tạp vừa thiêng liêng vừa lẫn lộn không ai hiểu nổi.

Ba Đẩu nhìn sang Út Thêm. Út Thêm lặng nhìn đi chỗ khác. Một cái gì đó rất lạ không rõ mùi vị, hình hài nhen lên trong đầu chị. Chao ôi! Một con ác xà mà cũng có mối quan hệ sâu xa, diệu vợi đến vậy kia ư? Còn Hòang, không hiểu sao đôi mắt sau cặp kính trắng lại khẽ lóe sáng như vừa tìm ra một ý tưởng mới. Anh hỏi:

- Người đó đang sống ở đâu ạ?

- Chả rõ còn ở chỗ cũ không nhưng vào những ngày cuối tuần, ngày rằm hay ngày trọng lễ, hắn thường đến đó, đến chỉ để ăn một bữa cơm nấu kiểu ở rừng, nghe một ca khúc ở rừng do chính người ấy hát, nằm lên võng ngủ một giấc như giấc ngủ trong rừng rồi về.

Thông tin ấy khiến cho không khí lại lắng đi một chút. Riêng Hoàng lại thở mạnh như bị ngạt hơi. Hồi lâu, vẻ như bị một chút mê mụ mang sắc thái thần linh của ông Bảy chuyền sang, anh hỏi tiếp, giọng chìm đi:

- Chú Bảy ơi! Ngoài người này ra, chú có quen một người nào khác cũng... cũng ở văn công bị chết lần ấy không?

- Không quen nhưng biết. Đó là vợ chồng ca sĩ Mai Linh, cặp vợ chồng có giọng ca cải lương độc đến nỗi khiến cho cả mấy ngôi sao cải lương ngoài thành như Bạch Tuyết, Lệ Thuỷ cũng phải ngưỡng mộ.

- Thế họ có để lại một mụn con nào không ạ? - Hoàng hỏi tiếp, mặt như say rượu.

- ủa! Nhưng có chuyện gì mà chú em hỏi xoáy vào dữ vậy?

Câu hỏi làm Hoàng chợt tỉnh, cơn sốt hạ xuống. Anh cười ngượng nghịu:

- Dạ không! Tại cháu.... tại hồi nhỏ ở trong ấp cháu cũng được nghe lén hai giọng ca ấy.

- Có. Hồi đó họ có sanh được một thằng nhỏ nhưng bom đạn, đói khát không nuôi được phải nhờ người đưa về quê. Cũng may chứ không thì...

- Cho cháu hỏi câu cuối cùng: Quê hai người đó ở đâu?

http://tieulun.hopto.org

- Chui cha! Chú em làm như tôi là cán bộ chính sách không bằng. Nhưng nếu nhớ không lầm thì hình như ở đâu đó dưới... miệt tây, vùng Long An thì phải.

- Xong rồi - Hoàng thở ra như vừa chui đầu ra khỏi nồi xông - Cháu cám ơn chú Bảy.

Từ nãy nghe Hoàng hỏi với cách hỏi là lạ, Út Thêm đã có điều ngờ ngợ và khi như mang máng đóan ra, chị nhìn người đồng nghiệp của mình với cái nhìn vừa hồ nghi vừa hài lòng rồi lại đi tiếp mạch chính câu chuyện:

- Cám ơn chú! Hắn còn có một mối quan hệ đặc biệt khác nào nữa không ạ?

- Còn. Đó là một gã đại gia trẻ tuổi núp dưới danh nghĩa nhà nước mà hắn coi như con nuôi nhưng thực ra hắn muốn qua gã này để bắc cầu đến ông bố đang là một quan chức cao cấp, rất cao cấp ở Hà Nội.

Không khí lại chìm đi...Lần này là một cái chìm thật sự. Ba người khách đưa mắt nhìn nhau. Có một cái gì đó rất hệ trọng, rất quan thiết liên quan đến toàn bộ câu chuyện đã bắt đầu mơ hồ ló ra trước mắt họ.

Giây lâu, Út Thêm hỏi mà như nghe được cả tiếng thở nặng nề trong lồng ngực mình:

- Chú Bảy! Vị quan chức ấy là ai?

Bất ngờ ông Bảy cau mày:

- Điều này các người phải tự tìm hiểu, không nên hỏi và cũng chẳng thể trả lời vì nó là vô hình và cũng vì nó sẽ động chạm đến những gì thiêng liêng nhất nằm ẩn sâu trong mỗi chúng ta.

- Cháu hiểu - Giọng nói của chị trở về bình thường, lộ rõ vẻ từng trải của một tư cách chỉ huy - Chính vì những điều thiêng liêng ấy mà cuộc sống đòi hỏi chú xuống núi, lại tiếp tục cầm lấy cây viết, chú chịu không?

- Chưa trả lời ngay được. Nhưng trước mắt hãy cho lão già này một mục tiêu cụ thể.

- Chúng cháu hiện đang tập trung vào hai cái huyệt mạch trọng yếu nhất của hắn. Một là khu cảng nước sâu vào loại lớn nhất nước đang có rất nhiều vấn đề xoay quanh cái dự án. Hai là khu công nghiệp nước giải khát và nước khoáng cũng vào loại hiện đại nhất quốc gia đang động chạm sâu sắc đến vấn đề hài cốt liệt sĩ của anh em mình . Chú có thể tiếp cận cái thứ hai vì nó gần với công việc của chú hơn.

http://tieulun.hopto.org

- Khó đấy. Rất khó. Không khó vì tiếp cận, vì cho ra những con chữ mà khó vì sẽ chẳng có báo nào dám đăng.

- Dạ! Cái đó bàn sau. Chỉ cần chú suy nghĩ và nhận lời và cháu tin là chú sẽ nhận. Bây giờ tụi cháu phải về. Mọi thông tin liên lạc sẽ chuyển qua chú Ba Đẩu.

- Khoan đã! - Bảy Ngạnh giơ tay ra - Các vị cho tôi hành nghề một lần cuối cùng, một lần thôi rồi sẽ dứt hẳn như tôi đã quyết định dứt - Ông bất chợt quay qua nhìn thẳng vào mắt Hoàng, nói như xuất thần -- Những ngày tới đây chú em đi đâu, làm gì phải hết sức thận trọng. Tôi đã nhìn thấy có một cái gì không rõ nhưng sẽ rất ghê ghớm, rất đen đúa đang chờ chú em ở phía trước.

- Cháu chấp nhận - Mắt Hoàng rực lên.

- Còn chị - Ông quay qua Út Thêm, nói vẫn như mê - Mọi sự đối với chị sẽ có chiều khá hơn, chị sẽ làm được việc đại sự nhưng cái quý nhất, cái điều mà chị tâm tưởng nặng lòng bao nhiêu năm nay cuối cùng rồi cũng sẽ không còn.

Út Thêm thoáng lạnh xống lưng, chị định hỏi ngược lại một câu gì đó cho sáng rõ hơn nhưng rồi lại thôi, khẽ nói:

- Thưa chú! Miễn là xong được việc lớn.

- Không! - Mặt ông bỗng xám lạnh - Ngay cả việc lớn cũng không phải xong trọn vẹn được đâu. Cái giá phải trả đối với chị là đắt đó. Nhưng mà thôi, nói nghe chơi, có thể trúng có thể trật, còn do mệnh số, nội lực từng người. Biết đâu mệnh lại thắng thiên. Tạm biệt quý vị. Xin lỗi không tiễn khách.

Mọi người chào ông định đi xuống thì ông lại bỗng gọi giật:

- Khoan! Còn việc nữa. Các vị nói con người kia đang nằm hôn mê trong bệnh viện?

- Dạ! - Út Thêm trả lời.

- Không xong rồi. Phải chuyển chỗ khác ngay, chuyển càng xa càng kín càng tốt.Tôi biết tâm địa u tối của hắn và của cả những kẻ đang đồng lõa với hắn. Nhiều khi hắn không sợ cái gì hết nhưng lại sợ những bóng ma vô hình.

Ba người nhìn nhau một tích tắc như vừa cùng tỉnh ngộ ra một điều gì đó. Giọng Út Thêm bỗng trở nên gấp gáp:

- Cám ơn chú! Tụi cháu cám ơn chú! Hèn chi từ sáng tới giờ cứ thấy nóng trong

http://tieulun.hopto.org

ruột mà không hiểu vì sao. Chào chú! Tụi cháu phải trở về ngay.

Út Thêm và Hoàng vội đi xuống. Riêng Ba Đẩu bị ông Bảy giữ lại:

- Đừng để bụng câu nói hồi nãy của tôi nghen! Thực ra nếu tới đây tôi có nhận lời vào cuộc là cũng chính vì anh. Nhìn thấy anh tôi như thấy cả thời trai trẻ dữ dội của mình với bao bạn bè chết không kịp chôn. Chả lẽ cứ làm ngơ để anh em mình ở dưới kia không nhắm được mắt. Chỉ nhắc anh điều này, hai con người kia có thể làm nên đại sự nhưng thực chất họ vẫn chưa là đối thủ của hắn đâu. Anh lớn tuổi, từng trải hơn, anh ráng giúp họ làm lạnh cái đầu của họ lại trong những trường hợp cần lạnh.

Ba Đẩu không trả lời, chỉ xiết chặt vai bạn, mắt hoe đỏ rồi buông nhanh ra, đi xuống. Bảy Ngạnh nhìn theo như không nhìn thấy gì...

Trời đã xế chiều. Từ độ cao nhìn xuống, cảnh vật nhẹ nhòa đi, man mác buồn. Ba người xuống đến chân núi, Ba Đẩu dừng lại:

- Bọn bay về trước lo vụ thằng Sáu đi! Lẹ lên! Tiện đường tao đi kiếm con Bảy Thu có chút việc. Nghe đâu nó đang làm ở cái hầm tôm mà thằng Sáu có ý để lại. Nếu đúng như Bảy Ngạnh nói thì có thể đưa thằng Sáu đến chỗ tao là hay nhất. Khí hậu trong lành, bạn bè chí tình chí cốt một thuở, biết đâu nó sẽ nhanh tỉnh lại.

Hai sĩ quan an ninh nhìn nhau...Dường như trong họ đã thầm có một quyết định khá là hệ trọng gì đó rồi cả hai chào vội Ba Đẩu, nhảy lên xe nhằm hướng Thành Phố vặn tốc độ cao...

o

Trên đường cao tốc.

Vắng lặng. Chỉ có vệt đèn xe của Út Thêm và Hoàng xé rách đêm tối. Họ đi với tốc độ chạy thi với thời gian. Chiếc đồng hồ chỉ tốc độ đã lên đến con số 100 nhưng Út Thêm vẫn tỏ ra sốt ruột, nói:

- Có nhanh thêm được chút nữa không, Hoàng ?

- Hết công xuất rồi, chị Út - Hoàng nói.

- Trời đất! Tại sao mình lại có thể không nghĩ ra điều ấy nhỉ?

- Chị Út cứ yên tâm đi! Anh em mình gác cẩn trọng lắm, chắc không xảy ra gì đâu.

http://tieulun.hopto.org

- Cũng mong không xảy ra cái gì. Xảy ra lần này nữa thì...

Vệt đèn pha của một chiếc ô tô đi ngược lại soi rõ khuôn mặt chị thảng thốt và lo lắng đến tột độ. Qua kính chiếu hậu, Hoàng thoáng thấy nét mặt ấy, một thoáng buồn chạy qua nhưng rồi anh cũng vặn ga mạnh hơn. Chiếc xe lao đi như kẻ đua xe đánh võng. Cả hai tóc bay tung, quần áo dạt hết về phía sau tạo nên một chuyển động lãng mạn và kiêu hùng trong trời đêm. Thỉnh thoảng lại buộc phải đi chậm lại để tránh một chiếc xe phóng ngược chiều hay đi qua một phố đông dọc đường. Thậm chí có lúc buộc phải dừng lại khi có một chiếc xe cảnh sát đậu ở phía trước giơ tay bắt dừng vì chạy quá tốc độ khiến Hoàng phải đưa thẻ công vụ ra họ mới gật đầu cho đi tiếp...

Khi sắp vào đến Thành Phố, tại một ngã ba, một tình huống không ngờ đã xảy ra: Xe bị xẹp lốp, chút nữa hất văng cả hai người xuống đường. Đường vắng, không một quán xá hai bên, không thể dắt mãi chiếc xe này lê trong đêm, Út Thêm nhìn đồng hồ tay, quyết định:

- Để xe lại, khoá vào, mỗi người đón riêng một xe đi về hai hướng. Hoàng phải có mặt ngay tại bệnh viện, còn tôi sẽ đi gặp giám đốc.

- Sao chị không dùng điện thoại di động báo về cho bệnh viện và báo xe nhà ra đón?

- Chậm mất và cũng không thể báo được. Việc này tạm thời còn phải nằm trong bí mật trước khi nó trở thành công khai.

Họ đứng ra giữa đường. Chiếc xe thứ nhất đi đến. Hoàng giơ cao thẻ. Xe dừng lại, anh lái ló ra, mặt hằm hằm như thể sẵn sàng đánh nhau. Nhìn rõ tấm thẻ quen thuộc, anh thoắt giật mình và khi Hoàng đến gần nói cái gì đó, anh ta nhoẻn cười gật đầu luôn. Hoàng nhảy nhanh lên xe, xe chạy, còn ngoái lại nhìn Út Thêm đứng một mình côi cút trong trời đêm, vẻ ái ngại...

Chiếc thứ hai ào đến, một chiếc xe con sang trọng. Chỉ khác lần này chị không cần giơ thẻ lên, thậm chí không cần vẫy, chiếc xe do một người đàn ông cầm lái đã vội dừng lại. ánh sáng đèn chiếu vào một dáng hình phụ nữ rất gợi cảm đã thay cho mọi loại thẻ. Cánh cửa xe được mở ra tức khắc, chị bước lên...

o

Hai gã đàn em một mảnh khảnh một to lớn của Chu Thiên đang lững thững đi theo một gã say rượu chân nam đá chân xiêu bước xuống một bãi trống ở khu gầm cầu vắng ngắt cạnh sông Sài Gòn. Đến một chỗ tối, vẻ như không còn chịu được

http://tieulun.hopto.org

nữa, gã say bèn dụi đầu vào một đống bao bố rách, nằm ệch ra ngủ ngon lành. Đưa mắt quan sát một lượt, không thấy có bóng người nào ở gần, gã to lớn tiến đến cầm một đoạn gỗ đã mang theo sẵn nhằm giữa gáy anh ta đập luôn một nhát, đập vừa đủ không mạnh không nhẹ. Toàn thân anh ta dướn lên như bị châm điện rồi nằm đuột ra, chết giấc. Chưa hết, hắn còn phang tiếp vào khuỷu tay, lóng chân anh ta những cú phang cũng vừa độ đủ để cho những chỗ ấy bị trật khớp, bị gãy rời ra.

Gã mảnh khảnh đi đến, thì thào:

- ổn chưa? Coi chừng hắn chết nha!

- Chết là chết thế nào? Thằng này cũng đã từng chơi trò trận giả này vài lần rồi, yên tâm đi!

Gã mảnh khảnh cúi xuống như để kiểm tra rồi nhìn lên:

- Chưa được! Tạo một vụ tai nạn mà đầu không có một chút máu nào thì ai tin. Đưa đây!

Hắn giật đoạn gỗ trên tay đồng bọn nện luôn xuống giữa đỉnh đầu con người khốn khổ này hai cú liền. Cái thân hình tiều tuỵ kia lại giật lên và dưới ánh sáng mờ đục, từ thái dương anh ta có những dòng máu rỉ ra.

- Tốt rồi! Giờ lau máu, xoá sạch dấu vết rồi đưa nó ra đường! Lẹ lên!

- Có cần nhét luôn vào túi hắn ít tiền như ý của ông chủ để coi như là trả công và bồi dưỡng vết thương không? - Gã to lớn hỏi.

- Chưa cần! Nhét bây giờ để bệnh viện nó lấy hết đi à? Sau hãy hay, chỉ cần biết chính xác chỗ hắn thường vạ vật tới - Gã mảnh khảnh trả lời.

Rất lạnh lùng và chuyên nghiệp, hai gã thao tác rất nhanh những động tác cần làm: xoá dấu, quẳng đoạn gậy ra sông, cho người xấu số vào một chiếc Pông sô rồi một gã vác lên vai đi chậm ra mặt đường...

o

Chiếc xe con sang trọng đưa Út Thêm đến trước một con hẻm nhỏ, đỗ lại. Chị bước xuống, mỉm cười với người chủ xe có hàng râu con kiến được xén tỉa cẩn thận như đang trở thành mốt chơi thời thượng của giới doanh nhân, tiếng nói thật mềm :

- Cám ơn anh nhiều lắm!

Vẻ như hơi bị hẫng, người này cố vớt vát một câu:

http://tieulun.hopto.org

- Không có chi nhưng... chả lẽ ta không bao giờ còn gặp lại nhau nữa?

- Chắc chắn sẽ gặp nếu như anh còn thích một mình lái xe đi đêm thế này.

- Thì cũng phải cho biết tên tuổi một chút chớ. Nhỡ lần sau gặp lại lại không biết đường mà kêu.

- Tên thì chán lắm, còn tuổi thì , xin lỗi nhé, có lẽ tôi... hơn tuổi anh. Chào!

Chị khẽ cười, quay người bước đi. Người đàn ông trố mắt nhìn theo, hàng ria mép thưỡi ra rồi lắc đầu không hiểu gì cả.

Phố xá vẫn còn đông. Đồng hồ chỉ 10 giờ. Giờ này mới là giờ bắt đầu sôi động của giới trẻ Thành Phố. Chị bước nhanh vào ngõ, đi đến trước một ngôi nhà hai tầng được kiến trúc khá xinh xắn có vòm hoa giấy bao quanh, đưa tay ấn chuông.... Chờ. Lại ấn... Lát sau có tiếng dép lẹt quẹt rồi giọng một người đàn bà trung tuổi vang ra, cấm cảu:

- Ai đó? Ai còn bấm chuông giờ này đó? Biết mấy giờ rồi không?

- Dạ! Em đây chị Chín. Anh Chín có nhà không chị?

Cánh cổng sắt bật mở, khuôn mặt người đàn bà ló ra, ngạc nhiên, và sau đó là sởi lởi một giọng Bắc vẫn còn gần như nguyên dạng:

- Trời, cô Út! Vào đi, vào đi, em! Anh Chín có ở trong đó.

Út Thêm bước vào. Qua một mảnh vườn nhỏ... lên bậc tam cấp... Bước vào phòng khách có bộ salông đơn giản, bồn chồn ngồi xuống. Người đàn bà vẫn xăm xắn rót một ly nước lạnh đặt trước mặt chị:

- Em uống nước đi, để chi lên gọi anh ấy xuống. Khổ , đi đâu về mà mặt mày hốc hác, tóc tai bụi bặm thế này.

Bà đi lên theo cầu thang, bước chân vẫn còn khỏe khoắn lắm... Lát sau, Út Thêm chưa kịp đưa ly nước lên miệng thì ông Nguyễn Thanh, giám đốc sở đã bước xuống. Nhìn thấy chị, ông tròn mắt:

- ủa, cô Út! Cô đi đã về rồi ư? Sao lẹ dữ vậy?

- Anh Chín - Út Thêm đứng dậy, vào đề luôn - Có việc này hơi gấp, em đến xin ý kiến trực tiếp anh.

- Tìm ra đầu mối rồi à?

http://tieulun.hopto.org

- Không! Em đề nghị cho chuyển nạn nhân Sáu Nguyện đi ngay đêm nay để đề phòng mọi bất trắc có thể xảy ra như diệt khẩu bịt đầu mối chẳng hạn..

- Sao? Đã cho canh gác kỹ ở đó rồi mà.

- Nhưng vẫn là bệnh viện, người ra kẻ vào suốt ngày đêm, an ninh không tài nào đảm bảo được đâu, anh Chín.

- Vậy định chuyển đi đâu? Chuyển vào trạm xá nhà giam à?

- Càng không được. Vào đấy không đủ phương tiện chạy chữa, nạn nhân rất có thể hôn mê sâu hơn hoặc dẫn đến tử vong.

- Phức tạp nhỉ? - Ông chau mày, gãi tóc nói vẻ hiền lành.

- Xin anh Chín cho một cái lệnh để tụi em sẽ đưa nạn nhân đến một nơi hết sức an toàn và bí mật cho đến khi vụ án phá xong.

- Bậy nào, đâu có được! - Ông trợn mắt - Bị can đang thụ án, làm sao đưa đi kiểu đó được.

- Em nghĩ là hoàn toàn có thể. Thứ nhất, tình trạng hôn mê của phạm nhân sẽ kéo dài chưa biết đến bao giờ nên ta sẽ không thực hiện nổi việc trông coi và chữa trị. Thứ hai, cái này quan trọng hơn, nếu không gặp sự cố tai nạn vừa rồi, phạm nhân đã hoàn toàn có thể trắng án trên những chứng cứ xác thực. Vậy, trong khi chờ nạn nhân tỉnh lại, em sẽ lấy chính danh dự và cuộc sống của em để bảo lãnh cho anh ta ra ngoài.

- Phức tạp nhỉ! Để mai tôi trao đổi với đảng uỷ và anh Quyền phó giám đốc cái đã.

- Không nên, anh Chín. Việc này chỉ nên một mình giám đốc biết và xử lý. Còn đồng chí Quyền, trên tinh thần đảng viên xin thưa thật, trong chuyện này đồng chí ấy đang có những dấu hiệu không bình thường, đem ra bàn với đồng chí ấy khác gì đem ra bàn giữa chợ.

- Cậu ấy làm sao? - Giám đốc tròn mắt - Có cái gì là dấu hiệu không bình thường?

- Hy vọng là không phải như vậy.

- Cẩn trọng đó nghen! Một cán bộ công an cao cấp, lại là một anh hùng, không thể nói lạp xạp được đâu.

http://tieulun.hopto.org

- Dạ, xin sẽ hết sức cẩn trọng. Mặc dù cái cao cấp hay cái gọi là anh hùng đó chưa bao giờ có giá trị đảm bảo cho phẩm chất của một con người đi suốt cuộc đời. Giờ, mong anh Chín chấp thuận cho cái việc vừa rồi. Em sẽ xin viết giấy bảo lãnh trước đảng và tổ chức.

- Từ từ cái đã! - Ông nhăn quắt mặt - Kể ra cũng chả sai gì nguyên tắc nhưng biết nói với ban lãnh đạo thế nào, không khéo lại nảy sinh mâu thuẫn, mệt lắm!

- Anh Chín cứ chuyển sang tên em. Cứ nói rằng phạm nhân đang có chiều nguy kịch nên bạn bè, đồng chí đồng đội xưa đón về chăm sóc rồi. Tin rằng với một con người tâm thần bấn loạn và thực chất là vô hại như vậy, cũng chả ai quá bận tâm cho mất thì giờ làm gì.

- Nếu chỉ là vô hại thì làm sao cô Út phải quá lo lắng như vậy?

- Dạ, có thể vô hại với người này nhưng lại rất có hại với người khác. Nội tình vụ án này, như đã có lần nói với anh chín, nó không đơn thuần chỉ là một vụ án kinh tế hay hình sự.

Vị giám đốc có học hàm học vị được đào tạo cơ bản từ Trung Quốc về khuôn mặt đã bắt đầu có dấu hiệu hom hem, mệt mỏi quay người bước đến bên cửa sổ, châm một điếu thuốc rít dài vài hơi vẻ suy nghĩ lao lung rồi rụi đi, quay lại:

- Thôi được. Đành đánh liều chiều đồng chí một lần này nữa. Cũng sắp nghỉ rồi, tôi không muốn để lại những ấn tượng nặng nề. Tất nhiên trước sau gì rồi bằng cách này cách khác tôi cũng phải thông báo cho các đồng chí lãnh đạo sở biết để tránh những rắc rối về sau mà thời này, cái rắc rối nào cũng có thể xảy ra được cả. Để đến sở, tôi sẽ viết lệnh - Ông bấm điện thoại di động - A lô! Cho xe đến ngay đây nhé! Không, không đi đâu xa đâu, chỉ đến sở thôi - Ông thả máy - Cô chờ tôi lên thay đồ. Ghớm thôi, theo được tuổi trẻ lúc này khó quá!

Ông lên gác. Trong khi chờ đợi, Út Thêm vào bếp nói chuyện với bà vợ. Vốn đã có một khoảng thời gian dài công tác ngoài bộ nên giữa chị và những người đàn bà đất Bắc tự dưng có một mối giao cảm khá tự nhiên như gặp lại một nét đồng hương, một bóng dáng kỷ niệm đã ăn sâu vào tâm hồn.

- Lại đi ngay à? - Vẻ ái ngại, bà Chín hỏi - Chị định làm cái gì cho hai anh em ăn một miếng rồi hẵng đi. Rõ khổ!Độ rày anh ấy ăn ngủ cũng thất thường lắm, năm lần bảy lượt bảo đi khám nhưng nhất định không nghe, người đâu mà ngang như cua. ấy nói đến cua là chị lại nhớ đến nhà vẫn còn mớ cua mua từ sáng, hai anh em làm bát bún rươu cho nhẹ bụng nhé!

http://tieulun.hopto.org

- Không kịp đâu chị ạ! Để lần khác tụi em sẽ kéo đến ăn cả ngày, chị mặc sức mà làm.

Bà đưa tay âu yếm vén mấy sợi tóc bết trên trán chị:

- Cô Út tính ở vậy mãi ư? Đang còn trẻ, còn đẹp thế này, lấy chồng đi kẻo rồi mỗi tuổi mỗi đuổi xuân đi. Hay là vẫn còn nặng lòng với chú ấy?

- Dạ...- Nét mặt chị thóang xa xăm - Vẫn nặng lòng...

- Chị đang khuyên ông nhà chị xin nghỉ đi, ngoài sáu mươi rồi còn gì, việc đời mỗi người gánh vác một ít, tham cũng chả được. Em lựa lời nói thêm cho chị một câu.

- Dạ!...

- Mà nói thực với em nhé! Người ngợm thì hiền lành, ăn nói lại chất phác, đầu óc khi nhớ khi quên như ông ấy, làm sao theo mãi cái nghề này được. Có bận oan gia.

- Chị Chín! - Út Thêm bật cười - Vậy chị nghĩ rằng cứ ai vào cái nghề này là phải ác, phải ăn nói bặm trợn hết hả chị. Chính cái vẻ đức độ, lành hiền của anh Chín đã khiến cả ngành phải quý mến nể trọng đấy!

- Cô quý anh chị thì cô nói thế. Bây giờ nếu chỉ có lòng tốt không thôi là không đủ đâu, chị biết chứ.

Ông giám đốc đi xuống, quân phục quân hàm chỉnh tề :

- Hai người đang nói xấu gì tôi thế? Đúng là hai người đàn bà cộng với con vịt thành cái chợ. Ta đi, cô Út! ở nhà - Ông nhại giọng Bắc - u nó cứ ngủ trước đi, đừng chờ tôi.

Họ đi nhanh ra cổng. Xe cũng vừa đến. Hai người bước lên. Xe đi được một đoạn rồi, ông mới từ từ hỏi:

- Bây giờ hỏi thẳng cô Út một câu nhé, muốn trả lời thì trả, không muốn thì thôi. Giữa cô với con người vừa vô hại vừa có hại như cô vừa nói đó là thế nào? Có thân nhân thân thích gì không?

- Còn ngàn lần hơn thế, anh Chín - Út Thêm trả lời nghiêm trang - Nó vượt ra ngoài những quan hệ thông thường mà trở thành một điều gì đó như niềm tin, đạo lý, như là lẽ phải quấy trong cuộc đời này. Xin lỗi vì những câu nói cầu kỳ.

http://tieulun.hopto.org

- Phức tạp quá nhỉ!- Ông lại nhăn quắt mặt - Cầu... cầu kỳ quá nhỉ!

Chiếc xe phóng ào đi trong một con phố chính vẫn còn rất đông người qua lại...

o

Đêm càng về khuya cuộc sống bên trong các vũ trường càng sôi động. Dường như chính cái khuya khoắt hút hoẳm của bóng tối đã đưa đẩy, làm đà cho cái phần sinh vật bên trong con người có dịp được phát tỏa đến tận cùng.

Bên trong một vũ trường thuộc loại sang trọng và lớn nhất Sài Gòn như thế.

Sàn nhảy đang vào cữ cuồng nộ. Nhạc nổ như sấm như sét, thỉnh thoảng lại rền lên một tiếng rú hãi hùng, khóai trá, man dại như có ai bị chọc tiết, thắt cổ. Trên bục cao là một đôi trai gái ăn vận hở hang, trễ nải, bó sát đang mồ hôi mồ kê, căng nhức, trơn trụa trong những chuyển động rung giật làm cú nhảy mồi. Cái áo, cái váy của cô gái hở dần ra, rơi xuống, khoanh tròn như một chú trăn hoa phủ phục dưới chân để rồi cuối cùng trên thân thể cô đã gần như không còn gì nữa ngoài phần da thịt cháy bỏng, nhễ nhại do cha mẹ sinh ra. Cậu bạn nhảy mở những đường xóay vòng bạo liệt quanh cô như một con quỷ đen, thỉnh thoảng cả hai lại biểu diễn những động tác gợi lên một cảnh làm tình oằn oại. Tiếng gào rú hưởng ứng khoái trá ở dưới vang lên muốn vỡ rạp.

Trong làn khói thuốc đặc sệt, Lan Thanh và Trần Thanh, chàng trai lái xe Zeep đưa cô về Thành Phố hôm nào đang ngồi đối diện nhau trong một căn phòng kính vào loại Vip mà ở đây có thể nhìn thấy tất cả và âm thanh cũng lọt vào vừa đủ. Trước mặt họ, xung quanh họ là những thân xác hầu hết là còn rất trẻ vẫn đang liên tục dướn lên, ưỡn xuống, ngả rạp. ánh sáng huyền ảo lúc chói gắt như nham thạch đang tuôn, lúc lại dịu êm như trăng suông lạnh lẽo. Và rượu. Rượu ở đâu ra mà nhiều quá thể. Như rượu của cả Thành Phố dồn đổ về đây. Người ta uống bằng cốc, bằng ly, uống bằng cả chai, uống trên môi nhau hết ly này đến ly khác.

Chàng trai ngả người hút thuốc, mắt nhắm hờ như không nhìn, không nghe, tách biệt hẳn với cuồng khí xung quanh. Hôm nay anh ăn vận khá bảnh với chiếc sơ mi xanh, quần bò và một mái tóc buông thả tự nhiên làm mơ màng cả khuôn mặt khá thanh thóat. Còn Lan Thanh vẫn thế, vẻ đẹp vừa hiện đại vừa nền nã của cô nổi bật trong đám đông, khiến cho một vài trang nam tử kể cả những gã đàn ông trung tuổi đang ghì xiết bạn tình cũng phải quay đầu nhìn lại. Khác hẳn với vẻ dửng dưng của chàng trai, con mắt của cô cứ sáng ánh lên thích thú, hoặc làm ra bộ rất thích thú, thậm chí đôi lúc còn đưa hai tay vỗ nhẹ vào nhau nếu như thi thoảng không kìm được cô lại che miệng ngáp nhẹ. Một người đàn ông ăn vận lịch sự đến gần chàng trai cúi xuống, lễ độ hỏi nhỏ điều gì, chàng trai khẽ lắc đầu, ông ta lại lễ

http://tieulun.hopto.org

độ bỏ đi.

- Ai đó anh?

- Giám đốc cái sàn nhảy này. Ông ta hỏi em có muốn dùng một chút gì kiểu như một tô nhỏ vây cá mập chẳng hạn.

- Cá mập ư? Em chỉ được nghe chứ chưa được ăn bao giờ. Nghe nói đắt dữ lắm hả anh?

- Rồi em sẽ mặc sức ăn, ăn suốt đời, kể từ lúc bắt đầu ra khỏi đây.

Cô gái liếc nhìn nhanh vào đôi mắt lạnh lùng của bạn trai một chút rồi quay đi không hỏi gì nữa. Một điệu thóat y vũ theo phong cách Tây Ban Nha đã lại hút chặt lấy con mắt háo hức của cô.

Lúc ấy cô vô tình đâu có biết rằng, tại một cái bàn trong góc khuất cũng có một đôi mắt đang dõi nhìn về phía mình, cái nhìn đăm đắm, giằng xé, buồn đau. Cái nhìn của Cầu. Anh đang ngồi một mình bên ly rượu đã cạn đáy. Tối nay anh không ngẫu nhiên vào đây, vào cái nơi mà anh vốn ghét cay ghét đắng. Anh đi theo cô như bao chiều nay anh vẫn tha thẩn đi theo cô như một kẻ mộng du tội tình và vào đây cũng là vì cô. Quá cực đoan và cố chấp, thêm cả chút kiêu hãnh, lập dị nữa, một nét tính khí mà má anh bảo anh giống y hệt ba anh, tổng giám đốc Năm Thành đã không cho anh tìm đến ra mặt với Thanh, ngỏ lời xin lỗi Thanh vì chuyện hôm rồi. Anh chỉ âm thầm đi theo cô để được nhìn thấy cô và để rồi đây lại vẫn âm thầm ngồi trong bóng tối nồng nặc mùi mồ hôi và mùi rượu hướng cái nhìn đau đớn, tuyệt vọng như cái nhìn của một con thú bị tử thương về phía hai người. Ha! Thì ra trái tim đàn bà con gái đều dễ đổi thay, đều dễ chỉ vì một nguyên cớ không đâu để lật trái lại tất cả. Hộc nhẹ lên một tiếng trong cổ, anh định đứng dậy bỏ đi nhưng rồi có một lực níu vô hình nào đó cứ kéo ghì anh lại. Anh không tin. ở con người khác có thể tin nhưng ở cô, sự trong trẻo, nhân hậu đến lạ kỳ trong tâm hồn cô như anh đã biết thì không thể tin.

Góc này Trần Thanh quay lại với cô gái, hơi thở ấm sực một bên tai:

- Ngồi với em nguy hiểm quá!

- Cái gì vậy? - Lan Thanh nhướng mắt.

- Vì ở em toát ra một vẻ đẹp quá sức hiểm nghèo.

- Hiểm nghèo! - Cô bật cười - Cứ làm em như miệng vực.

http://tieulun.hopto.org

- Còn hơn miệng vực. Vực có thể làm người ta đi tiêu một thể xác nhưng em lại có thể giết chết cả linh hồn.

- Thôi xin ông tướng! Ông tướng muốn nhảy thì kiếm bạn mà ra nhảy đi, cứ ngồi đó nói như sáo.

- Anh không biết nhảy và cũng chưa bao giờ có ý định tập nhảy.

- Vậy tại sao lại đến đây?

- Vì anh rất mê câu nói của cái ông gì nhà văn Nga:"*Dường như trong bão tố mới tìm thấy bình yên*."

- Nữa! Lại sách vở nữa. Nói đùa, ở anh có nhiều màu thật ấy.

- Nhưng rốt cuộc chỉ còn đọng lại một màu thôi.

- Màu gì?

- Vô màu.

- Nói chuyện với anh khó quá!

- Vậy để anh kiếm cho em một bạn nhảy xịn nhé!

- Dám không?

- Chuyện vặt!

Anh ta búng ngón tay. Người đàn ông dáng sang trọng lúc nãy vội bước đến:

- Cậu Hai cần gì cậu Hai?

- Một vũ công nam giỏi nhất Thành Phố.

- Để làm gì ạ?

- Nhảy với cô bạn tôi đây.

- Dạ, có ngay, cậu Hai!

Ông nhìn nhanh vào mặt cô gái rồi sắng xở định quay đi thì Lan Thanh gọi giật:

- Khoan đã!- Cô xầm mặt như chỉ để nói với chàng trai - Tối nay tôi... tôi không muốn nhảy và nói chung... tôi đến đây cũng không phải để nhảy.

http://tieulun.hopto.org

- Không nhảy thì coi nhảy vậy - Chàng trai lại bật ngón tay - Cho dẹp cái đám ầm ào kia đi một lúc. Có điệu gì mới không? Loại dân gian nhẹ nhàng ấy.

- Dạ có, cậu Hai. Tối nay có mời một tốp của vũ đoàn Tây Nguyên vừa đi biểu diễn ở Sinh về, có màn "*Đi bắt mắt thần mặt trời*" dễ thương lắm!

- Trường ca Đam San? Được đấy.

Ông chủ lại nhìn sang Lan Thanh cái nữa rồi đi nhanh về vị trí của mình...Tích tắc sau, mọi âm thanh nhức nhối vụt tắt, mọi tấm thân rã rượi đều tan nhanh như không có thật và thay vào đó là một giai điệu Cao Nguyên vút lên trầm hùng, rồi liền đó một tốp những chàng trai cô gái Tây Nguyên ăn vận như lửa cháy lao như bay ra sân khấu để bắt đầu một màn muá dân gian kiêu hãnh...

Tại chỗ ngồi, cô gái nhìn thẳng vào chàng trai, giọng khó nhọc:

- Anh... Tũm! Tên tuổi gì mà khó kêu quá! Thay đi!

- Khi nào có ai yêu thì thay.

- Thực chất anh là ai, là thế nào mà đi đâu, ở đâu cũng thấy thiên hạ rạp mình xuống như thế?

- Bởi vì anh là... Tũm. Trần Văn Tũm.

Chàng trai mỉm cười, lại ngả người lơ là nhả khói thuốc...Góc kia, dường như không chịu nổi, Cầu gi mạnh mẩu thuốc xuống chiếc gạt tàn, đứng bực dậy, bỏ đi ra...

Trên sàn diễn, những chàng trai cô gái Tây Nguyên đang đi vào một tiết tấu cao trào, rung giật với những tiếng hú hoang sơ, man dại. Khẽ liếc nhìn vào khuôn mặt Lan Thanh một chút, Trần Thanh khẽ cau mặt, lại búng ngón tay cái rốp. Ông chủ lại vội chạy tới, đứng thẳng, nét mặt tỏ rõ vẻ lo lắng.

- Dẹp đi!- Chàng trai nói - Nhức mắt quá!Tây Nguyên tây ngueo chi mà nghe như Ráp, Rốc thế này.

- Dạ...

Ông ta hấp tấp ra hiệu. Điệu múa dứt ngang. Một giai điệu Vase êm ả được thay thế vào. Những đôi nhảy lại tiến ra sàn trong điệu nhảy êm ả đó. Chàng trai quay lại Lan Thanh, giọng thật ngọt:

- Tôi hiểu em không thích chốn này, rất không thích và tôi cũng không hề thích

http://tieulun.hopto.org

nhưng vì để chiều tôi mà em cố ngồi. Ngồi khổ ngồi sở mà vẫn phải tỏ ra háo hức. Chính điều đó làm tôi trọng em hơn, hiểu được cái bên trong tâm hồn em hơn. Nói thật nhé, nếu em tỏ ra rất say đắm cái không khí ma quái này thì tối nay, xin lỗi, có thể là tối cuối cùng ta ngồi với nhau.

- Lý do?

- Vì em chả khác gì những đứa con gái đang điên cuồng chạy theo lối sống thời thượng khác.

- Có kiêu ngạo quá không?

- Kiêu ngạo hay giả tạo? Em chọn cái nào?

- Hoá ra đây là một phép thử? Và cái tay gọi là đệ nhất vũ công kia là một con chim mồi?

- Hiểu như vậy cũng không sai nhưng đúng ra là tôi đang thử chính tôi. Tôi đang tự lần mò sờ soạng vào chính ngóc ngách tâm hồn mình, một điều mà trước nay tôi không hề làm, không thèm làm.

- Anh sờ được chưa?

- Sắp được. Nóng nhức!

- Anh thô bạo đến trắng trợn.

- Nhưng chắc em không thích thứ đàn ông trơn nhẫy.

- Tốt nhất là xa lánh cả hai.

Trần Thanh cười nhẹ một tiếng rồi đứng dậy:

- Ta về đi! Để sửa cái lỗi tối nay, cuối tuần nếu có thể được, tôi sẽ mời em đến một chỗ khác hẳn, yên ả, dễ chịu. Em sẽ ngồi giữa những người thân cũng rất dễ chịu của tôi.

Đôi mắt của Lan Thanh mở to nhìn đi chỗ khác...

o

Khỏang hơn 1 giờ đêm, một chiếc xe cảnh sát chuyên dụng bon nhanh đến, đỗ ở trước cổng bệnh viện. Út Thêm bước ra, tiến thẳng đến phòng bảo vệ, đưa giấy cho một người đàn ông mặc sắc phục đen. Người này đọc xong, nhìn lên một chút rồi

bấm công tắc. Cánh cửa sắt từ trường nặng nề kéo ra. Chiếc xe lọt vào...

Không chờ cho người tài xế mở cửa, chị và một người nữa mặc Bluze trắng đã vội nhảy xuống rồi đi nhanh lên cầu thang... Bước dọc theo hành lang dẫn đến buồng Sáu Nguyện. Hoàng đã đứng chờ sẵn ở đó, nét mặt bồn chồn:

- Trời, chị đi lâu quá, tưởng đã có chuyện gì.

- Phải thuyết phục Sếp. Sao? Có gì lạ không? Đồng chí gác trực đâu rồi?

- Hoàng đã cho về nghỉ. Mọi sự vẫn yên tĩnh.

- Tốt! Bây giờ mình cho chuyển anh ấy đi ngay đi!

Chiếc xe Băngca nằm ở cuối hành lang được Hoàng đẩy nhanh tới, đưa vào căn buồng Út Thêm đã mở cửa sẵn. Như một khối thạch cao, Sáu Nguyện vẫn nằm trắng toát trên giường với các đường giây chuyền chằng chịt. Người mặc áo choàng trắng với vẻ thành thạo của một thầy thuốc nhanh chóng ngắt các đường giây ra, đo huyết áp, xem mạch, mở mí mắt... rồi lặng lẽ gật đầu.

Út Thêm ghé sát hôn nhẹ vào vầng trán lạnh buốt của anh, thì thầm:

- Anh Sáu ơi! Anh chịu khó chút nghe! Tụi em sẽ đưa anh đến một chỗ nghỉ yên tĩnh, trong lành hơn.

Dưới cổng, người bảo vệ đang vã nước vào mặt như thể để chống cơn buồn ngủ thì một một chiếc xe khác sang trọng hơn trờ tới. Từ trên xe bước xuống hai người, một mảnh khảnh một to lớn. Họ loay hoay kéo lôi một người khác bê bết máu me mềm oặt như cái giẻ khoai từ bên trong ra, kẻ đỡ chân người đỡ đầu khênh nhanh vào.

Người bảo vệ ló cổ ra, hỏi như gắt:

- Lại gì nữa đây? Cấp cứu hả? Ngộ độc cá nóc hay đua xe đánh võng? Từ tối tới giờ cả chục vụ rồi.

- Không!- Gã mảnh khảnh nói - Một tai nạn giao thông rất nặng cần phải cấp cứu ngay ạ.

Người bảo vệ ngó qua cái thân hình dập nát của nạn nhân, khẽ nhíu mày một cái rồi khoát tay:

- Vô đi!

http://tieulun.hopto.org

Cả ba biến mất vào một hành lang có bảng điện đề chữ " Phòng cấp cứu" ở ngoài. Tiếng người bảo vệ càu nhàu phía sau:

- Sao lắm tai nạn vậy không biết! Mấy ông ở trên chả rõ đầu óc để đâu mà càng đề ra nhiều biện pháp càng nhiều tai nạn. Thiếu gốc. Cái gì lúc này cũng thiếu một cái gốc hết.

Trong phòng cấp cứu. Một nữ bác sĩ trực vừa càu nhàu vừa đưa tay miễn cưỡng vạch mắt, nắn ngực, đặt ống nghe vào bụng nạn nhân vẫn nằm bê bết. Thừa lúc đó, gã mảnh khảnh lẻn ra... chui vào chiếc Toalet gần đó...Khi bước ra, gã đã thành một nhân viên khoác Bluze trắng. Nhìn quanh quất không có ai, gã bước nhanh về phía toà nhà Út Thêm mới bước lên...

Trong phòng Sáu Nguyện. Cả ba vội chuyển nạn nhân lên Băngca, đẩy nhanh ra hành lang, tiến thẳng đến cầu thang máy phía cuối...Xuống đến tầng chệt, họ lại đẩy theo hành lang ra phía cổng...

Đó cũng là lúc gã mành khảnh tiếp cận được cửa thang máy. Hắn nhìn theo chiếc Băngca vẻ ngờ ngợ... liền đó phảy tay như ra ý vớ vẩn rồi lọt nhanh vào trong. Nhìn rõ bên hông gã, sau lần áo có vật gì nổi lên kènh kệnh...

Ngoài cổng, chiếc Băngca đã lọt gọn vào ô tô. Tất cả diễn ra chỉ trong có vài phút. Út Thêm dừng lại cám ơn người thường trực, nói một câu gì đó rồi lên xe. Xe nổ máy, bon êm về phía ngoại thành. Người bảo vệ nhìn theo, đóng cửa, ngáp dài như vừa làm xong một công việc chán ngấy, vẫn thường làm.

Trong này, gã mảnh khảnh đã ra khỏi thang máy, đi dọc hành lang, không gặp một sự cản trở nào ngoài một vài nhân viên y tế qua lại vội vàng, cắm cúi. Đến gần mục tiêu, gã nhón chân bước nhẹ, tay đặt hờ vào bên trong lần áo như sẵn sàng khi gặp sự cố. Hành lang vắng tanh. Trước cửa phòng Sáu Nguyện cũng vắng tanh! Ngờ ngợ, hắn xoay nắm đấm đẩy cửa bước vào.. và đứng sững: Người nằm trên giường là một bà già đang ngủ, thỉnh thoảng lại rên lên những tiếng rên đau đớn, khó nhọc.

- Chó chết!

Hắn văng ra một câu, cởi phăng tấm áo choàng vứt toẹt vào góc tường và đi như chạy trở lại.... Đến phòng cấp cứu, hắn nói trỏng lỏn:

- Đi má nó rồi! Chuồn lẹ!

Gã to lớn nhìn lên, chợt hiểu. Cả hai thoát ra cổng để mặc cô bác sĩ trực ngơ ngác nhìn theo, trên tay còn cầm ống tiêm giảm đau chưa kịp cắm vào cái thân thể bầm máu ...

http://tieulun.hopto.org

18

Để có được một đêm tại nhà hát thành phố, thường các nhà tổ chức phải đăng ký trước cả tháng mà nhiều khi vẫn không kịp.Thì ra cái khối kiến trúc cổ kính mang dáng dấp quý tộc của thế kỷ 19 của người Pháp để lại này vẫn giữ nguyên giá trị nếu không muốn nói là ngày càng có giá.

Đêm nay tại đây, trong một giai điệu âm nhạc thánh thót, dưới ánh sáng đèn rực rỡ và những hình khối trang trí tân kỳ, lấp lánh, một đêm biểu diễn thời trang đang đi vào giai đoạn kết thúc.

Những cô người mẫu, siêu mẫu trong các tà áo dài dân tộc cách điệu, các bộ đồ dạ hội, đồ tắm, đồ đi dạo phố, đồ du lịch... lạ mắt, uyển chuyển lần lượt bước ra sân khấu trình diện và chào khán giả. Trong đó nổi bật lên một cô người mẫu trẻ nhất, đẹp nhất, dáng cao nhất đứng trội lên trước hàng người như một nét tôn vinh số 1. Những tràng vỗ tay tán thưởng nổi lên không dứt. Người dẫn chương trình đi ra giữa tiền đài, cất cái giọng nhừa nhựa, đơn đớt nửa nam nửa nữ:

- Vâng! Cám ơn sự tán thưởng nhiệt thành của các quý vị và các bạn cho đêm thời trang cuối thiên niên kỷ này. Và để có sự thành công ngoài sức hình dung đêm nay, chúng tôi xin được bày tỏ lòng biết ơn sâu sắc đến nhà tổ chức kiêm tài trợ đã bỏ công bỏ sức một cách rất hào phóng, bền bỉ cho các buổi sinh hoạt thời trang của thành phố chúng ta. Vâng! Chúng tôi xin giới thiệu ông tổng giám đốc tổng công ty Thành Long! Mời ông!

Những tiếng vỗ tay lại dào lên. Mọi con mắt đều đổ dồn về phía một người đàn ông ăn vận bộ đồ đen giản dị có thắt Cravate từ đầu đến giờ chỉ ngồi khiêm nhường, im lặng ở hàng ghế đầu. Đó chính là Năm Thành. Hắn mỉm cười đứng dậy cúi chào khán giả rồi không cần đi lên sân khấu theo lời đề nghị của MC, đứng tại chỗ với chiếc Micro vừa chuyển đến, cất tiếng nhỏ nhẹ:

- Thưa quý vị! Cho đến tận bây giờ vẫn không ít người tỏ ra rất dị ứng, ác cảm với những đêm biểu diễn thời trang như thế này. Không sao! Đó là tất yếu của sự ra đời một nhân tố mới. Thành phố chúng ta, đất nước chúng ta đã vượt qua được tiếng gào trống rỗng của những chiếc dạ dày, chúng ta có quyền làm đẹp, làm cho cuộc sống sinh động, có ý nghĩa hơn bằng những đêm hội hoa đăng như thế này. Và đó cũng là bản chất một quy trình hội nhập đang sắp diễn ra. Xin cám ơn!

Lại những tràng vỗ tay cuồng nhiệt hơn hướng về phía hắn. Sự cuồng nhiệt lan toả lên sân khấu ào ạt đến nỗi, không hiểu có phải do sự chỉ dẫn của người điều

http://tieulun.hopto.org

khiển chương trình hay do một cái gì khác, tất cả các cô người mẫu đẹp huy hoàng đều kéo cả xuống đứng vây xung quanh hắn như một bày tiên nữ vây quanh đức thánh hòang, đua nhau tặng hắn những bó hoa ôm sẵn, tặng cả những nụ hôn cháy bỏng vào khắp khuôn mặt sáng láng của hắn. Khuôn mặt ấy vẫn lặng tờ không biểu cảm một dấu hiệu nào gọi là có đôi chút phấn hứng.

Vừa lúc khuôn mặt của Chu Thiên hiện ra ở ngay chính giữa lối ra vào. Gã chỉ đứng ở xa lặng lẽ giơ một ngón tay ra hiệu. Nét mặt Năm Thành chợt lạnh. Hắn vội ý nhị gỡ những vòng tay đang quấn quanh thân thể hắn như những cặp rắn trắng, những vòng hoa hâm mộ, cả những vòng máy ảnh phóng viên hiếu kỳ ra khỏi người rồi lặng lẽ quay người bước dọc theo hàng ghế đi ra phía hành lang dẫn ra ngoài.

Ra đến cửa, định bước lên chiếc xe màu đen mà thiên hạ đồn rằng cả thành phố chỉ có một đã có Chu Thiên chờ sẵn thì cô người mẫu trẻ nhất, đẹp nhất, cao nhất đứng trên sân khấu lúc nãy đuổi kịp, khẽ níu lấy áo hắn, nũng nịu, ánh mắt không giấu được sự đam mê, tôn sùng:

- Kìa! Ông hứa đi ăn tối với em hôm nay kia mà?

- Xin lỗi, hình như tôi không có thói quen hứa ăn đêm với ai cả, nhất là đàn bà - Hắn trả lời.

- Không! Mặc kệ! Ông không hứa thì em hứa. Em muốn nói chuyện với ông dù một phút. Em đã bỏ cả cuộc thi người mẫu Aseabay hơn ngàn cây số về đây để có mặt trong đêm trình diễn này của ông.

Đám nhà báo và cánh khán giả hiếu kỳ lại xúm vào. Năm Thành nhăn mặt ra hiệu cho Chu Thiên. Gã này bước xuống, kín đáo kéo cô ta ra một nơi, nói vừa đủ nghe:

- Ông chủ hỏi cô muốn có mặt trong cuộc thi người đẹp toàn châu lục ở Bankok tới đây không?

Cô này đứng sững chưa kịp trả lời thế nào thì Chu Thiên đã đưa nhanh vào tay cô một tờ ngân phiếu, nói nhanh:

- Mười ngàn đô la này là để cám ơn cô đã có mặt đêm nay.

Nói xong, bỏ mặc cô ta đứng đó với những lằn chớp máy ảnh liên hồi loé lên, gã đi trở lại xe, nổ máy, rồ ga.

o

http://tieulun.hopto.org

Xe đi được một đoạn, Chu Thiên cất tiếng vẻ khó nhọc:

- Anh Hai, chuyện đó...

Năm Thành cắt ngang:

- Một lần nữa nhắc lại, tôi không muốn cái đám công phượng sặc sỡ kia quấy rầy tôi nữa, hiểu không?

- Dạ...

- Cậu nên hiểu đây là những đêm ảo, và nếu tôi có bỏ sức bỏ tiền ra là cũng chỉ muốn biến cái ảo thành cái thật trước công luận có lợi cho thương hiệu của mình. Do đó, cái đám chân dài ngực nhọn kia mãi mãi chỉ là phương tiện chứ không bao giờ là cảm hứng của tôi hết.

- Dạ. Anh Hai, chuyện kia...- Chu Thiên lại ngọ nguậy định nói.

- Bại rồi phải không?

- Dạ, thằng Sáu đã không còn ở đó.

- Không ngoài dự kiến.

- Em có lỗi, em đã...

- Như vậy con Út đã đi trước ta một nhịp. Giỏi lắm!

Hắn gằn giọng rồi ra hiệu bảo xe ngừng lại. Chu Thiên mở cửa xe. Hắn bước xuống. Phía trước là bờ sông Sài Gòn thẫm tối và hưu hắt gió. Chu Thiên hỏi rụt rè:

- Anh Hai...

Hắn bước đi vài bước rồi quay lại, mắt trừng lên:

- Cuộc chơi bây giờ mới chính thức bắt đầu, hiểu chưa?

http://tieulun.hopto.org

19

Theo con đường lớn, chiếc xe chuyên dụng bon một cách thận trọng trong đêm. Tất nhiên không có một chiếc xe nào đuổi theo nó cả. Cách thành phố chừng hơn trăm cây số, nó đột ngột rẽ vào con đường nhỏ hơn... Rồi lại một đoạn đường nhỏ hơn nữa chỉ toàn đất đỏ. Và vào lúc trời tang tảng sáng, như từ trong bóng tối chui ra, ướt sũng sương đêm, chiếc xe đã nhọc nhằn bon chênh chếch vào trang trại mang tên gọi "Thương binh" của ông Ba Đẩu.

Tuồng như đã đoán biết trước được, xe vừa tới thì một tốp người trong đó có Ba đẩu và hầu hết những đồng đội thương binh với những vết thương đủ loại ở chân ở tay ở mắt...từ trong lán bước vội ra mà nhìn thóang, hệt như những hình nhân của rừng. Đặc biệt trong số đó có cả khuôn mặt của Bảy Thu, người đàn bà nuôi tôm biển mà Chu Thiên đã xuống tận nơi để gặp hôm nào. Nét mặt chị tỏ ra vô cùng lo lắng.

Tiếng Ba Đẩu vang lên rổn rảng:

- Sao, ổn cả chứ các tráng sĩ cướp tù?

- Dạ ổn! - Út Thêm bước xuống, tròng mắt trũng sâu, vẻ mệt mỏi nhìn khắp lượt, không giấu được xúc động - Chào tất cả các chú các anh...

Họ gật đầu chào lại. Bảy Thu nhào tới, ôm chặt lấy Út Thêm, giọng nghẹn tắc:

- Út! Phải Út Thêm đó không?...Chị Bảy đây. Có nhận ra chị không?

- Chị Bảy...Chị khác đi nhiều quá! - Út Thêm cũng nghẹn lời .

- Trời! Độ này dòm em sang dữ, lại đẹp ra nữa, nếu gặp ngoài đường chắc nhận không ra.

- Sao chị cũng có mặt ở đây?

- Anh Ba kêu chị về, bảo sắp có việc đang cần đến bàn tay chăm sóc của phụ nữ. Ai dè đó là anh Sáu! Anh Sáu sao rồi, Út?

- Thôi đừng sướt mướt nữa! - Ba Đẩu nói to - Lo đưa thằng Sáu vô nhà cái đã!

Đến lúc đó mọi người mới chợt nhớ trên xe là ai. Họ vội xúm đến mỗi người một chân một tay khênh Sáu Nguyện đi vào lán, đặt nhẹ anh nằm lên một chiếc giường

http://tieulun.hopto.org

có trải chăn đệm đàng hoàng như là đã được chuẩn bị sẵn. Trong khi người mặc áo chòang trắng thận trọng đặt nối lại những sợi giây truyền dịch vào mũi, vào miệng anh, tất cả đứng xung quanh nhìn xuống người đàn ông xanh bợt đang nằm thiêm thiếp, im lặng, mắt đỏ hoe...

Bảy Thu ngồi xuống cạnh anh, lấy khăn ướt đặt lên trán anh, giọng trở nên méo xẹo:

- Anh Sáu... Làm sao lại ra nông nỗi này, anh Sáu...Bữa đó em hỏi anh đi đâu? Anh nói anh đi đến cái nơi cần phải đến... Không ngờ cái nơi anh đến là thế này đây...Sao người ta lại nỡ đối xử với anh ác độc như vậy?

Ba Đẩu chau mày xốc Bảy Thu đứng dậy, cố lấy giọng tỉnh táo:

- Nghe cả đây!Từ nay việc trông coi thằng Sáu là bổn phận và trách nhiệm của tất cả chúng ta, những chiến hữu một thời của nó. Và chỉ có chúng ta chứ không một ai khác được biết nó đang ở đây. Phân công này! - Ông nhìn sang một thương binh mất một mắt - Chú vốn là quân y sĩ đã mổ xẻ cứu chữa cả trăm người, bây giờ chú chỉ tập trung vào cứu chữa một người này. Giúp việc cho chú là con Bảy đây. Thuốc men, thiết bị này nọ, chú cứ đề xuất với tôi. Bằng giá nào nó cũng phải sống và phải tỉnh trở lại. Còn con Út và chú em đây - Ông vỗ vai Hoàng - Không có việc gì thì kíp trở lại đi! Cứ yên tâm mà lo đại sự, cứ coi đây là căn cứ, là hậu phương của cuộc chiến đấu này.

Nói rồi ông ý nhị ra hiệu mọi người đi ra, chỉ để một mình Út Thêm ở lại. Chị lặng ngồi xuống bên cạnh anh, đặt tay lên tay anh, nói như nói một mình:

- Anh Sáu...Em đi đây... Cuộc chiến đấu bây giờ mới bắt đầu, chắc là gay go lắm, giá như có anh, có người thầy quân báo giỏi giang năm xưa của em chỉ bảo thì đỡ biết bao...Anh cứ nghỉ đi. Đưa được anh về đây là em yên tâm lắm rồi. Từ nay sống giữa bạn bè chân tình, sống giữa mảnh đất ngày xưa anh đã yêu thương, đã đổ máu... em tin rằng nhất định rồi anh sẽ mau tỉnh lại. Em và mọi người đều rất mong anh tỉnh lại... anh Sáu! Anh có nghe thấy em nói gì không?...

Một giọt nước mắt rơi xuống trán anh. Chả rõ Sáu Nguyện có nghe được không nhưng cũng như lần trước, những giọt nắng soi qua vòm cây dường như làm cho mi mắt của anh lại khẽ rung động...

Chị gạt nước mắt đứng dậy, nhìn quanh quất, hỏi:

- Cái trang trại này đẹp quá, chú?

- Có gì mà đẹp. Đây là kết quả của toàn bộ số tiền hai mươi năm thằng Sáu tiết

kiệm được gửi tao trước khi nó đi dằn mặt thằng Năm Thành. Chả biết làm gì, tao mua miếng đất này, hồi đó mua như cho, rồi kêu mấy anh em thương binh đến phát hoang, trồng cây chờ nó về cùng ở nốt những năm tháng cuối đời, ai dè...

- Cháu tưởng là...

- Bay tưởng gì?

- Trong cuốn nhật ký của anh Sáu để lại, cháu đọc được đoạn có một cô chủ đồi chuối tên Phượng gì đó do hàm ơn cứu tử đã...

- Đã tặng nó một miếng đất rộng gần ba mươi héc ta trồng toàn chuối trước khi theo chồng sang Mỹ theo diện HO chớ gì? Có, có chuyện đó, giấy tờ miếng đất ấy tao vẫn còn cầm đây nhưng thằng Sáu nó như thế rồi, chả còn bụng dạ nào nghĩ đến nữa. Vả lại, cô ấy có cho không đâu, chỉ cho nó toàn quyền canh tác trồng gì thì trồng để lâu lâu cô ấy trở về chớ không được bán.

- Cô ấy thỉnh thoảng có về nước không, chú? - Trong giọng hỏi của chị có bợn lên một chút e ngại mơ hồ.

- Nghe nói trong năm nay cô ấy sẽ về, khi đó mà thằng Sáu tỉnh lại được thì vui biết bao - Chợt nhận ra nét mặt của Út, ông cười to - Mà bay hỏi tao cái giọng gì kỳ vậy? Không, không có gì đâu. Thằng Sáu trước sau chỉ coi con nhỏ Sáu đó là em gái thôi.

- Thì cháu có nghĩ gì đâu.

Út Thêm thoắt bối rối.

http://tieulun.hopto.org

20

Buổi tối trời chuyển sang mát mẻ. Lan Thanh đang ngồi học bên khung cửa sổ nhìn ra đường. Đường ồn ào nhưng trong phòng lại hết sức yên tĩnh. Tối nay cô vận một bộ đồ mỏng thể thao kiểu trong nhà khá đẹp. Một nét nhạc cổ điển vang lên dìu dặt từ chiếc đầu máy DVD cạnh đó.

Út Thêm đi từ ngoài vào, nét mặt vẫn mệt mỏi nhưng đã có chiều thanh thản. Chị dừng lại nhìn con, khẽ lắc đầu:

- Bao giờ con mới bỏ được cái lối vừa học vừa nghe nhạc, ăn cũng nghe nhạc, ngủ cũng nghe nhạc, tiếp khách cũng nghe nhạc như vậy hả?

- Con chào mẹ! - Lan Thanh nhìn lên, mặt sáng bừng - Sao dạo này mẹ hay đi sớm về khuya thế? Đã có một cái gì đó chuyển động trong lòng khiến mẹ có cảm hứng ra khỏi nhà rồi hả mẹ?

- Chuyển động - Chị mỉm cười heo héo - Cô làm tôi còn là con gái, trẻ mỏ lắm không bằng.

- Mẹ bao giờ cũng trẻ. Trẻ và đẹp đến nỗi đi ra đường, vào chỗ đông người thiên hạ chỉ chú mục nhìn mẹ làm con cứ phát ghen lên. Mẹ chỉ già trong những lúc như thế này thôi. Thôi, mẹ đi tắm đi! Con vẫn để nước nóng đấy. Để con đi hâm lại thức ăn.

- Không cần. Mẹ ăn qua quýt rồi - Chợt trở nên nghiêm trang - Thanh, mẹ muốn nói chuyện với con một lát.

- Có gì quan trọng hả mẹ? Chắc không phải chiến tranh toàn cầu đã bùng nổ chứ ạ? - Cô đi ra ngồi xuống trước mẹ, vừa ngoan ngoãn vừa tinh ranh.

- Quan hệ giữa con với Cầu thôi rồi phải không?

- Sao mẹ lại hỏi thế ạ?

- Vì mấy tuần nay mẹ để ý không thấy cậu ấy đến chơi.

- Bạn bè ấy mà, đã có gì đâu mà thôi với chả còn hả mẹ?

- Con đang có điều gì giấu mẹ?

Thanh quay nhìn đi một chút rồi quay lại, nói khẽ:

http://tieulun.hopto.org

- Con...con có bạn trai khác rồi.

- Bạn trai khác? Cô có cái kiểu thay bạn như thay áo từ lúc nào thế?

- Thì vẫn chỉ là bạn, thích thì chơi, không thích thì thôi, chứ có là nhân tình nhân ngãi gì đâu, mẹ. Con gái của mẹ hơi bị... Đuya đó.

- Cậu bạn mới của con như thế nào? Người ta nói với mẹ tỉnh thoảng có gặp con ngồi với cậu ta trên một chiếc xe Zeep phóng mù trời.

- Đúng là mù trời! - Lan Thanh cười khúc khích - Đúng là một mẫu con trai thời hiện đại mà con chưa từng gặp. Anh ấy lạ lắm! Mỗi lần gặp là mỗi lần con lại khám phá ra ở anh ta có một điều gì hết sức mới mẻ. Con người này với Cầu có nhiều nét giống nhau nhưng lại khác hẳn Cầu ở tính cách, một tính cách đàn ông rất mạnh và bí hiểm. Nói chung ngồi với anh ấy không thấy chán, có cảm giác mình được che chở bởi chính sự bí hiểm ấy.

- Bí hiểm? Cẩn thận đó nghe cô. Cô đừng tưởng cô đã hiểu hết mọi sự ở đời đâu.

- Trời! Nếu hiểu hết thì còn gì đáng sống nữa hả mẹ. Này nhé, anh ấy là một con người không hiểu nổi, bắt đầu chỉ từ một sự gặp gỡ ngẫu nhiên thôi nhưng rồi sau đó lại có cảm giác như trời đặt. Rất ga lăng! Rất khó nắm bắt. Hình như có một lần chính mẹ đã nói với con là phụ nữ chúng ta chỉ có thể yêu đến chết một người đàn ông mà mình không thể nắm bắt được, đúng không, mẹ?

Người mẹ im lặng. Hồi lâu chị mới nhìn con, giọng buồn buồn:

- Cầu đã biết mối quan hệ này chưa?

- Ơ hay! Chúng con vẫn dừng lại ở tình bạn, biết thì sao mà không biết thì sao hả mẹ?

- Mẹ không nghĩ thế. Nhìn trong mắt Cầu, mẹ biết con đang là thế nào với cậu ấy. Một đôi mắt rất giống với đôi mắt của...Người có đôi mắt ấy là người đã không yêu thì thôi mà đã yêu thì yêu vật vã, yêu khổ đau đến suốt đời.

- Chết nỗi! - Lan Thanh cười phá - Người mẹ vô cùng đoan trang của tôi không hiểu sao bữa nay lại đi bình về ái tình mùi mẫn quá trời vậy nè - Cô cũng chợt nghiêm mặt lại - Con nói thật nhé! Nếu bình thường thì rất có thể con và Cầu đã có một cái gì đó sâu hơn tình bạn nhưng để đi đến tình yêu với một con người nhu nhược, hèn yếu, thực dụng, chỉ vì cuộc sống sang giàu mà bỏ qua tất cả mọi giá trị đạo đức cơ bản của con người như sự độc ác của ông bố đại gia chẳng hạn thì không bao giờ.

http://tieulun.hopto.org

- Lan Thanh! - Út Thêm gọi giật - Con không được nghĩ như thế, càng không được nói như thế? Con biết gì mà nói vậy ? Người đàn ông độc ác đó không phải là...Mà thôi, nghe mẹ nói này - Giọng chị càng buồn - Lúc này đầu óc mẹ chia hai. Một phần vừa muốn con là cái gì với cậu ấy, phần kia lại không bao giờ muốn con là cái gì cả.

- Mẹ! Hôm nay mẹ làm sao đấy?

- Thôi, tuỳ con. Con lớn rồi, con tự quyết định lấy mọi việc. Sự quyết định của con có khi cũng là cái phận số của mẹ. Mẹ chỉ dặn con là đừng bao giờ nghĩ xấu về cậu ấy. Nếu không là gì thì đừng để mất tình bạn, đừng để tâm hồn cậu ấy bị tổn thương. Mỗi người đều có những cái khổ riêng mà không phải lúc nào cũng nói ra được đâu. Và còn cái anh chàng kia nữa, có thể anh ta là một người tốt, cũng có thể anh ta chỉ là một tay giang hồ có kinh nghiệm tiếp cận đàn bà con gái một cách tinh vi và độc đáo.

- Mẹ ơi!- Cô gái lại cười phá - Tuy chưa yêu ai nhưng con không đến nỗi Nai như vậy đâu. Anh ta là một típ người rất gây ấn tượng nhưng từ ấn tượng đến tình yêu lại là một đoạn đường xa lắm. Mà, ơ! Con là con gái của mẹ, con gái của một nữ chiến sĩ an ninh ưu tú kia mà.

- Thì mẹ cứ nói vậy. Lan Thanh...Tới đây có thể mẹ sẽ vắng nhà nhiều. Mẹ sẽ bận lắm. Con ráng giữ gìn. Có chuyện gì con có thể gọi điện cho bố.

- Mẹ bắt đầu cần đến bố rồi hả mẹ?

- Thanh! Đã bao nhiêu lần mẹ nói với con rằng con không bao giờ nên nhắc lại những chuyện tương tự như vậy.

- Con thấy bố tội nghiệp. Bố vẫn yêu mẹ, vẫn mong muốn được mẹ tha thứ, vẫn khao khát được trở lại ngôi nhà này.

- Lớn lên rồi con sẽ hiểu. Trong quan hệ vợ chồng, mọi lỗi lầm có thể bỏ qua được hết nhưng có một cái không thể, không bao giờ bỏ qua được...

- Đó là... - Mắt cô gái mở tròn, ngây thơ.

- Đó là trái tim đã hoàn toàn nguội lạnh, không còn chút tình yêu nào nữa.

- Con không hiểu được mẹ. Con bắt đầu sợ chuyện lấy chồng rồi đó.

- Mẹ xin lỗi. Nhiều đêm đi công chuyện về muộn, thấy con nằm ngủ một mình côi cút, tội qúa, mẹ đã muốn bỏ qua mọi chuyện để con có bố bên cạnh nhưng rồi...

http://tieulun.hopto.org

Cô gái đứng dậy ôm lấy mẹ. Hai mẹ con ôm nhau, nước mắt lưng tròng. Người mẹ nhẹ gỡ tay con ra:

- Bây giờ mẹ phải đi có chút việc.

- Lại đi?

- Học xong, con cứ đi ngủ trước, nhớ khoá khoáy cửa giả cẩn thận...

- Không! Con sẽ chờ mẹ.

Người mẹ cúi xuống hôn nhẹ lên tóc con một cái rồi khoác áo đi ra. Đường xá ồn ào, cuồng nộ ngoài kia nuốt chửng lấy cái bóng thanh mảnh của chị...

o

Dường như thành phố về đêm chỉ thật đẹp nếu được vuốt cái nhìn từ bên kia sông ngược trở lại. Qua mặt nước, vẻ lung linh, huyền ảo của nó được tăng lên gấp đôi. Tại một khúc vắng bên kia sông như thế, trong một căn chòi kín đáo có rất nhiều dừa nước bao quanh, Út Thêm và Hoàng đang ngồi cạnh nhau trong ánh sáng mờ mờ của chiếc đèn măng - sông treo ở ngoài hiên.

Út Thêm vẻ cân nhắc:

- Trong khi chờ chú Ba và ông Bảy nhà báo tới, ta tranh thủ làm việc trước.

- Họ nói mấy giờ tới, chị?

- Chắc cũng sắp tới - Chị chợt mỉm cười - Nè, Hoàng có tưởng tượng đến một lúc các cán bộ an ninh lại cũng phải nhóm họp bí mật ở một chỗ cách xa dân cư như thời chiến của bọn tôi thế này?

- Chị có nắm được phản ứng của cánh Năm Thành sau vụ chúng làm hụt vụ chú Sáu ở bệnh viện hôm rồi?

- Bình thường. Thậm chí còn nghe hắn nói, thôi thế càng tốt, đỡ phải ra tay xử ác với một người quen cũ mà lâu nay hắn vẫn đem lòng kính phục. Hắn coi như chú Sáu đã vĩnh viễn chết rồi. Nhưng với con người này, mọi việc sẽ không đơn giản như vậy.

- Đúng là một tính cách khó hiểu. Hoàng nghĩ, nếu ngày xưa ở trong rừng, hắn chỉ có một chiều tốt thôi thì biết đâu hắn đã chẳng trở thành một vị tướng quân sự tài ba hay một chính khách có hạng.

http://tieulun.hopto.org

- Hồi đó cũng đã có lúc tôi nghĩ như vậy. Nói nghe chuyện này để Hoàng hiểu thêm về tính cách phức tạp của đối tượng...

Bằng một giọng kể rì rầm, chị dẫn Hoàng đi ngược thời gian vào một cánh rừng mùa khô cách đây đã gần hai mươi năm. Khi đó Sáu Nguyện và Năm Thành còn là một đôi bạn lính chiến rất thân nhau nhưng tính cách lại khác hẳn nhau. Lần ấy họ bắt được một tù binh Mỹ mang hàm sĩ quan còn rất trẻ. Và có lẽ chính vì trẻ qúa mà hắn không giấu được vẻ sợ hãi đến ngây thơ của mình khi lết hai đầu gối xin tha tội chết. Năm Thành dựng hắn dậy, khinh bỉ quát vào giữa mặt: "Đứng lên, thằng hèn! Đã hèn như vậy thì còn vác mặt sang đây đánh nhau làm cái gì , hả?" Tên Mỹ không hiểu, càng run bắn, nuốt nước bọt khan. Vừa lúc Bảy Thu đi đến, thương tình đưa cho hắn một bi đông nước. Hắn ngửa cổ tu ừng ực từng hơi. Uống xong, mặt tươi hơn, nhìn Bảy Thu với con mắt là lạ rồi nói trọ trẹ bằng tiếng Việt như muốn để lấy lòng: "Con gái... Con gái Vici của các ông đẹp quá...tốt quá...ở bên nước chúng tôi, những cô gái đẹp thế này không ai cho vào rừng, phí... phí lắm!" Bất ngờ Năm Thành túm lấy ngực áo hắn dựng thẳng dậy, gầm lên: "Nhắm cái mắt dâm đãng của mày lại! Con gái chúng tao không vào rừng đánh giặc thì ở nhà làm đĩ cho lũ chó dái chúng mày à, đồ ngu!"Tên Mỹ ngơ ngác không hiểu rồi lại quỳ xụp xuống, vái lấy vái để. Năm Thành nhổ một bãi nước miếng rồi quay đi...

- Đó là một thái độ có tư cách - Hòang nói - Còn khá hơn khối kẻ bây giờ cứ nghe thấy Mỹ, nhìn thấy người Mỹ với đồng đô la rủng rẻng trong túi là chân tay mặt mũi cứ cóm róm lại dòm chẳng giống ai.

- Giống bọn cơ hội, cầu tài chứ còn giống ai nữa.

Hoàng chuyển sang cái chuyện đang ám ảnh trong đầu:

- Còn phản ứng của ông phó giám đốc?

- Im lặng. Một mặt ông thấy tụi mình làm vậy cũng có lý, mặt khác ông chưa muốn ra mặt chống đối với giám đốc vì những lý do nhạy cảm. Ông ấy có đôi lần muốn gặp tôi chắc là vì chuyện ấy nhưng tôi đều tránh.

- Chị có ngại rồi tới đây, một khi ông ấy đã ngồi lên chiếc ghế cao nhất, chị sẽ bị ông ấy làm khó dễ không?

- Còn gì nữa mà ngại. Một khi đã không ham chức quyền, không ham danh vọng, tiền bạc thì chả có gì để ngại hết. Tôi chỉ ngại cho Hoàng.

- Không! Hoàng ít nhất cũng giống chị ở điểm đó nên Hoàng mới đi theo chị trong vụ này.

http://tieulun.hopto.org

- Cám ơn đại uý!- Út Thêm khẽ day mặt ra sông - Những lần Hoàng bám theo ông ấy, liệu có gì sơ hở không?

- Chắc là không. Nhưng tâm trạng Hoàng lạ lắm! Vừa muốn nắm được một điều gì từ ông ta lại vừa muốn không có gì để nắm. Dù sao ông ấy cũng là...

- Tôi cũng mong như vậy. Thời kinh tế mở, một cán bộ công an hoàn toàn có thể quan hệ thoải mái với một nhà doanh nghiệp theo ý nghĩa tình cảm đơn thuần mà chẳng có gì phải bợn cấn cả. Cũng như một nhà doanh nghiệp có thể ngồi uống rượu với bất cứ một ai trong bộ máy nhà nước.

Một chiếc Ca nô nghiệp vụ đi tuần tra phóng vút qua, làm dềnh lên những con sóng vỗ vào chân chòi ì oạp. Út Thêm nhìn theo, nói:

- Nói đùa đã có lúc tôi chỉ muốn làm một chiến sĩ công an bảo vệ đường sông thế này, tuy vất vả đêm hôm một chút nhưng lại nhẹ đầu.

- Hoàng nghĩ giống chị. Khi đi học Hoàng chỉ nhăm nhăm muốn mình sau này sẽ trở thành một kỹ sư thuỷ sản để trở về vùng sông nước của Hoàng lo gầy dựng phát triển các loại giống quý chớ đâu có nghĩ sẽ làm một nhân viên chống tội phạm.

Út Thêm nhìn đồng hồ rồi quay lại, nét mặt thay đổi:

- Giờ vầy nha! Sau khi đã đọc kỹ hàng trăm lá đơn tố cáo nặc danh có, hữu danh có từ các nơi gửi đến, sau khi đã rà xoát lại tất cả quá trình kinh doanh của hắn, có thể tạm kết luận: Toàn bộ hoạt động kinh doanh của Năm Thành đã cơ bản chuyển sang phương thức mới xoay quanh những dự án lớn của nhà nước...

- Như khu công nghiệp giải khát, nước khoáng và khu cảng trung chuyển?

- Đúng! Những phi vụ làm ăn nhỏ lẻ, hắn trao quyền cho các công ty con để có thể phủi tay không dính dáng trách nhiệm gì vào đó. Vấn đề bây giờ , như tinh thần những lá đơn tố cáo ta đã đọc, là bằng cách nào, ai, thế lực nào đã bật đèn xanh cho hắn được nhận những miếng mồi béo bở ấy mà con số tổng dự toán lên đến hàng trăm tỷ, ngàn tỷ chứ không cò con vài ba chục tỷ như trước? Và khi nhận rồi, hắn sẽ tiến hành những ngón nghề tinh vi gì, quan hệ với những ai, tổ chức nào để ngang nhiên phạm vào những nguyên tắc kinh tế và chính sách xã hội nghiêm trọng nhằm lừa mị, vô hiệu hoá bộ máy nhà nước? Tất cả những điều này ai cũng biết, ai cũng hiểu nhưng để tạo dựng được những bằng chứng xác thực thì lại chưa ai nắm được, hoặc không chịu nắm.

- Cho nên phận sự của chúng ta là phải giành lại được cái trận địa trọng điểm đang bị bỏ trống một cách chết người này?

http://tieulun.hopto.org

- Đúng! Chỉ có chúng ta. Trước hết tập trung vào mục tiêu trọng điểm là khu cảng trung chuyển. Khu này sẽ ngốn một đồng vốn khổng lồ. Sau đó kết hợp với chú Bảy Ngạnh tiếp cận luôn khu Công nghệ cao nước giải khát và nước khoáng.

- Dạ, rõ rồi, chị cho phương án cụ thể ?

- Chưa có phương án mà chỉ tạm thời phân công. Tôi sẽ nắm ở vòng ngoài với một diện rộng gồm tất cả những gì mà hắn có liên quan như Ban quản lý dự án, Hải quan, thuế vụ, các Hội đồng khoa học, sở Công chính, sở Lao động xã hội và có thể sẽ bay ra tận Hà Nội đến các bộ, ban nghành để lục tìm hồ sơ gốc. Còn Hoàng - Chị dừng lại nhìn vào mắt người đồng nghiệp với cái nhìn như có hàm ý - sẽ cố gắng lọt vào vòng trong, vào thấu tận gan ruột nó để nắm những huyệt mạch, yếu điểm cơ bản nhất, sau đó sẽ khuýp với vòng ngoài của tôi, từ đó sẽ xác định được những phương án phá án cụ thể. Còn vào như thế nào, chúng ta cùng tính.

- Chị vừa nói Hoàng sẽ tìm cách lọt sâu vào vòng trong?

- Càng sâu càng tốt dù biết rằng là rất khó bởi hệ thống phòng thủ an ninh của hắn rất biến ảo, lỏng đó mà chặt đó, thể hiện rõ bàn tay của một người đã từng có những năm hoạt động bí mật dạn dày.

- Khỏi cần tính, chị Út. Ngay từ khi gặp ông Bảy nhà báo, Hoàng đã tính rồi, bữa nay xin ý kiến cụ thể của chị.

- Cách nào? - Út Thêm hơi ngờ ngợ - Có phải từ... bà ca sĩ mù?

- Trời! Sao chị đoán hay vậy?

- Tại bữa đó thấy Hoàng cứ hỏi xoắn vào chuyện bà ca sĩ có còn một người thân nào bị chết trong đợt B52 đó không.

- Vâng, bắt đầu từ điểm đó.

- Hiểu rồi - Chị khẽ so vai lại - Không ngờ Hoàng lại nhạy cảm đến thế. Cám ơn! Vậy coi như bước đầu chuẩn bị đã xong. Chỉ dặn thêm Hoàng, đối tượng của ta lần này rất không đơn giản, rất khôn ngoan, rất lọc lõi, mọi đường đi nước bước của ta hầu như hắn đều nắm được hết, và cũng không chỉ đơn thuần là kinh tế, cao hơn, nó còn là chính trị, là nền tảng xã hội rất phức tạp.

- Hòang đã có lường tất cả.

- Hắn có một điểm yếu cốt tử là căn bệnh duy cảm, nếu biết khai thác được điểm yếu đó là tốt nhất. Nhưng cái đáng dè chừng là tên trợ lý kiêm vệ sĩ Chu Thiên. Tên

http://tieulun.hopto.org

này cáo già và độc địa hơn chủ nó nhiều, ít nhất là ở mảng đa nghi. Cho nên thành phần lý lịch, các mối quan hệ gia đình thân thích, bà con lối xóm, địa phương của con người mà Hòang đóng giả này phải chú ý dọn thật sạch đừng để nghi ngờ khi xuống điều tra.

- Dạ, Hòang đã dọn.

- Tốt lắm! Tới đây phải tồn tại một mình trong hang ổ chúng, ráng chủ động, thận trọng và giữ mình nghen!

- Dạ!... Hoàng cũng muốn dặn lại chị như thế.

- Một tuần hai lần vào ngày thứ hai và thứ sáu, buổi tối, lấy đây là địa điểm liên lạc, hết sức tránh dùng điện thoại di động. Thấy có dấu hiệu gì không ổn dù là nhỏ nhất cũng thay đổi địa điểm ngay.

- Rõ!

Chợt có tiếng bai chèo vỗ nước khe khẽ ở đâu đó. Út Thêm chú mục nhìn ra rồi mừng rỡ :

- Hình như tới rồi!

Lát sau từ trong bảng lảng bóng tối mặt sông, một chiếc ghe nhỏ dần dần hiện ra, chèo đến gần, rõ nét dần. Bóng một người thấp đậm bước lên. Đó là Ba Đẩu. Vừa nhìn thấy Út, ông đã lắc đầu cười khổ khổ:

- Tưởng bay ở đâu chứ ngồi ở đây thì có khác chi cái chòi quân báo của bay với thằng Sáu ngày xưa. Lịch sử lặp lại kỳ cục quá xá hả bay.

- Chú Bảy nhà báo đâu hả chú Ba?

- Chả đi có chút công chuyện rồi. Hoá ra ở cái đất Sài gòn này, hầu như chỗ nào chả cũng quen cả, ai chả cũng biết hết. Chả kêu bay cứ yên tâm, chả đã nhận lời là sẽ mần tới cùng. Và ngay từ ngày mai chả sẽ tìm cách có mặt hợp pháp hay bất hợp pháp gì đó tuỳ theo tình hình tại cái khu công nghệ cao đang chuẩn bị xây cất trên những phần hài cốt kia.

- Dạ, thế thì tốt quá, chú Ba. Tụi cháu cũng vừa bàn với nhau những việc cơ bản cần làm trước mắt.

- Làm gì kệ bay. Bay là người nhà nước, tao đã hưu, tao chỉ giúp gì được thì giúp chứ không có quyền can thiệp, nó phạm vào nguyên tắc.

http://tieulun.hopto.org

- Chú Ba, cháu đã nói rồi, trước đây, bây giờ và mãi sau này, cháu bao giờ cũng coi chú như người chỉ huy sáng suốt nhất.

- Không dám.

- Tình hình anh Sáu sao rồi chú?

- Vẫn vậy nhưng coi bộ thần sắc có đỡ hơn. Hàng ngày con nhỏ Bảy Thu vẫn chịu khó đi sâu vào rừng bẫy con sóc con chồn mang về ninh lấy nước đổ cho nó.

- Chú Ba... cháu thấy lo quá...

Vẻ ý nhị, Hoàng kín đáo bước xuống ghe, khoát nước bơi ra giữa dòng như một động thái canh chừng. Trên này, Út Thêm vẫn nói tiếp mạch nghĩ của mình:

- Cháu đang khổ tâm quá, chú Ba! Trong lòng vừa muốn thằng Cầu và con Thanh có gì với nhau, hai đứa rất hợp nhau, chưa nói đến chuyện Cầu còn là con của anh Sáu, nhưng mặt khác cháu lại...

- Tao hiểu rồi. Một mai thằng Sáu lai tỉnh, chả lẽ cả hai mẹ con bay lại cùng đem lòng thương yêu hai bố con nhà nó, đúng không?

- Chú Ba...

- Thế thì đã sao nào? Càng tiện, càng đẹp chứ sao. Mà hãy khoan tính đến chuyện đó, cái chính là phải cho nó tỉnh lại đã. Tỉnh rồi, chuyện kia giải quyết cái rẹt!

- Cũng không đơn giản vậy đâu chú. Gần đây cháu thấy hai đứa có cái gì khang khác, không còn mặn mà như trước nữa.

- Ôi dào! Tuổi trẻ sớm nắng chiều mưa, hơi đâu mà nghĩ. Nhạt đó rồi lại mặn đó, mấy hồi.

- Nhưng con Thanh có vẻ đang có bạn trai mới. Anh Sáu là tất cả hy vọng mà cháu gửi gắm, là tất cả...đời cháu nhưng vì con, vì giọt máu của anh ấy, cháu sẵn sàng hy sinh phần mình, chỉ sợ chúng nó không thành.

- Út!- Nét mặt Ba Đẩu thoắt nghiêm khắc - Bay có để đầu óc vào chuyện đại sự không hay là cứ xà quầy xà quầy quanh ba cái chuyện lạp xạp ấy cho nó nhão hết tâm sức ra?

- Cháu... cháu xin lỗi! - Chị cười thật buồn - Thực ra đối với đàn bà con gái tụi cháu, nhất là đối với một người mẹ, những chuyện như thế cũng là đại sự. Còn hơn

http://tieulun.hopto.org

đại sự. Chú Ba!... Cháu tính sau chuyện này dù thành hay bại, chắc cháu cũng xin nghỉ thôi. Giống chú, cháu cũng sẽ kiếm một mảnh vườn, một khúc suối, một mái lá để sống cho thanh thản nốt những năm cuối đời. Cháu mệt rồi.

- Bậy mày! Chưa vào trận mà sao đầu óc bay đã oải ra như vậy. Không tính toán, không nghỉ ngơi gì hết, sau đây trở về đi ngủ một giấc đi, một giấc thật ngon rồi sớm mai tỉnh dậy, mọi sự sẽ rõ ràng hơn. Đó là kinh nghiệm xương máu những ngày ở rừng, bay quên hết rồi sao?

- Cháu nhớ...

Tiếng chị thoảng bay trên mặt sông đêm như bảng lảng như nhớ về một thời con gái đi qua chiến tranh khổ mà vui. Chiếc Ca - nô hồi nãy lại vút qua, để lại những con sóng màu đen vỗ vào bờ như tiếng động của cuộc đời bình yên nhưng cũng đầy bất trắc....

http://tieulun.hopto.org

21

Giờ tan tầm. Người xe qua lại trên mặt đường đông vô xiết kể. Đông và nhọc nhằn đến nỗi người ta không thể không nhen lên chút suy nghĩ rằng, cuộc sống này sao châng lâng, vô nghĩa quá thể. Tối nhọc nhằn trở về tổ, sáng lại từ tổ nhọc nhằn đi kiếm ăn, cứ vậy cứ vậy để rồi mọi sự sẽ đi đến đâu trong khi mỗi sinh vật người kia, mỗi cái tổ chật chội kia lại chứa nhiều nỗi niềm, khổ đau vui buồn đến thế! Dòng sông vừa có nghĩa vừa vô nghĩa của sự mưu sinh ngầu đục chảy về mọi hướng cuốn theo từng số kiếp li ti của con người dạt về mọi nơi.

Trong đó có chiếc xe của hơi sang trọng của Năm Thành. Xe dừng ở đầu căn hẻm nhỏ dẫn vào nhà bà ca sĩ mù. Hắn bước xuống.

Chu Thiên hỏi:

- Thưa anh, có cần chờ không?

- Khỏi! Tôi sẽ đi xích lô về. Bố trí đầu giờ chiều nay, giám đốc các công trình lên làm việc với tôi.

- Dạ!

Như lần trước, hắn lại nhàn tản bước dọc theo con ngõ. Chỉ khác lần này, kín đáo bám sát theo hắn là Hoàng, ăn vận như một tay chơi có hạng trên chiếc xe phân khối lớn quen thuộc.

Đến trước cánh cổng rêu phong quen thuộc, Năm Thành đưa tay ấn chuông. Tiếng chuông vang lên nghe buồn xa vắng như tiếng mõ tụng kinh. Cửa mở. Năm Thành bước vào... Lúc sau, như mọi lần, từ đó vang ra một giọng ca dịu nhẹ. Vẫn một ca khúc quen thuộc hồi đầu kháng chiến mà lúc này đây, trộn giữa những thanh âm cuồng nộ của phố phường nó nghe mới mỏng manh, lạc lõng làm sao!

Ngồi đối diện bên này đường, trong khi chờ Năm Thành trở ra, Hoàng kêu một ly cà phê và vớ một tờ báo đọc lấy lệ. Nhưng rõ ràng là tiếng hát nương theo gió từ trong kia vẳng ra đã khiến những con chữ cứ nhòe đi, nhảy nhót trước mắt anh. Làm như vô tình anh ngáp khẽ một tiếng, hỏi cô chủ quán đang ngồi buồn tô móng tay:

- Giọng ai hát mà mùi thế nhỉ? Không phải giọng trong đài.

- Giọng bà Mười đó! - Cô chủ quán liếc xéo anh, trả lời rồi khẽ thả mái tóc xuống

http://tieulun.hopto.org

như ý nhị làm duyên - Dân ở đây thường kêu bả là Mười Vân.

- Giọng hát trong vắt. Sao bây giờ người ta không hát như thế này mà lại cứ rên rẩm, rú rít, sầu thảm lên nhỉ?

- Hát như thế này có mà đói rã họng ông anh ơi!

- Rã họng còn hơn hỏng họng.

- Ơ hay nhỉ! Nhìn ông anh có vẻ tay chơi mà lại thích đi nghe ba cái bài hát của các ông già bà cả này.

- Thì tôi cũng già rồi còn gì - Hoàng tếu - Gần 60 rồi đó nhưng nhờ có thẩm mỹ viện Hồng Công mới sang làm ăn nên nó lột da ra như thế. Lần sau gặp, đảm bảo tôi còn trẻ nữa, có khi cô lại kêu tôi: "ê, thằng nhỏ cà trớn, trả tiền chưa?"

- Ông anh vừa đẹp trai vừa vui tính nhỉ? - Cô chủ quán cười phá, vẻ đong đưa - Phúc đức cho cô nào được lọt mắt xanh của ông anh có khi cười cả ngày.

- Thế ra tôi là chú hề mặc quần thủng đít ở rạp xiếc công viên à?

- Thủng đít...- Cô chủ quán bỗng đỏ bừng mặt - Ông anh mà... thủng đít? Nói nghe ghê thấy mẹ!

Hoàng giấu một nụ cười rất hóm trong ly cafe, không nói gì nữa. Trong nhà, tiếng hát ngưng một lúc rồi lại khe khẽ cất lên, buồn buồn, da diết hơn.

Hoàng chau mày:

- Lại hát... Bà ấy hát một mình à?

- Một mình thì có mà điên. Hát cho một ông sang trọng nghe, chỉ hát cho một ông ấy nghe thôi. Mà kỳ lắm nhen, mỗi tuần ông ấy chỉ đến nghe một lần, khi đến mặt mũi xầm xì, khi ra mặt mũi lại nhẹ nhõm như được xông khói.

- Như là Masage à? Hay bà ấy là chuyên viên Massage của cung đình Huế còn sót lại?

- Tầm bậy tầm bạ nào! - Cô chủ quán gắt khẽ - Dân ngõ phố này coi bà ấy như bà thánh đó. Bà nghèo thôi nhưng có đồng nào là lại giúp đám trẻ con bụi đời, giúp đám nhà cửa cơ nhỡ hết đồng đó.

- Lạ nhỉ? thời nay mà cũng có người tốt đến thế cơ à?

http://tieulun.hopto.org

- Vậy ông anh tưởng mọi người đều xấu cả, đều lo ăn thịt nhau cả hay sao? Đúng là cái giọng của mấy tay...

- Đầu đường xó chợ chuyên ăn không nói có - Hoàng nói tiếp và mỉm cười - Nhưng sao lại chỉ hát cho một người nghe? Có chuyện nhân tình nhân ngãi gì ở đó không?

- Lại bậy nữa! - Lần này tiếng gắt mạnh hơn - Người ta là con người đàng hoàng, bao năm nay rồi, lúc nào cũng tỏ ra đàng hoàng, làm gì có chuyện mèo già chuột lão đó. Người bảo là hai chị em, người bảo là tình cảm kết nghĩa thời chiến tranh, người lại bảo chỉ đơn thuần là một kẻ nghiện tiền chiến như có thời người ta nghiện nghe hát ả đào hay ca tài tử thôi.

- Hoá ra cô chủ cũng am tường nhỉ?

Vừa lúc cánh cửa bên đường kẹt mở. Năm Thành bước ra, đúng là mặt mày trở nên tĩnh lặng, siêu thoát hơn thật. Không nhìn ai, cũng không cần biết ai nhìn mình, Năm Thành lại lững thững bước ra đầu ngõ. Một chiếc xích lô trờ tới như đã thành lệ. Năm Thành bước lên. Chiếc xích lô chuyển bánh.

Hoàng đứng dậy, móc tiền trả, vẻ hào phóng:

- Khỏi thối lại. Coi như trả luôn cho những câu nói có duyên vừa rồi. Bây giờ tôi cũng sang nghe bậy một bài tiền chiến đây.

- Ông anh cứ sang thử đi! Chắc lại ôm đầu ra sớm thôi.

- Nói chơi cho vui chứ cái mặt tôi thế này mà ngồi nghe tiền chiến có khác gì đeo Cravate nhưng lại mặc áo the. Chào! Tôi đi nghen!

- Lúc nào rảnh, mời anh lại ghé uống Cafe, em pha khuyến mại cho.

Câu nói đa tình chưa dứt thì chiếc xe của Hoàng đã phóng vút ra đầu ngõ rồi. Nhưng anh không đi xa, đến một chỗ vắng, anh dừng lại thay chiếc áo phông sặc sỡ bằng một chiếc sơ mi xanh nhã nhặn, chụp thêm chiếc mũ kiểu thể thao lên đầu, tìm một chỗ gửi xe rồi lững thững đi trở lại căn ngõ...

Đi đến gần quán cafe, cô chủ quán nhìn lên không nhận ra, lại cúi xuống mủm mỉm cười với những chiếc móng tay móng chân đã lên nước tím lịm của mình như vẫn đang còn lưu giữ cái hình ảnh to lớn, phong tình của gã khách trẻ tuổi vui tính vừa rồi. Hoàng dé chân đi sang bên đường. Thoáng chốc anh đã biến thành một con người khác hẳn, điềm đạm và trong sáng. Anh nhấn chuông. Im lặng. Nhấn tiếng nữa...

http://tieulun.hopto.org

Một tiếng hỏi ra rất ấm như tiếng của cửa chùa:

- Ai đó? Cửa không khoá, xin cứ vào.

Hoàng bước vào. Một màu xanh tĩnh mịch đến thăm thẳm òa ập vào người. Anh đi qua màu xanh đó bước vào căn phòng còn tĩnh mịch hơn. Một quầng sáng nhẹ toả ra từ chiếc bàn thờ đang bay lên mùi nhang khói thơm thảo, ngọt ngào như buông chùm lấy dáng hình một người đàn bà mảnh dẻ, gầy guộc đang ngồi âm thầm trên võng. Giọng anh cũng thoảng nhẹ:

- Thưa cô! Đây có phải nhà cô Mười Vân không ạ?

- Tôi là Mười Vân đây, xin lỗi cậu là ai? - Tiếng trả lời vô cảm không nói lên điều gì.

- Cô ơi! - Giọng anh chìm đi - Cháu là Thục, là con của má Mai Linh, má cháu ngày xưa cùng ở với cô...

- Mai Linh...

Một tích tắc im lặng rồi giọng bà rung lên:

- Có phải Mai Linh... Mai Linh múa không?

- Dạ, trong trận B52 hôm ấy, má cháu đã hy sinh cùng với ba cháu...

Như có một chớp lửa xẹt ngang trong căn phòng tăm tối, bà Mười lập cập đứng dậy, như vồ lấy tay Hoàng, run rẩy đưa tay rờ rẫm lên mặt, lên tóc anh, giọng khẽ rung lên:

-Ôi!... Con của Mai Linh đây ư?...Đứa con duy nhất, đứa con đẻ ngoài rừng không nuôi được phải gửi về quê, đứa con sinh ra má nó chỉ ăn có toàn môn thục nên mọi người đặt tên cho nó là Thục đây ư?...Trời! Sống mũi cao, tóc rậm, cũng cái miệng nhỏ của má nó. Tội nghiệp... Tội nghiệp con tôi!...- Nước mắt bà chảy ra - Bao nhiêu năm nay con ở đâu để bây giờ mới tìm đến mà... mà sao con biết cô ở đây mà tìm?

Như bị lây cái xúc động đang trào lên dữ dội của bà má, tiếng nói của anh cũng méo theo:

- Dạ... Cũng là ngẫu nhiên thôi ạ... ở chỗ con cũng có một chú ngày xưa sống gần cứ của cô, đâu như bên tuyên huấn Miền thì phải, chú ấy vô tình kể lại cái bữa đội văn công bị bom chết hết, chỉ một người còn sống nhưng cũng bị hư cả hai mắt, thế

http://tieulun.hopto.org

là con đi tìm...

Một tiếng nấc nhẹ:

- Đúng, đúng ...Bị bom chết hết, chỉ mình cô còn sống. Đáng lẽ cô cũng không nên còn sống con ơi...

- Con tìm cô cả nửa năm trời nay...

- Khổ thân con...- Bà chấm nước mắt - Kia! Kia là cái ban thờ cô thờ các cô các chú, thờ ba má con. Con ra thắp nhang đi!

Hoàng lặng lẽ làm theo. Mùi nhang khói lại tỏa bay trong không khí trầm mặc. Bất giác tự trong đáy sâu tâm khảm, anh thấy xúc động thật sự trước vong linh những người đi trước, tự dưng nước mắt cũng trào ra...Các cô các chú ơi! Cô chú Mai Linh ơi! Con là Hòang đây, ba má con cũng hy sinh trong kháng chiến mà con chưa hề biết mặt. Hôm nay cực chẳng đã con phải mạo muội nhận là Thục con của cô chú để tìm diệt kẻ đang ngang nhiên gieo rắc tội ác giữa cuộc đời này, cái cuộc đời mà các cô chú, mà ba của con đã phải đổi bằng máu mới có được. Xin các cô chú phù hộ cho con...

Tiếng bà Mười cắt đứt dòng khẩn cầu đang thì thầm vang lên trong lòng anh:

- Thục! Con đã ăn gì chưa? Để cô đi nấu chút gì cho con ăn.

- Thưa, con ăn ở bến xe rồi.

- ở nhà con còn có ai không?

- Dạ...cũng không còn ai. Nội ngoại con mất hết rồi. Có mấy chú mấy dì cũng đi làm ăn xa.

- Tội nghiệp! Vậy bây giờ con làm gì? Sinh sống ra sao?

- Con cũng chưa biết tính sao ạ!

- Để... để cô tính coi nào!- Bà lẩm nhẩm - Năm ba má gửi con về là vào khoảng năm 74, nửa năm sau ba má con mất, năm nay là...Chao! It nhất năm nay còn cũng hai nhăm, hai sáu rồi.

- Dạ, con vừa tròn hai lăm ạ!

- Hai mươi lăm! Hai mươi lăm tuổi mà vẫn chưa biết tính sao à?

http://tieulun.hopto.org

- Dạ, con cũng đã tính rồi. Tốt nghiệp đại học xong, nhờ bố mẹ đều là liệt sĩ, con xin được vào làm trong một Công ty, nhưng mới đây Công ty làm ăn thua lỗ nên phá sản.

- Con làm gì trong cái Công ty đó?

- Dạ, làm... phó phòng kế hoạch ạ!

- Còn bây giờ?

- Con định nếu không kiếm được việc làm ở Thành Phố thì về quê trồng cây, thả cá thôi .

- Không được! Tốt nghiệp đại học, lại đã làm đến phó phòng, sao có thể về quê trồng cây thả cá được - Bà vỗ nhẹ vào tay anh - Thôi được rồi, việc này cứ để cô lo. Cô có thể lo được. Giờ đi tắm đi! Ngủ một giấc, ở đây cô có hai phòng đó, dậy, cô cháu mình tính sau. Nhưng mà, ủa, đồ đạc con để đâu?

- Con... con gửi nhà người bạn ở Thủ Đức.

- Mang về! Mang hết về đây. Trong khi chờ việc, con cứ coi đây là nhà của con. Gặp con, bụng cô mừng lắm, như được gặp lại ba má con - Giọng bà bỗng nghẹn tắc - Mai ơi! Anh Linh ơi!...Sao hai người không còn sống để được nhìn thấy thằng nhỏ đẻ rơi trong rừng của hai người ngày xưa bây giờ nó cao lớn đến vầy nè...

Bà lại khóc. Khóc lặng lẽ, khóc kiểu người mù, khóc như không có nước mắt. Hoàng ngồi xuống, nắm chặt lấy tay bà, trong lòng anh the thắt như cũng cảm thấy có một mối giây thân thiết quá đỗi với người đàn bà mấy phút trước còn vô cùng xa lạ này.

Hồi lâu, anh đứng dậy:

- Thưa cô! Giờ con phải đi! Con đã hẹn thằng bạn đi một vài việc. Mấy ngày nữa con sẽ ghé, sẽ ngủ lại với cô một đêm. Còn cái chuyện cô vừa nói, thôi cô ạ, cô giờ bệnh tật thế này, không giúp gì được cô thì thôi, sao con lại còn làm cô phải bận lòng thêm.

- Không bận lòng gì hết. Đây là bổn phận, là trách nhiệm, là tình cảm của cô đối với ba má con. Nếu không mù loà thì cô đã nhất định đi tìm con từ lâu rồi. Bận thì cứ đi, mấy ngày sau trở lại đây, coi như cô có thể đảm bảo việc đó đã xong. Con chưa tin phải không? Vậy thì cô nói, cô có một cậu em kết nghĩa ngày trước cũng ở trong rừng nay đang làm giám đốc một Tổng công ty gì lớn lắm, có uy tín lắm, cậu ấy nhất định sẽ giúp con.

http://tieulun.hopto.org

- Dạ! Nếu được vậy thì con xin cám ơn cô. Giờ con đi!

- Nói bậy rồi! Sao lại bận lòng? Đây là bổn phận, là trách nhiệm, là tình cảm thiêng liêng của cô đối với ba má con. Nếu không mù loà thì cô đã nhất định đi tìm con từ lâu rồi. Bận thì cứ đi, mấy ngày sau trở lại đây, coi như cô có thể đảm bảo việc đó đã xong. Con chưa tin phải không? Vậy thì cô nói, cô có một cậu em kết nghĩa ngày trước cũng ở trong rừng nay đang làm giám đốc một Tổng công ty gì lớn lắm, có uy tín lắm, cậu ấy nhất định sẽ giúp con.

- Dạ! Nếu được vậy thì con xin cám ơn cô. Giờ con đi!

Anh dìu bà ngồi xuống ghế, vuốt lại mấy sợi tóc bạc đang phủ xuống trán, phủi bụi trên vai áo của bà, ân cần và chân thành như cung cách của một đứa con thật sự...

http://tieulun.hopto.org

22

Trưởng giả thích chơi sang. Cái đúc kết muôn đời ấy bao giờ cũng đúng. Cũng như thời buổi này, dù cuộc sống chưa đi lên được bao lăm, dù cái sự hội nhập với bốn phương cũng còn vẫn rất nhá nhem, nhỏ giọt nhưng thiên hạ đã biết tập tọng đổ xô vào những sân chơi tốn kém và cầu kỳ như khu sân quần vợt đang hiện diện sáng choang tại một khu đất ngoại thành này chẳng hạn.

Dân gọi là sành điệu thường hay chơi về đêm. ánh sáng đèn xanh dịu. Như có ánh trăng chiếu tỏa trên hai khu sân nằm kề nhau. Nền trải thảm mịn màng xanh đỏ mát rượi dưới chân. Trong sân các đôi nam nữ đang say mê với trái bóng vút qua vút lại như những cánh chim sẻ màu xanh. Nam quần soọc, nữ váy ngắn, rất ngắn, ngắn như không thể ngắn hơn được nữa. Những cặp đùi dài con gái bay lên, tung lên, thách thức và nuột nà. Những khuôn ngực con gái phập phồng, no tròn, mời gọi nhấp nhính mồ hôi. Những đôi mắt cháy sáng...Ngồi vòng ngoài là một số không ít người vừa chờ đến lượt mình, vừa xem, vừa bia bọt và vừa bình luận, kẻ nhấm nháy, kẻ thâm trầm, kẻ lại căng thẳng như muốn nổ con ngươi. Nói chung, với bộ dạng, với các kiểu ăn mặc, các loại tuổi tác, nơi đây mang dáng vẻ một sân chơi thuộc loại VIP của giới thượng lưu, quan chức, doanh nghiệp có máu mặt.

Từ ngoài cổng, chiếc Zeep đen trũi như xe trấn cướp của Trần Thanh rồ máy bon vào, bon thoải mái, đỗ thoải mái như đi trên sân nhà. Trần Thanh và Lan Thanh bước xuống. Họ sánh đôi bước đi giữa những cái nhìn tò mò, ngầm thán phục của mọi người và cả những cái nhìn đố kỵ, ngúyt ngẩm không giấu được của mấy bà sồn sồn. Đặc biệt là Trần Thanh, chỉ thoáng nhận ra anh ta, hầu hết những người có mặt trên sân, kể cả các vị đứng tuổi, bệ vệ cũng đều đứng dậy gật đầu, nở miệng cười chào rất tươi, thậm chí có vị còn đi hẳn lại đưa cả hai tay ra bắt trong khi anh chàng chỉ chào đáp lại, bắt lại vừa phải.

Nhận ra điều ấy, Lan Thanh lại nhìn sang anh, khó hiểu. Cô hỏi khẽ:

- Nghe nói sân này toàn những giám đốc, tổng giám đốc, toàn những quan chức cấp cao đến chơi mà sao thái độ họ đối với anh khác lạ vậy?

- Họ chào em đó chớ. Làm càng to người ta càng ngất ngây trước nhan sắc. Bên cạnh em, anh chỉ là hạt bụi, là cái cớ.

- Lại dẻo mỏ!

Một cái bàn nhanh chóng được dọn ra dưới tán lá cây trứng cá rậm rì. Những lon

http://tieulun.hopto.org

bia mác đặc biệt được mang tới, một ly cam vắt sánh vàng được đặt trước mặt cô gái. Ngoài sân, những đôi chơi vẫn bay nhảy, trắng xóa, thon lẳn như một điệu luân vũ của trời. Một gã thanh niên tròn căng như một trái banh nhưng dáng đi lại thoăn thoắt bước đến cạnh Thanh, khẽ nghiêng người:

- Cậu Hai chơi luôn nghen!

- Em sao? - Thanh quay hỏi Lan Thanh.

- Anh cứ chơi đi! Em thích ngồi xem hơn.

- Nếu thế thì vô nghĩa và cũng vô lý! Vì chỉ cần nhìn dáng người em, anh cũng biết chắc em là dân chơi thể thao.

- Anh nghĩ vậy à?

- Nếu không thì cũng mong như vậy.

- Nhưng để lần sau. Lần đầu đến, em muốn ngồi làm khán giả.

- O kê! Cứ tự nhiên nhé!

Thanh đứng dậy đi vào phòng thay đồ... Lát sau anh đi ra, nở nang, săn rắn với cũng chiếc quần soọc, áo phông. Đôi mắt cô nhìn anh thoáng ngỡ ngàng. Một nhân viên vội chạy đến đưa cho anh một cây vợt gửi. Thanh ra sân. Một người đàn ông đang chơi với một tay vợt nữ trắng tươi, khá xinh đẹp có dáng dấp Đài Loan hay Đài Bắc gì đó và chơi khá hay vội nhã nhặn nhường xuất. Thanh lịch sự tỏ ý cám ơn và vào cuộc.

Hoá ra cái con người tưởng rằng chỉ thích phóng tốc độ cao trên xa lộ này lại là một tay vợt khá cứng cựa với lối chơi bay bướm, tài tử và không kém dũng mãnh, tạo thành một đôi điệu đàng, rất ăn ý với cô gái có cặp giò rám nắng bên kia lưới. Từ vòng ngoài, những đôi mắt chiếu đến vẻ thán phục, kể cả có một vài tiếng nói trầm trồ cất lên lọt đến tai cô:

- Đánh vẫn hay lắm! Tay này mà chơi thường xuyên thì rất có thể thành một dân chơi chuyên nghiệp. Chỉ phải cái chơi rất thiếu tập trung, đầu óc luôn để đi đâu.

- Đúng là trong anh ta hội tụ đủ yếu tố của một mẫu người thành đạt thời hiện đại: Giàu sang, danh giá, đẹp trai, khoẻ mạnh, học thức, thạo việc, chơi và làm đều siêu.

http://tieulun.hopto.org

- Nhưng cái gì để tạo ra tất cả những thứ đó thì các vị lại quên, hớ! - Một tiếng nói khác bật lên sau tiếng cười khẩy.

- Cái gì tạo? - Một tiếng nói lại - Mà tạo thì đã làm sao nào? Đèn nhà ai nhà ấy rạng, các vị lại cứ muốn sống trở lại cái thời làm chủ tập thể bình quân cả làng, lấy cốt lõi từ cái anh công nông binh chân lấm tay bùn, mồ hôi dầu đi lên hay sao? Xưa rồi các ông đồng chí ơi!

- Xuỵt! Xin các vị nhỏ giọng. Cô bạn gái của anh ta đang ngồi kia kìa.

Vài ánh mắt nhìn sang. Lan Thanh nghe thấy cả nhưng giả bộ không, làm ra vẻ dán mắt vào các đường chuyền quyết liệt ngoài kia. Lại những tiếng nói, tuy có khẽ hơn:

- Cô bé này chưa đến đây bao giờ.

- Cũng hơi lạ! Hắn ta chưa khi nào có thói quen dẫn bạn gái đến những chỗ mang màu sắc công cộng như thế này.

- Đã làm gì có bạn gái mà dẫn. Mặc dù các cô gái ở cái Thành Phố này, kể cả các ngôi sao khó tính, chỉ cần anh ta đưa mắt một cái là a la xô, nhảy vô ào ào.

ánh nhìn của Lan Thanh thoáng xao động. Vì những câu nói đó và cả vì sự say mê chơi đến quên hết xung quanh, quên luôn cả cô của hai con người một nam một nữ kia. Cúi xuống một chút và khi ngẩng lên, một quyết định rất đàn bà loé sáng, cô quyết định đứng dậy, bước đến gần người quản lý...

- Dạ, thưa cô, cô cần gì ạ? - Chưa kịp nói, người này đã săn đón trước.

- Tôi cũng muốn chơi nhưng... không mang đồ theo.

- Dạ, cái đó dễ. Mời cô vào chọn. Kiểu gì cũng có.

Anh ta đi trước dẫn đường. Lan Thanh bước theo... Lát sau, từ trong phòng đi ra, với bộ đồ Rốp trắng có viền xanh nhạt, cô đã làm xao xác cả sân chơi bởi cái dáng người rất đẹp và đặc biệt là rất trẻ trung, tinh khiết của mình.

Lại một vài tiếng trầm trồ của cả những người trẻ lẫn trung tuổi tuổi bám theo:

- Chả kém gì Higitt hay Konikova.

- Sao lại có thể có người có nước da trắng đến thế nhỉ? Như kem.

- Khen cho con mắt tinh đời của thằng cha. Hắn bí hiểm trong làm ăn và bí hiểm

http://tieulun.hopto.org

cả trong tình trường, đáng nể thật!

Cô rụt rè bước vào sân. Tất cả mọi con mắt đều dọi theo.Trần Thanh cũng bất giác ngừng tay nhìn lên và chợt sững sờ... Cô gái có cặp giò dài nhưng hơi mập bên kia lưới biết ý, mỉm cười khẽ gật đầu chào rồi bước ra ngoài sân. Lan Thanh thay thế. Một đường giao bóng vút qua...Một đường đỡ bóng dọc biên... Một cú lốp sát lưới... Một đường bạt trái bằng cả hai tay...Bắt đầu còn vụng về thậm chí còn đánh trượt nhưng rồi chỉ sau vài đường, trái banh từ mặt vợt trên tay cô đã bay khá sắc, khá chuẩn xác. Và sau vài đường nữa, cái dáng thiên sứ ấy đã phần nào làm chủ một bên sân khiến cho Trần Thanh phải ra chiêu thận trọng hơn. Thế là đủ biết một khả năng chơi còn vụng về nhưng được tập luyện có bài bản cộng them chút ngẫu hứng của cô gái này. Ngoài sân bắt đầu vang lên những tiếng tán thưởng rầm rĩ không chỉ đơn thuần nằm trong khía cạnh thể thao.

Riêng trong số đó có một người không hề tỏ ra tán thưởng mà chỉ lặng nhìn. Một cái nhìn rất lạ. Như cái nhìn hun hút giằng xé hôm nào trong đêm vũ trường náo hoạt.

Ngoài sân, đúng vào lúc những đường bóng đan qua đan lại xoắn bện nhất thì gã quản lý tròn căng đi gần như lăn vào, nói khẽ:

- Cậu Hai! Có phôn gọi cậu.

- Dẹp đi! Bảo tôi đang bận - Thanh cau mày và định đi tiếp một quả phát bóng.

- Nhưng họ nói có việc cần, việc rất cần.

- Ai?

- Họ chỉ nói ngoài Hà Nội gọi vào.

- Hà Nội à?...Thôi được!

Thanh chững lại, nhìn sang bên kia lưới tươi cười giơ tay ra dấu tạm ngừng rồi đi nhanh ra khỏi sân. Lan Thanh cũng đi theo, toàn thân cô nhếnh nháng như cháy lửa... Ra đến chỗ ngồi, Thanh đưa di động lên tai, lảng ra một chỗ nhưng tiếng nói vẫn rơi lại:

- Tôi nghe đây - Giọng rất nặng - Ai? Ai mà gọi vào lúc này đó, hả? Tôi đang... - Chợt giọng chùng hẳn xuống - Dạ, cháu đang ở sân quần vợt... Dạ, về ngay ạ? Dạ, có việc gì không chú Năm?...Lại đến nước ấy nữa kia à... Dạ, được, năm phút sau cháu sẽ có mặt.

http://tieulun.hopto.org

Anh ta quay lại Lan Thanh, nét mặt vẫn rất tươi:

- Có chút việc đột xuất, em cứ đợi ở đây, anh sẽ quay lại ngay, sau đó đi ăn - Nói xong, quay qua viên quản lý ra hiệu một cái gì đó.

- Dạ, cậu Hai cứ yên tâm đi! - Viên quản lý tỏ ý hiểu, nói.

Thanh mặc vội quần áo, ra xe nổ máy. Một tíếng nói của ai đó vóng theo:

- Chắc lại có một cú Ap phe béo bở nào đó, ít nhất cũng là vài tỷ chứ vài trăm triệu thì đố bắt hắn rời được sân nhất lại là lúc có một bạn chơi số Zach thế này.

Câu nói ấy thúc nhẹ vào cái nhìn của Lan Thanh. Viên quản lý đi tới:

- Dạ, cô chơi tiếp chứ ạ?

- Thôi, tôi mệt rồi.

- Dạ, mời cô đi nghỉ. Có phòng riêng để cô thư giãn.

- Không cần. Ngồi đây được rồi. Cho tôi xin chiếc khăn.

- Dạ, có ngay.

Một cái vẫy tay. Một chiếc khăn rộng bản được nhanh chóng mang tới. Thanh khoác hờ vào vai đi đến phòng thay đồ... Lát sau trở ra, cô hoàn toàn tỏ ra khoẻ khoắn, sảng khoái. Vừa ngồi xuống, ngay lập tức, một chùm nho Mỹ tím mọng, một đĩa xoài cắt khéo, một ly sinh tố láng bọt tức thì được mang tới. Cô cám ơn nhưng không ăn, chỉ nói:

- Cho tôi xin một ly nước mát !

Rồi lơ đãng nhìn ra khoảnh sân lúc đó có những cặp đánh khác lại đang bay nhảy...Đang như thế, từ phía sau, bỗng một bàn tay con trai quen thuộc đặt nhẹ lên vai cô và sau đó là một tiếng nói nhẹ cũng quen thuộc cất lên ngay sau gáy:

- Thanh...

Cô giật mình nhìn lên: khuôn mặt đẹp và buồn của Cầu hiện ra...

- Cầu...- Cô bối rối đứng dậy.

- Tôi muốn nói chuyện với Thanh một phút có được không?

- Nhưng...

http://tieulun.hopto.org

- Tôi hiểu. Chỉ một phút thôi. Ngay tại đây. Mình có thể đi dạo phía sau .

- Được!

Như vô thức, Lan Thanh lặng lẽ đi theo Cầu vào con đường rải sỉ bao quanh sân chơi trước con mắt nhìn tò mò và không kém phần soi mói của số đông, tất nhiên trong đó có cả con mắt hùm hụp như vừa bị đấm của gã quản lý. Vừa rồi tưởng có chuyện gì, gã ta đã định bước ra can thiệp nhưng rồi có lẽ vì khuôn mặt quá đỗi trong sáng và lành hiền cuả Cầu nên thôi, chỉ đứng nhìn.

- Có chuyện gì không? - Lan Thanh đã lấy lại được vẻ tự tin vốn có đẻ mặc cho tiếng nói cong lên - Mà sao Cầu biết Thanh ở đây ?

- Cái đó không quan trọng. Cái quan trọng nhất lúc này tôi muốn nói là Thanh không nên quan hệ với con người đó.

- Ai cơ ? - Cô giả bộ ngơ ngơ.

- Con người đã đưa Thanh đến đây ấy. Cũng là con người đã đón Thanh ở dọc đường hôm rồi.

- Lý do? - Cô nguẩy đầu hất mái tóc ra sau một cách kênh kiệu.

- Chỉ biết rằng không nên, rất không nên, thế thôi.

- Vô lý! - Càng kênh kiệu - Đang không lại đến nói với người ta không nên quan hệ với người này rồi lại nên quan hệ với người kia. Cầu tính làm ông già tôi chắc?

- Thanh! - Cầu lạnh mặt như cũng đã lấy lại được cái tính cách vốn có - Đây là câu chuyện nghiêm túc.

- Thì tôi có bảo là bạn không nghiêm túc đâu. Chỉ phải cái nghiêm túc không đúng lúc, đúng chỗ.

- Mới có mấy tuần mà Thanh đã khác đi nhiều quá!

- Hình như anh đang ghen?

- Thanh! - Cầu quắc mắt nhưng liền đó lại dịu lại ngay - Thôi được, đã vậy thì tôi nói, dẫu rằng một thằng đàn ông đi nói những cái không hay, rất không hay về một thằng đàn ông khác là hèn.

- Vậy thì xin đấng trượng phu cứ im lặng.

http://tieulun.hopto.org

- Đúng, tôi sẽ im lặng, hoàn toàn im lặng nếu như người đó không có liên quan gì đến Thanh.

- Dữ dội vậy kia à? Vậy Cầu nói đi, tôi nghe. Nhưng nói ngắn thôi nghe!

- Hắn là một tên hết sức nguy hiểm.

- Ghê vậy kia ư? - Miệng nói cứng vậy nhưng trong mắt cô đã có phần chăm chú.

- Em đừng nghĩ tôi nói về sự nguy hiểm trong quan hệ trai gái, cái đó là quyền của hắn và cũng là quyền của em, tôi không can dự. Cái nguy hiểm của hắn chính là ở chỗ...

Vừa nói đến đó thì Trần Thanh bất thần đi tới. Anh ta phóng một cái nhìn lạnh buốt vào giữa mặt Cầu nhưng bàn tay lại đưa ra sởi lởi:

- Chào anh bạn! Rất cám ơn anh bạn đã làm cho cô bạn tôi đây đỡ trống trải khi tôi vắng mặt. Tiện thể mời anh bạn đi dùng bữa với chúng tôi luôn.

- Cám ơn!- Cầu nói, không đưa tay ra - Tôi ăn rồi, hai người cứ tự nhiên. Tôi xin phép!

Cầu quay nhìn Thanh với cái nhìn chất chứa bao điều hệ trọng mà chưa nói được rồi sây lưng bỏ đi, cũng cái dáng cao lớn nhưng trẻ trung, bình dị hơn nhiều so với người vừa đứng với anh. Lan Thanh nhìn theo, thoáng một chút xao động trong đáy mắt. Nhận ra điều ấy, Trần Thanh cười nhẹ:

- Lại một kẻ si tình à? Hay là một kẻ phá quấy? Em đúng là một cô gái hiểm nghèo, chỉ mới sểnh ra có mươi phút là một cậu trai đẹp như tượng đã sáp tới rồi - Quay lại nhìn rất sắc vào mắt Thanh, hỏi như vu vơ - Mà hình như hắn chính là thằng con trai tội nghiệp đã bám theo em suốt trăm cây số bằng xe máy trên đoạn đường vòng vèo hôm nào thì phải?

-Thôi, đi ăn đi anh - Lan Thanh nhíu mày - Em đói rồi và em cũng còn phải về sớm học bài.

- Nhất trí! Thường các cô gái đẹp là lười học, riêng em lại lội ngược chiều. Hơi hiếm!

o

Họ lên xe. Vẫn anh chàng tự lái lấy. Xe bon ra đường vắng để về Thành Phố. Cô gái bỗng trở nên im lặng. Cái nhìn ngoái lại của Cầu vừa rồi vẫn không thể nào dứt

http://tieulun.hopto.org

được khỏi tâm trí cô. Và hơn thế, không hiểu sao từ lúc gặp Cầu, nghe Cầu nói, con mắt cô gái cứ chốc chốc lại nhìn xéo sang người bạn trai như cố dò tìm một điều gì mơ hồ...Đoán hiểu được điều đó, chàng trai khẽ nhếch cười chán ngán rồi cất giọng phớt đời:

- Hắn đã nói một điều gì đó về anh phải không?

- Không... Không nói gì hết.

- Dù thế thì con người thật của anh còn xấu hơn hắn nói kia. Chà! Muôn chuyện đố kỵ ở đời, quá chán!

- Thôi, bỏ qua chuyện đó đi, anh! - Tiếng cô gái dịu lại.

Giọng hắn bất chợt trở nên chìm lắng, điều mà cô chưa hề thấy ở hắn từ lúc quen biết đến giờ:

- Thanh...Có một điều kỳ lạ đã xảy ra với tôi, em có tin được không? Đó là vừa rồi mới chỉ xa em có mươi phút mà đã... thấy nhớ. Nếu giờ đây buộc phải nói ra điều này thì rất có thể em sẽ khinh tôi, thậm chí tôi sẽ mất hết nhưng lại không thể không nói, nhất là sau buổi chiều nay.Hình như... hình như tôi đã bắt đầu... thấy thế nào là sự khổ sở, cái mà trước đây tôi chưa hề cảm thấy.

Lần này thì Lan Thanh nhìn thẳng vào mắt anh ta. Con mắt đang toát lên vẻ chân thật đến đau đớn. Đúng lúc đó, cái bàn tay rất đàn ông ấm rát kia nhẹ nhàng tìm đến, cầm nhẹ lên những ngón tay trắng xanh của cô. Một cái rùng mình ập đến...Cô không rút tay ra, thở mạnh, mắt nhắm hờ... Chính lúc đó hình ảnh Cầu với đôi mắt ai oán lại hiện lên cùng với câu nói: "*Hắn là một con người nguy hiểm... Không phải sự nguy hiểm về chuyện trai gái mà...*" đã khiến cô mở bừng mắt, từ từ rút tay ra khỏi bàn tay cũng đang rung lên của Trần Thanh. Cô hơi nhích người ra sát cánh cửa.

Tiếng nói của Trần Thanh vang , lần này thì ráo hoảnh:

- Ông già anh vừa từ Hà Nội vào. Ngày mai tạm xa em vài bữa để theo cụ đi kinh lý mấy tỉnh miền Tây. Cụ muốn thế. Cho nên buổi gặp mặt giữa những người thân định cuối tuần này như anh nói, sẽ chuyển sang tuần sau.

Lan Thanh chỉ khẽ gật đầu, mắt nhìn ra xa. Sắp vào đến thành phố rồi, thế là lại tiếp tục vùi đầu vào ngột ngạt và những âm thanh chát chúa phố phường.

http://tieulun.hopto.org

23

Sáng nay hắn thấy đầu óc mình không tập trung được vào một việc gì cả. Trước măt hắn là một cái bàn làm việc đơn sơ không bộ đàm, không máy vi tính, cũng không có Camera điều hành. Và giấy tờ trên bàn cũng vừa phải, không xếp chồng xếp đống như thường có ở những bàn làm việc của các tổng giám đốc khác. Hắn đang lơ đãng lật giở một cái gì đó như mấy tờ hồ sơ in chữ to. Và nói chung, trong mọi sự và mọi việc, con người này đều có vẻ lơ đãng như không mấy chú tâm vào đại sự, thứ lơ đãng thường gặp ở những tính cách quyết liệt và một cái đầu lạnh lùng. Nhưng thực ra đầu hắn đâu có lạnh mà toàn thân hắn đang nhức nhối vì hàng loạt những chuyện không đâu cứ nối nhau xảy ra gần đây. Chuyện tống khứ được cái thằng Sáu Nguyện dở điên dở khùng kia vào tù tưởng đã ổn vậy mà lại nảy nòi ra chuyện con Út Thêm. Con nhỏ này hồi còn bằng hạt mít ở trong rừng đã tỏ ra ghê ghớm, đáo để, bây giờ nó xót cái thằng thầy quân báo của nó thì rồi chưa hiểu nó sẽ còn giở những trò gì. Chà, đúng là thày trò hắn khéo rủ nhau chơi mình cú cuối đời cho đúng cái nghĩa giang hồ ân óan đây. Nhưng không sao, có vậy mới vui, mới có cái cớ để hâm nóng lại cái bộ óc đã quá chừng sơ cứng vì làm ăn lỗ lãi này. Điều khiến hắn nhọc lòng nhất lại là cái sự bỏ đi của Tư Chao kia. Ngày trước một phần vì người đàn bà này mà hắn đã phản bội lại đội hình, phản bội lại người bạn mà hắn yêu thương, kính trọng nhất và bây giờ lại cũng vì chính vì cô ta mà hắn chả còn thiết gì nữa. Người đàn bà đó là quá khứ, là hiện tại và cả là tương lai. Bà ta đã nhập hồn vào hắn mất rồi. Để mấy tuần gần đây, sau những giờ làm việc mệt mỏi và vô nghĩa trở về, sự trống vắng của căn hộ đã khiến hắn muốn phát điên. Hắn sợ. Và hắn cũng thao thiết mong. Mong người ấy một ngày sẽ nghĩ lại mà trở về, mà nhập lại vào hồn hắn, cho hắn được những năm tháng cuối đời không phải chịu cảnh côi cút, thui thủi một mình. Nhưng xem ra bà ấy có vẻ nhất quyết nương nhờ cửa Phật rồi. Vậy thì chỉ còn cách dồn u uất vào chính cái kẻ đã tạo ra mọi cơ sự này, cái kẻ mà không hiểu sao cứ lẽo đẽo đi theo hắn trong tất cả các chặng đời. Cái kẻ dở sống dở chết lúc này chả biết đang chui nhủi xó xỉnh nào...

Chu Thiên gõ cửa bước vào. Hắn vẫn giữ được bộ mặt lạnh và nghiêm của một thứ công chức mẫn cán nhưng nếu cần hắn cũng sẽ biết quyết đoán một cách lạnh lẽo không kém gì ông chủ của mình.

- Thưa anh! - Chu Thiên nói - Về nhân thân con người này, em đã cho đi điều tra tỉ mỉ, nói chung là ổn mặc dù để chắc ăn, ta vẫn phải tiếp tục điều tra nữa, nhất là về đặc điểm gia đình, quê quán gốc của anh ta.

- Chiến tranh chết chóc, lọan lạc, cái đó khó đó. Mà không sao, gọi là điều tra

http://tieulun.hopto.org

cho yên tâm chứ một khi bà Mười đã bảo lãnh thì chẳng cần phải làm cái động tác mật vụ rẻ tiền đó.

Chu Thiên im lặng. Sống với con người này lâu, Y biết một khi đã chạm đến những chuyện về tình cảm, nhất là khu vực tình cảm xưa cũ là cái tính cách nổi tiếng là sắt thép kia lại mềm oặt ra, nhiều khi đến mức nhẹ dạ. Và khi ấy, tốt nhất một viên trợ lý như Y cách tốt nhất là nên im lặng, ví như trong trường hợp này.

- Có tin thêm gì của Sáu Nguyện không? - Năm Thành hỏi sau một lát im lặng.

- Dạ, chưa.

- Tay Tám Quyền thế nào?

- Cũng vậy thôi ạ!

- Đúng là xôi thịt. Nó cướp người ngay trước mũi mà cũng không biết. Con người này cũng đến lúc phải tính chuyện cắt cầu thôi, vừa tham vừa dốt, dễ hỏng chuyện.

- Em vẫn cho người tiếp tục đi dò tìm.

- Dẹp! Coi như Y đã chết. Hơi tiếc! - Hắn ngả người nhả khói thuốc lên trần nhà - Có một đối thủ cao thượng còn hơn có một thằng bạn thấp hèn. Giá Y thức thời hơn một chút thì giờ đây, cả tôi cả cậu, cả cái đám quan chức thơm phức kia chả bén gót.

- Dạ! Em vừa xuống hai trọng điểm. Nói chung tất cả những gì anh Hai triển khai, họ đều thực hiện rất hoàn hảo.

- Buồn nhỉ! Chỉ vì sự xuất hiện một con đàn bà mà cả công ty phải xắp đặt lại. Nhưng như vậy mới thú. Không có một sự đối trọng, không có một chút lo lắng thì cũng dễ chán. Người mới đã đến chưa?

- Dạ, đang chờ ở phòng khách.

- Bảo cậu ấy lên đây. Tôi cũng muốn gặp mặt đứa con của những nghệ sĩ chiến sĩ đã hy sinh. Thời ấy cuộc sống tốt đẹp lắm, cậu không hình dung ra đâu. Khổ mà vui. Chết mà vẫn cười.

- Dạ, xin phép anh Hai ! - Đi ra.

- Khoan! Cụ mới vào, đang đi miền Tây, cậu trực tiếp đi chọn một món quà để mấy bữa nữa đón cụ trở lại.

http://tieulun.hopto.org

- Xin anh Hai cho một gợi ý cụ thể.

- Vẫn như mọi bận. Phải mang tính văn hoá, gọn nhẹ nhưng không được dưới 50 ngàn đô. Trong nước không có thì Fax nhanh sang nước ngoài rồi nói cánh Hàng Không họ đưa về cho.

- Rõ!

Chu Thiên đi ra. Năm Thành lại lơ đãng đặt mắt vào tệp hồ sơ trên mặt bàn. Có tiếng gõ cửa nhẹ rồi Hoàng bước vào. Dáng điệu, thái độ anh vừa đủ để gây thiện cảm chứ không tự nhiên quá và cũng không cóm róm quá. Năm Thành nhìn lên anh hồi lâu, rất lâu như nhìn thấu vào lục phủ ngũ tạng, lại như nhìn về một thời dĩ vãng...

- Cháu chào chú! - Lời chào thật lễ độ.

- Mời ngồi! Mấy bữa nay sống ở Thành Phố thấy thế nào?

- Cũng bình thường thôi ạ! Chỉ thỉnh thoảng thấy nhớ quê, dạ, nói đúng hơn là thèm một buổi chiều quê ra bìa sông hóng gió.

- Có tâm hồn đấy. Kẻ không nhớ quê là kẻ không có gốc mà gốc đã không thì chẳng làm được việc gì hết. Đã sẵn sàng vào việc chưa?

- Dạ, sẵn sàng ạ!

- Hai bằng đại học tiếng Anh và điện tử, thạc sĩ kinh tế, chuyên viên cấp hai về khai thác biển. Vậy cũng là tạm được, chịu học đấy, tương đối thích hợp với nội dung công việc ở đây. Cậu tính xin làm việc gì?

- Dạ, cháu chỉ xin làm một công việc bình thường đúng với khả năng của cháu.

- Ví dụ?

- Trợ lý kinh doanh hay cung ứng vật tư ở một xí nghiệp thnàh phần nào đó chẳng hạn.

- Phó phòng kế hoạch của một Công ty lớn mà lại chỉ muốn có thế thôi à? Tôi rất ghét thói kiêu căng nhưng tật giả vờ khiêm tốn còn đáng ghét hơn. Trò này chỉ giành cho bọn dốt nát làm chậm bước tiến của xã hội. Sức làm đến đâu cứ ưỡn ngực ra mà nhận đến đó, vậy mới là người hiện đại.

- Dạ, quả thực cháu...

http://tieulun.hopto.org

- Từ hôm nay, cậu sẽ chính thức làm cố vấn chuyên môn cho tôi.

- Cố vấn ? Cháu e rằng...

- Một khi tôi đã quyết định là đều có căn cứ, không nói lại nữa. Không phải vì cái mớ bằng cấp cứ bỏ tiền ra là mua được kia đâu, cái đó tôi khinh, nhưng cái chính là ở năng lực thật của cậu. Tôi đã được nghe người ta báo lên, qua một vài cọ xát, cậu đã tỏ ra là một tay khá. Mà ngay cả điều đó tôi cũng không lấy làm trọng vì ở đây, loại như cậu có thể kể ra một tiểu đoàn. Nhưng vì có lời giới thiệu của bà Mười, hơn nữa cậu lại là giọt máu còn lại của anh chị Mai Linh cho nên tôi nhận và cắt việc cho cậu như vậy.

- Chú... Cháu cám ơn chú! Cháu hoàn toàn bất ngờ khi...

- Có điều này cậu cần nhớ : Tôi coi trọng tính trung thành hơn năng lực chuyên môn. Và ai phạm vào điều đó, dù chỉ một lần thôi là sẽ không có dịp để sửa nữa.

- Dạ, cháu hiểu.

- Thôi, về chỗ đi và bắt đầu xắn tay áo lên mà làm việc. Xuống tài vụ nhận trước tháng lương đầu tiên. Lương cố vấn Tổng giám đốc ở đây ngang bằng giám đốc. Bước đầu tạm nhận năm triệu.

Hoàng chào đi ra. Bước trong hành lang vắng vẻ, anh chợt mỉm cười. Năm triệu! So với lương đại úy của mình một triệu, vậy là gấp năm. Sộp nhỉ! Cùng lúc, câu nói của ông nhà báo chiêm tinh hôm nào lại hiện lên: "*Hắn là một con người hết sức phức tạp, trắng đen, xấu tốt ngào trộn không biết đâu thực đâu hư. Và sự nhạy cảm cũng như năng lực thương trường của hắn thì gần như không có đối thủ. Cái điểm yếu cốt tử của hắn lại nằm ở những khía cạnh tình cảm mà người ở gần mới thấy được...*" Tình cảm! Phải chăng vì chính cái tình cảm yếu mềm trước cô Mười mà con cáo già này đã bỏ qua mọi xét nét chết người để chấp nhận mình ngon lành như vậy. Cám ơn! Cháu xin cám ơn cô, cô Mười ơi!

http://tieulun.hopto.org

24

Tại khu dự án nước khóang và giải khát công nghệ cao, tất cả vẫn đang còn ngổn ngang sỏi đá, gỗ chạp, rác rưởi với những chiếc cần cẩu nâng lên hạ xuống, những chiếc xe ủi đi tới đi lui, những chiếc xe tải chở đất đi, chở đá, cát, xi măng về... chứng tỏ công trình này mới đang ở giai đọan giải phóng mặt bằng và tranh thủ tập kết tài liệu. Bụi và âm thanh. Đất đá và sắt thép. Con người bỗng trở thành nhỏ bé và vô nghĩa trước bề rộng đất đai và chiều cao mang tầm vóc công nghiệp quy mô của thời hội nhập.

Người qua lại rất đông. Xen giữa những bộ quần áo thợ đẫm mồ hôi là cái dáng nhỏ bé và bụi bặm của ông nhà báo già. Ông đã sửa tóc, cắt râu, khóac thêm trên người bộ âu phục nhàu nát để từ một cái dáng tiên phong đạo cốt pha chút lập dị chuyển sang một phong dáng bình dị, đời thường. Nắng chói chang và bụi vẫn bốc mù trời. Đã gần trưa. Có vẻ mệt, ông tìm một mô đất cao, ngồi xuống, đưa đôi mắt kính nhìn toàn cảnh công trường với cái nhìn xa xót và phẫn khích. Trước mắt ông, những chiếc xe xúc, xe ủi đang xúc ủi đi từng mảng đất lớn, bầm đỏ như máu. Và kỳ lạ chưa, trong cái màu đỏ do ánh sáng trời chiếu vào ấy, ông như nhìn thấy rõ cả những lóng xương lóng tay, những bộ hài cốt đen nhẻm, trắng hếu lăn lóc, nát vụn theo. Rồi những bộ hài cốt ấy đột nhiên chuyển động, gom tụ, đứng dậy, xếp hàng thành những đám âm binh mặc đồ trận của cả phía bên này lẫn phía bên kia ngả nghiêng như sương như khói. Và cùng với tiếng động cơ công nghiệp gầm gào, tiếng rên la đâu đó của những oan hồn cũng vọng lên thấu tới trời xanh...

Ông rùng mình, mắt nhắm nghiền lại rồi lại mở ra, lắc mạnh đầu... Những hình ảnh kia chợt tan ra, biến mất, tơi vụn, chỉ còn miệng những chiếc gầu xúc như miệng những con quái vật có hàm răng trắng ởn đang từng miếng từng miếng ngoạm ừng ực vào đất đá. Dường như có một cái gì đó đốt cháy dưới chân, ông vụt đứng dậy, đi nhanh xuống hiện trường, nơi có đám đông những người thợ cả đàn ông lẫn đàn bà đang quằn lưng dưới nắng để tiếp tục một hành vi nghiệp vụ.

Ngổn ngang quá, ầm ào quá, không thể nghe thấy tiếng ông hỏi gì và cũng không thể nghe tiếng những người thợ trả lời, giống như những thước phim câm, chỉ thấy bóng ông leo lên một chiếc máy xúc gân cổ hỏi một câu gì đó. Người lái nhìn ông từ đầu đến chân rồi khinh khỉnh lắc đầu. Ông tiến đến một chiếc máy đóng cọc khác, leo lên buồng điều hành, lại hỏi, lại gằn cổ. Và lại nhận một cái lắc đầu nhưng là cái lắc đầu dữ dội hơn vì có kèm theo một cú đẩy nhẹ vào ngực như ra cái ý tránh ra để bố mày còn mần việc. Thất vọng, ông cười thiểu não đi ra chỗ khác.

http://tieulun.hopto.org

Nghỉ một chút, định thần và cũng nghĩ ngợi một chút, ông lại lần mò ra một chỗ khác, nơi có một tốp thợ đang còng lưng đào rãnh móng. Tại đây, có lẽ hơi xa máy móc nên cái cổ ông không phải gắn lên nữa trong những câu hỏi tỉ mẩn, kỹ càng nhưng câu trả lời lại vẫn là những cái lắc đầu đủ kiểu. Người lắc đầu mạnh, người lắc đầu nhẹ nhưng tựu trung vẫn là những cái lắc đầu mang tính đồng loạt, mang dáng dấp của những bộ đầu Robot. Thậm chí có người nhìn lên định nói một điều gì đó song lại thôi, lại lắc đầu. Người khác dừng tay nhìn ông vẻ ái ngại, không lắc đầu cũng không định nói diều gì nhưng lại chỉ tay về phía một chiếc lán dựng khá đẹp ở đằng xa như ra ý bảo: Hãy đến đó mà hỏi! Ông nheo nheo mắt nhìn về phía chiếc lán có vẻ là lán chỉ huy hay điều hành gì đó rồi đến lượt chính ông lắc đầu. Một mái đầu bạc lắc giữa những mái đầu đen gợi lên cái dáng vẻ nơi đây chỉ là một vùng im phắc, hoang sơ với những cá thể người vô hồn, vô cảm, vô ngã.

Giây phút ấy ông không biết rằng, tại một ô cửa sổ nhìn giống như ô cửa một cái boong ke trận chiến, có một chiếc ống nhòm đang nhìn ra, lừ lừ dõi theo ông từng bước một và cuối cùng đọng lại ở khuôn mặt thất vọng, nhếnh nháng mồ hôi dưới vòm tóc bạc nhuốm bụi đỏ vàng của ông. Chiếc ống nhòm hạ xuống, để lộ ra khuôn mặt gian hùng của Hoàng Vũ, viên giám đốc Khu công nghệ này.

Hắn vẫy một người đang ngồi ở gần cửa lại gần, hỏi:

- Có đúng là lão ta không?

- Vâng, đúng lão! - Người này giương ống nhòm lên như thể xác minh lại một lần nữa và trả lời - Gần cả tuần nay lão đã lảng vảng ở vùng này rồi.

- Gần cả tuần? - Hoàng Vũ tròn mắt - Tức là lão vẫn không tìm được gì. Nếu tìm được, dù là một mẩu thông tin thôi, chắc lão đã cút.

- Vâng. Tôi đã cho quán triệt đến từng tổ rồi từng tổ quán triệt đến từng người, quán triệt có giám sát. Tóm lại là "Ba không": Không nghe, không thấy, không biết.

- Nhưng cũng đã đến lúc phải chấm dứt cái trò vo ve dễ nhiễm trùng, sưng tấy này đi. Cậu cho người ra mời lão khọm già vào đây. Tôi muốn coi tận mặt lão.

- Dạ!

Người này vớ chiếc nón bảo hộ đội lên đầu rồi nhảy lên một chiếc xe con nổ máy phóng về phía ông chiêm tinh...Lát sau ông đã có mặt ở ngay cửa, nét mặt vô cùng mềm mỏng :

- Chào đồng chí! - Ông đưa tay ra.

http://tieulun.hopto.org

- Để coi ông là thế nào đã.(Hoàng Vũ vẫn để nguyên tay) Bây giờ người ta hay lạm phát tiếng " đồng chí" lắm! Miệng kêu "đồng chí" nhưng tay lại sẵn sàng động thủ.

- Ghớm chết! Đồng chí làm như đây đang là xã hội Trung Quốc thời Cách mạng văn hóa không...

- Ông đến đây có việc gì? - Hoàng Vũ ngắt lời.

- Ngắm nhìn cảnh non sông thay đổi - Ông bắt đầu tưng tửng.

- Ông là ai?

- Công dân hợp pháp của nước Cộng hoà Xã hội Chủ nghĩa Việt...

- Chúng tôi không đùa!

- Và tôi cũng không hề có ý đùa khi đã bước vào cái tuổi lục tuần này.

- ứng đối giỏi lắm! Nhưng cái giỏi nhất của ông là cả tuần nay ông cứ quanh quẩn ở đây chắc cũng không phải là để ngắm nhìn non sông thay đổi? Có cái gì mà ông nhìn lâu thế thưa ông nhà báo đã về vườn?

Ông thoáng giật mình nhưng liền đó lại lấy lại được nét bông phèng:

- Anh bạn biết về tôi hơi kỹ đó!

- Xin lỗi, cho xem giấy tờ!

- Giấy tờ gì?

- It nhất cũng là một tấm thẻ nhà báo.

- Quá dễ! Anh bạn không đòi, tôi cũng có bổn phận phải đưa.

Ông lục túi rút ra tấm thẻ quăn queo, đã ố vàng. Hoàng Vũ đưa lên mắt nhìn một lát rồi hạ xuống, bấm máy cầm tay:

- A lô! Cho tôi gặp đồng chí phụ trách văn phòng báo chí phía Nam. Vâng, tôi ở chỗ Thành Long đây...Vâng, ở chỗ các đồng chí có một nhà báo nào tên là Ngạnh, Huỳnh văn Ngạnh tức Trần Xuân không ạ?...Có nhưng đã nghỉ từ lâu rồi ạ? Vâng, xin hỏi một câu nữa, trong tay tôi hiện đang có một tấm thẻ nhà báo đề năm cấp phát là 1980, thẻ đó đến nay còn hợp lệ không ạ?... Vâng, rõ rồi đấy. Xin cám ơn đồng chí! Hẹn gặp lại vào ngày nhà báo Việt Nam tại trụ sở Tổng công ty. Hôm đó

http://tieulun.hopto.org

chắc chắn anh Năm sẽ có mặt. Vâng!

Hắn quay lại, cười nhạt, trong khi nét mặt ông Bảy sượng cứng :

- Tóm lại, cả con người ông lẫn giấy tờ tuỳ thân của ông đều là của rởm hết. Chúng tôi có thể cho báo công an bắt ông về tội cố tình đột nhập một công trình kinh tế trọng điểm cuả nhà nước nhưng thôi, thấy ông già cả, lẫn cẫn và chắc là do nhớ nghề nên ông mới vi phạm những cái tối thiểu này nhưng lần sau nếu tái phạm, chúng tôi sẽ không bỏ qua đâu - Hắn quay lại người vừa đánh xe ôt tô - Cả anh nữa, chỉ huy công trường mà bạ ai anh cũng cho vào thì liệu anh có còn đủ phẩm chất của một người đang quản lý hàng chục, hàng trăm tỷ đồng của nhân dân không?.

Hắn đưa lại ông tấm giấy. Ông cầm lấy rồi không biết làm gì nữa, đành cười khan một tiếng, nhét vào túi. Định quay lưng đi ra thì hắn gọi lại:

- ấy, xin cảm phiền một chút - Một nụ cười nhớt nhát nở ra trên bộ mặt lầm lì - Dù sao đồng chí cũng đã đến đây. Công ty vốn hiếu khách, chưa bao giờ có chuyện để khách đến rồi đi tay không, vậy xin đồng chí cầm tạm chút ít gọi là công sức của mấy ngày tìm hiểu vất vả. Và biết đâu đấy, ngày mai ngày kia, trên trang nhất của một tờ báo lại chả có bài khẳng định những việc làm tốt đẹp ở đây của ký giả Trần Xuân.

Hắn đưa mắt. Gã phụ trách vội mở ngăn kéo định lấy ra một chiếc phong bì khá cộm nhưng ông đã trừng mắt:

- Các ông khinh người quá lắm! Đúng, có thể tôi sẽ viết, dứt khoát sẽ viết nhưng viết theo chiều ngược lại.

Ông đi ra nhanh. Một tiếng cười còn nhớt nhát hơn thúc mạnh vào lưng, khiến dáng đi của ông như bị xô lệch...Đi qua hiện trường, có không ít những con mắt người thợ tò mò nhìn về phía ông. Đáng lẽ sẽ bị thiêu cháy bởi những cái nhìn vừa xót xa vừa thương hại ấy, không hiểu sao ông lại giơ tay cười như một người chiến thắng, lại như của một vị tổng tư lệnh đang đi trong tư thế duyệt binh, chỉ có điều cái cười của ông méo xẹo khiến những con người kia chả hiểu gì cũng méo xẹo cười theo....

http://tieulun.hopto.org

25

Trong một căn lán kín đáo chìm giữa cây cối xùm xoà, trên chiếc giường cá nhân đóng lấy bằng gỗ khộp già, Sáu Nguyện vẫn nằm im thiêm thiếp. Có lẽ do nhiều ngày không phải khổ đau, dằn vặt nên thần sắc của anh tươi tắn trở lại, thậm chí nét mặt còn toát ra vẻ hồn nhiên, thơ trẻ như nét mặt của một đứa bé đang ngủ.

Bảy Thu đi từ ngoài vào với cái chậu nhôm đựng nước, một cái khăn cầm trên tay cùng với một phích nước nóng. Cô cần mẫn pha nước sôi vào chậu, nhúng khăn rồi khéo léo nhẹ nhàng lau mặt, lau cổ, cởi khuy áo lau ngực, bụng, lưng... cho anh. Những chai dịch truyền lúc này không còn nữa. Thay vào đó là những thìa sữa, thìa cháo cô bón cho anh từng tí, từng tí một. Vừa bón, mắt cô vừa toả ra sự vời vợi yêu thương của một đứa em, của một người mẹ, người chị.

Ba Đẩu bước vào cùng với một ông cụ râu tóc bạc như cước nhưng nước da lại rất hồng hào, khoẻ mạnh. Tiếng Ba Đẩu rổn rảng:

- Thằng Sáu vậy mà có số sướng. Cả ngày cả đêm có người chăm lo ăn uống, thuốc thang như lãnh chúa rừng. Tao thèm được như nó đấy mày, Bảy!

- Anh Ba nói chi nghe kỳ quá hà! - Bảy Thu cười - Thì nếu muốn, anh cứ nằm xuống cạnh đây, em bón luôn cho cả thể.

- Để thành vườn trẻ giữa rừng già à?

- Cũng giống như ngày xưa anh bị đạn xổ ruột, đội nữ pháo binh tụi em chả thay nhau bón cháo cho anh cả tháng trời là gì.

- Đó, đó, lại cái tật ưa nhắc lại chuyện cũ. Thôi dẹp đi bay ơi! Mọi chuyện qua lâu rồi, nhắc lại hoài nó dơ rão đầu óc đi.

Nói vậy nhưng mắt ông lại thoáng buồn, giọng bỗng trở nên se sắt:

- Cái đời con người ta nghĩ cũng kỳ. Sống thì vất vả, bon chen, suốt ngày suốt đêm đầu tắt mặt tối để rồi khi bệnh nằm xuống thì tất cả lại cứ như cái trò đùa của con nít. Bảy ! - Ông quay qua ông cụ đang đứng nhìn chú mục vào nét mặt Sáu Nguyện - Bữa nay tao mời đến cho bay một tiên ông đây, ông Chín Phùng, một ông thầy giỏi thuốc nức tiếng vùng này. Dạ, bây giờ xin để thầy coi bệnh tình cho cậu ấy.

Bảy Thu ngước nhìn ông khách và trong một tích tắc, cô thoắt rùng mình như có một luồng điện gì lạ lắm từ ánh mắt sâu thẳm, sáng quắc kia truyền sang, chạy rần

http://tieulun.hopto.org

rật trong người. Bất giác cô nói thầm trong đầu một câu không định nói: "Anh Sáu ơi! Hình như có người nhà giời sa xuống cứu mạng của anh rồi đây nè!"

Trong khi Bảy Thu hí hoáy đi pha trà thì ông thầy ngồi xuống, khoan thai và trầm mặc nâng cổ tay Sáu Nguyện lên nghe mạch... Bắt mạch xong, ông lại vén mí mắt nhìn kỹ... Rồi quay lại, nét mặt vẫn bình thản, giọng nói còn vang, còn ấm lắm như có cả nắng gió biên cương ẩn trộn vào:

- Mạch đều, chứng tỏ lục phủ ngũ tạng đang dần dần trở lại bình thường. Vấn đề còn lại là cái đầu. Đáng lẽ với một vết thương như anh nói, người này một là sẽ tử vong, hai là cũng chỉ hôn mê vài tuần rồi tỉnh, đằng này như thế cũng được coi là lâu, là không bình thường. Chứng tỏ, vết thương chỉ một phần, phần khác quan trọng hơn đó là hệ thần kinh trước khi va đập đã có dấu hiệu suy nhược nghiêm trọng.

- Đúng đấy thầy ạ! - Ba Đẩu nói - Thằng này thần kinh nặng, đang không chả ai bắt cũng cứ nhận tội chết vào mình. May mà nó bị nằm đây đấy chứ không có khi nó lấy giây thắt cổ tự tử để trốn nợ đời rồi.

- Đây chính là khoảng thời gian tĩnh dưỡng tốt nhất cho hệ thần kinh của người bệnh - Ông thầy nói - Những trường hợp tương tự thế này thường gặp ở những người trong cuộc sống thần kinh bị quá tải hoặc bị một cú sốc gì đó rất nặng. Ở người khác có thể là nguy kịch nhưng ở con người này do hồn khí, do thể chất tốt nên có thể qua được.

- Trời! - Cả khuôn mặt Ba Đẩu sáng bừng lên - Có thể qua được ư? Nếu vậy thì còn gì bằng. Cụ ơi! Con người này đối với tụi con giờ đây là hết sức quan trọng, nó không phải chỉ vì mạng sống riêng của cậu ấy mà còn vì mạng sống, đến vui buồn của rất nhiều người, của cả một mảng sống xã hội. Bằng giá nào cũng mong cụ ráng giúp cho.

Vị khách gật khẽ đầu như thể đã có phần thấu hiểu:

- Mọi sự chưa thể nói trước được nhưng các ông đưa về đây tĩnh dưỡng là rất trúng. ở thành phố có quá nhiều tạp âm, không trị được căn bệnh trầm uất ở dạng biến thể này đâu. Giờ tôi về, tuần sau tôi sẽ xuống xem mạch lại và cắt thuốc.

- Để lấy xe máy đưa cụ về - Ba Đẩu nói.

- Khỏi! Tôi còn phải đi mấy chỗ nữa. Vả lại đi bộ giữa thiên nhiên trong lành là cái cách tăng cường thể lực tốt nhất. Chào chị!

Một lần nữa toàn thân Bảy Thu lại như có dòng điện chạy mạnh trong người.

http://tieulun.hopto.org

Ông cụ bước ra khỏi lán, theo lối nhỏ đi chếch lên sườn đồi và mất hút vào ngàn ngàn cây lá như một hình ảnh không có thật.

- Bảy! Bay có biết ông thầy này là thế nào không?

- Là ông lang núi chứ còn thế nào nữa, anh Ba! - Cô đã định thần trở lai sau một giây thảng thốt.

- Bậy mày! Đảng viên từ năm ba mươi đấy. Đã từng là bí thư khu ủy suốt thời kỳ đảng còn nằm trong vòng bí mật đó. Năm bốn mươi nếu không bị bắt rồi bị đày ra Phú Quốc thì bây giờ ông ấy ngon dữ lắm rồi, mày. Những bài thuốc này ông ấy học được ở trong tù qua một danh y nổi tiếng người Trung Hoa.

- Nhưng liệu anh Sáu có qua khỏi được như ổng nói không anh Ba?

- Qua được hay không là do bay. Bây giờ thế này: Không để nó nằm ở trong này nữa, tối tăm, mốc mác lắm, đến người khoẻ cũng lâm bệnh. Giờ khiêng nó ra gốc cây vú sữa ngoài kia để cho đầu óc, da thịt nó tiếp xúc với nắng gió, đất trời, suối chảy dưới chân, mây bay trên đầu, sáng khiêng ra, tối đưa vào. Nào, khiêng!

Hai người lọ mọ khiêng cả giường, cả Sáu Nguyện ra gốc cây. Gió thổi vào tóc, nắng dệt hoa trên người, lá vú sữa lao xao...khiến cho dáng nằm mỏng dính của anh có chiều sinh động hẳn lên. Và giữa thiên nhiên tinh khiết, khóang đạt có cảm giác anh đã nghe thấy hết, cảm thấy hết, đôi môi trắng bợt khẽ động đậy như mỉm cười.

Ba Đẩu ngồi xuống cạnh bạn, giọng không còn rổn rảng ngoài miệng nữa mà chuyển sâu vào ngực:

- Sáu ơi! Vậy là mày đã về đây ở với chúng tao, những thằng bạn chiến đấu thuỷ chung của mày hơn một tháng rồi...ở dưới kia, dưới cái Thành Phố đầy bụi bặm và cạm bẫy ấy, Út Thêm của mày, đồng đội chí cốt của mày đang mở trận đánh để bảo vệ danh dự cho mày, cho chúng ta, cho hết thảy những người tử tế trên đời này. Họ đang nhọc nhằn, gian nan lắm. Mày ráng mau tỉnh lại. Vì hết thảy mà mau tỉnh lại. Cuộc chiến đấu rất cần có mày, mọi người cần có mày, Út Thêm cần có mày, cần ý chí và bộ óc của mày. Sáu!... Mày có nghe tao nói không? Nếu nghe, mày hãy động đạy ngón tay cho tao mừng cái nào!

Không biết có nghe được không nhưng những ngón tay xanh gầy, khô xác của Sáu Nguyện vẫn nằm im, bất động...

http://tieulun.hopto.org

26

Dễ cũng phải tới cả năm rồi tối nay Tám Quyền mới lại đến làm khách nhà người cấp dưới trực tiếp của mình. Út Thêm đi vắng, chỉ có Lan Thanh ở nhà. Cô mau mắn rót cho ông một ly trà pha thật khéo:

- Cháu mời bác dùng trà. Trà San Tuyết, Mộc Châu người quen ở ngoài kia mới gửi cho má cháu đó.

- Trà ngon quá!- Tám Quyền nhấp một chút rồi khum cái ly nhỏ trong lòng bàn tay - Nhìn cách cháu pha trà, lại được thưởng thức hương vị trà, bác có cảm giác như đang dùng một thứ trà đạo của Nhật. Chỉ khác, ở bên đó, trước khi uống, người ta kính cẩn cúi xuống lễ nhau.

- Sao kỳ thế bác. Vậy cứ cúi cả ngày à? Cháu cảm thấy nó hèn hèn thế nào ấy. Uống thì uống còn làm việc khác chứ việc chi mà cúi hoài cho đau lưng.

- Mỗi quốc gia có mỗi tập tục riêng mà mình không hiểu được. Người Nhật họ quan niệm cúi là biểu tượng một nhánh lúa trĩu hạt, chỉ trĩu hạt nó mới cong xuống được còn nhánh lúa gầy thì cứ thẳng đơ, có muốn cúi cũng chả xong. Người Trung Hoa cổ thì lại lấy cái sự ngửi trà làm chính, cho nên xem phim Tàu, cháu có để ý trước khi uống, họ nâng lên ngang mũi, hơi mở cái nắp ra để cho hương trà lan sâu qua mũi vào khắp lục phủ ngũ tạng không?

- Ôi! Nó sâu xa, phức tạp vậy cơ hả bác?

- Cũng như trà này tại sao gọi là trà San Tuyết? Đơn giản vì chỉ có ở một bình độ cao như Mộc Châu, lại có biên độ nhiệt thay đổi bốn lần trong ngày nên lông cánh trà có màu trắng, gọi là Tuyết, tuyết núi, vào loại ngon nhất nước.

- Cheest thôi, bác biết nhiều quá! Vậy mà cháu tưởng những người như bác, như mẹ cháu chỉ biết làm mỗi một việc là điều tra, bắt bớ thôi.

- Thế cháu không nghĩ rằng bắt bớ cũng là một triết lý à? Một triết lý nhân văn đàng hoàng. Bắt bớ cũng như trồng trà, bắt bớ cái này để cho cái khác tươi tốt hơn nhú lên.

- Nói chuyện với bác thú vị thật ấy.

- Sao giờ này mẹ cháu vẫn chưa về nhỉ? - Ông ngước nhìn chiếc đồng hồ treo tường.

http://tieulun.hopto.org

- Dạo này tối nào mẹ cháu cũng về muộn như vậy cả. Lại ốm xanh, ít nói ít cười hẳn đi nữa. ở sở có việc chi đó bác?

- Cũng không có việc chi. Chỉ do mẹ cháu quá đam mê. Đam mê bắt bớ đó. Nếu được khuyên mẹ cháu một câu thì câu ấy sẽ là: Hãy biết kết hợp việc công với việc riêng, nhất là đối với một người đàn bà, nhiều khi cái riêng còn ngàn lần quan trọng hơn cái chung. Điều này, nhiều khi tiếng nói của cháu lại có sức nặng hơn của bác.

- Ơ! Riêng khoản này cháu không đồng ý với bác rồi. Mẹ cháu vốn xưa nay là thế. Càng vì việc công mẹ cháu càng trẻ đẹp, khoẻ khoắn ra. Khi nào vãn việc, mẹ cháu cứ úa ra như tàu là héo ấy.

- Đúng là một bi kịch! - Ông nói như chỉ nói với chính mình - Căn bệnh thường gặp của những người đã đi qua chiến tranh.

- Bác bảo cái gì bi kịch cơ ạ? Mẹ cháu ấy à? Điều này cháu xin lỗi lại không đồng ý với bác nữa rồi. Cháu yêu mẹ cháu, cháu tự hào vì mẹ cháu là ở cái đó. Sao lại bi kịch ạ?

- à, không! Xin lỗi, bác lỡ lời.

- Thôi, bác cứ ngồi đây chờ mẹ cháu, cháu phải đi học bài đây.

Cô gái bỗng dưng thay đổi hẳn thái độ, đứng dậy bỏ vào phòng trong. Tám Quyền nhìn theo, lắc đầu...Vừa lúc Út Thêm trở về. Nhìn thấy ông, nét mặt chị hơi sựng lại rồi cố nở một nụ cười có thể:

- Anh Tám đến chơi. Có việc chi không anh Tám?

- à, lâu nay không thấy Út đến cơ quan, nghĩ rằng có thể Út đau bệnh nên đến thăm thôi.

- Vừa rồi anh Tám bận ra Hà Nội dự hội nghị, mọi công việc tôi đều báo cáo thường kỳ với đồng chí giám đốc và các ban phòng chức năng rồi.

- Khổ quá! Tôi tới đây không phải vì việc ấy. Chả lẽ cứ hễ làm nghề này là chúng ta không còn phút nào giành cho đời sống riêng tư nữa ư?

- Vâng! It nhất là trong những ngày này.

- Tôi hiểu - Chợt làm như vô tình - à, vừa rồi ra ngoài đó, gặp mấy anh trên Bộ, mấy anh đều tỏ ý tiếc tại sao Út lại xin thôi chức trưởng phòng.

- Điều này tôi đã nói rõ trong đơn.

http://tieulun.hopto.org

- Tất nhiên. Nhưng còn việc này - Ông ta nhìn thẳng vào mắt chị, nói chậm từng tiếng - tháng tới sẽ có Đại hội anh hùng và chiến sĩ thi đua toàn ngành mà Út lại nằm trong danh sách đầu, vậy mà...

- Vậy mà không còn trưởng phòng nữa thì mặc nhiên mất đi một tiêu chuẩn đáng kể phải không anh Tám? Không hề gì. Khi tôi đã chọn là đồng thời tôi đã lường hết mọi hậu quả.

- Và Út vẫn tiếp tục theo đuổi đến cùng mục tiêu đã chọn ấy.

- Cho đến giờ phút này tôi vẫn chưa có ý định thay đổi.

- Đúng là nhiều lúc tôi không còn hiểu Út ra làm sao nữa. Theo đuổi một mục tiêu không có thật liệu có giống cái anh chàng hiệp sĩ Tây Ban Nha dở người nào đó chỉ tối ngày lo uýnh nhau vô nghĩa với cối xay gió không?

- Giống. Nhưng chắc là không vô nghĩa.

- Nghe nói tới đây hắn, tức là cái mục tiêu đó sẽ ra tranh cử đại biểu Quốc Hội theo sự giới thiệu và gợi ý của nhiều cấp có thẩm quyền và rất có nhiều khả năng sẽ trúng.

- Không sao. Kể cả con người đó ra tranh cử chức bộ trưởng, chức thủ tướng.

- Trong khi - Một cái nhìn xéo rất nhanh - cô thượng tá Út Thêm, với những suy nghĩ và hành động bất thường của mình như vụ đưa phạm nhân ra khỏi vòng kiểm soát của pháp luật chẳng hạn, đã buộc cho các đồng chí ở trên phải chú ý.

- Anh Tám! Thứ nhất tôi không mấy quan tâm đến sự chú ý hay không chú ý, cái đó là quyền của mọi người. Thứ hai, điều này chắc anh Tám đã quá hiểu rõ, phạm nhân của tôi vẫn hoàn toàn nằm trong vòng pháp luật, tức vẫn nằm trong sự kiểm soát của tôi, một cán bộ an ninh chưa ra khỏi biên chế và, sự kiểm soát này sẽ có lợi cho tổ chức hơn rất nhiều.

- Thôi được! Hơn chục năm cùng sống và làm việc với nhau, tôi bao giờ cũng là kẻ đuối lý trong các cuộc cãi vã, tranh luận. Nhưng riêng lần này tôi sẽ xin được cãi vã, tranh luận nữa, tranh luận đến cùng, không phải vì công việc mà vì chính con người và cuộc sống của Út.

- Cám ơn! Tôi tự lo cho mình được rồi.

Tám Quyền im lặng đưa ly trà lên miệng. Út Thêm không giấu sự sốt ruột của mình khi chuông đồng hồ vừa gióng giả buông mười tiếng. Biết ý, Tám Quyền đứng

http://tieulun.hopto.org

dậy, con mắt vẫn nhìn xéo như chém nhẹ vào khuôn mặt mệt mỏi của thiếu phụ :

- Út có quen ai có tên là Trần Xuân, một nhà báo đã ra ngoài biên chế và hiện đang hành nghề mê tín dị đoan?

- Trần Xuân... - Thoáng một chút biến sắc nhưng rồi liền lắc đầu - Một năm có cả trăm nhà báo vào và cũng cả trăm nhà báo ra khỏi biên chế, tôi làm sao biết được. Sao, anh Tám?

- Cũng không có chi. Dưới Khu công nghệ nước khoáng và giải khát, người ta báo lên có một tay nhà báo tên Trần Xuân đang có nhiều hành vi nghi vấn mang tính phá hoại, Út cho người điều tra coi sao.

- Dưới đó báo hay chính Tổng giám đốc Thành Long báo, anh Tám?

Câu hỏi quật trả lại đầy hàm ý ấy khiến đến lượt nét mặt ông ta biến sắc rồi sau đó là một cái cười trừ:

- Khuya rồi, tôi về. Thực lòng tôi chỉ muốn khuyên Út làm gì thì làm, đấu tranh với ai thì đấu nhưng vấn đề sức khoẻ và niềm vui sống vẫn phải để lên đầu. Đơn giản chỉ vì Út là một người đàn bà, hơn nữa lại là một ngườpi đàn bà đẹp. Dạo này Út xanh và gầy quá...

- Anh Tám về!

Chị ngắt lời, tiễn ông ra cửa rồi quay lại, tựa lưng vào cánh cửa, nhắm mắt mệt mỏi...

Lan Thanh đi ra, nhìn mẹ giây lâu:

- Bác Tám nói gì làm mẹ buồn à?

- Không... mẹ chỉ hơi nhức đầu. Chắc do thời tiết.

- Con không thích bác ấy - Cô đột ngột nói.

- Thanh... Chuyện người lớn, con để ý làm gì.

- Bác ấy nói chuyện rất hay nhưng có con mắt nhìn thế nào ấy.

- Mẹ đã bảo đây là chuyện người lớn. Vào bàn học đi!

- Mẹ!

http://tieulun.hopto.org

- Lại gì nữa?

- Có khi con... yêu mất mẹ ạ!

Chị sững sờ nhìn thẳng vào mắt con. Đôi mắt to và đẹp của đứa con cũng nhìn lại mẹ...

http://tieulun.hopto.org

27

Khác một chút với khu công nghệ cao nước khoáng và giải khát, tại dự án khu cảng nước sâu này mọi sự diễn ra xung quanh việc giải phóng mặt bằng và tập kết nguyên vật liệu có vẻ êm thuận hơn. Chí ít là sự êm thuận của cảnh sắc và thiên nhiên.

Năm Thành và Hoàng đang đứng trước một cửa sông rộng, mặt nước trải ra mênh mang xanh ngắt. Đằng sau là Chu Thiên. Tiếng nói vẫn đều đều như chẳng lấy gì làm hứng thú nhưng đôi mắt lại cháy sáng lên, Năm Thành khoát rộng một vòng tay:

- Nó đấy. Một độ sâu lý tưởng mà không một cửa biển nào ở Việt Nam mình có cả. Đây sẽ là một khu cảng trung chuyển không chỉ trong nội địa, trong khu vực mà nó còn vươn ra toàn thế giới. Thật vô lý khi một vài quốc gia khác, cảng biển chả có gì nhưng chỉ do họ chịu mở mang, đầu tư mà đón lõng được tàu bè vạn tấn, chục vạn tấn của cả thế giới đi qua, mỗi năm hốt vào túi cả bạc tỷ đô la! Đây cũng là mơ ước từ lâu của chú. Hoàn thành xong cái cảng này, chú có thể thanh thản nghỉ tay gác kiếm, giã từ thương trường.

Hòang nhìn nhanh sang nét mặt của Năm Thành, gượng nhẹ nói:

- Dạ! Một công trình vĩ mô thế này theo cháu ít nhất cũng phải mất ba năm. Đến năm thứ tư khai thác mới bắt đầu có hiệu quả.

- Ba mươi năm cần làm cũng phải làm. Các thế hệ sau này mỗi khi đi qua đây, họ chỉ cần nhắc cho một câu:" Đây là công trình của người Việt Nam, đồng vốn của Việt Nam. " thế thôi cũng là đủ.

Hoàng lại nhìn nhanh sang nét mặt lúc này đẹp như một thi sĩ đang mộng mơ khao khát của Năm Thành. Còn từ phía sau, Chu Thiên lại đang chăm chú nhìn anh. Cảm nhận được cái nhìn ấy, Hoàng mỉm cười, phóng tầm mắt ra xa, hỏi:

- Một mô hình kinh tế có tầm cỡ và có một ý nghĩa rất lớn như thế này, tại sao nhà nước không tập trung đầu tư hả chú?

- Đầu tư chứ. Nhưng chỉ đầu tư một nửa, còn ta chịu một nửa, coi như năm mươi / năm mươi.

- Giá như thấy được cái lợi chiến lược của nó, nhà nước đứng ra huy động vốn đầu tư cả gói thì mọi sự sẽ nhanh gọn lên biết bao nhiêu.

http://tieulun.hopto.org

- Họ còn phải bàn. Bàn nát nước. Bàn cho đến khi cơ hội nó vuột qua thì mới nhìn nhau đổ lỗi. Bản chất của nhà nước ta là có cảm hứng ngồi bàn hơn là cảm hứng hành động. Bàn một chập, cái phụ thành cái chính, cái chính lại thành cái phụ, tiền bay theo gió cả. Cho nên ta cứ chủ động.

- Dạ, cháu hiểu đấy là tầm nhìn có tính toàn cầu.

- Cậu lại nói xã luận đấy à? - Năm Thành bỗng nghiêm mặt - ở đây không có tầm nhìn mà là cách nhìn. Tầm nhìn thì bất cứ anh xe ôm nào chịu đọc báo, nghe đài cũng có thể có tầm nhìn hết thảy. Cách nhìn mới là cái khó. Cách nhìn sao nhanh chóng cho ra lợi nhuận, lợi nhuận càng nhiều càng tốt. Làm việc với tôi, từ nay cậu dẹp bỏ mọi khái niệm trống rỗng đi mà chỉ tập trung vào chuyện sinh lợi, sinh lợi bằng mọi giá. Cao hơn đồng tiền, đó là danh dự. Cái bi kịch của người mình là nô lệ cho quá nhiều khái niệm vô sinh mà ít nghĩ đến tính hiệu quả đích thực nên tụt hậu là phải.

- Dạ!

- Nếu không, sự ngã xuống của ba má cháu, của mọi người phỏng có ích gì.

- Chú Năm...- Toàn thân Hoàng khẽ rùng lên một chút.

- Trong kinh doanh có bốn loại người. Loại làm ra tiền, loại nghĩ ra tiền, loại nhìn ra tiền và loại chơi cũng cũng ra tiền. Tôi muốn ta nằm ở loại thứ ba, loại nhìn. Chỉ có thứ ba - Vỗ vai Hoàng, cái vỗ vai đã có dấu hiệu thân tình - Bây giờ ta đi xem qua một lượt để cậu có hình dung. Trong ba ngày tới, tôi muốn được nghe toàn bộ những luận chứng, ý tưởng của cậu, những luận chứng, ý tưởng mà mấy ngày vừa qua cùng đi thị sát, tôi đã nhận ra cái đầu của cậu là không đùa được, sắc sảo lắm!

- Dạ, chú qúa khen. Cháu chỉ là một anh binh nhì mới vào cuộc.

- Cứ cho là thế. Bởi trong một trận đánh lớn, nhiều khi cây súng dài trong tay anh bình nhì ở chiến hào còn giá trị hơn nhiều cái đầu của một vị tướng đặt ở phía sau. Đi tiếp!

Họ đi. Chu Thiên đi trước, đến Năm Thành rồi cuối cùng là Hoàng. Họ đi xiêu xiêu in bóng lên nền trời, soi hình xuống sóng nước như một bộ tham mưu cấp cao đi nghiên cứu địa hình chuẩn bị mở một chiến dịch mang tầm chiến lược. Lúc họ bước xuống sát mép nước, lúc đi chếch lên bờ cao, lúc lại lần tìm ra một tảng đá nhô mình ra biển... Vừa đi Năm Thành vừa nói cái gì đó, chỉ thấy Hoàng gật gật đầu. Rồi lại thấy Hoàng nói cái gì đó, Năm Thành cũng gật gật trở lại có vẻ tương

http://tieulun.hopto.org

đắc lắm.

Chỉ có cái đầu và con mắt ẩn dưới vành mũ của Chu thiên là vẫn nằm yên, bất động. Chốc chốc ánh mắt ấy lại săm soi nhìn vào mặt Hoàng như lóc lách, mổ xẻ mà do mải nói mải nghe, anh không hề nhận thấy...

http://tieulun.hopto.org

28

Đang vào độ chuyển giao giữa mùa mưa và mùa khô nên thời tiết quá đỗi oi nồng. Sáng ra trời còn phe phảy gió, vậy mà mới tám giờ đã thấy mồ hôi rịn ra ướt lưng áo rồi. Phố xá lại mỗi lúc mỗi đông nữa nên cái nóng dường như được nhân lên gấp đôi. Vào một buổi sáng nhưng nhức như thế, trên chiếc xe máy khiêm nhường, nữ thượng tá an ninh Út Thêm đan giữa dòng người xuôi ngược, tóc bay ra đằng sau, nét mặt đăm chiêu như không dính dáng gì đến cái cảnh vật xô bồ xung quanh cả. Sáng nay chị đơn thương độc mã bắt đầu cái công việc hết sức nhọc nhằn và chắc cũng vô cùng mông lung, năm ăn năm thua của mình.

Một toà nhà bốn tầng rộng dài, khang trang hiện ra trước mắt với dòng chữ màu xanh trên tấm biển vuông gắn trước cổng: *Ban quản lý dự án XZ 2*. Chị dừng lại và trong đầu không khỏi gợn lên một chút nặng nề bất chợt. Dự án! Ban quản lý dự án! Sao bây giờ lại đến lắm dự án và ban quản lý dự án thế này! Đâu đâu, bất kỳ chỗ nào cũng thấy sự hiện diện ngông nghênh và kiêu ngạo của nó như một thế giới, một vương quốc riêng mà không ai có thể động chạm đến được. Từ đây, từ những tòa nhà như thế này, biết bao công trình đã nảy sinh nhưng đồng thời cũng có biết bao những khuất tất ghê ghớm đã ra đời. Vậy thì chị sẽ đi thẳng vào gan ruột nó như một nút gỡ đầu tiên để lần tim ra huyệt mạch của Năm Thành, của cái tổng công ty cá mập khét tiếng đang thao túng tất cả kia.

Chị xuống xe dắt đến trước cổng, đưa một tấm giấy gì đó cho người thường trực cao to, ria rậm, lông mày rậm, ăn vận chật chội với rất nhiều những phù hiệu, ve hàm vô nghĩa, rối tinh như cảnh sát thời Nguỵ. Người này xem xét mặt sau mặt trước tờ giấy rất kỹ như người không biết đọc rồi nói câu gì đó như ý bảo hãy ngồi chờ. Anh ta bốc điện thoại gọi lên...Lát sau bỏ xuống, lắc đầu:

- Thưa bà, rất tiếc là đồng chí trưởng ban đi họp vắng.

- Cho tôi xin gặp đồng chí phó ban cũng được.

- Ông phó cũng đi công tác chưa về.

- Vậy cho gặp bất cứ một đồng chí trưởng, phó phòng nào đó.

- Dạ, để tôi hỏi thử. Nhưng tôi e rằng bữa nay đầu tuần, không có ai ở nhà. Thời buổi này, chắc bà đã biết, là thời buổi của những dự án nên các đồng chí ấy bận bịu lắm.

http://tieulun.hopto.org

- Thời buổi dự án nhưng không có nghĩa là thời buổi của những ngôi nhà bị bỏ không.

- Cái đó tôi không rành ạ! - Đôi lông mày rậm hơi chau lại.

Anh ta lại nhấc máy điện thoại ... Nghe một lúc rồi lại bỏ xuống:

- Biết mà. Không có ai thưa máy.

- Đồng chí để tôi gọi.

Chị định cầm lấy máy nhưng bị bàn tay to tướng cũng lông lá ngăn lại:

- Đây là nguyên tắc bảo vệ, mong bà cảm phiền.

- Tôi đến đây chính vì cái nguyên tắc bảo vệ đó.

- Dạ, cái đó tôi không rành.

- Nhưng tôi lại rất rành. Đó là tôi hoàn toàn có quyền được gặp bất cứ ai trong toà nhà này mà không nhất thiết phải báo với một ai hết. Xin lỗi!

Lúc này chị mới đưa thẻ công vụ đặc biệt ra. Người thường trực nhìn, hơi ngớ ra một chút nhưng vẫn không thay đổi thái độ. Để mặc cái mặt râu ria ở đó với nỗi phân vân khó tả, chị dắt xe đi thẳng vào. Mặt râu định chạy theo kêu lại nhưng rồi lại chỉ biết vồ lấy chiếc máy điện thoại trong khi chị đã săm săm bước lên gác.

Tiếng anh ta gấp gáp:

- Dạ, báo cáo thủ trưởng, tôi đã nói nhưng bà ấy không nghe và cứ xông vào ạ!... Vâng, cứ cho vào ạ. Dạ...

o

Lúc ấy, ở trước cổng, phía bên kia đường có một người đàn ông đứng tuổi, tóc đã bạc nhiều, vẻ mặt hom hem nhưng vẫn ánh lên nét trí thức tồi tội, khổ khổ ngồi trên chiếc xe máy cà tàng cũng đang đăm đắm nhìn vào. Thấy chị đã đi khuất lên phía tầng gác, nét mặt ông như nhẹ nhõm hơn nhưng lại khẽ lắc mái đầu bạc...

o

Trong toà nhà. Chị đang đi lên gác... Vừa hết lầu hai, một thanh niên ăn mặc lịch sự, hơi sặc sỡ như một MC ca nhạc thời trang đã đứng như có ý đón chị ngay tại đầu cầu thang.

http://tieulun.hopto.org

Một chất giọng không thể mềm mỏng hơn:

- Thưa, chị là chị Út Thêm? Thượng tá, trưởng phòng điều tra xét hỏi ?

- Vâng, thượng tá thì đúng nhưng trưởng phòng thì không. Tôi đến có chút việc muốn làm phiền các anh.

- Dạ, xin tự giới thiệu em là Lân, chánh văn phòng kiêm trợ lý trưởng ban. Dạ! Rất tiếc là mấy anh trong ban đều đi họp vắng, em vừa gọi điện, mấy anh nói em thay mặt tiếp chị và cố gắng thoả mãn tất cả những yêu cầu của chị. Mời chị!

Anh ta ngoắt cái thân hình mềm mại như thân hình con gái đi trước dẫn đường. Chết rồi, mới sáng ra đã đụng một gã lại cái thế này thì rồi chả biết có nên cơm cháo gì không? Chị nghĩ thầm và đi theo. Vài giây sau, hai người bước vào một gian phòng khá sang trọng sực nức mùi nước hoa đắt tiền có đầy đủ những thiết bị làm việc tân kỳ: Máy Fax, vi tính, bộ đàm, máy Fotocopi, bảng foocmica, đồ bản, màn hình lớn...và thêm cả một cặp ngà voi không biết thật giả treo cong vòng, nhọn hoắt trên tường nữa.

Với vẻ bận rộn đặc sệt chất văn phòng, anh ta hết cầm máy gọi nhân viên:

- Cho một Ly cam vắt và một ly Càfe đá!

Lại quay lại hỏi chị:

- Chị uống được cam vắt chứ ạ? Hay kêu một ly sinh tố? Hoặc trà Liston có đường...?

Sốt ruột quá, chị buộc phải cắt ngang:

- Uống gì cũng được đồng chí ạ! Không uống gì thì càng tốt. Có lẽ ta nên vào ngay công việc đồng chí Lân nhỉ?

- Thế không chờ các Sếp của tụi em về ạ?

- Bao giờ về?

- Dạ, cũng không nghe nói. Có thể chiều cũng có thể họp xong, các sếp ra sân quần vợt làm vài séc rồi về nhà luôn. Đáng ra nếu chị điện thoại trước thì...

- Tôi đã điện. Điện nhiều lần nhưng đều được trả lời là máy bận, không liên lạc được.

- Dạ! Dạo này các sếp bận thật đấy ạ. Nhiều khi chỉ nhoáng đến công sở ký giấy

http://tieulun.hopto.org

đến nhoàng cái rồi lại đi.

- Nhoáng?

- Dạ, nhoáng.

- Nhoàng?

- Dạ, nhoàng!

- Lạ nhỉ? Chả lẽ Ban quản lý dự án, một nội dung có tư cách nhà nước phức tạp như thế mà con người ở đây lại chỉ Nhoáng với Nhoàng?

- Dạ, nhoáng nhoàng nhưng mọi việc vẫn đâu vào đấy lắm ạ!

Vừa lúc cô nhân viên áo dài tím có đường eo không biết là đường eo loại gì bê khay giải khát vào, giọng anh ta càng đớt đợt:

- Dạ, xin mời chị! Bây giờ em có thể giúp gì được cho chị, chị cứ nói. Hai bên Sở và Ban bấy lâu nay vốn đã có mối quan hệ hết sức chân tình, dạ!

- Đồng chí có thể cho tôi biết về tất cả những hồ sơ, chứng từ liên quan đến cái dự án cảng trung chuyển của nhà nước mà Công ty Thành Long mới trúng thầu tháng trước.

- Cái cảng ấy ấy ạ? - Con mắt anh ta loé lên một chút ranh mãnh - Quá dễ. Một dự án lớn như thế, tụi em là cứ phải thuộc làm lòng. Chị muốn tiếp xúc với văn bản hay trực tiếp nghe giải trình ạ?

- Nếu giải trình ?

- Phải chờ ạ. Vì người đủ tư cách pháp nhân giải trình chỉ có mấy anh trong ban lãnh đạo.

Chị cười nhạt:

- Vậy thì văn bản. Trước mắt anh cho tôi xem toàn bộ biên bản mở thầu, trúng thầu, các luận chứng kinh tế, trong đó kèm luôn cả danh sách những đơn vị tham gia thầu, lý do tại sao họ bị loại, lý do tại sao Tổng công ty Thành Long trúng? Có công văn, thư từ gì ở đâu gửi đến hỗ trợ cho Công ty không?

- ấy chết! Sao lại có được ạ? Mọi sự đều hết sức khách quan, đều đúng nguyên tắc không sai đến một ly, làm gì có thư từ nào hỗ trợ vào đây. Các sếp em là kỹ lắm, càng hỗ trợ càng dễ cho rớt thầu.

http://tieulun.hopto.org

- Là cứ nói thế, để đồng chí lưu tâm.

- Dạ, có ngay!

Anh ta bấm Tecphon trên bàn, giọng khác hẳn, rất oai:

- A lô! Phòng kế hoạch đấy à?... Cho mang ngay lên đây toàn bộ biên bản mở thầu và trúng thầu của dự án XZ.2 nhé! Hả?...Bản gốc hay bản foto ấy à? Sao chú hỏi ngớ ngẩn thế? Gốc, bản gốc, chú hiểu chưa? - Bỏ máy, cười như bún - Dạ, chị chờ cho một chút.

- Xin lỗi, anh đã có gia đình chưa? - Không hiểu sao, chị buột miệng hỏi.

- Dạ, phải có rồi chứ ạ.

- Chắc sống với một người chồng như anh, cô ấy sẽ nhàn lắm nhỉ?

- Dạ, em chưa hiểu ý chị...

- Vì đàn ông mà khéo như anh, người vợ còn có việc gì để làm nữa.

- Chị cứ nói thế - Anh ta toét miệng cười nhưng con mắt lại xẩm xuống - Khéo ở đây thôi chứ ở nhà là phải hách mới cầm cương được họ.

Chị cười nhẹ một tiếng, không giấu được một chút chán ngán rồi quay mặt nhìn đi nơi khác. Thời gian trôi thật chậm..

Mãi một lúc sau, một nhân viên nam có dáng người củi cành mới bước vào với một tệp giấy tờ có đóng bìa cứng trên tay, gật đầu chào khách, lẳng lặng đặt tất cả lên mặt bàn rồi lại lẳng lặng đi ra như một chiếc bóng thơ lại. Chánh văn phòng Lân nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường đang chỉ vào con số 9 rồi chuyển xuống, đặt một cái nhìn rất lạnh, rất nhanh vào mặt chị, nói:

- Chị cứ tự nhiên. Sáng nay, thậm chí cả chiều nay, cả ngày mai căn phòng này là của chị. Em ngồi ở phòng bên, cần gì chị cứ gọi. Nếu buổi chiều chị vẫn còn làm việc ở đây, trưa nay em xin phép được mời chị đi dùng bữa.

- Cám ơn nhưng chắc không lâu thế đâu. Một là rất nhanh, chỉ vài phút, hai là rất lâu, có thể vài tháng vài tuần, vài năm.

- Dạ, chi Hai vui tính quá! Làm nghề này mà vui tính và xinh đẹp như chị thì thật là hiếm ! Em biết công việc của các chị cao quý nhưng khó nhọc lắm. Mời chị!

Anh chàng đi ra, khép cửa, để rơi lại đằng sau một cái nhếch miệng chớt chát

http://tieulun.hopto.org

nửa đàn ông nửa đàn bà khó hiểu và cả khó chịu.

Còn lại một mình, chị lấy kính đeo lên rồi thận trọng lần giở từng trang giấy... giở nhanh hơn... Giở chậm lại...Rồi lại nhanh hơn...Có lúc dừng phắc, chau mày như xăm xoi một chi tiết gì đó... Rồi lại giở...lại dừng. Cuối cùng, chị đóng ập tất cả lại, ngẩng mặt nhìn lên, tháo kính, ánh mắt lộ rõ vẻ trống rỗng, bất lực và ngán ngẩm đến tột cùng. Trước mắt chị, tập biên bản đóng bìa cứng dày cả gang tay cứ nhoà dần... nhoà dần rồi thay vào đó là khuôn mặt Năm Thành hiện lên... nở phồng, sắc nét cùng cái cười ngạo mạn và giễu cợt không chịu được.

Chị ngoắt người đi ra khỏi phòng. Cánh cửa ập mạnh lại. Khi đó, chiếc đồng hồ trên tường mới chỉ vào con số 10.

o

Người đàn ông có cái cười ngạo mạn và giễu cợt đó đang hiện diện trong gian phòng tiếp khách của mình với các đối tác làm ăn. Bên này là ông ta, Chu Thiên, Hoàng và bên đối diện là hai vị khách nước ngoài trắng hồng, sáng láng, mắt rất sắc, chưa hiểu là người nước nào.

Cuộc họp mang tính đàm phán này có vẻ đã diễn ra khá lâu và không kém phần căng thẳng nên cả hai bên nét mặt đều tỏ ra có chút mệt mỏi, lạnh lùng, thiếu hẳn đi cái không khí xã giao thường có. Trên mặt bàn là những chai nước khoáng đã cạn vơi quá nửa và những gạt tàn thuốc lá đã vun đầy có ngọn.

Vị khách nước ngoài lớn tuổi hơn chấm mồ hôi, nói câu gì đó ròn tan nghe không rõ vừa dứt, cô phiên dịch ngẩng lên hướng về phía Năm Thành, lo âu dịch lại ý của khách:

- Thưa chú! Họ nói, với một khu cảng có quy mô lớn và hiện đại như thế này, nếu Việt Nam không dựa vào kinh nghiệm, dựa vào các thiết bị tân kỳ vào hàng bậc nhất thế giới, cũng như không dựa vào đồng tiền mạnh của người Nhật thì khả năng thực thi sẽ rất ít.

- Bảo ông ta nói lại coi! - Mặt Năm Thành tối xầm.

Cô gái quay lại chuyển đạt với ông khách... Ông khách gật đầu rồi nói lại một tràng, vẫn ròn tan ... Cô gái dịch lại, mặt càng lộ vẻ lo âu:

- Họ bảo, cách tốt nhất để khắc phục tình trạng này là chỉ có sự liên kết giữa hai bên, sự liên kết đã được thử thách, đã thành truyền thống tốt đẹp giữa hai nước nhiều năm nay.

http://tieulun.hopto.org

- Tức là - Mắt Năm Thành loé sáng, không cần nhìn người phiên dịch nữa mà nhìn thẳng vào đối tác - Các ngài lại định chơi nước thượng là chúng tôi chỉ cần bỏ vốn đất, còn các ngài bỏ cả để hưởng lợi 70 phần trăm như các dự án trước? Nói cho trúng ruột, các ngài muốn tôi chuyển nhượng kín cái gói thầu này vào tay các ngài?

Cô phiên dịch ấp úng dịch lại. Vị khách lớn tuổi dường như chỉ chờ có thế, vội mỉm một nụ cười rất tươi:

- O kê!

Tưởng Năm Thành sẽ bốp chát lại ngay một câu cay độc gì đó nhưng hắn lại ngả người ra sau châm thuốc lá hút, mắt nhìn lơ đãng lên trần nhà như không dính dáng gì đến ba cái nội dung cuộc họp này cả. Mới được vài hơi, chợt Năm Thành dụi nghiến mẩu thuốc, đứng dậy, gằn giọng:

- Bảo cho họ biết! Cái trò ma mãnh làm ra bộ nước lớn ấy đã qua rồi. Không liên doanh liên kết gì hết. Nếu cầu xin hùn hạp thì cho, chứ cậy tiền, cậy thiết bị định nhảy vào ngang hông làm cha thiên hạ thì xin mời cút xéo ra khỏi đây.

Hai vị khách không hiểu chủ nhà nói gì nhưng nhìn vào nét mặt, ánh mắt, thái độ họ đã đoán được phần nào, một thái độ kỳ lạ của người bản xứ mà từ ngày vào làm ăn chắc họ chưa gặp bao giờ, chỉ mở to mắt nhìn nhau kinh ngạc...Trong đó có cả đôi mắt phân vân của Hoàng ngước nhìn lên Năm Thành. Một cái nhìn đan xen giữa tán đồng và không tán đồng.

Giây lâu, anh mạnh dạn nhìn về phía Năm Thành, gượng nhẹ nói:

- Thưa chú! Theo cháu hiểu thì đây chỉ là thói quen thương thảo của họ chứ không có ý gì xấc xược. Tư bản họ càng giàu thì càng tính chặt chẽ từng xu từng cắc nhưng nếu tâm đầu ý hợp rồi thì họ lại tỏ ra hào phóng ít ai bằng. Cũng trên những tinh thần cơ bản của chú, nếu chú cho phép cháu xin phép được thảo luận lại với họ vào những tiểu tiết cụ thể. Vấn đề quan trọng nhất lúc này là tiến độ ạ.

Năm Thành chau mày nhìn Hoàng giây lâu rồi vẻ như thấy thái độ nổi nóng của mình vừa rồi là không cần thiết, hắn gật đầu, lia bàn tay ra:

- Xin mời các ngài ta tiếp tục!

Nét mặt hai vị khách dịu đi nhưng nét mặt của Chu Thiên lại căng lên. Hắn ném cái nhìn rất lạnh về phía Hoàng và đậu lại ở đó. Cái nhìn u uẩn, nén chặt như sắp dự báo một hiểm hoạ khó tránh nổi nào đó đối với anh...

o

http://tieulun.hopto.org

Như chiếc lá mỏng manh trôi ngược dòng thác dữ, vẫn với chiếc Honda cũ kỹ, Út Thêm lại tiếp tục bon nhẹ trên đường phố chật chội. Đến một ngã tư đụng đèn đỏ, chị dừng lại. Một chiếc Zeep ngổ ngáo từ phía sau cũng trờ tới đỗ ngay bên cạnh. Một tiếng gọi " Mẹ!" từ trong xe vang ra. Chị vội nhìn sang. Trời đất! Con bé Lan Thanh đang nhô đầu ra, toét miệng cười gọi mẹ. Kế bên, khuôn mặt phong trần nhưng sáng sủa cùng cái nhìn bình thản của gã trai đập mạnh vào mắt chị. Anh ta khẽ cúi đầu chào. Chị chau mày gật đầu chào lại...

- Mẹ đi đâu mà đi một mình thế này? Xe đâu?

- Sao bảo sáng nay con có môn kiểm tra? - Chị nghiêm mặt.

- Kiểm tra xong rồi, ngon mẹ ạ! Bây giờ con đi mua mấy thứ để tối mai liên hoan văn nghệ ở trường.

- Trưa nay nếu mẹ về trễ, con cứ ăn cơm trước.

- Trưa nay con cũng không ăn đâu. Có người bao con rồi - Cô ý nhị đưa mắt về phía cậu trai.

Đèn xanh. Chị lặng lẽ nhấn ga đi tiếp. Chiếc Zeep rẽ phải. Con yêu rồi mẹ ạ! Có phải cậu thanh niên nhìn có vẻ tay chơi kia chính là đối tượng thông báo của nó hôm rồi? Yêu! Nó đã hiểu thế nào là yêu hay chỉ là một phút chớp lóe trước một phong cách đàn ông, một vẻ đẹp nam tính là lạ? Đúng là bọn trẻ hôm nay thay đổi tình cảm chỉ một sáng một chiều mà chị và thế hệ của chị không làm sao hiểu nổi. Nhưng mà...Chị chợt lặng người đi khi nhớ lại cái nhìn của gã trai. Cái nhìn lạnh quá, từng trải quá và cũng lọc lõi sớm qúa! Chao ôi, liệu cái nhìn ấy có gieo tai họa gì cho con bé tới đây không?

- Cái nhà chị kia, muốn chết à?

Câu quát của người đi đường đã kịp lôi chị trở về thực tại. Chị đánh ghi đông sang phải...

o

Trên xe, Trần Thanh đưa mắt nhìn sâu vào mặt cô gái, khiến cô bất giác ngượng ngịu:

- Anh nhìn gì mà nhìn ghê thế? Nhìn vào đường kia kìa không lại tông vào người ta.

- Không ngờ em có một người mẹ đẹp và trẻ như thế. Chỉ như hai chị em.

http://tieulun.hopto.org

- Anh chê em già chứ gì? Già sao cứ suốt ngày bám lấy người ta.

- Mẹ em làm nghề gì thế?

- Cho đoán.

- Dáng người thì có vẻ nghệ sĩ nhưng đôi mắt lại nghiêm như dân làm chính trị chuyên nghiệp hay dân sư phạm. Cô giáo cấp ba một trường chuyên nào đó, đúng không?

- Cho đoán lần nữa.

- Hay là đạo diễn phim truyền hình?

- Nữa! - Cô cười có vẻ thích thú.

- Bác sĩ sản khoa?

- Vẫn trật!

- Chuyên viên cục thuế?

- Lần cuối cùng.

- Giám đốc một công ty du lịch.

- Gì mà lại toàn những nghề sang trọng cả. Chịu chưa?

- Chịu.

- Là... mẹ em. Hết! - Cô bật cười khanh khách.

- Giá như anh cũng có một người mẹ như thế - Giọng Trần Thanh chợt buồn - Thoáng thấy con mắt mẹ nhìn em mà nôn nao cả người. Đã lâu lắm rồi, anh không còn được thấy lại một cái nhìn như vậy.

- Má anh đi... lấy chồng à?

- Không, bả chết trong chiến tranh.

- Em... xin lỗi.

- Còn ba em?

- Ơ, anh đưa em đi khao vì kết quả bài kiểm tra hay tra cứu lý lịch đó?

http://tieulun.hopto.org

- Cả hai. Khi đã để lòng với ai thì người ta thường có ham muốn được thân thiết với tất cả những người thân của con người đó.

- Từng trải nhỉ? - Cô nói để giấu đi một chút xao động.

- Ba em chắc cũng đẹp lắm?

- Lý do?

- Vì con gái thường giống cha.

- Không xấu nhưng đang đau khổ.

- Nguyên nhân?

- Vì là nạn nhân si tình của má em.

- Coi như hoà. Anh xa mẹ, còn em... vắng ba.

Chiếc xe nhấn ga cua một đường cháy bánh rồi phóng vụt đi...

o

Chiếc xe của chị dừng lại trước toà nhà có tấm biển mang hàng chữ Cục Hải Quan tô màu xanh nước biển. Một tòa nhà cũng rộng dài, khang trang không kém tòa nhà dự án kia. Vậy là thời buổi này, tất cả những trụ sở có liên quan đến tiền bạc, đến làm ăn kinh tế đều nghiễm nhiên và mặc nhiên khóac một vẻ ngoài nổi trội hơn hẳn so với những trụ sở hành chính thông thường khác. Cũng phải thôi, đang bao cấp ủ ê, một bước nhảy sang cơ chế thị trường náo hoạt thì vật chất, tiền bạc là trên hết, là quyết định hết thảy bất biết các giá trị tinh thần cội nguồn đang suy thóai đến đâu âu đó cũng là lẽ thông thường.

Nén một cảm giác nặng nề chợt nhen lên, chị dắt xe vào cổng. Lần này mọi việc có vẻ thông thoáng hơn. Người bảo vệ lớn tuổi, mặc áo lính đã bạc màu sau khi xem giấy đã lễ độ mở cửa mời chị vào ngay.

Và ngoài đường, cũng phía bên kia, người đàn ông tóc bạc vẻ trí thức lại đã dừng xe đau đáu nhìn theo bóng chị khuất dần vào dãy nhà trong cùng từ lúc nào. Ông nhìn đồng hồ rồi ghé vào một tiệm Cafe gần đấy, gọi một ly, châm thuốc lá hút và nhâm nhi từng hụm nhỏ.

Nhưng rõ ràng là cái sự nhâm nhi mang vẻ nhàn tản đó chỉ là ở bề ngoài bởi đôi mắt đăm chiêu, tư lự của ông lúc nào cũng hướng về phía cánh cổng ra vào của đơn vị Hải quan mà chị vừa bước vào. Thời gian lặng lẽ trôi đi cùng với ly Càfe sánh

quẹo cạn dần...

Rồi đôi mắt ấy cũng khẽ sáng lên khi thoáng thấy bóng chị đi ra cửa. Nhưng cũng chính đôi mắt ấy cũng tối dần lại khi chị dắt xe ra đường, nắng trưa lại soi rõ một nét chán nản và bực bội trên khuôn mặt chị.

Ông đứng dậy trả tiền rồi vội dắt xe xuống đường để lại lẽo đẽo bám theo cái dáng ngồi xiêu xiêu hơi gù xuống của chị.

Sắp đến giờ cao điểm. Đường kẹt cứng từng đoạn. Ông đạp cách chị một khoảng vừa đủ để không mất bóng. Có lúc tấm lưng mảnh gầy của chị không còn ở phía trước, ông vội vàng nhấn ga... Tấm lưng ấy lại hiện ra. Ông thở phào bám tiếp. Trời nắng gắt, có lúc chị dừng lại, rẽ vào một quán nước mía cạnh đường gọi một ly to. Ông cũng dừng lại, giả đò lơ đãng châm thuốc hút dưới một tán cây có bóng mát...Uống xong, chị đi, ông cũng đi. Hai người rẽ vào một con phố rộng dài, sang trọng. Và trước mắt họ, một toà nhà sáng choang, cao sừng sững có biển đề *Cục Thuế* đã chất ngất hiện ra. Chị dừng lại, dắt xe đi vào. Còn ông lại kiếm một cái quán nước nhỏ đối diện ngồi xuống, nhìn.

Đúng là thuế. Tại đây, xem giấy xong, cô thường trực mặc bộ đồ đồng phục màu ghi sáng có vẻ khó khăn hơn, giọng cấm cảu:

- Đồng chí có hẹn làm việc trước không?

- Muốn hẹn nhưng không thể hẹn được khi lịch làm việc của các ông ấy đã chật ních.

- Xin lỗi, không phải ông mà là bà. Bà cục trưởng.

- Vâng, bà cục trưởng, tôi nhịu lời.

- Bà cục trưởng đi Hà Nội, chỉ còn ông phó ở nhà.

- Thì cho tôi gặp ông phó càng tốt.

- Càng... tốt! - Miệng chị ta đai ra để hở một chiếc răng vàng chóe nơi khóe miệng như có hạt bắp nướng gắn vào - Nhưng đâu có tốt cho tôi. Khách đi rồi, chỉ còn mỗi cái mặt tôi chường ra chịu mắng.

- Riêng lần này, tôi đảm bảo với chị là không ai dám mắng cả.

- Lần này thôi đấy nhé! Nể chị là người của nhà nước nên tôi cứ đường đột để chị vào, nếu mấy ông có hỏi, chị liệu trả lời sao cho đừng phiền luỵ đến tôi.

http://tieulun.hopto.org

- Nhất trí. Lối nào, chị?

- Lầu hai, phòng 15.

- Cám ơn chị!

- Đừng cám vội.

Út Thêm lặng nhìn vào mắt cô ta một chút, khẽ cười rồi đi vào.

Bóng chị khuất dần vào hành lang toà nhà. Khuất trong cái nhìn dõi theo vừa hy vọng vừa vô vọng của người đàn ông trung tuổi ngồi bên kia đường. Rồi như để đốt cháy thì giờ, ông rút một tờ báo trong túi ra đưa lên mắt đọc. Trong trang đầu tờ báo, hiện rõ một dòng tit khá đậm:" Tổng công ty Thành Long vững tin bước vào một lộ trình làm ăn mới"

Đọc được mấy dòng, mặt ông nhăn lại rồi vẻ như không chịu đựng nổi nữa, ông vò nát tờ báo ném xuống rãnh nước. Bên cạnh ông, dòng người vẫn cuồn cuộn ngược xuôi xanh đỏ tím vàng hoa mày chóng mặt. Vẻ như cũng bị lây cái tiết tấu mưu sinh chóng mặt ấy, ông vội lập cập móc túi lấy vỉ thuốc, đưa mấy viên cho vào miệng, chiêu một hụm nước ngửa cổ nuốt chửng.

Có vẻ mệt, ông nhắm mắt lại như cái người thiu thiu ngủ nhưng rồi lại vội mở ra ngay. Từ phía trong cổng, bóng của Út Thêm đã lại xuất hiện. Lần này nhìn chị gầy rộc và già hẳn đi như cái người vừa đi viện về. Chào hỏi lấy lệ cô thường trực, chị dắt xe ra đường. Một cái cười khó hiểu và nhạt thếch của cô ta trườn theo.

Cái dáng gầy gầy của chị lại ẩn khuất trên mặt đường. Người đàn ông lạ mặt lại bám theo. Đến một ngã ba, chị cho xe rẽ vào một căn phố vắng hơn, có nhiều toà nhà nghiêm cẩn hơn. Một trong những toà nhà lầm lì đó mang một cái tên vô cùng quen thuộc: *Sở Công Chính*. Chị dừng lại, định dắt xe vào cổng nhưng chợt nhìn đồng hồ, lưỡng lự... rồi quay ra. Có vẻ đói và đã thấm mệt, chị bước đến một quán hủ tiếu gần đó, dựng xe, bước vào.

Ngoài này, người lạ mặt đắn đo chốc lát rồi cũng dựng xe, quả quyết bước vào theo.

o

Giấc này là giấc ăn trưa nên trong quán đông nghẹt những người. Thiên hạ ăn uống ngon lành, ngột ngạt, nóng bức và vô tư lự bất kể cái quạt to tướng dựng ở góc nhà đã mở hết công xuất mà tình hình cũng chả cải thiện được bao lăm.

http://tieulun.hopto.org

Tô hủ tiếu bốc khói thơm lựng đã đặt trước mặt mà chị vẫn ngồi chống đũa nghĩ đi đâu. Vậy là chị đã chậm hơn hắn một nhịp rồi. Tất cả những nơi chị đến mấy ngày nay hầu hết đều gặp cái cảnh đông lạnh, khép kín như thế. Chao ôi, đã lường trước, đoán trước mà khi trực tiếp va vào vẫn cứ thấy hẫng hụt cả người. Đành vậy, cứ coi như một chuyến đi thị sát thực địa để căn tọa độ cho những lần đi sau hiệu quả hơn. Chị cúi xuống gắp một cọng rau non búng đưa lên miệng. Trời đất, sao rau cỏ kiểu gì lại đắng nghét thế này? Hay là mình ốm mất rồi...

Tại một cái bàn ở góc trong cùng, người đàn ông lạ mặt đã quan sát thấy tất cả. Một vẻ xót xa hiện lên trong ánh nhìn của ông. Chiếc đồng hồ cổ kính đã bong nước mạ treo gần cửa đã chỉ vào con số 1 giờ 30. Chị nhìn nhanh vào đó, húp chút nước dùng, lấy khăn chấm miệng rồi định đứng dậy đi ra thì ông quyết định bước tới, ngồi ngay xuống trước mặt chị, giọng từ tốn:

- Xin lỗi! Chị cứ bình tâm ăn hết tô hủ tiếu đi và theo tôi là không cần phải đến bất cứ một công sở nào nữa.

- Xin lỗi, nhưng ông...ông là ai? - Chị nhìn lên, thoáng đề phòng.

- Là một người tử tế. Một kẻ hiểu chị, đứng về phía chị và đang ái ngại cho chị.

- Cho tôi?

- Vâng! Có thể chị cho tôi là một kẻ rỗi hơi đáng nguyền rủa nhưng cả tuần nay tôi cứ lẩn mẩn bám theo chị để đến bây giờ có thể mở mồm khuyên chị được câu này: Dừng lại!

- Tôi vẫn chưa hiểu và xin lỗi ông, tôi đang rất bận - Chị đứng dậy định bỏ đi.

- Tôi là người của Tổng công ty Thành Long.

Câu nói đó đã đủ sức ghìm chân chị lại. Chị mở đôi mắt to nhìn ông và từ từ ngồi trở lại...

o

Bảy Ngạnh bước từ một trong những mái lá lụp xụp còn tồn tại lác đác bên cạnh khu công nghệ cao ra sân, mặt mũi tươi tỉnh như vừa bắt được của. Tiễn ông là một cụ già chừng ngoài 80 tuổi, ăn vận xoàng xĩnh.

Bảy Ngạnh đưa cả hai tay nắm chặt tay cụ, giọng xúc động:

- Xin thành thật cám ơn những điều chú Hai vừa cho biết! Nhất định bọn cháu

http://tieulun.hopto.org

sẽ làm cho ra vụ này.

- Đó không phải là những điều của riêng tôi mà của hầu hết những bà con sống quanh đây. Nhưng xin đồng chí giữ kín cho, cứ coi như không phải lão nói. Thời buổi tai vách mạch rừng, mệt lắm!

- Dạ, đó là nguyên tắc, chú Hai cứ yên tâm. Cháu hỏi thêm, xã, huyện có biết việc này không?

- Ôi chà! Nhắc làm gì ba cái xã, huyện ấy. Biết chớ, biết nhưng họ làm thinh. Còn tại sao họ làm thinh thì già này quả thật không dám nói.

- Bí thư huyện đây tên có phải là Sáu Lành không ạ?

- Thì Sáu Lành đó chớ ai.

- Người ốm, có một bên chân cà nhắc?

- Ông ấy đó. Chú có biết à?

- Dạ, không...

- Ngay cả chú, già khuyên chú cũng nên thận trọng. Đã có không ít các đoàn nhà báo nhà đài đến đây rồi về không đó. ở đây họ không thích những người như chú đâu.

- Thôi xin phép chú, cháu đi.

Bảy Ngạnh bước qua sân ra đường. Cụ già nhìn theo, mắt chấp chới...

Thoắt trở thành một con người khác hẳn với dáng đi nhanh mạnh, cái nhìn quyết liệt, Bảy Ngạnh ung dung bước thẳng vào cổng trụ sở ủy ban. Người bảo vệ gầy quắt nhưng cái bụng lại to phính giơ tay ngăn lại, giọng rất hách:

- Ông già! Đi đâu mà như đi vào nơi công cộng vậy hả?

- Thế cậu cho rằng đây không phải là nơi công cộng mà là nơi cửa quan, nơi cung cấm thâm nghiêm chắc - Giọng ông còn hách hơn - Vào chỗ Sáu Lành, chỗ bí thư, nghe kịp chưa?

- Bí thư đang họp. Xuất trình giấy tờ!

Ông đưa tấm thẻ nhà báo đã ố vàng ra. Nhưng có lẽ viên bảo vệ này không rành nên thái độ có vẻ tỏ ra dè dặt hơn:

http://tieulun.hopto.org

- Nhà báo à? Nhà báo xin cho biết nội dung để tôi trình lên lãnh đạo.

- Chả có nội dung gì hết. Đến chơi thôi. Bạn bè cũ gặp nhau mà cũng phải trình ư? Cứ vào nói có Bảy Ngạnh, trước cùng ở trong một cánh rừng với bí thư, muốn gặp.

Viên bảo vệ lầm lầm đi vào trong một lát rồi quay ra, còn lầm lầm hơn:

- Đồng chí bí thư nói khách nào cũng chờ, thường vụ đang có phiên họp quan trọng.

- Quan trọng mẹ gì! - Bảy Ngạnh xếch mắt - Có quan trọng bằng những gì đang xảy ra ở khu công nghệ cao ngoài kia không? Mẹ khỉ! Dân tình nhà cửa thì như cái trại tị nạn mà trụ sở ở đây to tát cứ như dinh thống đốc? Coi nào!

Ông xăm xăm định đi thẳng vào. Nhanh như chớp, viên bảo vệ nhặt cây AK dựng sát tường, đưa lên ngang ngực ông, lên đạn cái rốp!

- Ông mà bước thêm nửa bước là tôi nổ đó. Đ. Mẹ ! Vừa phải thôi chớ, ông làm cái gì mà như cha người ta vậy?

Trước mũi súng rất có thể bất kỳ nhả đạn, Bảy Ngạnh sựng lại, cất một tiếng cười nhạt, không biết nên đi hay nên dừng... Đúng lúc đó, một tiếng nói đầy uy quyền từ trong vọng ra:

- Cho người ta vào!

Bảy Ngạnh nhìn lên: Một người đàn ông trung tuổi, gầy quắt đang cà nhắc, cà nhắc bước ra. Mắt ông ta tối xẫm nhưng cái miệng có hàm răng xỉn màu lại nở rộng:

- Trời đất! Có phải anh Bảy không anh Bảy?... Ngọn gió nào đưa anh lại đây vậy?

- Ngọn gió hồn cốt liệt sĩ đang than khóc ngoài kia đó đồng chí Sáu Lành, bí thư huyện uỷ ạ - Ông từ chối cái bắt tay, kể cả cái định ôm chầm của chủ nhà.

- Gớm chết, ai lại mới gặp nhau đã nói thế! - Cái miệng vẫn cười nhưng con mắt càng xầm xuống - Cứ vô đây, vô đây đã! Cũng dễ đến hơn hai chục năm lận, kể từ cái trận càn mắc dịch đó rồi ấy nhỉ? Mời, mời anh Bảy! May quá, bọn này họp cũng vừa xong.

Có thế chớ! Một cái cười ngoác vẻ đắc chí rồi Bảy Ngạnh rảo chân đi theo. Một vài ánh mắt tò mò nhìn tới rồi lại mất hút trong các cánh cửa phòng khép kín như

http://tieulun.hopto.org

cửa sà lim...Vừa vào đến phòng, chưa kịp ngồi xuống, cũng không cần biết trong phòng có những ai, Bảy Ngạnh nổ luôn:

- Sáu Lành! Thế là thế nào? Tại sao một bí thư đảng, lại là một thằng lính đã từng bị thương tích như cậu, cậu lại có thể đang tâm để cho con quái vật Thành Long kia nó ngồi chồm chỗm lên những hài cốt tử sĩ của mình? Cậu có còn là thằng đảng viên, là thằng lính nữa không đó?

- Còn. Vẫn còn, anh Bảy - Sáu Lành cười, một cái cười rất thể tất đồng thời kín đáo đưa mắt về phía hai người đàn ông khác đang ngồi trong phòng ra ý bảo ra ngoài - Thì ông anh cứ ngồi xuống đã. Chết thôi, bao nhiêu năm trôi qua rồi mà tính nết ông anh chả thay đổi chút nào cả -

- Làm sao phải thay đổi? Và thay đổi thế nào được khi cuộc sống xung quanh nó cứ diễn ra nhăng nhố thế này.

Lúc này Sáu Lành mới đi ra khép chặt cửa lại, rồi đi đến trước mặt ông, thoắt trở thành một người khác hẳn, vẻ mềm mại biến mất để thay vào đó là một cái nhìn màu chì:

- Anh Bảy! Bây giờ tôi nghe anh nói đây. Nói đàng hoàng. Lưu ý anh đây vẫn là một cơ quan đảng chứ không phải bất cứ một cơ quan nào khác. Và chắc anh vẫn còn là một đảng viên. Khi đã động đến các vấn đề thuộc về đảng thì ta nên tuân thủ các nguyên tắc mà tạm dẹp cái tình cảm cá nhân sang bên.

- Được lắm! - Ông Bảy cũng thay đổi sắc mặt, ngồi nghiêm ngắn trở lại - Với tư cách công dân chứ không phải tư cách bạn bè, càng không phải tư cách một thằng làm báo, tôi xin hỏi thẳng đồng chí bí thư huyện uỷ: Tại sao đồng chí quá biết mảnh đất ấy đang còn chôn giữ hàng chục hài cốt của cả bên này lẫn bên kia, đặc biệt là số hài cốt của anh em ta chưa kịp quy tập mà đồng chí vẫn để cho cái tập đoàn kinh tế Thành Long ấy vì lợi nhuận mà giẫm đạp lên?

- Đồng chí lấy thông tin này từ đâu?

- Từ nhân dân. Tất cả mọi người dân ở đây đều biết, chỉ trừ cấp ủy đảng của họ là không biết hay giả tảng không biết mà thôi.

- Vậy thì đồng chí nghe ý kiến chính thức của chúng tôi là thế này nhé: Không còn một cái hài cốt nào nữa hết. Tất cả có ba cái đã lấy hết lên rồi. Còn nguồn tin kia chỉ là một sự bịa đặt, vu cáo nhằm chia rẽ đảng, chính quyền với nhân dân, nhằm phá hoại công cuộc đổi mới của đảng và nhà nước, tức là có bàn tay kẻ địch thọc vào. Rất tiếc đồng chí lại cũng bị rơi vào cái bẫy đó.

http://tieulun.hopto.org

- Và tiếp tay cho kẻ địch chọc ngoáy thêm vào đảng chứ gì? - Giọng ông lại căng lên như bị động chạm đến những gì thiêng liêng nhất - Vậy thử hỏi, nỗi đau của những đồng chí đảng viên có hàng bốn, năm chục năm tuổi đảng, sự phẫn nộ của các cựu chiến binh đã kinh qua hàng trăm trận đánh, thương tích đầy người để bảo vệ đảng, bảo vệ cách mạng ở đây cũng là luận điệu của địch à?

- Đồng chí đang đi lạc đề - Bí thư ngọ nguậy thân mình.

- Vậy thử hỏi - Ông vẫn đi tiếp cái mạch của mình - Những món quà hậu hĩnh, những cái gọi là công đức, công trình chóng mặt mà cái tổng công ty kia hứa hẹn cho các đồng chí chắc cũng là luận điệu của địch chứ?

- Yêu cầu đồng chí nói năng có tổ chức!

- Rất tổ chức. Còn hơn là tổ chức. Các đồng chí có biết rằng những cái gọi là hậu hĩnh, là hứa hẹn đó có là gì khi đem cân đối nó chỉ đáng bằng một phần trăm, phần ngàn kinh phí mà họ phải bỏ ra để tiến hành toàn bộ cuộc khai quật lại từ đầu không? Rẻ quá!

- Anh Ngạnh! - Bí thư đứng bực dậy, toàn thân rung lên - Nếu không nể tình cũ, ngay bây giờ chúng tôi có thể cho bắt giữ anh vì tội thoá mạ, vu cáo chính quyền cách mạng. Nhưng thôi, những người như anh lúc này nhiều lắm, những người đã hết thời, những người không biết làm gì khác ngoài cái chỉ biết đứng ngoài sự nghiệp của đảng mà kêu rêu vì cái bức bối riêng của cá nhân mình. Bây giờ anh có thể ra khỏi đây. Chúng tôi rất bận.

Có lẽ bị bất ngờ vì thái độ quyết liệt này, ông Bảy đứng trơ ra một lúc rồi lắc đầu buồn bã, giọng nói chìm đi, đau đớn:

- Vâng, tôi sẽ đi, sẽ không bao giờ trở lại nữa, thưa đồng chí bí thư nhưng trước khi đi, tôi chỉ nói thêm một câu : Đây không chỉ là chuyện làm ăn cầu lợi, chuyện suy thoái mà cao hơn, nó còn là chuyện thuộc về đạo lý, về tâm linh dân tộc. Những hồn cốt nằm dưới kia nó sẽ không để cho các người được yên ổn mà vinh thân đâu. Nhất là đồng chí, đồng chí Sáu Lành ạ, một xã đội trưởng ưu tú mà cái đầu đã được kẻ thù treo giải hàng trăm lượng vàng, còn bây giờ là bao nhiêu lượng? Xin lỗi đã quấy quả!

Ông bỏ đi ra, đầu rũ xuống như đang chịu một sức nặng ghê ghớm nén xuống. Trong này, Sáu Lành nhìn ra, mặt tái bợt đi như cũng đang bị một cái gì đó nóng buốt thọc thẳng vào ngực...

o

http://tieulun.hopto.org

Quán nhỏ, ngõ nhỏ, giọng nói cũng nhỏ, người đàn ông lạ mặt đang kể tiếp câu chuyện của mình trước cái nhìn xanh biếc màu cây lá đổ vào của Út Thêm:

- Vâng! Tôi đúng là người của Công ty Thành Long. Nhưng chỉ là cách đây nửa năm cho đến khi cái dự án cảng trung chuyển kia ra đời. Là một chuyên viên cấp cao, nói đúng hơn là một giáo sư hàng hải được ông ta rải thảm mời về, được sủng ái và tin cậy, thấy cái dự án ấy có những điều cơ bản không ổn, tôi đã buông lời can gián nhưng ông ta không nghe. Can gián nữa, vẫn không nghe, thậm chí còn miệt thị tôi, uất và nhục quá, tôi quyết định xin về nghỉ. Cả cuộc đời làm khoa học, tôi không thể gây tội ác với đồng bào tôi được.

- Xin bác nói rõ ra một chút - Cặp mắt Út Thêm ánh xanh hơn - Tội ác gì ạ?

- Chuyện này không thể nói ở đây - Ông ta lo âu nhìn ra xung quanh - Có thể họ đang cho người theo dõi tôi...

- Tôi hiểu. Mười lăm phút nữa, tôi chờ bác tại quán " Cây Dừa" trong vườn cây Lái Thiêu. Chỗ ấy rất vắng. Tôi đi trước.

Út Thêm đi ra, mặt bình thản như chuyện gặp con người kia chỉ là một sự gặp lại tình cờ. Đến chỗ khuất, chị đưa điện thoại di động lên miệng gọi khẽ...Lát sau, chiếc xe máy đưa chị đi thật chậm và phía sau chị, một chiếc xe ôm vừa tới cũng bon chầm chậm theo...

o

Đây là một phòng tắm hơi loại sang rập theo môtip Đài Loan, vương quốc của các loại tắm hơi, Massage mà ta không dễ tìm thấy trên địa bàn Thành Phố.

Năm Thành và Chu Thiên đang ngồi sát cạnh nhau trong mù mịt hơi nước. Cả hai thân thể đỏ bầm, nhễnh nháng mồ hôi, trên người chỉ quấn qua một chiếc khăn trắng đục. Đi đi lại lại bên ngoài với dáng điệu hườm hườm là gã to lớn có khuôn mặt cô hồn đã dính vào phi vụ định ám hại Sáu Nguyện trong bệnh viện không thành hôm nào. Rõ ràng đây là một phòng tắm VIP mà các nhân viên phục vụ không được phép lui tới.

Ngồi ngả người, mắt nhắm lại, Năm Thành hỏi:

- Như vậy là lực lượng con Út Thêm bắt đầu hoạt động?

- Đúng như ta dự đoán, thưa anh. Cả tuần nay con Út Thêm đã có mặt tại hầu hết những cơ quan công quyền có liên quan đến khu cảng như sở công chính, hải quan, cục thuế, ban dự án...Thông tin mới nhất là ả không moi được một chút dấu

http://tieulun.hopto.org

vết nào hết trong tất cả các hồ sơ, chứng từ ở các cơ quan đó và đang tỏ ra hết sức chán nản.

- Tốt! Vậy là họ đã làm theo đúng cam kết. Tuần sau, nhân ngày quốc tế lao động cậu nhớ cho người đến kín đáo hậu tạ họ. Phải luôn nhắc cho họ nhớ rằng, trong bất cứ tình huống nào nếu họ biết chơi đẹp thì ta còn chơi lại đẹp hơn.

- Dạ.

- Còn khu công nghệ cao nước khoáng, nước giải khát, sao?

- Lão Bảy Ngạnh đã xuất hiện nhưng do đã dè chừng từ trước nên lão ta đang húc đầu vào đá.

- Tội nghiệp! Cái cú tông xe xuýt tử nạn năm đó vẫn chưa cho lão rút ra được một bài học nào ư?

- Thưa, lão này rất lì. Chắc chắn là lão chưa chịu dừng lại đâu. Trong trường hợp đó, em nghĩ có thể tiếp tục dạy cho lão một bài học nữa, một bài học đau đớn hơn.

- Không được. Cậu cạn nghĩ lắm! Trước khác bây giờ khác. Trước lão là người của ta, ta xử lão thế nào cũng được, giờ lão là người của con Út, bất kỳ cái gì xảy ra cho lão thì đứa ngu nhất cũng biết có bàn tay của ta dính vào.

- Dạ!

- Cái bia tưởng niệm đã xong chưa?

- Dạ, sắp. Đúng ngày mười tuần sau sẽ khánh thành.

- Không! Để đúng ngày rằm, ngày xá tội vong nhân nó mới thiêng trước con mắt thiên hạ. Làm thật rùm beng vào, mời tất cả các quan chức địa phương và cả quan chức thành phố tới. Có chuyện này cậu phải lo gấp đây. Cũng hơi cách rách đó.

- Em nghe!

- Từ nay đến hôm ấy cậu phải cho người kiếm bằng được ba bộ hài cốt cha vơ chú váo bất kỳ nào đó. Kiếm càng xa đây càng hay, tốt nhất là về miền Trung. Kiếm thêm những thứ đồ chỉ có lính giải phóng mới có như dao găm Trung Quốc, bi đông lùn, dép râu...càng cũ nát càng hay, không cũ nát thì làm cho nó cũ nát ra để đặt cạnh ba bộ hài cốt đó.

- Em hiểu - Đứng dậy - Em xin phép đi!

http://tieulun.hopto.org

- Còn chuyện nữa. Cậu còn nhớ thằng cha giáo sư hàng hải đã tự ý xin thôi việc năm rồi không?

- Lão học giả gàn dở ấy ạ? Thưa, sao?

- Không gàn dở đâu. Toàn bộ bí mật khu cảng đang nằm trong đầu lão đó. Tuy lão đã cam kết bằng tính mạng rằng sẽ không hở ra với ai nhưng cuộc đời biết thế nào được. Cho nên phải tiếp tục cho người giám sát từng đường đi nước bước của lão gắt gao hơn. Nếu có dấu hiệu lão định phản phé hay đi tìm gặp một ai đó thì...

- Em hiểu.

- Tốt nhất là tống lão ra khỏi biên giới một cách ngọt ngào và quyết liệt chớ không được gây án mạng. Nhắc lại, tôi chưa bao giờ thích chết chóc.

- Rõ!

- Giờ cậu có thể đi được rồi.

- Dạ, còn...

- Chuyện thằng Hoàng phải không? Cậu cứ yên tâm. Tuy nó là nhân sự bà Mười gửi nhưng tôi vẫn chỉ nghe nó nửa tai, nhìn nửa mắt và tin nửa đầu. Bằng từng này tuổi, làm sao tôi lại không biết thật giả.

Chu Thiên bước ra. Lát sau một cô gái trẻ măng, thân hình cao ráo có vẻ là tiếp viên Massage khẽ mở cửa bước vào. Hắn vẫn không mở mắt. Cô gái ngồi xuống, tung khăn, một thân hình tròn lẳn, căng mẩy gần như trần truồng hiện ra nếu không có bộ đồ lót dính lại. Cô lí nhí:

- Anh Hai... Em xin phép.

Hắn vẫn nhắm mắt. Cô gái không hỏi nữa, lặng lẽ ngồi áp vào, nũng nịu dùng những ngón tay búp măng thon dài bóp nắn, xoa vuốt lên khắp thân thể hắn. Hắn vẫn ngồi im. Chỉ đến khi những ngón tay liêu trai kia chuẩn bị trườn xuống chạm vào chỗ kín của hắn thì hắn chợt tỉnh, mở bừng mắt, đứng dậy, nói vọng ra ngoài:

- Gọi xe!

Gã cao lớn cúi thấp đầu vẻ đã nghe rõ rồi đưa máy di động lên miệng...Trong này Năm Thành nói với cô gái:

- Lát nữa cô ra ngoài lễ tân lấy tiền Boa. Coi như cô đã xong việc.

http://tieulun.hopto.org

Nói rồi hắn mở cửa đi ra để mặc cho cô gái ngồi bẽ bàng giữa mù mịt khói hìn theo...

o

Hóa ra vườn cây Lái Thiêu nổi tiếng cả nước bởi nét trù phú, thơ mộng của nó lúc này đã không còn được như xưa nữa. Những con sóng dịch vụ đã phá nát hồn khí u tịch của nó để thay vào những Camping, những ô dù sặc mùi nhậu nhẹt và thân xác đàn bà. Tuy vậy vẫn còn những góc khuất gần mí sông mà cánh thực dụng chưa kịp dòm ngỏ tới. Tại một trong những góc khuất xanh mát đó, họ, nhà khoa học và người nữ sĩ quan an ninh không ngồi trong quán mà cùng đi chậm chậm bên nhau trong những lối mòn xum xuê cây trái. Xung quanh họ cũng có những cặp khác đi tầm xa tầm gần. Vắng lặng và tĩnh mịch như nơi đây là một thế giới hoàn toàn khác, không dính dáng chút nào tới cuộc sống ngang ngửa, cuồng nhiệt ngoài kia, nơi chỉ cách có vài ba trăm mét. Họ đi như một đôi vợ chồng nhà giàu, lại như một đôi vợ chồng trí thức đi dạo sau những giờ làm việc mệt nhoài.

Tiếng nói nhà khoa học vang lên đều đều trộn hòa vào dòng nước đang ròng dưới kia:

- Đi theo chị một tuần nay, đã mấy bận tính nói thẳng với chị nhưng rồi lại không dám.

- Nhưng sao bác lại biết tôi mà có ý đi theo?

- Tôi đã được gặp chị một lần trong một hội nghị liên ngành bàn về chống buôn lậu của Thành Phố. Rồi tôi lại được biết chị là một sĩ quan an ninh có tiếng là tài giỏi, công minh, liêm khiết khiến cho nhiều nhà doanh nghiệp lớn nhỏ phải nể vì.

- Dạ!- Chị cắt lời để tránh đi một chút ngượng ngùng trước lời khen tặng quá thái của một người lớn tuổi - Tóm lại, bác không tán thành cái dự án ấy nên xin nghỉ. Nhưng chả lẽ họ cho bác nghỉ dễ như vậy mà không kèm theo một điều kiện gì ư?

- Có. Có chớ. Điều kiện là bắt tôi phải im lặng. Im lặng tuyệt đối. Nếu chỉ hở ra một cái gì đó dù nhỏ nhất, họ sẽ có cách nói chuyện với tôi. Chắc chị sẽ hỏi tại sao như thế mà tôi lại dám đi tìm gặp chị chớ gì? Vâng! Bắt đầu tôi cũng không có ý định gặp nhưng rồi sau đó thấy chị cực quá, nhiệt thành quá, mà lại toàn đi chệch mục tiêu nên sót ruột.

- Đúng là chệch mục tiêu thật.

- Đi theo chị thế này là rất nguy hiểm nhưng cũng cứ đánh liều. Vả lại, chỉ còn

http://tieulun.hopto.org

vài ngày nữa tôi đã sang Canada với thằng con tôi rồi, trước khi đi tôi cũng muốn làm một cái gì đó có lợi cho đất nước, cho bà con mình, và quyết định gặp chị.

Bất giác Út Thêm đưa mắt quan sát ra xung quanh. Không có tín hiệu gì đặc biệt ngoài những đôi trai gái vẫn thung thăng đi lại, hái trái.

- Tôi hiểu. Chúng tôi phải có trách nhiệm bảo vệ bác.

Chị móc di động đưa lên miệng, bấm nhanh nút, gọi khẽ:

" A lô! Tôi T7 đây. Chú ý canh chừng kỹ khu vực xung quanh cổng vườn cây nghen! Nếu thấy có dấu hiệu khả nghi báo ngay."

Một tiếng "rõ" vang khẽ trong máy. Nhét máy trở lại túi, chị nhìn thẳng vào người nói chuyện:

- Bây giờ tôi nghe bác nói đây. Cái dự án đó thực chất là thế nào?

- Là thế nào ư? - Có lẽ do cú điện thoại bảo đảm vừa rồi nên đến đây giọng ông bỗng trở nên có khí sắc - Là một dự án ma, hoàn toàn ma giáo không hơn không kém. Không. Chị đừng mất công đi lần tìm những trò ma giáo thông thường mà các nhà thầu khác thường phạm phải như cố tình hạ giá thầu xuống mức thấp nhất để không ai theo nổi, như dùng chân gỗ để tôn mình lên, như tung tiền tối đa cho những thành viên xét thầu cũng như trúng thầu rồi sau đó mới tìm mọi cách rút ruột công trình, nhập lậu và nhập khống trang thiết bị... ở đây họ cao tay hơn nhiều và cũng độc ác hơn nhiều - Ông dừng lại như bị nghẹn thở, loay hoay mở túi áo tìm thuốc.

Út Thêm nhẫn nại không vội hỏi, chị đưa ông một chai nước khoáng nhỏ để ông chiêu mấy viên thuốc màu trắng vừa lấy ra rồi nhẹ dẫn ông đến một chỗ kín đáo có nhiều vòm lá che khuất hơn, trước một khúc sông vắng có những đám bèo lục bình trôi xuôi như một đoàn quân xanh im lìm di động. Hai người ngồi xuống. Cảnh vật bên kia sông mở ra bao la.

Ông nói tiếp, giọng vẫn chưa trở lại bình thường:

- Đó là họ ăn ngay vào thiên nhiên, ăn ngay vào tính không ổn định của đất đai ông bà.

- Bác bị hen đã lâu chưa?

- Cũng mới bị sau cái đợt vừa rồi.

http://tieulun.hopto.org

- Tôi vẫn nghe bác đây.

- Vâng! Họ biết thừa cái cửa sông đó trước sau gì rồi cũng sẽ bị sóng đánh ăn mòn thành một cửa biển theo chu kỳ sinh thái nhưng họ vẫn quyết làm.

- Chu kỳ đó là bao nhiêu ạ?

- Chín mươi đến một trăm năm. Năm 1890 đã xảy ra một lần...

- Vậy chỉ còn khoảng ... mười, mười lăm năm nữa sẽ lặp lại?

- Khoảng đó.Và như thế của cải của nhân dân, của nhà nước hàng ngìn tỷ đồng sẽ đổ sông đổ biển nhưng túi tiền của họ cũng đã đầy ắp lên rồi. Lúc ấy biết hỏi ai khi chính nhà nước đã hạ bút phê duyệt.

- Thế trong quá trình phê duyệt không có một ai lên tiếng ư? Không có một cái đầu nào nhận thức ra ư?

- Có chứ. Đã có một vài tờ báo, một vài người và ngay cả tôi cũng có phát biểu đôi lần nhưng đều bị bác hết. Họ bác lại bằng chính báo chí, bằng những luận chứng nghe ra có vẻ rất xác thực của những nhà khoa học, nhà kinh tế có tên tuổi và bằng pháp lệnh nhà nước. Cái thế và tiếng nói của họ quá mạnh, nhất là một khi họ lại biết nhân danh đổi mới, nhân danh sự nghiệp Công nghiệp hoá, hiện đại hoá của đảng để thuyết trình thì ai còn nói lại được nữa.

- Thế còn bên Tổng công ty hàng hải? Với chức năng chuyên ngành về cảng biển, chả lẽ họ cũng làm thinh ư?

- Tính chất bi hài kịch nó nằm ở chỗ đó. Người ta đang lạm phát cụm từ "Đầu tư tiềm năng" mà quên mất rằng cần phải đầu tư có trọng điểm. Vì thế, cứ chỗ nào có nước là ở đó người ta đổ xô đi mở các cảng biển. Mở tùm lum. Cứ ai có tiền, có lực là mở mà không đếm xỉa gì đến chuyên ngành. Cái dự án cảng trung chuyển này cũng vậy, đáng lẽ nó phải thuộc về bên Hàng hải với tư cách không là chủ đầu tư thì cũng phải là đơn vị thi công, đằng này họ hòan tòan bị gạt ra ngoài rìa. Đây là một dự án tắt, nó gần như khước từ tất cả những doanh nghiệp thạo việc để dễ bề lừa mị.

- Tôi hiểu.

Hai người đứng dậy rời nơi bờ sông. Họ lại chầm chậm đi trong bóng mát rùm roà của vườn cây. Im lặng. Mỗi người đuổi theo một suy nghĩ riêng của mình...

Nét mặt chị tự nhiên nhăn nhíu lại như vừa có một cơn đau tim ập đến. Giọng chị lắng xuống như tự nói với chính mình:

http://tieulun.hopto.org

- Chả lẽ một mình hắn, một mình con người đó lại có thể vô hiệu hoá được cả một bộ máy điều hành ư? Có thể như thế được ư?

- Một mình à? Tôi không tin! - Ông nhìn xuống đất rồi lại nhìn lên, vẻ mặt tỏ ra tuyệt vọng ghê ghớm - Không một cá nhân nào, dù gian hùng đến mấy có thể làm được việc ấy. Tôi nói chị nghe rồi bỏ, bởi chính tôi cũng không dám tin vào điều mình nói. Đó là phía trên ông ta, trên tầng cao ấy hình như có một cá nhân nào hay một thế lực siêu hình nào che chắn, bật đèn xanh.

Chị khẽ vấp một cái như chính câu nói đó làm chị lạng người đi.

.. Hắn là một con kỳ nhông đổi màu, có thể chui qua được mọi kẽ hở của pháp luật và đập đuôi vào công luận. Muốn làm được điều đó, hắn phải có sự che chắn ở trên cao, trên rất cao..

Câu nói của ông Bảy chiêm tinh hôm rồi bỗng trỗi dậy, quẫy đạp, rít rẩm trong đầu chị. Trời ơi! Liệu có điều đó thật không? Nếu có thì thế lực đó, con người đó là ai? Không, chị không tin, không thể tin. Nếu điều kinh khủng đó có thật thì cuộc đời này còn gì để tin được nữa! Không...

Thóang thấy sắc mặt chị tái đi, ông khách vội hỏi:

- Chị... chị có sao không?

Chị bừng tỉnh, quay lại nắm chặt tay ông:

- Cám ơn bác! Cám ơn bác nhiều lắm! Đất nước này còn có những người như bác thì mọi sự chưa đến nỗi bỏ đi cả đâu. Bác vừa nói với tôi tới đây bác sẽ ra đi. Tuỳ bác. Bác cứ tạm lánh một thời gian nhưng nhất định rồi sẽ có ngày bác trở về. Khi đó chắc chắn mọi sự sẽ sáng sủa hơn thế này rất nhiều. Bác cứ tin ở chúng tôi.

- Vì tin nên tôi mới đi theo chị, mới nói với chị tất cả những điều tôi không thể không nói.

Cùng lúc, tại phía cổng, có hai người đàn ông đi nhanh vào vườn, vừa đi vừa sục mắt vào tất cả những ngóc ngách có thể sục được mà một trong hai người đó không phải ai khác ngoài chính gã mảnh khảnh có mặt ở nhà thương đêm nào.

Hành động ấy không qua khỏi cái nhìn sau cặp kính mát của người lái xe ôm mặc quần soọc, anh quay người nói khẽ vào máy:

- A lô! Có hai tên vẻ khả nghi đang đi vào. Rất có thể là tay chân của Năm Thành.

http://tieulun.hopto.org

Trong này nghe xong di động, Út Thêm hơi giật mình. Chị nhìn sang nhà khoa học, nói nhanh:

- Có thể là chúng đó. Không sao, bây giờ tôi đi tắt sang lối cổng sau, bác cứ đi ra cổng trước bình thường, coi như đi dạo.

Nhà khoa học cũng nắm lấy tay chị:

- Nói được ra thế này là lòng dạ tôi đã nhẹ đi nhiều. Dù tới đây có gì xảy ra với tôi, tôi cũng không ân hận. ở lại, chị nên giữ mình.

Trong buổi chiều bên sông, hai con người nhìn sâu vào mắt nhau muốn nói nhiều điều nữa nhưng lại không thể nói, không kịp nói. Phía đầu cổng, cách chỗ này vài rặng cây rậm lá đã thoáng thấy bóng của hai gã săn người đang nhâng nháo tiến đến gần.

Chị vội ngoắt người đi khuất vào một khóm cây và biết mất trong ngàn lá. Còn lại một mình, ông gíao sư lững thững bước ngược lại. Đến trước hai gã, không thèm nhìn chúng, ông vẫn bước đi. Bước luôn qua mặt chúng. Bốn con mắt nhìn xóc xói về phía sau nơi ông vừa đi tới tịnh không thấy gì, gã mảnh khảnh vung tay đập văng một chùm chôm chôm rơi xuống đất, văng tục:

- Mẹ! Hỏi rát cổ, nhìn mỏi mắt mới tìm được đến đây, rút cục chỉ gặp một thằng già không thèm nhìn mình nửa mắt. Cũng nhục!

Tại cổng sau, Út Thêm đã ra đến mặt đường. Chiếc xe máy của người chiến sĩ công an giả dạng xe ôm đã chờ sẵn chị ở đó. Xe nổ máy bon về hướng nội thành. Đi được một đoạn, chị gọi vào Mobi :

- *"A lô, nhà hàng Dạ Lan đấy à? Vâng, tôi là khách muốn đặt một bàn gấp trong ngày nay. Chúng tôi muốn có một cái thực đơn thứ thiệt chứ không phải thứ thực đơn in sẵn đâu. Vâng! Thực đơn thứ thiệt, càng chi tiết càng tốt...Chúng tôi sẽ thanh toán đầy đủ vào tối mai, tối mai, vâng!"*

Đầu giây đằng kia, trong phòng làm việc riêng của mình ở Tổng công ty Thành Long, Hoàng đang áp máy di động vào tai...Nghe xong, mặt anh thoáng thần ra.

http://tieulun.hopto.org

29

Chưa bao giờ ngành kinh doanh khách sạn Thành Phố làm ăn lại có vẻ xông xênh như bây giờ. Thôi thì đủ loại to nhỏ, công tư, ít sao nhiều sao, nội thành ngoại thành...cứ đua nhau mọc lên như nấm sau mưa.

ở một khách sạn loại đầu bảng như thế, khách đến nghỉ đi lại, ăn uống, bơi lội, Dancing...hầu hết là dân Tây và dân châu A có máu mặt mang quốc tịch như Nhật, Đài Loan, Korea và cả A Rập...Một thế giới ảo mộng thiên đường hiện ra với tất cả những tiện nghi tân kỳ nhất phục vụ cho cuộc sống hưởng thụ và kiếm sống của con người.

Vì vậy sự lọt thỏm vào một vài đôi người Việt kiểu như Trần Thanh và Thu Mây, một Diva ca nhạc thời thượng không chỉ riêng của các tỉnh phía nam đang sánh vai nhau bước qua cửa quay vào tiền sảnh kia cũng là một điều hy hữu. Dường như thời hiện đại, hai cái từ Khách sạn và Ngôi sao, Hotel và Star, Mussic và Diva...thường đi liền với nhau như một cặp bài trùng đồng nghĩa nhưng đa chiều. Điều đó đang được minh chứng bằng việc vừa nhận ra cô, lập tức các vị khách người Việt, cả lác đác khách ngoại quốc và các nhân viên phục vụ đã vội đi đến, chạy đến, chặn lại xin cô chữ ký. Vẻ như đã quá quen với công việc này, Thu Mây vui vẻ ký tặng tất cả với một nụ cười duyên dáng luôn thường trực trên môi. Thỉnh thoảng cô lại khẽ nhìn sang Thanh như ngầm nói: Anh thấy chưa? Bạn gái của anh có giá thế đó. Nhưng nét mặt Trần Thanh vẫn lặng phắc, có lúc còn đánh mắt lơ đãng nhìn đi đâu.

Bỏ mặc những người hâm mộ ở đó, rất tự nhiên, họ thỏai mái bước vào thang máy đi lên tầng 5. Ra thang, cũng vẫn tự nhiên và rất đỗi quen thuộc, họ đi theo hành lang, mở cửa một phòng bước vào. Phòng đẹp, trang trí cầu kỳ có hoa tươi, có tranh nguyên bản và khi cô gái mở tủ lạnh thì trong đó đã đầy ắp những thức ăn nguội, rượu bia, hoa quả tươi rói.

Với tất cả vẻ cuồng nhiệt của một thiếu nữ đang căng tràn sức sống, chưa kịp để cho bạn trai tĩnh trí, cô đã ôm ghì lấy anh hôn lên khắp mặt, miệng rên rỉ:

- Em nhớ anh quá... Em cần anh biết chừng nào Thanh biết không?

Gã trai vẫn đứng im. Chỉ đến khi cô gái lần mở khuy áo, hôn vùi trên khắp bộ ngực khá nở nang rám nắng của gã thì sự đam mê của giống đực mới từ từ trỗi dậy. Sự thèm thuồng đã được đánh thức, anh ta bế xốc cô lên giường và không cần gượng nhẹ gì cả, thô bạo giật phăng, xé tung, ném xuống tất cả những gì có trên

http://tieulun.hopto.org

thân thể cô. Một khuôn ngực no tròn, một tấm thân căng mẩy hiện ra cuộn sóng cuộn bão, bồng bềnh. Anh ta ập người xuống. Cô gái ngật đầu ra sau, lại rên rỉ:

- Em... Em thích cái điên này của anh. Trời...điên nữa, tàn bạo nữa đi anh. Em... em chết mất...

Thân thể họ ngào trộn, hòa tan, nuốt chửng, nhẫy nhụa, biến mất chỉ còn cái nệm giường rung lên, te tua, bay bổng như tấm thảm Ba Tư để rồi khi hạ xuống, nó chỉ còn là sự hóa thân của những nhịp thở rã rời, no nê.

Lát sau, cơn động dục đã xong, cả hai nằm đuỗn ra, mồ hôi nhếnh nháng. Cô gái trườn dậy, lại hôn lên khắp thân thể anh chàng, hôn lên môi, hôn vào đôi mắt đang nhắm lại mệt mỏi, vẫn giọng nói cuồng si chưa thoả mãn:

- Anh là thánh thần hay quỷ sứ mà mỗi lần thế này anh lại làm em khốn khổ khốn nạn vì tơ tưởng, vì thèm khát. Bắt thường anh đó.

Trần Thanh vẫn nằm im như tên tà đạo thời trung cổ vừa bị tòa pháp hình xử tội rút ruột. Cô gái ngồi dậy bước vào Toalet. Tiếng nước xối theo chiều dọc và thân hình uốn lượn hiện ra mờ mờ sau tấm rèm mỏng. Gã trai mở mắt rồi nhìn đồng hồ. Hắn cũng ngồi dậy, uể oải mặc lại quần áo, xỏ giày...

Thu Mây đi ra, bờ vai trắng mịn còn đọng những bụi nước li ti, tròn mắt:

- Anh đi đâu vậy? Chúng mình có cả một ngày hôm nay kia mà.

- Có chút việc - Thanh nói, mắt không nhìn lại.

Chỉ có một chiếc khăn tắm quấn hờ, cô gái đi đến trước mặt hắn :

- Hôm nay anh khang khác thế nào ấy?

- Hình như tối nay em có suất hát?

- Suất nào em cũng bỏ. Em chỉ cần được ở bên cạnh anh thôi.

- Chà! - Hắn cười nhẹ - Dạo này khẩu khí có vẻ ngôi sao lắm nhỉ? Mỗi suất hát ba, bốn chục triệu mà nói bỏ là bỏ dễ vậy ư?

- Em chán tiền rồi. Giờ em cần cái khác có giá hơn tiền kia.

- Đàn bà hay thiệt! - Hắn lại cười nhẹ, tiếp tục mặc áo - Không có thì làm mọi cách để có, có rồi lại khinh ghét ngay.

http://tieulun.hopto.org

- Tại anh đó.

- Bao giờ lỗi lầm chả tại bọn đàn ông.

- Chính anh đã tạo cho em cái giá như hôm nay và cũng chính anh lại làm cho em thấy cái giá đó chả có nghĩa gì - Nằn nì - Thanh! Em cần anh. ở lại với em đi! Cả tháng nay rồi em mới được gặp anh.

- Còn trước đó?

- Anh muốn nói đến cái đám đông hâm mộ xanh đỏ tím vàng suốt ngày đêm lượn lờ quanh em?

- Đại khái vậy.

- Vô nghĩa hết. Họ chỉ làm cho em thêm thèm nhớ anh.

-Tưởng trong số đó cũng có nhiều tay cũng khá lắm đấy chớ. Việt kiều này, doanh gia có cỡ này, nghệ sĩ thứ thiệt này và cả các quan chức có hạng nức tiếng ga lăng và tiêu tiền chùa như nước nữa?

- Có anh rồi, ráo trọi bọn họ đều trống rỗng, nhạt hóet, không thể chuyện trò được nửa phút.

- Chao, cái thằng tôi lại có giá ghê thế kia ư? Cám ơn!

- Anh nói cái gì? - Con mắt làm mí lót của cô khẽ trợn lên.

Đến lúc này gã trai mới quay lại nhìn thẳng vào cô, giọng lạnh tanh:

- Vậy em muốn gì ở tôi? Em muốn tôi là nô lệ suốt đời cho em chắc?

- Không! - Cô gần như quỳ xuống - Em sẵn sàng nô lệ cả đời cho anh, miễn là được gần anh, chăm sóc anh.

- Lại rơi vào sự lãng mạn của thế kỷ 15 rồi đó, cô bé ơi!

- Em không lãng mạn mà con người em, trái tim em nó mách bảo em vậy.

- Muộn rồi!

- Sao? - Cô gái mở to mắt sửng sốt.

Trần Thanh ngồi xuống, nhìn cô với vẻ xa lạ:

http://tieulun.hopto.org

-Thứ nhất là tôi chưa hề nghĩ đời mình sẽ ràng buộc với một ai. Thứ hai, xin lỗi nghen, trái tim ngựa hoang của tôi thuộc về người khác rồi.

- Anh là thằng khốn...

Thu Mây giơ tay lên định tát, Trần Thanh chặn lại, xoay nhẹ, thả xuống.

- Đừng làm quá, cô bé! Tôi nghĩ rằng thời gian ràng buộc với cô thế là đã quá dài trong khi với bất cứ một con đàn bà nào khác, kể cả siêu mẫu hay hoa hậu, á hậu, tôi chỉ có thể chi cho một khoảng thời gian bằng nửa. Vậy cô còn đòi hỏi gì nữa?

Như bị tạt cả một bình a xít vào giữa mặt, cô gái sững người trong giây lát rồi từ từ rơi người ngồi xuống giường, ôm mặt khóc nấc lên... Lát sau, cô ngẩng lên, nước mắt nhòe trên mặt:

- Anh Thanh... Anh không định nói vậy, đúng không?... Anh chỉ muốn thử tình cảm của em thôi, đúng không?

- Tôi đã qua cái thời kỳ thử thiếc vớ vẩn ấy rồi.

- Sao anh bảo rằng em là người mà anh hằng đi tìm giờ mới gặp, rằng có được em rồi anh sẽ không còn mơ tưởng đến bất cứ một tấm thân nào khác nữa?

- Khi vào cơn, thằng đàn ông nào chả nói bằng một giọng như vậy. Nhưng cuộc đời cũng như tâm hồn con người có bao giờ đứng yên tại chỗ.

Vẫn ngồi, mang tâm trạng con thú bị tổn thương, cô gái nhìn lên hắn như nhìn một vật thể xa lạ...Có lẽ chính cái nhìn ai oán và trống không đó đã khiến cho hắn có chút mủi lòng, hắn đỡ cô dậy, giọng mềm hơn:

- Đứng lên nghe anh nói này! Nói chung là không nên yêu anh, càng không nên gắn bó lâu dài với một người như anh. Anh là vậy và mãi sẽ là vậy, một con sói hoang. Anh xin lỗi em! Dù sao cũng cám ơn em đã đem lại cho anh những phút giây cuồng nhiệt mà không phải cô gái nào cũng có khả năng đem lại - Hắn rút trong túi ra một tấm Séc, ký một chữ rồi đặt trước mặt cô - Đây là một chút gọi là để cho em làm vốn nếu mai mốt không còn là Diva nữa. Có khó khăn gì cứ gọi cho anh. Tạm biệt!

Nói rồi hắn quay người đi ra. Thu Mây ngồi lại như hóa thạch... Hồi lâu cô bất giác cầm tấm Séc đưa lên, cười héo hắt:

- Năm mươi ngàn đô à?... Cái giá cho một cuộc tình lầm lỡ chỉ có vậy thôi ư?

http://tieulun.hopto.org

Cô cười hấc lên một tiếng rồi xé vụn tấm Séc ra làm nhiều mảnh, tung lên...

http://tieulun.hopto.org

30

Về đêm, cả khuôn viên khiêm nhường của Công ty vắng tanh như chùa, chỉ có những ánh đèn xanh lét ma quái, rờn rợn ở đâu đó hắt ra. Bóng những nhân viên bảo vệ như những bóng ma lảng vảng chỗ này chỗ khác. Thỉnh thoảng lại một vệt đèn pin chém sâu vào các góc tối, gợi lên nơi đây là một cái nhà mồ, lại giống như một nhà tù được canh phòng cẩn mật.

Từ ngòai mặt lộ, Hoàng tự lái xe đi vào cổng. Một nhân viên bảo vệ dáng to cao, bặm trợn ăn mặc như cảnh sát Mỹ bước ra. Nhận ra Hoàng là ai, anh ta cung kính cúi đầu chào rồi bấm nút cho cánh cửa sắt nặng nề tự động mở ra. Cố vấn đặc biệt của tổng giám đốc có đột xuất đi sớm về khuya thế này cũng là chuyện thường.

Xe tiến vào sân, dừng ở một góc kín. Hoàng bước xuống, đi lên cầu thang rồi dọc theo cái hành lang hun hút gió đi về phòng làm việc của mình. Nương theo gió, giọng nói thân thiết qua điện thoại của người nữ chỉ huy trực tiếp như vẫn còn ngọt ngào đọng lại bên tai: "*...Chúng tôi đang cần một thực đơn thứ thiệt chứ không phải thực đơn trên giấy, bảng thực đơn càng chi tiết càng tốt. Vâng, cần ngay, rất cần...*" Vâng, chị Ut ơi, Hoàng đã nghe rõ rồi và lúc này Hòang đang thực thi mệnh lệnh của chị đây. Nghe giọng nói biết chị không được khỏe, mấy ngày giang nắng đi tìm tài liệu vừa rồi chắc đã vắt kiệt sức chị rồi phải không? Hoàng thương chị quá, rất thương nhưng không biết làm gì hơn. Chỉ mong chị đừng ngã bệnh lúc này...

Anh dừng trước một cánh cửa nặng nề đóng kín, móc chìa khoá tra ổ, mở ra, ngỏanh nhìn vuốt theo hành lang một chút rồi bước nhanh vào, khóa trái cửa. Ngọn đèn xanh được bật lên soi rõ một căn phòng nhỏ có trang bị nhiều máy tính, tủ sắt loại chuyên dụng để cất giữ hồ sơ.

Anh đi ra phía cửa sổ, khẽ vén rèm nhìn xuống sân, nhìn ra cổng, ra cả mặt đường lớn rồi khi đã chắc mẩm mọi sự vẫn bình thường, anh nhanh nhẹn quay trở lại mở cánh tủ sắt lục tìm, lấy ra một đĩa mềm trong hộp đĩa, nhét vào ổ cứng của chiếc máy tính xách tay đặt trên bàn rồi mở công tắc. Trên màn hình xanh lét chỉ hiện lên những dòng chữ tiếng Anh vô cảm. Anh nháy chuột... Vẫn tiếp những dòng chữ vô cảm. Dừng một chút, lại nháy chuột. Lại hiện...Vẫn chưa được. Vầng trán anh căng ra. Một vài giọt mồ hôi đã lấm tấm xuất hiện.Nháy nữa... Đến một faile, vẻ như đã tìm được mã khoá, ngón tay anh bấm mạnh. Tức thì một loạt những con số xuất hiện theo hàng dọc rồi lại hàng ngang chi chít. Nét mặt nhẹ bỗng, sáng rỡ, anh nhìn như nuốt lấy từng con số rồi nhanh chóng tiến hành những thao tác cuối cùng để ghi nó lại...

http://tieulun.hopto.org

Mải dán mắt vào máy, anh không hề hay rằng dưới cổng cũng đang có một chiếc xe khác êm ru tiến vào. Đã quá quen với màu xe, viên bảo vệ vội chạy ra định ấn nút cửa thì Chu Thiên bước xuống, phảy tay bảo không cần. Anh ta nhìn lên căn phòng duy nhất đang sáng đèn trên lầu hai như một con mắt lòa độc nhỡn, hất cằm:

- Ai trên đó?

- Dạ, ông cố vấn Hoàng ạ!

- Có ông chủ cùng đi không?

- Dạ, không.

- Lâu chưa?

- Dạ, mới được một lúc.

- Tối nào cũng đến à?

- Dạ, thỉnh thoảng. Cho xe vào chứ ạ?

- Khỏi.

Chu Thiên theo lối cửa ngách đi vào. Và với những bước chân đi êm như chân mèo, hắn lần theo thang gác... đi dọc theo hành lang...cũng dừng lại ở trước cánh cửa nặng nề đó một chút, nhếch mép cười vô nghĩa rồi lặng lẽ đi tiếp lên lầu ba, mở cánh cửa phòng có ba chữ "*Trợ lý Tổng giám đốc*" của mình bước vào.

Đến trước một màn hình, hắn lặng lẽ bật máy. Hình ảnh Hoàng hiện ra cùng với chiếc tủ sắt phía sau cánh vẫn mở toang hóac. Đó là màn hình của hệ thống Camera bí mật mà có lẽ chỉ hắn và ông chủ của hắn mới có quyền xử dụng. Đôi mắt lạnh như mắt ma của Chu Thiên găm chặt vào đó, xăm xoi...

Rồi như đã phát hiện ra điều gì lại cũng như chưa phát hiện ra điều gì thật cụ thể, hắn khẽ cười lên một tiếng hiểm ác rồi tắt máy. Bước ra. Khoá cửa. Nhẹ chân đi xuống. Vẫn những bước chân mèo nhưng nhanh hơn. Đi qua cánh cửa nặng nề, đôi mắt ấy lại loé sáng giống một lần chớp phóng xuyên qua như muốn thiêu cháy cái sinh vật người đang ngồi âm thầm ở bên trong.

o

Trong phòng, hình như mơ hồ nghe được tiếng chân đi, dù rất nhẹ, Hoàng bất giác dừng lại, mắt nhìn nhanh ra cửa...rồi vẻ như không phát hiện ra được điều gì

khác lạ, anh lại xoay người chú mục vào nhữngcon số tiếp tục hiện ra...

o

Dưới cổng, đi qua chỗ bảo vệ, Chu Thiên dặn:

- Cứ để ông cố vấn làm việc. Dự án sắp khởi công, cả công ty phải làm việc cả ngày đêm. Đừng nói tôi đến đây.

- Rõ ạ!

Chu Thiên lên xe nổ máy đi khuất. Người bảo vệ nhìn theo... rồi lại nhìn lên phòng của Hoàng, khẽ lắc đầu không hiểu mà lại như hiểu...

Toà nhà Công ty nhòa dần trong đêm và cái ánh đèn trong phòng Hoàng cứ le lói, chập chờn, yếu ớt hắt ra như báo hiệu một điềm chẳng lành sẽ tìm đến với anh nay mai.

http://tieulun.hopto.org

31

Các cơn sốt thời trang, người mẫu, hoa hậu, nhạc nhẹ ... đã làm cho cái thành phố có tuổi thọ 300 năm này như trẻ lại. Có thể nói lượng thanh niên kéo đến vũ trường và lượng thanh niên tìm đến các tụ điểm âm nhjac ngang bằng như nhau. Đối với các nhà lãnh đạo và quản lý phần hồn con người rõ ràng đây là một tín hiệu đáng mừng.

Khi Trần Thanh tìm được đến câu lạc bộ thanh niên theo lời mời của Lan Thanh thì đêm nhạc đã bắt đầu được một lúc. Một tiết mục múa trẻ trung, tung thăng nhại theo kiểu Tây Ban Nha của một đôi trai gái đang diễn ra trên sân khấu. Phía dưới khán giả ngồi chật cứng, hầu hết là lớp trẻ mà vẻ háo hức cuồng mê cứ tràn ra không kìm được.

Biết là Lan Thanh còn đang bận cho tiết mục riêng của mình ở sau sân khấu, gã lặng lẽ len vào số ghế trên một hàng VIP, ngồi xuống.

Như ngẫu nhiên và lại cũng như tất nhiên, Cầu tối nay cũng có mặt. Anh ngồi phía sau gã cả chục hàng ghế chìm trong bóng tối nên không nhìn thấy gã đi vào. Chỉ khác lần này anh không ngồi một mình mà bên cạnh anh còn có một cô gái khác mang vẻ đẹp lộng lẫy và kiêu sa nhưng hơi buồn. Đó chính là Thu Mây, cô ca sĩ Diva đã bị Trần Thanh quyết định bỏ rơi trong khách sạn. Vẻ đẹp và tên tuổi của cô nổi bật đến nỗi, đã có không ít những ánh mắt cả con trai lẫn con gái tò mò nhìn đến, chỉ trỏ, ngầm tỏ ý hâm mộ và thán phục nhưng không tiện lên tiếng. Còn Cầu, ngồi bên cạnh, mặc kệ cho trên kia sôi động thế nào, mặc kệ cả những thái độ tỏ rõ sự tôn vinh tài năng của cô bạn, vẻ mặt anh vẫn dửng dưng, như có điều gì bồn chồn, chờ đợi, khiến cho Thu Mây thỉnh thoảng phải liếc mắt nhìn qua hoặc chốc chốc khẽ huých nhẹ một cái:

- Kìa, Cầu, bạn không thích à?

Cầu cười, không trả lời. Thu Mây cũng mỉm cười như đã quá hiểu tính hiểu nết người bạn của mình. Cô đưa anh một cái kẹo bạc hà, nắm hạt hướng dương...Cầu nhận lấy nhưng vẫn để nguyên trên tay. Anh đang nóng lòng chờ đến tiết mục của Lan Thanh. Tất nhiên là Thanh không mời anh nhưng nghe bạn bè rỉ tai tối nay tại đêm nhạc sinh viên có một giọng hát nữ mới chuyên về dân ca mê ly lắm, đoán đó là Thanh, chỉ có thể là Thanh bởi chính anh đã từng nhiều lần được nghe Thanh hát dân ca rồi nên anh quyết định đi. Vừa lúc gặp Thu Mây, cô bạn học phổ thông ngày nào đang lang thang buồn như một tàu lá úa trên hè phố vắng, thế là rủ đi luôn.

http://tieulun.hopto.org

Trên kia, điệu múa vừa dứt trong những tiếng vỗ tay cuồng nhiệt, cả những tiếng huýt gió, tiếng Bis! Bis! tán thưởng ồn ào. Cô gái MC trong tà áo dài xanh đẹp như người mẫu thời trang bước ra, giọng nói như có gió thổi bên trong:

- Xin cám ơn sự nhiệt thành của các bạn. Thưa quý vị và các bạn, trong buổi giao lưu sinh viên đêm nay, chắc quý vị và các bạn đang mong chờ một giọng ca mượt mà, trữ tình, thấm đượm chất dân ca mà các bạn đã nhiều lần được thưởng thức, đã hằng ngưỡng mộ. Giọng ca đó đêm nay cũng có mặt ở đây cùng chúng ta để buổi giao lưu học đường này thêm phần sau lắng, sôi động. Đó là giọng ca Lan Thanh, sinh viên năm thứ tư trường luật. Xin mời Lan thanh!

Nhiều tiếng xì xào nổi lên... Và khi Lan Thanh bước ra, cũng với tà áo dài nhưng trắng trong, tinh khiết, ở dưới thay vì những tràng vỗ tay chào đón rôm rả như thói thường thì tất cả lại lặng đi. Dường như đứng trước một cái gì quá trắng trong, quá tinh khôi, người ta chẳng thể xô bồ, ồn ã như bình thường được nữa. Ngồi hàng ghế đâu, Trần Thanh cũng im lặng, chỉ hướng cái nhìn lên cô, khẽ mỉm cười.

Sau một chút bối rối, cô nói:

- Hôm nay Thanh xin đem đến cho quý vị và các bạn một bài hát ngợi ca mối tình đau khổ và thiên thần của chàng Trương Chi do một nhạc sĩ nổi tiếng phía Bắc mới sáng tác gần đây. Hát bài này, Thanh chỉ muốn nói cùng với các bạn một điều: Một tình yêu tinh khiết chỉ có được khi tình yêu đó phải trải qua những đau đớn tưởng chừng như không thể qua nổi...

Mới nói đến đó, ở dưới đã rộ lên những tràng vỗ tay tán thưởng bất thần. Sự tán thưởng dứt, Lan Thanh nói tiếp, giọng càng bối rối hơn:

- Bài hát này Thanh xin hát tặng mẹ, người mẹ mà đêm nay do công việc không thể có mặt ở đây. Và tặng cho... một người bạn trai tốt bụng và yếu đuối không biết lúc này đang ở đâu...

Có tác dụng như một mạch điện chạy ngầm, câu nói chân thành, da diết đó vọng xuống đã khiến cho Cầu thoắt rùng mình rồi sau đó lặng đi, thở mạnh. Ngồi bên cạnh, rất nhạy cảm thoáng nhận ra điều ấy, Thu Mây nhẹ đặt bàn tay mình lên tay bạn vẻ thấu hiểu, vỗ về, an ủi. Hơi thở của Cầu bình lặng, thỏang nhẹ dần đi.

Ngồi ở phía trước, cũng câu nói đó đã làm cho nét mặt Trần Thanh xạm tái lại nhưng sắc thái ấy diễn ra không lâu, liền đó hắn bật lên một tiếng cười nhạt, cái cười ngạo mạn, tự tin, như không chấp, như chuyện vặt, vớ vẩn!

Trong tĩnh lặng, dưới ánh sáng dịu dàng buông tỏa, tiếng hát của Lan Thanh bắt

http://tieulun.hopto.org

đầu cất lên khe khẽ, lúc rì rầm tâm tình, lúc vút cao kiêu hãnh, lúc lại duỗi bằng mệt mỏi để rồi sau đó lại bật lên như tiếng kêu thao thiết đứt ruột của một tấm tình rách nát không được đáp lại...Chàng Trương Chi đang hát giữa dòng sông, nước mắt Trương Chi nhỏ xuống giữa cuộc đời...

Ngồi trong bóng tối, Đôi mắt Cầu mở to nhưng đầu óc váng vất như không nghe không nhìn thấy gì cả. Tiếng hát trong trẻo đã đưa anh trở lại với những kỷ niệm không bao giờ quên được của hai người suốt những tháng ngày qua...

Đúng, làm sao có thể quên được khi càng cố quên lại càng nhớ ...Mùa mưa rồi lại đến mùa khô, anh dắt tay em chạy như bay trong vườn cao su mùa thay lá vàng rực...Thác Mơ, em nhỏ bé nép sát vào anh trong tiếng tiếng nước đổ, trong âm vang tiếng vọng của đại ngàn...Ngõ đêm, cả hai xì xụp bên tô mì nóng, cay bỏng lưỡi mà vẫn nhìn nhau cười...Bãi biển chiều ấy sao buồn thế, em ngã, miếng vỏ hào cứa rách bắp chân, anh cúi xuống hôn khô những giọt máu thắm đỏ như mặt trời...Yêu anh nhưng em chưa bao giờ nói, chỉ nhìn. Còn anh, thương em tận đáy lòng nhưng anh cứ để cho em phải tranh luận phải cãi vã đến chia tay...Em biết không, chiều biên giới u buồn ấy nhìn em bước lên chiếc xe người khác, nhìn em bay nhảy như một con thiên nga trên sân quần vợt với người ta, anh đã đau đớn khôn tả biết dường nào....

Anh nhắm nghiền mắt lại. Kế bên, Thu Mây một lần nữa lại nhẹ cầm lấy tay bạn rồi không hiểu sao, nước mắt cô cũng rịn ra...

Đó cũng là bài hát kết thúc đêm ca nhạc giao lưu của tuổi trẻ Thành Phố với những bó hoa tung lên, bay lên tặng cho ca sĩ nghiệp dư. Và giữa bàu không khí náo hoạt ấy, trong khi thiên hạ đứng cả dậy vỗ tay kéo dài, Trần Thanh vẫn ngồi, hai bàn tay khẽ chạm vào nhau như không vỗ.

Sự nồng nhiệt của khán giả kéo dài đến tận lúc Lan Thanh ra về. Cô lúng túng thật sự trong sự xúm xít vây quanh của các bạn trẻ ngoài tiền sảnh, có người xin chữ ký, có người bộc lộ qua lời nói nhiệt thành:

- Xin chúc mừng Lan Thanh!

- Cám ơn bạn đã cho chúng tôi được nghe một bài hát lâu lắm mới lại được nghe.

- Khuyên bạn một câu nhé: Bỏ cái trường luật ấy đi! Nếu theo nghề ca hát, tin chắc bạn sẽ là một ngôi sao.

- Hát hay thế sao chị không đi thi tiếng hát truyền hình toàn quốc chị Lan

http://tieulun.hopto.org

Thanh ơi!...

Xúc động, cô chỉ biết gật gật rồi lại lắc lắc chứ không biết trả lời thế nào.

Đứng chờ ở một góc, Trần Thanh nghe thấy hết, nhìn thấy hết, trên miệng vẫn chỉ là một nét cười cố hữu. Và chính anh ta cũng đang bị những cô gái khác có lẽ là quen biết ngẫu nhiên gặp lại vây quanh, nhưng phần lớn là những cô có dáng ăn chơi điệu đàng, nhan sắc nổi bật, diện Modec và phấn son cầu kỳ. Đại khái:

- Dạo này người đàn ông có lý nhất Sài Gòn biến đi đâu mất mà không thấy có mặt ở vũ trường ? - Một cô vận đồ đen có thêu kim tuyến lấp lánh lên tiếng.

- Độ này nhìn ông anh càng phong độ. Thế đã có bé nào hớp hồn chưa hay vẫn lấy cảm hứng chiếm đoạt linh hồn đàn bà con gái làm cảm hứng độc tôn? - Một cô khác vận đồ trắng có mái tóc để kiểu Nam Hàn đớt đả.

- Anh Thanh, ngày mốt tụi em có buổi gặp mặt vui lắm, toàn cánh bạn tỷ phú làm ăn ở nước ngoài về, anh đến cho chúng nó lác mắt ra, để dạy cho chúng nó hiểu không nhất thiết cứ phải cum cúp nhảy thách đi nước ngoài mới thành đại gia - Một cô khác nữa vận quần bò, áo Punl trông giống một vận động viên thể thao chuyên nghiệp lớn tiếng.

- Lúc nào rảnh, mời anh đến thăm nhà - Một giọng buồn như nuối tiếc - em lấy chồng rồi, chả so với anh được nhưng dẫu sao cũng là chồng, chỉ tại anh...

Giữa bày tiên nữ và những thác lũ ngôn ngữ yêu thương, giận hờn và cả trọng vọng ấy, gã chỉ lặng lẽ cười thay cho các câu trả lời. Đứng ở bậc tam cấp sát vỉa hè, dù vẫn bị những người hâm mộ vây quanh hỏi han nhưng đôi mắt sắc lém của Lan Thanh cũng đã kịp nhìn thấy cả. Vầng trán cô khẽ chau lại. Bắt gặp cái chau mày ấy, Trần Thanh phóng cái nhìn sang cô, cả cười như ý nói:" Em yên tâm đi! Tất cả đám họ cộng lại cũng không bằng cái móng tay của em." Cô hứ nhẹ một tiếng, quay đi.

Dòng người đã đi ra gần hết. Cầu và Thu Mây nằm trong tốp người ra cuối cùng. Vô tình đi qua chỗ Trần Thanh đang đứng, cô gái bỗng giật mình khi thoáng nhận ra hắn, mắt cô tối lại, miệng hằn lên một nét nhếch cay nghiệt rồi nguẩy đầu kéo Cầu đi nhanh ra cửa.

Hình ảnh cuối cùng anh kịp nhìn thấy là Lan Thanh đang như chìm nghỉm giữa sự vây bọc của đám bạn bè hâm mộ và cái kiểu cười không thể chịu được của Trần Thanh.

http://tieulun.hopto.org

32

Trên chiếc xe phân khối lớn, Cầu chở cô bạn gái đi chầm chậm. Trời đêm gió mát, cả hai đều im lặng. Hồi lâu, Thu Mây hỏi:

- Cầu tối nay có chuyện gì đấy?

Anh không trả lời, chỉ nhấn thêm một chút ga.

- Anh vẫn yêu cô ấy lắm phải không?

- ! ! !

- Và hình như cô ấy vẫn còn yêu anh, *người bạn ngang tàng và yếu đuối không biết lúc này đang ở đâu* như cô ấy nói.

- ! ! !

- Còn khổ sở nghĩ về nhau vậy tại sao hai người không tìm gặp lại nhau đi.

- !!!

- Nếu biết như thế này thì tôi đã chẳng chấp nhận lời mời cùng đi xem với bạn. Tôi tưởng là...

- Không!- Đến đây thì Cầu không thể im lặng được nữa - Mây không có lỗi gì hết. Không ai có lỗi cả. Và cũng không có cái chuyện yêu đương, khổ sở gì đâu. Chấm hết!

- Mấy năm không gặp lại, không ngờ cậu bạn học cùng lớp, ngồi cùng bàn năm xưa của tôi lại thay đổi đi nhanh thế. Y hệt một bá tước si tình trong tiểu thuyết của ông Đuy Ma.

- Bạn cũng vậy - Anh nói lảng - Nếu bữa nay bạn không để tóc kiểu khác để thiên hạ nửa thực nửa hư không biết có đúng không thì có lẽ đến bây giờ vẫn còn kẹt cứng ở bên trong vì những người đến xin chữ ký.

- Tôi bỏ nghề rồi. Sang tháng có thể sang Uc kiếm tấm bằng thạc sĩ kinh tế.

- Hơi uổng!

- Hồi đi học, chính bạn đã chả từng nói với tôi người thông minh là người biết

http://tieulun.hopto.org

rút lui đúng lúc. Tôi đã đến lúc cần phải rút khỏi cái nghề buồn nhiều hơn vui này.

- Tuỳ bạn, mỗi người một triết lý sống. Nhưng nè, đêm nay một ngôi sao ca nhạc mà phải ngồi nghe những giọng hát nghiệp dư thế này chắc mệt lắm nhỉ?

- Không. Họ hát có hồn lắm, đặc biệt là giọng hát của Lan Thanh. Nhiều giọng hát chuyên nghiệp chưa chắc đã đạt được cái hồn cốt trăn trở, da diết bên trong như vậy.

Cầu đột nhiên im lặng, không hỏi nữa. Biết ý, Thu Mây khẽ nói:

- Xin lỗi...

- Cuộc sống phù du, tình đời phù du thật! Vậy thì việc gì phải níu kéo vào nó quá nặng nề, vớ vẩn!

Cầu bất ngờ lên tiếng, trở lại vẻ kiêu hãnh bất cần rồi nhấn mạnh tay ga. Chiếc xe vù đi như một vệt sáng đứt đoạn.

o

Cùng thời điểm đó, cũng đoạn đường trên, Lan Thanh đang im lặng ngồi cạnh Trần Thanh trên chiếc Zeep ngổ ngáo và độc đáo giữa các dòng xe khác.

Hắn quay sang cô:

- Anh rất tự hào vì em. Thấy những con mắt nhìn lên em như nhìn lên tượng đức Bà , quả thật anh hơi ghen đấy.

- Có gì đâu anh. Chắc tại bản nhạc nó quá hay nên thiên hạ tán thưởng.

- Và bây giờ đến lượt anh.

Hắn móc túi lấy ra một cái hộp nhỏ bọc nhung, đưa cho Thanh. Cô cầm lấy, tò mò mở ra và sững người : Một chiếc giây chuyền vàng có gắn một hạt kim cương to đang sáng lên lấp lánh trước ánh đèn.

- Chết! Đồ quý giá thế này em không dám nhận đâu.

- Em hoàn toàn xứng đáng để có nó.

- Anh! - Cô gái chợt tỉnh táo khác lạ - Đây là thứ người ta chỉ tặng cho vợ hay cho người yêu, còn em với anh đã có gì đâu. Anh cầm lấy đi!

http://tieulun.hopto.org

- Anh hy vọng rồi sẽ có gì và nhất định là sẽ có gì. Nhưng cái này là để cho tài năng đêm nay chứ không phải cho một sự ràng buộc.

- Và chắc bất cứ một tài năng nào cũng được anh hào phóng đối xử như thế?

- Có lẽ đúng. Nhưng chỉ đúng về giá trị vật thể chứ tinh thần thì không. Em là một cô gái không giống với bất cứ cô gái nào.

- Như cái đám ca sĩ, người mẫu, tài tử xanh đỏ loè loẹt vây quanh anh như các nô tỳ vây quanh ông chủ hồi nãy ấy hả? Xin lỗi, anh cất nó đi! Rất có thể một lúc nào đó em sẽ nhận nhưng lúc này thì không - Cô nhét trở lại vào túi áo ghi lê của hắn.

- Nói chung quen em là phải cố gắng quen luôn cả cái tình tình bướng bỉnh dễ làm cho người khác điên đầu của em. Nhưng...có lẽ cũng chính vì thế mà anh càng trọng em hơn.

- Cám ơn! - Cô mỉm cười hồn nhiên - Cho xe tăng tốc lên, em đói bụng lắm rồi! Cũng còn phải về xem mẹ em thế nào mà hôm nay mẹ hứa nhưng lại không đến.

- *Bài hát này xin gửi tặng mẹ tôi và người bạn yếu đuối không hiểu lúc này đang ở đâu.*

Gã buông một câu hững hờ rồi nhấn ga lượn một đường tuyệt đẹp cho xe vút thẳng...

o

Đến một đoạn đường vắng ít ánh sáng thì chiếc xe vô tình bắt kịp chiếc xe máy của Cầu. Hắn không để ý, miệng vẫn huýt sáo một điệu nhạc du dương nhưng con mắt Lan Thanh đã kịp nhìn thấy. Thấy cả vòng tay con gái đang ôm hờ lấy cái eo của Cầu. Mặt cô chợt xầm lại...

Trên chiếc xe của mình, Cầu cũng không để ý, mắt vẫn nhìn đăm đăm về phía trước nhưng đôi mắt của cô gái ngồi sau lại đã nhận ra hai người trên chiếc Zeep là ai. Cô khẽ chau mày ngạc nhiên, thoáng một biểu hiện lo lắng khó tả. Rồi như sợ bạn nhìn thấy, rất ý nhị, cô bảo:

- Tăng tốc lên lên chút nữa đi! Sắp đèn đỏ rồi kìa!

Cầu làm theo. Chiếc xe vù nhanh để lại đằng sau cái nhìn tối thẫm của Lan Thanh. Cô bỗng thấy mặt mình nóng bừng lên. Trời, có đúng đó là Cầu không? Có đúng là cái con người mà cô vừa gửi lời hát tặng không? Mà tại sao lại gửi lời kia

http://tieulun.hopto.org

chứ? Mình đã quên hẳn Cầu rồi kia mà. Hay tự trong đáy sâu tâm hồn mình vẫn chưa thể quên được nên trong một giây phút xúc động nhất mình đã để bật ra, bật ra cùng với hình ảnh của mẹ. Cầu và mẹ! Thế là thế nào nhỉ? Chao ôi, bật ra từ đáy lòng để rồi lúc này đây lại phải chứng kiến anh ta ngồi ôm eo cạnh người khác. Đứa con gái ôm eo ấy dòm cũng được đấy chứ, bắt mắt ra phết! Đàn ông, thì ra bọn chúng đều thế cả. Sớm nắng chiều mưa, tưởng xẻ nhà xẻ cửa mà chỉ cần lơ đi chốc lát là ráo hỏanh ngay. Đểu! Mà ơ hay, mình đang ghen đấy ư? Chính mình đã đẩy anh ta đến nước này thì còn ghen gì nữa, vớ vẩn, vớ vẩn lắm cô nàng đỏng đảnh ơi!

Tâm trạng cô rối nhằng đến nỗi, khi Trần Thanh, như lần trước đưa tay ra nắm nhẹ lấy bàn tay đặt trên cặp đùi tròn lẳn của cô, cô đã rút phắt tay lại. Gã mỉm cười với vẻ thể tất và từng trải rồi lại cất một tiếng sáo du dương.

Hồi lâu gã mới thả một câu vu vơ:

- Lại một ca nhịp tim bị rối loạn giữa tình trường!

- Gì cơ? - Lan Thanh khẽ giật mình nhìn lại.

- Có khi tưởng hết rồi, chết hẳn rồi nhưng chỉ cần thấy nó hiện hình trong một hòan cảnh khác, một hòan cảnh trữ tình là mọi sự lại sống lại dữ dội hơn. *Xin tặng cho người bạn giờ này không biết ở đâu*... Ô kê!

Lan Thanh mở to mắt. Thì ra con người này đã nhìn thấy cả nhưng lại giả bộ như không nhìn thấy gì! Ghê ghớm thật! Lần đầu tiên Lan Thanh nhìn sang người ngồi cạnh với cái nhìn ghê ghê, thoáng đề phòng...

http://tieulun.hopto.org

33

Cách khu công nghệ cao nước khoáng và giải khát đang ầm ào cái không khí đại công trường của một dự án khổng lồ sắp khởi công mấy trăm mét là một cảnh tĩnh lặng khác thường. ở đó có khoảng vài trăm người đang ngồi, đứng trước một phiến đá cao chừng bốn thước phủ vải đỏ có ngôi sao vàng ở chính giữa mà người ta chưa biết ở dưới là cái gì. Cạnh phiến đá là ba cỗ quan tài cũng phủ vải đỏ im lìm. Và nằm giữa phiến đá và quan tài là một lư hương bằng đồng đang phơ phất những ngọn khói nhang cháy dở. Tất cả tạo nên một cái gì đó mang sắc màu hết sức linh thiêng, tôn giáo.

Trên hàng ghế đầu người ta nhận ra khuôn mặt nhẵn nhụi, ngăm đen của bí thư huyện uỷ Sáu Lành và một vài khuôn mặt đàn ông đàn bà khác có vẻ như là quan chức ở trên xuống bởi thỉnh thoảng lại thấy người bí thư này quay sang nói điều gì đó với thái độ hết sức kính trọng còn những con người kia chỉ lơ đãng gật đầu. Phía sau họ là hàng ghế của các cựu chiến binh ngồi nghiêm ngắn, thẳng thớm với những bộ quân phục sờn bạc, những tấm huân huy chương đeo lấp lánh trên ngực có vẻ như vừa được moi ở trong rương trong hòm ra.

Nắng bắt đầu lên khỏi ngọn dừa. Trên bục cao lễ đài, đứng trước Micro là một thanh niên để ria con kiến còn trẻ ăn vận Complé nghiêm chỉnh đang nâng tờ giấy ngang mặt, giọng đọc trang nghiêm như cố tình ngắt nhả từng chữ, từng âm:

- Kính thưa các vị đại biểu và toàn thể bà con trong xã, hôm nay chúng ta tập trụng tại đây để làm lễ khánh thành tấm bia tưởng niệm những chiến sĩ đã bỏ mình vì nước trên chính mảnh đất này. Đến dự với chúng ta hôm nay chúng tôi xin được trân trọng giới thiệu sự có mặt của đại diện Bộ thương binh xã hội, đại diện quân khu, đại diện tỉnh uỷ, huyện uỷ, đại diện cựu chiến binh, đại diện các ban ngành trong tỉnh trong huyện...

Những tràng vỗ tay nổi lên nhưng cũng chỉ là vỗ lác đác bởi ở cái xứ cát nghèo nắng cháy này người ta chưa thật quen với những hành vi lễ tiết thông thường như ở các vùng đất khác. Người trẻ tuổi rời mắt khỏi giấy, nhìn lên nói tiếp, tiếng nói càng ngắt nhả trịnh trọng hơn:

- Và đặc biệt, thưa các quý vị đại biểu và bà con, chúng tôi xin trân trọng giới thiệu sự có mặt của ông tổng giám đốc Công ty Thành Long, đơn vị đã tài trợ xây dựng khu tưởng niệm này cũng như đã tài trợ cho huyện ta những công trinh đường xá, trường học, trạm xá khác mà tất cả chúng ta đều đã biết. Vâng, xin mời ông tổng giám đốc lên có đôi lời thưa chuyện với bà con.

http://tieulun.hopto.org

Từ một chỗ nào đó ẩn khuất trong đám đông, Năm Thành bước lên trước những tiếng vỗ tay và cả xì xào bàn tán của mọi người. Hôm nay hắn vận một bộ đồ giản dị kiểu quân phục quân giải phóng có cầu vai cũng đã bạc màu mà hắn đã mặc năm nào. Với dáng đi chầm chậm, với nét mặt rất đỗi khiêm nhường, hắn cúi đầu rất thấp chào đám đông. Lại dào lên những tràng vỗ tay nổ ròn hơn.

Và có lẽ hắn không hề hay biết rằng trong cái đám đông xô bồ ấy, đứng ở gần cuối, ngoài cùng, chìm lút trong hàng người là hai khuôn mặt của Út Thêm và ông Bảy Ngạnh. Cả hai lộ nét mặt căng thẳng và bồn chồn trước sự nhiệt thành của quần chúng đối với con người kia.

Tiếng nói của hắn trầm buồn như một lời ai điếu xúc động:

- Dạ, thưa bà con và thưa các vị đại biểu. Tôi chỉ xin nói thật ngắn một câu thôi, một câu chiết ra từ chính tim óc của một người đã từng có những năm tháng sống và chiến đấu trên mảnh đất thiêng liêng này. Đó là, cái nhục mất nước ta không chịu được thì tại sao cái nhục đói nghèo ta lại bỏ qua? Chính vì lẽ đó mà hôm nay chúng tôi quyết định xin phép những linh hồn tử sĩ, xin phép bà con được góp chút công sức của mình để thay đổi bộ mặt làng xóm, để tạo công ăn việc làm cho hàng ngàn những con người đã có công trong kháng chiến bằng sự xuất hiện của khu công nghệ cao này. Xin cám ơn!

Chỉ nói thế, hắn cúi chào mọi người đi xuống. ở dưới, Út Thêm và Bảy Ngạnh đưa mắt nhìn nhau...Những tiếng vỗ tay chưa kịp rộ lên thì ở đâu đó phía sau cánh gà, một dàn quân nhạc bắt đầu tấu lên bản Hồn tử sĩ xa vắng, trầm mặc khiến cho cả đám đông bỗng chốc lặng đi trong những xúc cảm òa đến bất chợt. Bản nhạc dứt.

Người trẻ tuổi lúc nãy xuất hiện trở lại, cất giọng :

- Xin mời tất cả đứng dậy!

Mọi người đứng lên. Anh ta nói tiếp:

- Xin mời đồng chí bí thư huyện uỷ lên khai mở bia tưởng niệm!

Sáu Lành cũng Complé, Cravate bước lên rồi trước sự im lặng nhột nhạt của mọi người, ông ta đưa tay kéo tấm vải đỏ xuống, kéo từ từ, có lúc khẽ ngừng lại rồi lại kéo tiếp... Một tấm bia được tạc bằng đá đen ónh ánh hiện ra với dòng chữ lấp lánh màu nhũ vàng *Đời đời nhớ ơn các liệt sĩ đã bỏ mình vì nước*. Và phía dưới là những hàng chữ nhỏ cũng màu nhũ mà đứng ở xa mắt thường không thể nhìn rõ.

Vẫn tiếng nói dõng dạc của người thanh niên để ria mép:

http://tieulun.hopto.org

- Để tưởng nhớ những anh linh đã ngã xuống cho nền tự do độc lập hôm nay, cho sự hồi sinh của mảnh đất đau thương này, một phút mặc niệm bắt đầu!

Cả khoảnh đất im phắc. Đám đông cúi đầu. Năm Thành cúi đầu. Tất cả đều cúi đầu thành kính. Út Thêm và Bảy Ngạnh bất giác cũng cúi đầu. Một không khí linh thiêng chờm ngợp nương theo nhang khói tỏa lan vào không gian. Chỉ có gã vệ sĩ Chu Thiên đứng ở một chỗ riêng biệt cách hơi xa lễ đài một chút là mắt vẫn nhìn thẳng, liên tục xục sạo vào từng động thái của đám đông như để sẵn sàng ứng phó nếu có điều gì xảy ra.

Phút tưởng niệm hết. Đám đông vẫn đứng. Người thanh niên lại bước lên, giọng nói vẫn ngắt nhả rành rẽ như con người này vốn sinh ra là để chuyên làm lễ hội:

- Thưa bà con và thưa các vị đại biểu. Ai cũng biết chính tại nơi đây trào tết Mậu Thân đã xảy ra một trận đánh lớn mà người của cả hai bên đều ngã xuống. Sau một thời gian tận tình tìm kiếm, ba bộ hài cốt của anh em liệt sĩ mình đã được tìm thấy. Đó là một nghĩa cử rất đáng ghi nhận của Tổng công ty Thành Long. Chúng ta sẽ còn tiếp tục tìm kiếm nữa. Bây giờ xin mời tất cả đi một vòng để từ biệt, để đưa anh em về quy tập tại nghĩa trang liệt sĩ của huyện. Xin mời ông tổng giám đốc Thành Long lên mở kỳ!

Năm Thành bước lên, lặng lẽ và thành kính kéo nhẹ ba tấm vải phủ. Phía dưới lộ ra ba cỗ quan tài có gắn kính trong suốt. Hắn rút khăn Mu - soa chấm nhẹ lên mắt rồi chắp hai tay cúi gập người kính cẩn vái ba vái về phía những chiếc quan tài đó.

Tiếng nhạc Hồn tử sĩ lại nổi lên u trầm hơn. Theo tiếng nhạc, mọi người thứ tự theo hàng dọc bước lên, lặng lẽ cắm những cây nhang vào lư đồng rồi đi vòng quanh ba chiếc áo quan, lặng nhìn vào bên trong như để thầm vĩnh biệt. Trước mắt mọi người, dưới lần kính trong suốt hiện ra những lóng xương đã chuyển sang màu đen được xếp một cách nghiêm ngắn và bên cạnh những lóng xương đó là những chiếc dao găm, bi đông Trung Quốc, dép râu đã mủn nát nhưng còn nhìn rõ hình hài.

o

Út Thêm và Bảy Ngạnh vẫn đứng chết trân ở chỗ cũ. Riêng Bảy Ngạnh, tòan thân ông run bắn, hơi thở rin rít như bị bóp cổ, mắt mở trừng trừng...

Rồi vẻ như không kìm chế nổi nữa, ông thét lên một tiếng như xé rách không gian khiến tất cả dừng sững lại. Ông tiến thẳng lên lễ đài, giơ tay chỉ vào giữa mặt Năm Thành, giọng rung lên:

- Thưa bà con! Đây là một trò bịp, và cái con người mà bà con tưởng rằng hết

sức tốt đẹp kia thực ra chỉ là một con cá mập đang rỉa vào xác chết của đồng đội. Một tên tội phạm đang ngoạm vào quá khứ đau thương và anh hùng của bà con. Thử hỏi những bộ hài cốt kia đã lấy gì đảm bảo đó chính là những phần thân thể còn lại của các liệt sĩ. Không có gì đảm bảo hết. Không có việc gì là hắn không dám làm. Bà con đừng tin hắn...

Một bàn tay nắm chặt lấy tay ông. Bàn tay của Út Thêm. Ông tỉnh lại. Người vẫn còn rung, mặt đỏ bừng, mồ hôi vã ra như tắm. Thì ra ông vẫn đứng tại chỗ, những câu nói phẫn uất kia mới chỉ réo gào trong óc.

Tiếng Út thì thào bên tai ông:

- Bình tĩnh lại đi chú Bảy. Lúc này không làm gì được hắn đâu.

- Nhưng...

- Ta lên tiếng lúc này rất bất lợi, có khi còn khiến cho bà con ác cảm với mình. Tốt nhất là tạm tránh đi cái đã.

- Vậy là một lần nữa ta lại chậm hơn hắn rồi!

Bảy Ngạnh ngửa mặt than lên một tiếng rồi đành đi theo Út Thêm ra khỏi vòng người vẫn đang chìm ngập trong khói hương và tiếng nhạc chiêu hồn xa vắng...

http://tieulun.hopto.org

34

Sông Sài Gòn đêm nay sao có vẻ buồn hơn mọi đêm. Gió thổi mạnh, sóng khá to chỉ càng tăng thêm vẻ đìu hưu, quạnh quẽ của một khúc sông đã vắt kiệt sức mình trong ngày cho cường độ làm ăn tham lam không ngừng nghỉ của con người.

Út Thêm đã ngồi ở đó, tại căn chòi liên lạc, áo bà ba đen, khăn rằn quàng cổ, gợi nhắc một cô bé Út Thêm chiến sĩ quân báo năm nào. Chị đang nhìn đăm đắm ra mặt nước, nhìn vuốt ra xa bờ bên kia. Sóng vẫn vỗ như than thở. Những vạt cỏ lậu vẫn rỉ rả tiếng côn trùng ẩm ướt. Thật trái nghịch với những biển hiệu quảng cáo trên cao, những dòng điện tiếp thị dưới thấp, tất cả cứ chói chang, nhấp nháy, sáng lòa cái tín hiệu của một thời mở cửa.

Và rồi các tín hiệu ấy nhoà dần đi biến thành những ánh hoả châu trôi nhoè nhoẹt trên những rừng trận mạc, những cánh rừng mà ngày đó chị và đồng đội của chị đã sống những ngày cao đẹp nhất, những ngày mà chú Sáu... anh Sáu đã luôn luôn là điểm tựa tinh thần, là nơi gửi gắm tất cả những điều thì thầm sâu kín nhất trong lòng mà chị, không, mà cô bé Út Thêm nhí nhách chẳng thể nói ra...Nước mắt chị chợt chảy. Chị khóc cho những năm tháng ấy không bao giờ trở lại được nữa, khóc cho cuộc đời anh Sáu và khóc cho cả cuộc sống quá đỗi nhọc nhằn, cô đơn của mình lúc này. "*Anh Sáu ơi!.. Em yếu đuối quá.. Không hiểu em có đứng vững được trong trận đánh quá sức phức tạp này không?.. Sao anh nằm mãi thế.. Lúc này em và mọi người đang rất cần có anh.. Rất cần anh tỉnh lại...*"

Giữa không gian thăm thẳm, khuôn mặt Sáu Nguyện nhàu nhĩ và cương nghị hiện lên, như đáp lại lời chị:

"*Tội nghiệp con nhỏ Út của chú. Đáng lẽ giờ đây cháu đã có thể được thảnh thơi nghỉ ngơi, được an nhàn ngồi giữa gia đình, giữa cháu con rồi mà Út vẫn cứ phải lặn lội gian nan mãi trong cuộc đời này. Thương Út lắm nhưng chú không biết làm sao. Út hãy coi như chú đã chết rồi, chết hẳn rồi... Và những lúc đau đầu nhất, Út có còn nhớ lời chú dặn không? Hãy nhắm mắt lại, hai tay buông thả, toàn thân thư giãn, không nghĩ gì cả, không nhìn thấy gì cả... Lúc đó đầu óc cháu sẽ vơi nhẹ đi...*"

Như vô thức, chị bất giác làm theo lời dặn vô hình trong thinh không ấy, mặt hơi ngửa lên, mắt nhắm lại... Sóng sông vẫn rì rầm. Tiếng con bìm bịp nào vẫn kêu ầm ướt trong lòng nước...

Chị vẫn lặng ngồi như ngủ mà không biết rằng Hoàng đã đi đến sau lưng tự lúc

http://tieulun.hopto.org

nào. Anh đứng lặng hồi lâu nhìn chị, rất lâu... rồi anh mấp máy môi muốn nói một câu gì đó rồi lại không thể nói, chỉ nhìn. Anh không muốn phá vỡ một cái gì đó mà anh biết nó đang tồn tại rất mỏng manh, mơ hồ trong chị.

Giây phút ấy anh không biết rằng, cách không xa ở phía sau, trên bờ, sau một chỗ khuất, có một đôi mắt lạnh lẽo đang nhìn ra. Đôi mắt của Chu Thiên.

Có lẽ không nén chờ thêm được nữa, Hoàng hắng giọng nhẹ. Út Thêm khẽ giật mình quay lại, giọng nói thật dịu:

- Trời đất! Hoàng đó ư? Ra hồi nào mà không đánh tiếng cho biết.

- Chị đang nhớ rừng phải không?

- Nhớ. Cái tật khổ thế đó. Nếu Hoàng chỉ cần được một ngày ở rừng là sẽ suốt đời nhớ về nó như một ám ảnh không thể quên được. Một ám ảnh xanh. xanh lắm!

- Hoàng hiểu. Hoàng chỉ tiếc là sao không sanh ra đời sớm hơn một chút để cũng được ở rừng như thế hệ chị, để được cùng sống, chiến đấu... bên cạnh chị.

- Thôi, ta xuống ghe đi!

Út Thêm nói lướt và đứng dậy day nhìn ra sông. Một tiếng cú bép từ miệng chị khẽ vang lên mỏng manh, lăn dài trên mặt nước... Lát sau từ một chỗ tối bờ sông, một chiếc thuyền nhỏ nhô ra như từ trong truyện cổ tích. Hai người bước xuống. Người thanh niên khoẻ mạnh ở trần, đầu thít khăn, giống một anh dân chài chuyện nghiệp gật đầu chào hai người rồi lặng lẽ khoát chèo cho thuyền bơi ra giữa dòng.

Cuộc trao đổi bí mật và thường kỳ giữa hai chiến sĩ an ninh được bắt đầu trên con thuyền trôi lững lờ như đang đi dạo mát đó.

- Hòang nói đi!

- Con người này đúng là rất khó hiểu! Nếu chỉ nhìn vào lời ăn tiếng nói, vào những cách ứng xử của hắn trước các đối tác, chính quyền, công nhân và trước ngay cả cánh tư bản ngoại quốc kếch xù thì buộc người ta không thể không nghĩ rằng hắn đang hiện diện là một doanh nhân chính trực, nặng lòng yêu nước, giàu tự ái dân tộc...

- Cái đó tôi hiểu. Tôi đã từng biết - Chị ý nhị ngắt lời.

- Chính Hoàng đã không ít bận mục kích hắn đuổi cánh ngoại quốc ỷ tiền, cánh đại gia đến mời hùn hạp mở sòng bạc, mời buôn hàng độc một vốn ngàn lời ra khỏi

http://tieulun.hopto.org

cửa - Không hiểu ý, Hoàng vẫn nói tiếp mạch của mình - Và trong cuộc sống riêng tư đúng là chưa một lần thấy hắn lảng vảng vào những chỗ ăn chơi chỉ giành cho...

- Tôi hiểu, tôi hiểu - Một lần nữa chị lại ngắt lời - Cái "*Thực đơn thứ thiệt*" tôi nói Hoàng đã dò ra chưa?

- Chưa nhưng sẽ ra, sắp ra, chị Út! - Anh bỗng tỏ ra ngượng ngập.

- Chính vì vậy mà từ đầu đến giờ, Hoàng toàn nói lảng phải không? - Út Thêm mỉm cười - có gì mà lảng. Đối tượng gian giảo cỡ đó, chưa dò được cũng là chuyện thường.

- Có quan trọng lắm không, chị?

- Đó là toàn bộ mã khoá để mở ra mọi việc. Cái luận chứng kinh tế hắn trình ra chỉ là luận chứng ảo để che mắt thiên hạ, còn luận chứng thật, cái luận chứng hắn buộc phải phơi bày ra tất cả sự thật để nhằm đem lại món lợi khổng lồ cho hắn thì hắn phải ém đi. Nhiệm vụ trước mắt của chúng ta là phải tìm ra cái chứng cớ thật ấy.

- Món lợi khổng lồ? Hoàng vẫn chưa thật hiểu, nếu sau này hiện tượng địa chấn đột biến đó xảy ra thì chính hắn cũng mất tiêu 50 phần trăm vốn, như thế hắn cũng chịu thiệt hại nặng chứ làm gì có lợi?

- Cái tinh xảo của hắn là ở chỗ đó. Ai cũng nghĩ rằng, một người đã tung tất cả tài sản, vốn liếng vào canh bạc thì người đó không thể chấp nhận rủi ro. Họ đâu có hay rằng, cái vốn 50 phần trăm kia là vốn của các cổ đông, khi gặp hậu hoạ, chỉ có cổ đông mất chứ hắn mất gì, đó là chưa kể trong khoảng thời gian hai mươi năm khai thác, hắn đã kịp vơ vào túi một đồng lãi gấp đôi gấp ba số vốn bỏ ra rồi.

Im lặng một chút, Hoàng nói:

- Chị Út! Hoá ra tất cả hồ sơ, chứng từ ở Tổng công ty, kể cả thứ nằm trong máy có mã khoá đàng hoàng đều là hồ sơ giả. Hồ sơ thật, hắn đang để tại một chỗ khác bên ngoài công ty.

- Như vậy sao có thể gọi là sắp tìm ra, sẽ tìm ra như Hoàng vừa nói? - Nét mặt chị lộ rõ vẻ lo âu.

- Một lần trong lúc vui chuyện, hắn đã buột mồm để hở ra tất cả những bí mật đời hắn đều nằm trong một chỗ hết sức cơ mật trong chính biệt thự nhà hắn.

- Và Hoàng tính đột nhập vào tận cái chỗ cơ mật đó ?

http://tieulun.hopto.org

- Nếu không còn cách nào khác.

- Không được làm bậy. Nhỡ đó chỉ là một cái bẫy tinh vi thì sao?

- Chắc là không bởi vì như chị Út nói, trong hắn có một khoảng rất yếu mềm, đó là kỷ niệm về những ngày ở rừng. Với hắn, Hoàng lại đang là đứa con duy nhất còn lại của hai liệt sĩ nên...

- Cũng có thể như thế nhưng không được ảo tưởng - Con mắt chị chợt loé sáng - Đã có cách khác mà không nhất thiết phải phiêu lưu.

- Chị muốn nói đến Cầu?

- Chàng trai ấy nhất định sẽ giúp chúng ta.

- Nhưng nếu tình cha con mạnh hơn pháp luật?

- Thì lúc ấy tôi sẽ nói thẳng người cha thật sự của cậu ấy là ai. Hơi nhẫn tâm một chút nhưng trước sau gì rồi cũng phải nói.

Con thuyền trôi gần vào bờ. Trên sông giờ này đã không còn chiếc ghe nào qua lại. Mặt nước bỗng trở nên mênh mang, rầu rĩ. Và hai con người ngồi trên chiếc thuyền không ánh sáng đèn chỉ có ánh sáng trời nhợt nhạt hắt vào mới nhỏ bé, vô nghĩa làm sao.

Hoàng hỏi nhỏ:

- Chị Út... Chú Sáu không hiểu giờ thế nào rồi?

- Vẫn thế - Tiếng chị buồn như tiếng gió.

- Nếu chú ấy biết rằng trong cuộc đời này vẫn có những người, có... một người luôn nghĩ đến chú, hết lòng lo cho chú, mong từng giờ chú tỉnh lại thì chắc chú ấy sẽ không nằm lâu như thế đâu.

- Hoàng...

Hoàng quay đi ném mạnh một cái gì đó ra mặt nước như ném đi một hòn đá tảng trong lòng mình rồi nói mà không quay lại:

- Nói điều này chị Út đừng cười, vì chắc cũng chỉ có thể nói một lần này thôi, nếu như Hoàng được như chú ấy thì... chết hay sống cũng không còn quan trọng gì nữa.

http://tieulun.hopto.org

- Phỉ thui cái miệng cậu đi - Chị khẽ gắt- Đang trong lúc nước lửa thế này mà gở miệng thế à!

- Không gở đâu - Giọng anh cuộn lên - Bởi dù không được thế và chắc sẽ mãi mãi không được thế, Hoàng vẫn thấy mình thật hạnh phúc nếu như ngay ngày mai, ngày mốt có bị làm sao, vì ít nhất đã có những ngày được cùng sát cánh với chị làm việc nghĩa, đã có những giây phút ngọt ngào bên chị thế này.

Chị bối rối day mặt nhìn ra sông không trả lời, không thể trả lời...Hồi lâu mới lên tiếng:

- Chao! Sao đêm nay nóng thế này nhỉ? Chắc sắp có giông?

Ghe đã đến bờ. Hai người bước lên. Hoàng đi trước, chị đi sau, cách một đoạn, như không hề quen biết. Lúc ấy cả hai đều không hay rằng, con mắt của Chu Thiên ẩn sau những kẽ lá tối thẫm vẫn không rời họ. Đôi mắt ấy trượt dần từ Hoàng xuống đến cái bóng đi sau...Chạm cái bóng ấy, con mắt hắn chợt sáng lên kinh ngạc, mồm khẽ bật lên một tiếng reo đắc thắng, chờn chợn như tiếng reo ẩm ướt của quỷ :

- A...

http://tieulun.hopto.org

35

Cách trung tâm thành phố chừng ba mươi cây số về phía tây có một khu hồ sen rất thơ mộng. Thơ mộng không hẳn chỉ vì hương sen thơm thỏang vì lá sen xanh mướt, dịu dàng mà thơ mộng chính vì cảnh sắc quá chừng... thơ mộng xung quanh. Không có nhà cửa, không công trường, không ồn ào người qua kẻ lại, trong diện rộng trên bốn chục héc ta chỉ một màu xanh thăm thẳm của bạch đàn và những cây ăn quả đang vào mùa bói trái. Đặc biệt về đêm, cả khu hồ bỗng mang vẻ tĩnh lặng, man mác của một danh thắng cổ xưa, u tịch. Với không gian hư thực đó nếu không có một cái nhà bát giác được dựng khá đẹp nổi lên như một chấm sáng bồng bềnh ở giữa hồ thì người ta dễ lầm tưởng mình đang lạc vào một vùng thủy mặc bị bỏ quên lâu rồi không có ai lai vãng.

Nhưng bỗng đêm nay khu hồ có cái gì trở nên không bình thường bởi cái quầng sáng của những cây đèn cầy xanh nhạt đang hắt ra từ lầu bát giác, bởi nhác thấy trên bờ, chỗ này chỗ kia, có những người mặc thường phục đi lại cẩn trọng, thỉnh thoảng lại đưa máy di động lên miệng hội ý điều gì. Và bởi ở xa hơn nữa, vòng ngoài, lại thấy có cả những chiếc xe cảnh sát đứng chốt ở những ngã ba, ngã tư đường đi vào.

Chiếc xe Zeep của Trần Thanh có Lan Thanh ngồi trên đang bon nhẹ trên con lộ dẫn ra ngoại thành. Cô gái nhìn vào bóng đêm. Còn chàng trai lại khẽ nhìn sang cô gái. Gió thổi vào xe tung tóc. Cô mặc kệ. Trần Thanh thốt lên:

- Em đẹp quá! Càng ra với thiên nhiên em càng đẹp.

- Em muốn được yên lặng ngắm cảnh.

- Cảnh này không có em chỉ là vô nghĩa.

- Kìa...

- Mỗi lần gặp em anh lại phát hiện ra ở em một điều gì mới mẻ, như lúc này đây, em đang đắm chìm vào cảnh sắc thiên nhiên mà chẳng phải cô gái thời hiện đại nào cũng có được cái đắm chìm tinh khôi như thế.

- Em thích bóng đêm - Tiếng cô thì thầm.

- Thiên hạ lại mê siêu thị.

- Về đêm, con người dường như lành hiền hơn và cảnh sắc cũng dường như êm

http://tieulun.hopto.org

dịu hơn. Em thèm được nghe một bản nhạc cổ điển, của Moza chẳng hạn.

Trần Thanh bật công tắc. Một bộ đàn giây vang lên ngọt ngào, réo rắt. Cô gái hơi ngả người ra sau, mắt khẽ nhắm lại.

- Lạ nhỉ! Cũng nhạc này nghe ở thành phố khác, nghe ở đây lại khác. Hay hơn.

Như không cưỡng được, gã trai lại khẽ đưa tay cầm lấy những ngón rất đẹp của cô. Cô để yên. Hay chính là những nét nhạc khiến cho cô để yên.

Xe đi chậm lại, tiếng chàng trai bỗng nhiên đổi khác:

-Lan Thanh...Hôm nay tôi đưa em đến một bữa ăn giữa những người thân. Điều mà tôi chưa từng làm với một ai. Ăn xong, chúng mình sẽ đến nghe nhạc ở một câu lạc bộ những nhà doanh nghiệp trẻ, sẽ chỉ nghe toàn những bản nhạc như thế này...và lúc ấy, Thanh...nếu em cho phép, tôi sẽ xin được nói với em một câu, một câu thôi, một câu mà tôi chưa bao giờ nói, không thích nói, một câu tôi đã khao khátmuốn nói ngay từ lần đầu gặp em...

Cô gái im lặng không trả lời. Nhưng khi bàn tay chàng trai xiết chặt thì lần đầu tiên, những ngón tay của cô cũng khẽ xiết trở lại....

Trong lầu bát giác lúc này đã có người. Bốn người đàn ông đang ngồi trước một cái bàn khảm bằng tre rất đẹp. Và nói chung, trong toà bát giác này, tất cả đều được làm bằng tre, mây đã lên nước bóng xanh.

Khuôn mặt tươi tỉnh của Năm Thành cũng trắng xanh dưới ánh nến. Cạnh Năm Thành, hơi lùi sau một chút là Chu Thiên bữa nay cũng complé, Cravate chỉnh tề. Nhìn hắn lúc này người ta dễ lầm tưởng hắn là một doanh nhân lịch lãm vừa ở Singapore qua. Và ngồi đối diện với họ là hai người khác, ăn vận thoải mái, bình dị mà nổi bật lên là một người đàn ông cao niên, tóc bạc, nét mặt phúc hậu, luôn có cái cười rất vui. Ngồi cạnh ông, cũng hơi lùi lại sau một chút, giống như vị trí Chu Thiên là một người trung tuổi, trán hói, đang cắm cúi ghi ghi chép chép.

Người cao niên có lẽ là một nhân vật đặc biệt, hết sức đặc biệt gì đó trong tối nay nên Năm Thành, vốn là một người dù trong hòan cảnh nào cũng không đánh mất phong dáng của mình thì lúc này cái nhìn, miệng nói, cử chỉ động tác cũng trở nên khiêm nhường đến khó hiểu. Cái khiêm nhường hơi quá thái của hàng con cháu hoặc của con chiên với chúa trời.

Hắn nói:

- Dạ, biết anh Tư rất yêu thích cảnh thiên nhiên hoang sơ nên bữa nay mạo

http://tieulun.hopto.org

muội mời anh Tư ra đây cho đỡ ồn ào.

Vị khách cao niên gật đầu, nói, tiếng nói cũng đơn giản, bình dị như dáng người:

- Cái địa điểm này mà làm một khu du lịch thì hấp dẫn du khách nước ngoài lắm đó. Nó thuộc về Thành Phố hay là của riêng ông đấy, ông Thành?

- Dạ!.. Của Thành Phố nhưng công ty em tạm đứng ra nhận thầu năm mươi năm. Còn thầu cái gì, bọn em cũng đang tìm kiếm.

- ừ, nhận thầu thì được chứ đừng nên lấy làm tài sản riêng. Đất đai ông bà để lại qúy giá lắm, nó thuộc về nhân dân chứ không thể thuộc về một cá nhân, một tổ chức riêng tư nào khác. Có tội đó.

- Dạ! - Năm Thành khẽ đánh mắt sang Chu Thiên, Thiên hiểu ý vội đi sang phòng bên, cách nhau bằng một tấm rèm trúc như của hoàng đế Trung Hoa.

Vị cao niên nói tiếp:

- Chiều nay ngồi với tay bộ trưởng môi trường và cậu chủ tịch Thành Phố tôi cũng nói ý này. Cần ngăn chặn ngay việc chiếm đất công thổ thành đất riêng bằng sự giàu lên đột xuất của một số người, nếu không, khi Thành Phố bước vào hội nhập, lại chẳng còn miếng đất nào cho ra hồn để làm đối tác với người ta.

- Dạ! Đó là một tầm nhìn chiến lược mà có lẽ tất cả các vùng đất đều phải hiểu thấu.

- Chiến lược à? - Ông cười nhẹ - Dạo này các cậu hay lạm phát ngôn từ. Chiến lược gì, thế giới, khu vực người ta đã làm cách đây hàng chục năm, trăm năm, làm chán rồi, có gì mà chiến lược.

- Dạ!- Năm Thành cúi đầu - Thì em cũng nói theo cách nói của các vị quan chức Thành Phố thôi ạ.

Chu Thiên từ phòng trong bước ra, kính cẩn chắp hai tay vào nhau:

- Dạ! Đồ ăn đã dọn lên, kính mời chú với anh vào dùng dần cho nóng ạ!

- ủa! - Vị khách nhìn quanh - Thế thằng nhỏ đâu? Sao bảo hôm nay nó đưa bạn gái của nó đến giới thiệu với bố kia mà.

- Dạ! Họ đang trên đường tới - Năm Thành nói - Chắc chỉ độ vài phút nữa.

- Sao? Dạo này thằng bé mần ăn thế nào? Có được không?

http://tieulun.hopto.org

- Có nhiều dấu hiệu để cậu ấy sẽ trở thành một nhà doanh nghiệp đầu bảng trong thời kỳ đổi mới. Rất thông minh, năng động và chịu học. Cho đến nay, cùng cỡ ấy, không một ai qua mặt nổi cậu ta về mọi mặt, nhất là trí lự và sự mẫn cảm thương trường.Dạ.

- Anh có nói quá không đấy? - Rõ ràng thấy vầng trán ông sang bừng lên, dấu hiệu của tình cha con đã lặn vào chiều sâu nhưng giọng vẫn nằng nặng - Anh em nhà anh là hay tâng nhau lên lắm đó. Thôi thì làm được gì có lợi cho dân cho nước thì làm, làm càng nhiều càng tốt nhưng nhớ đừng để phạm vào những nguyên tắc kinh tế cơ bản. Mẹ nó và các anh chị nó mất hết trong một trận bom, còn lại mình nó, tôi chỉ lo nó hư, được vậy cũng là mừng, phải cám ơn anh.

- Có gì đâu ạ. Những người mang trong mình dòng máu cách mạng cựu trào như thế, sao có thể hư được ạ!.. Hình như cậu ấy tới?

Giữa thanh vắng có tiếng động cơ xe vang lên rồi rồi tắt lịm. Lát sau Trần Thanh và Lan Thanh bước lên cây cầu treo đi vào. Trần Thanh đi trước, cô gái đi sau, cậu trai bước đi rất tự tin, cô gái lại tỏ ra hết sức bối rối. Trần Thanh thỏai mái đi đến thẳng trước mặt vị khách cao niên, cúi đầu:

- Con chào bố!- Quay sang Năm Thành - Cháu chào chú! Bố mới đến?

Người bố nhìn đứa con một cách trìu mến nhưng nét mặt vẫn nghiêm:

- Mới gì nữa, anh đến chậm chút nữa là đủ để bố anh đói rã họng ra rồi.

- Con xin lỗi. Tại đường đông quá, kẹt xe.

- Lại kẹt xe! - Trán ông nhíu lại - Đây là một vấn nạn không kém gì vấn nạn ma tuý và tham nhũng. Tháng sau tôi đã nói bên bộ Giao thông phải trình được lên một giải pháp hữu hiệu nhất để giải toả tình trạng này. Cứ trình lên, vốn liếng đâu chính phủ sẽ lo.

- Bố lại bệnh nghề nghiệp rồi! - Cậu con nói - Đến tận đây rồi mà bố vẫn chưa dứt được những công việc đau đầu đó hả bố? Con xin giới thiệu với bố, cháu giới thiệu với chú - Nhìn sang Lan Thanh đang mở to mắt tò mò đứng nhìn vị cao niên - Đây là Thanh, Lan Thanh, sinh viên năm cuối trường luật, bạn gái của con, chỉ là bạn theo nghĩa thông thường thôi chứ không có gì khác đâu. Một cô gái đẻ ở Hà Nội nhưng sống ở Sài Gòn nên không giống với bất kỳ cô gái nào.

- Cháu... cháu chào bác - Lan Thanh lí nhí lên tiếng rồi quay qua Năm Thành và mọi người - Cháu chào các chú!

http://tieulun.hopto.org

- Chào cô bé! - Vị khách cười hồn hậu - Sao rụt rè thế, thanh niên là phải mạnh dạn lên chứ - Quay qua cậu con - Sao, thế này mà chỉ là bạn thôi à? Vậy mà tôi cứ tưởng bữa nay anh dẫn đến cho bố anh một cô con dâu tương lai kia đấy - Ông lại quay qua Thanh - Trường luật à? Tốt! Nước mình bây giờ đang thiếu luật, không củng cố lại ngay, nhà nước mỗi năm mất đi hàng chục ngàn tỷ đồng vào những kẽ nứt kẽ hà đó, rồi mai này hội nhập, luật lệ lớ ngớ làm ăn dễ bị hớ với người ta lắm! Có đúng không, cháu?

- Dạ... đúng ạ!

Cô gái lại líu ríu. Và thoáng chạm cái nhìn của Năm Thành đang chăm chú nhìn lên mình.

Theo bàn tay đưa ra của Chu thiên, tất cả bước sang phòng bên.

Tại đó, trên bàn, thật bất ngờ, được bày toàn những món ăn dân dã rất đạm bạc: Rau muống sào tỏi, canh chua cá lóc, cá trê kho tộ, canh khổ qua, thịt gà rim mặn, chén mắm tôm, đĩa lòng trường heo, đĩa nộm rau chuối, khế chua, đĩa lạc luộc cả vỏ...và chỉ có một chai Booc - đô với mấy chai nước ngọt.

Ông khách lướt nhìn, xoa tay vẻ thích thú:

- Chà! Rất tuyệt! Ăn thế này nó vừa ngon vừa gia đình lại đỡ tốn. Nói thực, nếu không phải xã giao đối ngoại thì tôi sẽ không bao giờ bén mảng đến những bữa đại tiệc chỉ nhìn cũng đã thấy nhợn da gà rồi. Cuộc sống hay thật! Ngày trước thiếu đói, thịt thà trở thành sang trọng, nay tàm tạm rồi, những món ăn dân tộc cổ truyền lại lên ngôi. Nghe nói ở Đà Lạt một đĩa rau muống sào giá lên tới ba chục ngàn đồng, đúng không?

Rượu được rót ra. Cậu con bật cười, có ý trêu bố:

- Bữa nay sao bố nói nhiều như một giáo sư ẩm thực vậy? Bố nâng ly cho mọi người cùng nâng với chứ.

- ấy chết! Già rồi, tuổi già hay nhiều lời, xin bỏ quá. Nào, nâng cốc, chúc mừng cho buổi hạnh ngộ giữa thiên nhiên trong lành!

Mọi người nâng ly uống cạn, kể cả Lan Thanh. Thông qua màu rượu, ánh mắt Năm Thành và ánh mắt Lan Thanh lại chạm vào nhau. Con mắt cô gái không hề lảng tránh. Vẻ không chịu nổi cái nhìn quá thẳng thắn và tò mò ấy, Năm Thành lên tiếng:

- Cháu rất giống một ai đó mà từ nãy tới giờ chú nghĩ hoài không ra.

http://tieulun.hopto.org

- Cháu cũng vậy - Cô cười rất tươi - Thoạt nhìn, cháu nghĩ cháu đã gặp chú ở đâu rồi ý.

- Người giống người, cây giống cây, chuyện đó thường, chú Năm! - Trần Thanh xua tay - Cháu nhất trí là nên trở về cội nguồn nhưng cái món tửu cũng phải cội nguồn luôn. Cái thứ rượu màu này chỉ thích hợp với phụ nữ và những người bệnh đau như bố cháu thôi, còn cháu... Cho cháu chai đế.

Chu Thiên định đứng dậy. Ông bố vội giữ lại:

- Khỏi gọi ! Biết tính nó, tôi đã mang từ Hà Nội vào một chai đây - Người đàn ông đầu hói ngồi cạnh vội mở cặp lấy ra chai rượu trắng đặt trên bàn - Rượu Vân chính thống đó. Cái thằng này trời gầm, mới ba tuổi nó đã uống bằng các chú nó hồi ở trong rừng Lộc Ninh rồi.

- Hoan hô bố! - Trần Thanh rót ra hai ly, đưa cho Năm Thành một ly - Chú cháu mình làm cái tróc đi! Cháu biết chú thèm lắm nhưng nể bố cháu nên không nói ra, còn cháu là làm tới, thế hệ của chú và của cháu khác nhau chính từ cái này đấy. Mời chú!

Hai người ngửa cổ uống cạn. Vị khách cao niên đặt đũa xuống:

- Có lẽ đã lâu lắm rồi tôi mới được ăn một bữa cơm ngon miệng như thế này. Ăn giữa những người thân chả phải giữ gìn, khách sáo gì. Thì ra cái bụng ở rừng ngày xưa, suy đến cùng là nó vẫn chưa quen được với những món ăn giàu chất đạm. Tũm!

- Dạ! Tũm... May mà bố gọi ở đây chứ gọi ở chỗ khác có khi con phải đâm đầu xuống nước cho nó ... tũm luôn mất.

Cô gái bật cười chút nữa đánh rơi ngọn rau đang gắp dở vì cái tên gọi bất ngờ đó. Nhưng ông bố lại không cười:

- Tên gọi quan trọng gì. Cái cần nhất là tư cách. Con nhớ ở đây con đang sống giữa những người thân, đặc biệt là chú Năm, những năm qua nếu không nhờ có chú ấy mấy phen cứu vớt thì lúc này con đã trắng tay hoặc có khi đang ngồi nhà đá rồi. Cho nên nghĩ gì, làm gì con cũng cần phải tham khảo ý chú. Bố cũng sắp nghỉ, chú ấy cũng không còn bao lâu, đất nước này chỉ còn trông vào thế hệ mấy đứa con, mấy đứa con mà không lo tu rèn tâm đức, tu rèn nội lực thì rồi cơ đồ cách mạng không biết sẽ ra thế nào.

- Bố cứ yên tâm đi! Lòng yêu nước không là đọc quyền của riêng ai. Cách mạng vẫn sẽ cứ ổn định, cơ đồ sẽ vẫn chắc như bàn đá, thế hệ của bố làm chưa xong điều gì

http://tieulun.hopto.org

thì thế hệ bọn con sẽ làm nốt.

- Lẻo mồm! Tôi nghe nói dạo này anh cũng có những động thái làm ăn không sáng sủa lắm. Coi chừng! Làm gì thì làm mà không gắn với dân với nước, không vì dân vì nước thì trước sau gì rồi cũng trật ra khỏi đường ray. Lúc ấy không phải chỉ tôi mà đến ông nội anh có sống lại cũng không thay đổi được gì đâu.

- Lan Thanh nghe thấy gì chưa? - Anh chàng quay qua cô gái tìm sự đồng tình - Các cụ lại cứ đi lo thế hệ mình làm hỏng tất cả trong khi chính các cụ...

Nói đến đây anh ta chợt dừng vì con mắt nghiêm nghị của Năm Thành vừa chém tới. Rồi lại chính con mắt ấy chuyển sang Lan Thanh như cố xục xạo một điều gì mơ hồ ẩn sâu trong ký ức.

Hắn hỏi làm như bâng quơ:

- Ba má cháu bây giờ ở đâu? Hồi chiến tranh có ai... ở rừng không?

- Dạ không - Không hiểu có linh tính nào mách bảo, cô trả lời tránh đi - Hồi đó cả ba lẫn má đều tập kết ra Hà Nội rồi sang Liên Xô học.

- Sang Liên Xô à? - Vị khách cao niên vui vẻ xen vào - Tốt! Rất tốt! Không chỉ ba má cháu mà cả thế hệ của ba cháu đều phải biết ơn cái đất nước có một nền khoa học và văn hoá vĩ đại ấy. Lúc này họ đang rối nhưng rồi nhất định họ sẽ lại vĩ đại, và một khi còn có họ, thế giới không bao giờ thành thế giới một cực như người Mỹ mong muốn.

Tũm so vai nhìn xéo nhanh sang Lan Thanh, nói khẽ:

- Cụ lại chính trị rồi. Mệt qúa!

Lan Thanh mỉm cười không nói gì. Vị khách mang dáng dấp trợ lý khẽ liếc nhìn đồng hồ rồi nhắc nhỏ:

- Thưa anh! 8 giờ anh còn có cuộc gặp mặt với các nhà doanh nghiệp phía nam.

- Thế à? Chút nữa đồng chí không nhắc, tôi lại quên. Cậu Năm chắc cũng đến dự chứ?

- Dạ!

- à, quên. Mải tán gẫu có cái quan trọng nhất lại không hỏi, tình hình cái cảng trung chuyển đến đâu rồi?

http://tieulun.hopto.org

- Dạ, thưa anh, mọi động tác chuẩn bị đã hoàn tất - Năm Thành trả lời - nếu không có gì thay đổi, bằng ngày này tuần sau sẽ chính thức khởi công ạ.

- Tốt! Khởi công đi. Đảng và nhà nước bao giờ cũng chủ trương đầu tư vào tiềm năng. Tiềm năng nước mình giàu có thế mà cứ để tụt hậu so với các nước trong khu vực hoài là không thể được. Nhớ đây là một công trình thế kỷ, làm tốt nó sẽ góp phần thay đổi bộ mặt cảng biển của cả nước, trước hết là khu vực phía nam. Rất tiếc là ngày đó tôi phải bay đi mấy nước Đông Bắc á rồi chứ không, đến dự với các cậu chắc vui lắm.

- Dạ, anh Tư có thể hoàn toàn yên tâm tin ở tụi em. Tổng công ty xin hứa với anh Tư, với nhà nước, với đảng là công trình này sẽ hoàn thành tốt đẹp trước thời hạn.

- Tốt. Nếu có gì trục trặc, nhất là trục trặc về các mặt pháp lý, cứ gọi thẳng cho tôi - Ông đứng dậy, không quên nhón lấy chiếc tăm cắm hờ lên miệng - Bây giờ ta về nghen! Còn con - Ông quay qua Tũm - Sáng mai bố bay sớm, bố có buổi làm việc với các đồng chí bên chính phủ chuyên về vấn đề chống tham nhũng, việc lớn bố không bỏ được, đêm nay có rảnh đến chỗ bố ngủ một đêm.

- Đêm nay con phải ra cảng cho anh em nhận hàng rồi, bố cứ nghỉ đi, tháng sau con có việc ra ngoài đó, con sẽ ngủ với bố ... ba đêm.

- Lại lẻo mép! - Ông cười buồn quay qua nói với Lan Thanh - Ngay từ nhỏ, đã có khi nào nó chịu nằm trò chuyện với bố nó một lần cho ra tấm ra món đâu. Cháu là bạn nó, cháu ráng làm sao khuyên nhủ cho tính nết nó mềm đi một chút, cứ nghênh nghênh ngang ngang coi trời bằng vung như thế, rồi thể nào có bận cũng gẫy.

- Con đang tập Ioga mà bố, gẫy bên này con lại nối bên khác, lo gì.

- Cái thằng! Chuyện đời không đùa được đâu. Đến từng này tuổi mà đã có khi nào bố dám đùa. Thế hệ của con, của tuổi trẻ các con phải chuẩn bị phẩm chất, khí lực để lo thay thế thế hệ bố, thế hệ của chú Năm đây là vừa. Cứ vô tâm vô tính như thế, sự nghiệp này, cơ đồ cách mạng này, chủ nghĩa xã hội này sẽ đi về đâu?

Ông nói vẻ lo âu, chân thành như rút ruột trong khi gã trai lại quay qua cô gái kín đáo nháy mắt một cái. Có Chu thiên dìu bên, ông theo Năm Thành ra xe. Ông và Năm Thành bước lên chiếc thứ hai, còn Chu Thiên và vị đầu hói bước lên chiếc thứ nhất. Trước nữa, thoáng thấy có hai đến ba chiếc xe cảnh sát bí mật làm nhiệm vụ bảo vệ, dẹp đường.

http://tieulun.hopto.org

Chiếc xe chở ông khách đặc biệt bon đi rồi mà ánh mắt của Năm Thành vẫn thóang nhìn lại phía Lan Thanh như có một cái gì canh cánh chưa nhớ ra. Và khi đó, các bóng đen lởn vởn, các chốt gác cảnh sát cũng đồng thời biến mất như nơi đây chưa hề có cuộc hội tụ nào...

Đôi bạn trẻ lên xe Zeep nhấn ga bon về phía ngược lại.

Đi được một đọan, Lan Thanh lên tiếng sau một lúc im lặng thăm dò trong khi người bạn trai lại tru miệng huýt gió dửng dưng:

- Vậy đó! Người ta có ông già làm lớn đến như thế mà lâu nay vẫn giữ kín không chịu hở ra một lời..

- Lớn nhỏ gì, anh không quan tâm. Bố là bố, con là con, chẳng lệ thuộc.

- Ông cụ có vẻ trẻ và đẹp hơn trên vô tuyến và trên các mặt báo.

- Em biết tại sao anh không nói với em rằng anh có một ông bố kinh khủng như thế không? Bởi vì anh sợ em lại giống với các cô gái khác, họ đến với anh không phải vì anh mà vì quyền lực của ông bố anh. Tâm địa đàn bà chán không.

- Cái ông đèm đẹp, cao to mà anh gọi là chú ấy, nhìn sang trọng nhỉ? Như một nhà tư bản nước ngoài.

- Còn hơn nước ngoài. Con người này có bộ óc có thể làm nguyên thủ quốc gia được nhưng không gặp thời, nói đúng hơn, trái tim của ông ấy đập khác với nhịp đập của trái tim những người cần lao. Em thấy anh nói nghe có vẻ triết nhân không? Oách đấy chứ nhỉ? - Tũm bật một tiếng cười to.

- Ai thế?

- Một doanh nhân ưu tú nhất, cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng giữa hàng chục ngàn doanh nghiệp. Tổng giám đốc Thành Long.

Lan Thanh chợt nổi gai người. Cô bỗng thấy lạnh toát toàn thân phải đến một lúc sau mới lấy lại được bình thường. Trời ơi, kẻ thù của mẹ, của chú Sáu, bố của Cầu đấy ư? Thảo nào suốt từ lúc bước vào con mắt hắn cứ nhìn mình như nhìn tội đồ. Mà làm sao lại có sự tương phùng kỳ quái như thế này nhỉ? Lại nữa, ông ta chả giống con trai mình chút nào hết. Hú vía! Nếu lúc đó mình buột miệng trả lời mẹ là ai thì rồi sự việc chưa biết sẽ như thế nào...

Lát sau, làm như vô tình, cô nhìn ra ngoài, hỏi:

http://tieulun.hopto.org

- Thế ... giữa anh và ông Thành Long ấy là mối quan hệ công việc hay chỉ là tình chú cháu?

- Cả hai. Thời buổi này làm gì có mối quan hệ nào chỉ đơn thuần là tình cảm.

- Kể cả mối quan hệ giữa ông già anh và cái ông Thành Long ấy?

- Tất nhiên. Như cái dự án cảng trung chuyển khổng lồ mà ông chú anh vừa trúng thầu chẳng hạn. Nhưng sao tối nay em hỏi lắm thế? Đàn bà càng biết ít, càng đêm hôm càng tốt, để cho lũ đàn ông chúng tôi còn lọ mọ chống gậy đi tìm chứ cái gì cũng biết cả, cứ sáng trưng lên, còn chỗ nào để tìm nữa.

" *Đây là một con người em không nên quan hệ, không nên...*" Câu nói đau khổ của Cầu trên sân quần vợt hôm nào chợt sống lại trong óc.

- Anh cho Thanh về nhà - Cô đột ngột nói.

- Kìa! Sao em hứa tối nay sẽ đến câu lạc bộ các nhà doanh nghiệp với anh?

- Thanh hơi mệt... có lẽ do rượu.

- Hay anh đưa em đến một chỗ tắm hơi theo công nghệ Đài Loan chỉ chuyên giành cho phụ nữ nhé!

- Hỏi thật nhé - Cô lạnh mặt - anh đã đưa bao nhiêu phụ nữ đến đó rồi?

- Chưa một ai - Tũm cũng lạnh giọng - Anh không có thì giờ và anh sinh ra cũng không phải chỉ để làm cái trò đi chiều nịnh phụ nữ, nếu có thì ở phía ngược lại. Em là trường hợp cá biệt. Chỉ mình em. Và cũng chỉ mình em anh mới đần độn đi chấp nhận có một tình bạn lâu nay. Giữa đàn ông và đàn bà, làm quái gì có cái thứ tình săng pha nhớt đó, nếu có, nó chỉ là sân sau của một tình yêu.

- Đủ rồi đó. Thanh nhức đầu quá!- Cô đưa ngón tay lên khẽ miết vào thái dương.

- Tức là em vẫn giữ ý định đi về ?

Cô không trả lời, chỉ khẽ nhắm mắt lại, vẻ mệt mỏi. Bắt gặp cái nét đó, chàng trai bật lên một tiếng cười nhạt, giọng nói trở nên khác hẳn :

- Thì về. Nhưng em nên nhớ lấy điều này, tôi chưa bao giờ phải khổ vì ai, một khi ai đó làm cho tôi khổ sở thì người đó trước sau gì rồi cũng dứt khoát sẽ khổ vì tôi, rất khổ!

Chiếc xe cua một đường cháy bánh như trút vào đó cả sự giận dữ của hắn rồi rẽ

http://tieulun.hopto.org

ngoặt sang phải, rồ ga vút thẳng...

http://tieulun.hopto.org

36

Sau bữa ăn tại lầu bát giác tối ấy, Năm Thành bỗng thấy nặng đầu và quyết định bỏ một ngày ra biển để thư giãn, cũng là dịp nghĩ ngợi về mọi điều.

Khung cảnh nơi đây vắng lặng gần như một bãi biển hoang. Nhưng lại rất dễ chịu với những mái lá nằm e ấp, ẩn kín trong những rặng phi lao xao xác gió. Biển xanh, cát vàng, một vài cánh chim hải âu chao lượn trên sóng nước, đôi ba chiếc thuyền đang lặng lẽ giăng câu đánh lưới ở xa. Êm đềm và khuất nẻo.

Vận đồ bơi, thân thể còn săn rắn, Năm Thành thả mình nằm ngửa trên mép nước, để mặc cho ngàn ngàn lưỡi sóng mơn man liếm láp vào da thịt. Hắn đang nghĩ đến khuôn mặt cô gái gặp hôm rồi.

Khuôn mặt ấy có cái gì gợi nhớ đến khuôn mặt con nhỏ quân báo Út Thêm ngày ấy làm sao tuy có đẹp hơn, hiện đại hơn. Nhưng lại y sì nhau ở cái cách nhìn đáo để, nhìn rất thẳng bất biết trước mặt là đối tượng nào. Cũng cái nhìn ấy, con nhỏ đã có lần mắng thẳng vào mặt hắn mà không cần nương nhẹ gì hết! Chú không tốt! Chú thừa biết chú Sáu thương cô Tư như vậy mà chú lại đành lòng cướp đi. Nhóc con, mi biết gì về ba cái chuyện ấy mà nói. Cháu chỉ biết rằng chú làm thế là không ngon, không đàng hoàng. Không ngon kệ cha tau, mi còn nói nữa tau bắn bể sọ bây giờ! Giỏi, chú bắn đi, tôi thách đó. Chú tưởng sau mọi chuyện chú còn có thể bắn người được kia à? Im mồm!Hắn làm bộ định rút súng ra. Vừa lúc Bảy Thu, cái con đàn bà đang hận hắn vì bị bỏ rơi không biết từ đâu đi tới, cũng chỉ mặt hắn nói: Bây giờ anh lại còn tính đi hù doạ cả con nít nữa sao? Con nhỏ nó nói đúng đó. Cái xấu nhất của con người là sự phản trắc, nhất là phản trong tình yêu. Út! Nói với ngữ này làm gì. Mất công. Đi em...

Bảy Thu...Lúc này cô ta đang ở đâu? Nếu không có Tư Chao cùng cái vẻ hấp dẫn ma mị quái của con ngườui ấy thì mình đâu có đến nỗi đảy cô ta đến chỗ hạn thù như thế. Lại còn thằng Ba Đầu, thằng Sáu Nguyện mắc dịch kia nữa! Chao, chả lẽ chỉ vì một khuôn mặt con bé cha vơ chú váo vô tình gặp nào đó mà đánh thức dậy trong hắn lắm chuyện nhì nhằng quá trời vậy ư? Con bé đó là ai? Nó có đúng là người mà thằng Thanh con trời ngày đêm mơ tưởng không?

Hắn trở mình nằm sấp, vùi mặt vào cát ướt.Nhưng cát ướt lại làm hắn nhớ lại một khuôn mặt khác, khuôn mặt mà hắn đã cố quên đi nhưng chắc chắn sẽ không bao giờ quên được. Khuôn mặt Tư Chao...

...Khuôn mặt ấy đẹp lắm, đẹp nồng nàn, đẹp mộc mạc thôn nữ, một khuôn mặt

http://tieulun.hopto.org

đẫm nước mắt đang nằn nì van xin hắn khi vết thương trên thân thể hắn đã dần dần bình phục. Anh Năm... đừng làm vậy anh Năm... Anh biết tôi thương anh Sáu rồi mà... Đừng. Không, cái thằng Sáu cuồng tín và cục kịch ấy nó không xứng với em. Bao nhiêu ngày qua, chính vì còn chút tôn trọng tình cảm của nó mà trước em tôi không dám thổ lộ điều gì. Giờ đây...Chao! Không... Nếu anh còn làm vậy thì ngay bây giờ tôi sẽ bỏ đi...Thì đi đi! Cút đi! Nếu em đi thì cũng ngay sáng mai tôi sẽ trở thành kẻ chiêu hồi và khi đó, cả cánh rừng, cả vùng căn cứ này, cả thằng Sáu Nguyện lẫn tụi đồng đội của nó sẽ bị san thành tử địa. Nào, đi đi! Hắn còn nhớ lúc đó Tư Chao như chết sững rồi từ từ gục xuống. Hắn tiến đến, xiết ghì cô trong tay. Cô vẫn đứng yên như không còn cảm giác...

- Chao ơi...

Hắn kêu lên một tiếng tắc nghẽn mặc cho cát tràn vào đầy miệng.

- Anh Năm...

Chu Thiên đã đứng sẵn ở trên bờ, tay cầm một chiếc khăn. Năm Thành đỡ lấy lau qua người, nét mặt không vui, hỏi:

- Có chuyện gì không?Tôi đã dặn một khi tôi ra đây, tức là đã ra biển thì ráo trọi mọi công chuyện đều gác lại hết.

- Dạ, thưa anh Năm nhưng chuyện này...

- Có quan trọng lắm không? Nếu không, để về nhà.

- Dạ, em nghĩ là quan trọng.

Hắn ngồi dậy. Chu Thiên cũng ngồi xuống, ghé tai chủ nói nhỏ điều gì mà sóng biển đánh át đi nghe không rõ chỉ thấy nét mặt Năm Thành cứ tái dần đi rồi lại ửng đỏ. Cuối cùng hắn đứng bật dậy:

- Cậu có nhầm không?

- Không thể nhầm được ạ.

- Không có chút đố kỵ, ác cảm cá nhân nào xen vô chớ?

- Anh Năm thừa biết em không phải là người như vậy.

- Vô lý! Tôi không tin, không thể tin được.

- Em cũng sẽ không tin nếu như không trực tiếp nhìn thấy hắn thường xuyên

http://tieulun.hopto.org

lén lút gặp gỡ với con mụ Út Thêm.

Năm Thành quay nhìn ra biển, nét mặt lộ vẻ đau đớn:

- Vậy... vậy còn bà Mười...Chả lẽ bà Mười cũng nhầm?

- Đó là ngón chơi mà tụi công an rất hay xử dụng.

- Thôi được rồi, trong tuần này tôi muốn có thêm bằng chứng thật cụ thể.

- Dạ!

Định đi nhưng Năm Thành gọi giật lại:

- Khoan!

- Anh Năm dặn thêm?

- Cậu có thấy con nhỏ Lan Thanh bạn thằng Tũm hôm rồi có gì lạ không?

- Dạ..

- Nó có giống một ai đó không?

- Dạ... giống như mọi con bé sinh viên vào loại con nhà khác.

- Kể cả con thượng tá Út Thêm trưởng phòng điều tra xét hỏi?

Chu Thiên chau mày một chút rồi lắc đầu:

- Dạ, không giống.

- Đúng - Năm Thành cười nhẹ - Cậu làm sao được thấy con Út hồi trẻ mà biết giống hay không. Cậu chú ý con bé này cho tôi. Và cả cái thằng con trời kia nữa, cũng đến lúc phải cắt cái đuôi Donzuang của nó đi kẻo rồi lại mang vạ. Mấy giờ rồi?

Chu Thiên nhìn đồng hồ:

- Dạ, hơn bốn giờ.

- Đây đến chùa bao nhiêu cây số?

- Chừng tám mươi cây.

- Tôi muốn đến đó.

http://tieulun.hopto.org

- Dạ, nhưng...

- Không nhưng gì hết. ở đời có những chuyện còn hệ trọng hơn ba cái chuyện làm ăn lỗ lãi, giết nhau hại nhau rất nhiều.

o

Trận mưa đầu mùa vừa dứt. Cảnh chùa bỗng sáng nét ra, tươi mởn và tinh khôi như một cô gái vừa tắm ở suối lên.

Trên con đường nhỏ quanh co lúc này đã tráng nhựa dẫn lên chùa, có một chiếc xe phân khối lớn đang bò chầm chậm. Trên xe là Cầu và Út Thêm. Họ bắt đầu đi từ thành phố lúc 8 giờ và bây giờ sau hơn ba tiếng đồng hồ họ mới có mặt ở đây như vậy kể cũng là nhanh cho đoạn đường khó đi kéo dài trên ba trăm cây số. Nhưng không chỉ có xe của họ, phía sau một đoạn là một chiếc xe máy khác cũ kỹ, cóc cáy hơn do một thanh niên ăn vận kiểu xe ôm cầm lái như thể anh ta đang đi vào tuyến đón khách vãn chùa của mình. Khi cái nón chụp đầu bị gió đánh rơi xuống đất, ta chợt nhận ra đó chính là người chiến sĩ công an đã canh chừng cho chị và ông giáo sư hàng hải nói chuyện ở vườn cây Lái Thiêu hôm rồi.

Hai chiếc xe dù đã có ý nhả hết sức ga nhưng tiếng nổ động cơ của nó vẫn làm xôn xao cả một vùng rừng thanh vắng.

Tới trước cổng chùa, một nhà chùa đã có chiều khang trang rộng dài hơn trước từ sau lần đến thăm của Năm Thành, họ dừng lại.

Út Thêm nhìn vào mắt Cầu với cái nhìn dịu dàng của người chị, người mẹ:

- Con vô đi! Cô đứng ở ngoài chờ.

- Sao cô không cùng vô với con? - Cầu nói - Mẹ con được gặp cô chắc mừng lắm!

- Để lần khác. Lần này, có những chuyện chỉ nên giành riêng cho hai mẹ con.

- Dạ.

- Cầu! Con nhớ lời cô nói đã nói với con rồi chứ? Có thể mẹ con đồng ý và cũng có thể không đồng ý, nhưng cái quan trọng nhất vẫn là ở chính con. Làm điều này chính là con vì mẹ, vì cô, vì những người như chú Sáu Nguyện, chú Ba Đẩu, con hiểu cô nói không?

- Dạ, hiểu.

- Thôi, giờ con vô đi! Cho cô gửi lời hỏi thăm mẹ.

http://tieulun.hopto.org

Qua cánh cửa đã mở sẵn, Cầu lặng lẽ đi vào. Sân chùa không phải ngày rằm nên cũng vắng, chốc chốc mới thấy một vài vị khách âm thầm qua lại rồi biến mất ở đâu đó. Từ nhà trong, vị sư thầy có nét mặt khả kính đi đến, Cầu hơi dừng lại, chắp tay cúi đầu chào. Vị sư chào lại rồi bước tiếp về sân sau. Anh cũng bước qua gian chính tiến thẳng vào gian trong, gian trong nữa, nơi có tiếng mõ tụng kinh quen thuộc vang ra buồn buồn như những giọt thời gian cô quánh.

Mẹ anh đang ngồi đó, quay lưng lại, tà áo nâu sồng nhoà chìm vào sự âm u của ánh sáng nến. Anh đứng lặng nhìn mẹ hồi lâu. Trong ngực như có vật gì rất nặng đè xuống khiến nước mắt anh muốn trào ra...

Tiếng mõ nhỏ dần rồi lắng lại. Tiếng Tư Chao vang lên như từ đâu đó xa xôi vẳng đến:

- Na mô a di đà phật... Cầu đó ư con?

- Mẹ.. sao mẹ biết là con?

- Nuôi con suốt hai chục năm trời, có người mẹ nào lại không thuộc từng bước chân của con.

- Mẹ.. con có việc muốn hỏi mẹ.

- Mẹ đã quyết không vương vấn bụi trần, còn có việc gì để con hỏi nữa.

- Không! Có những việc chỉ có mẹ mới trả lời được. Chỉ có mẹ thôi.

- Mẹ đã nói rồi, cửa Phật từ bi không nói hai lời.

- Nhưng điều này có liên quan đến chúng sinh, liên quan đến cả cửa Phật của mẹ.

Im lặng một lát rồi bật lên một tiếng thở dài :

- Na mô a di đà...Thôi được rồi, con ra vườn sau chờ mẹ.

Trên mặt đường van vát, nghiêng nghiêng dẫn đến khu chùa, chiếc xe sang trọng của Năm Thành do Chu Thiên cầm lái cũng đang lướt nhanh. Hắn nhìn rộng ra cảnh vật bưng biền, đồi núi trải dài xung quanh, khẽ nói như nói một mình:

- Cậu có thấy cuộc đời nhiều khi vô nghĩa lắm không?

Chu Thiên chỉ khẽ liếc nhìn ông chủ, không trả lời. Năm Thành nói tiếp, vẫn như nói với riêng mình:

http://tieulun.hopto.org

- Sinh ra, lớn lên, chiến tranh đánh lộn, quần quật sinh nhai, yêu nhau ghét nhau, buồn vui vật vã... để rồi cuối cùng là được cái gì? Về với hư không, về với cát bụi trần ai hết. Như cái cảnh non nước chùa chiền vừa hư vừa thực này...

Chu Thiên vẫn im lặng. Y hiểu những lúc như thế này, tốt nhất là không nên nói xen gì vào.

- Cũng có thể mình già mất rồi - Năm Thành nói tiếp - Tuổi già con người hay hoài niệm, hay lẩn thẩn với những cái không đâu... Từ ngày cô ấy lên chùa, tôi như mất đi một nửa linh hồn theo cô ấy lên đây. Thành ra nơi này bỗng trở thành ám ảnh, tháng nào tôi cũng phải tìm lên một lần, tìm lên nhưng không dám gặp. Tôi sợ phải nhìn vào đôi mắt trống rỗng của cô ấy. Rất sợ.

- Em hiểu.

Đến đây Chu Thiên mới mở miệng nhưng con mắt sắc lẻm vẫn không quên găm nhìn loang loáng về phía trước. Gần đến ngã ba, chiếc xe đi chậm lại rồi cua một đường khá ngọt vào con đường nhỏ chênh vênh dẫn lên núi...

Không ngờ mảnh vườn phía sau của chùa lại nhiều hoa cỏ đến thế. Chỗ nào cũng có hoa, chỗ nào cũng trồng cỏ chứng tỏ vị sư chụ trì nơi đây là người có con mắt thẩm mỹ trước các gam màu tưởng như nghịch nhau nhưng lại hết sức thống nhất trong một sự hòa trộn tinh tế. Cầu đang ngỡ ngàng trước cảnh sắc phiêu bồng đó thì bà mẹ đi ra. Bước chân thật nhẹ như đi trên sương trên khói. Đến lượt người mẹ lặng đứng nhìn con, con mắt nhìn cũng mờ mịt như khói như sương.

Giây lâu tiếng người mẹ vang lên nghèn nghẹn:

- Dạo này con sống ra sao mà dòm ốm vậy con? Có ai nấu cho con ăn không? Ba con có thường xuyên ăn cùng bữa với con không hay là con người ấy vẫn đi qua đêm cách ngày?

- Mẹ! Sao nước da mẹ xanh thế?

Hai mẹ con đi theo lối nhỏ trong vườn, đi thật chậm, nghe được cả tiếng chim chuyền cành, tiếng lá khô rạn vỡ dưới chân...Không đủ kiên nhẫn im lặng thêm nữa, Cầu nói luôn:

- Mẹ, bố lại sắp gây tội.

- Nam mô a di đà ...- Chị khẽ rùng mình - Lạy trời! Lúc này tôi đã yên phận rồi, còn đi nói với tôi cái ác, cái xấu của con người làm gì.

http://tieulun.hopto.org

- Nhưng đây không phải là tội ác với chỉ một người, một số ít người mà tội ác với cả lịch sử và tương lai của một vùng đất kia, me!

- Chao ôi! Sao cái ác của cõi dương thế không buông tha mà cứ đeo đẳng tôi đến tận ngôi chùa này. Lạy phật, phật phù hộ độ trì cho chúng sinh đang chịu ngàn điều đau khổ.

- Không có thần Phật nào phù hộ đâu mẹ. Chỉ có mẹ con mình mới cứu được cuộc sống của mọi người và cứu cả bố nữa.

- Ông ấy ư? Con người ấy mà cũng cần phải cứu rỗi ư?

- Bố đang bị qủy ám, bố mụ mị không biết mình đang làm gì đâu. Cứu lúc này còn kịp, để chậm hơn, chính bố sẽ phải trả một cái giá không lường được.

- Na mô .. Phật cứu khổ cứu nạn! Nhưng mẹ còn biết làm gì khác khi mẹ đã chấm dứt mọi tục lụy ở chốn nhân gian rồi.

- Mẹ vẫn làm được. Cô Út Thêm, , chú Ba đẩu, chú Sáu Nguyện và nhiều người cùng sống ở rừng một thời với mẹ tin mẹ sẽ làm được.

Khuôn mặt người mẹ hơi giật lên một chút, ánh mắt chìm đi. Giây lâu chị mới nói, giọng nói nghe như có tiếng nấc nhẹ bên trong:

- Sáu Nguyện ư?... Chú ấy độ này thế nào rồi?

- Vẫn hôn mê. Chú có tỉnh lại được hay không có liên quan rất nhiều đến mẹ.

- Sao cuộc đời không chịu buông tha cho tôi hả trời...

Chị đưa hai tay lên cao như một nét oán thán rồi hạ xuống chắp lên ngực, mắt nhắm nghiền. Cầu mím chặt môi. Mẹ, mẹ đấy ư? Sao mẹ lại khổ thế này? Hình ảnh ấy đã đập mạnh vào trái tim đa cảm và hiếu thảo của anh, một chút nữa đứa con đã chạy đến ôm chầm lấy mẹ nếu như anh không kịp tĩnh trí lại.

- Và cả cuộc sống sau này của con nữa - Giọng anh vẫn tỏ ra dứt khóat - Con cũng đã định như mẹ là không làm gì, không nói gì hết chờ cho đến lúc bố nghỉ việc, khi đó con sẽ thay bố sửa chữa mọi lầm lỗi do bố gây ra, làm lại từ đầu, con sẽ tạo nên một doanh nghiệp hoàn toàn mới mẻ khác hẳn với với cách làm của bố nhưng rồi hành động độc ác cũng như sự mù quáng quyết đạt mục đích bằng bất cứ giá nào của bố đã không cho phép con được im lặng chờ đợi.

Người nữ tu nhìn xuống giây lâu như cầu viện đến cõi tâm linh đang bị xáo động

http://tieulun.hopto.org

dữ dội rồi từ từ ngẩng lên, mắt buồn vô hạn:

- Con nói đi! Mẹ phải làm gì?

- Mẹ biết chỗ bố thường cất giấu tài liệu mật chứ?

- Lạy trời!- Gò má người mẹ lại giật mạnh - Đừng bắt mẹ phải nói ra điều ấy. Mẹ không thể làm trái với những điều phật giới đã dạy. Mẹ...

- Nhưng Phật giới không dạy mẹ cách bao che tội ác.

- Mô phật...

- Chính vì mẹ muốn con ở lại để chặn bớt những việc làm sai quấy của bố nên con mới ở lại. Nhưng bây giờ bố lại sắp làm một điều sai quấy động trời khác, chả lẽ con lại mần thinh nhìn bố hại người và hại mình?

Người mẹ lại cúi nhìn sâu xuống đất, những ngón tay lần tràng hạt một cách vô cảm. Giây lâu, chị ngẩng lên, nét mắt đã có chiều đổi khác:

- Con nán chờ mẹ một lát.

Nói xong, chị đi trở lại phòng trai của mình, thắp nhang, ngồi xuống chỗ cũ, tay lần tràng hạt, miệng lầm rầm khấn nguyện một lát như để tạ tội rồi đứng lên, nhẹ bước về phía phòng sư thầy. Sư thầy cũng đang ngồi tĩnh toạ mắt nhắm như đã vào cơn nhập thiền. Chị chỉ đứng ở ngoài không dám vào. Trực cảm được, sư thầy mở mắt.

Chị vôi đặt hai tay chắp lên ngực:

- Bạch thầy!... Con có việc khó sử muốn bẩm với thầy. Dạ, rất khói sử, xin thầy chỉ giáo giúp con.

- Ta cũng đang có ý chờ con - Cái nhìn của vị sư thấu đáo - Ta biết căn duyên con còn nặng lắm. Vào đi!

Chị bước vào. Bước chân vấp váp...

Chiếc xe của Năm Thành chỉ còn cách cổng chùa không đầy cây số nhưng do đường nhỏ ghập ghềnh nên nó buộc phải bò chậm lại, có lúc còn phải như tạm dừng để lấy đà bon tiếp. Chính cái tiến độ nhọc nhằn đó đã khiến cho người công an giả dạng xe ôm đang ngồi trên yên xe làm bộ lim dim ngủ kịp phát hiện ra hai khuôn mặt trên xe là ai. Anh giật mình nhưng vẫn giả vờ ngủ. Khi chiếc xe đi qua rồi, anh mới kín đáo móc điện thoại ra đưa lên miệng...và vội nổ máy kín đáo bám theo để

http://tieulun.hopto.org

đề phòng những tình huống bất trắc có thể xảy ra, biết đâu.

Nhưng cái lo lắng của anh là thừa, ở trong sân chùa, từ xa, qua khe hở của một lỗ tường Út Thêm từ nãy đã kín đáo quan sát thấy tất cả cuộc chuyện trò của hai mẹ con kể cả thái độ của Tư Chao nên khi nghe điện báo vào, chị hơi giật mình một chút rồi lấy lại được sự bình thản ngay. Chị nói nhỏ vào máy:

- Không sao. Mọi việc cũng sắp xong rồi. Em cứ chờ ở đó.

Nói rồi, chị rời chỗ ngồi bước nhanh lại chỗ Cầu đang đứng đợi mẹ ở trước cửa phòng trai, nhỏ giọng:

- Cầu! Ba con đang lên đây.

Mặt chàng trai thóang biến sắc:

- Giờ... giờ sao hả cô?

- Bình tĩnh. Coi như con đi thăm mẹ. Cô xuống trước. Hẹn gặp con ở Thành Phố, nhà cô.

Nói xong chị rẽ theo lối mòn bên trái, biến mất vào một khuôn viên cây lá um tùm. Cầu nhìn theo, nét mặt tỏ ra hết sức bồn chồn...

Ngoài kia, xe Năm Thành đã đậu trước cổng chùa. Hắn quay qua Chu Thiên:

- Cứ ở đây chờ tôi.

Rồi bước xuống, trên tay cầm một bó hoa thật tươi với mấy thẻ hương, đưa mắt nhìn bao quát cảnh sắc xung quanh một chút rồi nhẹ chân bước vào trong...

Lúc ấy, từ phòng trai, người mẹ đi ra, nét mặt thanh thản hơn, trên tay cầm một miếng giấy nhỏ, giọng gần như không phải giọng của chị nữa:

- Đây! - Chị đưa mảnh giấy cho con - Tất cả mẹ đã ghi ở trong này. Đây là lần cuối cùng mẹ phạm vào giới phật, mong con đừng bao giờ trở lại đây với những yêu cầu như thế này nữa.

Cầu nhét mảnh giấy vào túi, mắt nhìn nhanh ra phía cổng, nói nhỏ:

- Vâng, con cám ơn mẹ! Con về đây, mẹ!...Mẹ nhớ giữ sức khỏe...

Định quay người đi thì người mẹ nói tiếp:

http://tieulun.hopto.org

- Dặn con một điều: Bằng giá nào cũng không được để cho bố con biết. Con người ấy, nếu cần, sẽ sẵn sàng coi thân nhân như kẻ thù. Nhưng con lại không bao giờ được coi ông ấy là kẻ thù. Hãy cứu vớt và tha thứ. Cũng là tha thứ và cứu vớt linh hồn của mẹ. Dù sao trong con người ông ấy cũng có những mặt tốt, nếu không làm sao mẹ có thể sống chung được chừng ấy năm trời. Thôi, con về đi! Cầu trời khấn Phật phù hộ độ trì cho con tôi...

Nói xong, ni cô quay gót đi nhanh vào phòng như sợ ở lại thêm chút nữa, chị sẽ thay đổi thái độ mất. Cầu cũng vội quay người bước nhanh ra chỗ để xe. Nhưng mới đi được mấy bước, cậu đã chạm phải cái nhìn ngạc nhiên, dò xét của người bố đang đi vào.

Cầu lí nhí:

- Con chào bố.

- Con lên đây sao không nói bố cùng đi?

- Tại đêm qua con mằm mơ thấy mẹ... bệnh.

- Bệnh à...Gặp bà ấy chưa?

- Dạ, rồi.

- Sao?

- Mẹ chỉ hơi đau đầu.

- ở dưới kia bà ấy cũng thường bị đau đầu. Để bố vào với bà ấy một chút.

Người con giật mình:

- Mẹ ... đỡ rồi. Bố đừng vào lúc này, mẹ...mẹ đang đọc kinh tối.

Một ánh nhìn rất sắc chém vào mặt anh:

- Bữa nay con làm sao vậy?

- Không... Con chỉ thấy tội cho mẹ quá!

Người bố nhìn quanh quất:

- Con lên đây một mình hay với ai? Xe đâu?

- Một mình ạ. Xe con gửi sau chùa.

http://tieulun.hopto.org

Năm Thành nhìn con, mặt dịu lại:

- Cứ để xe đó, mai bố sẽ cho người đến đem về sau. ở đây chờ bố, bố vào trong một lát rồi cùng về. Kiếm chỗ ăn trưa luôn. Nghe nói ở đây có món bò cạp nướng có lợi cho thần kinh lắm.

- Con xin phép về trước, chiều nay có tiết học thêm.

Người bố lặng nhìn con một chút, đành gật đầu:

- Tuỳ. Mà đường xấu, đừng phóng nhanh quá! Học xong, chờ bố về rồi cùng đi ăn. Cũng lâu rồi hai bố con chưa đi ăn với nhau.

- Dạ!

Một chút xao động thóang qua trong mắt, Cầu vội quay người bước đi.

Năm Thành khẽ lắc đầu nhìn theo con, ngực chợt thắt lại. Tội nghiệp thằng nhỏ, thì ra nó vẫn thỉnh thoảng giấu bố lên thăm mẹ. Cũng như mình, lâu lâu mình lại giấu nó lên thăm bà ấy. Tâm trạng, tính khí hai bố con sao thật giống nhau mặc dù... mặc dù... Y nghĩ bất chợt ập tới này khiến hắn thoắt lo sợ. Nếu một ngày nào đó nó biết nó không phải là giọt máu đích thực của mình mà là giọt máu của chính cái thằng khốn khổ khốn nạn đang nằm hôn mê kia thì rồi sẽ ra sao đây? Nó có còn coi mình là bố nữa không hay chỉ còn là quân hằn quân thù như luật đời thường báo ứng. Nếu vậy thì... Hắn không dám nghĩ tiếp nữa. Giống như mẹ nó, ngay từ khi lọt lòng nó đã là một cái gì như là sự nhập hồn nhập xác vào cuộc đời hắn rồi, nhập sâu đến nỗi hắn không còn phân biệt đâu là giọt máu của mình hay giọt máu người khác nữa. Và chính vì thế mà hôm nay hắn lên đây. Hắn không muốn mẹ nó trong một lúc tuyệt vọng, u uất lại buột miệng nói ra tất cả. Không hề muốn...

Đến trước gian thờ chính, hắn ngừng lại giây lát như để bình ổn linh hồn rồi dợm chân bước vào. Gian thờ lúc này đang nghi ngút khói hương. Thành kính và chậm rãi, hắn đặt bó hoa lên ban thờ, đốt mấy nén nhang cắm lên, lùi lại, đưa hai tay lên ngực, không lầm rầm khấn vái ra miệng mà lặng khấn trong đầu. Giây phút ấy, cộng hưởng với tiếng mõ đều đều từ phòng trong vẳng ra, tất cả ở con người hắn hiện lên vẻ chân thành, lương thiện vô cùng trước cõi tâm linh sâu thẳm...

Vị sư thầy bước ra, lặng đứng đằng sau hắn, cũng chắp hai tay lên ngực. Giây lâu hắn quay lại, hướng về phía sư thầy, cúi thấp đầu:

- Bạch thầy! Bữa nay đi công chuyện qua, ghé thăm thầy và chùa có khí muộn.

- Mời thí chủ lên phòng trên dùng nước.

http://tieulun.hopto.org

Sư thầy đi trước, hắn bước theo sau nhưng vẫn ngoái nhìn lại căn phòng phía trong, nơi từ đó đang vang ra cái tiếng mõ đều đặn, buồn day dứt. Tiếng mõ như níu chặt chân hắn lại...

Tại phòng ngoài, khi đã an tọa , hắn hỏi gượng nhẹ:

- Thưa thầy, nghe nói mấy bữa nay... Ni cô Diệu Chao không được khoẻ?

- ở đây gió núi mưa ngàn, con người khoẻ yếu bất thường nhưng không sao đâu, so với lúc mới lên, bà ấy cũng khoẻ ra nhiều.

Năm Thành làm bộ vô tình:

- Vừa gặp thằng cháu ngoài kia. Tội nghiệp, trẻ con xa mẹ như chim xa tổ, tối ngày cứ ngơ ngơ ngác ngác.

- Cậu ấy ngoan lắm, cũng giống như ông, tháng nào cũng tới.

- Dạ, bữa nay nó tới một mình hay tới với ai không biết nữa mà đi có vẻ vội?

Nhà sư mỉm cười lắc đầu:

- Cậu ấy toàn đi một mình. Bữa nay cũng vậy.

Năm Thành khẽ thở ra. Giây lâu, hỏi:

- Đoạn đường lên đây nhiều chỗ rất xấu, khách lên vãn cảnh có muốn cũng ngại, nếu thầy cho phép, tháng sau tôi sẽ cho người lên làm lại hết đoạn đường gần chục cây số này.

- Mô phật! Được vậy còn gì bằng nhưng cám ơn thí chủ, nhà chùa thực lòng không dám phiền tới thí chủ nữa. Đoạn đường này và một số công trình khác được biết tới đây huyện và tỉnh cũng đã có kế hoạch tu bổ rồi. Chỉ cần lâu lâu thí chủ có lòng lên đây thăm thú cảnh chùa là nhà chùa đã vui trong bụng lắm lắm.

- Nếu chỉ là thăm thú...

Hắn cười nhẹ một tiếng rồi đứng dậy, nhìn sâu vào gian phòng có tiếng mõ vẫn vang ra:

- Tôi xin phép về. Và cũng xin thầy không cần nói với... người kia là có tôi đến.

- Dạ, thí chủ lại nhà!

http://tieulun.hopto.org

Họ chia tay nhau lạnh lẽo...

Ra đến cổng chùa, hắn dừng lại, quay nhìn vào bên trong lần nữa, nét mặt bần thần...Tư Chao! Tôi lại đành im lặng ra về vậy. Thôi, dù sao đến đây biết em vẫn khỏe là tôi mừng rồi. Giờ mà vào có khi lại làm em không vui. Thực lòng tôi chỉ muốn nói với em một điều về chuyện thằng Cầu...Bố đẻ của nó tới đây không biết sống chết ra sao, chỉ xin em nếu còn nghĩ đến tôi, đến cái tình cảm nhiều khi tôi cũng không hiểu nổi của tôi, em đừng nói gì hết nhé! Nếu em có thể biết, ngoài em ra, thằng bé nó đối với tôi quan trọng biết dường nào...

http://tieulun.hopto.org

37

Giữa thiên nhiên chùa chiền và giữa nơi cung cấm phòng làm việc của mình đối với hắn là hai con người hoàn toàn khác hẳn. Khác đến nỗi đến chính hắn nhiều khi cũng không tự nhận ra được. Như lúc này đây, hắn đang ngồi lù lì như một pho tượng chạm bằng đá mà tất cả những gì có thể có được trên mặt hắn đều không một chút lay động. Riêng đôi mắt lại toả ra những tia sáng xanh lét, ma quái. Người ta bảo những lúc như thế này tốt nhất là đừng ai làm phiền đến hắn nếu không muốn thân tàn ma dại. Vậy mà có người vẫn dám gõ cửa.

- Cứ vào!

Tiếng nói của hắn âm u, khàn đục như vọng lên từ dưới mồ. Hoàng bước vào, nét mặt tươi tắn, sáng láng. Năm Thành nheo mắt nhìn sâu vào khuôn mặt đó như nhìn vào chỗ trống không.

- Thưa, chú gọi cháu? - Hoàng nói.

- Ngồi xuống! - Tiếng nói nặng chịch.

- Dạ.. có việc chi không ạ? - Nét mặt anh hơi thảng thốt.

- Cậu là ai? - Vẫn nặng chịch.

Hoàng khẽ giật mình nhưng liền đó đã kịp trấn tĩnh trở lại.

- Dạ, cháu là Hoàng, con của ba má cháu là...

- Thôi! - Một tiếng đập bàn - Cậu vào đây có việc gì?

- Dạ... cháu được chú nhận vào để...

- Để! Để làm trò phản trắc, để làm gián điệp hả?

- Kìa chú Năm...

- Tôi không phải là chú Năm của cậu mà cậu cũng chưa bao giờ là giọt máu còn lại của hai vợ chồng nghệ sĩ đã hy sinh năm ấy cả. Cậu không phải là Thục, kẻ thực chất có tên là Thục đã chết vì chất độc hoá học cách đây hai năm tại một vùng kinh tế mới ở Tây Nguyên rồi. Cậu là Võ Minh Hoàng, đại úy cảnh sát điều tra.

Như có sấm chớp nổ ở trong phòng. Hoàng hơi bật lùi lại, vội cho tay vào trong

http://tieulun.hopto.org

áo định rút súng ra. Năm Thành bật lên một tiếng cười khô khỏng:

- Muộn rồi anh bạn trẻ ạ! Tốt nhất là đứng im với tất cả sự quá ư là non nớt nghiệp vụ của anh bạn. Nếu tôi là anh bạn, chắc tôi không hoạt động khờ khạo như vậy.

Hoàng biến sắc nhìn ra xung quanh. Hai gã to con trông như hộ pháp đã xuất hiện cạnh anh từ lúc nào. Đứng đằng sau hai gã là Chu Thiên vẫn một nét mặt lạnh lẽo không thay đổi. Một gã đi đến, thò tay vào người anh lấy ra khẩu K59, rồi với một cú vỗ vào vai rất nặng, gã ấn dí anh ngồi trở lại.

Năm Thành đứng lên đi ra phía cửa sổ, châm tẩu hút thuốc trầm mặc như đã quên đi chuyện vừa rồi . Giây lâu hắn quay lại, tiến sát đến trước mặt anh, giọng rầu rầu :

- Đúng ra anh bạn chẳng nên dính vào cái trò giang hồ ân oán này. Để thực hiện được mối cừu thù, người ta sẵn sàng biến anh bạn thành vật hy sinh mà anh bạn lại cứ tưởng rằng mình đang tranh đấu cho một lý tưởng chính trị thiêng liêng. Đáng thương! Đáng thương cho anh bạn, đáng thương cho người đàn bà mang hàm thượng tá đã ngu dại cử anh bạn vào đây và đáng thương cho cả cái guồng máy hành pháp nửa xôi nửa thịt rất dễ mua bán của các người nữa.

Thôi! - Hoàng sau một phút choáng váng, lúc này mới lên tiếng - Bây giờ tôi đã nằm trong tay các ông, các ông muốn làm gì thì làm nhưng không được xúc phạm đến chị ấy, không được xúc phạm đến chức nghiệp của chúng tôi.

- Há! - Lại một tiếng cười khô khỏng - Y hệt cái chất giọng của chính tôi hai mươi năm về trước. Chỉ có cái khác là, hồi ấy là cuộc chiến tranh sinh tử giữa ta và địch, còn bây giờ, chả lẽ chúng tôi đang là kẻ địch của các ông đồng chí sao? Thật là một sự nhầm lẫn khái niệm đến tệ hại.

- Các người còn nguy hại hơn kẻ địch thật sự vì kẻ địch thật sự dù có dã man đến mấy nhưng nó cũng biết lộ nguyên hình, còn các người là thứ kẻ thù giấu mặt, nói điều nhân nghĩa nhưng làm việc ác đức, giương ô đạo lý nhưng lại chà đạp lên pháp luật. Và nếu có nhầm lẫn thì đó chỉ là sự nhầm lẫn là đã đánh giá các người thấp quá!

- Thôi, không lý luận nữa! Những người cộng sản chúng ta, tức là gồm cả tôi và anh bạn, trớ trêu thế, vốn có thói quen cho đến lúc đói rã họng, cho đến trước lúc chết vẫn còn thích lý luận. Rất may mấy tuần vừa rồi anh bạn cũng mới chỉ dừng lại ở mức lý luận chứ nếu tiến sâu hơn nữa, có khi chúng tôi cũng bị rầy rà to. Cái lý luận có sức mạnh nhất lúc này là, kẻ nào đã mê cuồng đi ngược lại bản chất xã hội,

http://tieulun.hopto.org

đi ngược lại khát vọng sống của bản năng làm người thì kẻ đó sẽ bị nghiền nát - Hắn chuyển giọng - Sao? Bây giờ ông đại úy tính sao?

- Câu hỏi này để các người trả lời, các người mới có quyền trả lời.

- Tiếc nhỉ! - Giọng hắn lại mơn trớn - Với một năng lực tư duy kinh tế khá như thế, giá như anh bạn chỉ chuyên đi vào lãnh vực này hơn là làm cái anh đại úy mật vụ tối ngày đi dò la thám thính thì có lợi cho anh bạn, có lợi cả cho cái chung biết bao.

- Ông vào đề đi! - Hoàng rắn rỏi - Giống đười ươi trước khi nhai con mồi nó cũng chỉ dền dứ cho đến khi mặt trời lặn.

- Anh bạn lại nhầm lẫn nữa rồi. ở đây không có ai nhai ai, nếu muốn nhai, tôi đã không mất thì giờ lảm nhảm với anh bạn từ nãy đến giờ.

- Vậy muốn gì, ông nói đi!

- Muốn mở cho cậu một đường sống. Vì qúy cái tài của cậu, cả chút tính khí ương gàn của cậu nữa và vì sự yên ổn tâm linh của bà ca sĩ mù mà tôi hằng tôn trọng như một bà thánh kia, tôi cho cậu chọn một trong hai khả năng. Một, cậu sẽ từ bỏ hết thảy những cái phù du, dớ dẩn mà cậu định gá cả cuộc đời vào để làm việc cho tôi, làm việc thật sự. Còn làm việc như thế nào, cái đó là do tôi, tôi lo. í tưởng cuối đời của tôi cũng đang cần một người như cậu. Hai, điều này thì thực lòng tôi không muốn, không hề muốn, đó là cậu, với tất cả những gì cậu đã nắm được, dù rất ít, cậu sẽ biến khỏi cuộc đời này, hoặc giả cũng gần như thế.

- Trả lời ngay hay cần suy nghĩ? - Anh hỏi, toàn thân căng như một giây cung.

- Tuỳ.Nhưng cứ nên nghĩ cho kỹ bởi đây không phải chỉ là chuyện hướng nghiệp mà là sự thay đổi về chất của hệ tư tưởng.

- Tôi trả lời ngay - Một ánh kiêu hãnh lóe lên trong mắt - Tôi chọn khả năng thứ nhất.

- Tức là chọn cái chết?

- Không! Chọn danh dự.

- Thật tiếc! - Hắn bất giác thở dài - Trong cuộc đời toàn là những nhân cách nhá nhem này những kẻ có tài và trọng danh dự như cậu không nhiều. Và chính vì không nhiều nên nó chẳng thể tồn tại. Đành vĩnh biệt cậu vậy!

http://tieulun.hopto.org

Hắn đưa mắt. Hai gã hộ pháp xô đến bẻ giật khuỷu tay anh lại định dẫn đi nhưng vào giây phút cuối anh đã giằng ra được bằng một sức mạnh quật cường cuối cùng. Mặc cho hai gã nằm chỏng gọng trên nền nhà, anh xô lại phía Năm Thành tính ăn thua đủ. Nhưng chính vào lúc cánh tay anh giơ lên trong một ngón đòn dữ dội định giáng xuống thì Chu Thiên nhào lại....

Không phải là đối thủ của hắn, một võ sĩ đã từng giật bằng Nhất đẳng huyền đai khu vực Đông Nam A cách đây hơn hai mươi năm, anh bị đá văng ra, bay xuống nền nhà. Cùng lúc, hai gã hộ pháp kia kịp trở dậy, nhất loạt xông đến, đấm đá, đè nghiến, khoá ghì anh lại. Trước khi bị dẫn đi, anh cố thoát vùng ra một lần nữa nhưng bất lực.

Tiếng anh đau đớn và phẫn uất đến tận cùng:

- Ông Thành! Tôi chỉ tiếc rằng đã ra đi quá sớm để không được nhìn thấy cái ngày ông và những kẻ như ông phải ra trước vành móng ngựa. Cuộc đời này chưa đến nỗi bỏ đi cả đâu. Nhất định rồi có ngày nhân dân sẽ hỏi tội ông, những đồng chí, đồng đội một thời với ông sẽ hỏi tội ông. Và ngay lúc này, nhìn vào mắt ông tôi hiểu ông cũng đang tự vấn tội mình. Sự ra đi của mình tôi là vô nghĩa nhưng sự tỉnh ngộ của ông lại rất có nghĩa, ít nhất là đối với một người - Chị Út Thêm.

- Thiếu. Còn thêm thằng Sáu Nguyện nữa chớ.

- Ông cũng đã từng là lính, cũng đã từng đổ máu, vậy mà lúc này ông lại đang tâm phản bội lại chính những năm tháng tốt đẹp nhất của mình. Ông không phải là một người cộng sản. Cái đảng này không có những con sâu bọ đội lốt cộng sản như ông. Tôi khinh bỉ và thương hại ông.

- Dẫn đi!

Năm Thành đột nhiên quát gằn như không chịu nổi những lời nói như bắn trúng tim đen đó. Khi hai gã hộ pháp dùng sức lôi anh đi rồi, hắn vẫy Chu Thiên ở lại. Nhưng lại không nói gì. Chỉ im lặng nhồi thuốc vào tẩu châm hút.

- Thưa anh Hai...- Chu Thiên mở lời.

Hắn vẫn im lặng. Chỉ có khói thuốc bay lên làm nhoà khuôn mặt hắn. Giây lâu hắn hỏi mà không nhìn lại:

- Cậu biết cách làm cho hắn ra đi khỏi thế giới này rồi chứ?

- Dạ! Tạo một hiện trường giả ngay trên cái công trường cảng đó.

http://tieulun.hopto.org

- Chết à?

- Dạ, chết!

- Còn có cách nào khác không?... Ví như chỉ cần hắn vĩnh viễn im lặng mà không phải dùng đến cái chết.

- Dạ, với loại này thì không còn cách nào khác.

- Tiếc nhỉ!- Hắn ngả người ra sau, mắt nhắm lại mệt mỏi - Dẫu sao đó cũng là một nhân cách đáng tôn trọng. Thôi, làm gì thì làm đi. Làm sao để khi ai đó sờ tới thì chỉ có thể kết luận được rằng đó là một vụ tai nạn nghề nghiệp.

- Rõ! Anh Hai cứ tin ở em. Về việc này em đã có thừa kinh nghiệm - Định đi.

- Khoan đã! - Hắn cười rất nhạt - Ông đại úy dù năm xưa vẫn có vẻ thích hạ độc thủ lắm nhỉ? Vậy mà tôi lại không thích đấy.

- Dạ, thưa anh ...

- Thôi, cậu đi đi! Nhớ là xong việc, lập một bàn thờ đàng hoàng và nắm chính xác lại coi gia đình, quê quán anh ta ở đâu, lo một khoản tiền lớn có thể tài trợ suốt đời cho người ta.

Hắn lại ngả đầu ra sau, mắt nhắm lại, như trôi vào vô định... Trước hình ảnh ấy, Chu Thiên đi ra đến cửa rồi còn quay lại, tiến đến gần ông chủ...

- Gì nữa? - Năm Thành hỏi mà mắt vẫn không mở ra.

- Còn một cách này. Ta sẽ dùng một liệu pháp y học làm cho hắn hoàn toàn mất trí nhớ rồi sau đó đưa hắn đến một quốc gia xa lạ và sống một cuộc sống thực vật suốt đời ở đó cho đến chết.

- Tại sao anh lại làm điều đó? - Năm Thành mở mắt ra.

- Bởi tình cảm của ông chủ. Em hiểu hắn không đáng kể gì nhưng hắn đã động chạm đến những điều nhạy cảm nhất mà lâu nay ông chủ cố tránh.

- Còn nữa!

- Vâng, và cả vì cái câu "đại úy dù" mà ông chủ vừa nói.

Cười to một tiếng, Năm Thành đứng dậy, nắm chặt tay kẻ hầu cận, giọng thay đổi khác hẳn:

http://tieulun.hopto.org

- Xin lỗi, anh không có ý đó. Dù sao cũng rất cám ơn em, Chu Thiên! Có lẽ rồi tới đây, trong những giây phút tuyệt vọng nhất, anh cũng chỉ còn có em bên cạnh, chỉ còn có em là hiểu anh. Đi đi!

Chu Thiên ra ngoài. Còn lại một mình, Năm Thành lại ngã người xuống ghế nhưng lần này con mắt dài dại của hắn không nhắm lại nữa mà mở ra, mở trừng trừng như nhìn vào dĩ vãng, nhìn vào chính lòng mình, yên tĩnh hơn...

http://tieulun.hopto.org

Phần hai

I

Ga hàng không quốc tế mới được tân trang lại đã mang dáng vẻ một khu ga khá hiện đại, tân kỳ với những nét kiến trúc đẹp mắt, khang trang. Nó chưa được như các ga quốc tế trong khu vực có lượng máy bay lên xuống vui mắt như chuồn chuồn đạp nước nhưng nó cũng đã bớt đi rất nhiều cái vẻ hưu hắt, xập sệ đã tồn tại khá nhiều năm kể từ sau ngày giải phóng. Ai đó đã nói có lý rằng, đến một quốc gia chỉ cần nhìn ga hàng không quốc gia đó rộn ràng thế nào thì ắt biết nền kinh tế, sức vóc tăng trưởng của quốc gia đó ra sao. Ga hàng không ở đây đã phần nào báo ứng được nhận xét đó.

Buổi trưa. Có rất nhiều người đang đón chực trước cửa ga để đón người nhà, người quen từ khắp bốn phương sắp hạ cánh trên các chuyến bay của đủ các hãng lớn nhỏ. Hầu hết trong số họ là những chàng trai, cô gái thuộc giới trung lưu, thượng lưu ăn vận sang trọng, đúng mốt, đẹp mắt.

Tiếng cô phát thanh viên trong trẻo chợt vang lên trong loa:

- "*Chuyến Boing 767 khởi hành từ Niw york vào lúc 14 giờ 54 phút sắp hạ cánh xuống sân bay Thành Phố...*"

Như có báo động, mọi người đều bật dậy, nhao lên, nhốn nháo tiến sát cửa ra vào, hồi hộp, háo hức nhìn sâu vào bên trong đường băng...

Lát sau một tiếng động cơ rền lên to dần... to dần... rồi chiếc Boing khổng lồ xuất hiện trên bàu trời rực nắng, hạ thấp xuống và chìm vào các mái nhà cao thấp để thực hiện một đường tiếp đất khá ngọan mục. Và cũng chỉ một lát sau nữa, từ trong nhà ga, có những lữ khách cả ta lẫn tây, cả già lẫn trẻ, cả nam lẫn nữ, mắt nhìn ngơ ngác, ngỡ ngàng và cả tự tin từ từ bước ra với đồ đoàn hành lý chất đầy các xe đẩy. Một cảnh hội tụ, gặp gỡ giữa những người thân, bạn bè, công việc, ngoại giao... diễn ra tưng bừng, náo nhiệt, cả nụ cười và có cả những giọt nước mắt...Hầu hết trong số họ đều có người nhà hoặc các cơ quan ra đón.

Trong số khách, nếu để ý sẽ thấy riêng có một người là bước ra lặng lẽ một mình, không tìm ai và cũng không có ai đợi chờ. Đó là một người phụ nữ chừng trên bốn mươi tuổi, không thật đẹp nhưng sang trọng, ăn vận nền nã nhưng đúng kiểu, đeo

http://tieulun.hopto.org

kính, tóc chảy dài, nước da thoa phấn nhẹ, trên tay chỉ có một chiếc va ly cỡ trung bình và một túi khoác đeo vai. Chị có vẻ xúc động nhìn ra cảnh vật, nhìn vào những khuôn mặt người, nhìn vào những cảnh gặp gỡ rồi nhìn lên bàu trời Sài Gòn xanh ngắt nắng nôi, trong mắt như có nước .

It ai biết rằng đó lại chính là Mai Phượng, tên gọi nội địa là cô Sáu, Sáu Phượng, cô chủ đồi chuối năm nào và nhà tư sản Việt Kiều ở Mỹ về thăm quê hôm nay, một con người trước đây đã có những dính dáng sâu sắc đến Sáu Nguyện và tới đây, trải qua một số nhọc nhằn, lại góp phần làm thay đổi cuộc đời anh, làm thay đổi cả cục diện giao tranh của hai thế lực.

Nhưng đó là câu chuyện về sau, còn lúc này một chiếc xe hơi sang trọng vừa xịch đến. Lái xe là một người đàn ông trung, tuổi, đỏ đắn, béo tốt có mái đầu húi cua khá ngộ bước ra. Đó là Hai Tính, một nhân vật cũng có gắn bó ít nhiều với Sáu Nguyện thời chiến tranh. Gắn bó quái dị đến nỗi chút xíu nữa thì cha Sáu Nguyện cuồng tín kia đã không còn trên đời này vông, ông cũng chút xíu nữa đã trở thanh một thằng lao công đào binh.

Ông đến trước Mai Phượng, giọng rất ồn ào, thoải mái như ở giữa núi rừng quang quẻ:

- He lô!Chào cô Sáu! Dạo này cô lại đâm đẹp và trẻ ra, nếu gặp ở chỗ khác là tôi chịu, hết nhận ra nổi đó.

- Chào anh Hai! - Phượng cũng hồ hởi - Anh vẫn mạnh giỏi chớ? Ghớm, độ này lại để đầu đinh nữa kia đó.

- Đinh chớ sao không đinh. *Quyền để đầu là quyền của tất cả mọi người*... Cô thấy tôi nói giống ông Wasington đọc tuyên ngôn không. Máy bay đến chậm mất nửa tiếng. Thôi lên xe!

Ông chuyển đồ của Phượng ra sau xe rồi họ bước lên. Xe chuyển bánh. Ra khỏi sân bay, Hai Tính hỏi:

- Bây giờ cô về Khách sạn nghỉ ngơi đã hay về thẳng quê?

- Có khi về khách sạn đã. Quê lúc này đâu còn ai ...

- ừ, cứ về khách sạn đã rồi tính.

Sáu Phượng ngần ngừ một chút rồi đột ngột thay đổi:

- Hay là anh cho về khu đồi chuối cũng được.

http://tieulun.hopto.org

- Chính chỗ ấy mới không còn ai. Bây giờ về trang trại của tôi nghỉ, nhà sàn thoáng mát, mai sẽ đi đồi chuối. Được không?

Mai Phượng gật nhẹ:

- Dạ được nhưng còn...anh Sáu...

- Sáu Nguyện hả? - Thoáng một chút ngắc ngứ - Hắn biến đâu mất tăm chả thấy quay lại đó một lần nào... Mà thôi, mới về, chuyện đó để sau. Xót đất bỏ hoang, tôi vẫn cho trồng chuối phân nửa, phân nửa còn lại cho xã mượn để...Mà thôi, nhiều chuyện lắm, mới về, để sau.

Nét mặt Mai Phượng bỗng trở nên bần thần. Chiếc xe bon ra đường, lao về phía nội thành. Cảnh vật, cuộc sống xung quanh diễn ra thật sôi động. Một nhà máy liên doanh vừa tan tầm. Đông nghẹt. Những khuôn mặt con trai con gái lướt qua hai bên thành xe. Những toà nhà mới xây tân kỳ, trang nhã cũng lướt qua. Con mắt của chị mở to nhìn như uống lấy cảnh vật, con người, thỉnh thoảng lại khẽ kêu lên thảng thốt:

- Đổi thay nhiều quá!Quá chừng đổi thay!

- Người nào đi xa về cũng nói đúng một giọng như vậy - Hai Tính nói - Vậy là chế độ mình cũng ngon, đảng mình cũng được đó chớ cô Sáu. Chỉ cần vài tháng trở lại đã thấy đổi thay chớ chưa nói cả chục năm mới có dịp trở về như cô.

- Không thể hình dung được. Nếu biết mọi sự thế này thì hồi đó em đã ngăn cản nhà em không đi. Chỉ vì cái diện HO chả đâu vào đâu mà...

- Khi cậu nhà mất, bên này chúng tôi có nghe tin nhưng không cách nào sang được. Xin thành thực chia buồn với cô.

- Thôi, sống chết nó cũng là cái số anh ạ. Cũng như em, em có bao giờ nghĩ mình lại có ngày trở về thế này.

- Lần này cô định ở lại có lâu không ạ?

- Còn tuỳ theo tình hình. Lần này về em còn có chút việc riêng mà nếu không làm thì trong lòng cứ thấy không yên.

- Nợ nần ân oán à?

- Dạ... đúng là nợ nần ân oán. Em phải đi tìm gặp lại được anh Sáu, không có anh ấy thì cả hai mẹ con em không có ngày hôm nay.

http://tieulun.hopto.org

- Lần này con nhỏ không về?

- Để nó lấy xong cái bằng tiến sĩ kinh tế rồi sẽ tính.

Một tốp nữ sinh vận áo dài trắng ríu ran đạp xe đi ngược lại như một bày thiên nga. Sáu Phượng nhìn ra, chẹp lưỡi:

- Con gái bây giờ đẹp và sáng sủa hơn ngày trước.

- Thì cô bảo, hơn hai mươi năm sống trong hoà bình rồi, kinh tế lại đang phát triển, tụi nhỏ đẹp ra là phải.

Xe lướt nhanh. Những cánh đồng, những khu công nghiệp sầm uất, những mặt đường mới mở phẳng mịn dần lùi lại phía sau. Đôi mắt ấy người đàn bà vẫn không ngừng mở to, rân rấn nước. Tất cả những chi tiết đó đều được Hai Tính nhìn thấy qua kính chiếu hậu. Có lẽ đã gặp không ít những nét mặt như thế ở những người đi xa trở về nên ông chỉ lặng lẽ mỉm cười mà không hỏi điều gì. Như thể để cho khách hoàn toàn được độc quyền cái cảm xúc thiêng liêng đang dâng ứ trong lòng. Mà cuộc đời cũng đến lắm cái tức cười. Giữa ông và người đàn bà sang trọng, xinh đẹp kia chả có giây mơ rễ má gì với nhau, chỉ vì cái đận chồng cô ta, một sĩ quan Ngụy đi cải tạo thế nào lại rơi đúng vào trại do ông quản lý, thấy anh chàng lễ độ, có văn hóa cao, ông mới điều lên văn phòng giúp ông việc sổ sách rồi đến kỳ ông lại xin cho ra trước thời hạn, vậy là cảm động là biết ơn, là nhận anh em kết nghĩa trước khi đưa cả nhà sang Mỹ. Rõ chán chưa!

Chiếc xe vẫn bon đi trong cảnh sắc ngoại thành, bon qua cầu Bình Triệu mà phía dưới dòng sông Sài Gòn đang dập dềnh những cánh bèo lục bình trôi ra cửa biển như cả ngàn năm nay nó vẫn cứ miệt mài trôi xuôi rồi lại trôi ngược như vậy; bon vào trục lộ 13 rồi thảnh thơi vút thẳng...

http://tieulun.hopto.org

2

Dưới tán cây rùm ròa, mát rượi, trên chiếc giường nhỏ đóng lấy, Sáu Nguyện vẫn nằm bất động. Nắng và gió chiếu dọi vào mặt anh một thần sắc nhìn đã có vẻ đỡ hao gầy, xanh xao.

Bên anh, Bảy Thu và ông già sơn cước đang miệt mài bào chế thuốc, sắc thuốc. Ông già cầm tay anh bắt mạch giây lâu rồi ngẩng lên, vẻ mặt vui hơn:

- Mạch có khá hơn rồi đây. Nội tạng đang có những dấu hiệu đi dần vào ổn định.

Bảy Thu vẫn tỏ ra lo lắng, hỏi:

- Thưa cụ, liệu đến bao giờ mới thật ổn định? Ngày nào cũng chỉ thấy anh ấy thiêm thiếp hòai thế này, cháu thấy vô phương quá...

- Đừng nản chí. Phải từ từ. Mọi sự sống của con người này đều chuyển động từ căn nguyên sâu xa bên trong nên không thể sốt ruột được.

- Cháu hiểu - Nói hiểu nhưng rõ ràng chị chẳng hiểu gì cả.

- Có những vấn đề y học bất lực nhưng khí đất khí trời sẽ tạo ra sự hồi sinh rất lạ cho mạng sống của con người - Giọng ông bất giác trở nên xa vắng - Ví như ngày trước ở Côn Đảo, tôi có một người bạn tù do một bạn tù khác không chịu được đòn tra đành khai báo kế hoạch cầm đầu tổ chức định vượt ngục của người tù này nên bị thằng chúa đảo nổi tiếng ác ôn đánh đập cho đến chết, tắt thở rồi, chính tay tôi đã vuốt mắt cho anh ấy rồi nhưng khi đem xác đi chôn, trời bỗng nổi cơn giông gió, sóng biển cuộn lên ầm ào, không hiểu thế nào anh ấy lại tỉnh lại. Mấy ngày sau, hỏi, anh ấy bảo:" Không rõ, lúc đó chỉ thấy một con sóng bạc đầu to lắm, cao lắm đưa mình lên, lên đến khỏi chín tầng trời rồi bỗng gặp một vầng ánh sáng chói loà thúc mạnh vào mắt, thế là tỉnh lại."...Kỳ lạ hơn nữa là tỉnh lại luôn cả mối cừu thù với kẻ đã khai báo ra mình mặc dầu không ít người đã xin được thủ tiêu kẻ phản trắc ấy để làm trong sạch đảng bộ nhà tù.

- Ngày trước cụ cũng đã từng bị đày ra Côn Đảo ạ?

- à... cũng có, cũng có. Mà chuyện xưa rồi, nhắc lại cho vui.

- Thế cái người phản trắc đó giờ còn sống không ạ? - Bảy Thu không giấu được sự tò mò.

http://tieulun.hopto.org

- Hả?... Người đó ấy hả?- Ông cụ thoáng một chút bối rối - Hình như còn sống... hay chết rồi, tôi cũng không để ý đến lắm. Vả lại, trong cuộc sống tù ngục, một phút yếu đuối của con người cũng nên thể tất, để bụng mãi làm gì.

- Cháu hỏi khí không phải, cái người chết rồi mà còn sống lại đó có phải chính là .. cụ không ạ?

- Ơ hay cái nhà chị này - Ông cụ đứng dậy vẻ phật lòng - Sao lại là tôi? Sao có thể là tôi được. Thôi, chị cho anh ấy uống thuốc đi mà nhớ là thỉnh thoảng bóp chân bóp tay, chuyện trò với anh ấy một chút. Nhiều khi tiếng nói chân tình của con người lại có tác dụng hơn tất cả những liều thuốc trên thế gian gộp lại. Tôi về. Mai tôi lại đến.

Ông cụ nói rồi quay người đi luôn. Dáng ông già mặc đồ màu chàm đi chênh chếch xuống chân dốc tạo nên một hình ảnh siêu thoát giữa cảnh núi rừng về chiều rất hoang sơ. Bảy Thu nhìn theo lúc lâu rồi bần thần quay lại với Sáu Nguyện.

Cô khẽ cầm lấy tay anh, nói thì thầm như nói với chính mình:

- Anh Sáu ơi!... Anh nằm đến nay đã là hai tháng mười bốn ngày...Hai tháng đó biết bao sự kiện đã xảy ra... Biết bao người tốt đã ra đi... biết bao kẻ xấu lại xuất hiện. Phản trắc...Anh Sáu ơi! Không phải bây giờ mới có kẻ phản trắc đâu mà trước kia, lâu lắm, như câu chuyện ông cụ vừa kể đó, cũng đã xuất hiện những kẻ như thế rồi.. Anh tỉnh lại đi! Những người tốt như anh sao lại cứ nằm hoài như thế...

Lúc ấy mải nhìn sâu vào gương mặt anh mà chị không biết rằng phía dưới, mấy đầu ngón chân vàng nhạt của anh bỗng khẽ động đạy. Nhưng chỉ khẽ động đạy thôi, sau đó tất cả lại trở về lặng tờ như cái sự sống thể hiện qua những ngón chân kia chỉ là hư ảo không có thật. Không có thật ngay cả cái cảnh núi rừng hoang mạc này và câu chuyện về sự phản trắc của cụ già kia...

http://tieulun.hopto.org

3

Bỏ qua lời dặn rất khó chịu của Tám Quyền về nguyên tắc gặp gỡ, chiều nay Năm Thành lại chủ động nhắn gặp con người đang nắm giữ những vị trí then chốt trong sở công an thành phố ấy ở đây, vẫn chỗ cũ, bên bờ một khúc sông quạnh vắng. Năm Thành đến trước, ngồi im bập thuốc, mắt nhìn đăm đắm vào phao câu như người chỉ để cả đời chuyên chú vào việc cá nước. Còn Tám Quyền lững thững đến sau, mặt mày cau có, đưa mắt nhìn phóng ra xung quanh.

Ông ta ngồi xuống, cách Năm Thành vài thước đủ để nói đủ để nghe.

- Chào anh! - Tám Quyền ngồi xuống, mặt day ra sông - Thời tiết bữa nay thật đẹp.

- Cũng không đẹp lắm đâu - Năm Thành cũng không nhìn lại.

- Có chuyện gì phải không anh Năm?

- Tất nhiên, nếu không, việc gì chúng ta phải mang cái thân già ra đày đọa nhau ở đây.

- Út Thêm đã phát hiện ra một điều gì chăng?

- Không phải con nhỏ đó mà chính tôi. Chính tôi đã phát hiện ra công tác quản lý con người của anh, của các anh quá kém!

- Tôi chưa hiểu?

- Thằng đại uý tên là Hoàng của các anh đi đâu rồi?

- Lâu nay cậu ta thuộc quyền quản lý trực tiếp của Út Thêm nên chúng tôi không nắm được, nói đúng hơn chúng tôi chỉ nắm qua cô ấy theo nguyên tắc bảo mật.

- Kể cả trường hợp cậu ta trá hình lọt vào ngồi xổm ngay giữa văn phòng của tôi anh cũng không cần biết?

- Lọt vào? - Tám Quyền tròn mắt - Sao hắn lại có thể lọt vào được? Anh đùa đấy chớ?

- Tôi không đùa. Và nói chung tôi không có thói quen đùa trong những trường hợp có liên quan đến mạng sống của tôi lẫn của cả anh như thế này.

http://tieulun.hopto.org

- Chết thật! Vậy mà tôi chưa hề được nghe Út Thêm báo cáo một câu nào về việc ấy cả. Thế này thì vô nguyên tắc quá thể, không thể tha thứ được.

- Khoan đã! Anh đã thử hỏi ông trưởng của anh chưa? Rất có thể cô ta chỉ báo cáo với một người theo cái cách mà trong nghề các anh gọi là đơn tuyến, còn anh...

- Tôi hiểu! - Một nhếch cười cay đắng phác nhanh trên miệng ông - Tức là anh muốn nói tôi không đủ độ tin cậy để người ta buộc phải thông báo với tôi về mọi chuyện, rằng tôi là một thằng phó giám đốc bị thịt chớ gì. Không có chuyện đó đâu. Nhân chuyện này, tôi sẽ dọn sạch một lần cho xong.

- Vô ích! - Năm Thành cười mỉa - Dạo này đồng chí trưởng ban an ninh khu vốn khét tiếng gan góc, trầm tĩnh trước kẻ thù của tôi đổi tính đổi nết ra nóng nảy từ hồi nào vậy nhỉ? Xin lỗi, tôi đã thay đồng chí làm đỡ một phần việc rồi.

- Tức là...

- Tức là tôi đã cho kẻ thuộc cấp không may mắn của ông biến khỏi tầm nhìn của tôi.

- Ông đã khử hắn ư? - Bàn tay cầm cần câu của Tám Quyền khẽ rung lên.

- Không! - Năm Thành cười - Không đến nỗi ấy đâu. Khử! Ghớm chết! Ai lại đi đem cái thuật ngữ an ninh diệt ác rừng rú trước kia vận vào thời buổi này như vậy. Các ông đồng chí không quản lý được nhân viên của mình thì chúng tôi buộc phải quản lý nhân viên của tôi. Một sự điều động đi xa, đi rất xa chẳng hạn.

Im lặng. Chỉ có hai chiếc phao câu nhấp nháy đầy hiểm nghèo trên mặt nước. Tám Quyền nhìn sâu vào đó, giây lâu ngẩng lên, nét mặt thoáng nghiêm lạnh hơn:

- Anh Thành! Tôi thấy các anh có chiều đi hơi quá rồi đó. It nhất anh cũng nên thông báo cho tôi một tiếng rồi để tự tôi tìm cách thu xếp chứ làm thế tôi e mọi chuyện sẽ rắc rối lên rất nhiều.

- Vâng, xin lỗi. Nhưng rất tiếc là nếu để chờ được ông đại tá thu xếp thì đời tôi mạt rồi. Còn rắc rối ư? Chính tôi đang muốn mọi sự rối tung lên đây, chí ít cũng là để con nhỏ Út Thêm học được một bài học. Một bài học mà hồi ở rừng hắn không bao giờ chịu học cả.

- Nhưng một vụ án khác, vụ án mất người thừa hành công vụ sẽ xảy ra và khi đó, không phải chỉ Út Thêm mà là toàn ngành công an sẽ vào cuộc, liệu anh có chịu nổi không?

http://tieulun.hopto.org

- Chúng ta chứ - Năm Thành cười - Vậy cho nên mới có cuộc gặp này.

- Tôi chưa hiểu...

- Ông phó giám đốc hành động thì giỏi nhưng mọi nước đời ngoắt ngoéo vẫn chậm hiểu như ngày xưa. Chỉ đơn giản như thế này thôi: Nhân việc này anh nẻ một mũi tên trúng luôn hai mục tiêu đi. Thứ nhất là có cớ vô hiệu hoá con nhỏ Út với tội danh xử dụng người vô tổ chức đưa đến mất nhân cốt. Và nếu nó cãi rằng đã báo cáo ông chánh thì cho ông chánh Nốc ao luôn với cùng một tội danh tương tự.

Tám Quyền thoáng rùng mình, nhớn mắt nhìn nhanh ra xung quanh:

- Anh có thể nói nhỏ hơn một chút được không?

- Anh yên tâm đi, đây là địa bàn của tôi. Còn tôi ư? Càng đơn giản. Tôi chỉ cần nói tôi, tổng giám đốc Công ty Thành Long không hề biết gì về chuyện này, rằng tôi chỉ biết anh ta là một chuyên viên tuyệt vời, rằng tôi rất quý trọng anh ta và tôi hoàn toàn có quyền điều anh ta đi bất cứ đâu, bất cứ thời gian nào, ví như làm đại lý lâu dài hoặc vĩnh viễn ở nước ngoài chẳng hạn, để có lợi cho chiến lược kinh doanh của tôi. Hết!

- Anh kinh khủng thật đó anh Thành ạ! - Mặt Tám Quyền cũng lạnh lại.

- Câu này hồi trong rừng hình như tôi đã nghe anh nói một lần rồi thì phải.

- Rừng khác, bây giờ khác. Rất khác.

- Dĩ nhiên. Nếu không thế tôi đã không là tôi và anh cũng chả bao giờ thèm dính đến tôi. Phải không?

Tám Quyền nhìn đắm vào mặt nước, hồi lâu cất giọng chán nản:

- Thú thực tôi đã bắt đầu hối tiếc vì cái sự dính đó.

- Ơ hay! Thì ngay bây giờ ông đại tá an ninh làm cú rút lui vẫn còn kịp kia mà. Nhưng tôi biết ông chả bao giờ lại dại dột đi làm cái việc dở người đó. Hình như theo nguyên tắc an ninh của các ông, đã theo việc gì là theo đến cùng nếu không sẽ được đổi bằng cái chết thì phải.

- Anh doạ tôi đấy à? - Tám Quyền trừng mắt nhìn sang.

- Đâu dám. Tôi đang nói đến luật pháp chứ đâu phải luật rừng.

- Nói cho ngay nhé! Tôi là người hiểu anh hơn ai hết, và cũng ra sức bao che cho

http://tieulun.hopto.org

anh hơn ai hết, như vậy là chúng ta sòng phẳng, không thấy cần nhau nữa thì chia tay cho êm thấm chẳng nên chơi trò hạ độc thủ với nhau.

- Sòng phẳng ư? Tôi nhất trí. Nhưng còn cái chuyện anh bảo anh bao che tất cả cho tôi, cái đó có khi phải bàn lại.

- Tôi biết - Giọng Tám Quyền u uất - Anh không còn cần tôi, tất cả trông nhờ ở tôi như những ngày đầu bởi anh đã kịp tìm ra một nhân vật có thế lực hơn ngàn lần tôi. Xin chúc mừng.

- Nhân vật có thế lực! - Năm Thành cười phá - Lâu lắm mới thấy ông bạn chiến hữu một thời nổi quạu. Nói thực nghen, nhìn anh nổi quặu tôi lại thấy thú, ít nhất nó cũng gợi lên một Tám Quyền vào sinh ra tử rất lãng mạn ngày xưa, chứ cứ nhìn vào bộ dạng của anh những ngày vừa rồi, tôi thấy rầu lắm!

- Bộ dạng của một thằng khoác áo quan chức nhà nước mà thỉnh thoảng lại ngửa tay nhận một món quà đắt giá, rất đắt giá, có khi bằng cả một đời lương của một kẻ xưng danh là bạn bè có nhã ý chân thành cưu mang nhau chứ gì? Nhục! Lắm khi cũng thấy nhục dữ lắm đó ông đại gia cá mập ạ, ví như lúc này!

- Vậy ông nghĩ tôi thanh thản lắm ư? Tôi còn nhục hơn ông nhiều. Từng này tuổi mà còn đi sợ từng thằng cảnh sát choai con trở đi, đêm ngủ cứ giật mình thon thót, nghe tiếng còi hụ lại tưởng xe bắt tù, ăn miếng cơm vào mồm như ăn thuốc đắng, sung sướng cái nỗi gì. Thôi thì hai thằng đã chót nhục rồi thì chẳng thể bỏ nhau mà vinh được. Cuộc đời ngắn lắm, còn sống ngày nào thì dựa vào nhau mà sống. Ông cần có cuộc sống sang giàu của ông. Còn tôi, tôi cũng có ý tưởng cuối đời của tôi. Một ý tưởng mà ông có thể hoàn toàn yên tâm là nó không mảy may dính dáng gì đến đồng tiền cả. Tôi thừa tiền, rất thừa tiền, tôi sẽ không bao giờ đi chết vì nó. Mà ơ hay, hôm nay tôi mời ông đến đây đâu phải để hai thằng già triết lý vẩn vơ về cuộc đời, về các giá trị vật chất phù du nhỉ? Tôi muốn bàn với ông về một chuyện khác.

- Thì ông đã bàn rồi.

- Chuyện tay Hoàng? Không, chuyện nhỏ, coi như đã xong. Chỉ hơi tiếc một chút.

- Chuyện Út Thêm.

- Vẫn là chuyện nhỏ. Nhưng vẫn phải bắt đầu từ ả. Muốn vô hiệu hoá hoàn toàn được ả, chuyện vừa rồi chưa đủ. Cần phải hội tụ vài yếu tố quan trọng có tính nguyên tắc khác nữa, nhất là lúc này, lúc thằng thầy đáng sợ của ả đang còn hôn mê bất tỉnh. Nhắc để ông nhớ, nếu cái thằng thầy đó tỉnh lại thì cả tôi cả ông đều không

http://tieulun.hopto.org

phải là đối thủ của nó đâu.

- Sao? Ông định lại làm một cú kiểu như cậu Hoàng? Tôi cấm! Riêng với cô ấy, tôi cấm, ông hiểu chưa? Dù bàn tay đã nhúng chàm nhưng tôi vẫn còn là một con người có trái tim biết đập cái nhịp đập chưa đến nỗi xấu xa lắm bên trong.

- Và trái tim ấy còn rất biết tôn vinh cái đẹp, tức tôn vinh đàn bà, đúng không?

- Nếu đúng thì sao?

-Thì tôi thêm nể trọng ông chứ sao. Con nhỏ, tôi biết, nó đáng được cánh đàn ông tôn thờ như thế. Nhưng tôi đã có ý định làm gì nó đâu. Thậm chí đến một sợi lông chân của nó tôi cũng không cho phép ai được động đến. Tất cả chỉ là như thế này...

Hắn tiến đến ngồi cạnh Tám Quyền với động tác giả bộ xin mồi câu rồi nói điều gì khe khẽ vào tai ông mà nếu ai đó có ngồi cách hai thước cũng không thể nghe được. Chỉ thấy Tám Quyền ngồi im, vầng trán bắt đầu hói căng ra, nét mặt không ra thuận cũng không ra chối.

Hồi lâu, Năm Thành đứng lên, vẫn cái cười tươi tắn chết người:

- Hả? Cứ vậy nghen! Mọi chuyện trúc trắc vừa rồi bỏ qua, coi như không có. Điều tôi vừa nói, ông cứ thế mà làm, làm thật khéo, thật quyết liệt, làm dở dương, nó bật lại là chết. Cũng đã đến lúc phải trả con đàn bà về với những câu chuyện của đàn bà, có khi thế lại hay hơn cho nó. Tôi về nhé! - Đi được mấy bước, hắn làm bộ như chợt nhớ, dừng lại, không quay đầu, nói nhỏ:

- à, cái xuất đi du học Mỹ sáu năm của cháu tôi đã lo xong cả rồi. Tuần sau bảo nó đến chỗ tôi mà lấy. Cũng nói má nó đừng vân vi chuyện tiền nong gì hết. Dăm bảy chục ngàn đô có là gì khi đất nước này có thêm một cậu tú giỏi giang.

Năm Thành đi luôn.

Cái dáng đen rầm của Chu thiên đã đón sẵn hắn ở đỉnh dốc.

Dưới này, câu nói vừa rồi của con người kia ném lại khiến cho Tám Quyền ngồi chết trân một chỗ, toàn thân như có một lực siêu hình gì đó đè xuống nặng oằn, rồi vẻ như không chịu đựng nổi, ông ta ném mạnh cả cần câu lẫn mồi câu xuống nước như một sự cố gắng thoát vùng vô vọng.

Dòng sông hững hờ đón nhận tất cả, nhận chìm và lại hững hờ trôi xuôi...

http://tieulun.hopto.org

4

Xã hội mở cửa thì báo chí cũng được mở cửa. Có lẽ chưa bao giờ các mặt báo lại được ra đời sum xuê như bây giờ. Ngành nào cũng có báo, bộ nào cũng có báo, có bộ ra đến năm, bảy tờ báo mà vẫn cảm thấy là chưa đủ. Thế mới biết dân trí thời nay họ đói thông tin và khát kiến thức biết chừng nào.

Tại một tòa báo như thế, tờ *Tiếng gọi*, sáng nay như mọi buổi sáng, người ra kẻ vào vẫn không ngừng hối hả, tấp nập chứng tỏ báo này có một vị trí đáng nể trong lòng người đọc ra sao. Ông nhà báo kiêm chiêm tinh gia Bảy Ngạnh cũng xuất hiện. Từ bên kia đường, vừa gặm chiếc bánh mỳ lam nham hành hẹ ông vừa nhớn nhác bước sang, lại nhớn nhác nhìn lên nhìn xuống rồi vẻ như đã xác định được toạ độ, ông bước thẳng vào cổng. Tất nhiên là lại có một cô thường trực giữ lại, vì là tòa soạn báo nên giọng cô khá là lịch sự, mềm mỏng:

- Bác hỏi ai ạ?

- Cho gặp Tư Nghĩa, tổng biên tập.

Cô gái có vẻ ngạc nhiên với cách gọi tên trống lổng của ông khách trông dáng dấp không được... ngon lành lắm trước sếp của mình:

- Bác có được... hẹn trước không ạ? -

- Làm gì mà phải hẹn. Cô cứ nói có Bảy Ngạnh muốn gặp.

Cô thường trực kín đáo đưa đôi mắt lá dăm nhìn xăm xoi vào dáng hình tiều tuỵ của ông khách một lần nữa rồi cầm lấy điện thoại:

- A Lô!...Dạ, thưa chú có một người tự xưng là Bảy... Bảy...

- Bảy Ngạnh!- Ông khách nhắc.

- Dạ - Cô thường trực nói tiếp - tự xưng là Bảy Ngạnh muốn được gặp chú ạ!... Dạ, cho lên ngay ạ? Dạ, ổng là người thầy dạy nghề ngày xưa ạ? Dạ...

Cô bỏ máy xuống, quay qua phía khách, nét mặt tỏ vẻ lễ độ khác hẳn :

- Chú Tư mời bác lên ạ! Lầu một, phòng đầu, dạ. Mời bác!

Được vẻ kính cẩn của cô gái khích lệ, ông Bảy hơi nghiêng đầu cám ơn một cái rất điệu rồi khẽ ưỡn khuôn ngực xẹp lép, đi thẳng vào trong.

http://tieulun.hopto.org

Cô nhân viên nhìn theo, lẩm bẩm:

- Thầy dạy mà dòm y như cái ông ở viện tâm thần ra.

Trong phòng tổng biên tập, hai người đang ngồi trước mặt nhau cách một chai rượu thuốc. Chủ nhân là một người tuổi chừng ngoài bốn mươi, mặt mày sáng láng, kính trắng, nhưng tóc đã sớm bạc. Còn ông Bảy lại có thái độ khề khà thoải mái như ở nhà. Ông nâng ly rượu làm cái ực rồi chẹp khà:

- Về thành được gần hai chục năm rồi mà thằng Tư mày vẫn giữ được cái nết uống rượu thuốc, hút thuốc lá nặng như ngày mới giải phóng, vậy là được, là còn có thể ngồi nói chuyện với nhau được.

- Thế nếu cứ chơi rượu ngoại, hút thuốc thơm là khác lập trường quan điểm, là không ngồi được với nhau hả anh Bảy? - Tư Nghĩa mủm mỉm cười, nói tiếng Bắc rất chuẩn.

- Không! Dứt khoát là không, tao nghĩ thế. Rượu, thuốc bản thân nó chả nói lên điều gì nhưng nó lại nói lên tất cả một khi anh đã có thói quen thay đổi nhãn mác của nó.

- Nói đùa, anh Bảy vẫn cực đoan như ngày xưa, cái ngày anh còn cầm tay chỉ việc cho thằng em mới ở ngoài kia tập từng bước vào nghề này.

- Không cực đoan, chú muốn tôi cứ giống như con thò lò sáu mặt, thứ thò lò mà lúc này sờ vào đâu cũng thấy nhung nhúc chắc. Không nhé! Còn lâu nhé!

- Vâng, em nghe bác, em không dám tranh luận với bác, bởi nếu cứ tranh luận, em còn nhớ hồi đó, em đã ăn cả một ly rượu vào giữa mặt. Bác đến đây chắc có việc phải không ạ?

- Không việc thì đến làm cái đếch gì. Có là kẻ rỗi hơi mới đi lang thang vào cái giờ hành chính vàng ngọc của các vị.

- Vâng, cái đó thì em biết - Vẫn nụ cười rất ngoan và hóm - Gần một phần tư thế kỷ nay sư phụ mới tìm đến gã học trò ngu đần này, nếu em đoán không sai thì chắc chỉ có chuyện bài vở? Vâng, để em gọi cậu thư ký toà soạn lên cùng nghe luôn.

- Khỏi. Lúc này tôi chỉ tin cậu nhưng cũng tin tạm thời thôi vì trước đây báo của cậu luôn tỏ ra chịu chơi trước những vấn đề nhức nhối của xã hội nhưng gần đây để ý, nó cũng nhạt hóet rồi.

- Báo chí là công cụ của đảng, bọn em phải nghe theo chỉ dẫn của đảng chứ ạ?

http://tieulun.hopto.org

- Nhưng đảng không bảo các cậu phải im hơi lặng tiếng trước mọi bất công của xã hội. Báo chí bây giờ thế đấy. Thiếu dũng khí, thiếu trách nhiệm, chỉ ôm lấy hai chữ an toàn làm trọng lại đi đổ thừa cho đảng. Quá yếu!

- Nhất trí! - Vẫn cười.

- Này, cậu có thể thôi cái cười cứt trôi đầu bè ấy đi được không? Khen, cười. Chê, cười. Chửi cũng cười! Cậu tưởng thế là dân chủ, là tác phong của tip người hiện đại, ai nói mặc bay, cốt là được việc à? Việc gì? Việc ru ngủ, việc đẩy lùi xã hội. Cậu là con một liệt sĩ anh hùng, bản thân lại được đi đào tạo cơ bản nghiệp vụ ở nước ngoài, tôi nghĩ cậu khác kia đấy.

- Ghớm! Bác mắng em ghê quá. Nào, giờ em nghe bác đây.

- Cho tao ly nữa!

Tư Nghĩa rót cho ông một ly đầy. Ông ngửa cổ uống cạn, chẹp khà một cái rõ to như ngồi trong gia đình rồi mới đưa đôi mắt đục mờ nhìn thẳng vào chủ nhân, giọng căng chằng chằng như bị men rượu kéo găng ra:

- Có một thằng đại gia nhân danh đổi mới định làm giàu trên xương máu đồng đội, cậu có dám đăng không?

- Làm giàu trên xương máu đồng đội...- Chủ nhân gãi đầu - Nghe chung chung quá, kiểu như thế, mỗi ngày bọn em nhận tới cả trăm lá đơn. Xin bác cụ thể hoá ra một tí.

- Cậu biết Tổng công ty Thành Long?

- Quá biết. Ngọn cờ đầu trong làm ăn theo cơ chế mới hiện nay.

- Cờ đầu cái cứt! - Ông xầm mặt - Đúng là giọng của mấy cha suốt ngày chỉ chúi đầu vào nghị quyết với họp hành không biết tí mẹ gì cả.

- Thì em cũng phải thở ra cái giọng chung đã chứ, còn giọng riêng, em đang chờ nghe bác đây.

- Dưới khu chế biến công nghệ cao nước uống sắp khởi công của nó, đang tồn đọng ít nhất là trên ba chục hài cốt cả ta lẫn Nguỵ ngã xuống hồi năm Mậu Thân, cậu biết không?

- Em có nghe loáng thoáng nhưng sao bảo họ đã khai quật đưa về nghĩa trang quy tập cả rồi và vừa mới đây họ đã khánh thành một tấm bia tưởng niệm hoành

http://tieulun.hopto.org

tráng dữ lắm?

- Chết là ở cái sự loáng thoáng đó. Báo chí loáng thoáng, chính quyền loáng thoáng, cấp trên cũng loáng thoáng, chỉ có dân đen là thiệt. Chưa khai quật gì cả, và nếu có khai quật thì ba cái bộ xương trưng ra trước bàn dân thiên hạ kia cũng chỉ là để bịt mắt thiên hạ. Đến giờ phút này, giờ phút tôi đang ngồi đối diện với cậu đây, có thể nói số hài cốt ấy vẫn còn nằm nguyên trong lòng đất.

- Anh vừa nói cả ta lẫn Ngụy?

- Chớ sao! Ta hay địch thì sau gần một phần tư thế kỷ vẫn là con dân nước Việt hết, nghĩa tử nghĩa tận, phân biệt làm gì. Chỉ có điều, địch thì đưa về chỗ của địch, ta quy tập về chỗ của ta.

- Chết thật!- Tới đây, cái miệng có đường viền môi khá đẹp kia không cười được nữa - Bác nắm chắc chứ hay là...

- Cậu quên rằng tôi là một thằng chỉ nói, chỉ viết những điều tai nghe mắt thấy và chính vì vậy mà đời tôi thành ra khốn khổ khốn nạn à?

- Bác có mang bài viết đến đây?

- Tất nhiên. Không thì đến làm gì.

- Bác cho em đọc thử.

Ông Bảy rút trong túi ra mấy trang giấy viết tay đã nhàu nát đưa cho Tư Nghĩa. Anh cầm lấy, có vẻ cảm động với chính sự nhàu nát của những trang giấy này. Anh bấm Tec phôn gọi xuống phòng thường trực:

- A lô! Tôi Tư Nghĩa đây. Nếu bất cứ ai hỏi, nói tôi đi vắng nhé!

Rồi để mặc vị khách đi ra phía cửa sổ càu cạu đốt thuốc một mình, anh ngồi vào bàn chăm chú đọc...Chiếc kim đồng hồ treo trên tường chuyển nhích nặng nề, chậm rãi như đông lạnh...

Hồi lâu, ngẩng lên, bất ngờ anh đã thấy ông Bảy nguẹo cổ ngủ từ lúc nào. Ngần ngừ một chút, rồi như thể muốn để yên cho ông ngủ, anh nhón chân định đi ra ngoài thì bất thần ông mở mắt, giọng khê khàn:

- Sao?

- Đúng vậy hả anh Bảy?

http://tieulun.hopto.org

- Mi thấy từ xưa tao đã viết sai cái gì bao giờ.

- Xác thực cả chứ?

- Còn hơn cả xác thực. Để chắc ăn, mi hãy cử tay nào cứng cựa, công tâm một chút đi thẩm tra lại coi.

Tư Nghĩa im lặng. Anh ngước nhìn lên vòm trần như cố nhớ, cố lục tìm ra một cái gì mơ hồ giây lát rồi đứng dậy, giọng thỏang nhẹ:

- Em tin bác như đã từng tin ở bác. Nhưng bác hãy để cho em cân nhắc thêm một chút đã. Đây là một vấn đề hết sức nhạy cảm, nếu không kỹ, tờ báo sẽ rơi vào thế cô độc, dễ ăn đòn mà rồi cũng chả thuyết phục được ai.

- Tức là cậu chưa tin gì hết - Giọng ông Bảy bỗng tỏ ra cáu bẳn - Nếu tin thì cậu đã không trả lời tôi như ít nhất sáu tay tổng biên tập đã trả lời tôi giống như thế. Nào - Ông đưa tay ra - đồng chí tổng biên tập cho lão già xin lại, lão đã lại gõ nhầm cửa như mấy lần gõ nhầm trước đó rồi.

- Từ từ, anh Bảy! - Tư Nghĩa cau mày nhìn rất lạnh - Em nói là cần cân nhắc thêm chứ có nói là không xử dụng đâu. Và tiện đây cũng xin được lưu ý anh chẳng nên nhìn người theo kiểu đổ đồng như thế. Báo chí có người này người kia nhưng chưa đến nỗi khiến anh Bảy phải nhổ nước miếng quay đít đi cả đâu. Thôi được rồi, anh cứ để đó, tụi em sẽ cố gắng nghiên cứu xử dụng sau khi đi xác minh lại là đúng, tất nhiên trong trường hợp đó, anh cũng phải cho tụi em được quyền biên tập , cắt xén đi đôi chút cho nó mềm lại.

- Tuỳ, đó là việc của tụi bay nhưng biên tập gì thì biên tập, các cậu không được làm mất cái thần khí của nó. Nếu mất, thà đừng đăng còn hơn. Cậu nghỉ, tôi về - Ra đến cửa rồi, ông còn dừng lại - Tư Nghĩa này! Nói thì nói hùng hổ vậy chứ tao cũng biết cái thế của các cậu trên đe dưới búa khổ lắm! Nếu trong cuộc chơi này, cậu dám đứng về lẽ công bằng, đứng về phía nhân dân thì chơi, còn không, khuyên thật một điều, cho nó rơi vào im lặng mẹ nó đi.

- Anh Bảy đang nói đến sự trả giá hả ? - Tư Nghĩa cũng đứng dậy - Nói thật lòng nhé! Sư phụ hơi khinh thường thằng đệ tử này quá đấy. Chả lẽ cuộc đời này đã chán ngắt đến nỗi kẻ hậu sinh này không dám phanh ngực ra sẵn sàng trả giá như các bậc tiền nhân đi trước hay sao? Không đâu. Chưa đến nỗi thế đâu, đồng chí phóng viên mặt trận Trần Xuân ạ!

- Phóng viên mặt trận à? Được, cậu vừa xướng lên câu đó là được. Nhưng còn để chờ xem. It ra mình cũng ghi nhận câu nói đó như ghi nhận một tấm lòng chính

http://tieulun.hopto.org

trực còn lại không nhiều lắm trên đời này. Cám ơn...Cám ơn thằng em...

Giọng ông ngàn ngạt, giơ tay ra bắt chặt tay Tư Nghĩa rồi lập cập đi ra, ập nhanh cửa lại...

http://tieulun.hopto.org

5

Trở lại bến sông đêm.

Vẫn là căn chòi nhỏ nổi trên mặt nước, nơi Út Thêm và Hoàng lấy làm địa điểm gặp nhau như mọi lần.

Nhưng đêm nay chỉ có một mình chị đi đi lại lại bồn chồn, thỉnh thoảng nhìn đồng hồ, chốc chốc ngồi xuống rồi lại đứng lên. Có lúc chị lấy di động ra bấm số rồi lại lắc đầu tắt đi. Lại lấy ra bấm số, lại đưa lên áp vào tai... Trong thinh không hoang vắng, một giọng nói con gát cất lên đều đều:

- "*Số máy quý khách vừa gọi đã nằm ngoài vùng phủ sóng nên cuộc gọi không thực hiện được...*"

Tiếng nói như to dần, khuyếch đại, lấn át đi tất cả. Tiếng nói dửng dưng mà như có cả lời ai điếu bên trong. Tiếng nói nhàm tẻ mà như có cả sóng cả gió ghầm gào nổi lên. Út Thêm đánh rơi người xuống ghế, nét mặt từ căng thẳng chuyển sang lo âu khác lạ, giây lâu chị khẽ thốt lên:

- Hoàng ơi! Giờ này em đang ở đâu? Đã có chuyện gì xảy ra với em mà sao chị gọi cả trăm lần đều không nghe tiếng em trả lời?...Hoàng! Đây là lần thứ ba chị ra chỗ hẹn theo quy ước mà sao vẫn không thấy bóng em ? Em đang ở đâu? Đã có gì xảy ra với em ?...

Tiếng chị nhoà vào lao xao, nhoà vào ì ọap, nhỏ dần rồi mất hẳn như một tiếng nấc tắc nghẽn...

Lát sau, một chiếc ghe nhẹ tay chèo trôi đến. Ba Đẩu bước lên chòi. Ông hỏi ngay:

- Vẫn không thấy à?

- Không... Cháu lo quá chú Ba ơi! Đã hoàn toàn mất liên lạc hơn tuần nay rồi! Hay là...

- Đừng vội nghĩ đến điều xấu. Có thể cậu ta bị bệnh đau đột xuất hay bị thằng Năm Thành cử đi công tác xa gấp mà không kịp báo cho cháu.

- Không đâu. Gấp gì thì gấp, trong tay Hoàng còn có phương tiện liên lạc kia mà.

http://tieulun.hopto.org

- Đã cho người đi dò hỏi chưa?

- Dạ, rồi nhưng không nắm thêm được điều gì. Cơ chế Tổng công ty Thành Long là cơ chế một chủ, Hoàng đang là cố vấn riêng của Năm Thành nên chỉ một Năm Thành là biết Hoàng đang ở đâu thôi. Cháu đã nhờ một người đến tận tổng công ty nói là bà thím của Hoàng ở dưới quê lên, kêu Hoàng về ngay vì có bà cô ruột sắp mất nhưng phải chầu chực cả tuần mới gặp được hắn, chú có biết hắn trả lời sao không? Hắn bảo, Hoàng đang đi công tác nước ngoài, bà cứ cầm tạm trăm triệu về lo đám cho bà cô ấy, khi nào Hoàng về sẽ chịu tang sau. Hỏi bao giờ về? Hắn nói rất lâu, và cũng có thể nằm lại làm đại diện ở bên đó luôn. Lại hỏi bên đó là bên nào, hắn gắt: Bà điều tra tôi đấy à? Chuyện kinh doanh chiến lược, không phải bạ ai cũng có thể hở ra.

- Còn thằng Cầu ? Biết đâu đối với người thân hắn chả vô tình để lộ?

- Vô ích! Cháu đã hỏi rồi nhưng cậu ấy bảo xưa nay hắn không bao giờ đem chuyện làm ăn về nhà.

- Thế bà ca sĩ mù? Rất có thể bà ấy sẽ biết.

- Cũng vô ích nốt. Cháu cũng đã nhờ người đến tận nhà bả hỏi khéo nhưng chính bả cũng đang nóng lòng mong gặp Hoàng vì đã lâu không thấy Hoàng tới.

- Lạ nhỉ? Vậy nó đi đâu nhỉ? Chả lẽ lại bị lộ rồi? .. Nhưng dẫu có lộ cũng còn để lại dấu vết chứ. Đằng này...Lần gặp cuối cùng, bay thấy thái độ nó có gì khang khác không?

Lần gặp cuối cùng...Trái tim trong ngực chị chợt thắt lại. Tiếng nói buồn buồn của Hòang như văng vẳng bên tai...*Nếu chú Sáu biết có một người đang hết lòng mong chú tỉnh lại, đang hết lòng thương yêu chú thì có lẽ chú ấy đã chả nỡ nằm lâu như thế... Chị út, nói điều này chị đừng cười, giá như Hoàng cũng được như chú Sáu thì dầu có chết cũng vui lòng. Không, Hoàng không nói gở đâu. Dẫu ngay ngày mai, ngày sau nữa có xảy ra chuyện gì thì Hoàng vẫn cám ơn cuộc đời đã cho Hoàng được có những ngày hạnh phúc cùng làm việc nghĩa bên chị, có những giây phút thật ngọt ngào bên chị...*

- Sao?- Tiếng Ba đầu vang lên - Bay thấy nó có cái gì khang khác không? Tao hỏi bay chưa trả lời.

- Chú Ba...Có thể cháu...cháu không...

- Tao hỏi thật: Đã khi nào bay nghĩ có thể nó đã bị thằng Năm Thành mua đứt linh hồn và trò mất tích này chỉ là một kịch bản dựng vội?

http://tieulun.hopto.org

- Không!- Giọng chị nghẹn tắc - Không bao giờ có chuyện đó. Cùng sống và công tác với Hoàng nhiều năm, cháu hiểu Hoàng không bao giờ là người như thế. Không bao giờ!

- ờ thì tao cứ hỏi cho tận ngôn như vậy. Kỳ hè!

- Nếu xảy ra chuyện gì thì cháu sẽ ân hận suốt đời...Chính cháu là người đã đưa Hoàng vào hang ổ bọn chúng trong khi Hoàng chưa thật đủ bản lãnh để làm việc này. Hoàng còn trong trắng quá...Chú Ba! Chú nói đi! Liệu cháu có vội vàng, có gài ân oán cá nhân, có quá xót ruột bởi bệnh tình của chú Sáu mà dẫn đến sự phiêu lưu trong vụ này không ?

- Út Thêm! - Giọng ông nghiêm khắc như của một người cha - Chưa đến lúc bay phải ngồi tự vấn vậy đâu. Tất cả vẫn đang còn ở phía trước, đối tượng vẫn mỗi lúc mỗi nguy hiểm hơn, cái cần nhất lúc này là bay phải hết sức tỉnh táo, dẫu thằng Hoàng có làm sao thì chỉ thêm một bài học để mài sắc thêm khí lực chớ không phải để bay thối chí.

- Dạ... cháu nghe chú - Chị nhìn lên ông vẻ cảm kích - Chú bao giờ cũng là điểm tựa tinh thần của cháu, trước kia cũng như bây giờ. Thú thiệt, trong những ngày cháu cảm thấy hết sức cô đơn này nếu không có chú thì rồi không biết cái đầu cháu sẽ trôi nổi đến đâu.

- Tốt! Vậy mới đúng là con nhỏ quân báo nổi tiếng là gan góc ngày xưa chớ.

Ông đột ngột:

- Út!

- Dạ!

- Thằng Hoàng nó ... thương mày phải không? Thương mà không dám nói ra, không thể nói ra...Nhìn vào trong mắt nó là tao biết. Nó giống y trang đôi mắt của mày ngày trước mỗi lần nhắc đến thằng Sáu.

- Chú Ba...- Chị quay đi để giấu một chút khổ tâm chợt nhen lên - Liệu anh Sáu có tỉnh lại được không chú? Lu bu quá, cả tháng nay cháu chưa có dịp lên thăm ảnh.

- Nó có tỉnh được không là do công việc của bay, của tao, của bạn bè nó. Tỉnh lại để làm gì khi nó lại phải đau lòng chứng kiến những bất công tiếp tục ngang nhiên tồn tại trong cuộc đời này.

http://tieulun.hopto.org

- Chú Ba...

- Còn chuyện hồ sơ mật của hắn, thằng Cầu lo đến đâu rồi?

- Dạ, đang tìm. Chị Tư Chao đã chỉ ra mấy chỗ nhưng Cầu nó vẫn chưa xác định được.

- Thằng này cáo già, có khi nó thay đổi vị trí cất giấu. Dặn thằng Cầu phải hết sức cẩn thận. Một bản tài liệu dù có quý đến mấy, dù có thay đổi được cả cán cân cục diện nhưng cũng không quý bằng con người, nhất là con người đó lại là giọt máu của thằng Sáu.

- Cháu hiểu.

Không ai nói gì nữa. Đêm đã vào sâu. Ngoài kia, những con thuyền đánh cá cuối cùng cũng đã tắt đèn trôi về bến. Chỉ còn lại bàu trời đêm thăm thẳm cái tiếng động ân tình, mênh mang và nhọc nhằn của kiếp sống con người. Cái kiếp sống tưởng chừng chẳng dính dáng chút nào đến một khoảng thiên nhiên lãng đãng nơi đây...

http://tieulun.hopto.org

6

Trong một quán giải khát kín đáo bên này đường, Thu Mây, cô ca sĩ nổi tiếng, bạn cùng học của Cầu cũng là người tình bị bỏ rơi của Tũm đang ngồi một mình bên ly cafe không đường đặc sánh. Điếu thuốc trên môi cô nhả khói bâng quơ. Nhìn cô có cái gì vừa sang vừa bụi như một một người ở quốc gia khác đến khiến cho mấy vị khách đàn ông ngồi gần đó thỉnh thoảng lại đưa mắt tò mò nhìn lại. Nhưng đôi mắt sau cặp kính mát đắt tiền của cô lại dường như chẳng thèm để ý đến ai, chỉ mải đăm đăm dõi sang cánh cổng trường đại học luật đang đóng kín ở bên phía đối diện.

Thỉnh thoảng có người khách vào quán hình như nhận ra cô, tò mò tiến lại, rụt rè:

- Thưa, cô có phải ca sĩ Thu Mây, người đã đoạt giải đặc biệt cuộc thi âm nhạc châu A ở Sing năm rồi?

- Xin lỗi! - Thu Mây cười nhẹ - Có lẽ nhìn tôi có phần nào giống với người ấy chớ tôi có ca hát hồi nào đâu. Tôi là một công nhân vệ sinh đang thất nghiệp.

Một cô gái khác trẻ hơn và cũng bạo dạn hơn:

- Chị Thu Mây...Sao dạo này tụi em không thấy chị hát nữa? Cả trường em, cả tuổi trẻ thành phố này đều mong ngóng tiếng hát của chị.

- Không phải đâu. Chị chỉ là chị em sinh đôi với Thu Mây thôi. Thu Mây đã chết rồi, đi xa rồi, đi lấy chồng, bỏ ca hát rồi. Cảm phiền nghen!

Cô bé vẻ nữ sinh thoáng một chút hụt hẫng rồi ngượng ngùng đi trở lại chỗ của mình.

Bên kia đường, một tiếng trống tan học vang lên rộn ràng và lạc lõng giữa đô hội. Lát sau, từ trong sân trường, các tốp sinh viên trẻ trung với những tà áo dài trắng con gái, những bộ đồng phục con trai chảy ra cổng như đi hội.Trong số đó nổi bật lên cái dáng mảnh mai, cao ráo của Lan Thanh. Giữa đám đông, cô vượt lên như một người mẫu, một biểu tượng của nữ sinh thời mở cửa. Trong quán, Thu Mây vội đứng dậy trả tiền, không cần lấy lại tiền thối, bước ra, ngồi lên chiếc xe máy loại đắt tiền kiểu Piagio màu nhũ bạc, nổ máy lướt theo chiếc xe Dream màu mận chín của Lan Thanh...

Đến một ngã tư đèn đỏ, xe cô vượt lên dừng cạnh xe của Lan Thanh. Thu Mây quay sang, cười :

http://tieulun.hopto.org

- Lan Thanh phải không? Chào em!

- Xin lỗi! - Thanh nhìn lại ngơ ngác rồi lại ngờ ngợ - Chị... chị là...

- Là một kẻ hâm mộ giọng hát của em. Là người đã nghe em hát trong đêm nhạc sinh viên hôm rồi. Và nói chung là một người tử tế. Nếu không bận lắm, chị muốn gặp em một lát.

- Có việc gì không chị? - Vẫn ngờ ngợ.

- Việc lành thôi. Kìa, đèn xanh rồi kìa. Cứ đi theo chị nhé!

Đèn xanh bật lên. Dòng người lại tuôn như suối qua Bùng Binh. Thu Mây vượt lên trước. Lan Thanh ngập ngừng giây lát rồi cũng bám theo sau. Hai chiếc xe chở hai người đẹp bon về hướng ngoại thành.

Không để ý, xe của hai người vượt qua đèn đỏ ở một ngã tư. Người công an giao cảnh đứng bên đường vội bước ra, đưa còi lên miệng định làm một cú xé rách màng tai như vẫn thường làm nếu như Lan Thanh không bối rối vội cho xe dừng lại. Riêng Thu Mây vẫn cho xe lướt đi. Đến gần người công an mặt mũi lầm lì, đen cháy, cô mỉm cười, bỏ kính mát ra...Vẻ như nhận ra thần tượng của mình, người này khẽ gật đầu chào, mặt mày nhẹ nhõm, dãn nở hẳn ra.

Lan Thanh đã kịp nhận ra điều ấy, đến một ngã ba, Lan Thanh vượt lên, đi sánh ngang với Thu Mây, nét mặt tươi tỉnh hẳn:

- Em nhận ra chị rồi. Ca sĩ thu Mây, cơn sốt Thu Mây, Diva Thu Mây đúng không? Bữa hát ở nhà văn hoá Thanh Niên vừa rồi, nhìn xuống em có thoáng thấy chị. Run quá!

Thu Mây chỉ lắc đầu cười không nói, cho xe chạy nhanh hơn.

Đến một khu cảnh sắc rất dịu có nhiều vườn tược, Camping, lều quán, suối tắm... dân dã kiểu như ở vùng du lịch Suối Lồ ồ, họ dừng lại, dắt xe đi vào một túp lều thơ mộng sát mí nước. Ngoài trời đang chói chang ánh nắng, bước vào đây ngỡ như bước vào một vùng trăng sáng xanh dịu.

Cả hai ngồi xuống đối diện nhau trước một mặt bàn ken bằng gỗ mộc, và ghế ngồi của họ cũng là hai gốc cây mộc được cưa cắt nguyên dạng ở rừng đem về. Hai ly sinh tố màu vàng tươi được một chàng trai cao ráo đeo tạp dề đem lên. Trước thái độ vừa tò mò vừa bỡ ngỡ của Thanh, Thu Mây vào đề ngay với một cách nói thoải mái, duyên dáng và trải nghiệm:

http://tieulun.hopto.org

- Chị đúng là Thu Mây nhưng không còn là một Thu Mây ca sĩ nữa. Chị đã quyết định chôn chặt cái nghề bạc bẽo của chị xuống đất đen rồi. Hôm nay chị gặp em là vì một việc hoàn toàn khác. Em đẹp lắm! Đẹp hơn trên sân khấu nhiều.

- Nhưng việc gì hả chị? - Đôi lông mày Lan Thanh chau lại.

- Tự giới thiệu nhé: Chị là bạn của Cầu - Thấy đôi mắt của người đối diện mở to, cô mỉm cười - Bạn theo đúng nghĩa đen chứ không lồng vào một thứ gì hết. Bạn học. Học thời phổ thông. Cũng lâu lâu rồi mới gặp lại.

Như chợt hiểu ra điều gì, ánh mắt của Lan Thanh thoáng lạnh lại:

- Và chị tìm gặp tôi theo yêu cầu của người đó?

- Không! Hoàn toàn không! Cầu không biết tôi tìm em và nếu biết, Cầu sẽ không khi nào cho phép tôi làm việc đó, tính khí Cầu chắc em không lạ.

- Vậy thì buổi gặp này mang ý nghĩa gì?

- Tất nhiên là không mang ý nghĩa hàn gắn một chuyện tình bị vỡ lở mặc dù tôi đã được nghe Cầu kể rất nhiều về em. Tôi tìm em vì một điều còn hệ trọng hơn chuyện tình cảm rất nhiều. Đó là chuyện về danh dự, về cái thiện và cái ác.

- Ghê ghớm vậy kia ư? - Lan Thanh cười mỉm vẻ giễu cợt - Hy vọng rằng không phải tôi đang ngồi trước một thành viên của tổ chức nhân đạo quốc tế nào đấy chứ.

- Em đúng như chị hình dung sau khi nghe Cầu kể. Thông minh lắm, đáo để lắm và chính vì thế mà cũng nhiều sức quyến rũ lắm!

- Cám ơn lời khen!

- Chị muốn nói về người bạn trai hiện thời của em.

- Trần Thanh?

- ừ, chính hắn. Nhưng bây giờ, tốt nhất theo chị là tụi mình nên à xuống suối một chút cho mát mẻ cái đã.

Không cần chờ cô bạn có đồng ý hay không, Thu Mây đứng dậy bước vào phòng thay đồ. Lan Thanh miễn cưỡng bước theo. Lát sau, hai người trở ra với hai bộ đồ Bikini làm nổi bật màu da, phom dáng, khiến cho đến chính người phụ trách khu tắm cũng phải nhìn theo mắt tròn mắt dẹp. Cả hai truồi người xuống nước, lặn ngụp, bơi vài đoạn, nhô lên, tóc xoã ướt nhìn như hai nữ thuỷ thần.

http://tieulun.hopto.org

Và cứ đứng ngâm nửa người trong lòng nước trong vắt như vậy, họ tiếp tục câu chuyện.Thu Mây nói:

- Với tư cách một thời là bồ ruột của hắn, hiểu hắn và không phải không đam mê hắn, chị thành thực khuyên em nên tránh xa ngay hắn ra.

- Lời khuyên có hàm ý ghen tuông không đó?

- Không.Trong chị lúc này chỉ còn là sự ghê sợ và khinh bỉ.

- Có nên dùng những từ quá thô bạo như thế một khi tôi chưa nghe, chưa biết gì về con người ấy cả - Rõ ràng ẩn bên ttrong giọng nói là đầy chất đề phòng và cả sự tự ái xen vào.

- Dùng như thế là chị đã giảm đi mười lần rồi đó.

- Được, tôi nghe chị đây và hy vọng chị chỉ nói những điều chân thực. Nếu vì một lý do nào đó mà chị cố tình bóp méo hình ảnh của bất cứ ai, tôi nghĩ tốt nhất là chúng ta nên dừng câu chuyện ở đây.

- Lan Thanh! - Đến đây nét mặt của Thu Mây cũng không thể mềm được nữa - Chị đến với em là lòng thành và chị nghĩ rằng em cũng nên nghe chị bằng lòng thành.

Lan Thanh im lặng. Cô ngụp đầu xuống và khi trồi lên, cô đã mang một vẻ mặt khác, thoáng nhẹ, dễ gần hơn. Thu Mây cũng ngụp xuống. Trồi lên, cô lắc mạnh đầu để cho mái tóc dài bắn nước ra xung quanh. Những vụn nước bắt nắng sáng lên long lanh.

Lan Thanh hơi ngẩn ngơ nhìn chị:

- Chị đẹp thế, tài thế, nhiều sức quyến rũ thế mà sao bỗng dưng chị lại bỏ nghề, cái nghề mà biết bao cô gái sẵn sàng đổi bằng mọi giá để có được.

- Chị biết trong số ấy không có em.

- Chưa chứ không phải không. Đời biết sao mà nói trước được, chị. Nhưng nếu em là chị, đạt được chỉ một phần như chị thì em sẽ theo nghề đến tận cùng.

Thu Mây vấn mái tóc lên, ngửa mặt ra sau, khẽ cười nhẹ một tiếng:

- Tất cả đã qua rồi. Nói cách khác, chính vì con người đáng ghê sợ đó mà chị buộc phải cho qua.

http://tieulun.hopto.org

- Em nghe chị nói đây.

- Ngay từ buổi đầu chị đã ngợp bởi vẻ hào hoa, ga - lăng, tiêu tiền như rác của hắn. Rồi yêu. Yêu ngây dại. Yêu vì giá trị thực con người hắn hay vì những giá trị khác bâu quanh hắn chị cũng không biết nữa. Đàn bà chúng mình trong tình cảm nhiều khi cứ nhẹ dạ, mụ mị như thế. Một ngôi nhà kiểu Vi la hai tầng có đầy đủ tiện nghi, một chiếc xe máy đắt tiền, những khoản tiền chu cấp hàng tháng có nằm mơ cũng không thấy, những chuyến đi nước ngoài vung vinh như nữ hoàng và đặc biệt là một đôi lời hứa hẹn, thề bồi ... Thế là đầu óc cứ ngây ra mà không kịp suy xét tại sao hắn lại có nhiều tiền như thế và điều tệ hại hơn là cứ chắc mẩm rằng, trong vòng tay ăn chơi của hắn, hắn chỉ có một mình mình.

Lan Thanh nghe với vẻ thờ ơ nhưng rõ ràng trên nét mặt đang có những biến động xốn xang khó tả. Thu Mây cũng ngừng lời. Có vẻ lạnh, hai người bước lên bờ đá ngồi sưởi nắng. Mây quan sát vẻ mặt của cô bạn một chút rồi nói tiếp, giọng thật buồn, giằng xé:

- Sở dĩ chị biết được điều đó là do một lần vô tình nhìn thấy hắn đi ra từ một biệt thự với một người con gái khác, xinh đẹp, trẻ trung hơn chị. Hỏi, hắn cười trừ nói rằng đó chỉ là bạn. Hỏi nữa, hắn nói thẳng ra, mỗi một con đàn bà chỉ là một mảnh đàn bà, nhiều con đàn bà gộp lại mới cho một cảm giác đầy đủ. Điên tiết, chị xáng cho hắn một cái tát và mắng hắn là thằng sở khanh khốn nạn. Hắn không đánh lại, chỉ lau máu ở khoé môi, cười rất đểu:" Ai hậu ơi! ái hậu đã hết thời rồi. Tôi phải đi kiếm vương phi mới chứ. Nhưng tôi khá hơn bọn hoàng đế Trung Hoa ở chỗ là chán nhưng không nhốt vào cung cấm, chỉ không chung đụng xác thịt thôi, lại vẫn cho nhà cho lộc để sống đàng hoàng."

- Em vẫn nghe - Tiếng Lan Thanh chìm thoảng.

- Nhưng lạ thế, chị vẫn yêu, càng uất càng yêu, yêu đến nỗi đứng trước một người đàn ông khác chị cứ thấy nhạt phèo. Và lần gần đây nhất, hắn nói thẳng vào mặt chị là hắn đã có người khác rồi, một người mà có đốt đuốc đi tìm cả hành tinh này cũng không có được. Biết vậy là hết. Chị khinh bỉ trả lại tất cả cho hắn, ra đi tay không. Cho đến lúc vô tình gặp em cùng ngồi với hắn trên xe thì chị mới biết người hắn nói ấy chính là em, bất ngờ hơn, em lại là bạn của Cầu, một cậu bạn trai tốt nhất lớp của tụi chị.

Lắng đi một chút, Lan Thanh nhìn lên, mắt tối xầm:

- Chị nói với tôi tất cả những chuyện này để làm gì?

- Để em đừng giẫm lại bước chân của tôi đã giẫm.

http://tieulun.hopto.org

- Chị nhầm rồi. Tôi và anh ta chưa có chuyện gì hết. Cũng chỉ là bạn như chị với Cầu, nếu đúng như chị nói. Và với tất cả những gì tôi đã cảm nhận được, hình như anh ta không đến nỗi như chị nói. Xin lỗi, có lẽ ta nên dừng câu chuyện ở đây, tôi đang rất nhức đầu.

Lan Thanh đứng dậy. Thu Mây đứng dậy theo, nhìn thẳng vào mắt cô gái:

- Không! Chuyện chị muốn nói với em bây giờ mới bắt đầu.

Một cái gì rờn rợn chạy trong sống lưng, vẻ đáo để biến mất, Lan Thanh bỗng trở lại cái vẻ lành hiền, thơ ngây vốn có. Hai người con gái lững thững đi bên nhau dưới một rặng điều râm mát.

Im lặng một lát, Thu Mây lên tiếng:

- Thời gian sẽ cho em sự kiểm chứng mọi điều. Nhưng có một điều là em cần phải hiểu ngay: Hắn đang tồn tại như thủ lĩnh của một thế giới ngầm trong Thành Phố này. Cậy con ông lớn, hắn nhúng tay và hầu hết những phi vụ làm ăn đen tối và béo bở nhất: Địa ốc, bảo kê các vũ trường, sòng bạc, chiếm dụng vốn, tranh thầu cướp thầu, áp phe buôn lậu, chèn ép nguồn hàng của các doanh nghiệp có vốn nhỏ, vay mượn những khoản tiền lớn của ngân hàng không cần thế chấp, không cần đáo nợ, ngang nhiên qua mặt tất cả các cơ quan hành pháp và luật pháp ở cái Thành Phố này...

Lan Thanh chợt thấy đầu mình ong ong váng vất như có cả một đàn ruồi nhặng ở đâu bay vào màng tai gào rú. Tuy vậy cô vẫn cố nói cứng:

- Đã vậy sao chị vẫn còn dính?

- Chỉ mới gần đây khi không còn gì trong lòng nữa, chị mới tĩnh trí ra mà bỗng hiểu được bản chất của hắn.

- Chả lẽ con người ấy ghê ghớm vậy kia à?

- Còn ghê ghớm hơn thế.

- Và ai cũng biết nhưng không ai dám động tới?

- Đúng! Vì là con ông lớn, ông rất lớn, biết mà đành chịu. Thiên hạ gọi hắn là Cậu trời, Con trời mà thoạt đầu chị đâu có tin...

- Khoan! - Lan Thanh chợt nhắm nghiền mắt lại như bị chói nắng - Tôi có cảm giác chị đang tập sự nghề thẩm phán và khẩu khí của chị đang là khẩu khí của một

http://tieulun.hopto.org

chánh án đứng trước bị can. Chị lấy những con số này ở hồ sơ nào ra thế hay chị đọc được ở trên mặt báo?

- ở chính miệng hắn ta. Hắn còn nói nếu không đem tiền bạc tung vào những cuộc tình chóng vánh và quá tốn kém như chị thì giờ đây hắn đã có thể đủ tiền mua nửa cái thành phố này. Riêng điều này hắn nói đúng. Để có một cái cặp tóc tặng tình nhân, hắn sẵn sàng xách một Samsunai tiền mặt bay sang tận Nhật để kiếm được nó.

Lan Thanh im lặng...

Trong một tích tắc, như những thước phim quay chậm, một loạt các hình ảnh có liên quan đến con người của Tũm hiện lên trong óc cô: Cách gọi ăn nhà hàng buổi đầu ngồi nhờ xe... Thái độ khúm núm của người quản lý vũ trường đêm ấy...Những cái chào hỏi lễ độ hơi thái quá của các vị quan chức trong sân quần vợt... Những cú phôn bất ngờ...Và bữa ăn với người cha từ Hà Nội vào giữa cảnh sắc thiên nhiên hôm rồi...Trong đó khuôn mặt giảo hoạt, đẹp đẽ và buồn phiền của Năm Thành đọng lại, nổi lên, sắc nét....

- Chị có biết tổng giám đốc Công ty Thành Long? - Lan Thanh buột hỏi.

- Thành Long?...Có nghe nói nhưng chưa một lần gặp. Nói chung hắn không khi nào cho bồ bịch được tiếp xúc với những người thân hoặc những mối làm ăn của hắn.

- Tôi gặp rồi - Thanh nói, ngầm một vẻ kiêu hãnh rất đàn bà - Gặp cả người cha của anh ta nữa.

- Vậy thì em là một dạng cá biệt - Đến lượt Thu Mây thoáng chạnh lòng cũng rất đàn bà - Và cũng có thể hắn yêu em thật lòng. Ông con trời này, chị biết, khi yêu thật, hắn bỗng trở nên ngơ ngác và dại khờ lắm.

- Giữa anh ta và cái ông Thành Long nổi tiếng đó thực chất là thế nào? - Lan Thanh trở lại câu hỏi ban đầu.

- Bề ngoài là anh em kết nghĩa nhưng bên trong là điển hình cho một sự ân oán giang hồ. Hắn dựa vào ông đại gia cá mập kia để thoát được những cú phá sản và vào tù nhỡn tiền. Còn ông đại gia lại khéo dựa vào thế lực tột đỉnh của bố hắn để khuếch trương hết công xuất ý đồ kinh doanh khổng lồ của mình.

- Chị lúc này đang làm gì ? - Lan Thanh hỏi đột ngột.

- Sao em lại hỏi thế?

http://tieulun.hopto.org

- Vì chị nói những chuyện phức tạp về kinh tế, về xã hội nghe rành rẽ quá.

- Chị đang tập sự làm giám đốc một công ty hữu hạn trách nhiệm. Cũng nhờ có hắn đó. Nhục vì tiền, chị quyết tự làm ra đồng tiền cho mình. Nhục vì danh, chị không cần cái danh hão ấy nữa - Thu Mây chợt nhìn lên cái bóng nắng đổ xuống mặt nước - Chết rồi! Đã quá trưa rồi. Bây giờ lên, hai chị em mình kiếm cái gì nhét bụng đi! Chắc em đói rồi.

- Chị Mây... - Giọng Lan Thanh chợt dịu hẳn lại - Hình như chị còn có điều gì định nói mà chưa nói với em phải không?

- Em nhạy cảm lắm! Xin lỗi, nhìn em, chị cứ như thấy hình ảnh của chính chị mấy năm về trước, nhạy cảm, trong trẻo, dòm đâu cũng thấy cuộc đời toàn màu hồng.

Hai người đi lên, khoác hờ hai chiếc khăn tắm, tiến đến một cái bàn nhỏ đặt dưới bóng râm dịu mát của hàng cây. Thu Mây nói cái gì đó với một anh bồi vừa đi đến. Lát sau, anh bồi mang ra hai tô mỳ vằn thắn bốc khói, một đĩa thịt bò Bitet, đĩa trứng Oplat, hai ổ bánh mỳ, hai cốc nước hoa quả, đĩa salat xanh búng...

- Em ăn đi ! - Cô gắp mấy lát ớt mỏng bỏ vào tô mỳ cho Thanh - Giá như chị cũng có một cô em gái xinh đẹp, thông minh như em.

- Chị nói đi! - Thanh chưa ăn, nhìn thẳng vào mắt người đối diện.

- Trời ơi!- Thu Mây bỗng bật cười - Bằng cách hỏi ấy, chị biết em vẫn chưa quên được Cầu. Đúng không?

- Chị Mây...

- Và Cầu cũng chả bao giờ quên được em. Chị chưa thấy một chàng trai nào lại yêu một cách kiêu hãnh và khốn khổ như thế. Thanh, nghe chị nói đây! Thời buổi này em có đi tìm cả đời cũng không ra một gã trai như vậy đâu. Vàng ròng đó. Nếu chị được trẻ lại dăm tuổi, dứt khoát chị đã đắp đổi tình cảm với con người đó rồi. Tại sao em lại bỏ? Em có nghĩ rằng đây là một sai lầm sẽ làm em ân hận đến suốt đời không? Cầu vẫn yêu em, yêu hơn bao giờ hết, yêu khổ sở và em cũng vẫn còn yêu Cầu, vậy sao hai người không tìm trở lại nhau? Đó! Điều chị định nói chỉ là như thế. Và nói thật nhé, đó cũng là mục đích cuối cùng của cuộc gặp gỡ này.

- Nhưng chị... chị làm sao biết được con người Cầu gần đây đã thay đổi như thế nào?

- ý em nói Cầu đã hèn yếu, đã nhu nhược sẵn sàng đánh đổi cả lòng tự trọng, cả

http://tieulun.hopto.org

tình yêu để lấy một chỗ đứng thơm tho dưới cái bóng hắc ám của ông bố trong tương lai chớ gì?.. Không! Không phải vậy đâu. Thậm chí hoàn toàn ngược lại. Có những điều rắc rối không phải mỗi lúc mà có thể đem ra thổ lộ với người thân. Cầu là như thế. Huống hồ đó lại là một tính cách kín đáo và hết sức cực đoan, thà mất hết chứ không chịu thả một lời thanh minh, van nài.

Lan Thanh ngước nhìn lên người đối diện. Lần đầu tiên kể từ lúc gặp đến giờ mới thấy trong mắt của cô gái kiêu hãnh này có chút nước rân rấn....

Nhưng liền đó là một cái cười xóa đi rất nhanh...

http://tieulun.hopto.org

7

Gian nhà nhỏ của bà ca sĩ mù tối nay không khí có vẻ nặng nề.

Dẫu rằng như mọi lần, Năm Thành vẫn chọn cho mình một chỗ nằm trên võng và góc kia, trên sập, những giai điệu hay nhất, lãng mạn nhất của một thời bom đạn, một thời tiền chiến vẫn được bà chủ nhà hát lên khe khẽ. Chỉ có điều tiếng hát hôm nay nghe buồn buồn thế nào và nét mặt người nằm trên võng cũng thiếu đi thật nhiều sự thanh thản.

Giây lâu, ngừng hát, bà ca sĩ hỏi cái câu hỏi mà Năm Thành biết chắc bà sẽ hỏi và hắn lại chưa biết chắc mình sẽ trả lời thế nào:

- Cậu Năm! Sao lâu nay không thấy thằng cháu Thục đến đây? Thằng nhỏ có bệnh đau gì không hay là lu bu công việc quá? Tội nghiệp, mỗi lần nó tới, nghe giọng nói của nó, lại nhớ đến ba má nó ngày nào mà buồn thắt ruột.

- Cậu ấy đi công tác xa - Năm Thành quay đi trả lời khó nhọc, mắt không dám nhìn thẳng vào mặt bà.

- Cậu ráng gầy dựng cho nó có một sự nghiệp sau này. Những người như nó là giọt máu quý báu của cách mạng còn lại, nó có quyền được hưởng một cuộc sống hạnh phúc đầy đủ.

- Chị Mười! - Năm Thành nhăn mặt - Sao lần nào gặp, chị cũng chỉ nói hoài một câu như thế? Chả lẽ tôi không biết trân trọng những giá trị thiêng liêng đó sao! Nhưng thời buổi mỗi lúc mỗi khác, các giá trị cũng sẽ đổi thay nếu không biết cách tự thích ứng.

- Cậu Năm - Tiếng bà có chiều thảng thốt - Hình như đang có chuyện gì phải không?... Tôi nghe tiếng cậu khang khác?

- Khổ! Chị lại tưởng tượng rồi. Không có gì khác cả. Cuộc đời này, xã hội này sẽ không có gì khác hết. Cả tôi, cả chị, cả cậu... Thục. Tất cả vẫn cũ mèm.

- Gặp, nhớ nói nó đến thăm tôi. Bận thế nào cũng phải đến. Cậu biết không? Từ ngày gặp được nó, tự dưng tôi thấy lòng mình thanh thản lại, mọi buồn đau, mọi ám ảnh chiến tranh, mọi bất hạnh vơi nhẹ đi rất nhiều. Tôi cám ơn cuộc đời này đã đem lại cho thân già bệnh hoạn này một người em như cậu, một đứa con như nó.

- Chị Mười...- Giọng hắn như rên.

http://tieulun.hopto.org

- Đêm qua tôi nằm mơ thấy nó. Không hiểu sao tôi lại thấy mặt mũi nó xanh lét, mắt lồi ra, quần áo ướt sũng, toàn thân dính máu... Nó nói:" Má Mười ơi!... Con đi đây. Đi xa lắm... Có thể con sẽ không còn có dịp được về thăm má nữa đâu. Má hãy thay con thắp hương lên ban thờ ba má con..."

- Thôi đi, chị Mười! - Hắn đột ngột gắt lên - Chị nói mê sảng cái gì thế? Sẽ không có cái chuyện "Ban thờ ba má con " gì đó đâu. Không bao giờ có đâu. Nhảm nhí hết!

- Cậu...- Bà ca sĩ cập rập - Cậu nói... vừa nói cái gì tôi nghe không kịp.

- Dạ...- Năm Thành giật mình trấn tĩnh lại - Đâu có chi. Là tôi... tôi muốn nói cái gì đã qua là cho qua. Cuộc sống hiện tại, phía trước còn ngổn ngang, bừa bộn lắm, nếu cứ đi ôm hoài những chuyện cũ thì sống sao nổi.

- Tôi xin lỗi đã làm cậu buồn nhưng.. ở thân phận tôi, nếu không sống bằng cái đó thì hỏi còn sống bằng cái gì.

Giọng bà nghẹn lại vẻ tủi thân. Năm Thành nhìn bà, thở dài, đi đến cạnh bà, ngồi xuống, tiếng nói thật hiền:

- Chị Mười...Dạo này công việc căng thẳng quá, đôi khi nói năng không kỹ để chị buồn... chị bỏ qua cho tôi. Hứa với chị, khi nào cậu ấy về, tôi sẽ nói cậu ấy đến thăm chị ngay.

- tôi cũng chỉ mong vậy. Không hiểu sao gần đây tôi thấy nhớ nó quá...

Tiếng điện thoại di động trong túi hắn bật reo. Hắn cau mày lấy ra, nhìn vào bảng chữ điện tử hiện lên trong máy, nặng giọng:

- Chu Thiên đấy à? Có chuyện gì vậy? Đã dặn tối nay tôi cần được yên tĩnh kia mà! Hả...có chuyện đột xuất hả? Bài báo... báo nào?... Được rồi, tôi về ngay!

Hắn bỏ điện thoại xuống, khẽ mắm lấy tay bà ca sĩ:

- Chị Mười...Tôi đã định bữa nay ở chơi với chị cả buổi nhưng công việc làm ăn chị thấy đó, nó chả lúc nào để cho tôi yên được một phút. Thú thực, lắm lúc tôi cũng chán ngấy, muốn bỏ ráo trọi đi cho rồi nhưng đâm lao phải theo lao, muốn dừng cũng chả được, dẫu muốn hay không, cuộc sống của hàng chục ngàn con người đang trông vào mình. Tôi về, bữa sau tôi lại đến. Chị nhớ chăm sóc sức khoẻ. Dạo này tôi thấy giọng hát của chị...

Bỏ lửng câu nói, hắn đứng dậy định bước ra thì đột ngột bà ca sĩ gọi lại:

http://tieulun.hopto.org

- Cậu Năm! Cậu cũng làm việc vừa phải thôi. Gần đây người ta có nói đến tai tôi những dự định làm ăn to tát và cả những lời đồn này nọ về cậu. Tôi không tin. Tôi hiểu cậu là người có tâm có đức, tuy vậy cũng muốn được dặn cậu câu này, dù cậu có muốn nghe hay bỏ ngoài tai. Đó là làm gì thì làm, thi thoảng cậu cũng nên bỏ chút thời giờ nghĩ đến bạn bè, nghĩ đến những năm tháng cực mà vui xưa kia, khi đó trong tâm cậu sẽ yên tĩnh hơn và trong mọi việc làm lớn nhỏ, cậu sẽ biết chừng mực hơn. Thôi cậu về đi!

Năm Thành dừng lại nhìn sâu vào đôi mắt trống rỗng của bà giây lâu rồi lắc đầu chán ngán, bước nhanh ra...

Thong dong thả bộ theo vỉa hè được một đoạn, đến đầu ngõ, chiếc xe có Chu Thiên ngồi trên đã chực sẵn. Hắn bước lên. Cửa xe ập lại, kín bưng cái tấm kính chắn đạn. Xe chầm chậm lăn đi. Không chờ chủ hỏi, Chu Thiên lặng lẽ đưa ra một tờ báo hàng ngày khổ rộng, đã lật sẵn trang giữa. Năm Thành dửng dưng đón lấy, rút mục kỉnh trong túi áo, nhìn vào... Trên đầu trang báo hiện lên một hàng Tit khá đậm "Những nấm mồ liệt sĩ kêu oan!" Không cần đọc vội, hắn đưa mắt nhìn xuống chân bài... Một bút danh "Trần Xuân" hiện lên. Hắn đặt tờ báo xuống, cười nhạt, nói độc một câu:

- Trần Xuân! Một thây ma sống lại, chấp làm gì. Nhưng...nó sống dai ghớm nhỉ?

Rồi thôi.

Trước mắt hắn cảnh vật phố xá ồn ào bỗng nhòa dần đi, biến mất để thay vào đó là một hình ảnh Bảy Ngạnh cách đây chục năm, còn trẻ, khoẻ đang nằm bê bết trên vũng máu do một chiếc xe tải bí ẩn lướt qua đã vô tình đánh đít sang trái chỉ vài phân về phía chiếc Honda cũng đang phóng cùng chiều của Y... Máu và bụi đất và lỉnh kỉnh những máy ảnh, camera, túi cặp văng đầy mặt đường. Đúng, nếu Y biết điều, Y đừng cứng đầu cứng cổ đi giở ba cái trò lương tâm nghề nghiệp nghề nghiếc ra để làm điều phản phúc thì số phận đời Y đâu có đến nỗi máu me như thế, ngược lại với đầu óc, chữ nghĩa đầy ọặp trong đầu, Y đã có thể trở thành một cái gì khá lắm rồi. Máu và đất đỏ và lương tri! Hớ, hình ảnh ấy đã qua đi lâu rồi, cũng tưởng hắn biết thân biết phận mà câm miệng đi rồi nếu không cũng sống lay lắt với ba cái trò chiêm tinh bói tóan khốn nạn như người ta nói vậy mà...Âm binh! Có phải bọn âm binh đang sống lại để chơi, để đòi nợ hắn không? Đứa nào, thằng nào, con nào đang gọi cho chúng nó sống lại? Ai? Chả lẽ lại vẫn là con nhóc con quân báo có đôi mắt nhìn bắn lửa Kleymo hồi nào sao?

Hắn thở hộc lên một tiếng như bị ai bóp cổ. Giật mình, Chu Thiên đánh mắt nhìn sang ông chủ. Hắn lại trở lại vẻ im lìm. Giây lâu, vẻ nóng lòng không kìm được, Chu Thiên cất tiếng:

http://tieulun.hopto.org

- Giờ tính sao anh Hai?

- Tính cái gì?

- Dạ... Cái bài báo ...

- Bài báo nào? Bài báo này ấy à?

- Dạ...

- Chuyện vặt.

- Em thấy thiên hạ chỗ nào cũng bàn tán xôn xao lắm.

- Cậu sợ ư?

- Không.. nhưng mà em lo cho công việc của anh.

- Chuyện vặt!

- Em...

- Con người bây giờ đâm đổ đốn ra như thế đấy - Năm Thành cười vẻ phiền muộn - Rỗi rãi, không còn có việc gì để làm hơn là sáng sáng đi chúi mũi vào tất cả các trang báo rồi thấy cái gì hơi giật gân một chút là nhao nhao lên như sắp đến ngày tận thế. Chính vì cái tâm lý tiểu nông khốn nạn đó nên cánh báo chí nó mới có dịp triệt để khai thác hết cái công xuất méo mó của nó.

Rồi hắn làm bộ vô tình:

- Nhưng hắn viết cái gì trong đó ấy nhỉ? Tôi chưa đọc và cũng không muốn đọc.

- Dạ, ý tứ thì không có gì mới nhưng câu chữ, lập luận lại rất khó chịu.

- Khó chịu thì tôi đâu có lạ, lão bao giờ chả khó chịu, chết đến đít vẫn còn tỏ ra khó chịu. Viết gì?

- Y nói buổi lễ khánh thành bia tưởng niệm hôm đó thực chất chỉ là một màn kịch nhằm ru ngủ quần chúng và là một liều thuốc an thần cho các vị chức sắc đang có dấu hiệu xa rời khỏi quỹ đạo lương tri.

- Đúng! Nó viết đúng! - Năm Thành búng ngón tay vẻ khóai trá - Gì nữa?

- Y nói, đất nước ta còn nghèo, quá nghèo nhưng không thể chỉ vì nghèo mà bỏ qua đi những vấn đề thuộc về đạo lý. Nếu địa phương, doanh nghiệp nào cũng làm

http://tieulun.hopto.org

vậy thì các thế hệ con cháu mai sau chúng sẽ lên án chúng ta là đã quên đi những giá trị nhân văn sâu sắc nhất...

- Vẫn đúng! - Hắn lại bật ngón tay.

- Và Y kết luận, chỉ với một hành vi thất nhân tâm này, nó đã báo động cho tất cả phải nhìn ra một hiểm hoạ đang nằm ẩn sâu trong cái gọi là nhân danh đổi mới...

-Thôi, đủ rồi! - Đến đây thì Năm Thành quát lên - Cậu thuộc quá nhỉ? Viết lách như cứt thế mà cũng có thể khiến cậu thuộc từng lời được kia à?

- Dạ, là do...

- Cậu đã tính gì chưa?

- Em định ngay ngày hôm nay, sau khi xin ý kiến anh sẽ cho người đến tận toà báo làm việc. Tay tổng biên tập ở đây là một tay cứng nhưng cũng sẽ có cách làm cho nó mềm lại.

- Lại giở thói võ biền? Dẹp đi! Thôi, việc vặt này để tôi lo. Tôi sẽ làm việc thẳng với cha của nó ở ngoài kia và đến số sau, chắc chắn sẽ có một lời xin lỗi thống thiết. Mẹ khỉ! Trước đồng tiền và quyền lực, làm gì có cái gọi là chân chính, kể cả cái đám suốt ngày hò hét um sùm là phải công tâm, phải chân chính để xứng đáng là công cụ của đảng, là đày tớ của nhân dân. Lòng vả lòng sung đều giống nhau ở cái màu vàng lộc lợi. Tôi đang nghĩ đến chuyện khác...

- Chuyện tác giả bài báo?

- Cậu ranh ma đến phát sợ, cái gì cũng đoán trước được, đã có lúc tôi nghĩ, người duy nhất giúp tôi thực hiện được mọi ý tưởng là cậu và người duy nhất có thể chơi tôi đo ván cũng chỉ có thể là cậu. Đúng! Tôi dang nghĩ đến thằng Trần Xuân. Không, đúng hơn là tôi đang nghĩ đến con Út Thêm. Con nhỏ này phải có một uy lực gì ghê ghớm lắm, phải tựa lưng được vào một thế lực nào mạnh lắm mới có thể khiến được một thằng nửa đời nửa đoạn như nó xuống núi vào cuộc. Út Thêm...Đằng sau Út Thêm là ai? Chả lẽ lại chính là cái thằng đàn ông trông như vượn dọc đang dở sống dở chết kia. Chà! Số phận đểu giả và lưu manh thật. Liệu chúng ta có nhìn nhận chúng quá thấp không?

Câu hỏi rơi vào mênh mông. Chiếc xe nhấn ga đi nhanh vào giữa lòng Thành Phố đang cuồng nhiệt cái nhịp độ thường ngày...

Lát sau, ra chỗ đường thoáng hơn, Năm Thành hỏi:

http://tieulun.hopto.org

- Con nhỏ bạn của thằng Thanh con trời tôi nói cậu tìm hiểu, đến đâu rồi?

- Dạ, hình như hai đứa chúng nó đã... chia tay. Bởi lâu nay chỉ thấy cậu ấy đi lại một mình. Hơn thế...

- Hơn thế làm sao?

- Cậu Thanh rất ghét sự tìm hiểu này, cho đó là xúc phạm đến chính cậu ấy nên ngăn chặn tất cả các hướng có liên quan đến cô ta như trường sở, khu phố, nhà riêng.

- Tiếp tục tìm hiểu. Phải nắm rõ cái chia tay ấy là chia tay đối lập hay là chia tay tình dục. Chia tay tình dục, bỏ qua, nó còn cả ngàn cuộc chia tay như thế nữa ở phía trước. Nhưng chia tay đối lập lại cần phải dè chừng. Bài học kinh nghiệm cho biết, mọi bi kịch đều xuất phát từ phía ít nghi ngờ nhất là người thân.

- Dạ.

- Còn việc này tôi muốn nhờ đến cậu đây.

- Anh Hai cứ nói, kể cả nhảy vào lửa.

- Lại khẩu khí quân tử Tàu rồi. Tôi chưa cần cậu phải nhảy vào cái gì hết, tôi muốn cậu thỉnh thoảng ghé thăm bà mười ca sĩ cho tôi. Hy vọng rằng với tuổi tác của cậu, cách nói của cậu, cậu sẽ phần nào làm bà ấy quên đi được thằng Hoàng. Đã có đôi lần tôi muốn nói trắng nó là ai, nó đã bị trừng phạt như thế nào nhưng rồi lại không nỡ. Người già chỉ còn có một chút an ủi cuối đời...

- Dạ, em hiểu.

- Cậu không hiểu gì hết. Những tháng năm ấy cậu sống ở chiến tuyến bên kia thì cậu làm sao có thể hiểu được những vết tổn thương không bao giờ kéo da non của những linh hồn thuộc chiến tuyến bên này.

Chu Thiên im lặng. Chỉ thấy cái nhìn của hắn hơi tối xuống....

http://tieulun.hopto.org

8

Để dự phòng mọi tình huống xấu có thể xảy ra, chị quyết định chuyển địa điểm liên lạc từ sông lên bờ, tại một ngôi nhà nhỏ ở ngoại ô. Đây là gian nhà ngói kín đáo có vườn cây bao quanh mà nếu đi từ ngoài đường vào thì phải qua khá nhiều những vườn cây khác. Gian nhà vốn là của một cơ sở cũ của ông Ba Đẩu thời kỳ bám trụ nằm vùng sau tết Mâu Thân.

Nhưng để cho chắc ăn hơn, ngoài đầu ngõ, chỗ có mấy hàng nước mía, tạp phẩm, quà bánh, chị vẫn bố trí một trạm quan sát do người chiến sĩ công an thân tín của mình đảm nhiệm vẫn trong vai một người chạy xe ôm.

Trong nhà, Bảy Ngạnh đang ngồi trước một xấp báo giống với tờ báo trên xe của Năm Thành vừa rồi. Trong khi Út Thêm đang cắm cúi đọc, ông đưa mắt nhìn quanh quất hồi lâu rồi lắc đầu, cười heo héo:

- Má nó! Cuộc sống buồn nhỉ! Ngày xưa uýnh giặc phải nhờ vào nhà cơ sở, bây giờ uýnh cái thứ gì mà cũng phải chui vào nhà cơ sở như vầy nè!

Út Thêm rời mắt khỏi trang báo nhìn lên, nét mặt lộ rõ vẻ vô cùng cảm kích:

- Chú, cám ơn chú! Cháu thay mặt những người lương thiện xin cám ơn chú!

- Chết nỗi! Cái gì mà to tát thế cô Út? - Ông Bảy nói vẻ ngượng ngập.

- Không ngờ chú bỏ bút đã nhiều năm mà chữ nghĩa còn sắc sảo, đanh thép quá! Các dữ kiện, các con số được chú tung ra không thể đúng chỗ và đúng lúc hơn được nữa. Cháu xin lỗi được nhận xét: Có lẽ đây là một bài phóng sự hay nhất, công phu nhất, dũng cảm nhất nhưng cũng có tình có lý nhất mà lâu nay cháu chưa được đọc.

- Thôi mà, nói quá vậy, làm thằng già sọc dưa này thẹn. Tôi chỉ viết những gì trong lòng tôi thấy bất ổn, thấy nhức nhối mà đâu có để ý đến câu chữ nó ra làm sao.

- Chú Bảy ơi! Vậy là với bài báo này, chúng ta đã nổ một phát súng khai hoả trúng đích và sôi động. Bọn cháu sẽ dựa vào bài báo nhất định có tiếng vang không nhỏ này để triển khai tiếp những việc khác.

- Thế là thằng già vô tích sự này đã hoàn thành lời hứa với cô Út, với bạn bè rồi đấy nhé! Còn việc gì làm nữa không?

http://tieulun.hopto.org

- Còn. Còn chứ ạ! Vấn đề khu công nghệ cao tạm thời để đó, chờ hồi âm của trên. Chú chuẩn bị cùng với tụi cháu chuyển sang khu vực tác chiến khác cam go hơn, cần đến tài năng của chú nhiều hơn, đó là khu cảng trung chuyển, khu huyệt mạch, hang ổ cuối cùng của hắn.

Ông Bảy nheo mắt nhìn giây lát qua cửa sổ ra ngoài khỏang không có rất nhiều cây lá đong đưa rồi quay lại :

- Nhất trí! Sẽ chơi thẳng vào dinh luỹ cố thủ cuối cùng của cái ác. Cảng trung chuyển, một chiến lược phi nhân đòi hỏi một chiến lược công lý. Nhất trí!

- Chú Bảy! - Mắt chị thoáng ánh lên chút lo ngại - Chú hãy chú ý giữ mình. Bọn Thành Long sau cú này, chắc nó sẽ không nằm im chịu thua bại đâu.

- Cô Út tính nói về một cú dằn mặt cảnh cáo như lần trước chớ gì? Tôi chấp. Già rồi, làm được gì cho đời thì làm, có tiếc gì mấy năm lay lắt sống thêm sống nếm nữa.

- Chú Bảy...

Chị xúc động nắm chặt lấy tay ông. Đột nhiên đôi mắt của ông tối xầm lại rồi liền đó lại ánh lên những tia sáng rất lạ. Ông nhìn sâu vào vầng trán người đàn bà có khuôn mặt nữ thánh trước mặt hồi lâu rồi khẽ nói, tiếng nói chơi vơi như nói ở mãi tận đâu đâu xa lắm vọng tới:

- Út Thêm!... Vừa có một đám mây màu xám viền xanh da trời chạy qua trán cháu. Điềm gở đó. Những ngày tới sẽ có những chuyện hết sức phiền muộn ập đến với cháu. Không nguy hại đến tính mạng nhưng tổn hại về tinh thần dữ lắm, rất tổn hại. Cháu hãy chú ý đề phòng và bình tĩnh đón nhận.

- Cám ơn chú !- Chị cười - Chuyện gì thì cháu cũng sẽ bắt chước chú, bất chấp, còn hơn là sống tiếp cái cuộc sống lúc nào cũng phải ở cạnh ma quỷ mà đành bó tay im lặng.

- Vậy gọi là đồng chí đồng lòng, cái khái niệm thiêng liêng lâu nay đã bị người đời bỏ quên đấy phải không? Nhất trí!

Họ cùng cười, xiết chặt tay nhau như muốn làm sống lại cái khái niệm một thời sắt son, cao quý đó.

o

Bài báo đó đã đến tay vị khách cao niên, người cha của Trần Thanh. Trong một

căn phòng thâm nghiêm, sang trọng của nhà khách đại diện phía nam, ông đang chăm chú nhìn vào nó như nhìn vào một vắt cơm thiu đã có bọ. Đọc xong, ông lia tờ báo xuống trước mặt Năm Thành đang đứng bên cạnh, đầu hơi cúi xuống:

- Anh Thành! Thế này là thế nào? Các anh làm ăn ra sao mà để báo chí họ lên án gay gắt như vậy?

Năm Thành càng thấp đầu xuống, nói khẽ nhưng rành rọt:

- Thưa anh, em đã định chủ động lên báo cáo trước với anh nhưng không ngờ anh đã biết nên...

- Tôi cần anh giải thích!

- Dạ, có hai cái. Một, có thể khẳng định đây là biểu hiện của một thứ dân chủ quá trớn khi nhà nước trao cho báo chí quá nhiều quyền hạn. Tức là xưa nay họ không được nói, giờ được nói họ lại nói quá đi, nói lấy được, nói vô nguyên tắc, nói...

- Được rồi - Ông Tư vẻ sốt ruột ngắt lời - Còn cái thứ hai ?

- Dạ, đó là sự ân oán giang hồ. Tác giả bài báo này vốn trước đây sống nhờ vào bổng lộc của Công ty nhưng từ ngày hắn ta bộc lộ nhiều tư chất không tốt, Công ty cắt lương thế là sinh thù hận, ai xúi gì viết đó.

- Tức là có ai xúi đằng sau?

- Dạ, chắc chắn có chứ ạ. Bước đầu đổi mới, bất cứ doanh nghiệp nào mà đổi mới mạnh quá, quyết liệt quá là lập tức trở thành miếng mồi công phá không thương tiếc của các lực lượng thủ cựu.

- Anh chưa nói vào vấn đề cụ thể - Một lần nữa ông lại tỏ ra sốt ruột - Cái khu công nghệ cao đó có đúng là xây trên hài cốt các liệt sĩ không?

- Dạ đúng nhưng Công ty đã cho khai quật hết rồi, cuối cùng chỉ tìm được ba bộ và ba bộ này đã được làm lễ đưa về quy tập ở nghĩa trang liệt sĩ.

- Có sự chứng kiến của chính quyền sở tại và nhân dân không?

- Có chứ ạ - Lấy trong cặp ra một xấp báo đặt lên bàn - Đã có ít nhất trên chục tờ báo đã đề cập đến sự kiện này như một hiện tượng nhân đạo, uống nước nhớ nguồn ạ! Mời anh Tư coi thử.

Ông già chỉ khẽ liếc nhìn rồi đặt tay lên trán, khẽ lắc đầu:

http://tieulun.hopto.org

- Lạ nhỉ? Vậy thì họ lấy đâu được những con số và cứ liệu này? Chả lẽ họ dám dựng đứng mọi chuyện?

- Dạ, cho nên mới gọi là ân oán giang hồ. Còn một điểm nữa, cái tay tổng biên tập ấy đã không ít lần bị lãnh đạo chủ quản phê phán là quá tả, là thích làm người hùng khi mù quáng cho đăng tải những tin thất thiệt gây bất lợi cho công cuộc đổi mới của đảng.

- Anh ta tên gì?

- Dạ, Tư Nghĩa ạ. Nghe nói giữa con người này và tay nhà báo kia trước đây cũng có những quan hệ mật thiết rất đáng ngờ.

Ông già cúi xuống cầm lấy cây bút hình như làm động tác ghi lại cái tên ấy rồi đứng dậy đi lại phía cửa sổ nhìn đăm chiêu xuống mặt đường , khuôn mặt như già xọp hẳn đi. Giây lâu ông quay lại:

- Làm cái gì cũng phải tự trách mình trước rồi mới trách đến thiên hạ. Anh về cho rà xoát lại tất cả đi, sai thì sửa mà không sai thì phải có lời nói lại.Tôi không muốn có ai đó nhân ba cái chuyện vớ vẩn này có cớ nói tôi là nương nhẹ, tạo điều kiện cho những người như anh giẫm chân vào sai lầm.

- Dạ, xin anh Tư cứ yên tâm, sẽ không bao giờ có điều đó. Anh Tư càng đối tốt với tụi em bao nhiêu thì trách nhiệm của tụi em là càng phải giữ gìn, bảo vệ cho uy tín của Tư bấy nhiêu.

- Thứ nữa, báo chí thời nào cũng vậy, bản thân nó là một quyền lực không nhỏ trong quá trình tiến triển lịch sử, từ cổ kim các cụ đã dậy rằng phải sống hoà hợp với họ, được lòng họ, còn ra mặt giao tranh với họ là chết.

- Dạ, em hiểu. Xin phép anh. Em hứa sẽ làm êm vụ này. Rất êm. Xin phép anh Tư...

Định đi. Ông già chợt gọi lại:

- à này...

- Thưa, anh dạy gì?

- Thằng Tũm mấy bữa nay đi đâu ấy nhỉ? Bố vào trong này mà con cái chả thấy mặt mũi đâu hết.

- Dạ, có lẽ cậu ấy đang... yêu.

http://tieulun.hopto.org

- Cái cô bé hôm rồi ấy ư?

- Dạ, hình như thế.

- Con nhỏ đó dòm có vẻ được, xinh xắn, đoan trang, lễ phép nhưng yêu thì yêu chứ làm sao mà mất mặt. Này, tôi nghe nói gần đây nó có vẻ ăn chơi phá phách lắm, tiếng vang ra đến tận ngoài kia, nếu nó không chí thú làm ăn mà cứ trượt theo cái đà lấy hưởng thụ làm chính này thì có khi tôi buộc phải đưa nó ra lại Hà Nội để mấy anh mấy chú nó dạy dỗ.

- Thưa anh, em sẽ hết sức lưu ý chuyện này.

- Mà các cậu cũng đừng có chiều nó quá!

- Dạ!

o

Trong phòng tiếp khách của tòa soạn báo *Tiếng Gọi*, tổng biên tập Tư Nghĩa đang phải tối mắt tối mũi để tiếp những người đến gặp. Họ là những vị khách, những bạn đọc chung thủy gồm đủ các lứa tuổi, cả đàn ông lẫn đàn bà nhưng vẻ vẻ mặt hầu hết đều tỏ rõ sự cảm kích. Họ tranh nhau nói, tranh nhau hỏi và tranh nhau bắt tay chúc mừng anh.

Một ông đứng tuổi có vẻ là cựu chiến binh cầm tay anh lắc mạnh như lắc nòng pháo:

- Khá lắm đồng chí! Báo chí phải gõ được tiếng chuông cảnh tỉnh quyết liệt như thế thì xã hội mới tỉnh ra được. Nhất định không cho họ cái quyền cứ thục mạng khởi công được. Xin chúc mừng!

Một cô gái mặc Vets dong dỏng cao bước đến đưa cho anh một bó hoa khá đẹp:

- Cháu thay mặt những sinh viên ở đại học Khoa học nhân văn và báo chí đến cảm ơn toà soạn vì bài báo đã dũng cảm nói lên sự thật này Một số bạn có nhờ cháu nhắn lại với chú, đáng lẽ các bạn ấy sẽ bỏ khoa báo chí sang học khoa khác vì theo đuổi nghề báo làm gì khi suốt cả cuộc đời cứ phải đi viết những điều trái với sự thật, nhưng vì được đọc bài "*Những nấm mồ liệt sĩ kêu oan*" của các chú, các bạn ấy đã hoàn toàn thay đổi thái độ ạ!

Trước tất cả những lời nói đó, Tư Nghĩa thoắt tỏ ra lúng túng:

- Ôi! Chuyện nghề nghiệp thông thường có gì đâu mà các bạn làm rộn lên dữ

http://tieulun.hopto.org

vậy?

Một bà má ăn vận giản dị, tóc bạc, vừa nhai trầu bỏm bẻm vừa ôn tồn nói:

- Tôi là một đảng viên bốn mươi tuổi đảng, là Bà mẹ Việt Nam anh hùng đã về nghỉ. Được đọc bài báo của các đồng chí, tôi xúc động lắm! Đã đến lúc báo chí phải đánh động cho đảng biết trong xã hội lúc này có nhiều con sâu mọt làm phương hại đến uy tín của đảng trước quần chúng dữ lắm mà cái vụ Thành Long kia chỉ là một. Ngoài những vấn đề làm ăn kinh tế và tham nhũng đang tác yêu tác quái, đang ăn sâu vào khắp mọi nơi mọi chốn ra, còn điều nhức nhối này nữa các đồng chí có dám đề cập đến không ?

- Dạ, điều chi, xin cô cứ nói! - Tư Nghĩa trả lời nhã nhặn.

- Là cái điều tại sao mấy ông ở trên lại cứ hè nhau mang con mang cháu sang Mỹ du học bằng được mới thôi. Tất nhiên du học không phải là xấu, du học ở Mỹ cũng không xấu nhưng cứ đổ xô đi như thế thì có khác chi rồi dần dà mình sẽ là cái sân sau của nó, chờ đến khi nó trở mặt cái một là hối bất cập. Bài học nhỡn tiền nhiều quốc gia đã mắc rồi, chẳng hiểu sao các vị ấy không nhận ra hay không muốn nhận ra?

Bà má nói xong, mặt hơi nhợt đi, hơi thở mạnh như phải rút ruột nói ra những điều ấy. Câu nói của bà chấn động đến nỗi làm cho những người có mặt trong phòng thoáng lặng đi. Ngay cả Tư Nghĩa cũng trở nên lúng túng không biết trả lời lại ra sao.

Không khí sẽ còn lặng phắc như thế nữa nếu như lúc đó không có người đàn ông chừng trên bốn chục tuổi, tóc xoăn nhẹ, vận sơ mi trắng có Cravate , quần âu xám, dáng học giả bước vào. Ông tiến thẳng đến trước mặt Tư Nghĩa, đưa tay ra bắt, cười nhẹ nhàng:

- Đồng chí là tổng biên tập?

- Dạ.

- Tôi là một người hoạt động xã hội, cũng có ít năm làm báo...

Mới nói đến đó, trong phòng đã có tiếng nói bật lên khe khẽ:

- Đại biểu Quốc hội... Vị này là đại biểu Quốc hội đó...

- Đúng phóc rồi. Mấy lần coi truyền hình trực tiếp thấy ổng nói năng mạnh bạo lắm.

http://tieulun.hopto.org

Vẻ như không nghe thấy những lời xì xào đó, người khách nói tiếp:

-Tôi thấy thế này, xin cứ mạnh dạn trao đổi với đồng chí tổng biên tập. Bài mở đầu như vậy là tốt. Nhưng nếu chỉ dừng ở đó lại là dở. Vì sức ì của dư luận, sức sống của cái xấu bám dai dẳng lắm, nếu không làm tiếp, tôi e rằng bài báo sẽ lại rơi vào im lặng như đã từng rơi, miết rồi trở thành nhàm, thành một thứ miễn dịch, sẽ xảy ra tình trạng trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, ai nói cứ nói, kẻ làm cứ làm, cái dự án kia vẫn cứ được tiến hành, hoà cả làng. Tất nhiên, bổn phận của những độc giả như chúng tôi phải có trách nhiệm tôn cao tinh thần bài báo này lên để cho nó không bị chìm đi.

Bất ngờ, một ông trung tuổi ngồi ở ghế trong cùng lên tiếng phản bác:

- Tôi không đồng ý bác nói như thế. Dư luận sao lại có sức ì? Dư luận luôn đứng về lẽ phải, ví như sự có mặt rất cần thiết của chúng ta ở đây. Cái đáng lo ngại là người ta, những người ở phía trên cao ấy, do bận bịu, do không nắm được hoặc do một nguyên cớ tế nhị chết người nào đó, họ bỏ qua chuyện này.

Một phụ nữ khác ngắt lời:

- Tôi lại cũng không hoàn toàn đồng ý với ông. Cứ có chuyện gì xảy ra là ta lại thuận miệng đổ tại trên cao, đổ vậy dễ quá, dĩ nhiên trên cao có cái nhược của trên cao nhưng chính chúng ta do thói quen dửng dưng, xa cách với mọi hiện tượng xã hội cũng góp phần can dự vô đó chớ.

Người khách được gọi là đại biểu quốc hội cười nhẹ, không có ý tranh luận lại, nhã nhặn ngồi xuống một góc cầm mấy tờ báo lên đọc.

Buổi đến chúc mừng bỗng dần biến thành một buổi tranh luận với những miệng nói, mắt nhìn, cánh tay giơ lên chém khí sôi nổi và sẽ thành một diễn đàn tranh cãi quyết liệt thật nếu như lúc đó, cô thư ký toà soạn không xuất hiện với vẻ mặt thoáng bồn chồn.

- Chú Tư - Cô rụt rè nói - Chú có...điện mời lên nhà khách chính phủ làm việc ạ!

- Thế à? - Tư Nghĩa vội đứng dậy như tìm được đường thoát hiểm - Xin lỗi và một lần nữa xin cám ơn tất cả các bác, các anh các chị đã có lòng đến với toà soạn.

Anh đi nhanh ra ngoài. Một tiếng nói đuổi theo:

- Biết ngay mà. Bài báo đã rung động đến Trung ương rồi. Chắc các cụ ấy sốt ruột muốn hỏi cho ra lẽ. Lần này thằng Thành Long có ba đầu sáu tay cũng ra bã. Thôi, ta về đi các bác.

http://tieulun.hopto.org

Mọi người ồn ào đứng dậy đi ra cổng. Lát sau Tư Nghĩa cũng xách cặp ra theo. Một chiếc xe đã chờ sẵn anh ở đó. Anh định bước lên xe thì người đại biểu quốc hội lúc nãy đi tới, chặn lại, nói nhỏ, giọng thận trọng:

- Nếu trên đồng quan điểm với mình thì tốt nhưng chẳng may ngược lại thì mong đồng chí giữ vững thái độ không khoan nhượng nhé! Kinh nghiệm cho tôi hay những chuyện như thế này không mấy thông đồng bén giọt đâu.

- Cám ơn nghị sĩ!

Tư Nghĩa mỉm cười bắt chặt tay người khách rồi lên xe. Chiếc xe bon đi rồi mà người đại biểu quốc hội vẫn còn đứng nhìn theo lo lắng như đã linh cảm được điều gì...

o

Vẫn tại căn phòng thâm nghiêm có rất ít ánh sáng trời ấy. Chỉ khác là lần này thì tổng biên tập Tư Nghĩa ngồi còn ông già lại đi đi lại vẻ oai vệ. Vừa bước đi chầm chậm ông vừa nói:

- Thái độ bài báo đó thì được, tôi hoan nghênh vì chủ trương chung là tôn trọng quyền tự do của báo chí nhưng tinh thần thì sai, sai rất cơ bản. Đồng chí trước khi cho đăng tải, có cho người đi thẩm tra chính xác lại không?

- Dạ.. thưa thủ trưởng...

- Không chứ gì! Tôi đã đoán ra ngay mà. Nếu cho xác minh cẩn thận, tôi nghĩ rằng đồng chí sẽ không mắc phải cái sai lầm có tính nguyên tắc như thế...

- Nhưng thưa thủ trưởng!- Giọng Tư Nghiã bắt đầu cứng rắn hơn - Chúng tôi có một nguyên tắc khác quan trọng hơn, đó là bài báo được viết thể theo nguyện vọng và phát hiện của quần chúng tích cực.

- Quần chúng? - Tiếng nói ông hơi căng lên - Quần chúng tích cực hay tiêu cực, chúng tôi chưa bàn đến nhưng chức năng của công tác tuyên truyền là phải hướng dẫn dư luận, là phải định toạ độ cho quần chúng. Người cán bộ cách mạng không được phép a dua chạy theo quần chúng làm tổn hại đến phong trào.

- Thưa đồng chí - Anh đột ngột đổi cách xưng hô - tôi nghĩ rằng...

- Đồng chí nghe tôi nói hết - Nặng như một mệnh lệnh - Bằng cách làm tắc trách chứ chưa nói là vô trách nhiệm như thế, đồng chí có biết rằng, đồng chí đã tiếp tay cho các thế lực xấu phá huỷ đi một nhân tố tích cực của một mô hình làm ăn mới

http://tieulun.hopto.org

đang được đảng và nhà nước khuyến khích không? Đó là chưa nói, một ngày chậm khởi công là một ngày tiêu tốn rất nhiều tiền bạc mà thực chất tiền bạc đó là của ai? Của nhân dân, của nhà nước, chắc đồng chí quá biết.

- Tôi không cho là thế và chúng tôi cũng không làm ăn tắc trách. Đã vậy, tôi đề nghị được chính thức giải trình trực tiếp hay bằng văn bản trước các cấp có thẩm quyền.

- Khỏi cần. Nếu cái gì cũng giải trình cả thì chúng tôi cả đời chỉ làm mỗi một việc là ngồi là nghe các đồng chí giải trình thôi sao? Chủ yếu là từng cấp, từng cơ sở phải chịu trách nhiệm với chính việc làm của mình. Sức mạnh tổng thể của đảng ta là ở chỗ đó.

- Tôi chưa hiểu... xin đồng chí có thể nói rõ hơn.

- Đồng chí chắc vẫn còn là đảng viên đấy chứ?... Tốt! Vậy thì là đảng viên trước hết, trách nhiệm hàng đầu là phải biết bảo vệ uy tín của đảng. Sai thì sửa, không sao, miễn là không có động cơ cố tình chống đối. Sai lầm lớn như cải cách ruộng đất đảng ta còn dám nhận và sửa được kia mà.

- Tôi vẫn chưa hiểu?

- Đồng chí vào nghề báo đã bao nhiêu năm rồi?

- Vừa tròn hai mươi năm...

- Hai mươi năm làm báo mà một điều quá ư đơn giản là đã chót in sai thì phải có bài chính thức xin lỗi lại mà cũng không hiểu ư? Chết thật thôi!

- Chúng tôi phải xin lỗi?

- Đó là thái độ giàu đảng tính nhất. Nếu không, về phương diện tổ chức, chúng tôi buộc phải thay đổi người thừa hành. Khi đó, bài xin lỗi vẫn ra đời, chỉ có người xin lỗi sẽ mang một cái tên khác, hoàn toàn khác.

- Tức là tôi sẽ bị cách chức nếu làm ngược lại? - Tiếng nói của Tư Nghĩa trở nên âm u khác lạ.

- Tôi được biết theo nguyên tắc chung thì hình như thế. Còn cụ thể ra sao, tổ chức cấp trên trực tiếp của đồng chí sẽ thông báo cụ thể.

Im lặng giây lâu... Bàn tay cầm cốc nước của Tư Nghĩa run bắn lên. Lát sau, như đã xác định được điều gì đó cả quyết trong đầu, anh lặng lẽ đứng dậy, bình thản nói:

http://tieulun.hopto.org

- Thưa đồng chí! Tôi chọn phương án thứ nhất. Tức là xin từ chức.Từ chức ngay từ giờ phút này. Và tôi nghĩ, đó cũng là thái độ giàu tính đảng nhất. Báo cáo hết!

Chỉ thấy đôi mắt già nua của vị cao niên mở to như thể đây là lần đầu tiên ông chạm phải một con người, một phản ứng quyết liệt như thế này.

http://tieulun.hopto.org

9

Ngồi tại phòng làm việc của mình mà ông phó giám đốc Tám Quyền có cảm giác như đang ngồi ở một chỗ xa lạ. Sắc phục, quân hàm, biển danh chỉnh tề mà ông thấy như không phải của ông. Mấy tuần nay, một nỗi lo âu hút hoẳm đêm ngày đục khóet, quẫy lộn đã khiến cái dáng phương phi, đỏ đắn của ông có phần ọp ẹp đi chút ít. Đặc biệt là đôi mắt, chính đôi mắt đã khiến cho không ít người yếu bóng vía không dám nhìn vào thì lúc này đây nó lại thường nhắm lại, nhắm lại để ông có điều kiện nhìn thấu suốt mọi việc nông sâu có liên quan đến mình. Và nhắm là cũng để ông có dịp mài sắc vũ khí tiến công bởi như những năm tháng hoạt động cam go đã dạy cho ông biết: Muốn tự vệ thì chỉ có tiến công.

Có tiếng gõ cửa. Ông bật mở mắt.

- Cứ vào!

Ông nói. Cửa mở, một thiếu tá bảnh bao vẻ như là cán bộ văn phòng cắp cặp giấy bước vào.

- Báo cáo sếp, chị Bảy tổ chức đang chờ làm việc với sếp.

- Vậy hả? - Nét mặt ông thoắt sinh động hẳn - Bảo vào đi! Tôi đang chờ.

- Dạ! - Định ra.

- Khoan chút! - Tám Quyền gọi lại - Sức khoẻ anh Chín giám đốc sao rồi?

- Dạ, vẫn thế. Sáng qua em có vào thăm, các bác sĩ bảo anh Chín còn phải nằm lại điều trị ít nhất là ba tuần nữa.

- Ngoài cái cao huyết áp ra, ở đó người ta còn phát hiện ra bệnh gì nữa không? - Tám Quyền làm như vô tình hỏi.

- Dạ, hình như có dấu hiệu thần kinh tiền đình?

- Tiền đình à? Từ tiền đình đến tai biến mạch máu não, tức nhũn não ấy, gần nhau lắm. Chiều nay có vào nói anh ấy cứ yên tâm tĩnh dưỡng, việc cách mạng còn dài, cái cần nhất là sức khoẻ, mọi việc ở nhà đã có tôi và anh em cùng lo.

- Dạ! - Lại định đi.

- Còn nữa !- Cau mày - Ông chánh văn phòng có tiếng là thông minh, cần mẫn

http://tieulun.hopto.org

của tôi dạo này học đòi cái thói tất bật, thủ trưởng chưa nói hết đã định bỏ đi từ lúc nào vậy?

- Dạ, em xin lỗi... em tính ra mời chị Bảy tổ chức vào.

- Đã tìm được một tay nào học ở Nga, ủa, hồi đó gọi là Liên Xô chớ, vào khoảng những năm 84, 85 về chưa ? Tất nhiên sinh hoạt trong cùng một đảng bộ lưu học sinh với Út Thêm là tốt nhất.

- Dạ tìm được rồi nhưng hiện giờ ông ta đang đi thăm con ở trại cai nghiện.

- ở đâu? ý tôi muốn nói là quê quán ấy.

- Mãi một tỉnh miền Trung kia ạ.

- Tốt! Càng xa càng tốt! Một hoàn cảnh thuận lợi như ý của tôi chứ?

- Dạ, quá thuận lợi. Về nước, được tỉnh tin cậy giao cho làm giám đốc sở Nông lâm nghiệp. Ban đầu cũng bứt phá được một số việc khá lắm, tỉnh định cất nhắc lên nữa nhưng rồi chính lúc đó ông ta bị dính. Hàng ngàn héc ta rừng gỗ quý cứ bị chặt phá dần dần. May mà chỉ bị quy vào cái tội trách nhiệm, không phải ngồi tù nhưng cũng mất sạch. Về vườn được mấy năm, đến lượt chính thằng con dính vào nghiện ngập, vậy là khuynh gia bại sản, suốt ngày uống rượu chửi vợ chửi con, oán trời oán đất, rồi chửi luôn cả mấy ông tỉnh cũng dính tùm lum tùm loa mà chỉ bắt mình ông ta ra hứng đạn.

- ổn rồi! Khai thác ngay vào cái điểm yếu đó. Ngay tuần sau cho tôi biết kết quả. Nhớ là không được tiếc tiền. Chỉ cần ông ta gật đầu thôi. Bây giờ cậu có thể đi. Nhắc lại trong chuyện này, chỉ có tôi, cậu và cô Bảy tổ chức được biết. Ngay cô Bảy cũng chỉ được biết phần nào. Là nguyên tắc nghiệp vụ nhưng đó cũng là nguyên tắc đảng.

- Xin sếp cứ yên tâm. Sống để dạ chết mang theo, sếp biết rõ em quá mà. xin phép sếp.

Anh ta đi ra. Lát sau một một người đàn bà mang hàm trung tá, cao gầy, nét mặt sắt lại, miệng mỏng, đường môi mím chặt gõ cửa bước vào.

- Sao, tốt chứ cô Bảy? - Tám Quyền ngồi bật lưng thẳng lại.

- Thưa, quá tốt, anh Tám - Giọng nói khá thanh thoát.

- Biết mà, biết là đã giao cho cô Bảy cái gì là cái đó sẽ xong trót lọt.Tóm lại là sao, nói nhanh đi!

http://tieulun.hopto.org

- Đúng là trong lý lịch đảng của cô ấy không ghi rõ ngày tháng kết nạp, kết nạp trong trường hợp nào. Tôi cũng đã có xuống tận cơ sở cô ấy chiến đấu ngày xưa, ở đó cũng không ai rành cả, họ chỉ biết cô ấy hình như có vào đảng trong thời kỳ chiến tranh giữ đất năm 73 thì phải.

- Cái chết là ở chỗ đó - Tám Quyền giả bộ xót xa kêu lên - Một chuyện quan trọng như thế mà chỉ *hình như, hình như*. Mấy cha làm ăn lơ mơ thật. Cứ hình như như thế, nó leo lên đến bộ trưởng, lên đến thủ tướng rồi mới trắng mắt ra. Thế trong lý lịch có ghi tên ai là Sáu Nguyện, ủa, Trần Văn Nguyện không?

- Thưa, có. Chính cái tên này được ghi là người đã tổ chức kết nạp, cũng là người giới thiệu luôn.

- Vừa giới thiệu lại vừa tổ chức, tức là vừa đá bóng vừa thổi còi, nguyên cái đó đã sai nguyên tắc rồi. Không có một cái tên nào khác chứ?

- Dạ, không.

- Hỏi cả cơ sở cũng vậy?

- Dạ, cũng vậy.

- Chắc chớ?

- Không biết có chắc không nhưng gần hai chục năm làm tổ chức, tôi chưa để anh Tám phải phiền trách ngày nào.

- Tốt rồi. Cô vừa nói Út Thêm vào đảng năm 73?

- Dạ, thời kỳ chồm lên chiếm đất.

- Coi nào! - Ông ta lầm rầm - Bảy ba... Bảy ba đến bây giờ là 25 năm. Út Thêm lúc đó bao nhiêu tuổi?... Mười sáu à? Bậy rồi! Ai vào đảng tuổi đó, ít nhất phải 18 chớ. Chết chết! Nội cái ấy đã đủ để nghi vấn chuyện vào dảng của cô ta là không có thực rồi.

- Tôi cũng chớm có ý nghĩ đó.

- Không phải là chớm mà là phải suy nghĩ sâu vào ruột gan phổi phèo của nó. Công tác tổ chức trong một bộ máy mang chức năng chuyên chính vô sản đòi hỏi tính chính xác tuyệt đối.

- Rõ, thưa anh Tám.

http://tieulun.hopto.org

Tám Quyền rót cho người đàn bà một ly nước, nhìn sâu vào mắt bà ta, nói một câu như làm ra vẻ vô tình:

- Tôi đã có ý định bàn với anh Chín sẽ không thể để cô ở lâu quá một chỗ như thế, nhất là chỗ đó cô lại luôn luôn hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc. Hình như sở mình cũng đang cần một chức phó phụ trách nội bộ có kinh nghiệm thì phải.

- Tôi chỉ cống hiến hết mình cho cái chung.

Nói vậy nhưng đôi mắt của người đàn bà luống tuổi lại có một chút ánh sáng lọt vào. Nhận biết được điều đó, Tám Quyền chợt cười vang. Người đàn bà cũng cười theo như họ đã ngầm hiểu về nhau cặn kẽ mọi điều.

http://tieulun.hopto.org

IO

Có lẽ cũng phải đến cả tuần nay Năm Thành mới có một đêm ngủ ở nhà. Từ ngày Tư Chao bỏ đi, hắn đâm sợ cái phòng ngủ đã chất chứa quá nhiều kỷ niệm cả vui lẫn buồn của hai người. Nhưng hắn lại chẳng thể ngủ lang thang mãi. Hắn vẫn cần hàng ngày được nhìn thấy con, dù cha con không hề nói với nhau một câu nào ngoài những câu hỏi và trả lời chiếu lệ mang tính chất sinh hoạt.

Mặc bộ đồ thể thao mỏng, hắn rất ghét đồ Pizama, Năm Thành đang tha thẩn đi giữa toà nhà kiến trúc theo lối cổ mang dáng vẻ âm u, bí hiểm như tâm hồn hắn lúc này.

Đêm có vẻ đã về khuya. Hắn ngồi xuống một tấm ghế xich đu châm thuốc hút. Đôi mắt hắn nhìn dõi ra xung quanh, sục sâu vào cây lá...Và trong những vòm cây yên tĩnh đó hắn dường như nhìn thấy được cả cái bóng dáng mềm mại của Tư Chao hiện lên lúc chỗ này lúc chỗ khác. Cái bóng ấy đi lại, tưới cây, chăm lá, xén cỏ, hái trái...Mắt hắn nhắm lại. Khi mở ra cái bóng liêu trai lại hiện hình. Cái bóng lướt qua mặt hắn, ngồi sát cạnh hắn, bước nhẹ vào hành lang, bước lên cầu thang, đi vào phòng ngủ...Hắn ngước nhìn lên gian phòng đó. Gian phòng đang tối thui như một con mắt mù loà bỗng sáng đèn. Rồi từ quầng sáng đó, cái bóng với mái tóc thật dài được thả ra, thả qua lan can đến tận đất.

- Tư ơi...

Hắn thốt kêu lên một tiếng thì cũng là lúc cái bóng biến mất và gian phòng lại trở về tối đen. Hắn lại thẫn thờ nhắm mắt lại. Gió trong vườn bắt đầu thổi mạnh. Có vẻ lạnh, hắn đứng dậy đi trở vào.

Lên tầng hai, đi qua một căn phòng còn sáng đèn, hắn hé cửa nhìn vào. Cầu đang gục đầu ngủ thiếp trên mặt bàn có đặt vi tính, máy nghe nhạc Mini và rất nhiều đồ dùng, sách vở khác.

Nét mặt toát lên vẻ thương yêu đến yếu đuối, hắn nhẹ chân bước vào, lấy trên giường một tấm đắp mỏng phủ lên người Cầu, cúi xuống hôn nhẹ lên mái tóc rất đẹp đang thả xuống trang sách của con rồi hơi lùi lại, nhìn lên tấm ảnh Tư Chao nồng nàn một vẻ đẹp thôn nữ chụp hồi còn trẻ treo trên tường, trước bàn học của con, đứng lặng hồi lâu...Chiếc đồng hồ cổ kính dưới phòng khách vừa đánh một tiếng ngân nga...

Gió ngoài kia xào xạc. Có con chim nào đi ăn đêm thả một tiếng kêu mỏng

http://tieulun.hopto.org

manh xuống mái nhà. Đôi mắt đã chớm già của hắn thoáng nhoà đi... Một tiếng rì rầm từ bên trong tâm hồn hắn vang lên trong khuya khoắt:

"Tư Chao...Vậy là em cắt tóc lên chùa đến nay đã gần trọn ba tháng rồi. Ba tháng đó là khoảng thời gian thật dài đối với anh. Đã bao nhiêu lần anh bỏ tất cả để đi thăm em, để được thấy lại khuôn mặt em, khuôn mặt đã lặn sâu vào cuộc đời anh mà chẳng thể dứt ra nổi nữa nhưng... anh biết rằng lòng em đã quyết, có gặp lại chỉ càng thêm bẽ bàng, đau khổ mà thôi...

... Em biết không? Em không chỉ là kỷ niệm một thời trai trẻ hào hùng và lãng mạn của anh, em còn là niềm vui nỗi buồn, là cuộc sống của anh. Nếu trước đây, những ngày còn được ở cạnh nhau, anh đã đối xử có nhiều điều không phải với em, thậm chí rất độc ác với em cũng là vì tâm hồn em, con tim em chưa bao giờ thuộc về anh, về cái kẻ đã cướp em ra khỏi tình yêu ảo giác và tội tình ấy. Tha thứ cho anh. Tha thứ cả cho em. Vì thằng bé mà tha thứ. Tất cả chúng ta đều có tội. Tất cả chúng ta đều vô tội. Cả anh, em, cả con người có cái tên Sáu Nguyện oan khuất kia..."

Cầu khẽ cựa mình nói cái gì trong mơ. Hắn bước đến vặn nhỏ ngọn đèn chiết áp trên bàn rồi vẫn đứng lặng. Trên tường, đôi mắt Tư Chao nhìn xuống hắn như vô cảm, lại như cợn lên một chút oán trách, xót xa. Hắn thoáng rùng mình trước cái nhìn như có linh hồn người thật ấy...

" .. Tư Chao!... Xin em đừng nhìn anh như thế! Cho đến bây giờ, anh vẫn biết ơn em đã để lại thằng Cầu cho anh. Nhờ có tâm hồn trong trẻo của nó mà những ngày này anh đã kịp dừng tay để không tung ra những đòn trừng phạt tàn bạo trước những kẻ đang rắp tâm ngăn cản, chặt đứt con đường đi của anh như Út Thêm, như tay nhà báo nghiệp chướng Trần Xuân, như cả cái cậu thanh niên dễ thương tên là Hoàng ấy. Cậu ấy giờ đây đang là một con bệnh tâm thần phân liệt ở xứ lạ quê người, luật đời nghiệt ngã, kẻ nào non tay kẻ đó sẽ bị đào thải nhưng tin anh đi, cậu ấy sẽ không bị đào thải thẳng ra khỏi cuộc đời này đâu, mai mốt mọi hoạch định của anh hoàn tất, anh sẽ có cách đưa cậu ấy trở lại bình thường. Cám ơn em..."

Cầu lại cựa nhẹ mình. Năm Thành tỉnh trí lại, hôn khẽ lên tóc con một lần nữa rồi nhón chân đi ra, khép cửa lại.

Cầu mở mắt. Thì ra từ đầu đến giờ cậu chưa hề ngủ. Nhưng cậu cũng chưa thể đứng dậy đi ra ngoài được. Cần kiên trì chờ thêm chút nữa...

Ngoài kia, bước chân Năm Thành đang đi dọc hành lang tối, bước lên cầu thang cũng tối, một bóng tối ma trơi và bước chân của hắn lạnh buốt như bước chân của

http://tieulun.hopto.org

quỷ thần. Hắn đang theo các lối ngoắt nguéo tiến dần lên tầng trên cùng, một cái tầng tĩnh mịch đến nỗi tưởng chừng như ngàn năm nay không có dấu chân người qua lại.

Đến trước một cánh cửa gỗ lim chắc nịch, hắn thò tay vào túi lấy ra một chiếc chìa khoá, cho vào ổ xoay nhẹ. Cánh cửa nặng nề như cánh cửa mộ cổ Ai Cập mở ra. Hắn bước vào, ập cửa lại, chặn chốt kỹ càng. Ngọn đèn Helogen trắng xanh bật lên soi tỏ một phòng thờ được bài trí rất công phu với chiếc tủ thờ được trạm khắc cầu kỳ và thô mộc, cái thô mộc chỉ có thể có được ở cách đây vài thế kỷ và phía trên là những bát hương, lư đồng cũng đều có dáng đồ cổ vô giá cả.

Một thứ mùi cổ kính xa xăm thoảng bay giữa những bông hoa rất tươi như ngày nào cũng được thay, giữa những tấm hoành phi, câu đối cũng được trạm khắc tỉ mỉ, điêu luyện. Tất cả những chi tiết ấy đều chứng tỏ chủ nhân là người vô cùng sùng đạo và chú tâm rất nhiều vào chuyện thờ phụng, lễ bái.

Hắn đốt ba thẻ hương cắm lên ban thờ rồi đứng hơi lùi lại, hai tay chắp thành kính lên ngực, nét mặt lộ vẻ siêu thoát, tĩnh lặng tận cùng. Hắn nhắm mắt lại, miệng lầm rầm khấn khứa điều gì đó một lúc lâu rồi mở mắt ra, vái ba vái dài. Vái xong, vẻ tĩnh lặng trên mặt đột nhiên biến mất, thay vào đó là một khuôn mặt lạnh lẽo, gian hùng thường ngày. Lắng nghe một lát như để khẳng định rằng ở đây không có gì lạ, hắn đưa tay ra sau cánh tủ, ở một chỗ kín đáo nhất, ấn khẽ. Chiếc tủ thờ dần dần chuyển dịch quay một góc 90 độ.Và phía sau tủ bất ngờ lộ ra một căn phòng nhỏ bốn xung quanh là tường dày nhưng sáng choang ánh điện và đầy đủ các tiện nghi thông tin điện tử điện tín điện thoại đặt trên bàn y hệt như nơi đây là chỗ điều hành chiến cuộc của một vị tổng tư lệnh đại đoàn quân.

Hắn ngồi xuống trước một máy vi tính, mở Faile, gõ vào phím, bấm chuột... Những hàng chữ số chi chít nối nhau hiện ra như cát vãi trên màn hình. Hắn rà soát lại cẩn thận một nội dung gì đó, gõ thêm vài hàng chữ, vài cột số, bỏ kính xuống mặt bàn, nhìn lên trần nhà ngẫm nghĩ giây lát, lại gõ thêm vài dòng nữa rồi khoá mã lại, tắt đèn, đứng dậy ấn nút cánh cửa xoay, đi ra.

Chiếc kính lão hắn đã vô tình để quên lại trên mặt bàn.

Lúc ấy, đứng kín ở cửa gian thờ Cầu đã kịp phóng chân về căn phòng của mình, khép kín cửa lại. Anh đang lắng nghe tiếng chân của Năm Thành gõ trên cầu thang... Gõ ở hành lang... Gõ đến sát phòng mình...Tiếng chân dừng. Nắm đấm cửa xoay nhẹ... Cửa đã chốt trong. Tiếng chân gõ tiếp .. xa dần rồi mất hẳn. Năm Thành đã bước vào phòng của hắn.

Nán đợi thêm một lát, Cầu mở nhẹ cửa đi ra, chân để trần. Giữa hành lang, anh

http://tieulun.hopto.org

nghe ngóng một chút, nhìn về phía cửa phòng của Năm Thành đã đóng kín tuy vẫn còn chút ánh sáng hắt ra, nhón chân đi trở lại chặng đường của Năm Thành vừa đi. Hết hành lang... Hết cầu thang... Đến cánh cửa phòng thờ, dừng lại, cũng móc khoá mở khẽ... Bước vào. Phòng thờ vẫn còn những nén nhang cháy dở. Anh đứng chắp tay cúi lạy bài vị như để xin lỗi và xin phép rồi đưa tay ấn vào cái nút bí mật hồi nãy Năm Thành đã ấn. Đây là toàn bộ huyệt mạch của cái cơ quan bí mật này mà nếu vừa rồi anh không bám theo được chân Năm Thành vào để phát hiện ra thì không biết đến khi nào mới có thể lần dò ra. Tủ thờ xoay nhẹ... Căn phòng bí mật tối mờ mờ hiện ra. Cầu lọt hẳn vào, trả lại cánh cửa về chỗ cũ, bật đèn sáng. Chiếc máy vi tính hiện đại đập mạnh vào mắt. Anh tiến lại, ngồi xuống, đặt tay vào vỏ máy để cảm giác thấy nó vẫn còn hơi âm ấm. Những động tác sau đó như mở máy, tìm mã khoá, về các Faile văn tự... được anh thao tác khá thành thạo...

Nhưng hình như vẫn chưa tìm được trúng cái cần tìm. Lại loay hoay mở cấu hình. Những hàng chữ, những con số chạy rèn rẹt qua màn hình màu xanh lét như màu của chết chóc, của tội đồ và của ánh lân tinh bãi tha ma...

Cùng lúc, tại phòng ngủ của Năm Thành, hắn đang nửa nằm nửa ngồi trên giường cố nhắm mắt ngủ nhưng dường như không ngủ nổi. Hình ảnh Sáu Nguyện, hình ảnh Út Thêm, hình ảnh Hoàng và cả hình ảnh của Bảy Ngạnh tức nhà báo Trần Xuân hiện lên rối nhằng, chập chờn, không rõ mạch , hình này nối hình kia, hình kia chồng vào hình kia nữa và cuối cùng chỉ còn cái nhìn của Út Thêm đọng lại với những tia sáng lạnh buốt...

Hắn bật người ngồi dậy, bật công tắc đèn đầu giường. Quầng ánh sáng vàng nhạt hừng lên, vạc vào khuôn mặt hắn những mảng tối hốc hõm. Biết là không ngủ được, hắn với tay lên kệ sách, lấy xuống một tờ báo, chính là tờ báo có in bài về công ty của hắn, định đọc nhưng rờ rẫm không tìm thấy kính, lại thôi. Lại chập chờn không ngủ được, lại cầm lấy tờ báo...Và lần này hắn quyết định ngồi hẳn dậy, khoác thêm tấm áo lạnh rồi uể oải mở cửa phòng đi ra, uể oải bước dọc hành lang theo lối đi hồi nãy dẫn lên phòng thờ. Qua cánh cửa phòng của Cầu, như thói quen, hắn lại hơi dừng rồi mỉm cười bâng quơ, bước tiếp...

o

Trong căn phòng bí mật, dường như Cầu đã tìm ra cái cần tìm, mắt anh bừng sáng, rút nhanh một cái đĩa mềm tong túi ra, nhét vào ổ cứng rồi làm thao tác in sang. Màn hình nhấp nháy tín hiệu xanh giây lát rồi tắt báo hiệu đã sang xong. Anh rút đĩa định nhét vào túi thì bất chợt ngoài kia có tiếng cửa mở lạch xạch. Tiếng lạch xạch trong đêm thanh vắng nghe như tiếng xe tăng. Hốt hoảng, anh vội tắt máy, tắt đèn định ấn nút cửa bước ra thì cái nút bí mật ấy đã được ấn trước, cánh

http://tieulun.hopto.org

cửa rùng mình chuẩn bị chuyển dịch...

Không còn cách nào khác, anh đành thu người chui vào gầm chiếc bàn duy nhất trong phòng, nín thở nhìn lên...Cánh cửa mở ra rồi lại đóng. Một tiếng tách nhẹ. Cả căn phòng tràn ngập ánh sáng xanh như phơi toàn bộ thân hình anh ra chỗ trống. Anh càng cố thu nhỏ thêm . Và trong tầm nhìn lo sợ của anh, bàn chân đi dép mềm của Năm Thành tiến dần đến... Dừng lại ngay trước mũi... Chỉ cần một chút chuyển dịch nhỏ nữa là có thể động được vào mặt anh đang rất sát gần...Mẹ ơi cứu con! Anh kêu thầm trong đầu và rồi không hiểu có phải tiếng kêu đó đã linh ứng không mà chiếc đế dép đã dừng hẳn lại. Cầu chấp chới mắt nhìn vuốt lên. Năm Thành nhặt lấy chiếc kính cho vào túi rồi không hiểu nghĩ sao, hắn lại đặt hờ bàn tay lên vỏ máy... Một thoáng giật mình, có lẽ do cảm thấy cái độ ấm bất thường của vỏ, lại một thoáng chau mày hồ nghi, đôi mắt rất sắc quét đảo một đường lạnh lẽo quanh phòng...rồi dừng lại ở phía gầm bàn...

Và chắc chắn là hắn sẽ cúi nhìn xuống nếu như ngay lúc đó trước mặt hắn, đứng giữa hai cha con không xuất hiện cái bóng mờ nhoà của Tư Chao. Chị hiện về đứng đó như mọt sự bảo vệ tâm linh.

Cái nhìn của hắn chuyển lên rồi bất giác lắc đầu cười nhẹ như ra ý tự chán cho cái tính lơ đễnh:

- Trời đất! Chính mình mới mở nó mà.

Yên tâm, hắn tắt công tắc đèn rồi ấn nút cửa bước ra.

Dưới gầm bàn, Cầu lả người đi, mồ hôi vã đầy mặt. Anh lập cập rời khỏi gầm bàn, chân tay vẫn còn run bắn, đứng chờ lúc lâu để khi biết chắc tiếng chân kia đã xa dần rồi im hẳn, anh mới ấn nút cửa đi ra. Ra đến phòng thờ, anh vội quỳ sụp xuống vái lạy tổ tiên như đã phù hộ cho anh thoát khỏi một tình cảnh hiểm nghèo, rồi mở cửa nhón chân đi về phòng mình.

Lúc ấy cái ánh sáng ma trơi trong phòng Năm Thành cũng vừa tắt.

http://tieulun.hopto.org

II

Đêm trung du huyền diệu. Đêm bán sơn địa phập phồng, tinh khiết không hề có tạp âm. Đêm sâu thăm thẳm. Màn đêm trải rộng suốt một vùng cây trái. Giữa cái màu đen mênh mang, dịu dàng đó, trên một khoảnh đất trống bằng phẳng bỗng nổi lên một chiếc nhà sàn xây cất theo kiểu cách điệu, tức là có gỗ có tre có nứa nhưng cũng có cả xi măng, gạch ngói hòa trộn vào, một thứ mốt chơi khá kỳ công của các ông chủ trang trại thời nay. Chân nhà sàn đang ánh lên một ngọn lửa nhỏ bập bùng. Phong cảnh vừa hoang sơ vừa toát lên nét trù phú của một vùng trồng cây ăn quả mới được khai phá.

Mai Phượng, cô Việt kiều Mỹ đang bó gối ngồi bên đống lửa ấy, mắt đăm đăm nhìn vào những vụn than bay lên. Trong cái sắc hồng huyền ảo đó, cùng với những làn gió se lạnh thổi về tràn qua thung lũng, mùi đất đai hương cây cỏ ngọt ngào, nồng ngái đã đẩy tâm hồn người đàn bà xa quê trôi ngược về khoảng ký ức xa xăm cách đây gần hai mươi năm. Hai mươi năm...Th[fi gian mới đó với đó mà thấm thoắt đã gần hai mươi năm trôi qua rồi. Nhưng kỷ niệm về anh, về con người khắc khổ và kỳ lạ đó dường như vẫn còn nguyên vẹn trong cô. Sáu Nguyện...

...Đó là một sáng trời mưa rả rích, trên một chiếc xe đạp bò ngoằn ngùeo trên dốc trơn, đứa con bốn tuổi ngồi phía trước, mấy buồng chuối đem xuống chợ bán buộc phía sau, chợ thì xa, sức thì kiệt, đến một đọan cua, mỏi mệt, chiếc nón lá rách trên đầu chao nghiêng úp chụp xuống mặt, thế là mất hướng, mất cả đà, cả người cả xe đổ nhào, quật mạnh hai mẹ con xuống mặt đường. Đầu cô va phải một hòn đá,mà sao đất đai quê cô lại nhiều đá đến thế, máu thái dương tràn chảy, nằm bất tỉnh. Đứa bé gái nằm gọn trong vòng tay che chở vô thức của mẹ lại không bị sao, chỉ khóc ré lên rồi cứ vai mẹ mà lay gọi xé ruột giữa đồng không mông quạnh...

Tiếng gọi trẻ thơ ấy sẽ trở thành vô vọng và sự sống của cô sẽ không còn đường cứu vãn nếu như lúc ấy con người kia không vô tình đi tới...Sau này khi tỉnh lại giữa trạm xá, cô mới hay rằng con người đó bằng tất cả sức lực có thể của mình đã cứu sống được cả hai mẹ con cô và đưa về đây..

Gió có vẻ mạnh. Lửa muốn tắt. Cô khóac thêm chiếc áo gió vào vai, lùa thêm ít củi cành vào bếp, thổi nhẹ. Lửa lại bùng lên soi tỏ con mắt cô vẫn một chiều đăm đắm...

...Đêm ấy trời chuyển lạnh. Cũng cái lạnh the thắt như đêm nay. Lúc ấy chắc cũng phải canh hai rồi. Nhà chỉ có hai mẹ con nằm ở phòng trong, còn người ấy

http://tieulun.hopto.org

nằm trên một chiếc chõng lồ ô ở phòng ngoài. Rét tê tái cả người trong tiếng gió rít qua khe cửa. Cạnh cô, đứa bé đang say ngủ. Còn cô thì không tài nào chợp mắt được. Cô đang nghĩ đến đời cô, nghĩ cả đến con người ấy. Chồng đi học cải tạo nơi xa, mẹ con cô từng ngày phải chống trọi lại với cuộc sống, còn con người ấy cũng vừa mới bị mất việc làm đang đi lang thang không biết về đâu. Ơn anh và thương anh, một người lính Giải phóng cũng đang trong hòan cảnh lận đận, cô có ý giữ anh ở lại nhà mình ít bữa chờ cho cô khỏi hẳn. Anh gật đầu... Trời vẫn ngày một lạnh. Nhà ngoài anh cũng có vẻ trằn trọc không ngủ được. Chắc anh rét. Thân thể gầy ốm thế, lại hay viết lách nghĩ ngợi cái gì có khi thâu đêm qua sáng thì làm sao có thể ngủ nổi. Không đành lòng, chị cầm tấm đắp dj đi ra, đến sát anh, nhẹ phủ lên người anh. Rồi đứng lặng... Giây lâu, như có một sự thôi thúc sâu thẳm từ bên trong, cô ngồi xuống, gục đầu lên ngực anh khóc tấm tức. Rồi cuống cuồng khao khát ghì chặt lấy anh trong giọng nói lấp vấp: Anh Sáu... Em thương anh... Mẹ con em biết ơn anh... Sao anh cứ tự đày đoạ thân mình như vậy? Vậy mà...giây phút ban đầu anh cũng xiết ghì trở lại nhưng rồi chính tiếng khóc đứa bé làm anh chợt tỉnh và nhẹ nhàng đỡ cô dậy, vuốt lại tóc, cài lại mấy nút áo ngực cho cô. Sáu, tôi cũng thương em! Thương cả hai mẹ con em nhưng tôi... tôi không thể. Không, anh hòan tòan có thể. Không, hiểu cho tôi... Đi cướp vợ của một người khác đã chả ra gì, cướp vợ của một người đang đi cải tạo lại càng chẳng ra gì hơn. Anh ... anh ác lắm! Anh thừa biết là lâu lắm rồi em không có một người đàn ông trong nhà...Chính thế mà càng ...không thể. Tôi tôn trọng em và thực lòng coi con bé như con mình. Tôi... tôi không muốn làm nó buồn.

Và sáng sau người ấy từ biệt hai mẹ con cô ra đi. Ra đi vội vã như để hòan thành một công việc gì quan trọng lắm cho cuộc đời mình chứ không hẳn chỉ vì để tránh né cô. Ra đi cho đến tận bây giờ, sau gầnhia chục năm cô vẫn chưa có dịp gặp lại. Không, mấy tháng sau, chồng cô ở trại cải tạo về, nghe vợ tình thực kể lại câu chuyện đã im lặng không nói gì và đến trước lúc đưa cả nhà sang Mỹ, đã chủ động đi gặp với tờ giấy chuyển nhượng tòan bộ ba chục héc ta đất đồi của vợ chồng cô cho người ấy với lý do để lại cho anh và những bạn bè mất sức như anh có vốn canh tác...

Bên lửa, cùng với màn sương dĩ vãng lúc đậm lúc nhạt tràn về, cô chủ đồi chuối năm xưa gục đầu xuống đầu gối nhẹ thiếp đi từ lúc nào...

Trời sắp sáng, Hai Tính đi từ trong ra, một đêm ngủ đẫy giấc, một đầu óc vô tư ở đời không coi cái gì là quan trọng hết đã phết vào khuôn mặt béo tốt của ông một vẻ viên mãn chẳng phải ai vào tuổi đó cũng có được. Nhìn thấy Sáu Phượng, thay vì đi nhẹ, nói nhẹ, ông lại nói váng lên:

- Lại không ngủ được hả, bà chủ? Cũng giống như tụi này, đêm đầu tiên sau giải

http://tieulun.hopto.org

phóng ra phố cứ nhớ rừng không ngủ được.

Chị chợt tỉnh, khẽ mỉm cười, ngồi lùi lại một chút lấy chỗ cho ông:

- Muốn quên mà không quên được anh Hai à. ở bên kia vùi đầu vào làm ăn nó cũng nguôi đi nhưng trở lại đây, bao nhiêu kỷ niệm buồn vui, gian khổ ngày ấy nó cứ dội về như bị ma ám.

- Thì vậy. Con người ta chỉ thường nhớ đến cái buồn chớ mấy ai nhớ đến cái vui - Hai tính triết lý nhưng nét mặt ông lại không tỏ ra chút triết lý nào.

- Nhanh quá! Thấm thoắt đã gần chục năm rồi mà em vẫn tưởng như mọi chuyện mới xảy ra ngày hôm qua. Không hiểu giờ đây con người ấy ở đâu, mọi sự ra sao rồi?

- Ai? - Hai Tính hỏi bâng quơ như đang mải nghĩ đến một điều gì khác- à, thằng Sáu Nguyện ấy hả? Cái lão dở người ấy, kể từ ngày đó tôi cũng đã có gặp lại đâu. Có khi... toi rồi cũng nên.

- ấy chết! Sao anh lại nói thế? Em biết anh ấy vẫn còn mà, những giấc mơ mách bảo em như vậy.

- à, nói cho vui vì mấy đứa ở rừng ra, đứa nào chả có tý sắp toi. Còn nó ấy ư? Nó là cái loại trời đánh thánh vật không chết, cô cứ yên trí đi! Thì đó, cái lần hắn bị treo giò lên rừng già sản xuất vì đã dám tha mạng cho một thằng chiêu hồi thì gặp tôi. Tôi không khoái cái mặt hắn và cả cách nghĩ lẩn thẩn của hắn. Đã treo giò là coi như xong, vậy mà hắn vẫn rất cuồng tín, cứ đòi xin trở lại đơn vị cầm súng. Bực quá tôi mới chửi hắn là ngu, là dở người, là không biết thân biết phận mà lại còn tính làm chiến sĩ ưu tú. Bất ngờ hắn đã nện cho tôi một trái đấm trời giáng và xổ thẳng vào mặt tôi là thằng hèn, cuộc đời đã bất công với mình mà mình lại còn tự đi khinh rẻ mình nữa ư? Lúc ấy mới biết hắn có võ đặc công.

- Tính anh ấy như thế, em biết - Giọng người đàn bà chìm đi - Nhiều tự trọng lắm...

- Đêm đó, điên quá, tôi quyết định trả đũa bằng cách lén ra chỗ hắn nằm, cắt béng giây võng của nó. Võng đứt, cả người hắn lăn xuống suối cạn, chân tay sây xát may mà không chết.

- Sao anh ác quá thế? Nhỡ chết thì sao?

- Chiến tranh mà. Chiến tranh nhiều khi con người không làm chủ được mình. Nhưng cái điều tôi muốn kể là, sau vụ đó, ban kiểm tra trung đoàn xuống muốn

http://tieulun.hopto.org

làm rõ sự vụ, lúc ấy hắn chỉ cần đánh mắt sang mình một cái là coi như ra toàn án binh ngay nhưng hắn lại bảo do hắn sơ ý, không có chuyện chi đâu. Vậy là phục, là đi tìm. Tìm miết không thấy hắn lại thấy bà chủ vườn chuối là cô. Tóm lại cả tôi và cô đều là người mang ơn hắn.

Trời sáng dần. Tiếng chim hót ríu ran. Hai người đứng dậy đi sóng bước trên lối mòn chênh chếch. Ướt sương trên tóc. Sương đậu vào vai. Buồn buồn ngưa ngứa. Phượng ngửa cổ như hít tất cả hương thơm đất trời, cây trái lâu lắm mới gặp vào ngực rồi nói:

- ở bên kia có lúc thèm nhớ cái hương vị nồng nồng ngai ngái này đến cồn cào, đến không ngủ được. Đấy cũng là một lý do khiến em quyết định về hẳn. Bên đó tiền bạc không thiếu, cơ ngơi tài sản của anh ấy để lại cũng đàng hoàng nhưng lòng dạ cứ trống chếnh thế nào.

- Con bé con chắc đã lớn lắm rồi nhỉ?

- Mới mười bảy tuổi mà đã cao thước bảy lăm. Tội nghiệp con nhỏ, năm nào cứ đến dịp nghỉ hè là lại cứ năng nặc đòi má cho về thăm bác Sáu. Nó bảo không nhờ có bác Sáu thì giờ đây ba đã đi lấy má khác rồi và nó đã thành đứa trẻ lạc loài. Nó còn nói ba má đón bác Sáu sang bên này ở luôn đi, ở Việt Nam làm gì, cực lắm! Chao! Nếu như nó biết rằng cái mảnh đất đã dội vào cả tuổi thơ của nó một ấn tượng nghèo nàn, cực khổ đó bây giờ thay đổi thế nào!

- Cái vùng đồi chuối rộng ba mươi hec ta kia cô đã chuyển nhượng cho Sáu Nguyện rồi, bây giờ hồi hương, các vị định sinh sống bằng gì? Có lấy lại hay chuộc lại không?

- Trời đất! - Cô cười to, cái cười còn trẻ lắm - Bác cho chúng em là loại người nào mà lại đi làm cái trò nuốt lời ấy?

- Tại vì cũng có ối người trở về làm ầm ĩ, đòi bằng được những thứ ngày trước đã để lại, rồi tung beng cả xã hội lên - Rõ ràng là trong giọng nói Hai Tính từ đầu đến giờ vẫn có cái gì cấn cái, không mấy vui.

- Họ khác, chúng em khác. Em đến đây chỉ để thăm lại mảnh vườn xưa và gặp lại chút kỷ niệm không thể quên được với con người ấy rồi quyết định một hướng làm ăn ở chỗ khác chứ đâu có đi gắn bó mãi với ba cái việc trồng trọt nhọc nhằn mà lại ít lờ lãi này. Có khi trong hướng làm ăn mới này, bác phải góp vào với tụi em một tay đó.

- Tôi mà làm được gì. Một thằng già chí lớn mà tài hèn, động đâu thua lỗ đó,

http://tieulun.hopto.org

cuối cùng về vườn ngồi đọc nhật trình tối ngày như cái đứa vô tích sự.

- ấy chết! Sao bác lại tự nói về mình như thế? Lần trước nhà em về, gặp bác, ảnh có vẻ khen bác lắm đó, nói rằng chỉ tại bác bị chèn ép, bị chơi đòn Mafia chứ không cũng có đầu óc lắm. à, cái kẻ nổi tiếng là Mafia đó giờ ra sao rồi bác?

- Ai? Thằng Thành Long ấy à? Vẫn sống. Sống nhăn. Mỗi lúc mỗi sống khoẻ hơn.

- Lạ nhỉ? Nước mình mà cũng có chuyện ấy à? Em tưởng chỉ có ở xã hội Mỹ...

- Xã hội nào cũng thế tuốt. Nền kinh tế thị trường nào, dù định hướng xã hội chủ nghĩa hay định hướng tư bản chủ nghĩa cũng đều giống nhau ở cái gốc tuốt, cô hiểu không?

Hết đường mòn, chạm mặt đường lớn hơn, Hai Tính dừng lại, nói:

- Kế hoạch sáng nay là đưa cô đi thăm lại toàn bộ đất đai và ngôi nhà cũ của cô ở đồi chuối, sau đó tôi sẽ đi săn tìm tung tích Sáu Nguyện. Nói thực nhé, lần này về cô không có ý tìm thì chính tôi cũng đi tìm.

- Anh Hai... Cái buổi sáng hôm ấy anh Sáu đi vội lắm, hỏi, anh bảo đi làm cái việc dù có chết cũng phải làm. Nhìn trong mắt ảnh, em thấy sợ quá, hay là ảnh đã gặp việc gì không hay rồi hả anh?

- Người như nó có bao giờ không gặp điều không hay.

- Không hiểu bây giờ anh Sáu ra sao?

- Sao giăng gì - Ông có vẻ cáu - Thì chính cái thằng tôi cũng đang có ý dịnh đi tìm câu trả lời đây.

- Em sẽ cùng đi tìm với anh Hai.

- Thì đi! Bắt đầu từ khu đồi chuối của cô.

Nói vậy nhưng thoáng ánh mắt ông nhìn cô ái ngại và khó hiểu...

Đến một bãi rộng, ông bước vào trong một gian nhà thấp tè như cái lô cốt kiểu nhà để xe, mở khoá xích và rồ máy đánh xe ra. Một cái xe quân sự kiểu xe Zeep cà tàng không ông mua hay xin được của ai. Chị bước lên ngồi cạnh. Xe lượn ràn rạt giữa hai bên tòan một màu xanh non tơ trải dài như bất tận rồi bất thần vút ra đường cái. Mặt đường lúc này đang vắng người nên xe đi với một vận tốc khá nhanh không phải phanh, dừng gì cả.

http://tieulun.hopto.org

Chả mấy chốc một vùng đồi chuối hiện ra xoai xoải trên các sườn đồi. Lá thì xanh trái thì vàng, hai gam màu ấy dệt vào thiên nhiên một sắc thái thật vui mắt, ngọt ngào. Hai Tính cho xe đi chậm lại, thông báo:

- Đến rồi.

- Dạ..., tiếng cô chìm thoảng.

- Còn nhớ được đường vào không?

- Dạ nhớ... Đó là con đường anh Sáu đã cứu mẹ con em.

Xe rẽ vào một ngã ba đất đỏ đi xuyên sâu vào rừng chuối. Chuối hai bên phủ, cọ cả vào cửa kính. Mặt trời dệt hoa. Nắng trời và cây xanh. Thời gian như chia đôi ngả ở đây.

Đến một đoạn đường xấu, xe không đi được đành để lại, hai người xuống xe, họ thả bộ chầm chậm lên dốc. Dốc cao, ngoằn ngùeo, chốc chốc Phượng lại phải dừng lại thở, mặt cô đã lấm tấm mồ hôi và lâu lâu Hai Tính lại phải dừng lại chờ, vẫn ánh mắt ông nhìn cô ái ngại, khó hiểu. Lúc ấy xung quanh họ, phía trước và phía sau có rất nhiều những bóng con gái mặc đồ bảo hộ xanh rêu đang ẩn khuất trong các khu vườn để bắt đầu một ngày lao động. Người rãy cỏ, người đánh luống, người tưới bón, người lại đang trèo lên thang hái buồng...Tiếng con gái cười nói râm ran cả một vùng đồi ướt đầm sương đêm.

Phượng nhìn tò mò:

- Ai ấy nhỉ? Chắc là các nữ công nhân lâm trường. Nhìn cách họ làm có vẻ thạo việc lắm, lại cần mẫn nữa. ở đây gần cái lâm trường nào à?

Hai Tính nhìn nhanh sang cô, không trả lời, rảo chân đi nhanh hơn, như muốn thoát nhanh ra khỏi khung cảnh này. Cô phải tháo giày nhắp nhắp chạy theo, kêu tóang:

- Trời đất! Đi chầm chậm chớ anh Hai!...Lâu lâu trở về, hoá ra mình đã không còn quen nổi với đường xá xứ mình nữa rồi. Nó cứ như là cố tình không chấp nhận mình ấy.

- Nhưng dù sao đường dốc vẫn còn hơn đường bằng mà đầu óc lại ghập ghềnh, dốc tuột.

- Chết thôi, anh Hai nói như một nhà triết học đồng quê bất đắc dĩ ấy.

http://tieulun.hopto.org

- Chả cứ triết học mới bất đắc dĩ - Hai Tính lại buông một câu trống lổng.

- Đoạn đường này trước đây em với anh Sáu thường đi tản bộ. Anh ấy cũng nói cái giọng giống anh nhưng vui hơn. Hình như mấy ông Việt Cộng ở rừng ra đều có cách nói giống nhau thì phải. Nghe cứ như tạc đạn ném xuống sình.

- Nhưng số phận lại không giống nhau.

- Anh Hai! - Cô dừng lại - Hình như... anh đang có chuyện gì phải không?

- Hả? - Hai Tính thoắt giật mình, cố gượng một nụ cười - Làm gì có chuyện gì. Ngày ăn ba bữa, tối ngồi xỉa răng coi thời sự, sáng ra tập khí công, trưa về đánh một giấc đẫy.. Làm gì có chuyện gì.

Hai người đi tiếp. Càng đi đôi mắt cô càng mờ mịt. Dường như đối với chị lúc này, mỗi gốc chuối, mỗi thước đất, mỗi vạt cỏ, mỗi hạt sương, mỗi con sâu trên bẹ đều ắp đầy những kỷ niệm...

- Ngôi nhà cũ kia rồi-- Hai Tính kêu lớn.

Cô giật mình nhìn lên. Trước mắt cô là một cánh cổng gỗ to và dưới cánh cổng là một tấm biển đề chữ đậm: *"Trại phục hồi nhân phẩm"*

Quá sức ngỡ ngàng, cô bước thẳng vào bên trong và đụng một người đàn bà trung tuổi vận sắc phục đại uý cảnh sát đang ngồi cắm cúi trước một đống những giấy tờ cao ngập mặt.

- Chị có việc gì? - Bà này nhìn lên hỏi uể oải như cái nghề của bà ta phải uể ỏai như thế nó mới sang.

- Xin lỗi ! Tôi.. tôi...- Phượng ấp úng.

- Trại đã hết chỗ. Chị nếu muốn liên hệ gửi người nhà thì mới đến khu trại 2 cách đây...

- Không! Tôi là chủ khu vườn chuối này.

Phượng nói nhanh và quay lại tìm Hai Tính nhưng chả thấy bóng dáng ông ta đâu. Bà đại úy nhìn ngược lên mặt cô không giấu được vẻ ngạc nhiên rồi thoát ra một tiếng cười rất khó chịu, vẫn hết sức uể ỏai:

- Sao? Chị nói chị là chủ khu vườn chuối này?

- Vâng.

http://tieulun.hopto.org

- Xin lỗi, tên chị là gì ấy nhỉ?

- Tôi tên Phượng, Nguyễn Thị Mai Phượng.

- Tên dài quá!...Phượng! Nếu tôi không nhầm thì khu vườn này hình như không dính dáng gì đến một cái tên nào như thế. Theo chỗ tôi biết thì tên chính chủ của nó là Nguyện, Sáu Nguyện, Trần Văn Nguyện kia, mà cái tên Phượng chỉ là tên đứng bán.

- Vâng, vâng! - Chị thoắt đỏ mặt, bối rối - Tôi chỉ là chủ cũ. Chủ mới đúng là anh ấy.Tôi chỉ muốn đến hỏi thăm về anh ấy một chút thôi - Chị nhìn quanh - Chả lẽ anh ấy lúc này lại chuyển sang trông coi cái trại này ư hả chị?

- Không! - Người đàn bà chợt hiểu ra điều gì đó, nét mặt dịu lại hơn, cung cách thay đổi hẳn, kéo chiếc ghế đến sát cô, dốc cao ấm rót nước - Chị ngồi chơi. Dạ, mời chị uống nước. Nước trên này chỉ pha bằng lá thôi chứ không có trà.

- Dạ, không sao. Anh Sáu có nhà không chị?

- Thú thật là tôi không biết cái người người có tên thứ Sáu đó là ai và tôi cũng chưa giáp mặt ông ấy lần nào...

- Sao lại thế ạ? - Phượng mở tròn mắt.

- Cách đây ba năm, có một người tên là Ba Đẩu, Nguyễn Quang Đẩu có đến tìm chúng tôi ở trên tỉnh và nói rằng, ông và bạn bè của ông đang được xử dụng hợp pháp một mảnh đất ba mươi héc ta nhưng hiện tại chưa dùng đến nên quyết định cho tỉnh mượn để làm công đức. Sau này, khi tiếp nhận giấy tờ, chúng tôi mới biết mảnh đất này mang chính tên Sáu Nguyện.

- Tôi.. tôi hiểu - Chị trả lời hơi hẫng hụt - Tức là kể từ ngày đó, anh Sáu chưa một lần lên đây? Và lúc làm thủ tục cho mượn đất, anh ấy cũng không hề có mặt?

- Theo chỗ tôi biết, có lẽ là như vậy.

- Vậy bây giờ anh ấy ở đâu ạ? Các chị có tin tức gì của anh ấy không?

- Quả thật về chuyện này, chị có thể xuống hỏi bên Công an hay bên Sở lao động thương binh tỉnh, chúng tôi ở đây chỉ biết tiếp nhận và cải tạo các em lầm lỡ.

- Nhưng ít nhất...

Thất vọng và hoang mang, Phượng định gặng hỏi một câu gì nữa nhưng Hai Tính từ nãy ngồi đâu không biết đã xồng xộc đi vào nắm lấy tay cô :

http://tieulun.hopto.org

- Đi! Đi! Đừng hỏi nữa. ở đây người ta không biết gì đâu. Giữa cái trại điếm này và Sáu Nguyện không dính dáng gì đến nhau cả, đi!

Không chờ cho cô kịp phản ứng, ông lại xồng xộc kéo cô đi ra luôn...Đi thẳng lối đường mòn xuống dốc. Cô miễn cưỡng đi theo nhưng chốc chốc lại ngoái đầu nhìn lại vẻ phân vân không hiểu gì cả! Và chỉ tới lúc này, những cô gái mặc đồ bảo hộ kia mới hiện hình thành những cô gái không bình thường khi bỗng phát hiện ra hai người.

- Kéo gì mà dữ thế ông anh ơi!- Một cô nói vổng vít theo - Từ từ chớ không người ta có hột trứng nào lại rớt hết ra bây giờ nè.

- Việc gì phải đi đâu - Một cô khác chả chớt - Cứ dằn ngửa ra ngay tại đây này, chúng em lót lá chuối làm ổ cho, không sợ dặm mông đâu.

- Thôi mà - Một giọng khác nữa cũng tanh tưởi không kém - Nếu bả không cho thì anh già bỏ mẹ nó đi, vô đây, vô đây chúng em chiều hội đồng, tha hồ mà sướng cái thân già.

Những tràng cười dâm tình rú lên. Đến lúc này, không cần kéo, Phượng cũng bước thoăn thoắt như ma đuổi, hai má đỏ bừng...Ra khỏi tổ quỷ rồi, họ mới bước chậm lại. Hai Tính vẫn im lặng vẻ khổ sở. Còn Phượng lại đăm đăm nhìn ông...

- Anh Hai! Anh đã biết cả rồi phải không?.. Vậy sao anh không nói ngay từ đầu mà để...

- Thì tôi cũng đã định nói nhưng ngại cô không tin. Vả lại trong bụng cũng muốn cô kịch mục sở thị và có dịp thăm lại cái mảnh đất sinh ra cô một chút.

- Tóm lại bây giờ anh Sáu ở đâu? - Phượng hỏi giọng sốt ruột - Liệu anh ấy có... bị gì như anh nói không?

- ở bên đó cô có nghe chuyện hắn bị bắt rồi đi tù không?

- Bị bắt? Đi tù? - Con mắt người đàn bà mở to kinh hãi - Đâu có nghe! Làm sao nghe! Mà sao sao lại có thể bị bắt?

- Nghe đâu mang tội giết người hay định giết người gì đó.

- Giết người? .. Em không tin. Con người đến một con chim cái kiến cũng biết nâng niu đó không thể là kẻ giết người.

- Vậy mới đáng nói.

http://tieulun.hopto.org

- Em không hiểu. Anh nói rõ rõ ra một chút coi nào! - Giọng đã có vẻ cáu.

- Thì tôi cũng có biết gì hơn cô đâu. Lâu rồi, hỏi thăm, chỉ nghe mang máng lại như thế, tính đi hỏi cho ngọn ngành rồi nghĩ cũng chán, rõ chuyện, có khi lại buồn lòng hơn nên tôi cũng bỏ qua. Kể ra tôi cũng có lỗi với nó, một thằng đồng đội quá tốt mà phàm ở đời cái gì đã quá là trước sau rồi cũng đứt.

- Thôi, làm ơn xin đừng triết lý nữa - Cô đã cáu thật sự - Số phận, tính mạng anh ấy cho đến giờ vẫn chưa biết làm sao, anh là bạn mà anh vẫn có thể triết lý được ư?

- Thì còn biết làm cái gì khác. Luật sư thì không phải, khả năng cướp pháp trường cũng không. Tôi là thằng vô tích sự mà.

- Cướp pháp trường? - Cô dừng sững lại - Anh ấy bị tử hình rồi sao?

- Chắc chưa đến nỗi nhưng... - Đôi mắt Hai Tính chợt trở nên xăm xoi - Nó là cái gì của cô mà mới thoạt nghe cô đã như cái đứa sắp rơi xuống hàm cá sấu như thế.

- Không là cái gì cả - Một chút đanh đá - Là đồng loại, là người tốt, là ân nhân, thế thôi, đã đủ chưa?

- Quá đủ - Hai Tính cười khà khà vẻ dễ dãi.

- à, anh Hai - Cô chợt nhớ ra điều gì - Hồi nãy anh có nói đến Tổng công ty Thành Long. Liệu giữa câu chuyện anh ấy bị bắt và cái người đứng đầu Tổng công ty này có còn liên quan gì như trước đây không?

- Dĩ nhiên. ở đời, chuyện ân oán giang hồ đâu dễ mỗi lúc bỏ được.

- Người như anh ấy mà cũng bị vướng vòng ân oán ư?

- Vướng ráo. Càng tốt càng vướng - Cũng chợt nhớ ra điều gì - à, hồi nãy cô có nghe cái bà mở mồm ra là "*Theo chỗ tôi được biết*" nói cái gì không?

- Cái gì?

- Bà ấy có nhắc đến cái tên Ba Đẩu.

- Ba Đẩu ... Ba Đẩu thì ăn nhập gì vào đây?

- Tất cả đầu mút là ở đó chứ sao nữa. Tôi có biết chút ít về con người này. Hình như là chiến hữu chí cốt của Sáu Nguyện thì phải? Hồi trông kho gạo trên rừng già, tôi cũng có đôi lần nghe hắn nhắc đến cái tên này. à, để xem nào... - Hai Tính dừng lại, bóp trán... rồi đập đến chát một cái vào đó - Nhớ rồi. Bình Long... Trảng Cá Nóc..

http://tieulun.hopto.org

Suối Đầu Lâu... Nhớ rồi. Suối Đầu Lâu! Thế này nhé!- Ông quay lại, nét mặt bỗng có sinh khí hẳn - Bây giờ tiện xe, tôi sẽ đưa cô đi tìm cái thằng cha Đẩu Đẩu gì đó, tên chi khó kêu thấy bà. Nhất định sẽ tìm được trừ trường hợp hắn đã toi.

- Khiếp! Nói về bạn bè mà sao anh hay nói chữ toi thế?

- Ngôn ngữ trận mạc. Nói toi thường sống, nói sông thường toi. Thế, sẽ mở cuộc hành trình về với cội nguồn. Chí ít cũng tạm chấm dứt chuỗi ngày ngồi xỉa răng coi ti vi, ôm mối hận thua bại thương trường chó chết. Hoặc là bây giờ cô về chỗ tôi nghỉ ngơi vài ngày cho khoẻ đã rồi tìm sau, cơm không ăn còn đó.

- Em muốn đi luôn. Lỡ đến chậm, cái ông Ba Đẩu ấy chẳng may... toi thật thì sao!

Cả hai cười phá. Chợt Hai Tính dừng cười, đột ngột hỏi:

- Mảnh đất màu mỡ đầy kỷ niệm ông bà để lại mà cô đã hào hiệp nhượng cho Sáu Nguyện đó, bây giờ bị người ta xử dụng làm chỗ cải tạo đĩ điếm, cô có buồn không?

- Sao lại buồn? Còn vui nữa là khác.Anh biết tại sao không? ít nhất là nó không bị bỏ hoá làm mồi cho cỏ dại, heo rừng mà lại được dùng vào một công việc có ích. Và bởi vì tên em, tên anh Sáu vẫn còn đó, đã biến mất đi đâu.

- Chết mẹ! Cô này còn cộng sản hơn cả cộng sản thế này thì chết mẹ tôi thật. Nào, trở lại nhà sàn lấy đồ rồi ta lên đường! Lên đường nhưng chưa đi ngay đâu. Về Tân Uyên quê tôi nghỉ vài ngày cho khoẻ cái đã, nắm chắc mọi sự rồi đi vẫn chưa muộn. vả lại - Hai Tính nheo mắt - Cũng phải xin phép bà xã một tiếng chớ. Chấm dứt chuỗi ngày sống vật vờ không có nghĩa là chấm dứt luôn cả chuỗi ngày sống với bà xã, cô Phượng thấy tôi có là một thằng chồng ngon lành không?

Hai Tính cười ồ ồ. Chị cũng cười. Họ bước nhanh về chỗ để ô tô, bước lên. Chiếc xe xù xì như xe bắt cướp lượn một vòng theo chân đồi rồi lại theo lối cũ đi sâu vào màu xanh bát ngát...

http://tieulun.hopto.org

12

Xẩm tối. Tại địa điểm liên lạc mới, cầm tờ báo trên tay, Út Thêm đi nhanh vào nhà, mắt nhìn dáo dác nhưng chưa thấy ông Bảy Ngạnh đến, chị ném đánh xoạt tờ báo xuống mặt bàn, xem đồng hồ rồi ngồi thừ ra nghĩ ngợi. Lát sau, một chiếc xe ôm chở ông Bảy Nghạnh đỗ xịch trước cổng. Ông móc túi trả tiền rồi đi nhanh qua khu vườn vào nhà, nét mắt như đưa đám.

Vừa nhìn thấy Út Thêm, ông đã đánh ngay một câu :

- Thua cha nó rồi Út ơi!

- Cháu đã có biết. - Chị trả lời, chỉ tờ báo nằm trên bàn.

- Sự đời ra nông nỗi này đã khốn nạn chưa?

Ông cầm lấy tờ báo, đọc lại một cách cay nghiệt, mỉa mai:

"Về bài Những nấm mồ liệt sĩ kêu oan đã đăng ở số... ra ngày... tháng... năm... toà soạn chúng tôi nhận thấy đây là một việc làm nóng vội, vô trách nhiệm vì hòan tòan chưa đủ chứng cứ xác thực, đã vô tình làm phương hại đến uy tín của một trong những doanh nghiệp hàng đầu quốc gia. Hơn thế có thể gây tổn thất đến các chương trình dự án liên doanh với nước ngoài khiến cho các đối tác nước ngoài, các ngân hàng nước ngoài bắt đầu có thái độ nghi ngờ khi quyết định đầu tư vào ta.

Do đó toà soạn chúng tôi thành thực cáo lỗi với quý độc giả và Tổng công ty Thành Long, đồng thời sẽ có thái độ nghiêm khắc với những phóng viên, cán bộ quản lý lơi lỏng nghiệp vụ và tinh thần trách nhiệm đã để xảy ra trường hợp đáng tiếc trên. Để làm sáng tỏ, một vài số tới, chúng tôi sẽ có bài viết kỹ hơn, công phu và khách quan hơn về Tổng công ty này. Xin trân trọng cám ơn..."

- Cám ơn cái cứt chó! Thằng hèn! - Ông lia tờ báo cái rẹt ra ngoài sân - Ra đó mà xin lỗi với chả sáng tỏ.

Út Thêm đi ra nhặt tờ báo lên, nét mặt tỏ vẻ nhẫn nại đến tội tình:

- Không sao đâu, chú! Thua keo này ta bày keo khác, dù sao cũng đã làm chậm được ngày khởi công của họ, coi như thắng lợi bước đầu.

- Chả còn keo nào nữa. Thì ra đâu có phải chỉ mình nó. Đằng sau nó là cả một

http://tieulun.hopto.org

thành trì, một dinh luỹ, một siêu thế lực vô hình và hữu hình. Tao chịu. Tao hết sức rồi. Tao đến đây để nói với bay là thôi, cho tao phá hợp đồng, tao sẽ không còn làm nổi một cái gì nữa đâu.

- Chú Bảy...- Út Thêm kêu lên vẻ khổ não - Mới có thế mà chú đã tính bỏ cháu ư?

- Tao không bỏ bay mà là tao bỏ chính tao. Đáng lẽ bay cứ để tao yên phận với cái nghề xem tướng ăn tiền ở sườn núi như cũ lại khoẻ. Tao đã biết trước mà. Dã tràng se cát, châu chấu đá voi, cái cuộc đời này nó là vậy, thối hoắc! Thôi, bay ở lại muốn làm gì thì làm, ngày mai tao lại lên núi, lại sống đời ẩn dật qua ngày. Mà tao cũng khuyên bay nên liệu sức mà thôi đi, kẻo rồi lại chuốc lụy vào thân

- Chú Bảy...- Giọng Út Thêm như muốn khóc - Nếu chú thấy cần đi, chú cứ việc đi nhưng xin chú đừng nói thế, cháu khổ tâm lắm... Cháu có muốn sự việc nó xảy ra như thế này đâu. Nếu chú biết rằng lúc này đây cháu cũng đang rối ruột rối gan...

- Chuyện gì? - Giọng ông dịu lại - Lại thêm chuyện gì à?

- Dạ! Hoàng đã mất tích hai tuần nay, đến bây giờ vẫn chưa có tung tích gì cả.

- Thì tao đã đoán trước rằng đời nó sẽ gặp tai ương lớn, số trời đã định, chẳng nên trách nó , cũng chẳng nên trách ai.

- Anh Sáu vẫn chưa tỉnh...

- Có tỉnh cũng chả làm gì. Nhưng tao biết nhất định con người ấy sẽ tỉnh. Phận chưa tới, anh ta chưa thể đi được.

- Dạ, chỉ cần anh ấy tỉnh lại.

Ngoài đường lại chợt có tiếng xe máy. Lát sau, Cầu ngồi trên chiếc xe phân khối lớn giảm ga bon vào sân. Nét mặt Cầu vừa hưng phấn, vừa có cái gì day dứt. Anh bước vào trong nhà, cao lớn, đẹp đẽ và trẻ trung:

- Cháu chào cô Út! Cháu chào ông!

- Chàng thanh niên đẹp đẽ này là ai thế? - Ông Bảy vẻ đề phòng - Chắc không phải là một nhân viên an ninh mới ra trường chứ. Vâng, chào cậu!

- Chú Bảy! - Út Thêm nói - Đây là con trai của một đồng đội ngày xưa cùng ở rừng với tụi cháu - Quay sang Cầu - Còn đây là chú Bảy, một nhà báo cách mạng lâu năm.

http://tieulun.hopto.org

- Lâu năm mẹ gì, bay nói thế tao thêm ngượng - Chợt nhìn đăm đăm vào mặt Cầu, vẫn cái nhìn xuất thần của một ông thầy chưa bỏ được thói quen tác nghiệp - Hình như cậu đang gặp điều trớ trêu?

- Cháu...

- Cái trớ trêu này không ở tình duyên, tình duyên cậu đang trắc trở nhưng rồi đâu lại vào đấy. Mà nó nằm ở cung phu tử, tức là cung cha con. Người mà cậu đang kêu là cha hiện giờ thực chất ...

- Chú Bảy! - Út Thêm vội nói lướt - Ngày nào chú định trở về núi?

- Để bay làm gì ?

- Để tụi cháu được tiễn chú.

- Nói nghe ngon không!

- Dạ, sao ạ?

- Nó là vậy chứ chả sao cả. Tụi bay có chuyện cần bàn phải không?

- Có ạ nhưng chú cứ ở đây. Chú với tụi cháu bây giờ là một.

- Thì ở. Bàn đi! Tao ngả lưng một cái.

Ông ra võng, đặt lưng xuống, đốt thuốc nhả khói mù mịt, chốc chốc đẩy nhẹ chân xuống đất cho võng đòng đưa. Út Thêm đến cạnh Cầu, hỏi hộp:

- Thế nào, cháu?

- Dạ được rồi. Dò mãi rồi cũng tìm được mã số. Đây! Nó nằm cả ở trong này, cháu đã kiểm tra cẩn thận rồi.

Anh đưa cái đĩa mềm cho Út Thêm. Chị chỉ lặng lẽ cầm lấy mà trên mặt không biểu lộ một sắc thái mừng vui nào cả. Cầu thấy lạ, hơi bị hẫng hụt, ngạc nhiên hỏi:

- Cô Út...Cháu mang đến trễ quá phải không?

- Không...- Chị tránh cái nhìn trong trẻo của Cầu - Rất vừa, rất đúng lúc nhưng...

- Nhưng sao ạ? Cháu đảm bảo việc này hoàn toàn bí mật, ba cháu không hề nghi ngờ gì.

- Cầu... Cô nói điều này cháu đừng buồn cô nghen! Cháu đã làm rất tốt mọi việc,

http://tieulun.hopto.org

cô thành thật cám ơn cháu nhưng...

- Nhưng sao hả cô?

- Không kịp nữa rồi. Người có thể khai thác được tài liệu này đã không còn nữa, anh ấy bị đẩy ra khỏi guồng quay!

- Cháu không hiểu?

- Tức là, bản thân cái chứng cứ thật này sẽ trở thành những con số chết nếu như ta không có cái chứng cứ giả đang nằm tại văn phòng Tổng công ty kia để đối chiếu. Nhưng không sao. Nó chưa có giá trị trước mắt song nó sẽ thật sự có giá trị vào một thời điểm khác.Thời điểm nào thì đó là việc của cô với cháu. Cô cám ơn cháu!

- Của tất cả mọi người, của cả thằng già này nữa chớ! - Ông Bảy từ nãy giả bộ thờ ơ nhưng thực chất ông đã lắng nghe trọn câu chuyện, lúc này mới nhỏm người dậy, lên tiếng.

- Chú Bảy...- Út Thêm thoáng ngỡ ngàng - Tức là chú sẽ...

- Sẽ tiếp tục nhập cuộc với đám trẻ tụi bay. Đây là cuộc đấu của số đông chứ không của riêng bộ phận nào. Cái chuyện tao nói trở về núi lúc nãy chỉ là nói để thử lòng bay chứ thằng già cả đời đi theo đạo lý làm người này đâu có đến nỗi xoàng như thế. Chính vì vậy mà tao đã có ý mời thêm một người nữa đến đây để xiết chặt thêm đội hình tác chiến.

- Ai ạ?

- Hắn đến rồi kia nhưng còn đợi ở ngoài - Ông quay ra cổng, gọi - Vô đi, Tư Nghĩa!

Tư Nghĩa bước vào, gật đầu chào mọi người. Ông Bảy giới thiệu:

- Đây là Tư Nghĩa, tổng biên tập báo "Tiếng Gọi", người vừa bị huyền chức, không, đúng ra là dám đứng ra xin từ chức khi không chịu nói lời xin lỗi trước bài báo của tao. Còn đây - Ông quay sang Út Thêm - Nữ thượng tá Út Thêm, một chiến sĩ an ninh ưu tú, cũng dám từ bỏ đường quan lộ để đi tìm lẽ phải. Vậy là hai cái dũng khí, hai bộ óc của thế hệ thứ hai đã gặp nhau. Tụi tao, tao, lão Sáu Nguyện, cha Ba Đầu coi như thế hệ thứ nhất, hai đứa bay thuộc thế hệ thứ hai, còn thằng cháu bô trai đây thuộc thế hệ áp chót. Cả ba thế hệ đều vào trận, nghe ngon không?

Tư Nghĩa đến trước Út Thêm, bắt chặt tay chị:

http://tieulun.hopto.org

- Chúng tôi đã được nghe tên chị nhiều, nay mới có dịp gặp. Thật khác xa với hình dung của tôi về một người đàn bà to cao, oai phong lẫm liệt, nước da màu chì, mắt nhìn lạnh lẽo chuyên phá những vụ trọng án mà báo chí không ngớt lời ca ngợi. Không ngờ chị lại đẹp, mềm mại và bình dị như thế.

- Cám ơn nhà báo đã khen quá lời - Chị cười - Tôi cũng được nghe danh tính một tổng biên tập lâu nay đã dám lao vào những vấn đề bức xúc, nóng rãy nhất của xã hội. Tiện đây cũng cám ơn anh về bài báo của chú Bảy vừa rồi. Việc xin lỗi là của họ, thái độ hèn yếu, cơ hội đó trước sau gì rồi cũng chẳng thể tồn tại được lâu. Còn bài báo dù sao cũng đã tạo nên một sự đánh động khá mạnh mang tính cảnh báo của nó.

- Như cuộc tổng tập dượt chiến lược năm Mậu Thân để tạo nên cuộc tiến công đại chiến lược mùa xuân năm 75 ấy hả?

Ông Bảy nói vui và tất cả cùng cười. Ông nói tiếp, nét mặt trở nên quan trọng đặc biệt:

- Có một tin mang màu sắc hình sự rất nóng đây.

- Hình sự? Út Thêm hỏi và tất cả các con mắt đều mở to.

- Tao đã có dấu vết để chơi tiếp con bài báo chí. Con Út có nhớ ba cái hài cốt mà chúng mang ra phủ vải đỏ hôm rồi không?

- Nhớ... nhưng sao ạ?

- Nhiều khả năng đó là ba bộ xương giả chúng móc từ nơi khác về.

- Chú nói rõ thêm? - Út Thêm xán lại.

- Hôm kia tao nhận được cú điện của một thằng chiến hữu từ miền Trung gọi về thông báo ở trên đó đang xôn xao một sự việc rất lạ là có ba bộ xương ở khu mả của dân tự dưng biến mất! Nó nói nếu tao còn có máu báo chí thì chịu khó lên đó mà làm một cái phóng sự cho đỡ buồn.

Lặng đi một chút, Út Thêm hỏi:

- Vậy chú có tính đi không?

- Đi chớ! Chơi một canh bạc cuối cùng rồi đến đâu thì đến.

Tư Nghĩa nói:

http://tieulun.hopto.org

- Tôi sẽ điện cho anh bạn đang là phó giám đốc kiêm trưởng phòng hình sự trên đó lo phụ giúp cho anh Bảy. Nếu vụ này tìm ra coi như ta cầm chắc cái thắng 90 mươi phần trăm.

Út Thêm trầm ngâm:

- Coi vậy nhưng cũng không đơn giản. Gần đây do nổi lên vấn đề hài cốt Mỹ nên nhiều nơi đã xảy ra hiện tượng đào bới bậy bạ để đem đi khai gian. Chuyện này dễ bị đổ đồng vào ba cái chuyện đó. Vả lại, một khi hắn đã làm thì hắn nhất định đã tính trước tính sau cặn kẽ, rất khó xác định.

Bảy Ngạnh nói:

- Tao cũng nghĩ như vậy nhưng cứ đi. Biết đâu lại chả tìm ra được một bằng chứng nào.

- Nhất là với con mắt tâm linh của anh - Tư Nghĩa gật đầu - Theo tôi cứ để anh Bảy đi. Về chuyện kinh phí dọc đường, anh để tôi lo. Dầu sao tôi cũng...

Bảy Ngạnh gạt đi:

- Khỏi! Tao đi xe máy, ăn cơm bình dân, cần thì làm vài cục cơm vắt dắt theo đường, giống như kiểu hành quân ngày xưa, có gì đâu mà kinh phí.

Út Thêm nói vui để che đi một chút cảm động đang dâng lên:

- Chỉ khác ngày ấy phóng viên Trần Xuân trẻ trung, khoẻ mạnh đi đâu cũng có gái mê còn bây giờ là nhà báo Bảy Ngạnh vừa đi vừa đấm lưng đấm ngực thùm thụp.

- Vậy mới ngon chớ mày. Đấm lưng đấm ngực mà dám chơi với cái ác tới số thì có phải thằng già nào cũng làm được đâu.

Ông vỗ ngực cười. Mọi người cũng cười theo. Không khí chợt thoáng nhẹ đi như có một ngọn gió mát nào từ ngoài sông thổi vào, như trước đó chưa hề trải qua những khoảnh khắc quá sức nặng nề. Chàng trai mới lớn tên Cầu chỉ còn biết đứng ngẩn ra nhìn, quan sát thái độ, tiếng nói những người đi trước. Giây phút ấy, không hiểu trong cậu bắt đầu xảy ra điều gì mới mẻ mà đôi mắt đẹp kia cứ cháy sáng lên, rờ rỡ...

Giữa không khí ấy, không ai ngờ được rằng trong bóng tối ngoài vườn kia, sau một gốc cây xù xì, có một đôi mắt như mắt cú đang dòm vào. Một vệt sáng đèn xe máy ai đó vút qua, người ta chợt nhận ra đó chính là gã đàn em lớn con có bản mặt cô hồn của Chu Thiên. Cách gian nhà lá mươi thước, chả rõ hắn nghe được hay

http://tieulun.hopto.org

không nghe được câu chuyện ở bên trong mà chỉ thấy cái miệng dày cộm của hắn nhếch lên một cái khá đểu...

http://tieulun.hopto.org

13

Dạo này căn phòng họp kín đáo của tổng công ty Thành Long không còn mấy kín đáo nữa khi luôn có người ra vào, hội họp, điều mà Năm thành vốn ghét nhất. Hắn thường nói:"Chỉ có bọn vô sinh, bọn bất lực mới hay bày vẽ ra họp hành."

Trong căn phòng che kín rèm cửa và thấp thóang bóng bảo vệ đi lại ngoài hành lang hôm nay vẫn chỉ có bốn người: Năm Thành, Chu Thiên, giám đốc khu dự án cảng nước sâu Phạm Nguyễn, giám đốc khu công nghệ cao nước khoáng và giải khát Hoàng Vũ.

Năm Thành lim dim mắt, nói, cái lim dim thông tuệ của một người đã nắm chắc tất cả thế sự ở đời :

- Mọi việc coi như là đã tạm ổn. Chuyện thằng đại uý Hoàng coi như xong, bên Công an họ cũng không muốn làm to vấn đề này ra. Xấu chàng hổ ai, lẽ đời là vậy. Chuyện bài báo xấc láo ấy cũng coi như gọn. Nhưng cần rút ra bài học là không đùa được với dân lớn họng này, làm cái gì cũng phải cân nhắc kỹ lưỡng, làm một che chắn mười, rõ chưa?

- Thưa, rõ! - Hoàng Vũ cúi mặt xuống, nói như người có lỗi.

- Một bài báo không là gì, coi như vết cắn bậy nhưng không chú ý nó sẽ dẫn đến nhiễm trùng, đến hoại tử cả cơ thể. Còn khu cảng, các dữ kiện đã hội tụ đầy đủ, ngay trung tuần tháng sau, hãy chọn ngày tốt cho làm lễ khởi công. Ông bà dạy rồi, cứt trâu để lâu hoá bùn, chậm động thổ ngày nào là ngày đó còn bị dòm ngó, bới móc, mệt lắm!

- Dạ, đã chọn ngày ạ! Ngày 23 tháng 8 âm là tốt nhất. Cảng động đến thuỷ, ngày đó chính là ngày mệnh thuỷ của anh Hai.

- Tốt! Được ngày, mệnh thuỷ hay mệnh hoả cũng cứ làm. Thuỷ hay hoả nó nằm trong kẽ hở cơ chế chứ nó không nằm trong tâm linh con người. Bây giờ ta bàn một vấn đề quan trọng có tính đối sách chiến lược hơn. Đó là, để tránh những rườm rà không đáng có xảy ra, ta buộc phải giả bộ tuân thủ luật doanh nghiệp về cơ cấu quản lý có tính chất cổ phần. Có nghĩa là, với Công ty cổ phần chiếm 50 phần trăm vốn dự án, Thành Long cũng cần phải có một Hội đồng quản trị để điều hành khu cảng. Tạm thời tôi giữ chân chủ tịch, còn anh Phạm Nguyễn giữ chân giám đốc điều hành, mỗi tháng họp hai lần với các đại cổ đông để biểu thị tính dân chủ. Và cũng vì tính dân chủ này mà ngay ngày mai, Công ty sẽ thông báo mở rộng diện tham gia cổ

http://tieulun.hopto.org

đông đến bất cứ ai chứ không nhất thiết chỉ giành riêng cho những người trong nghành, dễ gây ra suy diễn.

Ngừng một lát dường như để lắng nghe hiệu quả chính những câu nói của mình, Năm Thành nhìn hết lượt mọi khuôn mặt như điểm danh, lại như đo đếm lòng trung thành xem có xuy xuyển, hắn lại lim dim mắt:

- Có ai cần nói gì không? (Còn nói gì nữa khi con mắt kia đã nhắm hờ lại như một dấu chấm hết đầy uy lực) Nếu không, xin mời về địa bàn của mình.

Mọi người lục tục ra về. Riêng Chu Thiên là còn ngồi lại. Năm Thành nhìn nhanh ra cửa rồi quay lại, vào, giọng nói trở nên lạnh lẽo khác hẳn:

- Có điều này tôi chưa tiện mà chỉ nói riêng với cậu: Ngay từ bây giờ, cậu phải tăng cường chú ý đến mọi hoạt động, mọi đường đi nước bước của con Út Thêm. Tôi hiểu tính khí nó, càng thua bại nó càng bám nhằng như được uống Doping, chớ mong nó nản chí. Nói đùa, nếu trong ngành cảnh sát, tay nào cũng như nó cả thì chúng ta đã chết sặc gạch ngay từ đầu.

- Em hiểu, thưa anh Năm! Người của em đã nắm được manh nha chỗ chúng nó thường gặp gỡ, bàn bạc.

- ở đâu? Vẫn trên một bến sông lau lác à? - Giọng rất mỉa.

- Lần này là ở một xóm nhà lá ngoại thành.

- Tốt! Phải nắm rõ từng đứa, nắm được, hãy lên phương án nhanh chóng tách chúng nó ra bằng những liệu pháp tâm lý ta vẫn thường làm. Không trông chờ gì được vào thằng cha Tám Quyền đâu. Một thằng cha xét đến cùng là võ biền, thực dụng, dính lâu có khi chính chúng ta bị dây bẩn. Sau vụ này, khi mọi việc đã khởi động, đã đến lúc ta phải tìm cách hoá giải hắn để trừ hậu hoạ về sau.

- Dạ, em cũng đã nghĩ tới điều đó. Giống như trong chiến tranh, đã chiêu hồi phản bội bên này chắc chắn sẽ phản bội bên kia.

- Cho nên cho đến tận ngày giải phóng, cậu vẫn khoác bộ đồ trận rằn ri chứ không chịu đầu hàng, đúng không. Tôi trọng cậu ở cái đó nhưng cũng chán cậu ở cái đó.

- Nhưng em vẫn biết thế nào là một minh chủ để mình tôn thờ suốt đời. Ví như anh. Nếu như không có sự đại lượng của anh trong cái vụ bọn em tử thủ ở ngã ba Dầu Giây đó, chắc giờ này em đã làm ma không đầu.

http://tieulun.hopto.org

- Tôi trọng cái tiết tháo của cậu một phần, nhưng tôi lại cần cái bằng cử nhân kinh tế học từ Mỹ về của cậu hơn. Thôi, chuyện cổ thi thoảng tân trang lại cho vui. Bây giờ cậu hãy tập trung vào cái luận chứng an ninh kinh tế toàn diện cho tôi. Không phải chỉ là Út Thêm, mà luôn cả hai vị giám đốc tả tướng, hữu tướng vừa ngồi đây nữa. Thời buổi các giá trị không xác định thì lòng trung thành cũng không có gì đảm bảo. Cậu hiểu ý tôi chứ?

- Em hiểu.

Nói hiểu nhưng đôi mắt của Chu Thiên lại nhìn lên ông chủ mông lung như không hiểu gì cả. Như thể anh ta cũng chột dạ bởi biết đâu trong cái đầu bí ẩn và biến ảo khôn lường kia, chính anh ta cũng đang là một đối tượng cần an ninh.

Năm Thành nói tiếp:.

- Nhưng vẫn còn điều này cậu chưa hiểu, đó là không được làm tổn hại dù đến một sợi lông chân của con Út Thêm. Không phải vì tôi ngại toàn bộ cánh công an sẽ tập trung trả đũa mà vì một cái gì đó mơ hồ, đến chính tôi cũng chưa hiểu. Con nhỏ cần được sống, có thế thôi. Sống nhưng không linh hồn, sống khổ đau, sống vật vã. Chuyện này để chính tôi lo, cậu không làm nổi đâu.

Vừa lúc đó, dưới cổng, chiếc xe Zeep của Tũm lướt tới, phanh kít. Rất thỏai mái, anh ta không thèm thò cổ ra, chỉ nhấn còi ầm ĩ.

Cánh cổng từ trường được mở ra trong cái cười quá chừng khúm núm của người bảo vệ trông dữ tợn như hải tặc. Chiếc xe vút vào, lại phanh kít. Tũm thả người nhảy xuống như tài tử miền Tây nước Mỹ rồi cứ thế phóng thẳng lên thang gác...Các nhân viên đi ngược chiều thoáng thấy anh ta đều vội tránh trước nhường đường. Có cô gái vận đồng phục xanh trắng nhìn theo, nói khẽ với cô bạn cũng xanh trắng bên cạnh:

- Đúng là cậu trời! Được mỗi cái đẹp mã.

Cô này huých nhẹ:

- Làm gì mà nhìn như nổ tròng ra thế? Thèm lắm hả? Vậy thì tháo sẵn đồ ra, trèo lên xe Zeep ngồi trước đi, chắc hắn ta sẽ cho hưởng tí tị đó.

- Cái con ranh này, động cỡn hả?

- Chả biết đứa nào động.

Nói vậy nhưng chính cô bạn cũng bất giác nhìn theo cái dáng vạm vỡ, rất trẻ

trung của Câu, chợt buông một tiếng thở dài...

Cầu vẫn bước dọc hành lang với bước đi sải dài... Đến trước cửa căn phòng họp đóng kín, chẳng cần gõ cửa, anh ta mở nắm đấm bước vào luôn. Năm Thành và Chu Thiên vẫn còn trong đó. Không thèm nhìn Chu Thiên nửa mắt trong khi con người này lại khẽ kính cẩn gật đầu rồi lặng lẽ lui ra.

- Chào ông anh! - Tiếng Tũm rổn rảng - Trời xanh, mây trắng, nắng vàng đẹp thế này mà ông anh lại tự giam mình trong phòng kín để kiến trúc những toà tháp kinh tế vĩ mô hay những cơ mưu tòan cầu à, uổng quá! Đi! Đi ra sông làm cú câu cá đi anh Hai!

- Bữa nay cậu em có gì mà vui thế? - Năm Thành mỉm cười nhìn Tũm với cái nhìn thật dịu, cái nhìn chỉ giành riêng cho những người thân thiết nhất.

- Vì thằng em biết nhìn cuộc sống ở bề thoáng của nó. Còn ông anh, quỹ thời gian sắp đứt nên lúc nào cũng âu sầu. Sắp đứt nhưng ông anh nhìn còn vâm vam, sức vóc thế kia mà lúc nào cũng ép xác như thầy tu, có khi đám đàn bà con gái nó oán đấy. Phiên phiến đi đồng chí tổng giám đốc ơi! Cuộc đời ngắn lắm và cũng vô nghĩa lắm, biết làm nhưng cũng phải biết chơi, rồi trước sau cũng thay nhau đi ra khỏi cuộc đời này...

- Nhưng chắc cậu em bữa nay đến đây không phải chỉ để chơi?

- Cha mẹ ơi! - Tũm cười phá - Chả có gì giấu được đôi mắt phù thuỷ kia cả. Vâng, có việc, việc hệ trọng đây.

- Nói đi! - Năm Thành ngả người đưa mắt nhìn Tũm ấm áp như ngắm chính đứa em ruột thịt của mình.

- Một cú QoÚta trị giá ba mươi triệu đô toàn thứ hàng điện tử đắt giá, em đã làm việc sơ bộ với cánh hải quan và thuế vụ, họ Ô kê. Thắng quả này anh em mình mỗi người có thể nhét túi dăm triệu là cái chắc.

- Và cậu đến đây muốn tôi chung vốn?

- Ô kê! Anh một nửa, em một nửa. Không phải em đã cạn nguồn nhưng vừa rồi tập trung cho mảng địa ốc nhiều quá, tới ngàn tỷ chứ ít à nên cũng hơi bị động, lại không tiện cắt lại một phần.

- Nếu tôi không đồng ý?

- Thì em sẽ tìm đối tác khác, lộc lợi như thế, thiếu cha gì thằng nhảy vào. Nhưng

http://tieulun.hopto.org

em muốn là muốn anh em ta, vừa tin cậy lại vừa vui vẻ hơn. Nhưng chắc anh nói chơi?

- Vậy thì tôi sẽ không đồng ý. Tôi không khoái ba cái đồ thuộc về mặt hàng dịch vụ. Nhưng tôi sẽ cho cậu vay, xong việc cậu sẽ trả lại tôi, không lấy lãi một phân. Tôi cũng đang cần huy động vốn tối đa cho khu cảng trung chuyển.

- Tức là khước từ luôn cả món lợi nhuận to tướng do món hàng đem lại?

- Tất nhiên.

- Chết chửa! Ông anh đóng vai trò hiệp sĩ khinh tiền từ bao giờ thế? Hơi lạ đó.

- Tôi không khinh tiền, thậm chí tôi còn sẵn sàng làm tất cả vì nó nhưng cái cách kiếm tiền cò con bằng buôn bán chụp giật, lấy lòng hết thằng to đến thằng nhỏ, chán lắm rồi. Và nếu được khuyên cậu một câu thì câu đó là: cậu còn trẻ lại có tài, đã đến lúc phải đặt cái tài cái vốn của cậu vào những dự định làm ăn lớn có tính chất cơ sở hạ tầng, vậy sẽ bền hơn. Buôn đất, buôn lậu, bảo kê cái này cái kia...sẽ nhanh có đồng tiền, thậm chí rất nhiều tiền nhưng về lâu về dài lại không ổn. Xã hội nào cũng vậy, đi đêm lắm ắt có ngày gặp ma.

- Ơ! Bữa nay trở trời thế nào mà ông anh đại gia của tôi lại nói năng như các bậc cách mạng chân chính vậy nhỉ?

- Tôi nói cậu cũng là tôi nói chính tôi. Đã trải qua thời kỳ kiếm tiền bằng mọi giá và bây giờ tôi muốn đi vào chiều sâu hơn.

- Và cũng sẽ tử tế, lương thiện hơn?

- Thử định nghĩa thế nào là tử tế, là lương thiện đã chứ.

- Cái định nghĩa chính xác nhất nằm ngay trong con người ông anh và những dự án khổng lồ có tính hạ tầng cơ sở của ông anh như ông anh vừa nói - Tũm cười khảy.

- Tũm! - Mặt Năm Thành lạnh lại - Nếu tôi không thực sự coi cậu như là em của tôi thì với cách nói châm chọc ấy, ngay bây giờ tôi đã cho câu cái tát tai rồi.

- Và tôi - Tũm đột ngột đổi xưng hô - Nếu tôi không nể cái tình đã được anh cưu mang cứu cho khỏi vào tù, khỏi phá sản thì tôi đã không vác xác đến đây và tôi cũng không đủ kiên nhẫn để nghe anh dạy dỗ những câu rất an pha bê như vừa rồi. Anh em ta đã bắt đầu có dấu hiệu xa nhau rồi đấy. Xin lỗi đã làm phiền - Bước nhanh ra cửa....

http://tieulun.hopto.org

- Đứng lại! - Năm Thành gọi giật - Chuyện anh em trong nhà, có gì thì nói cho cạn nhẽ, không thể có cái kiểu bỏ đi như thế.

- Vì tôi hay vì ông già tôi? - Tũm dừng lại, giọng rất đểu.

- Vì cả hai nhưng trước hết là vì cậu. Cậu có nhiều mặt giống tôi nhưng cũng có nhiều mặt rất khác tôi. Chính thế mà tôi thích cậu. Thích như thích một phần đời của tôi. Sở dĩ cậu cứ lao ầm ầm vào cuộc đời như hôm nay mà không kể gì đến hậu quả, một phần cũng là do tôi, do cậu đã học được từ tôi. Cho nên nếu xảy ra cái gì, trách nhiệm cũng thuộc về tôi phần nào.Tôi không muốn mất đi một đứa em trái tính trái nết nhưng đã hiểu nhau, gắn bó với nhau như ruột thịt. Và tôi cũng không muốn ông già cậu phải buồn lòng vì tôi đã không cầm cương được cậu.

Lời nói cùng cái nhìn chân thành và lộ rõ vẻ khổ tâm đến nỗi chàng trai bỗng mềm lại. Rồi có lẽ chợt nhận ra mình chẳng có cớ gì để mà gây sự trong chuyện này, Tũm đi đến gần Năm Thành, ngồi xuống, tự rót cho hắn một ly rượu, giọng cũng chân thành theo:

- Em xin lỗi! Tại dạo này em cũng có nhiều chuyện căng thẳng quá, lại thêm thỉnh thoảng ông già điện vào cũng nói đi nói lại đúng cái giọng mà có lúc em cho là sặc mùi đạo đức giả của anh...

- Cậu đang căng thẳng chuyện gì? - Năm Thành cắt lời để cũng cắt luôn cái ý đạo đức giả rất khó nghe đó - Làm ăn hay tình cảm?

- Tất nhiên là tình cảm. Chuyện làm ăn có là cái gì, vặt!

- Cô bé xinh đẹp có khuôn mặt giả thiên sứ hôm rồi à?

- Sao lại giả? Hòan tòan thật nhưng lạ là mấy tuần nay cô ấy lại có ý tránh mặt em?

- Cũng lạ thật! Gã Đông - zoăng hiện đại mà cũng biết căng thẳng vì đàn bà cơ à?

- Em cũng không hiểu tại sao nữa. Đối với cô ấy, em có một thứ cảm xúc chưa bao giờ xảy ra. Không phải là cảm xúc chiếm đoạt mà là một thứ gì đó rất khó gọi tên.

- Kẻ ăn thịt người đã bắt đầu biết trân trọng giá trị linh hồn con người. Sao, chán dục rồi à?

- Không. Tình dục thì có hàng trăm nhưng tình yêu chỉ có một.

http://tieulun.hopto.org

Năm Thành cười, vỗ khẽ hai bàn tay vào nhau. Tũm cũng cười gượng gạo. Thế là bằng câu chuyện tình cảm, hai người hầu như đã quên hẳn cái chuyện cãi cọ xảy ra vừa rồi. Năm Thành bỗng bất ngờ hỏi một câu ngoài mạch nghĩ của Tũm:

- Nhưng cậu đã biết cô ta là con cái nhà ai chưa mà cứ đi phải lòng vu vơ như thế?

- Cần gì biết. Dẫu là con tướng cướp, con tội phạm, hay con thằng ăn mày em vẫn yêu. Tiện đây cũng xin nhắc ông anh là ông anh nên thôi ngay cái trò cho người điều tra, theo dõi đi, quê lắm và cũng không phải đạo. Đây là chuyện riêng, hòan toàn riêng tư của em.

- Chết nỗi! - Năm Thành cố nặn ra một tiếng cười to - Mấy đứa đó bị cậu dằn mặt, sợ quá, thôi rồi. Mà nếu có điều tra thì càng tốt cho cậu chứ sao. Để sau này nếu có định giá nghĩa phu thê thì khỏi mất thêm một động tác.

- Ông anh chu đáo quá! - Tũm cũng cười.

- Này, nhưng không hiểu sao khuôn mặt cô ấy cứ gợi nhắc lên một ai đó mà tôi nghĩ không ra ?

- Con gái thời nay ai chẳng giống ai, nghĩ làm gì. Em chỉ nghe nói mẹ cô ấy cũng là một trí thức hay giáo sư gì đó.

- Chưa gặp lần nào?

- Chưa.

- Tức là cô bạn chưa hề dẫn về nhà?

- Cũng như anh thôi. Mang tiếng là anh em nhưng đã có lần nào anh dẫn thằng em về cho biết nhà đâu. Đến cậu con trai nghe nói đẹp như tượng của ông anh, thằng em vẫn chưa hề biết mặt.

- Hoàn cảnh tôi có cái khác.Nhưng nhất định tới đây tôi sẽ mời cậu về nhà tôi nhậu một đêm. Đưa cả cô bạn của cậu về. Chắc chắn cô ấy sẽ rất thích văn cảnh ở đó.

- Em cũng thích như thế. Ngại nhất là cái đám con gái thời nay yêu người thì ít, yêu tiền thì nhiều, chưa chi đã lấy nhà cửa, cha mẹ ra làm phương tiện ràng buộc. Lan Thanh thì không. Em quý là quý ở cái đó. Nhưng chưa chắc cô ấy đã chịu đi.

- Lan Thanh... Cái tên nghe hay nhỉ? .. Mà hình như mình cũng đã nghe được ở đâu?

http://tieulun.hopto.org

- Ôi! - Tũm cười phá - Ông anh già thật rồi ông anh ơi! Nội chỉ trong một cái Tổng công ty của anh, thử hỏi đã có bao nhiêu cô có tên Thanh nào? Có dễ đến hàng tá, huống chi là cả Sài Gòn.

- Thôi, giờ quyết định thế này: Lên đường đi câu ! Đành nghe theo *cái triết lý biết làm phải biết chơi* của thằng em vậy. Sau đó chiều về, cậu cầm tài khoản của tôi ra ngân hàng Ngoại Thương rút tiền. Rút bao nhiêu thì rút. Tuỳ!

- Vi - va ông anh! Sau vụ này thằng em cũng thử nghe theo *cái triết lý mọi sự làm ăn lấy bền làm gốc* của ông anh cái coi. Người ta gọi đó là khả năng tự hoàn thiện nhân cách hay khả năng của con trùng biến thể đều trúng cả, phải không anh trai? Huề nhé!

Cả hai đều cười. Một cái cười hằn rõ mối liên minh ma quỷ. Nhưng rõ ràng trong cái cười có phần cố tạo đó, một vết rạn nứt khá sâu đã bắt đầu hình thành...

Tũm nhảy chân sáo xuống trước. Năm Thành soạn đồ, thay bộ đồ thể thao định xuống sau thì Chu Thiên bước vào, nét mặt khá căng:

- Anh Năm...

- Tôi sắp ra sông.

- Chuyện về ba bộ hài cốt có vẻ không xong rồi.

Năm Thành chựng lại, nét mặt đổi khác:

- Sao? Đã có người phát hiện ra à? Các cậu làm ăn cái kiểu gì vậy, gọi mấy thằng ngu đó lên đây.

- Thưa, chưa phát hiện nhưng người của em nắm chắc lão nhà báo Bảy Ngạnh sắp tới sẽ lên trung phần điều tra vụ này. Hình như ở trên đó có ai báo.

- Bảy Ngạnh! Vẫn là Bảy Ngạnh! Hắn vẫn chưa thấy tởn sao?

Năm Thành lắng đi một chút rồi nhìn lên, nước da xanh tái lại:

- Chắc cậu đã biết cậu cần phải làm gì?

- Dạ!

- Vẫn phải nhớ một nguyên tắc: Cấm không được gây án mạng! Làm sao cho hắn hiểu chính ta làm việc đó nhưng vẫn phải cắm mặt câm mồm.

http://tieulun.hopto.org

- Rõ, thưa anh Hai!

- Còn nữa.

- Sao ạ?

- Dẹp hẳn cái vụ con nhỏ Lan Thanh đi! Chuyện mèo mả gà đồng vớ vẩn có khi hỏng việc lớn. Vậy đó, đôi khi mình quên thằng con trời đó là ai.

- Rõ!

Chu Thiên mỉm cười vẻ rất thấu hiểu ý chủ nhân.

http://tieulun.hopto.org

14

Tối nay Thu Mây quyết định đưa cô bạn mới Lan Thanh của mình đến cái Khách sạn sang trọng hầu như chỉ giành riêng cho người ngoại quốc mà cách đây mấy tháng chính hắn đã đưa cô vào.

Đến nhưng không vào. Họ tìm một quán Cafe kín đáo trên tầng nhà đối diện ngồi xuống nhìn sang. Khách sạn giờ này còn vắng khách. Một dãy xích lô có lọng vàng kiểu du lịch đậu kín trước cổng với những phu xe ăn vận khá chải chuốt đang nằm ngồi ngả ngớn, ngáp vặt, nhổ râu, đốt thuốc, ngủ gật hay tán chuyện bô bô mà ngồi ở bên này vẫn nghe tiếng họ vọng sang. Gần hơn là dăm ba chiếcTaxi cũng đang nằm im chờ khách.

Một vài tiếng nói khê khê nhừa nhựa của cánh xích lô lọt đến tai họ:

- Từ chiều tới giờ chả được cuốc mẹ nào - Một người phàn nàn - Đêm nay về chưa biết ăn nói với con mụ vợ lắm mồm ở nhà sao đây, không khéo nó lại tưởng mình đem đi đánh bạc, chơi đĩ hết trọi!

- Dân Tây thì thích dạo bộ, dân nội địa lại chỉ khoái ngồi Taxi để học đòi mấy cha trọc phú, kiểu này có khi bỏ nghề kiếm cái xe Honda ôm làm thằng ma cô dắt gái cho khách có khi còn dễ sống hơn - Người khác nói.

- Nghĩ cuộc đời nhiều lúc chán nhỉ? Cùng là kiếp người mà thằng thì quá sướng, thằng thì quá khổ. Thử để ý mấy tay có máu mặt hay đại gia thường vào khách sạn này hàng tối coi, đúng là nhất dạ đế vương, sơn hào hải vị, đùi non ngực non, một cuộc ăn chơi đãi đằng nhau vài giờ đồng hồ bằng cánh ta kiếm cả đời - Người khác nữa lên tiếng.

- Cả đời là thế nào? - Người phát giọng đầu tiên phản bác - Cả mấy đời ấy chớ. Cứ như cái tay hay đi Zeep lùn kia kìa, còn trẻ thế mà ngón chơi dễ ai bằng. Hầu như mỗi tuần là mỗi nhân tình dắt vào đây, da trắng, da vàng, da nâu có đủ, cô nào cũng dòm như hoa hậu, á hậu cả. Chơi sang đến nỗi, mấy thằng tư bản qua đây có dịp chứng kiến cũng phải lắc đầu lè lưỡi.

- Lè lưỡi là cái chắc. Vì dân tư bản chơi tiền nhà còn các vị ấy lại xài tiền chùa, xài đến đâu, dân trả, nhà nước trả đến đấy, lo gì.

- Nghe nói thằng cha đó thuê bao riêng một phòng xịn nhất ở đây ? Tìm thú vui cuộc đời ở đó, mà bàn bạc làm ăn cũng ở đó.

http://tieulun.hopto.org

- Bàn bạc làm ăn gì? Bàn chuyện ăn cướp tiền của thiên hạ, của nhà nước thì có. Mẹ kiếp! Cứ đà này rồi không hiểu mọi sự sẽ đi đến đâu khi kẻ ăn không hết người lần không ra.

- Thôi đi các cha!- Một giọng nói khác càu nhàu - Các cha cứ ngồi đó mà lo bò trắng răng. Người ta làm ra tiền thì người ta cũng phải biết tiêu đồng tiền chớ. Mà chắc cũng chỉ vài vị thôi, vị nào cũng thế cả thì xã hội này tan nát hết trọi trơn rồi còn gì. Thôi ngủ đi! Không có khách thì ngủ đi cho khoẻ, bới móc vào cuộc đời làm gì cho nhức đầu....

- Mà bữa nay đầu tuần sao chưa thấy xe hắn đến nhỉ?

- Khôn chán! Hắn có chỗ cất xe riêng gần đây dại gì đậu ở đây cho chường mặt ra....

Những tiếng nói vô tình đủ giọng, đủ tông ấy như những sô nước lạnh hắt mạnh vào mặt Lan Thanh. Zeep lùn... Còn trẻ...Mỗi tuần là một nhân tình...Có đúng là Tũm không? Cô tự nhiên cúi gằm mặt xuống như chính mình nằm trong số đó. Cử chỉ ấy không tránh được ánh mắt nhìn sang thoáng một chút ái ngại của Mây. Cô khẽ nắm lấy tay bạn như một động tác trấn an. Lan Thanh ngẩng lên, mặt bì ra:

- Thôi, về đi chị! ...Vậy là cũng quá đủ rồi.

- Từ từ đã! - Thu Mây giữ lại - Giờ này là giờ hắn cũng sắp ra, ít nhất là cũng để em hiểu chính xác thêm về một con người, vả lại giữa em và hắn đã kịp có gì đâu, cho nên cứ coi như đây là một buổi đi thị sát thực tế có lợi cho nghề nghiệp luật sư của em sau này.

Nghe lời, Lan Thanh miễn cưỡng ngồi lại. Ly sinh tố cô cầm lên đưa vào miệng sao đắng chát mùi ký ninh... Lát sau, trước con mắt mở to của cô, dưới quầng sáng đèn võng vãnh, Tũm từ trong tiền sảnh bước ra thật. Hắn vẫn thế, trẻ trung, ngạo mạn, bất cần, bất cần ngay trước cả cái vẻ nũng nịu của cô gái váy trắng, da trắng, mắt một mí đang ngả đầu vào vai hắn bước bên cạnh. Ra đến cửa, hắn búng ngón tay. Một chiếc Taxi vẻ như chờ sẵn, vội trờ tới. Hắn nói một câu gì đó, cô kia nói lại một câu gì đó thau tháu như không phải bằng tiếng Việt rồi bước lên xe, sau khi đã đặt hai ngón tay trắng muốt lên môi hôn gió một cái rất chi là tình tứ. Không đáp lại, Tũm quay người đi bộ vào một căn hẻm nhỏ khuất lấp và một lát sau, chiếc Zeep của hắn ló đầu ra, ngoặt trái rồi biến mất vào dòng xe dòng người trôi chảy trên đường.

Trong quán, tiếng Thu Mây thì thào bên tai Thanh:

http://tieulun.hopto.org

- Chắc một con bé Nhật bổn, Hồng Kông hay Singapore, một đối tác làm ăn gì đó.Hắn có thói quen ký kết các hợp đồng ngay trên bụng đàn bà và các con đàn bà cũng thích như thế.

- Sao hắn không cho ngồi cùng xe mà lại đi Taxi nhỉ? - Lan Thanh cũng bất giác tò mò.

- Không bao giờ. Kể cả chị. Đó là lệ kiêng kỵ của hắn, sợ đàn bà con gái ngồi lên, âm khí sẽ làm hư mọi chuyện. Có lẽ chỉ có em là dạng đặc biệt.

- Sao? - Lan Thanh đột ngột sẵng giọng - Bây giơ đã về được chưa, bà chị?

- Về!

Hai người đứng dậy, mỗi người ngồi lên chiếc xe của mình nổ máy đi cùng chiều và kể từ lúc đó, không ai nói với ai câu gì nữa, như thể cả hai đều đang đuổi theo những tình cảm riêng tư. Gió đêm đánh hai mái tóc con gái dạt bay trên đường phố vắng...

o

Cũng tối nay tại một khách sạn khác nằm ở rìa thành phố.

Như một thể đối lập, khách sạn này nhìn bề ngoài bình dị và yên tĩnh hơn. Khách ra vào ở đây phần lớn là những người ăn vận đứng đắn kiểu thương gia. Họ ra và vào cắm cúi bận rộn chứ tuyệt không có cảnh trai gái ôm eo nhau đú đởn coi trời bằng vung như cái khách sạn nằm trong hẻm kín kia.

Trong một căn phòng nhỏ bày biện sơ sài nhưng ngăn nắp ở tầng hai, Mai Phượng đang ngồi tư lự trước cánh rèm cửa sổ phóng tầm mắt nhìn xuống mặt đường, nhìn lên các mái chóp lô xô. Một cô tiếp viên gõ cửa bước vào, lễ phép hỏi:

- Thưa bà, bữa sáng bà dùng gì ạ?

- ở đây có những món gì, cô em?

- Dạ, đủ cả. Có phở, hủ tíu, bún bò giò heo, xăng uych, Hambơgơ, bánh cuốn chả, bánh mỳ ốp la, Cà ri, sủi cảo, mỳ vằn thắn, bíp tết...

- Có bún riêu không? - Chị ngắt lời.

Cô gái thoắt lúng túng:

- Riêu ý ạ?...Không có nhưng em có thể gọi cho bà.

http://tieulun.hopto.org

- Thôi khỏi. Để lát nữa tôi có việc ra phố ăn luôn cũng được. ở bên kia chỉ thèm mỗi món này. Cám ơn em!

- Dạ, cần gì bà cứ gọi. Thấy bà mấy bữa nay ít ra ngoài, em nghĩ bà bịnh.

- Bịnh sao được em. Về mới có mấy bữa mà chị bỗng thấy mình như trẻ lại. Không ở đâu bằng được ở quê cả.

- Dạ...

Cô gái định đi nhưng rồi như vừa chợt nhớ ra điều gì lại quay lại:

- à, thưa bà, chiều qua lúc bà ra phố, có một ông đến tìm bà và nói sáng nay sẽ quay lại.

- Ông ta người thế nào? Có phải cái người đầu đinh hôm rồi đưa tôi đến đây?

- Dạ, không! Ông này to cao, sang trọng lắm, bắt đầu em cứ tưởng là người nước ngoài nhưng nghe giọng nói lại không phải.

- Ông ta có để lại danh thiếp không?

- Không ạ.

- Thôi được, cám ơn em.

Cô gái đi xuống. Mai Phượng tư lự một chút rồi đi ra nhấc máy, bấm số, gọi:

- A lô, anh Hai Tính đó à?... Em, Phượng đây. Sáng nay sao anh?...Vẫn tiếp tục à? Tốt quá! Dạ, nói đùa, nếu không tìm ra anh ấy thì quả thật là kỳ cục... Rồi, em chờ.

Chị đặt máy. Vừa lúc tiếng chuông điện thoại lại réo. Chị nhấc lên. Từ đầu giây bên kia nói cái gì đó, chỉ nghe tiếng chị trả lời:

- Thế à? Ông khách ấy đến rồi à?... Em nói chị có việc sắp phải đi... Hả? Ông ta vẫn muốn gặp dù chỉ một lát à?...Thôi được, nói ổng chờ đó, chị sẽ xuống.

Mai Phượng bỏ máy, chau mày lẩm bẩm:

- Ai mà chì vậy kà?

Chị sửa qua mái tóc, cầm chiếc ví khoác vào vai, đóng cửa phòng đi xuống.

Xuống đến tiền sảnh, chị còn đang nhìn quanh chưa biết ai gặp mình thì một người vận đồ trắng từ bộ sa lông phía trong cùng đứng dậy, tiến đến. Rất lịch sự, hắn

http://tieulun.hopto.org

khẽ cúi đầu chào. Chị cũng bối rối chào lại mà rõ ràng chưa nhận ra đó là ai. Hắn nói:

- Thưa bà, xin mạn phép tự giới thiệu tôi là một nhà doanh nghiệp ở Thành Phố này, và cũng xin lỗi chị đã đến quấy quả mà không báo trước.

Hai người ngồi xuống. Chị vẫn mở to mắt nhìn hắn:

- Dạ, hình như chiều qua ông có đến?

- Nhưng chị đi vắng. ở xa về chắc chị thấy mọi cái đều thay đổi?

- Vâng, thay đổi ngoài sức hình dung. Nhưng xin lỗi, tôi vẫn chưa...

- Vâng, biết chị đang bận, tôi xin thưa chuyện luôn. Có hai lý do. Lý do thứ nhất là tôi tò mò muốn biết một phụ nữ Việt Nam giỏi giang trong làm ăn thế nào mà mấy cậu bạn tôi ở bên Mỹ mỗi khi về cứ nức nở tỏ ý thán phục...

- Ông nói quá. Tôi cũng chỉ là người làm ăn bình thường.

- Vâng, cứ cho là như vậy - Hắn mỉm cười ý nhị - Người phụ nữ đẹp, có tài càng khiêm tốn càng đẹp.

- Nhưng sao ông biết tôi về, lại biết tôi ở đây mà tìm đến?

- Buôn có bạn bán có phường, mọi thông tin đều được truyền đến tai nhau, chắc chị hiểu hơn tôi điều này. Một anh bạn ở bên kia có biết chị và biết cả tôi đã báo cho tôi về chị.

- Dễ sợ thật! Hoá ra ông đang theo sát tôi?

- Dạ, hiểu như thế cũng được. Lý do thứ hai là lâu nay tôi rất muốn mở một sân Goll mang tiêu chuẩn quốc tế nhưng hiềm vì chưa kiếm được vị trí nào ưng ý hết nên đành gác lại. Thật vô lý khi các nhà kinh doanh nước ngoài lúc này đang kéo vào làm ăn ồ ạt mà ta chưa có chỗ để cho họ giải trí, quá uổng...

- Nhưng điều đó có quan hệ gì đến tôi, thưa ông? - Chị khẽ liếc nhìn đồng hồ.

- Rất quan hệ. Mảnh đất trồng chuối hơn ba mươi hec ta của chị đã hoàn toàn đáp ứng được tiêu chuẩn ấy.

- Của tôi?

- Vâng, của chị. Mặc dầu tôi biết chị đã chuyển nhượng cho người khác nhưng

http://tieulun.hopto.org

thực chất tôi được biết nó vẫn mang tên chị.

- ý của ông là...

- Nếu có thể được, tôi mời chị chung vốn làm ăn. Tất nhiên là còn phải mở rộng ra các khu đất xung quanh nữa nhưng chỗ của chị sẽ là tiêu điểm.

Một chút thích thú và tò mò hiện lên mặt, chị hỏi:

- Vốn của tôi sẽ là bao nhiêu?

- Đơn giản. Giống như mọi liên doanh khác đang trở thành thông lệ lúc này, chị chỉ cần bỏ đất là coi như đã góp ba chục phần trăm.

- Và ông chịu tất cả phần còn lại?

- Dĩ nhiên. Tôi đảm bảo với tình hình này chỉ hai năm là hoàn vốn và sau đó chỉ còn việc ngồi hưởng lãi. Lãi lớn. Chị thấy sao?

Mai Phượng im lặng một chút rồi nhìn thẳng vào mắt Năm Thành:

- Việc này mới mẻ quá chưa nằm trong suy nghĩ của tôi, có lẽ để cho tôi suy nghĩ một vài ngày đã rồi sẽ trả lời ông sau.

- Vâng, chị cứ suy nghĩ. Nhưng cũng không nên chậm trễ quá. Nếu ta đã nghĩ được thì người khác cũng nghĩ được, khi đó sẽ đánh mất thế độc quyền - Hắn đứng dậy đưa cho chị một tấm danh thiếp - Giờ xin phép chị. Có gì chị cứ gọi thẳng cho tôi. Hy vọng chúng ta sẽ có những dự án hợp tác hữu hiệu.

Nói rồi hắn khẽ cúi đầu chào, đi ra. Chị thoáng nhìn theo...Đúng lúc ấy thì Hai Tính bước vào, vẫn ăn vận rất xoàng xĩnh. Hai người đàn ông đi ngược chiều nhau nhưng không biết nhau là ai.

Hai Tính tiến đến chỗ Phượng, hỏi:

- Cô vừa có khách à?

- Khách. Một tay có vẻ giàu có muốn đến hợp tác cùng xây dựng sân Goll ở khu đồi chuối.

- Chị đồng ý?

- Chưa, còn chờ hỏi ý kiến anh vì thực chất miếng đất này đã là của anh Sáu Nguyện. Biết đâu ảnh không thích chuyện đó.

http://tieulun.hopto.org

- Ông ta có nói ông ta là ai không?

- Danh thiếp đây.

Chị đưa cho Hai Tính tấm danh thiếp cầm trên tay chưa kịp đọc. Hai Tính chau mày nhìn xuống rồi đột ngột nhìn lên trợn mắt:

- Cô có biết nó là ai không?

- Là ai?

- Chính là thằng Năm Thành, Phạm Hoàng Thành, tổng giám đốc Thành Long, kẻ đã hãm hại, đã ám theo thằng Sáu Nguyện bao năm nay đó.

Chị cũng tròn mắt lên... Hai Tính nói tiếp:

- Cô có biết tại sao nó muốn mảnh đất này không?

- Bành trướng thế lực và lợi nhuận.

- Cái đó chỉ một phần. Đầu óc nó còn thâm độc hơn nhiều. Nó biết thừa miếng đất này mang tên thằng Sáu nên nó phải nhanh chóng xúc tiến việc sân Goll để mai này, nếu thằng Sáu có trở về được thì cũng trắng tay. Nó quyết diệt thằng Sáu và bạn bè của thằng Sáu đến thước đất cuối cùng.

- Trời!...

Chị thả rơi người xuống, bã bời. Hai Tính gầm khẽ một tiếng trong cổ:

- Tiếc là tôi đến hơi muộn. Sớm hơn, nếu biết tôi đã đánh vỡ mồm nó ra rồi.

- Vậy thì không liên doanh nữa là xong chớ gì, anh Hai.

Hai Tính nhìn thẳng vào mắt chị:

- Không đơn giản như vậy. Bằng việc làm này nó đã buộc tôi và cô, buộc chúng ta những bạn bè của thằng Sáu phải nhập cuộc.

Mai Phượng cũng nhìn thẳng vào mắt ông:

- Tôi sẵn sàng.

http://tieulun.hopto.org

15

Có một sự thật xảy ra nhỡn tiền: thời kinh tế mở không chỉ ở những thành phố lớn, những vùng trọng điểm kinh tế khung cảnh mới mở ra mà ngay cả những nơi nẻo khuất, xa xôi như cái thị trấn miền Trung này mọi sự cũng đã có chiều quá đỗi đổi khác. Đường đẹp hơn, nhà to hơn và con người đi lại làm ăn cũng thơ thới, đông đúc hơn.

Chiếc xe máy tróc gỉ không hiểu của thời đại nào của Bảy Ngạnh đang xành xạch lao về phía trước. Và nó đã xành xạch suốt hai hôm nay, gần năm trăm cây số chứ bỡn à mà chưa một lần chết máy. Mẹ nó, ông chửi thầm, đồ tư bản nát như tương thês này mà vẫn còn tốt ghớm. Xa xa trước mắt ông hiện ra một khu dân cư, nhà cửa khá sầm uất. Đường mỗi lúc mỗi chật chội. Tay lái ông đã yếu nhiều so với những năm tháng trước kia nên đôi lúc cứ phải loạng choạng tránh hết bên này sang bên nọ như cái người mới tập đi.

Một chiếc xe máy đi sau vượt lên, vướng phải cái loạng choạng của ông chút nữa lăn kềnh. Gã thanh niên để ria trên xe dừng phắt lại, quay đầu quát lớn:

- Lão già đi kiểu gì vậy? Muốn chết hả?

Bảy Ngạnh cười méo xẹo nhưng cũng gân cổ quặc lại:

- Thế cậu tưởng tôi muốn sống lắm sao?

Bị câu trả lời quá bất ngờ, gã này phun đánh phèo một bãi nước miếng xuống đất, ném lại một tiếng:

- Lão già điên!

Rồi đi luôn. Bảy Ngạnh cũng lắc đầu đi tiếp, tuy vậy cũng có phần đỡ loạng choạng hơn. Thậm chí đến đoạn dễ đi một chút, ông còn tru miệng huýt gió một điệu hành khúc yêu đời đàng hoàng. Tiếng huýt gió của ông véo von đến nỗi đã khiến một bà bán hoa quả ngồi bên đường phải đánh mắt nhìn theo, hạ một câu cũng đầy chất chiêm tinh:

- Lão này chắc mới bỏ được vợ.

Xe bắt đầu đi vào thị trấn. Trời tối dần. Một vài ngọn đèn đường đỏ cạch đã bật lên...Con xe trụi thủi lủi như con gà đã làm lông không có gương chiếu hậu nên lúc đó ông đâu có biết rằng đi phía sau ông một đoạn, bám khá sát là một chiếc xe máy

http://tieulun.hopto.org

khác loại phân khối lớn đắt tiền và trên xe không ai khác lại chính là gã mảnh khảnh, có cái nhìn lạnh lùng một trong hai tên đàn em của Chu Thiên. Rất kiên trì, hết sức từ tốn, không nhanh quá, cũng không chậm quá, thậm chí đi đằng sau nghe được những tiếng cãi vã của ông, cách huýt gió phỏn chí của ông, hắn còn nhếch mép cười.

Có lúc hắn bất thần rồ ga phóng vút lên tiến sát ông, tưởng như sẽ tông mạnh vào sau xe ông một cái rồi vù luôn... Nhưng không, đó chỉ là một cách đánh động, cố tình nắn gân để cho ông biết ông đang ở trong hòan cảnh nào.

Lúc khác, cũng sát như thế nhưng sóng ngang hàng, hắn thọc tay vào trong lần áo như sắp sửa rút ra một cây dao găm hay một cây súng gì đó để nhắm vào người ông... Nhưng cũng không phải. Hắn chỉ lôi ra một chiếc bật lửa vừa đi vừa châm thuốc hút vẻ như nếu không làm vậy thì với tốc độ quá ì ạch này hắn sẽ đông máu mà chết mất.

Trời thị trấn tối nhanh. Vẻ mệt và đói, ông dừng xe trước cửa một quán cơm bụi, chui vào. Hắn cũng chui vào, ngồi xuống ở dãy bàn phía bên kia. Nhà hàng mang đến đặt trước mặt ông một đĩa cơm mỏng dẹt có mấy lát sườn, cọng rau, trái ớt phủ lên trên, thêm một xị rượu, một đĩa đậu phộng rang. Ông nhâm nhi từng hạt một vẻ rất chi là khoan khóai. Góc này gã mảnh khảnh lại chỉ gọi bia mà không kêu một món ăn nào cả. Vừa uống hắn vừa nhìn sang ông mơ màng. Cái kiểu nhìn của một con sói đã nắm được con mồi nhưng còn vờn chán đã rồi mới xé thịt.

Ông vẫn hoàn toàn vô tư ăn uống ngon lành như thể con người này rất thích hợp với cuộc sống lang thang, bụi bờ, tan hoà vào thiên nhiên, vào cuộc sống cần lao. Có lúc nhìn lên đụng ánh mắt gã kia đang nhìn lại, hồn nhiên, ông còn nháy mắt cười. Gã này không biết phản ứng sao, cũng nháy mắt cười lại rồi liền đó lạnh mặt ngay.

Rượu thì cạn, cơm thì chưa vơi hết phân nửa, ông cắm que tăm lên miệng, đứng dậy trả tiền rồi khệnh khạng đi ra như đã vừa giải quyết xong một mâm lớn những sơn hào hải vị. Gã cũng đứng dậy.

Ngoài vỉa hè, ông đang hỏi một điều gì đó với người đàn ông đạp xích lô đậu dưới lòng đường. Người này uể oải chỉ một điểm gì đó ở phía trước rồi lại ghếch chân lên càng xe, thiu thiu ngủ.

Ông gật đầu tỏ ý cám ơn rồi dắt xe xuống, ngồi lên, nổ máy đi về phía hướng vừa được chỉ. Đằng sau gã cũng kín đáo bám theo...

Cái hướng vừa chỉ đó là một căn nhà hai tầng, mái tôn, nhỏ hẹp như cái lô cốt,

http://tieulun.hopto.org

bên ngoài là một tấm biển có sáng đèn nổi bật hai chữ Nhà trọ. Ông dắt xe vào, hỏi cái gì đó với một cô không còn trẻ nhưng mỡ màng, có đôi mắt rất ướt đứng sau quầy. Ngồi phía sau cô là một người đàn ông râu quai nón, may ô hở nách để lộ những bắp thịt bò tót vồng cuộn. Cô này gật đầu rồi đưa cho ông một chiếc chìa khoá han gỉ. Ông chỉ chiếc xe như muốn hỏi sẽ để nó ở đâu? Cô này xua tay ra ý cứ để đó, sẽ có người mang đi cất. Gật đầu một cái, ông khệnh khạng bước lên cầu thang...

Bóng ông khuất rồi, gã mảnh khảnh cũng dắt xe vào. Hắn cũng lặp lại những câu hỏi, những động tác như vậy và gã quai nón vẫn ngồi lì xì phía sau cô chủ mỡ màng như thế rồi cũng để xe lại, cầm chìa khoá phòng bước đi, chỉ khác hắn không lên gác mà lại bước trở ra, nói nhỏ một câu gì với gã râu quai nón, gã này nhớn mắt nhìn hắn một chút rồi đứng dậy lầm lì theo hắn bước vào một gian phòng gần đó, đóng cửa lại...Lát sau gã trở ra, mặt tươi hơn, nháy mắt vẻ ranh mãnh với cô gái mỡ màng một cái, túi quần bò đằng sau cộm lên một cái gì đó như là tiền.

Đêm khuya khoắt. Cánh cửa nhà trọ đã đóng kín. Trùm lên tất cả là một không khí tĩnh mịch đến ngột ngạt. Chỉ chốc chốc vang lên ở bên ngoài một tiếng xe máy ặc ặc vút qua như người bị xiết cổ hoặc một tiếng rao đêm não nuột, côi cút lọt vào. Trong các phòng, khách trọ đã có vẻ ngủ say.

Riêng ông không ngủ được. Phần vì tuổi tác, phần vì muỗi rệp và phần vì công việc mông lung trước mắt chưa hiểu ngày mai nó sẽ ra thế nào, liệu có ăn nhằm gì không hay lại công cốc về không...Đang như thế thì có tiếng gõ cửa. Ông giật nảy người. Ai? Ai thế nhỉ? Ai mà gõ cửa giờ này nhỉ? Trong óc ông chợt hiện lên hình ảnh cái thằng cha cứ lẽo đẽo đi theo mình suốt cả chặng đường từ thành phố lên đến đây. Hay là...Ông bật dậy, hỏi to:

- Ai?

Một tiếng nói con gái nhả nhớt vọng vào:

- Em! Em đây!

- Nhưng là ai?

- Em là chủ nhà trọ đây mà. Ghớm thôi, ông bác làm gì mà hỏi to thế. Ông bác cho em mượn cái giấy chứng minh kẻo nửa đêm công an họ hỏi lại phải đánh thức ông bác dậy.

Thì ra là thế. Ông thở ra, đi lại mở cửa. Cô chủ mỡ màng hồi tối hiện ra càng mỡ màng với chiếc váy ngủ mỏng tang nằm dưới chiếc áo lót cũng mỏng không kém.

http://tieulun.hopto.org

Ông đưa giấy rồi định khép cửa lại, cô chủ vội chặn lại, lọt hẳn người vào trong, tòan thân tóat ra cái mùi đàn bà đến là ngầy ngậy.

- ấy chết! Từ tối đến giờ ông bác vẫn chỉ... nằm một mình thôi à?

- Đến một mình thì nằm một mình chứ chả lại hai à? - Ông trả lời càu cạu.

- Thế...thế ông bác có muốn nằm... hai không?

- Xin lỗi, tôi không dám. Tôi già rồi.

- Già gì. Ông bác cứ nói thế chứ già mới nhiều kinh nghiệm, già gân già chão còn hơn trẻ sổi trẻ thì, chán chết. Em bảo này...

- Cô cứ nói to lên!

- Chuyện này không thể nói to được.

Cô ta đi lại, ghé miệng vào sát mặt ông. Tưởng cô ta nói cái gì, ông nín thở nghe nhưng chả nghe thấy gì cả ngoài một cái hôn ẩm ướt táp vào giữa má. Tá hỏa tam tinh chưa hiểu ra sao thì cái thân thể ngồn ngộn kia đã áp cứng vào da thịt ông, đè ông ngã ngửa ra giường. Lại một cú táp khác nhưng lần này là táp vào giữa môi. Ông thóang rùng mình trong một cảm giác là lạ mà lâu lắm rồi ông chưa có lại đã khiến ông không còn sức chống đỡ. Tức khắc cái quần đùi dài tới đầu gối của ông bị kéo xuống đến xoạt một cái và sau đó là một cú cựa mình rất khéo đẩy ông đang từ vị trí nằm dưới chuyển lên nằm trên. Mềm quá, nóng quá, thơm quá và...ấy quá! Toàn thân ông nóng phực lên. Thôi thì của trời đem lại chứ mình có bậy bạ đi tìm đâu, và âu đó cũng là đặc điểm cuộc sống thời cởi mở, đã vậy cứ thử cái coi. Mới vừa nghĩ thế và cũng chưa kịp làm gì hết thì cánh cửa sau lưng ông đã bật tung và gã to con râu quai nón xộc vào, trợn mắt, chạng chân như quỷ hiện hình. Gã chỉ thẳng vào mặt ông, rít lên như rắn:

- Đ. má thằng già! Bắt quả tang thằng già quyến rũ vợ tao heng! Chết mày này!

Thôi, chết con rồi má ơi! Ông mới nghĩ được đến thế thì tòan thân đã bị tung lên, bật xuống bởi những cú đá, cú đấm, cú đạp tới tấp. Có cả cái gì rất cứng nện vào giữa đỉnh đầu. Ông ngất đi...

...Khi ông tỉnh dậy thì đã thấy mình nằm tơ hơ giữa những giây truyền, chai lọ sặc mùi bệnh viện rồi. Ngồi bên cạnh ông là một trung tá công an mà phải chấp chới mắt mãi ông mới nhận ra đó là cậu bạn quen mà ông đang trên đường tới gặp để hỏi về cái vụ hài cốt kia.

http://tieulun.hopto.org

Người bạn vong niên này cho biết, khi người ta tìm được ông bên vệ đường cùng với chiếc xe gãy nát thì ông chỉ còn thở thoi thóp, tòan thân bầm dập, xương sọ bị rạn, hai xương sườn bị gãy, gan và phổi đều có vấn đề, may mà cấp cứu ngay được chứ không thì...Thế còn cái đôi vợ chồng khốn nạn và màn kịch đểu giả kia? Ông định ngóc đầu lên hỏi nhưng chợt sựng lại. Nói ra chỉ thêm xấu mặt chứ hay ho gì. Mà xét đến nhẽ cũng tại ông cả cơ. Nếu lúc đó ông thật kiên quyết, ông đừng bị mê mụ đi vì cái mùi da thịt nôn nao kia thì đâu đến nỗi. Đúng là già rồi mà vẫn chưa hết tật. Đáng đời nhà mày, con ạ! Chỉ tội con nhỏ Út ở nhà lại đỏ mắt trông đây...

- Chú Bảy! - Người bạn vong niên đeo hàm trung tá hỏi - Sự thật việc ấy là thế nào?

- à, một tai nạn giao thông.

Ông trả lời và nhắm mắt lại. Đau quá! Đau đến xương tủy...

http://tieulun.hopto.org

16

Một bãi biển nghèo.

Những bãi biển miền Trung bao giờ cũng gợi lên trong tâm tưởng khách vãng lai một vùng biển nghèo, nắng cháy. Con người và nhà cửa ở đây cũng một màu nắng cháy. Chỉ có thân hình các cô gái là căng tròn, phổng phao như cố tình thách thức lại hoàn cảnh và thiên nhiên nghiệt ngã để khẳng định sức sống và trữ lượng đa tình của mình.

Ráng chiều đang nhuộm tím biển khơi. Trên một cái nhà bè xập xệ nằm rách rưới và dập dềnh trên sóng có hai người đàn ông ngồi đối diện nhau trước một chai đế và ít khô mực. Một người ở trần, vận quần xà lỏn, nước da nhẽo nhợt, cóc cáy, tóc tai bù xoà, mặt mũi đỏ vang. Đó là Ba Bưởng, vị giám đốc Nông Lâm học ở Nga về đã hạ cánh tức tưởi vì cái tội tiếp tay với lâm tặc làm biến đi hàng trăm héc ta gỗ rừng có đứa con nghiện đang đi cai. Và Tám Quyền, sơ mi trắng, quần xanh, gấu quần cũng xắn lên tới bọng chân.

Hình như họ đã làm đến chai thứ hai vì cả hai lúc này trông đã ra cái dáng ngả nghiêng, nhút nhựa lắm. Xung quanh họ là những cảnh kéo lưới, đánh cất vó tôm tần tảo, nắng nôi, nhọc nhằn với những tấm lưng con gái dướn lên, oằn xuống, trắng xoá vệt mồ hôi muối. Những tiếng dô hầy của kiếp thuyền chài vọng vào nghe ừng ực, nặng nề như chính kiếp sống ngư dân của họ.

Tám Quyền uống cạn ly rượu, khà một tiếng rõ to, đặt xuống, mắt vẫn rất tỉnh nhìn chiếu vào người đối diện:

- Lâu quá, phải kể từ ngày giải phóng đến giờ, tôi mới có bữa rượu uống mềm môi thế này. Đế miền Trung, gió miền Trung, người miền Trung, quá đã!

- Đã cái con mẹ gì! - Ba Bưởng lè nhè - Sống khổ như con chó mà đã cái gì không biết nữa! Chẳng qua mấy ông uống rượu ngoại, sờ đùi non, ở điều hoà mãi quá quen thành chán nên mới khoái cái cảnh cơ hàn này. Tôi đổi cho ông đấy, ông phó chánh cẩm.

- Rồi đời con người ta rốt cuộc cũng sẽ trở về với thiên nhiên như thế này tuốt, ai ngồi hoài trên trốc thiên hạ được.

- Vậy mà vẫn có ối đứa ngồi đó. Càng làm bậy lại càng ngồi. Chỉ có cái thằng ngu như tôi mới không biết được điều đó. Biết được, mình đã bị đá văng ra ngoài

http://tieulun.hopto.org

chuồng heo hồi nào rồi. Thôi, uống! Nói mãi ba cái chuyện ấy, tức thấy mẹ, uống mất ngon.

- Ông trước, tôi sau, gì rồi cũng giống nhau tuốt. Chót làm cái thằng lính trận đã quen nói thẳng, nói huỵch toẹt mọi điều rồi. Nào, uống... Chà! Quá đã!

- Út Thêm lúc này ra sao? - Có lẽ men rượu đã làm sống lại mọi ký ức mù mờ, Ba Bưởng đột ngột hỏi - Nghe nói đã làm đến bà thượng tá rồi phải không? Dữ hung!

- Hồi học ở bên đó, hình như hai người có.. dính nhau chút đỉnh hả ông Ba Bưởng? - Một cái nhìn rất sắc lại dọi thẳng vào đôi mắt đỏ ké của Ba bưởng.

- Dính mẹ gì đâu. Dính được đã tốt. Nói cho trúng là tôi muốn dính nhưng con nhỏ đâu có chịu dính. Đ. Mẹ! Hồi ở bên đó, con nhỏ có giá lắm nghen! Không chỉ cánh Việt Nam mà ngay cả cánh Liên Xô, cánh Cu Ba, cánh Nicaragoa, Trung Quốc ... cũng mê nó. Vậy mà nó vẫn bỏ qua cái rẹt, không thèm nhìn ai quá nửa mắt.

- Ông chắc hận lắm?

- Hận. Thù nữa là khác.Thù cái chuyện nó không thương mình, khinh mình chỉ là một nhưng thù vì một lần nó dám mang chuyện mình nát rượu rồi hay ăn nói bậy bạ ra trước hội đồng lưu học sinh mới uất!

- Ông mà ăn nói bậy bạ cái gì? Chắc là lại chuyện gái trai, đực cái ? - Tám Quyền gạn.

- Vậy đã phước. Nó bảo tôi thích tuyên truyền cho đa nguyên đa đảng, thích nói đến chuyện xã hội chủ nghĩa chỉ là bánh vẽ, trước sau gì rồi cũng sụp. Mà sụp thật chứ còn gì nữa.

- Ông Ba!- Mắt Tám Quyền chợt loé lên - Thằng nhỏ con ông giờ ra sao rồi? Người của tôi gặp ông về nói có vẻ căng lắm!

- Căng con mẹ gì! Căng đã khá ! - Giọng Ba Bưởng nghẹn tắc như mếu - Tôi coi như không có nó. Nó là cái nghiệp chướng, cái của tội của nợ hành tôi cho đến suốt đời. Nhiều khi muốn đâm cha nó đầu xuống biển cho rảnh nợ.

- Sao lại bi kịch thế? Hoàn cảnh như ông nhiều người còn khốn khổ hơn.

- Khốn khổ! Còn thằng nào khốn khổ như tôi khi bao nhiêu của nả, nhà cửa tôi với má nó ký cóp cả đời làm ra, chỉ mấy năm là nó nướng sạch, đến cái mái che mưa cũng bay nốt, phải mang cái thân già ra đây sống qua ngày. Mà đã xong đâu,

http://tieulun.hopto.org

nợ nần cả đống, thiên hạ nay đòi mai đòi, má nó phải bỏ trốn về đằng ngoại cho đỡ nhục. Lắm lúc tôi đã nghĩ hay là cho nó một nhát rồi mình một nhát, thế là rũ sạch. Hết cách rồi!

- Vẫn còn cách.

- Hả? - Mắt ông ta trương lên - Cách mẹ gì! Ông giỡn tôi đấy à?

- Tôi không giỡn - Tám Quyền ngồi thẳng lại - Nếu bây giờ có người lo cai nghiện cho thằng con ông, lo vốn liếng cho ông tạo dựng lại cuộc sống từ đầu, lo trả hết nợ nần, lo cất cho vợ chồng ông một cái nhà đàng hoàng, liệu ông nghĩ sao?

- Thì tôi sẽ quỳ sụp xuống mà hôn chân người ta. Nhưng làm chó gì có thằng người nào lại tốt đẹp đến như thế, họa có ở thế giới khác.

- Vậy mà có đấy.

- Ai?

- Tôi.

Đôi mắt Ba Bưởng lại trương lồi lên như muốn nứt. Còn cái nhìn của Tám Quyền lại hết sức thân thiện, ôn hoà. Hai anh mắt, hai cái nhìn mang hai ý nghĩa khác nhau đọng vào nhau hồi lâu. Dưới kia, biển đã chuyển màu chì. Kiểu này chắc sáp có dông bão chi đây.

o

Giám đốc Chín Thanh nằm như chìm xuống tấm Dra giường trắng. Đây là lần đầu tiên trong cả cuộc đời hoạt động cách mạng ông phải nằm viện lâu đến thế. Và cũng là lần đầu tiên ông có thời gian nghĩ ngợi lại toàn bộ những chặng đường đi của mình, cái xấu cái tốt, người tốt người xấu để rồi cuối cùng ông bỗng nhận ra, cuộc chiến đấu chiến thắng chính những dục vọng của mình là cuộc chiến đấu cam go nhất, cuộc chiến đấu có thể đưa đến mất bạn mất bè, mất người thân, có thể làm mình lớn lên và cũng có thể khiến mình vùi mặt xuống đất. Đời người như chiếc hoa đèn, sáng đó mà tắt đó chả biết thế nào.

Tiêu chuẩn của ông được nằm riêng một phòng. So với lần gặp trước, lần này chị thấy ông đã xuống sắc lắm. Tóc bạc hơn, má hóp hơn và đặc biệt đôi mắt nhìn buồn hơn. Út Thêm bóc cam đưa cho ông:

- Em xin lỗi anh Chín, lu bu quá, bữa nay mới vào thăm anh được.

http://tieulun.hopto.org

- Công việc của Út tới đâu rồi?

- Thôi, anh Chín cứ nằm nghỉ đi, đừng để tâm vào công việc nữa, dễ ảnh hưởng đến trí não lắm!

- Chính vì không biết gì về công việc cả nên trí não tôi muốn bể tung ra đây này - Ông đột ngột gạt múi cam ra, nói dằn hắt - Người ta đã cố tình bưng bít tôi, đến ngay cả cô, cô cũng định giấu tôi nữa à?

- Đâu phải vậy, anh Chín. Em ngại anh Chín buồn.

- Vậy cô tưởng cứ nằm chết dí ở đây là tôi vui lắm ư? Cậu Hoàng đã có tin tức gì chưa?

- Dạ... chưa!

- Đáng ra tôi không nên chấp thuận phương án gài người này.

- Anh Chín...

- Người ta sẽ còn dựa vào chuyện này để làm tình làm tội tôi dài dài. Tôi thì không sao, cũng sắp hết thời rồi, tôi chỉ lo cho cô. Không dè đối tượng chuyên án lần này của ta nó lại nguy hiểm đến thế! Nghe bảo bài báo tố cáo gì đó cũng bị vô hiệu hoá rồi phải không?

- Dạ...

- Tiếng " Dạ " của cô nghe dễ thương quá nhỉ?

- Dạ!...- Chị vô tình "dạ" tiếp.

- Hỏi thật nhé!- Ông hơi nhổm người dậy - Trong chuyện này, cô Út có nghi ai làm tay trong cho bọn chúng không?

- Dạ...

- Lại "Dạ " nữa! Lúc này tôi không cần cấp dưới của tôi "Dạ" mà cần dũng cảm nhìn thẳng vào sự thật theo tinh thần người chiến sĩ công an nhân dân. Có không?

- Dạ, em nghĩ là... có nhưng chưa thể nói được vì chưa đủ bằng chứng.

- Tốt! - Ông lại ngả người ra - Hy vọng là không có cái đó. Nếu có thì buồn lắm! Buồn cho cuộc đời, buồn cho cả thanh danh đảng! Tình thế lúc này thiếu gì những kẻ đục nước béo cò, những kẻ sẵn sàng bán rẻ đồng đội, bán rẻ lý tưởng chỉ vì những

http://tieulun.hopto.org

cái không đâu trước mắt. Út này...

- Em vẫn nghe.

- Gần đây cô nghe xung quanh cô có triệu chứng gì lạ không?

- Dạ, thì vẫn là chuyện đồng chí Hoàng mất tích, chuyện bài báo, chuyện hai dự án lớn của Công ty Thành Long đã bắt đầu khởi công, chuyện phạm nhân Trần Văn Nguyện vẫn chưa tỉnh cơn hôn mê...

- Thôi, tôi không cần nghe những chuyện ấy. Tôi hỏi những chuyện về cô, về chính cô kia.

- Về em?...

- Chưa nghe chứ gì? Tốt! Mà cũng khỏi cần nghe. Tôi cũng không muốn nghe. Có những chuyện càng không lọt vô tai càng tốt. Tuy vậy, nếu có một tình huống xấu nào đó xảy ra, như một tấm lưới người ta đã giăng sẵn chẳng hạn, tôi không về kịp, chỉ khuyên cô bình tĩnh, biết đặt lòng tin ở quần chúng, ở những con người chính trực mà hành động.

- Nhưng có chuyện chi đó, anh Chín? - Mặt chị thóang biến sắc.

- Và cũng có thể chả có tấm lưới nào. Tuổi già bệnh hoạn, bị buộc nằm chết dí một chỗ, nhiều khi hay suy nghĩ lung tung. Bị - buộc - nằm! - Ông nhấn mạnh từng từ - Cô hiểu ý tôi nói gì chứ?

- Dạ hiểu.

- Thôi, về đi! Nếu phạm nhân Nguyện có dấu hiệu tỉnh lại thì nhớ đưa trở lại trại giam ngay. Không nên để cho ai đó có cớ tiếp tục khai thác những sai lầm không đáng có một lần nữa. Chà! Tại sao lại chọn đúng lúc này mà ngã bệnh kia chứ?

Ông nằm ngửa đầu ra sau, hai mắt nhắm lại vẻ mệt mỏi, rã rời. Rõ ràng cái rã rời vì bệnh tật thì ít mà rã rời vì tình đời thì nhiều. Thấu hiểu được điều đó, Út Thêm vẫn ngồi lại nhẹ bóp tay, bóp hai bả vai cho ông như cô em gái thục hiền đang chăm sóc cho một người anh ruột thịt.

Vừa lúc, khuôn mặt se sắt của bà cán bộ tổ chức ló vào. Thấy tình cảnh như vậy , bà ta khẽ lắc đầu khó hiểu và khó chịu rồi lại nhẹ chân quay ra...

o

Họ vẫn ngồi trước nhau nhưng lại có vẻ như không nhìn thấy nhau. Nặng nề,

http://tieulun.hopto.org

ngột ngạt. Chai rượu thứ hai cũng đã cạn. Mặt trời cũng đã sắp lặn ở đường chân trời.

Tám Quyền nói:

- Đó, toàn bộ câu chuyện chỉ có vậy, ông có giúp chúng tôi được không? Tức là cũng giúp tổ chức, giúp đảng, giúp cách mạng.

- Giúp thì dễ nhưng trong chuyện này tôi thấy có cái gì không ổn.

- Cứ nói thẳng ra đi!

- Ví như cô ta tìm được những bằng chứng xác thực bác lại thì sao? Khi đó...

- Việc ấy ông không phải lo. Đó là việc của chúng tôi. Chỉ cần ông nói đúng những điều tôi vừa nói.

- Vẫn có cái gì đó tôi cảm thấy chưa ổn.

- Vậy thì thế nào mới thật ổn hả ông bạn thân mến? Hay ông tính chờ thằng con ông hết phương cứu chữa hoặc một ngày nào đó nó không còn tồn tại trên đời này nữa vì chích quá liều thì mới ổn?

- Thôi! - Người bố nhăn quắt mặt lại - Xin ông đừng nhắc đến chuyện đó nữa.

- Tuỳ ông thôi. Giờ tôi về. Hẹn ông ba ngày trả lời. Một là ông sẽ có lại tất cả , hai là ông không còn gì hết - Ngừng một chút - Bổ sung thêm một điều: nếu muốn, ông có thể rời bỏ vùng đất đau buồn này để nhận một chân trưởng phòng vật tư hay xuất nhập khẩu gì đó ở Thành Phố. Chào!

Tám Quyền đứng dậy men theo thang ván bước vào bờ. Ngồi lại một mình, Ba Bưởng vung tay đập cái ly xuống ván gỗ vỡ tan, gầm lên một tiếng trong cổ họng:

- Khốn nạn! Cuộc đời khốn nạn thật!

Sóng nước và bóng đêm hoang mạc nuốt đi câu nói buồn đau và vô nghĩa đó.

http://tieulun.hopto.org

17

Tiếng trống tan trường chiều nay như vắng khuất. Tới giờ rồi mà sân trường vẫn lạnh tanh như khu sân của một nhà tu nữ kín. Bên này đường, chếch một đoạn, ẩn mình dưới một bóng cây um tùm là Tũm với chiếc xe sang trọng gắn nhãn hiệu Mecidecr của mình. Bữa nay không hiểu sao cả người cả xe đều được thay đổi mốt. Với bộ đồ Complé màu xanh đen chỉ chuyên dùng cho tiếp khách ngoại giao, tóc chải bồng bềnh, râu ria cạo nhẵn, hắn trông như điển hình của một nhà doanh nghiệp trẻ đang thời thành đạt. Và với cách ăn vận ấy, hắn chẳng thể ngồi trên chiếc Zeep xù xì, bụi bặm như mọi khi được. Hắn đang nhìn đắm đắm về phía cổng trường, những ngón tay đặt hờ trên vô lăng, gõ nhịp vẻ sốt ruột ...

Rồi tiếng trống cũng vang lên. Ngay lập tức, các chàng trai cô gái ăn mặc đủ màu đủ kiểu từ trong các lớp túa ra ríu rít như một bầy chim vỡ tổ. Họ túa ra chỗ để xe. Họ chen nhau ra cổng. Những tà áo trắng bay lên, sáng rực, trinh nguyên trong cái nắng dìu dịu cuối chiều. Bộ mặt đường phố bỗng nhiên đổi sắc, rộn ràng, sinh động hẳn lên như mang nhịp điệu của một ngày hội.

Trong màu trắng trinh nữ đó, đôi mắt của Tũm đã chớp được cái dáng hình khá nổi bật của Lan Thanh đang dắt xe đi ra cổng. Cùng đi với cô có một vài cô bạn khác. Họ làm thành một bộ ba dàn hàng ngang bon trên đường.

Tũm cũng cho xe nổ máy rồi chầm chậm bám theo...

Đến một ngã tư , xe máy của ba cô gái được đèn xanh vội ríu rít phóng qua. Chàng cảnh sát giao thông trẻ tuổi đứng giữa đường thoáng ngẩn ngơ với cái sắc màu trẻ trung, duyên dáng ấy, lơ đãng đứng ngây ra một phút. Một cô bạn nhác thấy, kêu lên:

- Tập trung vào công vụ đi đồng chí công an đẹp trai ơi!

Anh công an giật mình, hơi ngượng, vội quay đi, mặt chau lại trong một vẻ nghiêm khắc cố tạo khiến cả ba cô gái chút nữa thì cười phá lên.

Xe của Tũm đi tới, gặp đèn đỏ, vẻ như sợ thất lạc mục tiêu, mặc kệ cho tất cả dừng lại, anh ta vẫn cứ cho xe vượt qua. Chàng cảnh sát vội thổi còi. Tiếng còi rít lên mới khiếp. Không dừng lại, Tũm chỉ hơi ló mặt ra, giơ một bàn tay lên. Thế là đủ. Chàng công an vội làm động tác cúi chào như ra ý xin lỗi rồi quay nhìn sang hướng khác, tiếp tục cái công việc giữ gìn trật tự giao thông giờ cao điểm đã quá ngấy chán và nặng nhọc của mình.

http://tieulun.hopto.org

Chiếc xe đắt tiền của Tũm một mình đi qua ngã tư trông lẻ loi, lạc lõng nhưng lại đầy chất ngạo mạn, khinh đời. Một vài tiếng xì xào chỗ dừng xe ở phía sau rộ lên:

- Một ngã tư đường phố phản ánh cả bản chất xã hội.

Tiếng khác:

- Đến xe của khách quốc tế, của chính phủ cũng không được ưu tiên như thế. Kiểu này rồi là loạn đây, chẳng còn kỷ cương, phép nước gì nữa!

Lao qua ngã tư, hắn cho xe tiếp tục bám theo ba cô gái như ba cánh bướm trắng bay trên mặt đường. Bám từ từ cách xa một đoạn hết phố này đến phố khác, hết ngã tư này đến ngã tư, ngã năm kia. Cảnh đường phố Sài Gòn thời mở cửa hiện lên rộn ràng và xô bồ với tất cả những sắc màu, âm thanh của một cuộc rùng mình trở dạ khẳng định những giá trị cá nhân đang khao khát vươn lên...

Đến một khúc đường vắng rợp bóng me, chiếc xe vượt lên, khẽ nhấn còi. Ba cô không để ý. Nhấn còi nữa. Một cô quay lại, chăm chú nhìn qua cửa kính xe, vội nói:

- Lan Thanh! Người của mày kìa!

Lan Thanh cũng bất giác nhìn lại, khi nhận ra, cô thoáng chau mày:

- Kệ!

Và tiếp tục lướt đi. Chiếc xe tiến sát lên hơn nữa, gần như thúc vào bánh xe ba cô gái. Cô bạn thứ hai nói với cô bạn thứ nhất:

- Thôi, tao với mày phắn đi để cho nó được tự nhiên.

- Không, đừng!- Lan Thanh hốt hoảng - Chúng mày cứ đi bình thường, có gì đâu mà tự nhiên.

- Mày lạ thiệt đó! - Cô thứ nhất nói - Người ta chầu chực cả tuần nay rồi, mày sao cứ cố chấp kỳ cục làm vậy. Có gì cũng phải nói với người ta một tiếng cho đàng hoàng chớ!

- Chả có gì mà nói cả - Lan Thanh nhấn ga mạnh hơn.

- Sướng quá hoá rồ đây mà - Cô thứ hai vượt theo - Nếu tao chỉ cần được một cái nhìn của người ấy thôi là cũng đủ mất ăn mất ngủ rồi, vậy mà mày... con điên!

Tiếng còi xe phía sau lại tiếp tục vang lên tha thiết, nhẫn nại. Vẻ không đừng được, Lan Thanh buộc phải đi chậm lại. Thừa dịp, hai cô bạn vượt lên rồi rẽ ngoặt

http://tieulun.hopto.org

vào một ngã ba, mất hút. Tại đây, xe của Tũm đã đi ngang hàng với Thanh. Anh chàng ló đầu ra, mặt mày tỏ vẻ nhàu nát thật sự:

- Lan Thanh...Dừng lại cho anh được nói với em một câu...

- Thì anh cứ nói đi! - Chiếc xe vẫn không giảm ga.

- Anh đã làm gì để cho em phải đối xử như thế?

- Chả làm gì cả.

- Thế tại sao cả hai tuần nay em cố tình tránh mặt anh?

- Tôi... tôi đang bận học thi.

- Tưởng em thi xong rồi cơ mà?

Thanh không trả lời, có ý đi nhanh hơn. Tũm đi sát vào, giọng đã hết vẻ kiên nhẫn:

- Thanh! Dừng lại chút đã! Không thể vừa đi vừa nói như thế này được.

- Tôi đang vội. Xin lỗi anh!

Cô tăng ga phóng vọt đi. Tũm định phóng theo nhưng không hiểu sao, chiếc xe chỉ chồm lên một chút rồi dừng phắc lại. Một tiếng cười nhạt hằn trên khoé môi. Một sự u uất xen chút tuyệt vọng, khổ đau phả vào trán. Một bàn tay co rút lại thành nắm đấm nện mạnh vào vô- lăng.

Đúng lúc đó, tiếng điện thoại di động kêu vang. Hắn mặc kệ. Kêu nữa. Hắn đành đưa lên tai, mặt lạnh ngắt :

- Hả? cái gì? ... Hai chục Containere hàng đã vào cảng à?...Vào thì vào, kệ cha nó! Các người không biết đường tự xử trí à? ... Cái gi? Rất có khả năng mất trắng à?...Thì cho mất! Tôi cũng đang mất, mất trắng đây. Dẹp!

Nói rồi, hắn vung tay ném mạnh chiếc di động vào lề đường. Chiếc di động văng chát vào gốc cây, vỡ ra từng mảnh nhưng từ miếng đổ vỡ đó, cái tiếng nói đầu giây bên kia vẫn ngắc ngứ vang lên:

- Cậu Hai!...Tình hình như thế, cho chúng tôi giải pháp cuối cùng đi cậu Hai? Bỏ luôn hay cứu lấy vốn?...

Tiếng nói thương trường ai oán ấy dần tắt lịm giữa phố phường bắt đầu lên đèn.

http://tieulun.hopto.org

Và trong ánh đèn cao áp hắt ánh sáng vào trong xe ấy, nét mặt của gã con trời bỗng vẩn lên một điều gì đó độc địa, xanh lét, ma quái....

http://tieulun.hopto.org

18

Không khí sở công an Thành Phố gần tháng nay kể từ khi ông giám đốc đi nằm viện vẫn diễn ra bình thường, tức là thiên hạ vẫn ra vào, vẫn âm thầm giữ gìn an ninh cuộc sống cho tòan địa bàn, vẫn điều tra xét hỏi, vẫn bắt bớ và vẫn giải những tên tội phạm ra trước vành móng ngựa nhưng người ta vẫn mơ hồ cảm thấy dường như có một chuyển động ngầm gì đó đang chảy dưới cái vỏ bình lặng kia, chảy rất xiết nhưng lại gần như không chảy.

Trong phòng làm việc của ông phó giám đốc lại là ba nhân vật đã quen mặt: Tám quyền, viên phó chánh văn phòng, bà cán bộ tổ chức. Cả ba đều có vẻ gì căng thẳng và hưng phấn như sắp vào trận. Tám Quyền quét mắt qua một lượt hai người thừa hành:

- Cuộc họp đảng uỷ sẽ được tiến hành vào đúng sáng ngày mốt. Tôi hỏi lại: Hai đầu mối quan trọng có tính quyết định có thay đổi gì không?

- Dạ! Nhân mối Ba Bưởng cho đến ngày hôm qua rà lại vẫn tỏ rõ quyết tâm.

- Tốt! Còn chị?- Ông quay sang bà tổ chức.

- Không thể hoàn hảo hơn. Sẽ không có một ai có thể đứng ra làm chứng trong chuyện này ngoài phạm nhân Sáu Nguyện.

-Tốt! Chị nắm chắc giờ này hắn vẫn đang hôn mê chớ?

- Người của tôi đã nhìn rõ nơi nằm của hắn, một vùng rừng cách đây hơn hai trăm cây số, chưa có dấu hiệu nào là sẽ tỉnh lại trong một vài tháng tới cả.

- Chà! Út Thêm đâu có ngờ rằng việc táo gan đưa hắn ra khỏi vòng kiểm soát của ta lại là lưỡi dao chem ngược vào mặt cô ấy.

Lại quay sang viên phó văn phòng:

- Còn ông Chín Thanh?

- Dạ! Theo phác đồ điều trị thì ít nhất mười ngày nữa, anh Chín mới có thể ra viện. Mà cũng ra với tính chất điều trị tại chỗ chứ chưa được ra hẳn.

- Quá tốt! Chỉ cần cho tới sáng mốt, con người nhu nhược ấy vẫn nằm bất động. Chi tiết cuối cùng: Út Thêm thế nào?

http://tieulun.hopto.org

- Thưa, theo chỗ tôi biết thì đồng chí ấy vẫn chưa có một dấu hiệu nghi nghờ nào hết, vẫn lao vào mục tiêu như mê mụ - Bà tổ chức trả lời.

- *Đồng chí*!- Tám Quyền cười ngụ ý - Đến bây giờ mà chị vẫn có thể gọi con người ấy bằng đồng chí ư?

- Vâng! Vẫn đồng chí! - Giọng bà tổ chức thật nghiêm - Kể cả sau buổi sáng ngày mốt, tôi vẫn có thể gọi chị ấy bằng đồng chí. Đồng chí mình có sai lầm nhưng không có nghĩa dồn đẩy người ta đến chỗ thù địch. Vả lại hơn chục năm qua, bằng những cống hiến đáng giá, đồng chí ấy vẫn hoàn toàn xứng đáng là một đồng chí.

- Chị nói thật lòng đó chứ? - Anh phó văn phòng cũng cười nụ.

- Tôi nói những vấn đề thuộc nguyên tắc đảng. Và tiện đây cũng mong anh Tám và chú Sáu hiểu cho rằng, tôi làm tất cả những điều này là vì sự trong sạch nội bộ đảng chứ không phải vì một chút tỵ hiềm cá nhân muốn nhân cơ hội để lật đổ một người đàn bà trong ngành đi sau nhưng lại tiến bộ, có uy tín hơn mình như không ít người bàn tán.

- Không ai đánh giá như vậy cả - Tám Quyền cũng nghiêm giọng - Tất cả chúng ta ngồi đây đều là vì uy tín đảng chứ không phải vì bất cứ cái gì khác. Chính thế mà ta không được để tình cảm riêng xen vào. Nếu trong buổi tới, đồng chí Thêm biện minh được những khuất tất của mình thì danh dự, uy tín của đồng chí ấy càng tăng lên và là một điều đáng mừng cho sở, đáng mừng cho cả chúng ta. Thôi, bây giờ các đồng chí về nghỉ. Nhớ là giữ bí mật... nguyên tắc đảng cho đến giờ phút chót. Cậu Sáu ở lại giúp tôi cái này một chút.

Bà tổ chức đi ra. Cả hai nhìn theo... Viên phó văn phòng ý tứ đóng chặt cửa lại.

Tám quyền cười nhẹ:

- Phải chú ý! Con người này chưa tin được đâu. Bà ta đang nghĩ mình là một thứ Bao Công thời hiện đại, nghĩ mình nhân danh đảng nên mới tiến hành mọi việc quyết liệt thế, nếu biết được đằng sau nó có những vấn đề tế nhị, bà ta dễ trở giáo lắm! Đặc biệt là công việc của cậu. Làm sao cho thằng cha nát rượu ấy tiếp tục nát rượu cho đến giờ G. Nhắc lại cũng không thừa: Tương lai, sự nghiệp của cậu phụ thuộc vào việc này.

- Rõ, thưa sếp!

Anh ta đứng nghiêm, mắt nhìn thẳng như một người lính xunh kích sắp lao vào một trận đấu sinh tử vì lẽ phải.

http://tieulun.hopto.org

19

Nhịp điệu cuộc sống diễn ra nhanh chừng nào thì các ảo giác cuộc sống cũng đổi thay nhanh chừng ấy. Như ảo giác tình yêu. Đối với Lan Thanh, sau mọi điều mắt thấy tai nghe nhỡn tiền, không rõ hình ảnh về cái con người tên là Tũm, Trần Thanh kia đã bị xóa sạch khỏi tâm trí cô chưa nhưng tối nay, một buổi tối buồn trống trải bỗng dưng trong đáy sâu tâm hồn cô lại nảy sinh một nhu cầu không tự biết, nhu cầu được gặp lại, nhìn lại kỷ niệm cũ. Cuộc đời thường là vậy, cái này biến đi thì cái khác lại nổi lên, trở về. Trở về cả cái câu nói của người ca sĩ đã chuyển nghề tên Thu Mây hôm rồi:" *Người kiêu hãnh, cực đoan như cậu ấy mà một khi đã khổ đau vì ai thì người đó có một chỗ đứngghê ghớm trong trái tim cậu ấy như thế nào...*"

Và thế là, với bộ đồ màu xám rộng dài giành cho buổi tối, thêm một chiếc áo gió màu thiên thanh phòng trời chuyển lạnh bất chợt, cô quyết định phóng xe máy đi ra cái vùng ngoại thành mà từ lâu đã trở thành quá đỗi thân thương nhưng chưa một lần ghé đến ấy, nơi mà người bạn tên Cầu của cô đang ở.

Đến trước căn biệt thự đang chìm trong bóng tối u tịch, cô cho xe bon chậm lại rồi dừng hẳn ở bên kia đường, chỗ có những rặng cây rườm rà, kín đáo. Chơi và quen với Cầu suốt một thời trung học nhưng chưa một lần Cầu mời cô đến nhà và cô cũng không có ý đến. Tại sao ư? Điều này Cầu không nói ra nhưng cô lại ngầm hiểu. Hình như mối quan hệ giữa những người trong gia đình có phần nặng nề nên Cầu không muốn có ai chứng kiến, thế thôi.

Trước mắt cô, biệt thự vẫn âm u như ngàn năm nay vẫn bí hiểm âm u như thế. Chỉ một vài phòng có ánh sáng đèn. Giống con mắt đỏ quạch của một quái thú đang nằm phủ phục giữa mênh mang gió thổi. Lát sau, một con mắt tắt, chỉ còn lại một con sáng lẻ loi.

Chợt trong sân có tiếng xe hơi nổ máy. Cô đứng nép hơn vào thân cây. Một vệt đèn pha dọi ra sáng quắc. Bóng Cầu đi ra với bộ đồ thể thao mỏng mặc trong nhà để lộ tấm thân cường tráng của một thanh niên ham mê thể thao và vận động mạnh từ nhỏ. Anh mở cánh cổng nặng nề. Chiếc xe có Năm Thành ngồi trên do Chu Thiên lái bon ra. Đến cổng, xe khẽ dừng lại, Người cha ngó đầu qua cửa, dặn một câu thật dịu dàng, ấm áp:

- Đừng học khuya quá nghe con! Ba có thể về muộn, đừng chờ cổng, mặc ba tự mở lấy.

http://tieulun.hopto.org

Cầu dạ một tiếng rồi từ từ đóng cổng lại. Chiếc xe lăn bánh đi khuất ra mặt đường cái chính. Cầu đi vào. Dáng đi thật âm thầm trong ngôi nhà lạnh lẽo. Một cái gì đó bất chợt nhen lên, Lan Thanh nhô người ra khỏi bóng tối, định cất tiếng gọi song rồi không hiểu nghĩ thế nào, lại thôi. Cô đứng lùi về chỗ cũ...Cái hình ảnh Cầu lì lợm và kiêu ngạo cứ để mặc cô lủi thủi một mình trở về thành phố hôm ấy đã kịp ngăn cô lại...

Thời gian trôi qua...Trong kia, trên tầng hai, bóng Cầu đang in qua rèm cửa sổ với mái đầu cúi xuống lặng lẽ như đang viết, đang đọc một cái gì mà không hề biết, không hề linh cảm thấy cô đang đứng âm thầm nhìn lên ở dưới này. Cái nhìn ấy chợt dịu đi. Một chút thương thương trào lên trong mắt cô. Lặng lẽ! Thời gian vừa qua có phải vì cô một phần mà Cầu bỗng trở nên lặng lẽ như vậy không? Con người Cầu hèn yếu, thực dụng đúng như cô nghĩ hay ở Cầu còn có một điều gì khó sử mà cô không thể biết và Cầu cũng không thể nói ra như mẹ có lần đã nửa kín nửa hở nhắc đến? Nếu vậy thì cô không phải, cô có tội với Cầu quá...

Có một cái gì trong lòng thôi thúc không đừng được, cô rời chỗ tối, bước sang bên kia đường về phía cánh cổng như người mê ngủ. Và cũng như người không biết mình làm gì, cô đưa tay lên định bấm chuông. Cô muốn tối nay cô sẽ nói với anh thật nhiều và ngược lại cũng muốn được nghe anh nói lại tất cả những điều cô chưa rõ, chưa hiểu đang là con rắn độc nằm khoanh tròn trong ngực cô. Thậm chí, nếu cần, cô sẽ xin lỗi anh và bắt cả anh phải nhận lỗi với mình nữa. Rồi sau đó hai đứa lại sẽ nhảy lên xe máy phóng ngược gió trong đêm mà không biết đi về đâu...Nhưng ngón tay vừa đặt vào núm, không hiểu sao cô lại buông rơi. Và cứ thế đứng như một dấu chấm bên cánh cổng sắt đồ sộ. Đứng rất lâu...

Trên kia, phải chăng lần này sự linh cảm đã đến hay đơn thuần là chỉ do trong phòng ngột ngạt quá, Cầu đứng dậy kéo rèm, mở tung cánh cửa nhìn xuống. Vậy mà không hiểu sao, thay vì cứ đứng đó để đón ánh nhìn của anh, cô lại vội đứng nép vào một bên trụ. Cầu đứng một lúc lâu, không thấy gì hay chẳng muốn thấy gì, lại ập cửa vào. Và lạ chưa kìa, lát sau từ đó, một bản nhạc quen thuộc, bản giao hưởng số 9 của nhạc sĩ thiên tài mù, bản nhạc nói về kiếp sống về định mệnh con người mà ngày trước cả hai thường thích ngồi lặng đi hàng giờ để nghe chợt khe khẽ vang lên hay chính trong tâm tưởng đang giằng xé của cô tự vang lên không biết nữa.

Cầu.... em đây. Anh có biết em đang ở đây, đang đứng ở ngay trước cổng nhà anh không... Cầu! Không có em mà anh vẫn còn thích nghe bản nhạc buồn đến nẫu ruột đó ư? Tức là đối với anh, em và bản nhạc đó vẫn lặn sâu trong anh có phải không? Thôi, em đi đây. Em không thể, em chưa thể gặp anh lúc này được. Em không muốn anh hiểu sai về em và em, em cũng không muốn thêm một lần hiểu sai về anh. Thời gian... Vâng, thời gian sẽ cho chúng mình hiểu về nhau tất

cả. Em rất sợ lại làm tổn thương đến anh một lần nữa...Hình như em vẫn thương anh, thương nhiều lắm, Cầu biết không?..".

Chỉ có nét nhạc buồn thăm thẳm trả lời cô.

Mỉm một nụ cười vừa buồn thương vừa hạnh phúc, cô dắt xe ra khỏi bóng tối một đọan rồi ngồi lên xe nổ máy lướt đi. Ngoái nhìn lại lần cuối , cái bóng của Cầu bên cửa sổ vẫn im lìm bất động như không có thật mà lại rất thật như ngửi như nếm được cả mùi tóc khét nắng, ngái nồng của anh. Xe bon nhanh...

Cùng lúc, từ một chỗ khuất khác, có một chiếc xe con màu đen như chỉ chờ có thế, cũng bắt đầu nổ máy bám theo sau...

Cùng trong một địa danh thành phố nhưng rõ ràng sự phân lập giữa ngoại và nội thành thật hết sức khác nhau, chí ít là về chuyện đèn đường. Hệ thống chiếu sáng nơi đây gần như bằng không, hàng quán lại thưa thớt, người qua lại lèo tèo. trời lất phất mưa nên kẻ đi trên đường đều có vẻ vội vã để mau chóng trở về nhà. Nhưng tất cả những cái đó đối với một cô gái vừa tìm lại được tiếng lòng mình chỉ tạo nên sự phấn khích rất thơ ngây. Tuy vậy cô cũng cho xe lướt nhanh hơn. Mưa và gió đêm nghe rì rầm như chính nét nhạc trong cánh cửa sổ đó bay theo cô. Cô ngửa cổ hứng đón những giọt mưa mát lạnh như hứng đón những dư vị thao thiết nhất mà cuộc đời ban tặng. Thiên nhiên mênh mang. Thiên nhiên chênh chao. Thiên nhiên hoang mạc mà sao thế giới bên trong con người lại hiểm bí, khuất nẻo thế nhỉ? Như cô, như Cầu, như Thu Mây, như cả cuộc đời này. Vẫn mưa. Đường vắng dần và trước khi rẽ vào thành phố, nó bỗng vắng hẳn, vắng đến rợn người.....

Hình như đã đến chỗ cần đến, chiếc xe con phóng vượt lên, ánh đèn úp chụp lấy toàn bộ cái thân hình thiếu nữ đang như bay ngược gió của cô. Không để ý, cô chỉ khẽ tránh sang một bên. Đến sát cạnh, chiếc xe ép sát cô vào lề đường, áp từ từ, áp để buộc cô phải dừng lại chứ không hề có ý ủi hất cô xuống ruộng. Đến lúc ấy bản năng con gái đã giúp cô hiểu được điều gì đang xảy ra, với một chút Zen phản xạ của mẹ truyền cho, cô phanh cứng để cho chiếc xe kia mất trớn vượt lên rồi vòng trở lại, lao ra giữa đường, quay đầu xe vặn mạnh tay ga. Chiếc xe máy vút lên như một viên đạn vạch vào màn đêm. Chiếc xe hơi cũng nhấn ga rượt theo. Một cuộc đuổi bắt, một cú chạy đua không cân sức diễn ra và như một sự tất nhiên, chỉ không đầy vài phút sau, cô lại bị nó áp sát, dồn sang mép đường, lần này là dồn một cách thô bạo và vẻ như sẵn sàng cán gục nếu còn tìm cách thóat.

Nhưng cô vẫn thóat khi quyết định vất xe máy lại và tung mình chạy vào một khu ga xe lửa bị bỏ hoang ở gần đó. Những bóng đen từ trên xe nhảy xuống lập tức chia nhau đuổi theo. Một luồng khí lạnh tóat chạy dọc sống lưng khiến cô sa xầm mặt mày. Đọc đã nhiều những tin tức trấn cướp, hiếp dâm trên mặt báo và cũng

http://tieulun.hopto.org

nghe mẹ thỉnh thoảng kể về những vụ án như thế nhưng cô chưa bao giờ, không bao giờ lại nghĩ nó sẽ vận vào mình. Không, không bao giờ mình sẽ là một con mồi của chúng, dù có chết. Nghĩ vậy, như tăng thêm khí lực cô băng mình qua những đường ray, băng qua những toa tàu nghiêng lệch, cũ nát. Cô cám ơn đôi giày Adidat dưới chân mình đã giúp cô thêm mạnh dạn khi phải vượt qua những chướng ngại vật, những vật thể lổn nhổn, sắc cạnh trên mặt đất và cám ơn cả dòng máu của mẹ đã cho cô một chút phản xạ nghề nghiệp rất cần thiết lúc này.

Nhưng thân gái học trò làm sao có thể đọ được với sức vóc của mấy gã đàn ông đang trong cơn say cuồng. Khi vượt ra khỏi được sân ga, gặp một ruộng nước, đang ngần ngừ thì hai bóng đen kềnh càng như hai bóng quỷ cũng vừa ập đến. Không còn cách nào khác, cô phóng mình xuống ruộng. Hai bóng đen phóng theo. Cánh đồng tối tăm mịt mùng, bóng con gái chạy vật vã giữa ruộng bùn. Và đến một chỗ, không lường trước nổi, toàn thân cô rơi thõm xuống một con mương đầy ắp nước...

Vậy là cùng đường. Trên bờ hai con quỷ cùng với hai vệt đèn pin soi loang loáng đã thu gọn con mồi vào quầng sáng nhớt nhầy, vàng đục của nó. Một bóng đen nhào xuống. Một cuộc vật lộn diễn ra dữ dội. Cô cắn, cấu, xé quyết liệt và có lúc đã tưởng thóat ra được nhưng bóng đen thứ hai đã kịp ào xuống tiếp trợ lực. Vậy là chỉ chớp mắt sau, toàn thân cô đã bị chụp kín Pongso rồi quăng lên, nằm vắt vẻo trên vai một gã.Chúng đưa cô lên bờ, đi trở lại xe. Mẹ ơi! cứu con...Câu cuối cùng cô kêu lên tắc nghẹn trước khi xe chuyển bánh là như thế.

Lúc ấy trên mặt đường vẫn vắng tanh và bàu rời ngoại ô vẫn mưa rả rích. Thi thoảng mới có đôi người qua lại nhưng không hay biết biết gì, họ mải rụt sâu đầu vào cổ cốt đi cho mau khỏi đoạn đường ớn lạnh này.

Một giờ đồng hồ sau, giống như phim hình sự hay Gangxte, toàn thân còn đầy bùn đất, Lan Thanh bị đẩy vào một căn phòng mờ tối, thơm nức mùi nước hoa và hình như có cả hoa tươi cắm trong bình. Và lạ chưa, không hiểu có phải là ảo thính không, nhưng rõ ràng đâu đây đang vang lên cái nét nhạc u trầm của bản giao hưởng số 9!

Cô chưa hiểu ra sao cả thì chợt ngọn đèn chùm được bật sáng. Cô thoắt chóang váng! Đúng là hoàn toàn nằm ngoài dự đóan, trước mắt cô, trong góc phòng, Trần Thanh ăn vận lịch sự như một hoàng tử Ai Cập chuẩn bị đi dự tiệc đang ngồi trầm ngâm với ly rượu đỏ như máu trên bàn. Cạnh hắn là một chiếc Kassete mi ni loại hàng độc đang nhè nhẹ phát ra bản nhạc đó.

Vừa nhìn thấy cô, hắn đã vội đứng dậy, nét mặt không thay đổi nhưng đầu lại cúi cúi rất thấp như một lời xin lỗi khốn cùng rồi chỉ một chiếc ghế ra ý mời cô ngồi xuống.

http://tieulun.hopto.org

Vẫn đứng, giọng cô run lên như muốn vỡ toác:

- Anh Thanh! Tôi được hiểu hành động này như thế nào đây?

- Không thế nào hết - Tũm trả lời ráo hoảnh - Tôi trân trọng được mời em đến đây.

- Mời à? Mời mà như bắt cóc ấy à: Rượt đuổi, bịt mồm, bịt mắt, quăng quật lên xe.

- Có đúng vậy không?

- Cứ nhìn quần áo, mặt mày tôi thì biết.

Tũm trừng mắt nhìn hai gã đàn em to con nhưng lại đang đứng rúm ró ở góc phòng:

- Thế nào?

- Dạ...- Cả hai gã ấp úng.

- Đồ khốn! - Tũm đi tới, quật vào mặt hai gã hai cái tát rất mạnh - Ai bảo chúng mày giở cái trò lục lâm, thảo khấu đó ra hả? Tao bảo mời, không mời được thì thôi kia mà! Đúng là lũ súc sinh! - Hắn lại định xáng hai cái bạt tai nữa.

- Thôi, không cần đâu!- Lan Thanh lên tiếng - Bản chất cũng đều như nhau cả.

- Cút!- Tũm thét.

Hai gã đàn em bị đánh oan, len lét đi ra nhưng trên nét mặt không gợn một chút oán hận nào như chứng tỏ chúng bị đánh như vậy là rất thường.

Lan Thanh thả người xuống ghế, giọng buồn chán:

- Kịch bản này hình như tôi đã được xem trong một bộ phim Găngxte rẻ tiền nào rồi thì phải? Anh Tũm! Tôi thật sự thất vọng vì anh. Còn màn nào cụp lạc hơn nữa, anh giở ra nốt đi! Tôi chờ.

Tũm chuyển giọng nhàu nát, đau khổ:

- Trước hết là tôi xin lỗi em. Bởi không làm thế này, tôi sẽ không bao giờ có dịp được ngồi riêng với em hết.

- Vậy anh có biết làm vậy là anh đã tự phá vỡ đi những gì tốt đẹp còn lại trong

http://tieulun.hopto.org

suy nghĩ của tôi đối với anh không?

- Tôi biết.

- Biết mà vẫn làm thì tôi không còn hiểu anh là loại người gì nữa. Đón đường, săn đuổi, rượt bắt, vật lộn, chùm mền...Rất may mà tôi còn được nguyên vẹn thế này thay vì rất có thể đã mất mạng rồi.

Hắn gần như quỳ xuống, đôi mắt nhìn lên đầy vẻ van lơn, thống khổ:

- Kìa, tất cả chỉ vì... Tôi không muốn vậy, tôi...tôi sẽ trừng trị chúng nó. Tôi sẽ...

- Anh ngồi lên đi! Thú thực là tôi không còn nhận ra anh nữa. Thà anh cứ lạnh lùng, kiêu bạc và độc địa như anh vốn có có khi tôi lại thấy dễ chịu hơn.

Cô quay đi không giấu được một ánh khinh bỉ. Và chính cái ánh mắt đó đã thổi cho ngọn lửa kiêu ngạo trong hắn bùng lên. Tất cả nét mặt, giọng nói, con người hắn cùng một lúc thay đổi.

- Lan Thanh! Tôi đã nói đến thế, đã sẵn sàng quỳ xuống xin tha tội mà em vẫn cố tình không hiểu à?

- Không bao giờ.

- Đã vậy tôi nói thẳng: Em không nên khiêu khích tôi. Không một ai có thể khiêu khích tôi cả.

- Tôi không khiêu khích mà tôi đang chứng kiến anh. Chứng kiến xem giữa con người anh và cái tôi hình dung ra có khác nhau không.

Tũm bật cười khan một tiếng:

- Cô bé đang đùa với lửa đó.

- Tôi không có ý đùa và anh, tôi cũng chưa bao giờ coi anh là lửa.

- Khá lắm! Thôi được - Giọng nói lại trở về chát đắng - Đây là lần thứ nhất tôi chịu lép trước một đứa con gái. Vậy đứa con gái đó hãy trả lời tôi một câu thôi, trả lời thành thật: Lan Thanh, tại sao em tránh mặt tôi?

- Hình như tôi đã trả lời rồi.

- Chưa đủ. Và có đủ chăng nữa thì giờ đây chỉ có tôi và em, tôi muốn em trả lời lại đàng hoàng.

http://tieulun.hopto.org

- Anh muốn biết điều đó lắm à?

- Phải biết chứ không chỉ muốn.

- Vậy thì câu đó thật đơn giản: Anh chưa là gì với tôi, tôi cũng chưa là gì với anh, giữa tôi và anh chưa có một ràng buộc tình cảm nào,vẫn là một thứ bạn bè như anh nói ban đầu, vậy tôi thích hay không thích gặp anh nữa, cái đó là quyền của tôi chứ.

- Không đúng! Những cái gì có ở tôi, tôi đã bộc lộ hết với em rồi. Còn em, tuy chưa có sự chấp thuận rõ ràng nhưng trong đáy mắt em, tôi biết tôi cũng đã là một cái gì.

- Đàn ông các anh sao ai cũng mắc chứng bệnh ngộ nhận thế nhỉ? Tức cười. Chả lẽ cứ ngồi xe với anh vài lần, đi ăn với anh đôi bữa là đã có một cái gì à? Sao đơn giản quá chừng vậy.

- Lan Thanh! Em đang tự dối mình. Em hãy nhìn thẳng vào mắt tôi, nghe tôi nói đây!

- Tôi đâu có thói quen nhìn chéo - Cô bướng bỉnh dõi thẳng cái nhìn vào mắt hắn - Nói đi! Nhưng nói ngắn thôi để tôi còn về. Khuya rồi.

- Em đã nối lại tình cảm với cái thằng con trai rũ rượi hay thóc mách đó phải không?

- Tôi không nhất thiết phải nói cho anh biết điều này và cũng chẳng nên thoá mạ một người khi họ không có mặt ở đây.

- Hay em đã nghe một điều gì ghê khiếp về tôi?

- Cái đó tự anh biết thì đúng hơn. Tôi không quan tâm đến chuyện anh có ghê khiếp hay không ghê khiếp. Liên quan gì đến tôi.

- Rất liên quan.Vì tôi yêu em. Yêu như chưa yêu bao giờ.

- Hình như tôi có nghe câu này một lần rồi. Và trước tôi, anh đã kịp nói ra bao nhiêu bận câu này nữa? - Cô không giấu được một chút bóng gió đàn bà.

- Không một bận nào hết. Lan Thanh!- Nét mặt hắn chuyển sang hết sức chân thành - Nói, có thể em không tin nhưng tới tuổi này, con tim trong ngực tôi vẫn chưa một lần biết thế nào là rung động thực sự cho đến khi gặp em... Đáng lẽ chẳng nên gặp em...Buổi chiều trên xa lộ hôm ấy là một buổi chiều định mệnh. Thoạt đầu chỉ là một trò ú tim nhưng rồi dần dần tôi cứ bị hút vào. Em đẹp ư? Đúng, nhưng

http://tieulun.hopto.org

tôi không quan tâm. Phụ nữ đẹp trên đời này không thiếu. Em duyên dáng, em đáo để ư? Có đấy nhưng cũng không phải lạ khi những cái đó đang trở thành một thứ mốt xa xỉ hiện diện ở khắp mọi nơi. Hay trong em có một vẻ đẹp tinh thần kỳ lạ? Hay em bí hiểm, luôn biến đổi từ tính cách này sang tính khác làm tôi chóng mặt? Hay...Tôi không biết, không thể cắt nghĩa được, nếu cắt nghĩa được thì tôi đã không phải dùng đến cách thức gặp gỡ khốn nạn này. Chỉ biết rằng mỗi ngày tôi lại mỗi nghĩ về em nhiều hơn, sâu hơn, như nghĩ về một hình bóng có từ ở kiếp trước. Nghĩ đến nỗi tôi đã phải hàng đêm mở bản nhạc mà em yêu thích kia cho đỡ nhớ, cho nguôi ngoai phần nào.

- Anh nói hết chưa?- Hỏi cứng vậy nhưng chìm ngầm trong giọng nói của Lan Thanh cũng có một chút mềm đi.

- Nói một đời. Tôi đã hy vọng, đã xắp đặt trong đầu mình rất nhiều những kế hoạch cụ thể khi có em. Tôi đã nghĩ đến ngay cả việc chuyển hướng đời, chuyển ý tưởng sống khi em là của tôi. Tôi đã... Vậy mà đùng một cái, em xa lạ, em lạnh lùng với tôi như chưa bao giờ quen biết. Tại sao? Tôi đã làm gì để cho em phải xa lánh, phải ghê tởm? Nói đi! Em nói đi, Lan Thanh! Nói thật hết ra, nói một lần thôi, nói xong có thể sẽ không không bao giờ gặp nhau nữa cũng được.

- Anh muốn nghe một câu nói thật? - Cô đã lấy lại được vẻ lạnh lùng.

- Dẫu câu nói đó có thể giết chết tôi ngay bây giờ.

- Tôi không muốn có một người bạn, chứ chưa nói đến người yêu, đang tồn tại như một tên tội phạm kinh tế khoác áo thánh hiền, càng không muốn một khi người đó lấy lối sống vương giả, truỵ lạc làm cảm hứng chủ đạo của mình. Vậy đã đủ chưa?

Câu nói quả có một sức mạnh nhất định khiến Tũm ắng đi giây lát rồi liền đó, hắn trấn tĩnh lại, giọng chuyển thành trâng tráo:

- Con ca sĩ Thu Mây phải không? - Nắm tay hắn xiết chặt, nổi gân.

- Ai thì anh biết làm gì.

Lắng đi một giây. Nét mặt dữ tợn của hắn lại trở về vẻ yếu đuối:

- Cám ơn em đã nói sự thật mặc dù cái sự thật đó chưa nói lên điều gì. Tội phạm kinh tế ư? Đúng, tôi có thể là một tên tội phạm nhưng thử hỏi trong xã hội này đang có mấy chục nghìn, mấy trăm nghìn những kẻ tội phạm như tôi, hơn tôi hay là nhiều hơn, nhiều đến không đếm xuể? Tôi chỉ là sản phẩm tất yếu của một thời vô luật và sẽ tự hoàn thiện khi xã hội có luật. Vả lại, ừ thì cứ cho là tội phạm đi nhưng

http://tieulun.hopto.org

ít nhất tôi còn biết làm giàu cho cộng đồng, còn biết chia sớt cho đồng bào tôi miếng ăn dư thừa của mình chứ không đến nỗi lăm lăm nhét vào túi cả.

- Cái đó để anh nói với nhà nước, vơi pháp luật chứ không phải để biện minh với tôi.

- Lối sống vương giả trụy lạc ư?- Hắn vẫn nói theo mạch nghĩ - Vương giả thì có đấy, còn hơn là vương giả nữa, tôi không cần che giấu vì đó là do đồng tiền của tôi kiếm được.Còn trụy lạc? Đây là điều mà tôi không thể cãi. Đúng, nếu nói tôi đã biến đàn bà con gái chỉ là phương tiện khoả lấp sau những giờ phút buôn bán, lỡ lãi chán ngắt thì họ đã nói đúng. Nhưng đó là loại đàn bà nào, hay chỉ rặt một thứ thực dụng đến buồn nôn, đầu óc đặc sệt những chữ tiền. Loại như thế làm sao tôi có thể nâng niu, kính trọng được. Loại ấy chỉ làm tôn cao giá trị của em lên. Chính vì vậy mà đối với em, tôi đã tìm thấy...

Lan Thanh đứng bật dậy, đôi mắt quắc sáng:

- Thôi, anh im đi! Anh không được đặt tôi cạnh những người đó, dù chỉ để tạo ra một sự so sánh đối lập. Tôi không muốn. Giá như tôi không phải nghe những câu nói của anh vừa rồi thì rất có thể vì một lý do gì đó, tôi sẽ bỏ qua cho anh nhưng nghe rồi, tôi thấy không còn gì để ngồi lại đây nữa. Đã đến lúc tôi phải về. Anh làm ơn nói người ta trả lại cho tôi chiếc xe máy.

- Đứng lại!

Định đi ra cửa nhưng tiếng quát của Tũm đã làm cô giật mình, dừng phắc. Trước mặt cô, gã trai đã biến thành một kẻ hoàn toàn khác, cô hồn, độc địa, trơ lỳ. Hắn tiến sát cô, cười gằn:

- Đối với tôi, không có sự ra đi của con cái nào có thể xảy ra dễ dàng như thế. Một khi con cái đó đã làm cho tôi bị tử thương.

- Anh định làm gì tôi ? - Lông mày cô nhướng lên đầy vẻ thách thức - Tính cưỡng bức à?

- Đúng, cưỡng bức! Bằng sự khước từ và thái độ giễu cợt kia, cô đã đẩy tôi từ người ra quỷ. Còn thì còn cả. Mất thì mất hết.

Giơ tay ném mạnh cái Kassete vẫn đang vang lên bản nhạc định mệnh lạc lõng vào tường cho vỡ tan, hắn lạnh lẽo tiến đến. Cô từ từ lùi lại, trong mắt thoáng lộ vẻ sợ hãi...Nhưng khi một bàn tay của hắn bấn loạn động vào người thì không hiểu sao, cô lại trở về hoàn toàn vẻ tỉnh táo, tiếng nói chợt buồn xa vắng như tiếng nói của ai đắp vào:

http://tieulun.hopto.org

- Anh Thanh...Tôi biết anh không phải là một tên cuồng sát, cũng không phải là một tên cuồng dâm vì đối với anh, thể xác đàn bà là vô nghĩa, lúc nào cũng sẵn, anh chỉ cần giơ tay ra. Nhưng nếu anh định chiếm đoạt thể xác để tìm cách chiếm đoạt tâm hồn tôi thì không bao giờ có. Còn muốn chiếm đoạt để trả thù như bọn vô lại ngoài đường phố thường làm thì anh không nhất thiết phải khổ sở như thế. Tôi có thể giúp anh kia mà. Chỉ nhắc anh một điều, điều rất nhỏ thôi, trước khi anh muốn làm hại tôi, xin anh hãy nhớ đến người cha vô cùng đáng kính đã đẻ ra anh mà hôm nọ tôi may mắn được anh cho gặp. Vậy thôi, giờ anh muốn làm gì thì làm đi, tôi sẽ không kêu một tiếng, không hề chống trả đâu.

Cô ngồi xuống. Hơi ngửa người ra sau, mắt nhìn thẳng vào hắn với một cái nhìn thương hại, thấu suốt, chán nản đến tột cùng và cũng tinh khiết đến tột cùng. Hắn nhao người đến... định dùng cả sức mạnh con thú nặng trên 70 cân nghiền nát, xé rách cô ra nhưng rồi không hiểu chính cái nhìn kỳ lạ của cô, vẻ đẹp mỏng manh thiên sứ của cô hay câu nói thọc đúng huyết mạch hắn của cô đã làm hắn bất chợt chùn lại. Chùn lại rồi lại chực nhào đến.. Lại chùn...Run bắn...

Cuối cùng vẻ như kiệt sức, hắn nấc lên một tiếng đau xé và nhục nhã, quỳ gục xuống, úp mặt vào hai đầu gối cô, đôi vai lực sĩ rung lên... Cô nhẹ nhàng gỡ hắn ra, nhìn sâu vào mắt hắn, giọng vẫn buồn như giọng của một người chị, người mẹ, lại như của một cô em gái:

- Đứng dậy đi, nào!... Nếu có gì vô tình để cho anh phải đau buồn thì Thanh xin lỗi. Thanh không cố ý. Thanh hiểu trong con người anh vẫn có những khoảng sáng, có thể tới đây chúng ta vẫn là bạn, Thanh chỉ mong anh đừng là anh như bây giờ, là anh như những ngày qua. Rất mong...Tạm biệt anh.

Tũm từ từ đứng dậy. Đứng dậy không phải vì câu nói chân tình của Lan Thanh mà đứng dậy vì một chút kiêu hãnh, ngạo mạn cuối cùng còn sót lại trong con người hắn chợt nhen lên. Đút hai tay túi quần, mặt rắn câng, hắn cười khảy một tiếng khô khỏng như kim khí va nahu:

- Xin lỗi! Tôi sẽ vẫn là tôi như bây giờ, bao giờ cũng là tôi. Và tôi không cần đến cái thứ gọi là bạn của cô. Giả dối, bẩn thỉu. Cô đi đi! Con quỷ cái hiện hình người đi đi! Mong rằng đừng khi nào gặp lại cô nữa. Bởi khi ấy, tôi sẽ không hiền lành, khốn nạn như thế này đâu. Cũng như hôm nay, trường hợp cô có thể an toàn ra khỏi đây là chỉ có một, chỉ có một và không bao giờ lặp lại nữa? Cút!

Rồi hắn hét vọng ra ngoài:

- Mấy thằng đâu! Trả xe cho người ta và đưa người ta về đến tận nhà, rõ chưa?

http://tieulun.hopto.org

Cô lặng lẽ đứng dậy bước ra cửa. Trước khi ra hẳn, cô còn nhìn lại hắn một giây với cái nhìn đan xen nhiều chiều mà chính cô cho mãi đến sau này vẫn không thật hiểu.

http://tieulun.hopto.org

20

Công ty TNHH kiêm cửa hàng kinh doanh sách báo, băng đĩa và văn hóa phẩm của Thu Mây nằm ngay trên mặt tiền một phố đông.

Trong cửa hàng có bày biện không thiếu thứ gì mà tuổi trẻ lúc này đang ưa thích. Một nét nhạc trẻ vang ra thanh thoát, tinh nghịch từ chiếc Kassete để trên giá. Cô chủ quán đang cần mẫn xếp lại những cuốn sách nội và ngoại bìa khá đẹp. Khuôn mặt cô đã đằm đi nhiều và cách ăn vận cũng có chiều giản dị hơn. Thật khó có thể nhận ra một ca sĩ sáng giá mà ngày nào chỉ cần ra đến đường thôi là có hàng chục người nhao đến đòi xin chữ ký. Một nhân viên từ quầy trong đi ra đưa cho cô một tờ giấy gì đó, cô cầm lấy, cúi nhìn xuống chăm chú...

Vừa lúc ngoài đường một chiếc xe sang trọng trờ tới, đỗ lại. Từ trên xe bước xuống là một thanh niên vận đồ đen, mũ đen và kính mát cũng đen, trên tay cầm một bó hoa đắt tiền. Hắn nói nhỏ cái gì đó với người ngồi trong xe. Chỉ lờ mờ thấy một cái gật đầu rồi chiếc xe nhẹ bon đi. Khi hắn bỏ kính bỏ mũ ra thì người ta chợt nhận ra đó chính là Tũm. Hắn đã trở lại vẻ bụi bặm, ngang tàng và râu ria như ngày nào. Nhìn lên tấm biển hiệu cửa hàng một chút, nhếch cười rồi bước thẳng vào trong.

Thu Mây vẫn cúi xuống. Hắn cũng không lên tiếng. Chỉ đứng lặng nhìn cô từ phía sau. Rồi:

- Chào! Chào bà chủ nhà sách Phương Đông!

Thu Mây giật mình quay lại và khi nhận ra khách là ai, cô thoáng chau mày. Hắn nói tiếp:

- Chọn được một vị trí thích hợp thế này để mở công ty thì thật khá khen cho con mắt tinh đời.

Hắn kiếm một cái ghế ngồi xuống. Thu Mây buộc phải lên tiếng:

- Anh cần mua gì ?

- Biết em ở đây, tôi chỉ ghé qua. Nếu mua thì tôi sẽ mua cả cái nhà sách này từ vỏ đến ruột.

Thu Mây vẻ khó chịu:

http://tieulun.hopto.org

- Xin lỗi, có lẽ cái cách nói đó ở đây tôi e rằng không thích hợp.

- Tất nhiên. Bởi tôi vẫn cứ nghĩ rằng mình đang đứng ở vũ trường hay ở một đêm nhạc sôi động mà cô gái đang đứng trước mặt tôi kia là một Diva, một ngôi sao xanh.

- Vậy anh cứ ngồi chơi. Tôi đang bận.

Cô định đứng lên. Tũm giơ tay cản lại:

- Khoan! Một phút thôi. Vì không tới kịp ngày khai trương, bữa nay tôi đến bù - Đưa bó hoa ở phía sau lưng ra - Xin chúc mừng và cầu mong phát đạt!

Thu Mây khiên cưỡng nhận lấy nhưng khi chợt nhận ra chiếc phong bì đặt chìm trong hoa , cô lấy ra, đặt lên bàn:

- Hoa thì tôi nhận, cám ơn, nhưng còn cái này thì không.

Tũm cả cười:

- Đúng là phong cách của một người kinh doanh văn hoá. Rất văn hoá! Bravo!

Hắn đi một vòng trong cửa hàng rồi khi quay trở lại, nét mặt hắn đột nhiên thay đổi hẳn, rất lạnh, rất cô hồn:

- Đây mới là việc chính. Cô Mây! Tại sao cô cản phá tình cảm của tôi với Lan Thanh? Cô nhân danh ai, nhân danh cái gì?

Thu Mây thoáng bối rối kiềm chế lại ngay:

- Tôi không biết ai là Lan Thanh cả. Và tại sao tôi phải cản phá?

- Người của tôi đã nắm chắc cô và cô ấy đã có trên hai lần gặp gỡ nhau. Gặp, được thôi, và cản phá cũng được thôi, mặc sức. Một con đàn bà khi hận tình thì cái gì mà chúng không dám làm kể cả thiến đi cái của nợ của thằng đàn ông nhưng đây là cô ấy, với cô ấy thì không ai được phép hết, rõ chưa?

Lặng một chút. Nét mặt Thu Mây cũng biến đổi. giọng cô trở nên đanh chắc hơn:

- Đúng! Đã thế thì tôi cản đó. Tôi không muốn sự trong trắng của con nhỏ đó bị một người như anh vấy bùn. Anh có thể vấy bùn lên khắp thiên hạ nhưng riêng với nó thì anh phải buông ra.

http://tieulun.hopto.org

- Chà! Nhân văn nhân đạo ghớm nhỉ? Nếu tôi không buông, thưa bà chủ?

- Thì... thì tôi sẽ tiếp tục cản phá. Cản phá đến khi nào nó tỉnh ra thì thôi.

- Và bất chấp mọi sự trừng phạt? - Mắt hắn loé lên.

Câu nói và ánh mắt ấy bất ngờ khiến cô điên giận. Cô đứng dậy, tiến thẳng đến trước mặt hắn, gằn giọng:

- Trừng phạt gì? Anh cứ thử trừng phạt đi! Cả cuộc đời tôi, tình yêu của tôi, khát vọng của tôi đã bị anh đê tiện cướp đi hết rồi, còn gì nữa để anh định trừng phạt. Nào!

Cô tiến lên bước nữa. Hắn không lùi lại. Thân thể hai người áp sát vào nhau. Hắn ngửa cổ, cười:

- Vẫn quyến rũ lắm! Thú thực tôi thích được nhìn đàn bà ở trạng thái này, nó thật hơn, bốc lửa hơn, đỡ điếm hơn.

Bị xúc phạm, cô giơ tay lên định tát vào mặt hắn. Hắn nhanh tay chặn lại, ấn cô ngồi xuống, cười:

- Có lẽ thế là vừa. Giờ ta tạm biệt. Chúc cô làm ăn phát đạt dẫu rằng bản chất trừng phạt đối với cô vẫn giữ nguyên giá trị.

Hắn đi ra. Chiếc xe đã chờ sẵn. Hắn bước lên, hỏi nhỏ :

- Rồi chưa?

-Dạ, rồi - Người lái trả lời - Họ đến ngay bây giờ.

Chiếc xe bon đi, để mặc cô chủ nhà sách ngồi bên trong, lịm người đi vì tức.

Nhưng cái tức tối đó chưa qua thì ngoài mặt đường lập tức đã có một chiếc xe cảnh sát đỗ xịch. Không nói không rằng, hai chiến sĩ trong xe nhảy ào xuống, xộc thẳng vào cửa hàng. Và cũng không nói không rằng, họ chìa ra trước mặt Thu Mây một cái lệnh khám nhà. Chủ nhà chưa kịp hiểu gì thì cái sự khám đã diễn ra khá quyết liệt. Tất cả sách báo trên giá được lật tung. Tất cả băng đĩa được kéo xuống... Và chỉ một lát sau, với tất cả vẻ thành thạo đến tuyệt vời trong công việc, họ đã chìa ra trước mặt cô mấy cái gói nhỏ bọc ni lông...

Cái gói giấy đó nở phồng trong mắt cô và khi một người công an xé bóc nó ra, cô rụng rời ngồi xuống không tin ở mắt mình nữa: Trong gói giấy đang hiện ra những hạt bột trắng mịn chết người...

http://tieulun.hopto.org

21

Đây chính là nơi mà gã vệ sĩ đặc biệt Chu Thiên đã đến tìm Bảy Thu với tấm ngân phiếu trên tay hôm nào.

Nhưng cảnh vật hôm nay đã có vẻ rộn ràng một vóc dáng làm ăn công nghiệp khác hẳn, khác từng ngày. Biển cả mênh mông, bờ bãi dặc dài. Tỉnh nào, ban nào, bộ nào, địa phương nào cũng có cảng. Chưa bao giờ cảng sông cảng biển nước ta lại nảy sinh nhan nhản như những ngày này. Cảng mọc như những nốt mụn ruồi trải dài lổn nhổn suốt ba ngàn cây số. Cảng sẽ sinh ra tàu. Tàu to tàu nhỏ, tàu mới tàu cũ, tàu đủ các nhãn mác của cả thế giới được dồn về làm cuộc hành trình vĩ mô trên ý nghĩa vận tải chiến lược sinh tử. Thế mới nhốn nháo, mới chen chân giẫm cẳng vào nhau và thỉnh thoảng lại nghe tin một con tàu chìm ngoài khơi, đắm trong vịnh. Thôi thì âu đó cũng là cái giá phải trả của một dân tộc đã quen lề thói bao cấp trễ nải giờ đây bừng tỉnh xô đẩy nhau tiến quân vào cơ chế thị trường.

Một bến cảng nhỏ với những con tàu cũng thuộc loại nhỏ ra vào theo chỉ dẫn của những chiếc xuồng hoa tiêu đỏm dáng chuyên xài ngoại tệ bằng nước bọt nội địa. Cảnh trên bờ bốc hàng, nhả hàng tấp nập. Cảnh dưới nước sôi sủi với những tiếng còi hụ mỗi chiếc một tiếng khác nhau. Con người và cần cẩu đều vươn ra mặt nước. Gạo, than, sắt thép, những khối hình Containere bắt nắng sáng rực, khét nồng cũng vươn ra mặt nước đặng tìm kế sinh tồn.

Để ý có một chiếc tàu nhỡ tải trọng chừng gần ngàn tấn đang cặp mạn. Mỏ neo thả xong, giây chằng đã được buộc chặt vào cọc sắt. Cánh cửa tàu mở ra. Một chiếc thang gỗ được hạ xuống.Từ đó bước ra một người đàn bà dáng mỏi mệt nhưng sắc sảo. Chị bước vào phòng cảng vụ rồi lại phòng Hải quan chốc lát chắc là để làm những thủ tục ghé bến rồi lặng lẽ đi ra cổng. Đi tới đâu chị cũng nhận được những cái chào, nụ cười thân thiện của mọi người và chị cũng thân thiện đáp lại. Điều đó chứng tỏ chị có một vị trí, uy tín đáng nể nào đó ở giữa chốn ngổn ngang này.

Xong các thủ tục nhiêu khê, chị không về thẳng nhà mà dừng lại ở một cái quán giải khát có bán thêm cả đồ ăn, hủ tiếu bên đường. Quán lèo tèo, chỉ có vài người khách lam lũ đang cắm cúi ngồi ăn. Chị chợt đăm đăm nhìn vào ông chủ quán đang tất bật đi lại bên trong, tỏ ý ngạc nhiên, ngần ngừ một chút rồi chị bước vào. Chọn một cái bàn sát phía trong ngồi xuống.

Ông chủ quán chỉ còn một tay đi đến, hỏi:

- Thưa, bà dùng gì?

http://tieulun.hopto.org

- Tôi không dùng gì cả. Ngồi chơi chút không được sao?

- Dạ, bà cứ tự nhiên. Tuỳ bà.

Ông định quay lưng đi thì chị kêu lên:

- Trời đất! Ông trưởng phòng kế hoạch độ này khiêm tốn và dễ tính quá ta. Không nhận ra tôi ư?

- Thưa bà...

- Thưa gửi gì - Chị vén cao mái tóc để xoã xuống trán lên - Tôi đây.

Hơi sững lại. Ông đã nhận ra đó chính là người quen cũ, cô Tư biệt động vốn là trưởng phòng tài vụ cái xí nghiệp xây dựng quân đội đã phá sản, nơi mà Sáu Nguyện đã làm bảo vệ ngày trước.

Ông hít hà:

- Cô mà không nói, tôi lại tưởng một bà Việt kiều nào về thăm quê.

- Sao không nói một con mụ tham nhũng nào cho xong đi.

- ấy, tôi đâu dám.

- Mà cả anh nữa. Người ta không nói anh đang ở đây thì chắc tôi nghĩ rằng tôi đang nhìn nhầm người. Chui cha! Mới có mấy năm mà râu tóc anh đã bò ra cả đống như cái ông nhà báo kiêm chiêm tinh gia kia ư. Mà ủa! Dạo này ông ấy còn làm nghề chiêm tinh nữa không cà?

- Bỏ rồi. Hạ sơn trở về với cuộc đời rồi. Nghe đâu lại trở lại nghề cũ, nghề viết báo.

- Cha! - Chị rút thuốc ra châm hút - Đúng là cuộc đời dâu bể, nhoáng cái, người thì xuống núi, người thì lênh đênh góc biển chân trời, người lại ngày đêm cặm cụi với ba cái hủ tiếu ở đây. Sao? Sống được không anh Tám?

- Cũng nhì nhằng qua ngày. Còn cô? Chị vừa xuống tàu à?

- Sao anh biết?

- Vì người chị toát ra toàn vị mặn.

- Mặn? Đúng là mặn thật. Có đi đây đi đó nhiều mới thấy cuộc đời không dễ

http://tieulun.hopto.org

dàng chút nào. Mặn chát. Nhất là đối với một người đàn bà như tôi. Nhưng dù sao còn thanh thản gấp vạn lần so với cái xí nghiệp buồn thiu ấy.

- Lâu nay nghe anh em thuỷ thủ ghé quán hay tỏ ý ca ngợi một bà chủ tàu thứ Tư gì đó chịu chơi, làm ăn giỏi, đi biển như đàn ông, tốt bụng dữ lắm mà cũng nóng tính dữ lắm mà đâu có ngờ lại là cô. Bí quyết gì vậy, cô Tư?

- Bí quyết mẹ gì. Bán sạch nhà cửa, vay tiền khắp nơi, có gan ăn cướp có gan làm giàu chớ làm gì có bí quyết.

- Đúng là so với cô tôi hèn thật.

- Thôi, nói chuyện khác - Thái độ của chị tỏ rõ cái sự vào quán này là chỉ vì cái việc đang canh cánh ấy - Nè, sau cái vụ bắn hụt thằng Năm Thành mà báo chí đưa tin đó, lâu nay anh có nghe tin gì về anh Sáu Nguyện không?

- Cô dùng một tô hủ tiếu nhé! - Ông nói lảng - Tôi sẽ làm một tô theo kiểu phở Bắc đúng hiệu cho cô ăn thử.

- Thôi, cám ơn anh, tôi ăn trên tàu rồi. Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi? Họ đã kết án anh ấy rồi à? Hay được tha bổng?

- Anh ấy nằm hôn mê bất tỉnh đã sáu tháng nay - Không đừng được, ông đành phải nói.

- Nằm ở đâu? Mà sao lại hôn mê? - Chị sửng sốt.

- Tôi cũng vừa gặp ông chiêm tinh tuần trước, ông cho hay như vậy. Cũng chưa kịp hỏi nguyên cớ cụ thể ra sao. Ông ấy cũng để lại cho tôi cái địa chỉ nơi anh ấy đang nằm.

- ở đâu?

- Chỗ một người tên là Ba Đầu, mãi miệt gần biên giới Camphuchia kia.

Chị lặng đi một lát, nhả khói rồi dụi nhanh điếu thuốc xuống gạt tàn, vẻ quả quyết:

- Không ngờ số phận tớ trêu cứ theo đuổi con người ấy đến cùng như thế.

- Hồi đó nếu cô mạnh dạn lên chút nữa thì có phải hai người đã thành vợ thành chồng và đời thằng chả cũng đỡ long đong lận đận hơn.

- Mạnh dạn cái gì? Anh biết gì về chuyện ấy mà mạnh dạn. Mình thương người

http://tieulun.hopto.org

ta mà người ta không thương mình, có mạnh dạn cũng vô ích.

- Mà thằng cha cũng kỳ cục thật. Sướng không muốn chỉ muốn khổ.

- Anh Tám...

- Tôi đang nghe cô nói đây.

- Dù sao anh ấy cũng là chiến hữu một thời tập tọng làm kinh tế sướng khổ có nhau, mà toàn là khổ chứ làm gì có sướng, đã là chiến hữu thì chẳng thể bỏ nhau lúc tai ương, hoạn nạn. Sáu tháng trời lênh đênh trên biển tôi đã nghĩ nát rồi. Tôi tính...

- Đi tìm thăm anh ấy chứ gì?

- Nhất định phải đi. Có thể đi ngay ngày mai. Đi xe của tôi.

- Nhưng tôi còn...

- Không có người trông hàng phải không? Thì đóng cha nó lại một tuần. Lờ lãi đến đâu, tôi sẽ xin bù trả cho anh gấp mười.

- Cô Tư! - Ông nặng giọng - Cô có vẻ coi thường tôi quá đấy. Có thể giờ đây tôi không bằng cô thật nhưng cũng như cô, tôi đã từng là một thằng lính mà đã là lính thì...Đi, chết đói tôi cũng đi.

- Tôi... xin lỗi!

- Nói thiệt tình nghen, nếu bữa nay cô không đến đây thì tôi cũng sẽ đi tìm cô để rủ cô cùng đi thăm hắn chứ đâu phải chỉ có mình cô là biết thế nào là tình bằng hữu, vậy mà chưa chi cô đã giơ cái lờ lãi, bù trì ra với tôi.

- Kìa! Tôi đã nói tôi xin lỗi rồi kia mà. Ghớm, bao nhiêu năm trôi qua mà tính tình vẫn cứ hay giận dỗi như đàn bà.

Chị cười. Ông cũng cười, mẩu tay cụt khuơ khuơ...

http://tieulun.hopto.org

22

Mới có mấy trận mưa đầu mùa mà lúc này nhìn toàn cảnh từ xa, trang ấp của Ba Đẩu và đồng đội cây cối đã lên thật mát mắt. Đất bắt đầu trẻ lại. Đất thủy chung, hào phóng trả nghĩa trả tình cho con người đã trải bao tháng ngày một nắng hai sương với nó. Đất nâu quánh và đất cũng tươi xanh. Cây dài ngày xen lẫn cây ngắn ngày. Cây công nghiệp xen lẫn cây nông sản. Cây tầng cao và có cả cây tầng thấp. Cafe, tiêu, điều, đậu nành... mọc rối rít, đan cài, óng ả, non búng, mập mạp hứa hẹn một sức lớn giữa mênh mông.

Trong màu xanh nôn nào đó, đến gần, thấy rõ dáng Ba Đẩu và những đồng đội thương binh đang mồ hôi mồ kê, im lặng cuốc xới, nhặt cỏ, hái trái, đào củ trên phần vườn của mình. Sẽ là vô cùng yên ả và thơ thới làm sao một cảnh làm ăn giữa nắng gió chan hòa của cuộc sống những người lính không gặp may sau chiến tranh nếu như cách đó một đọan, dưới bóng lá săng lẻ rùm ròa không hiện lên cái dáng nằm vẫn bất động, tội tình của Sáu Nguyện. Dáng nằm yên hoà nhưng lại như một tín hiệu gióng lên sự bất trắc, điều trái ngang vẫn đang không ngừng hiện diện trên đời này.

Cạnh anh vẫn là ông già sơn cước đang chăm chú nhìn sâu vào mắt anh, cẩn trọng bắt mạch cho anh, áp sát tai vào khuôn ngực đang nhô lên hạ xuống khó nhọc của anh, vầng trán rộng căng ra, ửng đỏ, như phải nghĩ ngợi một điều gì lao lung lắm. Và dưới đất, tất nhiên vẫn là cái dáng ngồi sắc thuốc, pha chế thuốc cặm cụi của Bảy Thu. Lửa cháy hí hóp. Khói thuốc bay lên thơm thảo cả một vạt rừng. Có đàn ong nào nghe mùi lạ từ đâu đó bay túa ra, xà quầy mà không dám đỗ xuống. Thuốc đã được sắc xong, chị thận trọng rót ra bát. Giữa cây lá ngát xanh, dòng thuốc nam màu nâu sậm chảy ra như dòng mật, sánh quẹo.

Chị mang lại chỗ anh, ngẩng lên nhìn ông già, giọng vẫn nhẫn nại đến không cùng :

- Hôm nay thế nào rồi bác?

Chưa vội trả lời, ông già cầm cổ tay anh thêm một chút nữa, ngẩng nhìn ra xa như tập trung nhìn vào chính lục phủ ngũ tạng của anh, vạch khẽ mi mắt anh ra nhìn rồi lặng lẽ gật gật đầu:

- Tiến triển chậm nhưng vẫn có tiến triển. Đêm qua chị thấy anh ấy có một dấu hiệu khác lạ nào không?

http://tieulun.hopto.org

- Dấu hiệu gì kia ạ?

- Một tiếng ho nhẹ, một tiếng rên khẽ chẳng hạn.

- Cháu... cháu không thấy.

- Lạ nhỉ?

- Sao cơ ạ?

- Sáng nay tôi thấy trong miệng anh ấy có đờm. Tức là phải có một lực đẩy gì đó từ bên trong thì đờm mới có thể trôi lên miệng được.

- Có đờm hả bác? - Con mắt trũng sâu vì mất ngủ của chị chợt sáng lên - Có lực đẩy hả bác? Tức là anh ấy đã có dấu hiệu của sự sống? Dạ, có thể có nhưng... lúc đó cháu thiếp đi không nghe thấy.

- Không sao - Ông cụ vẫn trầm tĩnh - Cũng có thể không hẳn như vậy. Từ hôm nay chị tăng thêm mỗi ngày một cữ thuốc. Tôi thấy bàn tay bàn chân anh ấy có chiều âm ấm hơn rồi đấy.

- Lạy trời lạy phật! Nếu đúng vậy thì phúc đức cho anh Sáu, phúc đức cho tụi cháu quá!- Bất giác chị gần như vồ lấy bàn tay anh nắm nắm xem có ấm hơn thật không. Rồi ngẩng lên cười thiểu não - Cháu... cháu chả thấy... ấm gì cả.

Ông già chậm rãi quấn một điếu thuốc rê đưa lên miệng châm hút rồi cũng chậm rãi nói:

- Cơ địa con người phục hồi rất chậm, phục hồi gần như không nhận ra được. Thế là may. Nếu những thang thuốc kia uống vào có tác dụng ngay, chưa hẳn đã tốt. Giờ tôi đi, chiều tối tôi lại đến. Và đêm nay tôi có thể ở lại đây luôn. Nhớ là phải giữ hết sức yên tĩnh. Lúc này đầu óc anh ấy đang chìm vào giấc ngủ mênh mông, phải để cho giấc ngủ ấy từ từ lai tỉnh chứ không thúc ép được đâu.

Ông già khoác tay nải lên vai đi xuống sườn dốc. Dáng đi phơ phất như một tiên ông đi vào cõi hư vô không có thật.

Đi được một đoạn, bất ngờ ông đụng Hai Tính và cô chủ đồi chuối Việt kiều Mai Phượng đang nhọc nhằn đi ngược lại.

Vừa thấy ông, Hai Tính đã lóac chóac mồm miệng:

- Con chào bác! Bác có thể chỉ cho tụi con chỗ trang trại ông Ba Đầu nằm ở đâu không ạ?

http://tieulun.hopto.org

- Các anh các chị là ai? - Ông già hỏi vẻ thóang đề phòng.

- Dạ, con là bạn chiến đấu của ông ấy, còn đây là... bạn con.

- Bạn chiến đấu à? - Ông già vẫn lạnh nhạt - Nhìn đỏ đắn, béo tốt chả có chút gì là chiến đấu cả.

- Dạ, bác chỉ được cái... nói đúng. Hồi đó con ở hậu cần, còn Ba Đẩu ở dưới vùng ven nên thằng ốm thằng mập khác nhau.

- Tức là anh nói ông ấy ốm?

- Quá ốm!

- Xin lỗi nhé! Nếu đúng là Ba Đẩu ấy thì ông đó còn mập hơn anh.

- Dạ, con nói lộn. Mà sau cả hai chục năm ngưng úynh nhau, có thể cái sự ốm mập ấy nó đổi chỗ chứ ạ.

- Thế còn chị? - Ông quay qua Mai Phượng - Chắc chị cũng là bạn chiến đấu chớ?

Mai Phượng thoắt bối rối:

- Dạ, thưa...hồi đó con còn nhỏ.

- ờ, nói vậy nghe được.

Ông già im lặng nhìn Hai Tính giây lâu rồi nhìn chuyển qua Mai Phượng... Có lẽ cái vẻ bồn chồn và chân thành quá đỗi của người đàn bà sang trọng này đã khiến ông bị thuyết phục, ông nói:

- Ông ấy ở trái đồi bên kia suối kia kìa. ở đó đang có người bệnh, anh có thể nói nhỏ đi một chút.

- Dạ, nhỏ liền. Con cám ơn bác. Đụng bác một cái, con biết ngay là có quý nhân phù trợ rồi. Dòm bác tiên phong đạo cốt đẹp quá, như già làng của ngàn năm trước hiện về.

- Kìa! Tôi đã nói là nên nhỏ miệng. Nơi núi rừng yên tĩnh này, nói lời to tát e không hợp đâu.

Hai Tính bưng miệng cười đến khục một cái rồi bấm Mai Phượng đi qua.

http://tieulun.hopto.org

Chị cũng không nhịn được cười:

- Người gì mà đến nịnh cũng không biết cách.

- Vậy mới là đứa vô duyên. May mà con vợ nó chịu được chớ không thì đến bây giờ vẫn ế ẩm.

Đi được một đoạn, thấy dáng đi tung tăng, nhanh nhảu, thỉnh thoảng lại giơ chân đá cái này đá cái kia của Hai Tính, chị mỉm cười:

- Mấy bữa nay thấy anh Hai trẻ lại đến chục tuổi.

-Trở về chiến trường xưa không trẻ lại sao được. Nói đùa, giá như bây giờ có chiến tranh trở lại, tôi lại sẵn sàng một bồng một súng lên đây. Mây bay gió thổi, vượn hót chim kêu, lại ngủ rừng cơm vắt, dẫu có chết chóc nhưng còn gấp hàng lần những ngày kiếm sống nhục nhã như chó dưới cái đồng bằng đô hội người tốt thì ít kẻ xấu thì nhiều kia.

- Thì anh làm đơn xin sang vùng vịnh PecXich mà cầm súng cho nó... mây bay gió thổi.

- Bên ấy toàn dầu khí hôi sì với cát trắng nhức mắt chớ lấy mây bay gió thổi ở đâu ra, chán bỏ mẹ! Cái trò oánh nhau cứ phải là núi rừng, là sông suối, có nằm xuống nó mới mát mẻ linh hồn - Ông chợt kêu khẽ - Hình như lán trại của lão ta kia kìa!

Theo tay chỉ của Hai Tính, một khu lán mái lợp lá trung quân như những mái lán thời chiến ngày nào hiện ra. Hai Tính ngẩn ngơ một chút rồi ra hiệu cho chị rảo bước...

http://tieulun.hopto.org

23

Sở công an Thành Phố sáng nay bỗng nhiên mang một vẻ im ắng khác thường. Chỉ có mấy phòng tiếp dân ở gần cổng là mở cửa còn hầu hết các phòng quan trọng ở tầng trên đều đóng kín. Đóng kín cả căn phòng họp mà nếu không đóng nó đã đủ kín lắm rồi.

Đó là một căn phòng không lớn không nhỏ, nhưng đủ chỗ và đủ độ thâm nghiêm cho những con người chủ chốt trong sở có thể ngồi họp bàn những vấn đề lớn lao về sự an ninh của một đô thị năm triệu dân.

Nhưng hôm nay lại là một vấn đề nội bộ. Tất nhiên chuyện nội bộ của một cơ quan hành pháp tựu trung lại nó vẫn là chuyện an ninh của tòan thể.

Trong phòng lúc đó đã có sẵn chừng hơn chục người cả nam lẫn nữ, hầu hết đều đeo những quân hàm cấp cao, vẻ dạn dày và nghiêm cẩn như chính nghề nghiệp nghiêm cẩn của họ đã tạo ra. Tất nhiên phó giám đốc Tám Quyền ngồi ở bàn chính giữa trong vị trí chủ toạ, bà cán bộ tổ chức ngồi hơi xa hơn một chút, vẻ mặt đăm chiêu, nghiêm trọng như sắp có chiến tranh toàn cầu và viên phó văn phòng chạy qua chạy lại xăm xắn, mềm mại như một chú trăn đất làm động tác rót nước, pha trà. Ngồi cạnh Tám Quyền nổi bật lên là một sĩ quan đeo hàm thiếu tướng, dáng trầm tĩnh, hơi trễ nải, chỉ thấy thỉnh thoảng Tám Quyền quay lại nói điều gì với ông ta với thái độ đặc biệt kính nể.

Im lặng bao trùm. Thoáng một chút căng thẳng gượng gạo. Tám Quyền nhìn đồng hồ rồi lại nhìn lên viên phó văn phòng vừa đi tới, cau mày hỏi nhỏ:

- Sao? Vẫn chưa tới à? Thử điện về nhà hay gọi máy di động hỏi coi.

- Báo cáo em đã điện. Máy di động mất tín hiệu, còn về nhà, người nhà nói đã đi được nửa tiếng. Chắc đường đông, kẹt xe.

- Đường xá ngày càng kẹt - Tám Quyền như thể phàn nàn riêng với vị tướng - Nếu bên Giao thông Công chính họ không tích cực kết hợp thì bên công an ta có đổ ra đường cả ngàn người cũng đành bó tay.

Vị tướng nói không nhìn ai nhưng ai cũng buộc phải hơi nhích người lên để nghe như đã thành một thói quen cố hữu:

- Cái này không thể chỉ riêng một ngành hay vài nghành có thể khắc phục được mà là kế hoạch vĩ mô của nhà nước. Làm một nút giao thông, làm một cầu vượt còn

http://tieulun.hopto.org

khả dĩ chịu được nhưng để có một đường xe điện ngầm như một số nước khác là đòi hỏi ngân sách chiến lược, ngân sách khổng lồ đến ngay nhà nước mình cũng không chịu nổi. Nói đùa, đi ra ngoài rồi, nhìn lại trong nước mới thấy hệ thống hạ tầng mình còn lạc hậu quá thể.

Một người đàn ông đeo hàm đại tá nhẹ nhàng chêm vào:

- Dạ, chừng nào còn lạc hậu bao nhiêu thì cái anh công an còn chịu sức ép của dư luận bấy nhiêu.

- Dư luận nào? - Một người khác - Hay chỉ là mấy tờ báo lá cải thấy gì viết nấy không cần phân tích, tìm hiểu gì cả. Tôi nghĩ đã đến lúc chính phủ, các bộ, ban ngành chủ quản phải thu bớt quyền lực của ba cái anh báo chí to họng lại chứ không rồi thì nhiễu, nhiễu lắm!

- ấy chết!- Người khác mỉm cười - Báo chí vô sản bảo về quyền lợi cho giai cấp vô sản, thu bớt lại thì ông nằm ở giai cấp nào.

Câu nói pha một chút đùa đùa khá có duyên đó đã làm không khí mềm đi. Tiếng tranh luận, tiếng chuyện trò bắt đầu nổi lên lao xao về đủ mọi thứ trên trời dưới biển nhưng rõ ràng chỉ là nhằm khoả lấp cái bồn chồn thực chất đang chìm ẩn bên trong mỗi con người bởi, tranh luận thì tranh luận nhưng thi thoảng các con mắt lại nháo nhác nhìn ra cửa hoặc sốt ruột nhìn đồng hồ. Và ngay cả vị tướng cũng không giấu được sự nóng ruột, chốc chốc lại quay sang hỏi Tám Quyền điều gì khiến ông này gật đầu rồi lại lắc đầu như cái máy.

Đúng lúc đó thì cánh cửa phòng bật mở và Út Thêm bước vào, mắt trũng sâu, nét mặt hơi gầy, đôi quân hàm thượng tá lấp lánh trên vai.

Chị mỉm cười ngượng ngập :

- Xin lỗi, tôi đến chậm! Xe bị rải đinh .

Rồi tìm một ghế trống ngồi xuống giữa tiếng cười ồ của mọi người. Cái cười mang hàm nghĩa nghịch lý: Rốt cuộc, cánh công an lại là nạn nhân của cái trò băng hoại đang là đối tượng trừng trị của công an đó.

Giữa những khuôn mặt lặng thầm, khó hiểu, nét mặt thanh thoát, rất đẹp của chị nổi lên như một điểm son làm sáng bừng cả phòng họp. Khiến cho cả vẻ mặt vị thiếu tướng cũng nhẹ nhõm hẳn đi. Đáp lại cái gật đầu chào của chị, ông cũng nở một nụ cười đại lượng và thân thiện. Tám Quyền cũng khẽ cười, chỉ khác đó là cái cười nửa miệng nhạt thếch nhưng lại cố làm ra mặn cho nên khẩu hình cười nó cứ meo méo sang phải rồi lại sang trái thế nào. Vẻ vô tình như không linh cảm được

điều gì đang chờ mình, chị cũng cười đáp lại từng người thay cho lời chào.

Chờ cho mọi tiếng động lắng xuống, Tám Quyền mới đứng dậy, đứng từ từ, quét mắt nhìn một lượt toàn phòng rồi lên tiếng, cái tiếng nói cố tạo vẻ khổ tâm, khó nhọc:

- Thưa các đồng chí! Thưa anh Tư ! Hôm nay chúng ta họp phiên họp đảng uỷ bất thường để chỉ bàn về một việc, về một cá nhân, đó là trường hợp đồng chí Phạm Thị Thêm...

Mọi ánh mắt dù không muốn cùng lúc cũng đổ dồn về phía chị. Còn chị lại tỏ ra bình thản, đôi mắt vẫn hướng về phía Tám Quyền nghe chăm chú như không phải nghe về trường hợp của mình.

Tám Quyền nói tiếp, nói rành rẽ, chính xác như mỗi tiếng nói ra đã được đong đếm kỹ lưỡng:

- Vâng! Gọi là bất thường nhưng lại nằm trong cuộc vận động làm trong sạch đảng thông thường của trên. Số đảng uỷ viên đến đủ, chỉ thiếu đồng chí Chín Thanh giám đốc sở đang đi điều trị vắng. Xin trân trọng giới thiệu với hội nghị, đến dự hôm nay có đồng chí thiếu tướng Trần Thắng, đặc phái viên của Bộ. Anh Tư Thắng dù đang rất bận nhưng vẫn bớt chút thì giờ đến với chúng ta, điều đó chứng tỏ sự quan tâm của cấp uỷ cấp trên cũng như khẳng định cuộc vận động có ý nghĩa quan trọng sống còn như thế nào trong tình hình này.

Ngừng một chút, ông chuyển giọng:

- Vâng! Đây là một việc làm đau xót, điều mà những cán bộ, đảng viên chúng ta không bao giờ muốn làm nhưng vì cái chung, vì sự nghiệp cao cả của toàn đảng toàn dân đang hướng tới, lại không thể không làm. Vì vậy tôi mong tất cả các đồng chí ngồi đây phải thể hiện được tinh thần tính đảng trong đấu tranh nhưng cũng hết sức tránh những chụp mũ, võ đoán gây bất lợi cho đồng chí mình.

Những ánh mắt lại dồn về phía chị. Lần này vẻ mặt của chị đã không còn giữ được nét tĩnh lặng như ban đầu nữa mà đôi môi không đánh son có đường nét thanh tú hơi nhợt đi.

- Trước hết - Tiếng nói Tám Quyền vẫn rỏ xuống buốt lạnh như tiếng đọc kinh xám hối trong một phiên toà đại hình thời trung cổ - tôi xin mời chị Bảy Trà, uỷ viên kiểm tra đảng ủy trình bày toàn bộ bản báo cáo kết luận kiểm tra đảng.

Như chỉ chờ có vậy, bà tổ chức đứng dậy ngay, thẳng đơ, bất động như cả cuộc đời chỉ thẳng ngay, bất động như thế để hoàn thành cho xong cái chức phận mang

http://tieulun.hopto.org

tính năng vô cùng khó khăn là kiểm tra, kiểm soát của mình. Bà giở tập hồ sơ đã được chuẩn bị cẩn thận ra, đeo kính lên mắt, nét mặt tỏ ra buồn phiền thật sự, cất tiếng nói chậm rãi từng từ như nhả như rơi:

- Thưa các đồng chí cấp ủy! Thưa anh Tư, anh Tám! Sau một thời gian làm việc nghiêm túc trên tinh thần công tâm, khách quan và chính xác, sau những xác minh cẩn trọng, sau những thẩm vấn và thẩm tra tỉ mỉ, khoa học, thay mặt ban kiểm tra đảng uỷ, tôi xin giải trình hai vấn đề có tính then chốt về lý lịch đảng và phẩm chất, tư tưởng đảng viên của đồng chí Phạm thị Thêm, đảng uỷ viên của đảng bộ sở chúng ta...

Bà ngừng một lát như để dò xem sức nặng cách đặt vấn đề của mình đến đâu rồi đều đều nói tiếp, không cao hơn cũng không thấp giọng hơn:

- Vấn đề then chốt thứ nhất cũng là vấn đề quan trọng có tính nguyên tắc nhất: Đó là việc đồng chí Thêm chưa hề là đảng - viên -cộng - sản...

Đúng là bom nổ giữa phòng khiến tất cả nhớn nhác lên. Họ không tin ở câu nói hoặc không tin ở tai mình, vội đưa mắt nhìn nhau, lại đưa mắt nhìn Út Thêm. Út Thêm cũng đang bị chấn động mạnh. Giống như có cả một chảo than hắt vào giữa mặt, chị định bùng lên quật trả lại tức thì nhưng rồi liền đó không hiểu sao lại là một sự chìm xuống, ngơ ngẩn. Ngay đến chính ông tướng cũng không tránh khỏi được chút bất ngờ dầu theo nguyên tắc, chắc chắn là ông đã được nghe báo cáo trước một cách đại cương, cơ bản.

- ... Cho đến giờ phút này - Bà tổ chức nhỏ tiếp những giọt nham thạch nóng bỏng xuống đầu mọi người - Chúng tôi vẫn chưa tìm được những chứng cứ, giấy tờ, hồ sơ khẳng định rằng đồng chí Thêm đã được kết nạp vào đảng ngoài những lời khai mơ hồ, không xác định trong lý lịch. Đồng chí Thêm khai rằng, mình được kết nạp vào đảng năm 1973 tại chi bộ quân báo thuộc huyện uỷ Châu Thành, tỉnh Thủ Dầu Một, và người kết nạp là bí thư kiêm tổ trưởng đảng Trần Văn Nguyện, tự Sáu Nguyện. Chúng tôi đã cử người đi tìm đồng chí có tên này và một điều bất ngờ nữa đã xảy ra: Người có tên Sáu Nguyện đó chính là một bị can đã phạm tội cố ý giết người mà chính đồng chí Thêm đang thụ án...

Đến đây, vẻ không còn chịu đựng nổi nữa, Út Thêm đứng bực dậy, giọng nghẹn tắc:

- Tôi phản đối! Chính đồng chí Sáu Nguyện là người đã bồi dưỡng, giáo dục và kết nạp tôi vào đảng. Tôi không khai man. Không bao giờ. Còn chuyện đồng chí ấy bây giờ là bị can thì điều đó không có liên quan gì đến chuyện tôi vào đảng hồi đó hết. Cũng giống như có người ngày xưa là anh hùng bây giờ lại là tội phạm thì sao!

http://tieulun.hopto.org

- Đồng chí Thêm! - Tám Quyền vội nhắc nhẹ nhưng gằn tiếng - Xin lưu ý đồng chí đây là buổi họp cấp uỷ, đồng chí sẽ được quyền phát biểu sau khi nghe xong bản báo cáo của người uỷ viên kiểm tra. Tuy vậy, do vấn đề đồng chí vừa nói, tôi cũng xin trả lời luôn: Đúng! Việc kết nạp đảng năm xưa và việc tội phạm hôm nay không có liên quan gì đến nhau nhưng đồng chí lấy gì làm bằng ngay cả khi điều đó là có thật.

- Người kết nạp tôi vẫn còn sống.

- Tốt! Vậy thì chỉ cần một chữ ký xác nhận của người đó là xong.

- Nhưng...

Chị ngắc lại nửa chừng vì hình ảnh sáu Nguyện nằm thiêm thiếp như chết bỗng hiện lên chặn chị lại...Thoáng một nụ cười đắc thắng kín đáo của Tám Quyền hiện lên. Có cả những cái lắc đầu khe khẽ của vị tướng và một vài người ngồi trong phòng.

- Còn một người nữa nắm được việc này - Tiếng chị hụt hẫng - Đó là đồng chí Ba Đẩu, Phạm văn Đẩu, nguyên huyện đội trưởng Châu Thành.

- Trong lý lịch của đồng chí, không có ai tên là Đẩu giữ vai trò như là người giới thiệu thứ nhất hay thứ hai cả - Bà tổ chức định nói nhưng Tám Quyền trả lời luôn - Và sau khi tìm hiểu kỹ, chúng tôi được biết, người có tên Ba Đẩu này đã bị thương đi viện từ lâu, thời điểm đó không hề có mặt. Còn người thứ hai, theo đúng lời chị đã khai có tên là Nguyễn Thị Hương, cơ sở mật trong ấp, chúng tôi đã xác minh chị này đã hy sinh vào khoảng đầu năm 75 rồi. Vậy chỉ còn lại duy nhất bị can Sáu Nguyện.

Chị sựng lại, toàn thân như bị ướp đá, môi mấp máy muốn nói mà không thể nói được...

Giây phút ấy không hiểu sao trong đầu chị lại chập chờn, buốt xóay cái hình ảnh buổi lễ kết nạp đảng đã diễn ra cách đây hơn hai chục năm...Đó là mấy tấm ván được bắc trên những thân cành nhoài ra mặt sông. Chỉ có ba người đứng trang nhiêm trên mặt ván đó: Cô bé Út Thêm đang tuổi lớn đầu còn thắt bím, Sáu Nguyện và một phụ nữ mập mạp vận bà ba đen, khăn rằn, miệng nhai trầu bỏm bẻm.

Sáu Nguyện xúc động nói:

" Do mất liên lạc nên chi bộ quân báo chưa kịp báo cáo lên chi uỷ cấp trên nhưng xét tình hình nhiệm vụ mỗi lúc mỗi khó khăn, xét phẩm chất, năng lực

http://tieulun.hopto.org

cũng như trình độ giác ngộ của đồng chí Thêm, tôi thay mặt chi bộ quyết định kết nạp đồng chí Thêm vào đảng. Từ hôm nay, đồng chí đã chính thức trở thành đảng viên của đảng Nhân Dân Cách Mạng Miền Nam Việt Nam, sinh hoạt trong chi bộ Một..."

Rồi sau đó là cái nhìn trìu mến như cái nhìn của người cha đối với đứa con đã trưởng thành, Sáu Nguyện nói:

" Làm đảng viên lúc này không sung sướng gì đâu ngoài cái hạnh phúc được gian khổ trước, xông lên trước và nếu có ngã xuống thì được ngã xuống trước quần chúng với tư cách một người cộng sản, nhớ lấy con gái!"

Tiếng bà tổ chức vang lên như tiếng mìn nổ trên mặt sông lúc đó:

- Coi như vấn đề này đã rõ. Cả đồng chí Thêm và cả tổ chức đảng ở cơ sở chỗ đồng chí thời đó đều không giải trình được những vấn đề cơ bản thuộc về nguyên tắc đảng - Ngừng một chút, bà chiêu một ngụm nước, hắng giọng - Giờ tôi xin chuyển sang vấn đề thứ hai, tuy không là then chốt nhưng đứng về mặt tư tưởng của một người đảng viên lại hết sức hệ trọng. Đó là thời kỳ theo học trường an ninh ở Liên Xô cũ, không ít lần đồng chí đã ngang nhiên đề cập đến vấn đề đa nguyên đa đảng với thái độ tán thành cũng như công khai tỏ ý nghi ngờ về bản chất của chủ nghĩa xã hội khiến cho nhiều đảng viên hồi đó, cả các đảng viên nước bạn rất bất bình...

- Vu cáo!

Chị bật nói. Tám Quyền lập tức gõ gõ cây bút xuống bàn, giọng rất nghiêm:

- Lần thứ hai tôi lưu ý đồng chí Thêm nên có thái độ đúng mức trong một cuộc họp đảng uỷ! Nhất là khi có mặt đồng chí phái viên cấp cao đây.

- Nhưng điều đó là hoàn toàn vu cáo, là hoàn toàn bịa đặt.

- Thôi được! - Mặt Tám Quyền cố tạo vẻ rầu rầu - Là một tổ chức đảng, chúng tôi không được phép hồ đồ khi quy kết về mặt tư tưởng cho một ai đó. Bởi tất cả đều có bằng chứng xác thực. Đồng chí uỷ viên kiểm tra, đồng chí có thể đọc trước đảng uỷ lá đơn tố cáo của một người cùng sinh hoạt đảng bộ lưu học sinh Việt Nam ở Mats với đồng chí Thêm hồi đó.

Mọi người nín lặng. Mắt Út Thêm mở to. Tiếng giở giấy sột xoạt rồi giọng đọc của bà tổ chức vang lên như đọc lời ai điếu:

" Tôi tên là Bùi đình Bưởng, nguyên giám đốc sở Nông Lâm tỉnh...Tôi có một

http://tieulun.hopto.org

điều nhức nhối từ lâu định không nói ra nhưng rồi vì tư cách công dân, tư cách một người cộng sản, một cán bộ dù bây giờ đã nghỉ hưu khiến cho tôi không thể làm thinh..."

Bưởng...Chị không nghe thấy gì nữa. Sao lại có cái tên Bưởng ở đây? Có phải hắn không, cái gã to cao, đẹp trai, râu quai nón, có giọng nói rất nặng và cái nhìn cũng rất nặng chuyên ăn nhậu và ăn nói bậy ấy?...Nếu đúng gã thì chị đâu có lạ. Đêm ấy hắn xiêu đảo đi lên cầu thang, xiêu đảo tìm đến cửa phòng chị trong một cái Ôp lưu học sinh gõ cửa, đúng hơn là đấm cửa. Lúc ấy chị đang ngồi học. Thấy gõ, chị giật mình nhìn lên rồi đi ra mở cửa. Bưởng đổ ập vào như một thân chuối. Chị đỡ hắn lên, dựng hắn vào ghế ngồi, giọng phiền muộn:

" Anh Ba... Anh say quá rồi! Anh nên về ốp của anh nghỉ đi..."

Bưởng lè nhè:

" Ôp nào? Ôp của tôi là ở đây...Nhà của tôi là ở đây.. Cuộc đời của tôi cũng ở đây. Út ơi! Sao Út lại xua đuổi tôi?... Giữa xứ lạ quê người lạnh như cái nhà mồ này, tôi chỉ có mình Út, chỉ thương mình Út, Út xua đuổi tôi thì tôi biết về đâu, đi đâu?..."

Thêm lo lắng đi ra khép cánh cửa lại, giọng cô vẫn dịu dàng:

" Anh Ba... Anh làm thế ở đây người ta cười cho kìa!

" Ai cười? Thằng nào dám cười? Thằng nào? Mấy cái thằng I Van cả ngố ấy ư? Trời ơi! Chúng nó là ai, là cái gì mà dám cười tôi? Một đám cuồng tín, một chủ nghã xã hội nghèo khổ, một cái đảng Bônsêvích ngu dốt không hơn không kém mà lại dám đi cười một thằng đã từng đánh thắng Mỹ à? Bố láo!"

" Khẽ chứ anh! Dù sao mình cũng đang học trên đất nước người ta..."

" Tôi không học, tôi không thèm học ! Học để rồi mang cái nghèo khổ về nước mà suốt đời xếp hàng mua bánh mỳ à? Để kệ cho mấy cha đảng ngồi nhét Mac Xít vào sọ nhau à? Thằng này vậy là quá đủ rồi, sáng mắt ra rồi. Cứ còn cái kiểu chủ nghĩa xã hội chuyên chế, cứ còn cái kiểu đảng trị, đảng thống soái, duy nhất này rồi là còn khốn nạn. Mà thôi - Hắn gần như quỳ sụp xuống chân Út Thêm - Mặc kệ họ, mặc kệ đảng, mặc kệ cái chủ nghĩa xã hội giả tưởng của họ, tôi chỉ cần có em thôi, em là chủ nghĩa xã hội, là đảng duy nhất, là học thuyết thiêng liêng của cả cuộc đời tôi. Đừng... Đừng xua đuổi tôi..."

Thật thê thảm, hắn lết đến chân chị, định đưa hai tay ôm lấy bắp chân thon thả để trần của chị, quá sức ghê tởm và phẫn nộ, chị bất ngờ vung tay tát mạnh vào

http://tieulun.hopto.org

mặt hắn, tiếng nói u uất :

" Anh Bưởng! Anh có thể muốn nói gì thì nói, muốn làm gì thì làm nhưng tôi cấm anh không được động đến những điều thiêng liêng đó, những điều màvì nó chúng ta và cả thế hệ của chúng ta đã đổ máu hy sinh. Nhân dân thắt lưng buộc bụng cho chúng ta sang đây ăn học chứ không phải để sang đây nói những điều nhảm nhí như thế!"

Dưới ánh đèn ống, khuôn mặt Bưởng ngơ ngác, đuỗn ra nhưng đôi mắt lại vằn lên một tia sáng hiểm ác khác lạ. Hắn vẻ như đã tỉnh rượu, lồm cồm ngồi dậy, cười nhạt một tiếng rồi loạng choạng bước ra khỏi phòng...

- Thật ghê tởm!

Chị bật nói. Câu nói như dồn hết vẻ khinh bỉ tột cùng vào đó khiến cả phòng họp ngơ ngác nhìn nhau, sững sờ.

o

Giữa đất trời mênh mang, cái thân thể khô xác của Sáu Nguyện nằm trên chiếc giường kê dưới gốc cây mới mỏng manh, nhỏ bé làm sao!

Và chính cái thiên nhiên phập phồng, bí hiểm đó đã dường như nối một cái cầu mơ hồ mang tính thần giao cách cảm giữa hai con người cùng chung phận số này: Sáu Nguyện và Út Thêm.

Trong lúc ở cách xa đó hàng trăm cây số, linh hồn chị đang vật vã đớn đau với câu nói bật ta từ đáy sâu tâm khảm thì đằng này, phải chăng cái tầng chìm vô thức của anh cũng được đột ngột thức dậy mà mấy ngón chân ngón tay anh khẽ động đạy, chưa hết, cả vầng trán, khuôn mặt anh hình như cũng đang chuyển động nhăn nhíu lại.

Chứng kiến được cái chi tiết kỳ bí đó, không ai khác lại chính là Bảy Thu. Đang loay hoay thái lá thuốc cho anh ở bên cạnh, chợt nhận ra điều đó, miệng cô há ra, mắt trợn tròn, định kêu lên một tiếng mừng rỡ xé họng nhưng rồi liền đó cô lại chơm chớp hàng mi như không tin ở mắt mình bởi cái thân thể kia đã lại trở về phẳng lỳ, bất động như chưa hề có những dấu hiệu của sự sống nào vừa xảy ra.

Cô nén một tiếng thở dài rồi lại cắm cúi với công việc tưởng như vô vọng của mình...

Ngoài kia, chỗ cánh Ba đầu đang đánh vật với đất đai, Hai Tính và Mai Phượng cũng vừa bước tới. Trước cái nhìn tò mò của mọi người, Hai Tính vẫn bô lô ba la

http://tieulun.hopto.org

như không nhớ mình đã bước vào cái tuổi ngoài năm mươi:

- Chào các chiến hữu! Chào những người anh em! Những người anh em cho tôi hỏi có lão Ba Đẩu ốm hay mập nào ở đây không?

Ba Đẩu dừng tay, bước ra khỏi rãnh Cafe, chau mày nhìn cái dáng rất tay chơi của vị khách, lạnh nhạt hỏi lại:

- Anh là ai? Và anh hỏi Ba Đẩu có việc gì?

- Tôi là một công dân vô tích sự dưới đồng bằng lên thăm hỏi bạn bè một thuở binh đao xem dạo này mần ăn, sinh sống ra sao ? - Hai Tính nói du dương như ca vọng cổ.

- Chính tôi là Ba Đẩu đây. Binh đao nào? - Giọng Ba Đẩu vẫn lạnh nhạt.

- Biết ngay mà - Hai Tính cười vang - Khỏi cần giới thiệu tôi cũng biết ông là Ba Đẩu nhưng cứ giả đò hỏi cho nó đúng phép tắc đồng rừng. Ông Ba Đẩu! - Chìa tay ra - Huyện đội trưởng Ba Đẩu! Chỉ huy trưởng cuộc đánh càn bị thương lủng ruột Ba Đẩu! Xin chào!- Ba Đẩu bất giác cũng chìa tay ra bắt lại - Mập, đẹp, tóc xoăn, miệng tươi...Ông đúng như tôi hình dung khi nghe thằng Sáu kể lại.

- Sáu nào? - Đôi mắt càng nghi ngờ.

- Thằng cha Sáu Nguyện, thằng cha trời gầm, thằng cha thẹo cổ thẹo cằm dòm ghớm thấy mẹ chứ còn Sáu nào nữa. Tự giới thiệu nghen: Tôi, Hai Tính, tức Tính đặc công, Tính kho gạo, Tính nuôi tôm, Tính điện tử, tóm lại là một thằng Tính đã để thẹo lên cần cổ thằng Sáu. Rồi chưa?

Cách nói thía lia cùng với những biệt danh đáng nhớ của Hai Tính đã làm mọi người bật cười và riêng Ba Đẩu đã hoàn toàn loại bỏ mối nghi ngờ, chủ động bắt tay rất mạnh trở lại:

- Chết cha! Chính ông đấy à? Chính ông lại là cái gã đã góp phần làm cho số phận thằng Sáu thêm điêu đứng đấy à? Khỉ khô! Sao không nói ngay từ đầu, dòm như cái tay buôn lậu gỗ lên đây móc ráp với bọn lâm tặc. Vô ! Vô nhà đi! - Chợt nhìn sang Phượng vẻ phân vân...

- Giới thiệu luôn !- Hai Tính bắt được cái nhìn ấy, thía lia tiếp - Đây là Sáu Phượng, cô chủ vùng đồi chuối vừa làm một cuộc hành trình vượt qua cả biển Thái Bình về đây. Chính Sáu Phượng đã...

- Tôi hiểu rồi - Ba Đẩu tiến lại phía chị, vẻ cảm kích - Nếu tôi không nhầm thì

http://tieulun.hopto.org

chính chị là người đã chuyển nhượng cho thằng Sáu hơn 30 héc ta đất trồng cách đây ít năm?

Sáu Phượng từ nãy cứ ngơ ngác nhìn quanh như kiếm ai, nghe hỏi giật mình quay lại, mỉm cười rụt rè:

- Dạ...Nhưng sao anh Sáu và mấy anh không về đó làm ăn mà lại ở đây? Đất ở đây đâu tốt bằng nơi đó - Rõ ràng cô hỏi chỉ để mà hỏi, đầu óc vẫn để đi đâu.

- Vấn đề là ở chỗ đó - Ba Đẩu gãi gãi cái cằm lởm chởm râu - Cái giấy chuyển nhượng đất chị đưa cho thằng Sáu, thằng Sáu nó lại chuyển cho chúng tôi với lý do để bạn bè, đồng đội một thời gian khổ bây giờ gặp cảnh cơ nhỡ có chỗ sinh sống. Nhưng chúng tôi quyết định cứ để yên đó vì tình thế chưa đến nỗi bị bít hết đường, hơn nữa cũng là để phòng khi chị trở về có chỗ trú thân. Vả lại thằng Sáu nó...

- Anh Sáu làm sao ạ? - Chị đã hỏi được cái câu cần hỏi.

- Nó không làm sao hết , chỉ hiềm nỗi...

- Bây giờ anh ấy đang ở đâu? - Chị hồi hộp hỏi tiếp - Hình như anh ấy đã gặp chuyện gì rồi có đúng không ạ ?

- Chuyện dài lắm! Vô ! Vô trong nhà cái đã rồi từ từ sẽ biết. Mời!

Hai người lục tục đi theo Ba Đẩu vào khu lán. Sắp đến nơi, Ba Đẩu chỉ một tán cây xanh um, phía dưới lờ mờ có một dáng người đang nằm trên chiếc giường con, nói:

- Đó! Nó đang ở đó đó.

Không kịp chờ Ba Đẩu nói hết, Sáu Phượng đã chạy vượt lên, vừa chạy vừa vấp khẽ... Và chị dừng sững lại trước thân hình người đàn ông đang nằm thiêm thiếp, mỏng dẹt, trắng xanh như đã chết. Chị lặng đi hồi lâu rồi mới gọi thảng thốt:

- Anh Sáu.. anh Sáu ơi! Em đây! Phượng đây...

Sáu Nguyện vẫn bất động. Gió thổi làm phơ phất mấy sợi tóc đã bắt đầu bạc. Bảy Thu cũng có mặt ở đó, nhìn lên chăm chú rồi có vẻ mang máng hiểu ra, chị khẽ nói:

- Chị đừng gọi nữa. Anh ấy không nghe thấy gì đâu.

- Nhưng sao lại thế ạ? - Giọng hỏi ngơ ngác.

http://tieulun.hopto.org

- Anh ấy bị hôn mê.

- Hôn mê? - Đôi mắt người đàn bà Việt kiều mở tròn - Tại sao lại có thể hôn mê?

Ba Đẩu cũng vừa đi tới. Ông bấm khẽ Bảy Thu. Hai người nhẹ chân bước vào trong, chỉ còn lại Hai Tính với Sáu Phượng. Vẻ mặt Hai Tính đã biến mất hẳn cái vui nhộn, tưng tửng mà thay vào đó là một sự đau buồn dần dần thấm sâu vào cái nhìn đăm đăm xuống khuôn mặt bạn.

Còn Sáu Phượng, cố kìm để nước mắt khỏi rịn ra, chị ngồi sà xuống bên cạnh anh, cầm lấy tay anh, vuốt lại mấy sợi tóc xoà xuống mặt anh, giọng nhoà vào tiếng gió thổi trên vòm cây :

- Anh Sáu... Tại sao anh lại ra nông nỗi này? Người ta đã làm gì anh? Ai đã nỡ hại anh?... Suốt dọc đường trở về em nghĩ rằng em sẽ gặp lại một anh Sáu vui vẻ, một anh Sáu khoẻ mạnh và vô cùng tốt bụng như xưa vậy mà... Anh có biết không, em trở về một phần cũng là vì anh, vì một người đàn ông cao thượng và tốt đẹp mà em chưa từng gặp, một người mà em luôn quý mến, kính trọng như người anh trai ruột thịt của mình. Tỉnh lại một chút nhìn em đi anh Sáu... Một chút thôi để thấy con nhỏ em bướng bỉnh và ngu dốt của anh đã trở về...

Lại chỉ có gió và tiếng lá xôn xao đáp lại lời cô.... Cô nấc khẽ một tiếng, nước mắt trào ra...Hai Tính cầm lấy tay cô, vỗ vỗ vào bàn tay như để an ủi rồi dìu cô bước vào nhà...

o

Không khí căng thẳng, ngột ngạt trong phòng họp vẫn hiện rõ trên nét mặt từng thành viên ngồi dự. Họ không đủ can đảm đưa mắt nhìn về phía Út Thêm nữa. Họ không chịu nổi cái nhìn mờ mịt và quá chừng u uẩn ấy.

Im lặng. Nghe được cả tiếng thở nặng nề, ngắt quãng của chị.

Tám Quyền đứng lên, giọng như thương xót, chia xẻ nhưng mỗi từ lại sắc nhọn như dao khía sâu vào lòng người nghe:

- Vậy là đã rõ. Đồng chí Thêm cùng một thời gian đã phạm vào ba khuyết điểm nghiêm trọng không thể châm chước được. Một, đã khai gian lý lịch đảng, lừa dối tổ chức trong suốt nhiều năm nay. Hai, đồng chí đã phụ lòng tin cậy của đảng và nhà nước cho đi đào tạo ở nước ngoài, để công khai bộc lộ những thái độ và quan điểm lệch lạc đến mức nguy hại làm ảnh hưởng đến uy tín đảng và bản chất chủ nghĩa xã hội. Nó càng chứng minh cho việc đồng chí chưa hề là một đảng viên của đảng. Và thứ ba, đồng chí đã thể hiện rõ tính tự do, vô tổ chức, lợi dụng cương vị, nghiệp vụ

http://tieulun.hopto.org

để lồng cái cá nhân vị kỷ của mình vào trong công tác mà điển hình là vụ gài người không xin phép dẫn đến mất tích cán bộ, đồng chí Hoàng, cũng như tự tiện đưa phạm nhân Trần Văn Nguyện chưa thành án ra khỏi nhà thương. Đó là ba điểm chính mà những điểm phụ khác tôi chưa tiện phân tích sâu như thái độ kiêu ngạo coi thường cấp trên, tư tưởng anh hùng cá nhân trong xử lý vụ việc, có động cơ chia rẽ, khích động gây mất đoàn kết nội bộ, gây những hiểu lầm không cần thiết trong bộ phận chỉ huy, lãnh đạo...

Út Thêm vẫn ngồi im. Toàn thân chị như chìm vào một cõi mông lung, xa lắc, mặt dại đi, ngây ngây như đang chịu một sức nặng vô hình nào đó đè trĩu xuống. Đã có giây phút cơ mặt chị giật giật như lại muốn đứng bật dậy nói một câu gì đó nhưng liền sau đó lại tan loãng ra, đờ đẫn như vẻ mặt của một người đang lãng đãng ngồi ở một nơi nào đó chứ không phải đang hiện diện ở phòng họp này.

Nhận rõ điều đó, Tám Quyền khẽ lắc đầu làm như rất buồn phiền nhưng đôi mắt lại ánh lên những chấm sáng hiểm độc, ông nhìn bao quát trong phòng, giọng chuyển gam oai vệ hơn:

- Bây giờ xin ý kiến các đồng chí. Chúng ta ở đây đang rất cần những ý kiến thẳng thắn, trung thực, thậm chí cả gay gắt, quyết liệt cũng được nhưng lại hết sức chân thành trên cơ sở tình hữu ái giai cấp.

Im lặng. Càng ngột ngạt. Một con ruồi ở đâu bay vào quẩn quanh mặt kính phát ra những tiếng o o như tiếng trực thăng nghe rất rõ.

- Tôi có ý kiến! - Một cánh tay đàn ông giơ lên, sau đó là một tiếng nói ngập ngừng - Tất cả những kết luận trên, tôi muốn hỏi thường vụ đảng uỷ hay ban giám đốc đã trực tiếp trao đổi với đồng chí Thêm chưa ạ?

- Đồng chí có thể nói rõ hơn ý của mình? - Tám Quyền vặn lại với vẻ trấn áp kín đáo.

- Bởi vì trong cuộc họp này, tôi thấy thái độ của đồng chí ấy hoàn toàn bị bất ngờ như chưa được báo trước, làm việc trước gì cả, trong khi theo nguyên tắc của chúng ta, một sự việc nghiêm trọng nhường ấy, người trong cuộc phải được trao đổi kỹ càng trước khi đem ra công khai.

- Tôi phát biểu! - Một cánh tay đàn ông khác giơ lên mạnh mẽ, tức thì - Tôi không nhất trí với ý kiến vừa rồi. Trong nguyên tắc đảng nói chung và trong nghành mang tính đặc thù của chúng ta nói riêng, có những nguyên tắc nằm trong nguyên tắc. ấy là để đạt được hiệu quả thanh tra, kiểm tra phức tạp, hình thức công khai sẽ được đem ra áp dụng trước khi có hình thức trao đổi. Ví như tinh thần cuộc

http://tieulun.hopto.org

họp này.

- Vâng! Mời đồng chí khác! - Rõ ràng là nét mặt của Tám Quyền nhẹ hẳn đi.

- Tôi!- Một bàn tay thon nhỏ của phụ nữ, một giọng nói nhẹ nhàng, vừa đủ - Vừa rồi đồng chí phó bí thư đảng uỷ có đưa ra chi tiết đồng chí Thêm đã tự do, vô tổ chức trong quy chế hoạt động dẫn đến mất cán bộ, sổng tù? Vâng, nhưng theo chỗ tôi hiểu thì trong những tình huống đặc biệt, cần kíp, một cán bộ hoàn toàn có thể chủ động tạo phương án tác chiến rồi báo cáo sau, thậm chí có trường hợp chưa cần báo cáo hoặc chỉ báo cáo đơn tuyến...

- Không được! - Một tiếng nói đàn ông khác bật lên như chặt chém - Đặc biệt gì thì đặc biệt, đơn tuyến hay đa tuyến thì cơ quan cấp uỷ cao nhất phải được biết, trong khi ở đây, như anh Tám nói, ảnh không nắm được gì hết.

- Đề nghị đồng chí để cho tôi nói xong đã ! - Đôi lông mày người phụ nữ đeo quân hàm thiếu tá chau lại - Cái thứ hai, việc đưa phạm nhân đang trong tình trạng hôn mê sâu ra khỏi nhà thương theo tôi là một việc làm hợp nguyên tắc và hợp tính nhân đạo của ngành. Tại sao tôi lại nói thế? Bởi ai cũng biết rằng, trước khi xảy ra cái tai nạn giao thông đưa đến sự hôn mê ấy, bằng những chứng cứ xác thực như số đạn trong nòng súng của phạm nhân đều gỉ sét, cả đêm ở cạnh người bị hại mà không hề có ý bóp cò... của phòng điều tra chỗ đồng chí Thêm khẳng định thì rõ ràng phạm nhân này hoàn toàn không phạm tội cố ý giết người. Và như vậy, việc đưa con người ấy đến một chỗ có khả năng điều trị kết quả hơn là một việc làm hợp pháp. Xin hết.

Phòng họp lắng đi một chút. Nét mặt Tám Quyền vẫn hết sức bình thản, thậm chí lại có phần phấn hứng hơn, không có dấu hiệu nhỏ nào của sự phật lòng khi bị bác lại cả. Ông lại đưa mắt nhìn khắp lượt trong phòng như khích lệ mọi người phát biểu tiếp. Cái nhìn ấy đọng lại trên mặt một thượng tá còn trẻ, anh này vội giật mình, choàng dậy, giơ tay xin phát biểu...

- Vâng, mời đồng chí! - Tám Quyền nở một nụ cười khá tươi.

- Tôi thấy chúng ta đang mất thời gian đi vào những chi tiết quá chừng vụn vặt. Vấn đề cốt tử nhất ở đây là đồng chí Thêm chưa biện minh được mình là đảng viên. Và đã không là đảng viên thì mọi đúng sai của đồng chí ấy từ trước đến nay đều trở thành hài hước và vô nghĩa hết. Vì chúng ta đang kiểm điểm tư cách đảng viên kia mà. Ơ hay!

Hai tiếng "Ơ hay" tung ra đúng chỗ đã như một tiếng kẻng kêu vang khiến cho không ít thành viên trong phòng họp chợt chưng hửng, nhìn nhau mỉm cười vẻ tán

http://tieulun.hopto.org

thành.

Tưởng chừng đến đó thì chẳng còn gì để nói nữa, bất ngờ chính lại là bà tổ chức đứng dậy:

- Là người được phân công kiểm tra chính trong việc này, tôi xin nói thẳng, ý kiến của đồng chí Phong vừa rồi là không được. Kiểm tra không có nghĩa là xổ toẹt. Phê bình góp ý trong đảng không đồng nghĩa với quy kết. Cho đến giờ phút này, bản báo cáo của tôi vẫn chỉ là một bản báo cáo chứ không có giá trị khẳng định. Sự khẳng định nằm trong chính sự xem xét của tập thể đảng uỷ và cấp ủy cấp trên. Như vậy, bây giờ, tại đây, đồng chí Thêm vẫn đang còn là một đảng viên và tất cả những góp ý xung quanh sự việc của đồng chí ấy sao lại có thể nói là vụn vặt? Thứ nữa, thử hỏi chúng ta đã được nghe chính đồng chí Thêm nói lại điều gì chưa? Đề nghị hội nghị làm trúng nguyên tắc.

Một thoáng bất ngờ hiện lên trong mắt Tám Quyền. Chém nhẹ một cái nhìn sắc lạnh vào mặt bà tổ chức, ông đứng dậy, hắng giọng, nói như thuyết giảng cho một học trò chậm hiểu:

- Thì từ đầu đến giờ, chúng ta đã làm sai nguyên tắc điểm nào đâu. Chỉ có cái phải vận dụng sao cho có hiệu quả nhất, chính xác nhất mà không thể chỉ dựa vào những cảm tính bột phát nằm ngoài tư duy biện chứng của các hệ thống lập luận. Cũng như ngay sau đây, chúng ta sẽ nghe đồng chí Thêm chính thức nói lên ý kiến của mình. Có hay không, đồng chí cứ trung thực phát biểu. Đây là một cuộc họp mang tính chiến đấu cao nhưng cũng hết sức tôn trọng tinh thần dân chủ. Chính vì lý do đó mà chúng ta đã mời cho được đồng chí phái viên cấp trên xuống cùng nghe, cùng dự. Nào, xin mời đồng chí!

Mọi ánh mắt lại đổ dồn về phía chị. Trong đó có cả ánh mắt của vị tướng phái viên cũng đang nhìn tới với cái nhìn xót xa, giận trách đan xen. Và lại như hồi nãy, chị vẫn ngồi im, bất động như mọi ý kiến vừa rồi không có liên quan mảy may gì đến mình. Thậm chí trên cặp môi nhợt nhạt của chị còn phác nhẹ một cái cười bâng quơ như cái kiểu phần xác còn đấy nhưng phần hồn đã siêu thoát đi đâu...

Im lặng...

Và im lặng...

Tám Quyền chờ thêm một lát nữa trong sự đắc thắng ngấm ngầm không giấu được cứ trào ra từng đợt qua ánh mắt, rồi ông ta quay sang vị tướng, giọng kính cẩn:

- Anh Tư... Xin anh phát biểu với hội nghị đôi lời.

http://tieulun.hopto.org

- Các đồng chí cứ trao đổi - Vị tướng lắc nhẹ mái đầu bạc - Lúc này tôi chưa có ý kiến gì. Chưa thể có ý kiến gì.

- Vậy thì thay mặt đảng uỷ, thay mặt Ban giám đốc, tôi xin tạm kết luận - Tám Quyền nói, mặt lạnh như thép nguội - Với tất cả những sai phạm trên của đồng chí thượng tá Phạm Thị Thêm, trong khi chờ đợi quyết định cuối cùng của đảng uỷ cấp trên, chúng tôi đề nghị trước mắt đồng chí tạm ngừng sinh hoạt trong đảng uỷ cho đến khi đồng chí thu thập đủ chứng cứ. Và đồng chí cũng thôi không tiếp tục theo đuổi vụ án kinh tế của Tổng công ty Thành Long có liên quan đến phạm nhân Trần Văn Nguyện nữa. Tới đây, đồng chí sẽ nhận công việc gì, chúng tôi sẽ xem xét và bố trí sau. Rất tiếc là hôm nay không có mặt đồng chí giám đốc sở ...

- Tôi đang ở đây!

Một tiếng nói yếu ớt bất chợt vang lên ở cửa ra vào khiến tất cả giật mình nhìn ra: Giám đốc Chín Thanh đang đứng đó, thường phục, nét mặt xanh xao, ốm yếu như hình nhân, nổi rõ một cái nhìn thật ảm đạm và phiền muộn nhưng quả quyết...

o

Sáu Nguyện vẫn nằm đó.

Dường như trong anh vẫn đang có một đường giây kỳ lạ, mơ hồ nối anh với cuộc họp đang diễn ra ở nơi xa. Từ trong đáy sâu tiềm thức, có vẻ như anh đã cảm nhận được tất cả thông qua những dấu hiệu khác thường đang chuyển động trên cái thân hình nhỏ bé kia. Mồ hôi anh toát ra. Bờ môi khô xác khẽ mấp máy. Ngón chân ngón tay động đậy nhiều hơn. Không để ý thấy điều đó, Bảy Thu vẫn nhẫn nại ngồi bên cạnh thái thuốc, thỉnh thoảng lại khẽ đưa mắt nhìn vào trong lán, nơi hai vị khách lạ mặt vừa bước vào.

Lát sau, Ba Đẩu bước ra cùng với Sáu Phượng và Hai Tính. Cả ba im lặng đi về phía gốc cây. Ba Đẩu nói:

- Đó! Tất cả câu chuyện chỉ chừng nhiêu đó. Đáng lẽ tôi không kể nhưng vì anh và chị muốn biết nên tôi kể. Vả lại, tôi kể cũng là để chị thông cảm với thằng Sáu, với chúng tôi là tại sao chị đã có lòng như vậy mà chúng tôi lại để cho bên Trại phục hồi nhân phẩm xử dụng miếng đất đó.

- Không... em không nghĩ gi đâu . Ai xử dụng cũng được miễn là có lợi cho bà con, không bị uổng phí. Em chỉ...buồn là tại sao cuộc đời anh ấy lại khổ thế! Tại sao lại có người độc ác suốt đời thù ghét, đi theo làm hại anh ấy như thế. Họ tính hại anh ấy cả khi anh ấy không còn gì nữa, cả lúc anh ấy tỉnh lại.

http://tieulun.hopto.org

Ba Đẩu dừng chân:

- Cô Sáu, cô vừa nói cái gì kia?

Hai Tính đỡ lời:

- Cái thằng Thành Long đốn mạt ấy vừa đến tìm cô Sáu cách đây mấy bữa để bàn việc liên doanh xây sân Goll ở chỗ đồi chuối . Nó muốn cướp đi bằng hết những cái gì còn lại mà cuộc đời có thể giành cho thằng Sáu và anh em bạn bè.

Ba Đẩu lắng đi. Hiểu nhầm cái lắng đó, Sáu Phượng vội nói:

- Tất nhiên là em không bao giờ đồng ý rồi. Nhân tiện có anh Ba và mấy anh ở đây, em xin nhắc lại lần nữa, dẫu thế nào thì miếng đất đó cũng đã thuộc về tên anh Sáu và mọi người.

Ba Đẩu khẽ cười:

- Không, tôi không nghĩ cái đó. Tôi chỉ tiếc rằng ngày ấy, nếu thằng Sáu đừng chần chừ tha cho nó cái tội phản bội thì bây giờ mọi việc đã khác đi nhiều rồi. Đúng là làm ơn nên oán.

Họ đã đến cạnh giường Sáu Nguyện. Đôi mắt của người đàn bà vời vợi, đau xót nhìn vào anh giây lâu. Lát sau cô nhìn lên, nói nhỏ:

- Anh Ba!...Em có một ý kiến thế này mong các anh chấp thuận. Các anh cho phép em đưa anh ấy sang bên Mỹ để chữa chạy. ở đó họ có nhiều điều kiện để giúp anh ấy có thể tỉnh lại chứ em sợ cứ để mãi như thế này, có khi bệnh chuyển vào sâu hơn.

- Không được!

Một tiếng nói trầm ấm vang lên ở phía sau. Mọi người quay lại: Cụ già sơn cước đã đứng ở đó từ lúc nào. Cụ nói tiếp, mắt không nhìn ai:

- Với căn bệnh trầm uất này, không có một phương tiện tân kỳ nào có thể chưa khỏi hết ngoài nắng gió, khí trời và nghĩa tình của con người đối với nhau.

o

Tại cuộc họp, ông Chín Thanh vẫn đứng im lìm nơi cửa...

Sau phút choáng váng vì bất ngờ, Tám Quyền thay đổi rất nhanh nét mặt, vội chạy ra đỡ lấy ông Chín, giọng xuýt xoa, ân cần:

http://tieulun.hopto.org

- Trời đất! Anh chín về sao không báo trước để cho xe đi đón. Mà đang yếu thế này, anh Chín về làm gì cho khổ, mọi việc chiều nay tôi sẽ vào trực tiếp báo cáo. Dạ, mời anh Chín ngồi , ngồi đây. Dạ, cuộc họp cũng vừa xong, anh Chín về thật đúng lúc.

Ông ta dìu ông Chín ngồi xuống chiếc ghế của mình bên cạnh vị tướng, kín đáo ném một cái nhìn giận dữ về phía anh phó văn phòng đang đứng đần mặt rồi bản thân cũng tìm một chiếc ghế khác ngồi xuống phía dưới. Hai vị tướng nhẹ bắt tay nhau. Nổi rõ đôi mắt Út Thêm mở to chiếu dọi lên ông. Ông cũng nhìn lại cô vẻ an ủi, lại vẻ như là có lỗi.

Rồi gắng gượng đứng dậy trong một cái nhìn thật buồn, giọng ông run run:

- Các đồng chí... Từ nãy ngồi ngoài tôi đã được nghe tất cả...Thực lòng là tôi rất buồn. Buồn lắm! Đã có lúc tôi tự hỏi... đây có đúng là một cuộc họp đảng của cơ quan mình không?.. Một cơ quan mình đã sống, đã làm việc hàng chục năm...

Ông khẽ húng hắng ho. Chân thành thật lòng, bà trung tá tổ chức vội đi đến đưa ông một ly nước khoáng. Ông chiêu nhẹ một ngụm rồi nói tiếp:

- Chuyện của Út Thêm tôi không muốn nói gì nhiều.. Tôi không thể nói gì hơn những nội dung đã được giải trình trong biên bản kiểm tra... Tôi không biết... Không nắm rõ... Nhưng tôi chỉ cân nhắc các đồng chí một điều... Hãy nên nhìn con người trong cả quá trình... Quá trình Út Thêm từ ngày trở về đây với chúng ta đã nói rõ hơn tất cả... Một chiến sĩ gan dạ, một cán bộ ưu tú, một... một tấm gương tận tụy. Tôi... tôi nghĩ những cái ấy nó có sức mạnh hơn một dòng khai lý lịch... một thông tin xa xôi nào đó ở đâu...

Ông lại dừng lại, vẻ kiệt sức, đành ngồi xuống, thở khó nhọc một lát rồi gắng nói tiếp, giọng càng đuối hơn:

- Riêng.. riêng trong chuyện đồng chí Hoàng và chuyện để .. phạm nhân ra điều trị bên ngoài... là hoàn toàn do tôi. Tôi đã được Út Thêm báo cáo... Tôi đã đồng ý. Nếu đó là lỗi thì lỗi ấy là của tôi, Út Thêm không...

Nói đến đó, mồ hôi ông toát ra, toàn thân run bắn, mắt nhắm lại, đầu rũ xuống.

Tám Quyền hét :

- Văn phòng đâu! Bảo vệ đâu? Sao lại để cho thủ trưởng trốn viện về thế này? Cho người đưa trở lại bệnh viện ngay. Thủ trưởng có mệnh hệ gì, các người phải chịu trách nhiệm. Đưa đi!

http://tieulun.hopto.org

Mọi người nhao đến chỗ ông Chín. Út Thêm cũng nhao đến... Vừa lúc, dưới sự điều khiển của viên phó văn phòng, hai cô gái khoẻ mạnh vận áo choàng trắng, chắc là y tế của đơn vị, vội ập vào với chiếc Băng Ca trên tay. Nhanh thoăn thoắt, họ đặt ông nằm lên rồi lại thoăn thoắt khênh ông ra. Út Thêm và một vài người định ra theo thì tiếng nói của Tám Quyền đã giật họ trở lại :

- Tất cả ngồi vào chỗ. Cuộc họp vẫn tiếp tục!

Trừ vị tướng phái viên có lẽ thấy sự có mặt của mình ở trong phòng là không còn cần thiết nữa nên lặng lẽ đi theo bạn ra ngoài.

Chờ cho các ghế đủ người nhưng chỉ là đủ người thôi chứ mặt mày, đầu óc của ai cũng ngơ ngác, bồn chồn không còn chú ý nhiều đến cuộc họp nữa. Không để ý đến cả sự thiếu vắng không rõ căn nguyên của vị phái viên.

Riêng giọng nói của Tám Quyền vẫn liền mạch và quyết liệt hơn:

- Chúng ta rất trân trọng ý kiến của đồng chí giám đốc nhưng vì đồng chí ấy đi nằm viện đã lâu, có nhiều vấn đề không nắm được nên - Đôi mắt tối âm u chiếu thẳng vào Út Thêm - những nội dung kết luận của tôi vừa rồi vẫn giữ nguyên giá trị. Đồng chí Thêm có nói lại gì không?

Nói lại! Hai tiếng đó được nhấn mạnh, phảng phất cái nhấn với tử tù trước lúc giải ra pháp trường. Trước con mắt nhiều chiều, nhiều ý của mọi người, đến lúc này chị mới đứng dậy, mặt tái xanh do phải kìm nén quá sức, đôi vai mảnh khẽ rung lên, đôi mắt đẹp mở to, gần như nhắc lại câu hỏi nãy :

- Ghê tởm! Thật là ghê tởm!

Chị ném lại mấy tiếng đó vào giữa mặt Tám Quyền, vào giữa cuộc họp rồi kéo ghế, lặng lẽ bước ra ngoài...

Vừa bước ra đến cổng, một sự kiện nữa ập đến đã gần như đánh gục chị hòan tòan. Đó là Tư Nghĩa, nguyên tổng biên tập báo Tiếng Gọi vẻ như đã chờ sẵn ở đó từ lâu, đi đến thông báo với nét mặt nghiêm trọng:

- Chị Út! Anh Bảy Ngạnh bị tai nạn giao thông đang nằm ở bệnh viện.

- Trời!

Chị lảo đảo và nếu không có cánh tay Tư Nghĩa giữ lại thì người nữ thượng tá đó đã ngã ngồi xuống bậc tam cấp vỉa hè rồi.

http://tieulun.hopto.org

Lúc đó đang giờ tan tầm, dòng người vẫn cuồn cuộn trôi qua trước mắt...

http://tieulun.hopto.org

24

Nhà báo kiêm chiêm tinh gia Bảy Ngạnh đang nằm thù ụ trên giường. Người ta vừa cho ông được chuyển viện về Thành Phố. Toàn thân ông trắng toát những bông băng, một chân bó bột treo lên cao, một cánh tay đeo trước ngực, mặt mày tím bầm sây xước nhưng đôi mắt vẫn hoàn toàn tỉnh.

Một cô có vẻ là y tá đi đến với khay đầy dụng cụ trên tay. Cô đặt xuống, bơm kim tiêm, nói:

- Đến giờ tiêm rồi, bác.

- Cô tiêm cái giống gì đó? - Giọng ông tỉnh queo.

- Kháng sinh chống nhiễm trùng.

- Thôi khỏi! - Ông nói bướng - Cái thân thể tôi còn loại trùng nào vào được nữa. Sắp vào, ngửi mùi nó lại rủ nhau chuồn sạch.

- Bác cứ hay đùa.

- Thiệt chớ bộ. Thì đó, hồi chiến tranh bị lạc giữa rừng, sáng ngủ dậy thấy mình nằm gác giò gác cẳng lên toàn xác chết đã trương phình của ba cái thằng Ngụy mà đâu có sao.

- Mà nói giỡn chớ ông bác liều thiệt đó. Già cả rồi, đi đâu bảo con cháu nó chở đi, xe cộ vậy may mà không nhủi đầu vào bánh ô tô.

- Cái số tôi nó cao lắm cô gái ạ! Chiến tranh đã không chết thì chả cái gì có thể làm cho chết được nữa.

- Bác lúc nào cũng chiến tranh. Bây giờ hoà bình đã được hơn hai mươi năm rồi bác ơi. Nào, bác nằm yên để cháu chích cho bác một mũi.

- Này, cái xe khốn khổ của tôi hiện giờ nó nằm đâu ấy nhỉ?

- Nát hết rồi. Mà bác còn tiếc cái đống sắt vụn ấy làm gì nữa.

- Vụn là vụn thế nào - Ông trợn mắt - Kỷ niệm chiến tranh của tôi đó. Nếu không nhờ có nó thì cái thằng tôi còn là đồ vô tích sự.

- Đó, lại chiến tranh. Cháu không nói chuyện với bác nữa, thế bác có định tiêm

http://tieulun.hopto.org

không thì bảo?

- Không! - Ông cãi như trẻ con - Thay vì tiêm con gái xinh đẹp kiếm cho bố gói thuốc. Đang thèm rỏ rãi ra đây này.

- Trong bệnh viện cấm hút thuốc - Cô gái nặng mặt.

- Thế thì báo vậy.

- Chân tay đang thế kia, bác đọc cách nào?

- Không đọc được thì ngửi vậy, đỡ nhớ.

- Ông già kỳ thiệt đó!

Nói rồi cô bỏ đi sang giường khác như không muốn dây vào ông nữa.

Vừa lúc Chu Thiên bước vào. Trên tay cầm một bó hồng, nét mặt ân cần, tươi tỉnh, nhẹ đi đến bên ông:

- Sao rồi chú Bảy? Nghe tin chú Bảy bị nạn, ông chủ nhờ tôi đến thăm coi sao.

Từ lúc hắn bước vào, nét mặt ông đã sa xầm xuống. Đến lúc nghe hắn hỏi, ông đánh mặt ngay sang hướng khác, giọng trống lỏn:

- Ông chủ nào? Ông chủ của cậu chớ ông chủ nào của tôi.

- Dạ, xin lỗi chú Bảy, tôi thuận miệng. Tình hình sao, có nặng không chú Bảy?

- Nặng hay không, nhìn thì biết.

- Chết nỗi, đường xá, cơ sở hạ tầng lúc này tồi quá! Đáng lẽ ra chú Bảy định đi đâu chỉ cần nói với tôi một tiếng là có xe đưa đón đàng hoàng.

- Cám ơn cậu. Bụng dạ cậu tốt quá! Giá như cái lần tôi bị các cậu tông xe vào người chút mất mạng cách đây ít năm mà cậu cũng mở mồm nói được câu này nhỉ?

- Trời đất, đến bây giờ mà chú vẫn còn hiểu lầm vậy ư? Không làm gì có chuyện đó. Nếu có thì ông chủ... à quên, ông Năm đã giết chết tươi nó rồi. Ông Năm bao giờ cũng kính trọng và thực lòng lo cho chú.

- Lo cho tôi? - Ông trợn mắt.

- Dạ.

http://tieulun.hopto.org

- Kính trọng tôi?

- Dạ!

- Trời đất quỷ thần ơi, tôi đang nghe được cái gì thế này? Một chuyện cổ tích phương đông chăng.

- Lần này cũng vậy. Bận không đến được, ông Năm có nhờ tôi chuyển đến chú chút ít để chú dưỡng thương, thanh toán viện phí và kiếm một cái xe tốt tốt mà đi. Sau đó chú có thể về mở một sạp báo hay một điểm coi tiền vận hậu vận cho thiên hạ đặng qua nốt những năm cuối đời.

- Bao nhiêu?

- Nằm cả trong bó bông này. Chắc cũng không dưới ba trăm triệu.

Ông lôi chiếc phong bì ở trong bó hoa ra, nhìn ngắm một lúc rồi hỏi:

- Điều kiện?

- Chả có điều kiện gì hết. Cám cảnh tình cũ nghĩa xưa mà ổng giúp thôi.

- Vậy thì thế này nhé! - Ông hơi gượng người dậy, đẩy chiếc phong bì đến trước mặt hắn - Cậu về nói với ông chủ của cậu là tôi cám ơn nhưng lúc này tôi chưa cần đến nó. Nói thêm: kiểu gì thì kiểu tôi sẽ đi đến cùng mọi việc. Còn chiêu nào giở ra nốt, thằng già này xin chấp nhận. Giờ cậu về đi, tôi hơi mệt.

Nói rồi ông nhắm mắt lại. Biết rằng có nán thêm cũng thế thôi nên Chu Thiên lặng lẽ cáo lui nhưng chưa ra đến cửa thì chợt ông mở mắt:

- Tôi bảo cậu cầm về kia mà. Nếu không tôi ném ném nó qua cửa sổ bây giờ.

Chu Thiên đành nhặt lại chiếc phong bì , định quay đi nhưng rồi không biết nghĩ thế nào, hắn lại quay lại, nhìn thẳng vào mặt ông Bảy, tiếng nói thay đổi hẳn:

- Ông Bảy! Còn đây là câu của tôi, của riêng tôi nè: thường vào tuổi ông là người ta đã tỏ ra an phận, chỉ có ông là không biết điều đó nên cuộc sống của ông rồi sẽ còn là cực nhục. Chào ông!

Nói xong hắn đi ra nhanh. Vừa chạm hành lang hắn bỗng bất giác đi chậm lại. Phía trước hắn là Út Thêm đang đi đến. Hắn rất biết chị và chị cũng không lạ gì hắn, gã trợ lý số 1 của Thành Long nhưng chị lại làm ra vẻ không biết, né người bước thẳng. Chu Thiên lạnh lẽo nhìn theo...

http://tieulun.hopto.org

Cửa phòng nhẹ mở.

Chị bước vào, đứng nhìn ông, nước mắt rân rấn, còn ông lại cười.

- Có sao không chú Bảy?

-Tao muốn hỏi ngược lại bay câu đó.

Chị nhìn bó hoa, đánh lảng:

- Hoa của ai tới thăm mà đẹp quá vậy chú?

- Hoa của quỷ.

- Của quỷ?

- Mất hết rồi phải không?

- Chú Bảy...- Nước mắt chị lại định trào ra.

- Nhưng như có lần tao đã nói, sẽ không mất được đâu.

- Thôi, đừng nói chuyện Út nữa, nói chuyện chú đi! Rốt cuộc là thế nào?

- Là coi được hoạ phúc cho người nhưng hoạ phúc của mình thì dốt tịt. Dao sắc không gọt được chuôi, ở đời bao giờ cũng vậy.

- Hoạ? Chớ không hẳn chỉ là một tai nạn?

- Tai nạn mẹ gì - Ông quyết dịnh giấu nhẹm cái chuyện da thịt ngầy ngậy kia - Tính tao cẩn thận bay quá biết rồi, đi đâu ra khỏi nhà một bước là xoát xét xe pháo, coi giờ coi giấc, là nhìn trước nhìn sau cẩn thận, đằng này mới được một đoạn, mẹ nó, xe đã ra đằng xe, bánh ra đằng bánh, rã hết như có người đã tháo vặn hết bù loong con tán.

- Tức là chú vẫn nghi cho...

- Còn nghi gì nữa. Kiểu gì cũng chỉ có bàn tay của nó. Vậy mà vừa rồi nó còn cho đàn em đến tặng hoa tặng tiền đó, đểu thiệt! - Chỉ bó hoa - Nó kia kìa!

Hình ảnh người đàn ông bí hiểm đi ngược chiều trong hành lang vừa rồi hiện lên trong đầu chị. Và trước mặt chị lúc này, những bông hồng bỗng đỏ bầm, rời ra, nhểu xuống như những giọt máu. Chị ngồi xà xuống bên ông, cầm lấy tay ông và đến lúc này mới để mặc cho nước mắt trào ra.

http://tieulun.hopto.org

- Nín đi, tao đã chết đâu mà bay khóc. Cũng coi như lại thua nó keo nữa. Mục tiêu ba bộ hài cốt rồm coi như phá sản.

- Miễn là còn người.

- Bây giờ bay tính sao? - Tiếng ông phá tan im lặng - Dừng lại hay tiếp tục?

- Theo chú?

- Bay đâu tao đó à?

- Cháu đang suy nghĩ.

- Đây không phải lúc nghĩ. Nghe nè: Các cụ nói trong may có rủi, trong rủi có may. Đến giai đoạn này là giai đoạn kịch đường tàu rồi, cả hai bên đều thương tích, mỏi mệt; bên nào biết cắn răng dấn thêm bước nữa là bên đó sẽ thắng. Tao linh cảm cuộc chiến đấu lúc này mới là lúc bước vào hồi kết.

Chị lấy khăn chấm nước mắt, cố nhoẻn miệng cười:

- Chỉ cần chú khoẻ trở lại.

- Khoẻ lại để chứng kiến bay thúc thủ đầu hàng à? Thà để tao chết đi còn hơn.

- Cháu mệt mỏi, cháu chán tất cả rồi!

Chợt ông nhìn thẳng vào chị, đôi mắt ẩn dưới vòng băng trắng lại lóe lên những tia sáng khác lạ::

- Lâu nay bay có tới chỗ thằng Sáu không?

- Dạ, cũng lâu lâu...

- Vậy thì tới ngay đi! Tao không chắc lắm nhưng ở đó đang có cái gì chuyển dịch rất lạ, chuyển dịch như một đốm sáng lân tinh đang hiện trong mắt bay. Đi đi!

- Dạ, cháu cũng đang tính mấy bữa nữa sẽ tới. Có lẽ cháu cần có một khoảng thời gian nhất định để nghĩ ngợi lại mọi việc. Kể cả chuyện con nhỏ Lan Thanh. Cháu muốn nó được nghe tất cả. Trước mắt mọi việc chưa biết xấu tốt thế nào, có thể rất xấu, cháu muốn nó hiểu mẹ nó hơn.

Con mắt đẹp của chị mở to. Không hiểu ở trong đó có những đốm sáng thật hay do câu nói của ông mà đôi mắt ấy chợt trở thành lung linh, huyền ảo như một bàu trời nhiều sao...

http://tieulun.hopto.org

- Nếu mấy bữa nữa thì nhớ qua đây đón tao đi cùng - Ông nói.

Út Thêm cười héo hắt:

- Đến cơ sự này mà chú còn đùa được ư?

- Tao đâu có đùa. Bay quay mặt đi!

Không hiểu nhưng chị cũng ngơ ngác làm theo, quay mặt đi chỗ khác. Sau chị, với một nét rất tinh quái, ông Bảy tháo bỏ hết băng chân băng tay, chỉ còn để lại một vành băng trên đầu, nói:

- Sao? Tao đùa hay thiệt đây?

Chị quay lại và tròn mắt kinh ngạc.

- Vậy là sao, chú Bảy?

- Là để cho chúng nó tưởng tao tiêu rồi mà không đề phòng gì nữa.

- Tức là...

- Không! Cú ngã đó là ngã thật, ngã đến nơi đến chốn nhưng được tâm linh mách bảo trước nên tao đã có ý đề phòng. Chỉ bị nhẹ thôi, mấy bữa nữa là có thể đi bộ vượt Trường Sơn.

- Chú thiệt...Bắt đền chú đó.

Mừng trào nước mắt, chị xà xuống ôm lấy ông, khẽ đấm đấm vào người ông như dồn hết cả tuyệt vọng, hy vọng, buồn vui và sướng khổ vào đó...

http://tieulun.hopto.org

25

Tối nay Lan Thanh ở nhà chờ mẹ.

Buổi sáng nhìn nét mặt mẹ khi chuẩn bị đến sở cô thấy là lạ thế nào ấy. Lúc mẹ quên cái này, lúc lại quên cái khác mà tính mẹ xưa nay có đãng trí như thế bao giờ. Trước khi ra cửa mẹ lại còn cười nữa. Trời ơi, cười gì mà như khóc, thà mẹ đừng cười còn hơn.

Cạnh cô, chiếc máy hát Sony đang phát ra bản nhạc quen thuộc mà cô hằng ưa thích. Mà lạ quá, bản nhạc càng nghe càng như thấy vỡ ra một điều gì mới mẻ, nghe đi nghe lại mãi vẫn không nhàm không chán. Sau lưng cô, chiếc lồng bàn xanh đang úp lên bữa cơm chiều lạnh ngắt mặc dầu tô canh chua, đĩa cá kho tiêu kia cô đã hâmm đi hâm lại mấy lần rồi. Đường phố vắng dần. Gió thổi qua khe cửa như tiếng sáo trẻ chăn trâu. Tĩnh lặng và cô đơn làm sao một gia cảnh chỉ có hai mẹ con nương tựa vào nhau giữa cuộc đời. Tiếng nhạc vẫn nhè nhẹ vang lên đẩy tâm hồn con người xuống những tầng sâu thẳm nhất của số phận. Thỉnh thoảng cô lại ngóng nhìn ra cổng như chờ như đợi. Không chờ được, cô giở mâm cơm ra, khẽ thở dài một tiếng rồi lại đậy lại.

Lúc ấy, ngoài phố, trên vỉa hè, Út Thêm đang chậm bước đi về.

Buổi đến thăm ông Bảy Ngạnh vừa rồi cũng không làm khuây khoả được bao nhiêu cái dấu vết cuộc họp chiều nay còn in hằn trên vầng trán chị. Chị đi mà như không đi, nhìn mà như không nhìn. Một nét khắc khỏai, đau buồn tràn ngập trong mắt. Một chiếc xích lô dệ đến gần mời khách, chị lắc đầu. Lại một chiếc xe máy ôm khác dừng lại. Chị vẫn lắc đầu. Đường phố buổi tối dày đặc những bước chân đi. Những bước chân đàn ông đàn bà, những bước chân người lớn trẻ em, những bước chân đi giày đi dép...Cả thành phố như chỉ toàn chân là chân hối hả ngược xuôi cho mau chóng trở về với bữa cơm chiều gia đình. Chỉ có bước chân của chị là vẫn lững thững, cô đơn, thỉnh thoảng lại vấp nhẹ như chính cái vấp trong tâm hồn.

Những khuôn mặt trong cuộc họp lúc sáng lại chớp nhoằng nhoằng trong đầu chị. Khuôn mặt nham hiểm của Tám Quyền, khuôn mặt bất động của ông phái viên, khuôn mặt cau có của bà tổ chức, khuôn mặt chuột cống lấm lét của viên phó văn phòng... và cả khuôn mặt đau ốm xanh lét của ông giám đốc...Những khuôn mặt ấy dồn đuổi, úp chụp, bủa vây xung quanh chị, gào thét, cười rộ, rít rẩm như âm binh hiện hình. Chị đi nhanh hơn như cố chạy trốn khỏi cái vùng ảo giác ma quỷ đó...

Bên cửa sổ, cô con gái vẫn ngồi. Sau tất cả những chuyện xảy ra vừa rồi, nhất là

http://tieulun.hopto.org

câu chuyện bị bắt cóc, khuôn mặt trẻ thơ của cô bỗng già dặn hẳn đi. Và cái nhìn cũng mất đi vẻ ngác ngơ vốn có. Cô đang nhìn đồng hồ: Kim giờ đã chỉ vào con số 8. Vẻ không chờ được nữa, cô quyết định ra ghế, mở lồng bàn, ngồi xuống định bới cơm thì cửa mở và người mẹ bước vào. Con mắt Lan Thanh chớp chớp...Trời đất! Cô không nhận ra mẹ nữa! Người mẹ đứng đó, vẫn nhẹ cười, vẫn con mắt nhìn con vời vợi yêu thương nhưng sao có cái gì như vô cảm vô hồn, bần thần, ngơ ngẩn khác lạ.

Thanh kêu lên:

- Mẹ... Mẹ có sao không? Sao con không nghe thấy tiếng xe máy?

- Mẹ... mẹ để xe ở cơ quan.

- Thế... ai đưa mẹ về?

- Mẹ đi bộ. Chiều nay không hiểu sao mẹ lại muốn đi bộ.

- Mẹ!- Cô nhìn thẳng vào mắt Út Thêm - có chuyện gì phải không? Con... con chưa thấy mẹ như thế này bao giờ.

- Không... không có chuyện gì cả. Con ăn cơm chưa?

- Con chờ mẹ. Con để nước nóng rồi đó, mẹ đi tắm đi rồi...

- Tối nay mẹ con mình đi ăn hiệu.

- Ăn hiệu ? Mèng đéc! Mẹ có chịu ăn hiệu bao giờ đâu.

- Thì bây giờ ăn. Con thay đồ đi!

Con mắt cô con gái lại ngơ ngác nhìn mẹ rồi đi nhanh vào phòng trong...

Chỉ không đầy mươi phút sau, bằng phương tiện xe máy, hai mẹ con đã có mặt tại một quán ăn nhỏ ven sông Sài Gòn. Quán ăn đạm bạc. Khách khứa lưa thưa. Nước chảy ngay chân cọc. Lá dừa nước buông rùm roà. Hai mẹ con ngồi trước một cái lẩu nhỏ, một đĩa bánh tráng cuốn gỏi, một khay rau sống thật đầy...

Lan Thanh gắp vào bát mẹ một cuốn gỏi:

- Mẹ! Mẹ ăn đi! Sao con không thấy mẹ ăn gì cả?

- Mẹ chưa đói - Nhìn ra xung quanh - Chỗ này yên tĩnh nhỉ? Nghe được cả tiếng tắc kè, tiếng bìm bịp kêu...

http://tieulun.hopto.org

- Mẹ lại nhớ rừng rồi. Yên tâm đi mẹ, mai mốt ra trường con sẽ kiếm một công việc khá khá, giành tiền mua cho mẹ một miếng đất sát sông như thế này để mẹ sống, khỏi cứ nhớ rừng hoài.

- Chuyện con với Cầu thế nào rồi?

- Vẫn vậy - Mắt cô thoáng buồn - Vẫn là bạn...

- Còn người kia?

- Con cắt rồi - Mặt cô lại chuyển sang xầm xì.

- Sao vậy? Không hợp à?

- Rất hợp nhưng vì hợp quá nên không thể chơi với nhau được.

- Năm nay con bước sang tuổi hai mươi hai rồi phải không?

- Hai hai tuổi dương, hai ba tuổi âm, mẹ không nhớ à?

- Mẹ... mẹ xin lỗi!

- Vậy mẹ muốn con tha lỗi thì bây giờ mẹ phải... ăn hết miếng này đi!- Cô gắp tiếp vào bát mẹ một miếng cuốn gỏi nữa.

- Con thi thế nào? Bài làm tốt không?

- Quá tốt. Con của mẹ Thêm mà không tốt thì còn ai tốt nữa. Nếu con đỗ cao, mẹ phải khao lớn đấy.

- ừ, mẹ sẽ khao, sẽ khao lớn - Một nét cười heo héo thoảng qua - Lâu nay mẹ có lỗi là ít chú ý đến con. Từ hôm nay chắc mẹ sẽ có nhiều thì giờ, sẽ được ở bên con nhiều hơn...

- Vậy thì còn gì bằng. Hoan hô mẹ!

- Lan Thanh - Chị quay lại nhìn sâu vào mắt con gái - Nếu tới đây mẹ vì một lý do gì đó mà... mà không còn được như mẹ ngày trước nữa, như một người mẹ mà con thường nghĩ, con thường tự hào thì... thì con có buồn mẹ không?

- Mẹ!- Cô con nhận ra điều đó, cũng nhìn lại mẹ, nghiêm trang - Cái gì đã xảy ra với mẹ thế? Ai đang đe doạ mẹ? Cái gì đã làm mẹ khác hẳn đi như thế này?

Người mẹ day mặt nhìn ra sông như mải theo đuổi một suy nghĩ gì lung lắm rồi

http://tieulun.hopto.org

nhẹ nhàng quay lại, gắp thức ăn vào bát con:

- Con bây giờ lớn rồi. Mẹ nghĩ đã đến lúc có những chuyện không thể giấu con được nữa. Mẹ muốn san sẻ, mẹ muốn con hiểu mẹ hơn...Con còn nhớ cô Tư, cô Tư Chao má của Cầu tìm đến nhà mình tối hôm ấy chớ?

- Con nhớ... nhưng sao kia, mẹ?

- Tất cả mọi chuyện đều được bắt đầu từ cô ấy. Ân oan giang hồ...

Thế rồi, trong tiếng nước chảy lao xao, bằng giọng tâm tình của một người bạn, người mẹ đã kể cho con nghe tất cả câu chuyện về đời mình, về cuộc đời những đồng đội, những con người có liên quan. Chuyện hôm qua, chuyện hôm nay, chuyện ân óan giang hồ, chuyện cái xấu cái tốt. Chuyện về Sáu Nguyện, Năm Thành, về Tư Chao, về Ba Đẩu, Bảy Thu, Bảy Ngạnh, về Hòang, về cả Sáu Phượng, cô chủ đồi chuối...Nhớ được gì chị kể nấy. Chị mượn cả những trang nhật ký của Sáu Nguyện do chú Ba Đẩu cho mượn để nối mạch những đọan đời về sau của con người này mà chị không biết. Rồi trước con mắt ngây thơ mở to của con, chị cũng nói luôn cái day dứt của mình về chuyện có một thế lực, một ai đó đang đứng sau Năm Thành thì hắn mới có thể ngang nhiên gây tội ác được như vậy. Cuối cùng, sau một giây ngừng lại chị đã kể lại sáng nay người ta định vu cáo hãm hại chị thế nào. Và chính vì sự kiện ấy mà tối nay mới có buổi chuyện trò giữa hai mẹ con....

Nghe xong, cô con gái lặng đi rất lâu. Rồi cô bật khóc, gục đầu vào vai mẹ, nấc lên:

- Mẹ... Con thương mẹ quá...

Còn người mẹ, vẻ như kiệt sức nhưng nét mặt lại vô cùng thanh thản. Trên bàn, mọi thức ăn đã trở nên lạnh ngắt và cả hai mẹ con hầu như chưa đụng đũa vào một thứ gì.

Người mẹ ái ngại nhìn con:

-Lan Thanh...Mẹ không nên kể cho con nghe những chuyện này phải không?

- Không - Cô con ngẩng lên, nét mặt như của người khác - Đáng lẽ mẹ phải kể cho con sớm hơn.

- Mẹ không muốn...

- Chú Hoàng...Theo mẹ thì chú Hoàng liệu có bị làm sao không?

http://tieulun.hopto.org

- Mẹ không biết nữa. Đáng lẽ mẹ không nên đưa chú ấy vào cuộc, chưa nên. Cái tốt, cái trong trắng làm sao có thể đối trọi lại được cái nham hiểm, cái nhẫn tâm.

- Bỗng dưng con thương chú ấy quá! Ngày trước, mỗi lần gặp chú con toàn chọc quê, chú ấy chỉ cười ngượng mà không biết nói lại câu gì. Mẹ... Chú Hoàng thương mẹ, thương ngấm ngầm, thương khổ sở, thương đơn phương, con biết. Mà mẹ cũng biết. Phải vậy thiệt không?

- Thôi!- Người mẹ nhíu mày - Sao lại đi nói chuyện đó ra lúc này. Mẹ cũng đang nẫu ruột ra đây. Cho nên, một trong những nhiệm vụ canh cánh trước mắt của mẹ là phải tìm ra bằng được tung tích chú ấy. Tội nghiệp...

Lan Thanh thở ra một tiếng. Câu chuyện về Cầu đã làm cho lòng cô nhẹ nhõm đi biết chừng nào nhưng ở một khía cạnh sâu xa nào đó lại thấy nặng nề hơn. Cầu đang khổ sở như thế mà cô lại đi đối xử với anh tàn tệ như vậy. Vậy mà...

- Mẹ!... Con đã hiểu sai về Cầu, con đã làm khổ Cầu nhiều lắm.

- Chắc cậu ấy sẽ tha thứ cho con vì cậu ấy rất hiểu con.

- Cầu có biết mình là con bác Sáu không?

- Lúc này chưa biết nhưng rồi chắc sẽ biết. Phải được biết.

- Còn mẹ? Mẹ chưa nói cho con tình cảm giữa mẹ và bác ấy. Mẹ yêu bác ấy lắm phải không?

- Hơn cả tình yêu nữa. Đối với mẹ, bác ấy là thần tượng trận mạc, là ước mơ thời con gái, là người thầy nhưng cũng là người đàn ông thân thiết nhất.

- Con hiểu...Bây giờ bác ấy đang ở đâu?

- Sáng mai mẹ con mình sẽ lên đó. Mẹ đã xin nghỉ phép. Hơn chục năm nay mẹ chưa nghỉ một cái phép nào.

- Và cả vì chuyến đi này nữa mà mẹ đã quyết định cho con biết toàn bộ sự thật?

- Bởi vì con đã lớn rồi. Trước mắt mọi sự chưa biết thế nào, có thể tốt lên cũng có thể sẽ hết sức xấu đi, mẹ muốn con không phải chỉ là con của mẹ mà từ hôm nay còn là người bạn, người san sẻ mọi buồn vui với mẹ.

- Con cám ơn mẹ!

- Theo mẹ, sáng mai con nên rủ Cầu cùng đi. Và con có thể nói hết với cậu ấy

http://tieulun.hopto.org

mọi chuyện như mẹ đã vừa nói với con. Trừ chuyện Cầu là giọt máu của bác Sáu.

- Tại sao ạ?

- Bởi vì cậu ấy còn phải tiếp tục sống chung với con người kia một thời gian nữa. Và đó cũng là ý muốn của cô Tư Chao, má Cầu. Nếu biết sự thật quá sớm, tâm hồn cậu ấy sẽ bị tổn thương nặng nề, dễ dẫn đến những bi kịch gia đình rất bất lợi cho không riêng một mình Cầu. Con tuyệt nhiên cũng không được nói.

- Vậy thì mẹ bảo con rủ Cầu đi làm gì?

- Mẹ sợ rằng, nếu chẳng may bác Sáu không qua được, mẹ sẽ có tội suốt đời với cậu ấy.

- Vậy mẹ nói đi. Cứ coi như con không biết gì hết. Lúc này con không muốn con với Cầu có cái gì khác hơn ngoài những cái đã có về trước. Nhất là một khi đã biết Cầu là...

- Mẹ hiểu. Tuỳ con nhưng làm cách nào đó để đừng cho cậu ấy phải khổ thêm nữa. Cầu giống tính bố, mọi nỗi đau chỉ giấu nhẹm ở trong lòng.Ngày mai có mặt Cầu, biết đâu chú ấy lại.....

- Con hiểu ý mẹ- Mắt Lan thanh sáng lên - Biết đâu, vâng, biết đâu...

Lan Thanh đưa tay ra nắm lấy tay mẹ. Giây phút ấy, chị dường như đã tìm thấy ở đứa con gái xinh đẹp của mình một sự đồng cảm sâu xa mà chị không dám nghĩ tới...

Hồi lâu, cô day mặt ra sông như suy nghĩ một điều gì lung lắm rồi quay lại nhìn mẹ, một cái nhìn rất khác:

- Mẹ! Có điều này, không hiểu con có nên nói cho mẹ biết không?

- Điều gì?...- Chị khẽ giật thột nhưng liền đó lại mỉm cười - Con có thể không nói nếu thấy là không cần thiết.

Chính câu nói mang độ bình đẳng và tin cậy cao đó đã khiến cô không thể im lặng. Cô ghé sát tai mẹ nói khẽ:

- Nhân vật đứng đằng sau Năm Thành chính là...

- Hả? - Người mẹ giật nảy người lên như phải bỏng, mặt thoắt tái nhợt - Sao con biết? Có đúng không?

http://tieulun.hopto.org

- Vì nhân vật đó là ba ruột của người bạn mới quen của con. Con đã có lần cùng ngồi ăn cơm với ông ấy.

- Vô lý! - Mặt người mẹ càng tái đi, miệng lẩm bẩm - Sao lại có thể như thế được? Một con người như thế sao lại có thể như vậy được, một con người...Mẹ không tin.

- Cái đó tuỳ mẹ. Nhưng con lại tin. Hoàn toàn tin.

- Thôi được rồi - Út Thêm thay đổi nét mặt - Dù có đúng như thế nhưng con chưa vội nói ra với ai, không được nói.

- Vì lý do hình sự hả mẹ?

- Không! Lớn hơn thế. Lớn hơn rất nhiều.

- Có phải đó là những gì mà mẹ và những người thuộc thế hệ mẹ tôn thờ không?

Người mẹ lặng nhìn con, đau đớn gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

26

Trang trại "Thương Binh" sáng nay như được thổi một luồng sinh khí mới trên khắp các hàng cây, mái lá. Nắng vàng hơn. Trời cũng xanh hơn. Tất cả như sắp báo trước một điều gì may mắn.

Lúc ấy đã đông đủ lắm! Như có một sự hẹn ước vô tình nào đó giữa cuộc đời, lại như cuộc chiến đấu chống cái ác đã dồn đẩy họ hội tụ về cả đây trong sự xúi giục của tâm linh, của mối giao cảm đồng đội thiêng liêng mà hầu hết tất cả những người năm xưa đều có mặt: Ba Đẩu và cánh thương binh của mình, Bảy Thu, Tư Nghĩa, người tổng biên tập báo bị huyền chức, nhà báo kiêm chiêm tinh Bảy Nghạnh vẫn còn nguyên mảnh băng trắng trên đầu, Hai Tính và cô Việt kiều chủ đồi chuối, ông Tám trưởng phòng kế hoạch và chị Tư biệt động trưởng phòng tài vụ xí nghiệp xây dựng quân đội vùng biển ngày nào nay là bà chủ tàu...

Tất cả tập trung xung quanh Sáu Nguyện. Kẻ đứng, người ngồi, kẻ hy vọng, người lo âu dõi nhìn về phía bàn tay của ông già sơn cước đang từng chút, từng chút thận trọng xoa, bấm huyệt cho anh...

Hồi lâu ông nhìn lên, con mắt người già vẫn quá đỗi mông lung cái điều chưa làm được và có thể chẳng bao giờ làm được. Sáu Nguyện vẫn nằm thiêm thiếp, thanh thản và trẻ thơ như đã cho hồn vía trôi dạt về tận cuối trời... Chính vẻ mặt siêu thoát không sự sống ấy đã đã khiến cho mọi người tản ra, nhìn nhau tuyệt vọng...

Đúng lúc ấy thì Út Thêm, Lan Thanh và Cầu xuất hiện từ chỗ ngoặt của con đường mòn dẫn lên lán.

Chựng chân lại một chút, họ đã hiểu cái gì ở giữa vòng người kia nên lặng lẽ đi tới, đặc biệt khuôn mặt Cầu lộ rõ vẻ căng thẳng, hồi hộp khác lạ như có một vùng từ trường gì lạ lắm từ đâu đó nhập thẳng vào người. Đám đông đã phát hiện ra họ. Và tất cả dường như cũng mơ hồ, rất mơ hồ hiểu ra có một điều gì đó hệ trọng sắp xảy đến nên từ từ rẽ ra mở lối cho ba người tiến lại...

Trước mặt họ, Sáu Nguyện vẫn nằm đó, vô cảm vô hồn như được nặn bằng sáp. Rất lặng lẽ, Út Thêm ngồi xuống bên anh, gần như không cần biết đến mọi người đang có mặt xung quanh mình, chị cầm lấy tay anh, nhìn sâu vào khuôn mặt anh, mắt nhoà đi...

Tiếng chị khe khẽ vang lên, nghèn nghẹn:

http://tieulun.hopto.org

"... Anh Sáu...Em đây, con nhỏ Út lại về với anh đây... Ngày trước, mỗi lần có gì vấp váp, mỗi lần có gì hoang mang, buồn nản trong lòng, em lại tìm đến anh để được nghe anh nói, để được nghe anh mắng mỏ, anh cốc vào đầu và rồi mọi thứ lại bình thường trở lại. Lần này... Anh Sáu ơi, người ta vừa xô em ngã, ngã đau lắm, đau hơn tất cả những lần ngã trước cộng lại... Em lại tìm đến anh mà sao anh cứ nằm yên, anh không chịu dậy để bảo em cách phải làm gì bây giờ...Em cảm thấy mình mệt mỏi quá rồi, kiệt sức rồi...Lúc này đây, em cần đến sự có mặt của anh biết bao nhiêu..."

Sáu Nguyện vẫn im lìm. Còn im lìm hơn. Nét mặt của tất cả mọi người xung quanh cũng chìm xuống, có người quay đi không muốn chứng kiến thêm cái cảnh buồn thương này.

Trong đó có nét mặt của Cầu.

Cầu nhìn con người nằm kia với cái nhìn vừa ngỡ ngàng, vừa xa lạ lại vừa có cái gì giống như là day dứt. Chính con người đó cách đây hơn nửa năm đã đột nhập vào nhà anh, đã nói với cha anh những lời gay gắt cho đến lúc này anh vẫn không thể quên và nếu lúc đó mẹ anh không nhào ra đứng giữa hai người thì không biết điều gì sẽ xảy ra...

Lan Thanh nhìn Cầu...Trong lòng cô chợt trào lên một tình thương khác lạ, cô muốn đến đứng cạnh Cầu, nắm lấy tay Cầu, nói với Cầu rằng cái người nằm kia chính là... nhưng rồi cô vẫn đứng im, thấy ngực mình tức thở.

Bỗng lúc ấy, ngoài Út Thêm ra không một ai nhìn thấy ngón chân cái giấu trong tấm mền của cái thân hình bất động kia khẽ động đạy, động đậy như chỉ do gió thổi vào. Rồi thôi. Như vừa rồi đối với chị chỉ là ảo giác. Nhưng tự sâu thẳm trong lòng chị lại tin là thật. Rất thật.

Một ý nghĩ chợt đến cháy lên trong mắt, chị ngẩng lên, cầm lấy tay Cầu :

- Cầu... Con lại đây! Đây là chú Sáu, đồng đội cũ của cô, của mọi người ở đây, con hãy ngồi xuống, gọi chú ấy một tiếng đi!

Nói rồi, chị cầm lấy bàn tay chàng trai đặt nhẹ vào bàn tay vàng nghệ đang duỗi thẳng của người nằm. Toàn thân Cầu khẽ rùng nhẹ như nhận được một dòng điện kỳ lạ từ cái thân thể kia truyền vào, đồng thời khí lực trong anh cũng như bị cái thể xác kia hút mạnh. Một chút chếnh choáng xa sầm mặt mày khiến anh hơi tái mặt đi nhưng rồi liền đó một sự cân bằng mơ hồ trong thể tạng đã nhanh chóng trở lại.

Và giữa yên ắng mênh mông, tiếng Cầu gọi khẽ, tiếng gọi da diết như tiếng gọi

http://tieulun.hopto.org

của cốt nhục ruột thịt mà anh không tự biết:

- Chú Sáu... Chú Sáu ơi...Cháu là Cầu, là con của má Tư Chao đây...Con đang ở cạnh chú, chú có nghe con nói không?...Chú tỉnh lại đi!

Thời gian như ngưng lại. Những con mắt nhìn của mọi người cũng như ngưng lại. Chỉ có gió thổi xao xác trên cành cao và nắng chan hoà tưới vào cảnh vật.

Thế rồi như một phép lạ hay chính sự nhiệm màu truyền từ bàn tay người con sang thân thể người cha, mí mắt của anh khe khẽ lay động... lay động mạnh hơn rồi đôi mắt trong suốt như đôi mắt trẻ thơ từ từ mở ra chứa nắng mênh mông. Trong cõi mênh mông ấy, khuôn mặt đứa con, khuôn mặt Út Thêm, khuôn mặt đồng đội một thời cả cũ lẫn mới chập chờn hiện ra nhoà nhoẹt rồi sáng nét dần. Đôi môi khô xác khẽ mỉm cười... Cái cười đó đã lây lan ra xung quanh tạo nên cái cười của tất cả mọi người. Những cái cười mừng vui và đầy nước mắt. Chỉ đến lúc này Ba Đẩu mới ào vào, ghì chặt lấy đầu bạn, nói như mếu:

- Sáu Nguyện ơi!... Vậy là mày sống rồi... Mày đã không phụ tấm lòng của bạn bè rồi! Tao đây, Ba Đẩu đây, thằng bạn chí cốt của mày đây, thằng bạn mà vì mày tao đã lãnh một vết thương vào ruột đây, nhớ không?

Con mắt Sáu Nguyện lơ mơ nhìn ông một chút rồi gật nhẹ đầu. Xúc động, ông lau nước mắt, đứng dậy chỉ vào từng người hỏi như một sự khảo sát:

- Còn đây, biết ai không? - Chỉ vào Út Thêm.

- Út.. Út Thêm - Sáu Nguyện lào phào, tiếng nói ngọng nghịu như đứa trẻ mới tập nói..

- Rồi. Còn ai đây? - Chỉ Bảy Thu.

- Bảy... Bảy...

- Bảy Thu. Tốt lắm! Thế còn người này? - Chỉ Sáu Phượng.

Chưa kịp chờ trả lời, cô chủ đồi chuối đã ngồi thụp xuống bên anh, cầm lấy tay anh đưa lên miệng, nghẹn giọng:

- Em đây! Sáu Phượng đây! Em gái của anh đây, anh có nhận ra không?

- Có... Cô Sáu... chuối... té xe...

- Vâng, chính em là người bị té xe và anh đã cứu mẹ con em...

http://tieulun.hopto.org

- Sao bảo cô... đi... Mỹ ?

- Đi nhưng lại về rồi, về với anh Sáu, về với các anh.

- Thế còn ai đây ? - Ba Đẩu chỉ tiếp sang Bảy Ngạnh - Nhớ không?

- Ông... chiêm tinh...Ông đã đoán trúng vận hạn của.. của...

- Giỏi! Nhưng bây giờ hết chiêm tinh rồi, cạo râu xuống núi rồi - Chỉ tiếp chị tài vụ rồi đến ông phòng kế hoạch cụt tay, Sáu Nguyện đều gật đầu nhận ra cả. Ba Đẩu chỉ đến Hai Tính - Còn người này nữa? Nhớ không?

- Nhớ. Cái... cái thẹo...

Sáu Nguyện lóng ngóng rờ tay lên cổ khiến mọi người cười phá. Hai Tính cũng cười nhưng là cái cười ầng ậng nước mắt. Đến lúc ấy, Ba Đẩu mới cầm tay Cầu, nhìn giây lâu vào mắt bạn hỏi nhỏ:

- Sáu Nguyện! Còn đây là ai?

Con mắt Sáu Nguyện ngơ ngẩn một lúc rồi khẽ lắc đầu:

- Quen... quen lắm nhưng chưa nhớ. Có.. có phải con của...chịu.

- Con của ai! Ráng nhớ lại đi!

- Của.. của cô ấy.

- Cô ấy là cô nào?- Ba Đẩu dồn đuổi.

- Là... là... Tư...Tư Chao.

- Trúng rồi! - Ông reo lên - Nó đó chớ ai.

Ngỡ ngàng, chưa thật tin, Sáu Nguyện đưa đôi mắt chấp chới nhìn lên Út Thêm ra ý hỏi. Út Thêm lặng lẽ gật đầu, cười mà nước mắt rơm rớm...Anh cũng cười, cái cười vô tư và khô xác. Xung quanh anh, những khuôn mặt bạn bè, người thân đang nhìn xuống anh, xúc động không ai kìm được nước mắt.

Chỉ duy nhất có nét mặt của ông già sơn cước là vẫn im lìm. Lúc này, đứng tách xa ra một chút, ông đang ngước nhìn lên cao xanh như thầm cám ơn đấng tạo hoá kỳ diệu đã cứu giúp cho con người thoát khỏi tai ương. Khấn xong, ông định lẳng lặng bỏ đi thì Ba Đẩu như chợt nhớ ra điều gì vội nhìn quanh... Đến khi nhận ra ông, Ba Đẩu vội tiến đến, quỳ xuống, chắp hai tay vào nhau:

http://tieulun.hopto.org

- Xin ông nhận ở chúng con một lạy này. Nếu không nhờ có bàn tay thần tiên và tấm lòng rộng như trời biển của ông thì bạn con lúc này chưa biết đã ra sao. Con xin thay mặt tất cả lạy ông ba lạy...

Ông già vội đỡ Ba Đẩu đứng dậy:

- Đừng cảm ơn tôi. Anh hãy quay sang lạy mọi người kia kìa! Chính tấm tình đồng đội, bè bạn của các anh cao đẹp quá, chân tình quá mà anh ấy đã lai tỉnh. Từ lai tỉnh đến mọi sự bình thường trở lại, phần việc đó vẫn là thuộc về các anh các chị và thuộc về chính nghị lực của anh ấy. Bây giờ công việc của tôi đã xong, tôi xin bái biệt.

Ông già mỉm cười chào mọi người rồi đi xuống chân đồi. Vẫn dáng đi siêu thoát, nhẹ tênh như vô hình vô ảnh...

o

Đỉnh đồi gió lộng.

Cảnh vật bồng lai, không khí hoang sơ. Mây bay trên đầu, suối chảy dưới chân. Giữa khung cảnh phiêu diêu đến không cùng ấy, chỉ có một con người đang ngồi day mặt về hướng mặt trời đang tỏa sáng. Nghồi như tượng, im phắc, mắt nhắm nghiền, toàn thân buông thả , chênh chao, gầy guộc trong một tư thế thiền tâm nhẫn nại.

Đó là Sáu Nguyện.

Không hiểu anh đã ngồi như vậy bao lâu, nửa ngày, một ngày, hai ngày, ba ngày... hay hơn thế, chỉ biết rằng cảnh vật xung quanh anh lúc thì mặt trời lên, khi thì rừng già tối xẫm, rồi ánh rạng đông lại bừng tỏa trên đôi vai gầy không hề lay động khiến cho người ta có cảm tưởng rằng anh đã ngồi đó lâu lắm rồi hoặc cũng có thể chỉ vừa ngồi, mới ngồi mà khoảng không gian, thời gian đang vận hành rực rỡ kia chỉ là một biểu tượng cho ý chí, nghị lực con người giữa đất trời. Anh đang tan hòa vào vũ trụ và vũ trụ vô cùng cũng đang từng khắc tiếp năng lượng cho anh.

Lúc này là buổi sáng, anh vẫn ngồi đó, ánh nắng chiếu vào toàn thân. Rõ ràng là so với ngày đầu lai tỉnh, sắc mặt anh đã hồng hào hơn, chân tay đã bắt đầu có da có thịt và mái tóc đốm bạc như đang xanh dần trở lại. Cùng với đại ngàn, cùng với mùi rừng nồng nàn, thơm ngái, con người anh đã bắt đầu thay đổi. Và vào một tích tắc nào đó, khi anh mở mắt, người ta bỗng giật mình khi nhận ra đó là một con mắt rất lạ, không sáng không mờ, vừa phải, hun hút hướng vào bên trong, sâu thẳm song lại có đốm lửa nhỏ nào lom dom cháy tỏa ra bên ngoài.

http://tieulun.hopto.org

Từ xa, Út Thêm đứng trong bóng lá đăm đắm nhìn anh. Như sợ anh không hiện hữu, sợ anh cứ thế kia và đột nhiên tan biến, không ít lần chị đã định đến với anh, định nói một điều gì đó, định đánh thức anh ra khỏi trạng thái u u mê mê này nhưng rồi lại thôi. Chị hiểu anh đang vận dụng tất cả sinh lực và khí lực để lấy lại hồn cốt ban đầu sau khi gần như từ cõi chết trở về.

Cầu và Lan Thanh đến bên chị. Không nói. Cả ba im lặng dõi nhìn về một phía...Thấu hiểu tâm trạng của bọn trẻ, chị chỉ khẽ nói:

- Như vậy tính đến sáng nay, chú ấy ngồi như vậy đã ba ngày ba đêm rồi, không ăn không uống gì cả.

- Cháu sợ chú ấy quỵ mất - Cầu nói nhỏ.

- Mẹ!- Lan Thanh thì thào - Hay là sau khi nghe mẹ và ông Ba kể lại mọi chuyện, không chịu nổi, chú ấy lại rơi vào một trạng thái hôn mê khác, dạng hôn mê ngồi nguy hại hơn.

- Không! Mẹ không nghĩ như thế nhưng... đáng lẽ mẹ chưa nên để cho chú ấy biết được tường tận mọi chuyện. Chưa nên...Tất cả thể tạng, tâm hồn của chú ấy như vết thương mới kéo da non, bôi thuốc liều mạnh quá, sợ vết thương bị nhiễm trùng, hoại thư.

- Đằng nào chú ấy cũng phải biết kia mà. Chắc không sao đâu, để con đánh thức chú ấy dậy.

- Đừng!...Lúc này hơn bao giờ hết, sau một giấc ngủ dài như thế, chú ấy cần tĩnh lặng để nhớ lại tất cả. Mọi người đâu cả rồi?

- Vẫn còn cả dưới đó, mẹ. Và đều nóng lòng chờ.

- Hai đứa về đi. Mẹ ngồi đây một lát rồi mẹ cũng về. Chúng ta chờ thêm một ngày nữa vẫn chưa muộn.

Lan Thanh tần ngần một chút rồi nghe theo mẹ quay người đi xuống. Cầu vẫn nán ở lại, ánh mắt như bị cái dáng hình đang ngồi kia hút chặt.

Út Thêm hỏi:

- Nó vẫn không chịu nói gì với cháu à?

- Dạ ... chưa. Thú thật là cháu... cháu cũng không sao hiểu nổi nữa.

-Trong đầu con nhỏ có một điều gì đó mà chính cô cũng chưa hiểu được. Nhưng

http://tieulun.hopto.org

không sao! Tính nó từ nhỏ vẫn vậy, đã chót quyết định điều gì, dù sai nhưng khó thay đổi lắm. Cô biết, khi nó hiểu cháu không phải là người như nó nghĩ, nó không còn giận cháu nữa đâu nhưng nó cũng không phải là cái đứa dễ làm lành. Nói chung đối với phụ nữ là phải kiên trì. Cháu đi theo đưa bạn xuống đồi đi!

- Dạ!

Cầu đứng lên. Nhưng như có một lực níu vô hình, cái nhìn của anh rõ ràng là vẫn chưa muốn rời cái hình ảnh kia.

o

Trên một sườn dốc thoai thoải có nhiều hoa rừng mọc ở hai bên lối mòn, Cầu đã bước kịp Lan Thanh. Anh ngần ngại một chút rồi đưa từ phía lưng ra cho cô mấy bông hoa dại màu tím. Thanh cầm lấy, nét mặt chỉ hơi xao động rồi lại trở về tĩnh lặng:

- Cám ơn.

- Thanh thi có tốt không? Bao giờ biết kết quả?

- Bình thường - Cô trả lời và bước nhanh chân.

- Thanh vẫn còn buồn tôi đấy à?

- Bình thường - Vẫn nhanh chân.

- Khoan đã! - Cầu bước lên, đứng chắn trước mặt Thanh, vẻ lầm lỳ và kiêu hãnh khiến cô có muốn tránh sang bên bước tiếp cũng chả được - Dù không còn gì với nhau nhưng ít nhất chúng ta vẫn là bạn...

- Thì vẫn là bạn.

- Bạn mà cứ hễ đụng mặt nhau là tránh xa như tránh hủi ấy ư? Cuộc sống đã đùn đẩy chúng ta lên đây để cùng vì một mục đích tốt đẹp, chả lẽ cái đích ấy không đủ để chúng ta có thể ngồi lại một chút để hiểu nhau hơn?

- Thì có gì là không hiểu đâu - Giọng vẫn xa cách.

- Chả lẽ cái con người tiêu tiền như nước kia lại có khả năng làm biến đổi Thanh nhiều đến như thế ?

Đến đây thì cô gái dừng lại, hai mắt xếch lên trông rất bướng:

http://tieulun.hopto.org

- Không ai có khả năng làm tôi biến đổi hết, kể cả anh. Xin lỗi! Có lẽ chuyện này anh nên nói với má tôi hơn là đi nói với tôi. Má tôi sẽ biết cách khuyên anh phải làm gì.

- Rất tốt! Cám ơn một lời khuyên cạn tình cạn nghĩa. Bây giờ đến lượt tôi, chính tôi không còn điều gì để nói với Thanh nữa. Chào!

Để mặc cô đứng đó, Cầu xỏai chân bước nhanh xuống chân đồi.

Cô gái nhìn theo, toàn thân trùng xuống... nước mắt muốn trào ra mà không thể trào được. *Tôi không còn điều gì để nói nữa*...Cầu ơi! Một lần nữa em lại làm khổ anh rồi. Từ khi nghe chuyện em đã muốn bay đến gặp anh, đã muốn nói với anh rất nhiều điều, và nếu cần sẽ cả quỳ xuống xin anh tha tội nữa nhưng em không thể. Trời, sao cuộc đời lại lắm nỗi éo le đến vậy. Nếu Cầu biết rằng sở dĩ em phải làm tất cả những trò này là vì mẹ, là vì cả ba anh, con người đang ngồi kia. Con người ấy là tất cả đối với mẹ, trước đây, hiện nay và mãi sau này, Cầu biết không? Em không thể vì cuộc sống tình cảm của mình mà phá vỡ đi tất cả những điều thiêng liêng mà cả hai chúng ta chưa chắc đã hiểu nổi đó. ở đời này đã bao giờ có chuyện óai oăm hai mẹ con lại đem lòng đi yêu cả hai bố con chưa anh? Em còn trẻ, chúng ta còn trẻ, dù đau đến mấy cũng đành phải chấp nhận hy sinh. Mẹ em, ba anh đã sắp hết quỹ thời gian rồi, họ chỉ còn một quãng đời rất ngắn nữa cho nên họ có quyền thuộc về nhau. Em nghĩ vậy, Cầu có hiểu cho em và đồng ý với em không?

Cảnh tượng ấy đã lọt vào cái nhìn dõi theo của Út Thêm. Bằng mẫn cảm của một người mẹ, của một người đàn bà, chị cũng dường như hiểu ra tất cả những động thái tâm hồn của đứa con mình. Buông một tiếng thở dài, chị khẽ thả người ngồi xuống vệt cỏ, ngắt một cọng non đưa lên miệng nhắm nhắm...Nhưng rồi liền đó có một cái gì đột biến xảy ra trong đầu, giống như một lực hút, một sự dày vò, lại như một sự ám ảnh không nén nổi nữa, chị đứng dậy quả quyết đi về phía anh.

Nhưng sắp đến gần, chị lại bỗng sựng lại. Anh vẫn ngồi đó, châng lâng, siêu tịnh quá, chị không nỡ, không thể...

Và vào chính lúc đó, thật bất ngờ, như đã có ý chờ từ lâu, tiếng nói của anh đột ngột vang lên như từ đâu xa cao lắm vọng về trong khi mắt vẫn nhắm, người vẫn bất động:

- Út đó à?

- Trời!- Chị thoắt rùng mình - Em.. em nghĩ anh đang...thiền.

- Thiền! Thiền à? Nếu còn thiền được.

http://tieulun.hopto.org

- Nhưng đã suốt ba ngày ba đêm nay rồi...

- Tôi nghĩ.

- Anh Sáu nghĩ gì kia?

- Nghĩ ngược về cuộc đời. Nghĩ tới tất cả những điều Út và Ba Đẩu đã nói với tôi.

- Tức là anh đã...

- Không! Chưa xong đâu. Không bao giờ xong cả nhưng cũng coi như xong.

- Anh Sáu... em không hiểu.

Đến đây thì mắt anh mở ra, hơi xoay người lại về phía chị, tiếng nói trở nên nhẹ nhàng hơn:

- Út! Đói! Anh Sáu đói quá! Út có cái gì nhét vô bụng lúc này không? Hoặc một ly đế cũng được.

- ở dưới kia - Chị mừng đến cập rập - Xuống dưới, em sẽ nấu cho anh Sáu một bữa cơm thật ngon toàn thịt thú rừng với rau rừng. Sẽ nấu cả ba lon gạo mới cho anh Sáu ăn. Sẽ vào buôn kiếm một chai đế nấu bằng gạo nếp thiệt ngon cho anh Sáu uống, sẽ...

- Chà! nói gì mà mới nghe đã bắt thèm - Anh đứng dậy, vươn vai, vặn mình, vung tay đi mấy động tác khá mạnh - Anh em mình đâu hết rồi?

- Họ vẫn chờ anh ở dưới kia.

- Tốt!- Một nét quyết đoán lạnh lẽo năm xưa chợt hiện về - Bây giờ mình xuống với họ.

- Anh Sáu...- Chị quay đi kìm nước mắt.

- Út! - Sáu Nguyện quay lại - Em làm cái gì kỳ vậy?

- Vì... vì em mừng quá... vì anh Sáu bình thường trở lại, vì anh Sáu không gọi em bằng con nhỏ, bằng... con gái nữa! Vì anh Sáu đã nhận lại con bé Út Thêm này là đồng đội, là học trò của anh rồi.

Chỉ thế thôi nhưng những câu nói đứt đoạn, nghẹn tức ấy đã chất chứa bên trong cả một tấm tình nóng bỏng, tức tưởi của một đời đàn bà được dịp trào ra. Nhận ra điều ấy và lâu nay cũng mang máng biết điều ấy, Sáu Nguyện hơi lặng đi nhưng rồi

http://tieulun.hopto.org

thay vì anh sẽ ôm xiết chị vào người như đôi mắt của chị cũng đang cồn cào mong chờ như thế, anh chỉ nắm nhẹ lấy tay chị, nói khẽ:

- Thôi, cái gì đã qua là cho qua. Lau nước mắt đi kẻo thiên hạ người ta cười cho kìa. Đã ra một bà thượng tá trong lực lượng an ninh cách mạng rồi chứ còn trẻ mỏ gì nữa mà động chút, động chút là khóc.

- Em chỉ khóc với anh thôi - Chi dụi mặt vào ngực anh, nghẹn ngào - Giống như những ngày ở rừng ấy. Bao lâu nay dù thế nào, em cũng có khóc đâu.

Trời im, đất im. Hai con người cũng đứng im lặng như bức tượng đài nhỏ nhoi, khiêm nhường trong cây lá về một biểu tượng tình yêu khổ đau và lãng mạn. Nhưng cũng chỉ thế thôi, trinh nguyên và tội tình. Vì tất cả, vì quá khứ đau thương, vì hiện tại nhọc nhằn và cũng vì cả những đại sự nhức nhối trước mắt đang đón chờ họ. Út Thêm rời khỏi anh, lau nước mắt, nhoẻn cười. Lâu lắm rồi chị mới cười một nụ cười tươi trẻ, đẹp hiền và hạnh phúc đến thế.

Từ một chỗ khuất, cầm mấy bông hoa dại vừa hái được trên tay, Lan Thanh cũng đã vô tình nhìn thấy tất cả. Không hiểu sao nước mắt cô nhoà đi nhưng cái miệng của cô lại mỉm cười...Cô thả tay. Một làn gió ập đến thổi tung những cánh hoa trắng muốt vào bàu trời...

o

Sông Sài Gòn. Chiều muộn. Một chiếc Bo Bo xé nước lao ở giữa dòng.

Năm Thành và Chu Thiên đang ngồi ở trên đó. Nước sông bắn lên mặt tạo những vệt sáng lấp lánh do muôn ngàn ánh đèn quảng cáo hai bên bờ dọi vào.

Năm Thành nhìn ra hai bên, vẻ tư lự và giễu cợt:

- Muốn gì thì muốn, vẫn cứ là một thành phố ba rọi, càng hào nhoáng càng ba rọi.Vậy mà vẫn là một thành phố hiện đại nhất nước kia đấy. Giống một con bé nhà quê vừa văng mình ra tỉnh, thấy cái gì cũng khoác vào người, thấy mùi gì cũng cho lên mũi. Cậu có thấy điều đó không?

- Dạ! - Chu Thiên cười - Hôm rồi ra Hà Nội, anh cũng có nói cái ý này với Cụ, nhìn nét mặt Cụ lúc ấy, em thấy có vẻ hơi buồn.

- Buồn à? Buồn thì còn khá, chỉ sợ trước cảnh tình làm ăn chụp giật, mạnh ai nấy lo ngoạm một miếng thật to cho mình bất biết đời sau con cháu sẽ vay trả ra sao mà các nhà điều hành vẫn cứ trơ trơ ra mới đáng sợ. Nói chung, các cụ ấy tốt, hết lòng vì đại cuộc, vì nhân quần nhưng ngu ngơ quá, ai qua mặt cũng được, mà lại

http://tieulun.hopto.org

thích nói lớn, thích dạy dỗ những điều đã cũ mèm không còn thích hợp nữa, vì thế mà tôi chán, tôi sinh sự, tôi cũng phải chụp giật chứ chả lẽ lại để cho bọn ngu dốt hơn tôi nuốt ráo châu báu vào bụng à!

- Hôm qua cụ cũng có điện đến Tổng công ty nhưng anh đi vắng.

- Chuyện gì?

- Về món quà ta gửi cụ hôm ở lầu bát giác.

- Sao? Không nhận à?

- Dạ! Cụ nói ta làm thế phiền quá, cứ tưởng là một món quà lưu niệm nhỏ nhân chuyến đi công tác vào Nam, ai dè...

- Và đòi trả lại?

- Chưa đến nỗi nhưng cụ nói ta cụ cứ tạm giữ đấy, giữ giùm, khi nào cần, cụ có thể xin lại và dặn anh lần sau ...

- Đừng làm thế nữa chứ gì? Đây là lần thứ mấy ông cụ không chịu nhận quà của mình rồi ấy nhỉ?... Chà! Phải nói đó cũng là một nhân cách. Nhưng cũng dễ hiểu thôi, quyền lực càng cao thì càng phải chặt, vả lại đã làm đến cương vị ấy thì còn thiếu cái gì nữa mà phải để tâm đến ba cái vật chất nhỏ mọn dù cái nhỏ mọn ấy cũng có giá lắm đối với một đời người. Cụ chỉ đắm đuối vì thằng con rách giời rơi xuống.

Hắn vớt một nhánh bèo lục bình đưa lên mũi ngửi như ngửi lại mùi vị trận mạc một thời trai trẻ rồi khẽ thở dài:

- Cũng tội, đáng ra ta chả nên khai thác cái điểm yếu này ở ông già. Nghĩ cũng thất đức. Không có cái yếu ấy, ông già cũng là người rất được, rất có uy tín với nhân dân, được các ban nghành, các cấp uỷ nể trọng. Mình tính sau vụ này sẽ quyết định giải phóng cho cụ, cũng là giải phóng cho chính mình luôn. Một dấu chấm hết to tướng vào cái cơ chế nhiễu nhương, xôi thịt. Mà ơ hay! Tôi với cậu bữa nay đi công chuyện chứ có phải đi để bàn nhẽ nhân tình thế thái như mấy thằng cha nhà văn hạng bét đâu nhỉ? Hẹn ông ta ở chỗ nào?

- Dạ, sắp đến. Chiếc Bo bo lượn một đường lượn cháy nước rồi phóng chếch lên phía trước, về phía một rặng cây xanh mờ bên kia sông... Một bóng người đã đợi sẵn ở đó. Bobo dạt vào. Tám Quyền bước lên. Một cái bắt tay nửa chặt nửa lỏng. Một cái cười nửa lạnh nửa ấm.

http://tieulun.hopto.org

- Chúc mừng thành công!- Năm Thành nói.

- Nếu gọi là thành công - Tám Quyền cười buồn.

- Chỉ bằng hai ngón đòn tổ chức rất nhẹ mà anh đã làm tê liệt được cả một cán bộ an ninh cuồng tín đưa đến tê liệt tạm thời, tôi nói chỉ tạm thời thôi nhé, toàn bộ hệ thống chống đối thì giỏi quá chứ còn gì nữa. Số phận con nhỏ giờ thế nào?

- Ai?

- Nạn nhân của anh.

- Nạn nhân! - Tám Quyền chau mày - Tôi không thích dùng chữ ấy.

- Chả ai thích. Tôi cũng không thích. Nhưng vẫn phải gọi đúng tên sự vật.

- Đang xin nghỉ phép.

- Anh có tin không?

- Tôi không có thói quen đi dò la cấp dưới ở ngay một kỳ nghỉ phép của họ.

- Nhưng nếu cái cú nghỉ đó lại đồng nghĩa với một sự bài binh bố trận mới ?

- Anh có vẻ đánh giá hơi cao người nữ đồng đội cũ của anh.

- Còn đồng chí phó Sở lại có vẻ nhìn nhận hơi thấp người đồng nghiệp mới của mình.

- Tôi đang cố nhìn nhận đúng.

- Chính vì đồng đội cũ mà tôi hiểu nó chưa chịu bỏ cuộc. Riêng điều này, nó khá hơn thằng thầy hay đa sầu đa cảm của nó, thằng Sáu Nguyện. Tin mới nhất, tôi nghe nói chúng nó đang tụ tập tại chỗ một thằng chỉ huy cũ mà tôi có biết cách đây ba trăm cây số.

- Ông muốn tôi tung quân đi truy quét như truy quét tàn quân ?

- ấy! Ai lại dám nghĩ thế. Dù sao cũng là đồng chí đồng đội, ai lại truy quét như truy quét kẻ thù vậy? Tôi chỉ muốn anh chủ động nắm sâu hơn tình thế để khỏi bị bất ngờ trước những tình huống xấu nhất có thể xảy ra.

Ghe đã ra đến giữa dòng. Tắt máy thả trôi. Từ nãy Tám Quyền chỉ nhìn đăm đăm xuống mặt nước, giờ bỗng nhìn lên, nét mặt khác hẳn, giọng nói cũng khác

http://tieulun.hopto.org

như mỗi tiếng được chất chứa từ lâu lắm rồi:

- Anh Thành!- Tám Quyền nhìn thẳng vào mắt người nói chuyện - Có lẽ mối quan hệ giữa chúng ta nên dừng ở đây?

- Sao? - Năm Thành tròn mắt rồi cười lớn - Lương tâm người cộng sản, danh dự người sĩ quan thức tỉnh rồi phải không? Hay sự tan rã lòng dạ khi buộc phải hạ gục một con đàn bà thánh thiện như thế? Ha! Dừng ư? Sẵn sàng. Nhưng còn cái tài khoản 300 ngàn đô ở ngân hàng Hồng Kông mà ngay bây giờ tôi sẽ đưa cho anh và chuyến du học của thằng nhỏ con anh liệu có dừng không?

Tám Quyền lại nhìn xuống mặt sông. Bọt sóng cuộn sủi, tung bờm như chính tâm trạng ngổn ngang , réo gào của ông...

Hồi lâu, ông nhìn lên, nét mặt tê lạnh:

- Dừng. Dừng hết. Thậm chí anh có thể thu hồi lại ráo trọi những khoản tài chính khác mà bấy lâu anh đã đưa cho tôi nhưng riêng việc đi du học của thằng nhỏ thì...Dù sao tôi cũng đã trót nói với nó và nó đang rất hy vọng.

- Hoan hô tấm lòng một người cha!- Năm Thành lại cười lớn - Ô kê! Tấm lòng ấy cảm động đến nỗi khiến cho tôi vừa nảy ra một quyết định thế này: Không dừng gì hết! Bố con anh vẫn có cả, cả tài khoản 300 ngàn, cả chuyến du học dài ngày, mà khổ, địa vị như anh nếu ở một quốc gia khác thì ba cái vặt vãnh đó có đáng gì, chỉ tại cái đất nước này nó nuôi con người khốn khổ quá nên mới rắc rối, và cả sự thanh thản khi mối quan hệ giữa chúng ta, tôi chính thức đồng ý sẽ chấm dứt.

- Tôi.. tôi không hiểu - Đôi mắt Tám Quyền mở to.

- Các anh làm sao hiểu được khi dưới mắt các anh chỉ tồn tại rặt thứ tội phạm một chiều. Tôi cũng là một người bố, cũng cùng một quá khứ chết chóc như anh, cũng một khát vọng buồn vui của thân phận con người, chúng ta chỉ khác nhau ở cách thức tồn tại. Cái tồn tại nào đúng, cái nào sai, ta chưa bàn vì ngay cả cái bản chất xã hội này đã biết đúng sai thế nào đâu. Anh có thể nghỉ vì sau đợt này, chính tôi cũng sẽ nghỉ. Có lẽ cả hai chúng ta đều mệt cả rồi, không còn cái tuổi chơi trò ú tim nữa.

Ngừng một chút, cái miệng kia không cười nữa:

- Tuy nhiên phải đổi lại bằng một chuyện...

- Tôi nghe đây - Tiếng nói ngột ngạt.

http://tieulun.hopto.org

- Khi thằng Sáu Nguyện tỉnh lại, anh hãy trao nó cho tôi. Trước khi giã từ thương trường, tôi muốn xoá hẳn hình ảnh nó trong ký ức. Không! Không có giết chóc, không có chuyện án mạng gì đâu. Xoá theo kiểu của tôi, xoá ngọt ngào, một sự xoá mang đậm tính người, ô kê?

- Nếu hắn không tỉnh? Không còn có dịp để tỉnh?

- ừ nhỉ! Vậy thì hơi tiếc nhưng... càng tốt - Chặc lưỡi - Vả lại nếu có tỉnh thì với cú đập đầu chí mạng như thế, nó cũng thành thứ bán thân bất toại. Nhưng cứ vẫn phải trao cho tôi.

Chiếc Bo bo rẽ ngoặt vào bờ. Tám Quyền bước lên. Hai bàn tay lại bắt hờ vào nhau. Năm Thành cười rất mềm:

- Tạm biệt! Hy vọng rằng chúng ta sẽ không phải gặp lại nhau. Cám ơn đại tá về sự cộng tác đắc lực và lâu dài. Tuy nhiên tôi vẫn cứ phải nhắc lại - Mắt nhìn của Năm Thành rất lạnh, như toả ra những vụn kim khí buốt sắc, hàm ý đe doạ - Hãy hết sức cảnh giác với con nhỏ Út Thêm. Sự an toàn của anh phụ thuộc vào sự tê liệt của con đàn bà này. Và cả cái đám cựu chiến binh bấu sấu xung quanh nó nữa. Chúng chưa chịu đâu. Thằng nhà báo già tôi buộc phải cho nằm viện vì cái tội thóc mách nghề nghiệp rất không đúng chỗ là một ví dụ.

Tám Quyền bước lên bờ. Chiếc Bo bo lại cua một vòng cháy nước rồi lao vút đi để lại đằng sau những tiếng ùng ục như một tràng cười đắc thắng. Tiếng cười ấy kéo ghì đôi vai đã bắt đầu già của người cán bộ xuống thấp.

Lúc ấy ông ta không biết rằng, cũng giống như mọi lần gặp gỡ trước đó với con người đáng sợ kia, có một ống kính máy ảnh nằm chìm trong cây cỏ đã kịp nháy lên. Ông đi qua, người chụp ảnh cũng đi ra khỏi bụi rậm, đưa mắt nhìn theo, khẽ lắc đầu...Đó chính là khuôn mặt rám nắng quen thuộc của người chiến sĩ an ninh đã bảo vệ cho những buổi họp kín trên sông của Út Thêm, Ba Đầu và Hoàng hôm nào...

o

Đem rừng già sâu thăm thẳm.

Một đống lửa được đốt lên bập bùng cháy sáng tựa đống lửa thời nguyên thuỷ khai sinh lập địa. Tàn lửa bay rối rít làm ánh lên những khuôn mặt bạn bè, đồng đội ngồi xung quanh anh. Vẫn là những khuôn mặt thân thiết vào cái giờ khắc anh tỉnh lại. Có cả khuôn mặt đạo cốt tiên phong của ông già sơn cước. Ông ngồi trầm ngâm như bức tượng thần rừng được lửa chạm trổ từng khối sắc nét. Một vò rượu cần to

http://tieulun.hopto.org

tướng được khênh ra. Một con heo rừng được quay tròn trên lưỡi lửa, mỡ tứa ra sôi sèo sèo. Một khạp sôi nếp được đặt xuống...Thế là thành bữa tiệc rừng rôm rả.

Giữa những đôi mắt bắt lửa sáng lên lấp lánh đó, Ba Đầu đứng dậy, bộ quân phục cũ đã thay cho bộ quần áo người dân tộc mọi lần. Giọng ông rung nhẹ bởi có cái gì đó khác lạ ẩn chứa bên trong:

" - Thưa các bạn, thưa các anh em! Đêm nay chúng ta tập trung nhau tại đây, giữa căn cứ đánh Mỹ năm xưa này để đón một đồng đội, một người anh hùng trong chiến tranh, một bộ óc thông tuệ, một con người dũng cảm của chúng ta từ cõi chết trở về..."

Ông đưa mắt cảm kích nhìn về phía Sáu Nguyện đang ngồi chìm trong khoảng tối. Ông nói tiếp:

" - Đồng thời cũng là buổi lễ trình với đất trời, với núi rừng để tiến vào một trận đánh mới . Ngồi đây hầu hết là những người lính, những người cộng sản đã dâng hiến cả tuổi trẻ, cả cuộc đời mình cho nghĩa cả. Và nếu không như thế thì cũng là những con người đang hướng về cách mạng với tất cả tấm lòng chân thật của mình. Trận đánh mới này không có súng nổ, không có đổ máu nhưng mức độ ác liệt sẽ ngàn lần hơn vì kẻ thù nằm trà trộn ngay cạnh ta, ở ngay trong mỗi người chúng ta, kẻ thù không có chiến tuyến. Đó là cái xấu, cái ác đang ngụy danh cách mạng, đang nguỵ danh đảng để ngang nhiên đục khoét vào cuộc sống này, cuộc sống mà chúng ta phải đổi bằng bao nhiêu mồ hôi, máu và nước mắt của các thế hệ..."

Tiếng nói của ông bay lên, vượt qua những ngọn cây, trộn hoà vào ánh lửa, toả rộng khắp cánh rừng. Rồi, vẻ như tự cảm thấy mình vừa nói ra những lời quá to tát, nghiêm trang, Ba Đầu cười, lại trở về cái khẩu khí bỗ bã, dân dã vốn có thường ngày:

" - Đại khái vậy. Nói nữa, dễ thành xã luận đọc trên Rdio quá! Khà! Tóm lại là vầy: Muốn đánh gì thì đánh, chúng ta phải bàu ra một ban điều hành mà sách thường kêu là Bộ chỉ huy, bộ đầu não gì đó. Nhân danh là thằng chỉ huy cao nhất trong chiến tranh, tôi đề nghị: Ban điều hành lâm thời gồm có tôi, đồng chí Út Thêm, thượng tá an ninh, và Sáu Nguyện. Riêng đồng chí Sáu Nguyện, căn cứ vào năng lực, trình độ và phẩm chất sẽ là chỉ huy trưởng, điều mà chúng ta mong đợi từ lâu. Đặc biệt cố vấn cho ban sẽ là bác Chín đây - Mọi ánh mắt dồn về phía ông già sơn cước vẫn đang ngồi tĩnh lặng - một đảng viên năm 30, một bí thư khu ủy thời đánh Pháp. Các anh em thấy sao? Nếu đồng ý xin giơ một cánh tay !"

Cùng lúc, tất cả mọi cánh tay đều nhất loạt giơ lên trong những cái nhìn trang nghiêm khác lạ. Trong đó có cánh tay rất đỗi ngỡ ngàng, e ấp Lan Thanh, của Cầu

http://tieulun.hopto.org

và đặc biệt là của cô chủ đồi chuối. Cô có vẻ như hoàn toàn bị ngợp trước cái không khí kỳ lạ mà cô chưa một lần trải qua này. Bàn tay của Lan Thanh cầm nhẹ lấy bàn tay vừa hạ xuống của cô, xiết chặt. Còn Cầu, ánh mắt anh lại hướng về phía Sáu Nguyện với ánh nhìn như của một người bị thôi miên.

Im lặng một lát, Sáu Nguyện từ từ đứng dậy. Đêm nay anh cũng vận một bộ quân phục cũ nhưng vừa vặn, bó khít lấy thân hình đã trở nên khá rắn rỏi của anh.

Tiếng nói anh từ tốn:

- Cám ơn các bạn, các đồng chí đã tin cậy. Giờ phút này chúng tôi chỉ có thể nói, nếu làm gì được cho mọi người, cho đảng thì chúng tôi sẽ xin làm hết mình, như năm xưa, kể cả đổi bằng cuộc đời, bằng mạng sống. Đối tượng trước mắt của chúng ta chỉ là một tổng giám đốc, một cá thể không đáng kể nhưng cái quan trọng hơn là những con người, những thế lực đứng đằng sau để hắn có thể ngang nhiên phạm vào hàng loạt những tội ác không thể dung tha. Trận đánh này có thể kéo dài, có thể thắng có thể bại. Vì vậy, tôi đề nghị - Giọng anh bỗng đanh sắc hơn - từ sáng mai, trừ ban phụ trách, ai về vị trí người ấy, tiếp tục làm ăn sinh sống, học hành bình thường, nếu có việc, chúng tôi sẽ nhờ cậy, thông báo đến sau.

- Đại khái vậy! - Ba Đẩu kêu lên - Bây giờ là nhậu. Nhậu hết mình. Nhậu chết bỏ. Nhậu đúng kiểu lính chiến chuẩn bị vào trận. Ngày mai là dẹp, không nhậu nữa. Dẹp!

Không khí bỗng hực lên. Lửa cháy lớn. Những dòng rượu được tuôn chảy liên tục vào lồng ngực mọi người. Những miệng cười, những ánh mắt cháy sáng. Và họ hát. Không ai bắt nhịp, không ai khơi mào, họ hát nhỏ thôi, tiếng hát không phát ra từ lồng ngực mà như đồng thời phát ra từ trong tâm tưởng... Đời người là một khúc quân hành... Đời người là bài ca chiến đấu... Tiếng hát nén chặt, đằm sâu, nhập thần vào lửa, trộn hoà với gió rừng đêm tạo thành cái âm hưởng bi hùng như có cả một dàn nhạc đại hợp xướng nào của mẹ thiên nhiên vĩ đại dâng trào. Đời người là một khúc quân hành... Đời người là bài ca chiến đấu...Tiếng hát ấy trôi qua nét mặt của tất cả mọi người khiến cho trái tim trong lồng ngực họ rung lên và những bàn tay họ tìm nắm vào nhau như ngầm nhủ nhắn một lời thề.

Giữa sắc thái châng lâng ấy, trong lúc Tư Nghĩa, như một thói quen nghề nghiệp đang mải lia bút viết những dòng gì đó thì ông Bảy chiêm tinh bỗng hơi lui lại một chút, giơ cao hai tay lên trời, ngửa mặt nhìn theo, nói xuất thần trong sự thảng thốt khác thường vào trời đêm lồng lộng:

- Xin thiên địa văn! Xin vũ trụ hằng hà! Xin Thiên Bảo, xin Thiên pháp, xin Thiên Đạo! Xin đức Phật Quán Âm...Giờ phút linh diệu này con xin không đoán

http://tieulun.hopto.org

trước được điều gì cả. Con chỉ xin trời phật phù hộ độ trì, hướng tất cả vào cõi tâm, hướng mọi sinh linh về bến đạo để người tốt gặp điều may, kẻ xấu kẻ ác bị trừ diệt. Con xin...

Lời nguyện cầu tâm linh hoà vào âm hưởng hành khúc cũng tâm linh, hai sự tâm linh nương dựa, nhấc bổng, tôn cao từ cuộc đời lầm bụi, từ những khao khát lẽ công bằng và điều nhân ái cho cuộc đời này.

Trời đang chuyển dần về sáng. Bữa tiệc đêm có lẽ đã tàn từ lâu. Chỗ này chỗ khác, những chiếc võng đang im lìm ru con người vào giấc ngủ nhẹ nhàng. Ngọn lửa củi cũng chỉ còn lom dom cháy.

Nhưng trong một cái lán dựng ở sâu bên trong, hình như vẫn đang có một ánh đèn dầu leo lét hắt ra. ánh đèn soi mờ tỏ bốn bóng người đang ngồi im lìm như ngủ nhưng bốn cặp mắt lại không hề nhắm. Bốn cái bóng, bốn con người, bốn bộ óc điều hành bắt đầu bước vào những đêm không ngủ.

Nhưng họ không thức một mình. Cách hơi xa một chút, trên một cánh võng đưa nhẹ vẫn có hai mái đầu đang chụm vào nhau thì thầm to nhỏ. Mái đầu của Lan Thanh và Sáu Phượng. Hai cô cháu ngay từ khi thoạt gặp đã tỏ ra tương hợp, thân thiết như đã từng biết nhau, đã từng gặp nhau ở đâu rồi. Và bây giờ họ đang nằm chung võng tâm sự rì rầm lúc to lúc nhỏ, lúc căng lúc chùng không hiểu về chuyện gì rồi một lát thấy Lan Thanh nhỏm dậy, vươn vai ngáp một cái, hít hà:

- Thực ra vẫn còn một cách táo bạo, bất ngờ nhưng chắc không thể thực hiện được. Đó là chui hẳn vào trong ruột của hắn, chui cách khác chứ không như cái chú đại uý đã bị thủ tiêu đâu. Cháu nhớ là có lần anh ta, cái gã cậu trời cháu vừa kể với cô ấy, đã nói với cháu là Tổng công ty Thành Long đang lập công ty cổ phần để huy động vốn. Nhưng muốn trở thành một thành viên trong hội đồng quản trị của công ty ấy thì phải có sự giới thiệu, bảo lãnh tin cậy và, quan trọng hơn là số vốn bỏ ra phải lớn lắm.

- Lớn là bao nhiêu? - Giọng hỏi làm như vô tình.

- ít nhất cũng phải vài ba triệu đô, tức là khoảng dăm chục tỷ. Có khi hơn vì ở đó tòan cánh đại gia giàu sụ cả.

- Ba triệu đô kia à?

Sáu Phượng lầm rầm, im lặng giây lâu rồi đột ngột nhìn lên:

- Nếu cô có số tiền đó?

http://tieulun.hopto.org

- Cô đùa đấy à? Một người có hoàn cảnh như cô làm sao có được số tiền khổng lồ ấy. Và nếu có thì thì cũng là vốn liếng giành dụm cả đời cô mới có được, làm sao có thể xử dụng vào công chuyện chung.

- Khẽ chứ. Thì cô có nói là của bắt được đâu. Nhưng vốn liếng, gia tài làm gì khi xung quanh cô vẫn còn nhiều những cái không như cô tưởng. Vả lại, đây cũng là cách mà cô muốn chuộc lại những năm tháng trước đây cô chưa có dịp làm gì cho quê hương. Nếu cô có thể làm được thì cô đã làm nhưng việc này chỉ có cháu, chỉ có cháu với mối quan hệ quen biết đặc biệt của cháu.

- Cô không sợ mất à?

- Cả con người cháu còn không sợ huống chi là ba cái đồng bạc ấy. Và nếu có mất cũng không sao, coi như mình hiến vào việc nghĩa, đi đâu mà thiệt.

- Cô kỳ lạ thật đó. Có lẽ ở đời cháu chưa gặp một ai nghĩ về đồng tiền nhẹ hều như cô.

- Bởi tính mạng má con cô đã được cứu sống một lần, bây giờ cái người cứu ấy đang trong hoàn cảnh gian nan, chả lẽ cô cứ khư khư ôm lấy bọc tiền mà bỏ mặc tất cả nghĩa tình sâu nặng ở đời ư?

- Thôi, cô cháu mình nói chuyện khác đi! Chuyện quản trị quản triếc vừa rồi chỉ là nói cho vui.

- Cô lại thấy cháu không vui chút nào. Mà hoàn toàn thật, thật như cháu đã suy nghĩ điều này đến nát ra rồi. Lan Thanh, cô nói thiệt nhé, nếu cháu không nói ra thì cô cũng đã có ý định hiến phần lớn số tiền này vào công việc chung, giờ cháu đã có ý định như thế, cô thấy còn gì hơn.

- Nhưng đó cũng mới chỉ là suy nghĩ riêng của cháu.

- Điều này cô không dám khuyên, không đủ tư cách khuyên nhưng cháu thử hỏi mẹ coi. Hỏi luôn bây giờ đi. Mẹ cháu và mấy chú còn đang thức kia kìa! - Họ nhìn về chiếc lán đang có ánh sáng đèn hắt ra - Cô tin rằng mẹ sẽ đồng ý. Vậy nhen! Cô đã quyết định rồi, không thay đổi nữa đâu trừ trường hợp ý định này bị bác, cô bé đáng yêu, xinh đẹp nhất đời của cô ạ!

Hóa ra không ai ngủ cả. Những cánh võng im lìm kia chỉ chứa đựng những thao thức cồn cào bên trong. Hai nhà báo Bảy Ngạnh và Tư Nghĩa cũng đang thức. Họ bấm nhau trở dậy, đi lại chỗ ché rượu vẫn còn nhiều, ngồi xuống. Hình như họ cũng vừa trao đổi với nhau điều gì có vẻ nghiêm trọng lắm nên tiếng nói của Tư Nghĩa bỗng trở nên khàn khàn:

http://tieulun.hopto.org

- Tức là anh Bảy muốn rung chuông tới tận cổng trời?

- Thực ra cũng chả cổng trời gì chỗ đó nhưng ít nhất nó cũng phát ra tiếng động trực tiếp đến những đôi tai lớn nhất, những đôi tai lâu nay chỉ quen nghe những khúc ca êm dịu.

- Để em nghĩ kỹ chút đã. Việc khó chứ chả phải chơi. Đã nên chưa?

- Sao lại không nên? Mà ai bảo chú không khó. Khó thì mới cần đến chú, cần đến tôi. Mà cũng nghĩ kỹ vừa thôi. Thế hệ của tôi với chú nhiều khi làm hư việc chỉ vì hay nghĩ, thích nghĩ quá. Cái xấu cái ác nó cứ chuyển động vù vù, nó có dừng lại cho mình nghĩ đâu.

- Ông anh lại khái quát rồi.

- Sở dĩ tôi nói ra điều ấy vì tôi nhớ có lần đến chú đã vô tình gặp cái tay nghị sĩ tóc xoăn xoăn tên gì đó đang đứng nói những lời khá tâm huyết về bài báo của tôi, nhớ không? Một nghị sĩ quốc hội biết tỏ ra tâm huyết thế là được. Hiểu không?

- Thôi được rồi. Lát nữa ta sẽ vào thử xin ý kiến các anh ấy xem sao.

- Vào ngay tắp lự chứ không cần lát nữa gì sất. Các vị ấy còn đang thức cả kia kìa!

Họ cũng nhìn vào cái lán bên trong đang hắt ra ánh đèn bền bỉ cùng với những cái bóng ngồi không lay động. Sau khi mút một hơi dài, Tư Nghĩa chuyển cần rượu qua cho Bảy Ngạnh, nói:

- Ghớm thôi, sáu mươi đến nơi rồi mà ông anh vẫn cứ như lửa cháy. Sao không cháy một bà vợ đi cho cuộc đời nó dịu lại.

- Tao cóc thèm dịu. Tao sẽ cháy cho đến hết rồi nằm xuống nghỉ luôn. Tao chỉ hối hận đã đưa chú mày vào bài báo mắc dịch đó để chú mày giờ đây phải thất cơ lơ vận thế này.

- Thôi mà, chuyện nhỏ. Không chuyện ấy thì chuyện khác, ông bác nghĩ thằng em tiếc lắm à? Còn khuya nhé!

- Chú mày nói nghe được. Từ ngày không còn quyền chức, thằng em nói cái gì cũng nghe được cả. Không phải cà trớn đâu, triết học đấy. Thời nào cũng vậy, chỉ có tiếng nói nào mang hơi thở củangười dân cần lao thì tiếng nói ấy mới tồn tại. Ngon! Nào, zô!

Một cái vỗ vai đánh bốp làm bay cả củi lửa lên. Họ đứng dậy tiến về phía chiếc

http://tieulun.hopto.org

lán còn thao thức như trái tim đang hí hóp đập giữa rừng.

Ngoài rãy xa, có tiếng gà nào đã gáy canh tư.

Cuối rừng đã thấy ràng rạng màu da trời. Một đêm trắng đã trôi qua. Có con chim nào thức sớm cất tiếng hót đơn độc. Tiếng chim báo rạng đông sắp ló dạng ấy đã lôi đầu óc mọi người ra khỏi nét trầm tư, khắc khoải. Tất cả hướng về phía Sáu Nguyện, người chỉ huy cao nhất.

Nhận biết được điều đó, Sáu Nguyện dụi mẩu tàn điếu thuốc rê xuống đất, nhìn lên, mắt trũng sâu, và tiếng nói như được phát ra từ chính đôi mắt ấy chứ không phải ở một chỗ nào khác:

- Sau khi nghe ý kiến của tất cả mọi người, đặc biệt là ý kiến của bác Chín đây, tôi quyết định như sau: Thứ nhất, tạm ngưng tung vấn đề lên báo chí vì phương tiện thông tấn ấy lúc này ta không nắm được, lợi bất cập hại.

- Hoàn tòan đúng! - Tư Nghĩa gật đầu.

- Thứ hai - Sáu Nguyện nói tiếp - đây là nội dung chính yếu. Trước mắt ta cùng lúc triển khai làm ba mũi trên cả ba hướng. Mũi một là mũi của ông Bảy với nhà báo Tư Nghĩa. Hai anh sẽ có nhiệm vụ móc ráp với một nghị sĩ trung thực, có trách nhiệm làm dấy lên vấn đề Thành Long trong kỳ họp Quốc Hội tới để đánh động ngay trong nghị trường một cơ quan có quyền lực nhất. Mũi hai - Anh đưa mắt nhìn nhanh sang Út Thêm. Chị nhìn lại vẻ khích lệ - là mũi của cô Sáu Phượng với cháu Lan Thanh. Công việc này là rất khó khăn, nguy hiểm nhưng nếu làm được thì ta sẽ có điều kiện bất ngờ vô hiệu hóa nó ngay từ bên trong. Và mũi ba, mũi chủ yếu, là tôi, Út Thêm sẽ tuỳ cơ nhảy vào cuộc tiếp cận với đối tượng quan trọng nhất vẫn đang còn nằm trong bóng tối là cái người đang đứng đàng sau Năm Thành mà chúng tôi vừa được biết tên biết tuổi kia.

- Nhân vật nào vậy? - Tiếng Bảy Ngạnh hỏi sốt ruột - Bự cỡ nào? Liệu có dò ra không?

Làm như không nghe thấy, Sáu Nguyện mỉm cười nói tiếp, giọng nhẹ hơn:

- Riêng anh Ba Đẩu với bác Chín coi như ở lại chỉ huy sở làm nhiệm vụ hậu phương và xử lý những vấn đề nảy sinh.

- Còn cái thằng tôi sao? - Hai Tính trợn mắt hỏi sau khi chờ mãi không nghe nhắc đến tên - Bộ tôi bỏ ráo trọi hàng quán lên đây để chỉ nốc ba cái thứ rượu nhạt toẹt này thôi chắc?

http://tieulun.hopto.org

- Cả tôi nữa, anh Sáu? - Chị Tư biệt động cũng lên tiếng.

- Tôi nữa! - Đến lượt Bảy Thu.

Sáu Nguyện cười:

- Có, có việc cả, không dư đâu. Cô Bảy ở lại đây nắm công tác hậu cần mặc dù - Anh cười - hậu cần, tài chính chúng ta lúc này tạm thời coi như bằng không. Còn anh Hai và chị Tư biệt động hãy cứ tạm lui về làm ăn bình thường cái đã, khi nào cần, chúng tôi sẽ huy động.

- Đâu có được!- Hai Tính trừng mắt - Tráng sĩ một đi không trở lại. Cô Tư chủ tàu còn vướng bận gia đình, công chuyện làm ăn, cô ấy có thể về còn tôi tứ cố vô thân, tôi sẽ ở lại đây và sẽ tự kiếm việc làm cho mình. Một việc làm mà các người chưa nghĩ ra đâu, nhưng nếu không có nó mọi kế hoạch trên đều đổ bể hết.

- Việc gì vậy, anh Hai? - Út Thêm mỉm cười hỏi.

- Bí mật!Thiên cơ bất khả lộ.Tôi sẽ nói sau.

Cười khổ một tiếng vẻ khoái trí lắm, Hai Tính ngồi xuống mà mặt mũi cứ vênh lên một lúc rồi mới ghé tai Ba đẩu nói nhỏ điều gì khiến cho mái đầu bạc của con người này gật lấy gật để.

- Cho tôi nói một câu - Chị Tư biệt động đứng dậy, nét mặt tỏ rõ vẻ chân thành - Đúng là tôi còn có những việc phải trở về thật nhưng qua chuyện cùng một lúc phải triển khai trên nhiều hướng, có cả những hướng rất xa mà tiền bạc không có như anh Sáu vừa nói, dạ, tôi đã lường trước điều này cho nên trước lúc đến đây tôi đã có ý mang theo một chút, giờ xin gửi lại để mấy anh có điều kiện hoạt động bước đầu.

Chị ý nhị lôi trong túi xách ra một xếp tiền khá dày được gói buộc cẩn thận đặt xuống trước mặt mọi người rồi lặng lẽ ngồi xuống. Thấy vậy nhà tư sản Việt kiều Sáu Phượng ngọ nguậy định nói điều gì nhưng đã bị Lan thanh khẽ lắc đầu giữ lại.

Rồi chuyện công việc, chuyện tiền bạc cũng tạm qua, trước khi kết thúc, Sáu Nguyện nhìn hết lượt mọi người nói điều cuối cùng, cái điều vẫn canh cánh trong anh suốt mấy ngày mấy đêm vừa rồi:

- Thưa anh chị em! Tôi nhắc lại, đối tượng của chúng ta không phải chỉ là một cá nhân Thành Long, càng không phải chỉ là hai dự án kinh tế có nhiều sai phạm đó mà điều chúng ta cần là phụ giúp cho đảng và nhà nước tìm ra được một thế lực, một đường giây ngầm đang bảo kê cho những tội ác như chúng. Do đó - Anh nhấn giọng - tất cả mọi hoạt động sẽ trở thành hết sức vô nghĩa nếu như cái thế lực đứng

http://tieulun.hopto.org

đằng sau kia không bị tác động trực tiếp. Vâng, giờ ai có ý kiến gì bổ sung không?

Im lặng. Kế hoạch của của người chỉ huy vừa đưa ra chính xác, bất ngờ và táo bạo đến nỗi khiến mọi người hơi bị ngợp, chưa thể có bổ sung gì thêm ngay được. Nhìn những khuôn mặt phờ phạc sau một đêm không ngủ của mọi người, Sáu Nguyện tuyên bố tạm thời giải tán, ai có phát kiến hay thắc mắc gì mới sẽ gặp trực tiếp ban điều hành trao đổi sau. Anh nói ban điều hành nán lại một chút.

Mọi người nghe theo, lặng lẽ đi về võng của mình nhưng ai nấy đều hiểu rằng sẽ chẳng ai có thể ngủ được.

Còn lại bốn người, Út Thêm lên tiếng trước:

- Anh Sáu, riêng chuyện gài người vào cổ đông, em sẽ chính thức trao đổi có tính nghiệp vụ thêm với cháu Lan Thanh sau. Em tin cháu sẽ làm được để không xảy ra sự việc đau lòng như đã xảy ra với đại uý Hoàng. Chỉ lưu ý anh Sáu với các anh, số tiền 3 triệu đô - la là quá lớn đối với một người đàn bà chồng chết, con còn đi học, bố đã già, cho nên bằng mọi giá ta không thể để nó chìm mất. Tức là...

- Tức là trận này chỉ có thắng chứ không có thua - Sáu Nguyện nói - Tôi hiểu. Và tất cả đều hiểu.

- Còn một điều - Ba Đẩu nói - Phải tung hoả mù sao đó để cho phía bên kia đinh ninh rằng Sáu Nguyện vẫn hôn mê. Chỉ cần phong phanh nắm được Sáu Nguyện đã tỉnh lại thì lập tức họ sẽ xử dụng luật pháp triệu hồi ngay, thế là ta sẽ thành rắn mất đầu.

- Dạ! - Út Thêm nói - Cái đó cháu đã nghĩ đến và đang nghĩ cách xử lý. Chỉ yêu cầu số anh chị em ở đây giữ kín giùm.

- Khỏi nghĩ nữa! - Ba Đẩu cười - Cha Hai Tính đã nghĩ giúp chúng ta rồi. Hóa ra cái máu đặc công trong hắn vẫn còn.

Chợt có một tiếng thở rất nặng dội lên. Mọi người giật mình dồn mắt sang phía ông già sơn cước đang cúi đầu nhìn xuống với một cái nhìn rất lạ. Vầng trán ông căng ra, hơi thở vẫn đứt quãng. Ông định nói điều gì chăng mà suốt từ đầu đến giờ cái nhìn nơi ông cứ lãng đãng bay đi đâu, như chẳng hề ăn nhập gì với nội dung nóng bỏng, nén căng của cuộc họp này cả. Im lặng...Hình như lúc này con người già cả kia đang cần im lặng...

Hồi lâu, vẻ như đã thầm quyết định được điều gì hết sức hệ trọng, ông nhìn lên, đôi mắt mờ đi, giọng nói chìm xuống như nói thầm vào cây cỏ:

http://tieulun.hopto.org

- Vừa rồi tôi có nghe đồng chí Sáu đây nói: Mọi việc sẽ trở thành vô nghĩa nếu như cái nhân vật có thế lực đứng đằng sau kia không bị xuy suyển?

- Dạ! - Sáu Nguyện trả lời.

- Và cái nhân vật ấy đúng tên đúng tuổi như chị Út đây vừa cho biết khi đêm?

- Dạ! - Út Thêm trả lời.

Lại im lặng. Nét mặt ông già chợt nhợt đi, vầng trán lúc nãy căng là thế mà bây giờ trùng lại như có bóng tối lướt qua. Ông day mặt nhìn ra rừng, cái nhìn dõi ra xa lắm...như vượt trùng khơi về tận một vùng đất có tên Côn Đảo...

Côn đảo, cái hình hài ghê rợn của một địa ngục trần gian với sóng tung bọt trắng vào ghềnh đá, với những hàng dương đứng rũ tóc như người đàn bà khóc chồng chập chờn hiện về...Hiện về cả cái dáng gầy guộc của ông với khuôn mặt rất trẻ của gần sáu mươi năm về trước...

Ông vừa bị kéo lê từ phòng tra tấn xuống, ném như ném một cái giẻ rách bết máu, tím bầm xuống nền xà lim với một lời cảnh cáo cũng sặc sụa máu:" Bài học cho những đứa âm mưu làm phản, chủ trương vượt ngục!" Xót xa và căm hờn trong im lặng, các bạn tù nhao đến người lau máu, người xoa dầu, người gỡ từng miếng vải dính bết trên thân thể ông. Có cả những giọt nước mắt của ai nhỏ xuống nóng bỏng. Riêng trong một góc xà lim, chỉ có một người tù khác là không nhao lại. Anh ta cứ ngồi đó, cắm mặt xuống đất, con mắt dáo dác vừa tỏ ra lo sợ vừa tỏ ra hối hận tột cùng...

Đêm lạnh buốt.

Khi các bạn tù đã chìm trong giấc ngủ nặng nề, anh ta vẫn còn thức, thỉnh thoảng trở mình trằn trọc...Rồi cùng với sóng biển vỗ vô hồi vô hạn ngoài kia, có một cái gì đó đục khoét bên trong không chịu nổi, anh ta bò đến chỗ người tù vừa bị đánh hồi chiều đang khe khẽ rên lên những tiếng rên đau đớn, ngồi xuống cầm lấy tay, khóc nghẹn. Người tù mở mắt ra, chợt hiểu, khẽ thều thào:

- Về... về chỗ ngủ đi...

Anh ta càng khóc nghẹn, nói như nấc:

- Anh... Chín... Tôi có tội với anh... Tôi không muốn nhưng chúng... tôi không thể... Anh Chín! Anh đánh tôi đi! Giết tôi đi! Phỉ nhổ tôi đi! Phỉ nhổ vào mặt cái thằng bạn không chịu nổi đòn tra đã khai ra anh đi...Tôi không đáng sống nữa...

http://tieulun.hopto.org

Người tù nắm lấy tay anh ta, cố gượng nói:

- Đừng.... Đừng làm tội mình như thế...Quân độc ác, mình hiểu... Mình không nghĩ gì đâu... Ai chả có một lần trong đời yếu đuối... Về ngủ đi ! Coi như không có chuyện này.. Không một ai biết chuyện này... Về đi!

Nói xong, người tù kiệt sức, lại ngật đầu xuống...

Sự mù mờ đã chuyển thành sắc nét. Từ sắc nét biến thành âm thanh, biến thành lời kể chỉ còn cách nhau gang tấc. Và ông đã kể như không thể không kể. Kể xong, toàn thân ông tọp lại như đã bị vắt hết nước nhưng đôi mắt nhìn lại trở nên vô cùng thanh thản. Ông nói:

- Ráo trọi chỉ có vậy thôi. Câu chuyện này tôi giữ kín trong đầu đã trên nửa thế kỷ, đã quên đi, đã tưởng không bao giờ phải nhớ lại nữa, đã nghĩ rồi nó sẽ cùng theo mình xuống ba tấc đất nếu như về cuối cuộc đời tôi không phải gặp cảnh này, không phải nghe cái câu chuyện buồn lòng này...Tất nhiên nó chỉ là một tiểu tiết không đáng kể, không đáng gì trong cả một đời người nhất là một khi người đó đã có những đóng góp quan trọng cho đất nước nhưng...- Ông đón ly nước từ tay Út Thêm đưa lên miệng chiêu một ngụm nhỏ - Nếu không còn cách nào khác để tìm ra chân lý mà phải dùng đến kế hạ sách này, gặp, các đồng chí chỉ cần nói, có Chín Phòng, bí thư đảng uỷ nhà giam số 2 vẫn còn sống và gửi lời hỏi thăm. Thế thôi. Chắc ông ấy sẽ hiểu ra. Mong ông ấy sẽ hiểu ra.

Cả ba con người đều lặng đi trước câu chuyện mang lại một thông tin quá bất ngờ như thế. Ba Đẩu nhìn Sáu Nguyện. Sáu Nguyên nhìn Út Thêm. Chị nhìn lại anh... Họ đã chợt hiểu họ phải làm gì.

- Còn điều này nữa - Ông già nói tiếp - Tôi hiểu cuộc đấu tranh này là không khoan nhượng, là mất còn, nhưng các đồng chí nhớ là làm gì thì làm, nói gì thì nói nhưng không được làm tổn hại đến thanh danh đảng. Dù trong đảng có những kẻ xấu, nhiều kẻ xấu nhưng suy đến nhẽ, đảng vẫn là đảng của dân, cùng số phận với dân. Đảng dở thì dân dở theo, cũng đâu có sướng gì.

- Dạ! - Sáu Nguyện xúc động nắm chặt lấy tay ông, nói - Bọn cháu sẽ nhớ lời bác Chín dặn. Bọn cháu cũng đã từng nói với nhau: Đây là cuộc đấu tranh để hoàn thiện chứ không phải cuộc đấu tranh để phá vỡ. Bác Chín cứ tin ở bọn cháu.

Rồi anh đứng dậy, nói câu cuối cùng:

- Thời gian không còn nhiều. Ta đã hội đủ những dữ kiện để bắt đầu hành động. Tất cả phải được hoàn tất trước khi hai dự án Khu cảng trung chuyển và Khu giải

http://tieulun.hopto.org

khát công nghệ cao đó đi vào khởi công. Tôi phân công: ngay sau đây, Út Thêm và Ba Đẩu sẽ làm việc thật tỷ mỷ với Sáu Phượng và cháu Thanh về phương án gài người. Tôi và bác Chín sẽ trao đổi cụ thể với Bảy Ngạnh và Tư Nghĩa về vấn đề Quốc hội. Cả hai hướng chỉ nhằm một đích là phải nắm thật chắc đến từng chi tiết bản chất sai phạm của hai dự án phi nhân đó.

http://tieulun.hopto.org

27

Đường phố Sài Gòn vẫn ồn ào với nhịp điệu sôi động, dửng dưng mà tịnh không cần biết đến những biến động nổi ngầm nào đó đang xảy ra xung quanh nó.

Trong cảnh sắc đó, Trần Thanh đang lái chiếc Zeep quen thuộc của mình phóng trên mặt đường. Lái một tay, tay kia tựa thành ghế chống lên cằm. Mắt buồn như mới ốm dậy. Phải, chuyện Lan Thanh vừa rồi đối với hắn thực sự là một trận ốm nặng. Hầu như tòan bộ sự ngang tàng, kiêu hãnh của hắn trong chốc lát đã bị một đứa con vô danh bẻ gãy, tệ hại hơn, gẫy rồi, hắn bỗng thấy như mọi chuyện trên đời chả còn mùi vị gì nữa kể cả danh vọng, cả tiền tài, lỗ lãi. Vậy mà hắn lại đang phải lao vào một công việc chán ngắt như thế.

Ngồi bên cạnh, gã đàn em thỉnh thoảng liếc mắt nhìn sang, định nói điều gì rồi lại không dám. Xe vẫn đi ra hướng ngoại thành. Đến một bãi Containere trên cạn, xe định dừng nhưng rồi lại bon tiếp.

Gã đàn em buộc phải lên tiếng:

- Anh Hai...Bên đối tác đang chờ anh trong đó.

- Zục mẹ nó cái đối tác với cái đối trọng ấy đi!

- Nhưng bản hợp đồng trị giá 50 tỷ chỉ còn chờ chữ ký của anh.

- Cậu khoái cái tỷ tỷ đó lắm hả? Thì vào mà ký! Mẹ!

- Dạo này anh Hai sao... lạ quá! Bỏ lỡ biết bao dịp làm ăn béo bở rồi...

- Giờ thế này nhé! - Tũm đột ngột.

- Dạ...

- Cậu im mồm đi cho tôi nhờ. Nếu cậu cứ còn lải nhải ba cái hợp đồng, tỷ tỷ đó thì tôi buộc phải mời cậu xuống xe. Tôi chán tất cả rồi. Tôi đang cần yên tĩnh.

- Em.. em xin lỗi anh Hai.

Xe tiếp tục lao đi. Ga đàn em không dám mở miệng ra nói một lời nào nữa. Tũm lại trở về tư lự và trong cảnh vật man mác trải ra hai bên đường, hắn dường như nhìn thấy cả khuôn mặt với đôi mắt, cái cười, giọng nói của Lan Thanh hiển hiện trong đó. Tưởng anh khá hơn chứ nếu chỉ vì cái đó thì anh có thể tự nhiên... Nào,

http://tieulun.hopto.org

anh chờ tôi cởi đồ ra... Câu nói khinh miệt của Lan Thanh ấy vang lên vỡ loảng xoảng trong đầu khiến hắn chợt nhăn mặt lại, mắt nhắm nghiền. Chiếc xe lạng đi, chút nữa va phải hông một chiếc Reo khổng lồ phóng cùng chiều. Gã đàn em sợ rúm người nhưng vẫn chỉ dám ngồi thúc thủ, mồ hôi vã ra trên sống mũi.

- Thằng em đã thất tình bao giờ chưa? - Tũm bất ngờ mở miệng.

- Dạ, thất tình...

- Tức là bị gái đá ấy?

- Dạ, em chưa... chưa...

- Thế thì im mồm! Sốt ruột!

Bị mắng oan, gã mở mồm ra cười méo xẹo không hiểu gì cả. Chợt tiếng điện thoại di động trong xe reo vang. Tũm chau mày:

- Nói tao đang bận. Và nói chung là tắt cha nó đi!

- Dạ...

Gã đàn em đưa máy lên tai:

- A lô, tôi nghe!.. Hả? Cô là ai?.. Là ai cũng dẹp! Sếp đang bận. Hả?... Cứ nói là có cô tên Thanh, Lan Thanh gọi đến hả? Được rồi...

Bên cạnh, vừa nghe đến đó, Tũm đã chồm qua, giật lấy máy, vẫn còn kịp mắng một câu:

- Đồ ngu!

Rồi cập rập đưa lên tai, giọng nhột nhạt như không phải giọng của hắn:

- A lô! Tôi đây! Ai ở đầu giây đó ạ? Có phải ... là em đấy không?... Trời! Em thật rồi?.. Sao lại có thể là em?.. Được rồi. Bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu, kể cả dưới đáy bể, trên sao hoả ... Rồi. Cám ơn em...Có lẽ anh chưa chết là để chỉ chờ được nghe cú gọi này.

Hắn bỏ máy xuống, nét mặt sáng bừng lên, phanh kít xe lại, nói:

- Giờ cậu lái đi! Quay lại!

Họ đổi chỗ cho nhau. Gã đàn em hỏi:

http://tieulun.hopto.org

- Về chỗ ký hợp đồng ạ?

- ừ, hợp đồng. Một hợp đồng thế kỷ. Một hợp đồng trị giá bằng cả trái đất này. Tốc độ, nhanh!

Chiếc Zeep xiết một vòng khét nhựa rồi lồng lên như một chú bò điên càn rạt lao ngược lại về phía Thành Phố...

o

Tối nay Tám Quyền tìm lên cái quầy Bar trên khu sân thượng cao nhất thành phố ngồi một mình. Không phải ông thích đến đây, thậm chí rất ghét thói cầu kỳ nhưng đêm nay, một đêm oi nồng không chịu được, ông rất cần một điểm cao có gió để nghĩ ngợi về mọi chuyện một chút.

Cùng với từng giọt Càfe nhỏ tinh tang vào đáy cốc, hình ảnh buổi họp hôm rồi lại âm thầm trở lại. Vậy là bằng sự xuất hiện rất quái gở của lão già vô tích sự khóac áo bệnh nhân trở về ấy, ý đồ của ông coi như đã chả đâu vào đâu. Lại còn cái con mụ trưởng phòng tổ chức dở người không chồng con kia nữa. Tại sao nó lại trở mặt như không thế nhỉ? Tóm lại đối với những loại nửa đực nửa cái như thế là không thể tin được, là phải nên bất cộng tác. *Thật ghê tởm*...Có đúng là mình đáng ghê tởm thật như cô ấy nói không? Út Thêm... Biết rằng dùng thủ đoạn để dồn một người đàn bà như cô đến bước đường cùng thì cũng đáng ghê tởm thật nhưng tôi không còn cách nào khác, không thể làm khác. Không, tôi không hận gì câu nói mà cả đời tôi chưa một lần phải nghe ấy đâu. Lúc đó, thú thật tôi không dám nhìn vào mắt của cô nữa. Không dám nhìn. Nó kinh khủng quá. Tất cả chỉ tại vì... Khuôn mặt lạnh lẽo cùng cái cười ngạo mạn rất khó chịu của Năm Thành hiện lên. Sao hắn lại có thể cười với mình được như thế nhỉ? Chả lẽ hắn, một tên tội phạm khốn nạn lại cho mình cái quyền được đi khinh bỉ mình, một đại tá công an, một anh hùng trong chiến đấu được như thế ư? Khốn nạn...U uất, ông nâng cốc Cafe lên miệng uống đến ực một cái mà quên cả cho đường.Đắng quá! Cuộc sống này, các mối quan hệ này đắng quá! Nhưng có đúng như hắn nói là cái sự nghỉ phép của Út thêm đang ngầm chứa một sự phản kích khóc hại không? Nếu vậy thì... Mà thôi, cứ phản kích đi, cứ huỵch toẹt nó ra tất cả đi còn hơn cứ mãi nhá nhem, nhếch nhác thế này, nhục lắm! Nhục! Ông lại đưa cốc cafe lên miệng chiêu ngụm nữa và vẫn quên không cho đường...

Lúc ấy, ông không để ý thấy từ ngoài cửa, Tũm và Lan Thanh đang đi vào. Họ tìm một chỗ kín đáo nhất nhưng cũng nhiều gió nhất ngồi xuống. Lan Thanh vẫn thế, dịu dàng và kiêu sa. Còn Tũm thì dường như đang bị chờm ngợp bởi một niềm vui khôn tả gì đó từ bên trong cứ từng đợt, từng đợt ùa ra đến nỗi đôi mắt lì lợm của hắn cứ trố ra nhìn mãi vào khuôn mặt người đối diện không chớp khiến cho cô chút nữa thì phì cười.

http://tieulun.hopto.org

Dàn nhạc sống ở giữa sàn đang chơi một điệu Rốc, Ráp gì đó khá mạnh với cô ca sĩ bốc lửa đang quặn thân thể mà nhả ra từng âm tiết man dại như đang gọi mưa hú gió trên đỉnh núi.

Tiếng nhạc to quá làm Lan Thanh khẽ chau mày. Nhận biết điều ấy, Tũm gõ mạnh thìa một tiếng xuống mặt bàn. Người quản lý vội chạy lại, khoanh tay đứng chờ, vẻ lại như rất biết cái người vừa gõ là ai.

- ồn quá! Cho bài khác đi! Nhẹ thôi.

- Dạ, nhẹ thôi, dạ!

Người quản lý chạy lên nói với người đang chơi Ooc một câu gì đó. Người này gật đầu và chỉ tích tắc sau, một làn điệu quan họ ngọt lịm cũng do chính cô gái lửa ấy thực hiện vang lên nhưng là vang ở một cái tông, một phong cách hòan tòan khác. Sự thay đổi ấy khiến khách khứa ngồi ở các bàn nhìn lên ngạc nhiên, cả chau mày khó chịu nhưng khi qua tín hiệu của người quản lý, họ hiểu ra đó là một yêu cầu bất khả kháng nên thì liền chấp nhận, thậm chí còn gật gù khen là hay, là quốc hồn quốc túy, là rất có gu...

Chính những lời bàn tán mang vẻ xu nịnh đó đã đánh động cái nhìn của Tám Quyền. Ông ta đã nhận ra khuôn mặt của Tũm mờ ẩn dưới ánh đèn còn khuôn mặt của Lan Thanh vẫn đang chìm trong bóng tối. Một cái cau mày chạy nhanh qua mặt và bất giác ông cũng ngồi nhích vào vùng thiếu sáng...

Vẫn vẻ ngất ngây không cần giấu, Tũm nhìn thẳng vào mắt cô gái, khẽ hỏi:

- Tưởng không bao giờ em điện cho tôi nữa!

- Thanh sợ anh buồn, anh làm liều.

- Buồn thì có - Vẩn lên một chút kiêu hãnh - nhưng liều thì không.

- Anh sống thế nào?- Lan Thanh lảng chuyện.

- Vẫn vậy, ăn, ngủ, bài tiết và...chán chường.

- Dáu vết của sự thua bại trên thương trường? - Cô làm như vô tâm.

- Không! Tôi khinh bỉ sâu sắc cái thương trường đó.

- Nhưng anh đang là một thương gia.

- Cũng khinh bỉ luôn cả cái danh hiệu thương gia ấy.

http://tieulun.hopto.org

- Hay thật!

- Tôi nhớ em.

- Khi đủ đầy tất cả rồi, ai cũng có thể nói khéo được như thế.

- Có lẽ tôi khác một chút. Tôi không đủ đầy và tôi cũng không nói khéo. Tôi cần em.

- Kìa! Chúng mình đang nói chuyện kia mà, đừng làm Thanh sợ.

- Nói đúng ra, trước khi gặp em trong tôi chỉ có một cảm hứng duy nhất là cảm hứng kiếm tiền, kiếm được càng nhiều càng tốt. Nhưng gặp em rồi, cái cảm hứng ấy bỗng trở thành vô nghĩa.

- Nhưng nếu Thanh lại bị lây cái cảm hứng ấy từ anh sang thì sao?

- Em?

- Vâng, chính em - Một ánh nhìn rất thẳng.

- Bậy, tôi không tin. Căn bệnh điên rồ của cả hành tinh ấy không thể lây nhiễm sang một tâm hồn trong suốt như em được.

- Nếu cứ lây thì sao?

- Thì thì...

- Thì anh bắt đầu hối tiếc là đã đặt tình cảm vào nhầm chỗ chứ gì?

- Không... Không đến nỗi ấy nhưng...Mà thôi, nói chuyện khác đi, đừng mang cái chuyện tiền nong, vật chất ấy ra đây làm dơ cả không khí. Sao? Những ngày qua em sống ra sao? Thi tốt không?

- Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của Thanh.

Tũm khựng lại. Hắn đưa mắt nhìn như dõi thẳng vào tâm hồn cô để biết rằng đúng là cô đang không đùa. Giây lâu, hắn trầm giọng:

- Em nói đi! Em định cần gì ở anh?

- Tất nhiên là không đòi vay tiền rồi - Cô cười - Và cũng không có ý nhắc lại cái món quà một chiếc Toyota Crow cùng một chuyến đi châu Âu mà anh hứa sẽ thưởng cho Thanh nếu Thanh thi tốt.

http://tieulun.hopto.org

- Chuyện nhỏ.

- Thanh muốn làm giàu bằng chính khí lực và vốn liếng của mình.

- Nói rõ hơn ra nữa đi! - Tũm nghiêm giọng.

- Thấy chưa! - Cô cười phá - Hễ động đến chuyện làm ăn, tài chính là cái mặt anh nhìn thật đáng sợ, vậy mà lại dám nói là khinh bỉ thương trường.

- ý định của em thế nào?- Tũm không cười.

- Thanh muốn là một đại cổ đông trong Công ty cổ phần Thành Long.

- Đại cổ đông? - Tũm cau trán - Sao không chỉ là một cổ đông?

- Đằng nào cũng tiến tới điều đó, tốt nhất là tiến một lèo luôn.

- Vốn của em có bao nhiêu? - Vẫn cau trán.

- Đủ để có chân trong Hội đồng quản trị như anh.

- Nhưng để có một chân như vậy, em biết cần phải có bao nhiêu không?

- Ba triệu Đô đủ không?

Tũm tròn mắt rồi phực đứng dậy, đứng một lát, không hiểu sao anh ta làm một cú bật mạnh ngón tay về phía dàn nhạc sống :

- Mạnh!

Ngay tức khắc, những âm thanh của Rốc, của Ráp lại đột ngột bùng lên. Tũm quay lại, khom lưng, chống hai tay lên mặt bàn, nhìn xoáy vào cô:

- Ba triệu Đô?

- Nếu cần có thể hơn. Được không?

- Ô kê! Nhưng em kiếm đâu ra số tiền vĩ đại này?

- Tất nhiên là không ăn cắp, không buôn lậu. Nhà doanh nghiệp khét tiếng ngạc nhiên à?

- Quá ngạc nhiên. Vậy mà tôi cứ tưởng em chỉ là con gái của một giáo viên thanh bần.

http://tieulun.hopto.org

- Thì vẫn giáo viên. Nhưng đây là món tiền bà cô ruột Thanh từ nước ngoài về đầu tư cho Thanh. Cô ấy không có con.

- Hiểu rồi. Nhưng tại sao không là Công ty khác mà lại phải là Thành Long?

- Đơn giản. Vì cả Thành Phố này đều biết ông chủ của nó là một doanh gia tài giỏi, lại đang nắm trong tay những dự án lớn.

- Nói năng ra cái vẻ thành thạo lắm. Nhưng có một cách khác thu đồng vốn về nhanh hơn.

- Cách nào?

- Đầu tư vào ngay Công ty của tôi. Em không cần hội đồng quản trị quản triếc gì hết, sẽ làm bà tổng giám đốc luôn.

- Đâu có được! - Cô bật cười khúc khích - Chuyện làm ăn ra làm ăn, chuyện tình cảm ra tình cảm, tiền bạc phân minh ái tình dứt khoát...

- ái tình! - Mắt hắn sáng lên - Tôi thích câu nói này. Tôi đang chờ câu nói này.

- Nhập nhằng hai thứ vào nhau - Lan Thanh mỉm cười nói tiếp - sau này khó gỡ lắm, giả dụ như sau này chúng ta không còn là... bạn với nhau nữa thì sao?

- Kể cả trường hợp đó.

- Thôi, không nói giỡn nữa. Anh giúp Thanh vào được cái chân ấy nhé! Rất cần đó.

- Không có chuyện gì. Nếu em cứ nhất quyết thì ngay ngày mai, điều đó sẽ thành hiện thực. Một đề nghị nhỏ...

- Anh cứ nói ! - Một thoáng lo ngại hiện lên trong mắt cô.

- Em chỉ cần bỏ ra một nửa, nửa kia để tôi.

- Tức là...

- Là tôi sẽ cùng góp vốn với em nhưng là thứ vốn không cần hoàn lại. Thắng, của em tất. Bại, tôi gánh chịu cả. Tiền tôi cũng là tiền em, kể cả trường hợp mai mốt chúng ta... không còn là bạn.

- Anh đáo để lắm nhưng để lần khác, lần này Thanh muốn đứng tên một mình, vừa để tập sự cũng là vừa để làm vừa lòng cái tính thích độc tôn của bà cô.

http://tieulun.hopto.org

- Tuỳ.

- Cám ơn anh!

- Có thế thôi à?

- Thì cứ tạm thế đã. Cái gì nhanh quá sẽ chóng tàn.

- Ô kê! Chạm ly! Xin chúc mừng nhà doanh nghiệp tương lai!

Họ nâng ly. Bốn mắt nhìn nhau. Một bên thật, bên kia cố tỏ ra là thật.

Vừa lúc Tám Quyền đi tới vẻ như vô tình đi qua để bước vào thang máy xuống dưới. Thoáng nhìn thấy, Lan Thanh chột dạ. Rất nhanh ý, cô giả đò sặc rượu, để cái thứ nước nâu nâu sánh ra đầy váy áo.

- Chết em rồi! Chờ em chút!

Cô nhanh chân đi vào buồng Toalet phía trong. Tám Quyền nhìn theo, vẻ như đã nhận ra đó là ai, chỉ khẽ lắc đầu cười khan một tiếng. Tới gần bàn của Tũm, ông ta dừng lại, gật đầu:

- Chào cậu Hai! Bữa nay cậu Hai lại lên tầng cao hưởng gió?

- Chào anh! - Tũm lãnh đạm - An ninh, bảo vệ đâu cả mà để sếp tha thẩn một mình thế này?

- Cô bạn của cậu đi đâu rồi?

- Đi toa let, đi vệ sinh, đi giảm trọng lượng, đi... Tóm lại là đàn bàn có nhiều cái để đi lắm. Có gì không sếp?

- Hình như cô ấy có ý tránh không muốn gặp tôi?

- Sao? Anh biết cô ấy à?

- à.... không! Tiện mồm thì hỏi, vả lại làm cái nghề của tôi, người tránh thì nhiều chứ người đến thì mấy - Thấy đứng lại vô duyên, ông ta cười trừ - Thôi, tôi về trước. Nếu có gặp ông cụ, cho tôi gửi lời kính thăm. Chà, đã ngoài bảy lăm mà nhìn cụ còn tráng kiện lắm!

- Cám ơn!- Một cái cám ơn rất lạnh.

- Cậu Hai! - Một nét mặt cũng chợt lạnh - Có lẽ tới đây tôi với cậu cũng nên có

http://tieulun.hopto.org

một buổi ngồi với nhau nhỉ? Cũng có chuyện cần nói đó.

- Thiết lập một hồ sơ tội phạm kinh tế mới về tôi à? - Tũm hỏi giọng khiêu khích.

- Cậu nghĩ về tôi hơi ảm đạm quá đấy. Thôi , chào cậu!

Một chút chán ngán xen một chút bẽ bàng, Tám Quyền cúi đầu bước thẳng về hướng chiếc thang máy dẫn xuống dưới nhà. Từ bên trong Toa let, qua cửa kính, Lan Thanh đã nhìn thấy hết. Khi Tám Quyền đi khỏi, cô mới bước ra, cả vạt áo ngực ướt nước. Thấy thế, Tũm vẫy viên quản lý lại:

- Anh điện giúp tôi xuống siêu thị thời trang tầng 5 là tôi cần gấp khoảng chục cái áo nữ thứ xịn nhất, đem ngay lên.

- Dạ! Xịn nhất, có ngay! - Anh ta quay người định đi...

- Khỏi cần đâu - Lan Thanh hiểu ý ngăn lại - Trên này gió lộng, khô ngay giờ ấy mà - Giả bộ vô tình - Ai vừa đứng đây đó anh? Nhìn quen quen...

- Một con chiên tội nghiệp đang bán đứng linh hồn cho qủy.

- Ai là quỷ?

- Tất cả chúng ta, là tôi, là em, là ráo trọi cuộc đời này, là luôn cả cái Hội đồng quản trị ngày mai em sắp đổ bộ vào kia.

- Anh nói thế thì ai còn dám làm ăn gì nữa.

- Ta xuống đi em! Con người kia đã làm tôi mất hứng, thà cứ thả ga cho xe đi sâu vào bóng đêm còn hơn. Ba tôi thường nói: Trong mọi cuộc đấu, kẻ bên này không sợ, kẻ bên kia không sợ, chỉ sợ nhất kẻ hai mang.

- Ba anh nói thế? - Tiếng nói cô chợt căng lên.

- Em làm sao vậy?

- Không.. không có chi - Cô cố nở một nụ cười - Thanh... Thanh cũng rất ghét cái sự hai mang ấy. Ta đi đi!

Họ bước vào thang máy trong giai điệu thét gào như sắp đến ngày tận thế của dàn nhạc...

http://tieulun.hopto.org

28

Người ta thường nghĩ ở cái thành phố quá đông dân nhiều của này nếu không có một dòng sông rộng dài chảy qua thì rồi chẳng hiểu cuộc sống của các cư dân sẽ ra sao. Về đêm, nó như một tờ giấy thấm khổng lồ thấm mọi nhọc nhằn của kiếp sống vào lòng mình để rồi sớm mai ra lại trưng trước ánh nắng trời một màu sắc mới tươi trẻ hơn.

Người chiến sĩ công an thường có mặt bên Út Thêm trong những tình huống nan giải và cũng là người đã chụp được hình Tám Quyền hay đi với Năm Thành mọi lần lúc này đang ngồi một mình trên chiếc ghe rách nát đậu sát mép nước như một kẻ câu đêm tần tảo.

Lát sau Út Thêm đi đến, nhẹ bước lên ghe. Chiếc ghe lại trôi nhẹ ra giữa dòng. Anh chiến sĩ nói luôn:

- Ngày hôm kia Tám Quyền và Năm Thành lại gặp nhau. Em đã chụp được hình.

- Có nghe thấy họ nói những gì không?

- Nếu nghe thấy thì đã chả phải chụp. Tức một cái là đến bây giờ mà thiết bị nghiệp vụ của mình vẫn còn lạc hậu quá. Biết chắc là họ đang bàn soạn âm mưu gì đó nhưng không cách nào lấy được âm thanh, uất không chịu được.

- Em cứ tiếp tục theo dõi. Chị đi vắng ít bữa rồi về.

- Hay là em mang những tấm hình đến cho chú Chín giám đốc coi?

- Không nên. Sau lần vừa rồi, sức khoẻ anh Chín xuống lắm, nhìn thấy dễ bị sốc. Vả lại đó vẫn chỉ là những tấm hình vô cảm chưa nói lên điều gì, chẳng nên để ảnh đau đầu thêm.

- Vậy thì chị nói em tiếp tục theo dõi làm gì nữa? Công cốc à?

- Để có thêm trọng lượng nếu ta đưa được chuyện Năm Thành ra ánh sáng.

Im lặng một chút... Người chiến sĩ hỏi:

- Nhưng liệu có đưa được ra ánh sáng không chị?

- Nhất định được. Xung quanh ta còn có nhiều người tốt lắm, các đồng chí lãnh đạo ở trên cũng còn có nhiều người rất công tâm, chị tin rồi cái gì cần đến sẽ phải

http://tieulun.hopto.org

đến.

- Và... chị ra đi lần này cũng vì cái nguyên cớ đó?

- Chị đang hy vọng.

- Chị Út...Mấy bữa nay em thấy ông ấy khác lắm!

- Ai?

- Tám Quyền. Vẻ tự tin, hách dịch biến mất, ổng hay ngồi một mình ở chỗ vắng, đến cơ quan là đóng cửa ngồi cho đến hết giờ, không họp hành, không thích tiếp xúc với ai hết.

- Dù sao ông ấy vẫn là một con người. Lại là một con người có bề dày cống hiến. Ông ta sẽ chịu trách nhiệm trước lương tâm và pháp luật về tất cả những hành vi của mình. Em - Chị đột ngột chuyển giọng - ở lại, em làm giúp chị hai việc. Một, thay chị thỉnh thoảng đến thăm anh Chín và đến lúc này thì chính em, chính chúng ta sẽ lên giây cót cho ảnh. Hai, con gái chị, con Lan Thanh cũng đã bắt đầu nhập cuộc cùng với mẹ, hàng ngày nó đều có mặt ở chỗ Công ty Thành Long, em ráng canh chừng giùm chị.

- Chị cứ yên tâm đi đi! Mọi việc ở nhà, chị cứ tin ở em.

- Cám ơn nhiều lắm, thượng úy! Em ở lại ráng cẩn trọng. Hoàng đi rồi, chị chỉ còn một mình em. Chị không muốn...

- Em hiểu. Có gì em sẽ lập tức báo với chị ngay.

- Cám ơn em.

Chiếc ghe lặng lẽ làm một đường quành trôi trở lại bờ. Dáng hình trong đêm tối bịt bùng của nó nhìn mới cô đơn, mảnh dẻ làm sao. Cô đơn như cuộc đời này cái ác đang lấn lướt và cái tốt phải chống trọi lại cũng cô đơn như vậy.

o

Vẫn còn một việc phải làm nữa trước khi chị quyết định đi xa.

Đó là tranh thủ vào bệnh viện thăm ông Chín giám đốc. Sau cái lần ông xuất hiện bất ngờ trong cuộc họp, sự việc của chị buộc phải treo lại. Người ta chưa hội tụ đủ yếu tố để giáng xuống đầu chị bất cứ một hình thức kỷ luật nào hết. Vậy thì chị xin nghỉ phép. Và chỉ có nghỉ phép thì chị mới có thể tận dụng được khoảng thời gian quý giá đó để gấp rút thực hiện nổi một loạt các phương án hoạt động của

http://tieulun.hopto.org

mình.

Ông Chín đang nằm nhắm mắt lặng lẽ trên giường bệnh. ánh sáng mờ nhoà soi tỏ một khuôn mặt chìm trong chăn gối như biểu tượng của hình ảnh một con người đang chìm trong quá khứ trắng tóat.

Với bó hoa trên tay, Út Thêm nhẹ chân bước vào. Chị đứng lặng nhìn ông một lát rồi đi tới cắm hoa vào bình. Biết ông vẫn đang rất mệt, chị ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, thu hai tay vào đùi, vừa muốn đánh thức lại vừa muốn cứ để ông nằm yên tĩnh như thế. Thời gian trôi qua... Chị đã định đứng dậy ra về rồi sẽ trở lại với ông sau khi mọi việc đã cơ bản xong, dù thành hay bại nhưng bất ngờ tiếng ông vang lên rất yếu:

- Út đó à? - Ông hỏi mà không mở mắt.

- Dạ, em đây anh Chín!

Chị nắm lấy tay ông. Ông mở mắt ra. Đôi mắt thật mệt mỏi. Chị nói tiếp:

- Em đến chào anh để đi vắng ít ngày.

- Đi đâu?- Ông khẽ gượng đầu dậy.

- Đi đến những nơi cần đến ạ!

- ừ, đi đi! Khi người ta không hiểu mình hay cố tình không hiểu thì mình chỉ còn cách... tự bảo vệ.

- Không, chuyến đi của em không hoàn toàn vì cái đó. Cá nhân em đâu có là cái gì. Em muốn vì một điều gì đó sâu xa hơn.

- Thật tiếc tôi lại phải nằm bệt đúng lúc này.

- Sức khoẻ của anh bây giờ là cần nhất. Công việc của anh coi như xong rồi, giờ đến lượt tụi em. Em cám ơn anh về buổi họp hôm rồi. Nếu lúc đó không có anh thì rồi không hiểu mọi chuyện sẽ diễn biến đi đến đâu.

- Để mọi việc xảy ra như thế, tất cả cũng do lỗi tại tôi, một thằng giám đốc vô tích sự.

- Anh đừng nghĩ như vậy. Hoàn cảnh mới, đối tượng mới, mọi hành vi tội ác cũng được triển khai tinh vi, xảo quyệt hơn, khó bề đoán định.

- Đáng lẽ tôi phải lường trước... phải nghĩ trước được điều này. Thôi thì chuyện

http://tieulun.hopto.org

đã xảy ra rồi, để chuyện không diễn biến theo chiều hướng xấu hơn nữa, nếu có thể làm gì được thì tôi sẽ làm hết trách nhiệm của mình, dù phải đi gặp bất cứ ai, cấp nào.

- Anh Chín...Đừng nghĩ đến chuyện đó nữa.

- Không nghĩ đến cái đó thì nghĩ đến cái gì? - Giọng ông hơi cao lên - Chả lẽ chỉ có mỗi một việc là ăn và nghĩ đến cái chết thôi sao? Không, chưa đâu.

- Em không nói ý đó, anh Chín - Chị đứng lên- Em xin phép ...

- ừ đi đi! Chỉ khuyên cô Út một điều: Làm gì thì làm nhưng trước hết cũng vì sự tử tế của con người, ngay trong những hoàn cảnh nghặt nghèo nhất cũng không được manh động, không được đánh mất lòng tin vào chân lý và bản chất đảng. Mất lòng tin là mất hết. Thời trước cũng vậy, bây giờ càng vậy.

- Dạ, em nghe anh Chín. Hy vọng lúc trở về em sẽ được đến thăm anh Chín tại nhà.

Chị đi ra. Ông Chín nhìn theo, cặp mắt hơi mờ đi...

Út Thêm đi đến đầu hành lang thì bất ngờ đụng Tám Quyền cũng ôm một bó hoa đi ngược lại, đặc biệt lần này nhìn ông khắc khổ hẳn đi và dường như trên đầu có thêm khá nhiều tóc bạc.

Nhìn thấy chị, ông hơi dừng, mắt nhìn không còn ánh lên vẻ uy quyền, lạnh lẽo như mọi lần:

- Cô Út đi thăm anh Chín?

- Cũng như anh.

Chị nói lạnh nhạt và hơi tránh người qua bên.

- Ta có thể dừng lại ... nói chuyện với nhau một chút được không?

- Thiết tưởng giữa tôi và anh không còn chuyện gì để nói cả.

- Có thể cô Út đang... hiểu lầm tôi?

- Nếu lầm được thì cuộc đời này đâu đã đến nỗi xấu quá. Xin lỗi!

Chị bỏ đi nhưng đi được mấy bước, chị dừng lại:

http://tieulun.hopto.org

- Và cả cái điều này nữa, anh nên để cho anh Chín được yên tĩnh. Đừng nhỏ thêm vào bộ não yếu ớt của ảnh một giọt độc nào nữa!

- Ngay cả điều này cô Út cũng đã lầm.

Ông nói như một lời than rồi quay người đi theo hành lang về phía phòng người bệnh, dáng đi hơi còng xuống, nặng nề.

o

Sáng hôm sau, trong trang trại, bất ngờ dưới gốc cây xù xì quen thuộc ấy vẫn còn nguyên cái dáng nằm phủ mền ngang ngực như chết của Sáu Nguyện. Và bên cạnh, Bảy Thu với nét mặt buồn bã vẫn đang lụi cụi thái thuốc, sắc thuốc.

Từ chân dốc, Út Thêm vận bà ba đen phóng xe máy ngược lên. Nhìn thấy cảnh đó, chị mỉm cười, dựng xe bước đến gần. Thì ra người nằm đó không phải Sáu Nguyện mà chỉ hao hao giống anh ở cái kiểu nằm, ở mái tóc buông xoã và đôi mắt nhắm nghiền. Đó là Hai Tính. Nghe tiếng chân, Hai Tính hơi ngóc đầu lên, nhăn nhó:

- Không khác gì tù giam lỏng đồng chí chỉ huy ơi! Con vợ ba trời gầm của tôi nó mà lên đây nó nhìn thấy tôi nằm cạnh đàn bà con gái thế này chắc nó xé xác tôi ra mất. Giời ạ! Đúng là tự lấy giây buộc mình.

- Chịu khó chút đi anh Hai! Chỉ nằm ban ngày thôi, ban đêm anh mặc sức vô bản nhậu rượu. Mà ai bảo anh nghĩ ra cái trò này lại còn kêu - Quay qua Bảy Thu - Anh Sáu với chú Ba đâu, chị Bảy?

- Mấy anh tới chỗ bác Chín bàn việc rồi. Chắc chiều về tới à. Út ăn cơm chưa để chị nấu?

- Em ăn dưới thị trấn rồi - Chị tháo cái túi du lịch ở sau xe ra đưa cho Bảy Thu - Em phải về Thành Phố ngay, không chờ được. Chị đưa cho anh Sáu mấy bộ quần áo này, bảo anh ấy mặc dần cho quen. Trong đó có cả chiếc vé máy bay và vài thứ đồ dùng cần thiết, ngày giờ đã ghi sẵn, dặn anh ấy cải trang cẩn thận, cứ kêu Taxi đi thẳng từ đây ra sân bay, em sẽ chờ ở đó, khỏi cần liên lạc với em nữa. Còn cái ông Sáu giả này - Chị mỉm cười - Chị ráng trông nom, chớ để ổng đi lại bất tử, nói năng ba láp, lộ hết. Quanh đây, ngày đêm vẫn có những đôi mắt dòm ngó đó. Em đi luôn đây. Em đi anh Hai. It bữa nữa trở về, em sẽ giải phóng cho anh.

- Trời ơi!- Hai Tính mắt nhqắm tịt, giả bộ rên lên - Sao cái thân tôi lại khổ thế này! Chả lẽ chỉ vì ngày xưa tôi chót cưa võng của nó mà giờ đây nó bắt tôi nằm giả nó như vầy ư? Sáu Nguyện ơi, tao hận mày...Biết thế hồi đó tao cưa mạnh tay thêm

http://tieulun.hopto.org

chút nữa thì có phải đỡ hơn không...

Khi anh mở mắt ra thì cái xe của Út Thêm đã rồ máy phóng đi rồi. Anh tóet miệng ra cười một cái rồi kéo tấm mền lên ngang ngực, hai mắt lại nhắm lại như cũ...

o

Nguyên Tổng biên tập Tư Nghĩa đang chở Bảy Nghạnh bằng xe máy đi trên một con đường râm mát chạy ngoằn nguèo ven sông. Ngồi thu lu đằng sau, Bảy Nghạnh cứ luôn mồm nói vóng lên:

- Nghĩ kỳ hả mày! Ngày xưa ở trong rừng, cứ ước được một lần thênh thang đi giữa phố phường, đi giữa nắng gió, được húp một tô hủ tíu, được uống một ly cafe đá cho mát đến đáy ruột là chết cũng cam. Vậy mà bây giờ mọi thứ đều có lại thấy thèm những ngày sống ở trong rừng.

- Anh bám vững vào không té chết bây giờ! - Tư Nghĩa nhắc.

- Tao đắc đạo rồi. Hai lần có kẻ hại chết mà không chết thì chẳng bao giờ chết được nữa. Mà dẫu có chết thì hồn vía tao vẫn quẩn quanh với mày.

- Anh nói nghe ghê thấy bà! Này, theo anh thì liệu cái vị dân biểu ấy có dám chơi không?

- Không dám thì dân biểu làm cái đếch gì.

- Em thấy các vị ấy cũng nhát lắm! Dù có muốn chăng nữa nhưng họ vẫn phải lo cho cái ghế của mình đã chứ.

- Xì! Lo bò trắng răng. Khắc đi khắc biết, cứ ngồi mà đo đoán thì không dám làm cái gì hết. Tăng ga lên! Cậu là thanh niên mà cậu đi chậm bỏ mẹ! Nếu nhát, để tao cầm lái cho.

Tư Nghĩa phì cười một tiếng rồi vặn tay ga. Chiếc xe phóng vù đi. Phóng qua cả đèn đỏ mà không để ý. Người công an nhảy ra giữa đường tuýt còi, ttrừng mắt bắt dừng lại.

Bảy Ngạnh kêu lên:

- Chết cha rồi! Làm sao bây giờ, Tư?

- Nộp phạt chớ làm sao - Tư Nghĩa nói.

http://tieulun.hopto.org

- Thóc đâu mà đãi gà đồng. Chắc cũng mất toi cả trăm bạc chứ ít à. Đúng là vớ vẩn!

Người công an tiến đến, chào cái phắp:

- Đề nghị cho coi giấy tờ!

Tư Nghĩa giở giấy. Anh công an nhíu mày xem một lúc rồi nói:

- Mời các anh vào kia lập biên bản vì lý do cho xe vượt đèn đỏ, vi phạm luật giao thông điều số...

- Thôi, không số má gì nữa!- Bảy Ngạnh càu cạu - Phạt thì đồng chí cứ phạt luôn đi, lắm chuyện!

Người công an nhìn sang ông gườm gườm rồi tiến đến, lại giơ tay chào:

- Ông cho coi giấy tờ!

- Sao coi lắm thế. Một xe phạm thì coi một người thôi chứ.

- Đề nghị ông cứ chấp hành.

Cáu sườn, Bảy Ngạnh rút phắt cái thẻ nhà báo cũ nát ra, đưa lên:

- Đó. Muốn coi thì coi cho đã đi! Chỉ còn độc tấm giấy này.

Anh công an đưa lên mắt đọc.. rồi chợt thần mặt ra:

- Ông là Trần Xuân?

- Chả lẽ lại Phạm Xuân à?

- Là nhà báo Trần Xuân?

- Trong đó ghi rõ cả rồi, có sao không?

Anh công an bất ngờ chộp lấy tay ông, vẻ mừng ra mặt:

- Chú Bảy, chú không nhận ra cháu à?

- Đồng chí là ai?

- Cháu là con bà Tám đây. Bà Tám Hóc Môn hy sinh hồi Mậu Thân đó. Nếu không nhờ có mấy bài báo của chú thì chắc đến bây giờ má cháu vẫn không được là

http://tieulun.hopto.org

liệt sĩ.

- Thế à? Tốt rồi nhưng chuyện đó để sau, bây giờ tôi phải đi có chút việc vội. Bao nhiêu?

- Nhiêu gì ạ?

- Tiền phạt.

- Thôi mà chú. Bận chú đi đi, rảnh cháu mời chú lại nhà cháu chơi. Cháu thường đứng ở đây.

- Cám ơn! Nhất định sẽ ghé. Giờ đi nghen!

Ông giơ tay ra bắt. Người công an dùng cả hai tay bắt lại. Xe đi tiếp. Đến một chỗ vắng, ông nói:

- Bay thấy chưa? Cái thẻ nhà báo cũng oách ra trò đấy nhỉ. Nhưng thôi, đây là lần cuối cùng tao xử dụng đến nó. Và cùng vĩnh biệt nghề báo luôn. Vả lại nó cũng đã quá hạn. Cả nó và cả tao đều hết vai trò lịch sử rồi. Tạm biệt!

Ông vung tay ném mạnh tấm thẻ xuống sông...

o

Bữa cơm với những món ăn khá đạm bạc của hai cha con chiều nay thật nặng nề. Chiếc màn hình Tivi đang phát chương trình thời sự mặc nhiên làm chiếc cầu nối giữa hai người. Năm Thành ăn uể oải. Còn Cầu muốn ăn nhanh cho xong.

Năm Thành đặt bát xuống, nhìn thẳng vào con:

- Có chuyện gì phải không?

- Dạ .. không ạ! - Cầu bối rối cúi xuống gắp thức ăn.

- Mấy bữa rồi đi lên mạn trên ấy, con có ghé thăm má con không?

- Dạ... có!- Cầu nói dối.

- Má con có mạnh không?

- Dạ, vẫn mạnh.

- Cho đến bây giờ ba vẫn không hiểu tại sao má con lại tự đày đoạ cái thân mình như thế?

http://tieulun.hopto.org

- !!!

- Bao giờ con biết kết quả thi?

- Tháng sau ạ?

- Để ba điện hỏi lên trên Bộ giáo dục xem sao. Chắc là đỗ thôi.

- Đừng ba... Ba cứ để con tự lo lấy sự nghiệp của mình.

- Ba thích con ở điểm đó, giống ba ngày xưa nhưng thời buổi bây giờ nó khác. Ba vẫn giữ ý định muốn con đỗ đạt, sau đó đi thụ huấn một đợt ngắn ngày ở nước ngoài, một nước có trình độ quản lý kinh tế tiên tiến nhất để rồi còn dần dần thay ba quản lý Công ty. Ba mệt rồi. Ba thực sự muốn nghỉ rồi. ấy, có khi con đường của má con đi lại trúng. Rũ áo phù sa... Phủi sạch kiếp người.

- Má dạo này ốm lắm!

- Sau ba cái dự án vô vị này, ba sẽ lên thăm má con và một lần nữa ba sẵn sàng quỳ xuống xin bà ấy từ bỏ cõi vô thường trở về với nhân gian. Vô thường trong lòng mình chứ đâu ở ba cái chốn khốn khổ khốn nạn ấy.

- Chắc không được đâu, ba.

- Ba hiểu. Con người càng yếu đuối thì một khi đã quyết định cái gì là cái đó càng không thay đổi được nữa. Nhưng dầu sao má con cũng là phần đời tốt đẹp nhất của ba còn lại. Không có bà ấy, mọi cái đối với ba đều trở thành vô nghĩa tất.

Lần đầu tiên Cầu nhìn thẳng vào mắt cha:

- Vậy... sao ba không rời bỏ tất cả từ bây giờ đi.

- Tại sao con lại nói với ba câu ấy - Một cái nhìn chém thẳng trở lại.

- Bởi... bởi vì con thấy công việc làm ăn của ba... khổ cực quá! Có thấy lúc nào ba vui đâu.

- Làm ăn nhiều khi không chỉ là làm ăn. Nếu chỉ là làm và ăn thì với vốn liếng hiện có nhà ta có thể sống vung vinh được nhiều đời. Ba thực lòng muốn để lại một cái gì đó mang dấu ấn của chính con người ba, tâm huyết của ba cho cuộc đời này. Trong chiến tranh ba đã không làm được thì trong đời thường ba phải hoàn tất bằng xong.

Cầu định nói lại câu gì đó nhưng thoáng nhìn nét mặt Năm Thành đang đanh lại

http://tieulun.hopto.org

những khát vọng cuồng si, cậu đành thôi. Năm Thành nhìn con, rồi đột ngột hỏi:

- Cái cô bạn của con mà rất tiếc ba chưa một lần biết mặt ấy giờ sao rồi? Nghe nói con bé cũng khá lắm?

- Cô ấy... đã theo gia đình sang sinh sống ở nước ngoài - Anh nói nhanh mà không nhìn lại.

- Ngu xuẩn!- Năm Thành bất ngờ gắt lên - Dòng giống gì mà cứ bất lực ở trong nước là lại nhảy thếch sang xứ người kiếm sống để rồi khi trong nước khấm khá lên là lại nhảy thếch trở về gỡ gạc. Đó là lối sống cái bang khất thực do lịch sử lam lũ để lại mà bố không chịu được.

- Không... cô ấy không phải vậy đâu bố.

- Bố nói chung. Còn chuyện của con, bằng cả một đời trải nghiệm bố chỉ muốn khuyên lại con một câu thế này: Lầm lỡ về tất cả, kể cả chủ thuyết, ý thức hệ đều có thể làm lại, có thể thay sả được nhưng lầm lỡ về tình yêu thì thật sự là một bi kịch hết cách gỡ.

- Bố nói bố?

- Không, bố nói má con. Cả một đời bố đã đày đoạ má con bằng tình yêu chân thật của mình và về cuối đời bố mới thấm hiểu thế nào là sự trả giá.

- Bố ...- Ngọn rau tắc lại ở cổ họng.

- Bố nghe đây.

- Một lần nữa con xin bố hãy bỏ tất cả đi, bỏ cả cái thành phố vui ít buồn nhiều này, cả nhà ta sẽ chuyển về một vùng quê nào đó thật xa đây, thật yên tĩnh sinh sống, con sẽ đi làm và sẽ nuôi bố mẹ.

Năm Thành chựng lại một giây rồi đi lại phía Cầu, nhẹ kéo mái đầu đứa con vào ngực, giọng khẽ rung:

- Cầu... Đã nhiều lần bố cũng nghĩ như thế và định làm như thế nhưng tất cả đã muộn rồi. Bố đang chơi ở một sân chơi không cho phép người ta được bỏ cuộc. Bỏ cuộc đồng nghĩa với cái chết. Nếu cần chết thì bố sẽ tự chết chứ không một ai, một thế lực nào có thể huỷ hoại được bố cả. Hiểu cho bố...

Cầu gỡ tay bố ra, nhìn bố như nhìn một kẻ hoàn toàn xa lạ...

Có tiếng điện thoại reo trên mặt bàn. Năm Thành cầm lên nghe trong khi Cầu

http://tieulun.hopto.org

đứng dậy đi vào nhà trong.

- " A lô! Tôi nghe đây... A, cậu đó à? Có gì vui mà giọng nói bữa nay tưng bừng thế? Hả?...Ba triệu đô?...Một chân trong Hội đồng quản trị?...Vốn của bà cô Việt kiều hồi hương?...Nhưng cậu đã kiểm tra kỹ chưa? Có đảm bảo chắc chắn không? ... Tôi đã bắt đầu thấy sợ những cú bảo lãnh xuất phát từ sự quen biết ngẫu hứng này của cậu lắm rồi đó. Hả, đảm bảo bằng máu à? Mà sao bảo cô cậu chia tay rồi? Cái gì? Vẫn chia tay nhưng vẫn bắt tay, tiền bạc phân minh ái tình dứt khóat à? Chà, tuổi trẻ bây giờ đúng là không hiểu nổi nữa!...Thôi được rồi, khỏi cần nói tiếp cái giọng cải lương mùi mẫn đó nữa. Tôi tin cậu. Đúng ra thì Công ty khoá sổ rồi nhưng nếu cậu giới thiệu thì lại là chuyện khác. Thôi, khỏi gặp, cậu cứ thay mặt tôi làm việc cụ thể với cô ta. Ô kê!"

Hắn bỏ máy xuống, mỉm cười không ra buồn không ra vui, nói một mình:

- Hào quang kim tiền đã phát lộ tầm xa. Tốt thôi. Đã quăng lưới thì quăng một mẻ cho to.Chấp nhận bất cứ lòai cá nào.

Từ trong nhà, đôi mắt của Cầu nhìn ra, tò mò, căng thẳng vẻ như đã nghe trọn cú điện thoại vừa rồi...

o

Ngồi trên xe máy, hai người vẫn hoa chân hoa tay tiếp tục tranh cãi chí chạp cho đến khi xe dừng trước cửa một ngôi nhà hai tầng có nhiều hoa giấy leo. Tư Nghĩa bấm chuông. Trong nhà im ắng. Bấm chuông nữa... Một tiếng dép lẹt quẹt đi ra... Một cánh cửa mở hé. Một khuôn mặt phụ nữ chừng bốn mươi tuổi ló dạng.

Tư Nghĩa hỏi:

- Thưa chị! Cho hỏi anh Hai Hiền có nhà không ạ?

- Các anh là ai? - Giọng hỏi xởi lởi nhưng vẫn không giấu được chút đề phòng.

- Dạ, chúng tôi là bạn, cũng là cử tri của anh ấy ạ!

- Anh Hiền đi Hà Nội sáng nay rồi.

- Chết cha! - Bảy Ngạnh như người ngã xuống hố - ừ nhỉ! Sáng mai khai mạc kỳ họp Quốc hội khoá 9 rồi, chậm mất rồi. Sao mình ngu vậy cà!

- Mời các anh vào nhà uống nước đã.

- Dạ thôi, cám ơn chị - Tư Nghĩa nói - Chúng tôi có việc phải đi ngay. Dạ, chị có

http://tieulun.hopto.org

thể cho chúng tôi số di động của anh nhà không ạ?... Mà thôi, xin phép chị!

Hai người dắt xe đi ra. Cánh cửa đóng ập lại. Bảy Ngạnh càu nhàu:

- Đã bảo đến từ tối qua có phải gặp được rồi không, lại cứ còn lần chà lần chần như con mụ nạ dòng đi gặp nhân ngãi. Thế là nhỡ mẹ nó cả.

- Tôi bỗng hiểu ra một điều...

- Điều gì?

- Là tại sao cho đến tận giờ anh vẫn không lấy được vợ.

- Bố náo! Trở lại chuyện đi! Tại sao lại thôi không lấy số di động của anh ta nữa?

- Bởi vì ngay ngày mai em với bác cũng sẽ bay ra Hà Nội.

- Cậu đùa đấy à?

- Thế bác nghĩ em hay đùa lắm sao?

- Nhưng tao... tao ...

- Tao vô sản chứ gì? Hoá ra vô sản với đắc đạo là anh em sinh đôi với nhau. Bác khỏi lo đi! Ta đi làm vì nhân dân thì cũng sẽ dựa vào nhân dân. Em còn có mối quan hệ cũ ở Vietnam Arline đủ để họ cho hai chiếc vé khứ hồi hạng bét.

- Này, cái khoản tiền của con mẹ chủ tàu để lại...

- Yên tâm đi, em cầm một cục đây rồi. Để chi cho việc ăn ở đi lại ngoài đó và anh em mình cũng phải sắm một bộ cánh cho oách một chút để còn quan hệ công việc chứ.

- Vậy thì đi! Nào, a lê hấp, lên đường!

- Đi đâu?

- Đến quán cơm bụi. Có thực mới vực đạo! Ông bà nói thế và triết học MácXit cũng dạy thế. Vật chất có trước ý thức có sau.

- Ghớm thôi, Mác gì thì Mác mà không luôn luôn biết giật mình tự hoàn thiện, tự điều chỉnh thì rồi cũng chết dở.

- Thế cậu bảo tôi là thằng bảo thủ à?

http://tieulun.hopto.org

- Còn hơn thế nữa, bảo hoàng.

- Hay nhỉ, dòng đời chảy bậy chạy bạ thế chó nào mà có lúc cả thằng bảo thủ lẫn thằng cấp tiến đều dính vào nhau. Kệ mẹ! Lý luận dông dài, cứ cái gì có lợi cho dân cần lao là mần hết. Ngày xưa cụ Ưc Trai có lý luận lý liếc gì đâu mà vẫn làm được ối điều nhân nghĩa cho đời.

- Nhưng cụ vẫn bị cái án Lệ Chi Viên chu di tam tộc.

- Nói chuyện với cậu dạo này chán bỏ mẹ, động tý là bắt bẻ. Thôi, làm một bụng cơm đã rồi ní nuận tiếp. Tôi chưa thua cậu đâu.

Chiếc xe chở đôi bạn vong niên phóng ngoằn nguèo vào giữa rốn chợ ồn ã...

o

Khi các cánh cửa chính cửa sổ đã đóng kín, người mẹ mở khoá chiếc tủ chuyên dụng để ở một góc kín đáo trong phòng, lấy ra hai tệp giấy mỏng đặt trước mặt con gái:

- Ngày mai mẹ ra Hà Nội, con ở lại hoàn toàn đơn thương độc mã. Đây là hai tập tài liệu chứa hai nội dung - Chị đặt bàn tay lên tệp thứ nhất - Cái này là tất cả những gì cần biết về hai dự án Cảng biển và Khu công nghệ cao nước giải khát do mẹ và ông Bảy điều tra và ghi lại. Mọi mánh khoé và sai phạm cơ bản trong luận chứng đều có cả trong này. Con nghiên cứu thật kỹ. Còn cái này - Chị đặt một ngón tay lên tệp giấy thứ hai, dày hơn - Là bản Fotto cái luận chứng thật của hai dự án. Con có thể so sánh hai bản để tìm ra chỗ khác biệt.

- Và con sẽ hình thành một bản thứ ba cho riêng con. Một văn bản kết án không cựa vào đâu được.

- Mẹ không ngờ đây lại là bài thực tập đầu tiên của cô cử nhân luật sắp ra trường. Thực lòng mẹ không muốn, chưa muốn đưa con vào chuyện này nhưng...

- Nhưng không còn cách nào khác hả mẹ. Mẹ yên tâm đi, con gái của nữ chiến sĩ quân báo Út Thêm đã trở thành nỗi kinh sợ của kẻ thù một thời chắc sẽ không làm hư việc đâu.

- Con nhớ là đối tượng của con không phải là tay vừa. Dường như mọi sự xảo quyệt, gian hùng đều tập trung vào một mình hắn.

- Nhưng gã khổng lồ ấy đã để lộ gót chân A Sin và con sẽ chỉ tập trung thọc vào đó.

http://tieulun.hopto.org

- Mọi việc mẹ đã trao đổi với con kỹ hết cả rồi, chỉ dặn thêm: Hết sức bình tĩnh, hết sức thận trong và khôn khéo. Chỉ cần con tung ra được những tiếng nói có tính thuyết phục đúng lúc, còn sau đó là việc của mẹ. Trong chuyện này, con nên dựa vào cái thế mạnh về tình cảm giữa con và cậu bạn mới quen ấy, nhất là vào những giây phút khó khăn nhất.

- Con đã nghĩ đến tất cả và đã lường tất cả, mẹ ạ!

Chị lặng im nhìn con để cảm nhận hết cái cảm giác ấm áp của một người mẹ có đứa con vốn chỉ hay nhõng nhẽo nay đã thật sự trưởng thành.

Rồi nhỏ giọng:

- Lan Thanh! Con có biết tập luận chứng thật này ai đã lấy được đưa cho mẹ không?

- Chú.. Hoàng.

- Không, chính là Cầu đó.

Lan Thanh nhìn mẹ...rồi nhìn ra ngoài cửa sổ...

Người mẹ nói tiếp:

- Tiện đây, mẹ muốn nói cho con rõ cái lý do tại sao sau mọi việc xảy ra, cậu ấy vẫn chịu ở lại với Năm Thành mà hôm rồi má chưa kịp hay chưa tiện nói ra. Hoàn toàn không phải vì cầu danh, cầu lợi, vì bạc nhược, yếu đuối như con nghĩ đâu. Cầu ở lại vì má. Má Cầu sợ rằng nếu một lúc bỏ đi hết thì rất có thể cái độc ác, cái phá phách trong con người Năm Thành không có ai kiềm toả sẽ bung ra gây tác hại không lường được. Hơn nữa, Cầu cũng muốn dựa vào Năm Thành để sau này, nếu có dịp sẽ trở thành một nhà doanh nghiệp hoàn toàn khác. Một nhà doanh nghiệp hiện đại và chân chính. Cầu thực lòng muốn sửa lỗi cho cha mình.

- Con... con hiểu - Lan Thanh nhìn xuống rồi lại nhìn lên - Nhưng vẫn còn một nguyên cớ nữa...

- Mẹ nghe đây.

- Chú Sáu... Chú ấy đã tỉnh lại rồi.

- Tức là con đang sống trong cái vòng luẩn quẩn chưa biết cách gỡ ra là, một khi mẹ đã thương bố thì con không thể thương con chứ gì ? - Chị bật cười - Chỉ vì lý do đó thôi sao, con ?

http://tieulun.hopto.org

- Vậy vẫn chưa đủ hay sao, mẹ?

- Và con quyết định hy sinh tình cảm của mình cho mẹ?

- Vì mẹ đã yêu chú ấy cả một đời, còn con chỉ có mấy năm. Chú ấy là tất cả của mẹ, còn con, chúng con còn cả một khoảng thời gian thật dài trước mắt, chúng con có thể còn kịp ... thay đổi.

Người mẹ lặng im không nói nữa. Chị quay đi để giấu những những giọt nước mắt xúc động đang trào ra. Hồi lâu chị quay lại, ghì sát con vào người:

- Mẹ... mẹ cám ơn con. Chết nỗi, con tôi đã có cái suy nghĩ sâu xa, lẩn mẩn như bà già hồi nào thế này? Tình cảm của mẹ với chú Sáu, con... các con không hiểu được đâu. Nó.. nó không hẳn là tình yêu, nó còn là một cái gì đó... Mà thôi, chuyện dài lắm, rắc rối lắm, ngày mai vào trận rồi, mẹ không muốn giải thích cho con cặn kẽ mọi điều, dễ rối óc. Mẹ chỉ dặn, dù thế nào, hạnh phúc của các con mới là trên hết.

- Bao giờ mẹ về?

- Sẽ rất nhanh thôi. Vì là chuyến đi bí mật nên ai hỏi, con cứ nói mẹ về quê ngoại nghỉ phép. Còn con, hàng ngày chú Ba Đầu sẽ liên lạc trực tiếp với con. Có gì con cứ hỏi qua chú ấy.

Chuông điện thoại reo vang. Chị đi ra bàn, cầm lên nghe...Nét mặt chợt thay đổi hẳn:

-...Dạ, vậy thì còn gì bằng. Như vậy, chúng ta có nhiều khả năng gặp nhau ở ngoài ấy. Dạ! Anh với chú Bảy cứ chủ động làm việc trước, kết quả thế nào, ta sẽ liên lạc với nhau sau. Còn tôi với anh Sáu sẽ tranh thủ tiếp xúc với các ban bệ vòng ngoài, trường hợp tệ nhất là tất cả các hướng đều hỏng, khi đó chúng tôi mới xử dụng đến giải pháp cuối cùng. Dạ, cũng là chuyện cực chẳng đã. Anh Tư nhớ nhắc chú Bảy mang theo áo ấm, ngoài đó mùa này trời đã bắt đầu trở lạnh... Dạ.

Chị quay lại với con, nét mặt rạng lên:

- Lan Thanh! Không hiểu sao mẹ lại cứ tin rằng, nhất định phần thắng sẽ thuộc về chúng ta. Vì xung quanh còn có nhiều người tốt, người tâm huyết lắm. Khi đó, con sẽ là đồng chí của mẹ, một đồng chí tin cậy và thân thiết nhất.

- Mẹ!

Cô gái lại áp đầu vào vai mẹ, cả hai không nói gì nữa, để mặc cho những tình

http://tieulun.hopto.org

cảm thiêng liêng tràn ngập vào lòng...

o

Sân bay Tân Sơn Nhất.

Ăn vận như một phụ nữ Hà Nội nền nã và thanh lịch, Út Thêm đang ra vẻ chăm chú ngồi đọc báo trên hàng ghế phòng chờ.

Hành khách ngồi xung quanh ai cũng bận rộn vào việc người ấy, hầu như chẳng ai chú ý đến ai. Lát sau, Sáu Nguyện xách Catap đi vào. Nhìn anh lúc này thật lạ, sang trọng, lịch lãm, khác hẳn cái vẻ khổ đau, nhàu nát lâu nay: Tóc chải mượt, rẽ ngôi, kính mát lấp loáng, cổ cồn, Complé đen, giày bóng lộn và đặc biệt là bộ ria tỉa cầu kỳ in hằn trên mép.

Anh bước những bước khoan thai, hơi trễ nải giống như cách đi của các nhà ngoại giao, quan chức hay doanh nghiệp thành đạt và đã có chiều chán ngay cái thành đạt ấy. Đến gần chị, làm bộ vô tình, anh thả người ngồi xuống, cách một khỏang, bắt chân chữ ngũ, rút thuốc Ba Số châm lửa hút nhàn tản.

Chị đã nhận ra anh, không nhìn lại, chỉ khẽ mỉm cười:

- Chào đồng chí Việt kiều yêu nước! Nhìn anh khác quá, chút nữa nhận không ra.

- Sắp bay chưa ? Cứ tưởng không đến kịp. Loay hoay đánh lạc hướng mấy tay theo dõi mãi mới thoát được.

- Lên máy bay, anh ngồi phía sau, em phía trước, coi như không quen biết nhau!

- Rõ, thưa thượng tá.

- Xuống Nội Bài, anh cứ gọi xe về thẳng khách sạn, em sẽ liên lạc lại sau - Chợt cười - Toàn những bài học vỡ lòng ngày trước anh dạy, giờ em ôn lại.

Đang nói chợt chị nhìn nhanh ra phía cửa ra vào, khẽ giọng:

- Hình như chúng đến đó. Em ra trước đây. Anh cứ ngồi lại, bình thường.

Từ phía cửa, hai gã đàn em của Chu Thiên một mảnh khảnh một to con đang bước vào thật. Chúng đưa mắt soi mói nhìn khắp nơi, nhìn vào tận mặt từng người khách, nhìn hút theo cái dáng là lạ của Út Thêm... Rồi vẻ như ngờ ngợ một điều gì đó, hai gã quyết định bám theo vào chỗ làm thủ tục...

http://tieulun.hopto.org

Bắt được cái động thái đó, Sáu Nguyện lập tức tiến lại phía hai gã, ngả mũ chào rất kiểu cách rồi cất tiếng lơ lớ :

- Xin các quý anh chỉ dùm tôi chỗ làm thị thực?

Gã mảnh khảnh gạt tay, sẵng giọng:

- Vô trong kia mà hỏi.

- Tôi hỏi rồi nhưng họ nói còn phải chờ ba tiếng đồng hồ nữa.

- Ba thì ba, chúng tôi biết gì!

Đến lượt gã to con sẵng giọng. Sáu Nguyện rút gói Ba Số chìa ra:

- Xin mời các quý anh! Lâu lâu về Việt Nam mọi thủ tục rắc rối quá, về rắc rối mà đi cũng rắc rối, xin các quý anh cảm phiền! Xin mời!

- Không hút! - Gã mảnh khảnh lại gạt.

- Vậy cho tôi xin chút lửa, rất cám ơn!

- Vớ vẩn!

Hai gã cùng lúc gạt mạnh Sáu Nguyện sang bên rồi băm tới chỗ làm thủ tục. Nhưng tại đó không còn cái bóng là lạ mà chúng định hút theo nữa. Chị đã đi khuất hẳn vào trong. Và khi quay lại, nét mặt hầm hầm thì cái bóng của Sáu Nguyện cũng đã biến mất. Gã mảnh khảnh nói:

- Mẹ! Đúng là đuổi bắt hồn ma bóng quế. Làm gì có. Về!

Hai gã đi ra cửa. Đến lúc đó Sáu Nguyện mới bước từ trong Toalet ra, lau tay khăn mù soa vẻ rất khoan thai, quý phái...

Vừa lúc, tiếng cô phát thanh viên vang lên đều đều nhắc hành khách bay chuyến bay Thành phố Hồ Chí Minh - Hà Nội chuẩn bị ra cửa...

http://tieulun.hopto.org

29

Hà Nội đã chớm thu, cảnh vật đẹp đến nao lòng.

Ngoài những mảng đô thị, những con đường mới được vỡ vạc mở ra, Hà Nội vẫn một chiều tĩnh lặng, khoan thai và trầm tĩnh. Một Hà Nội cổ kính, liêu xiêu như đến đâu cũng nhìn thấy những bức tranh của Phái, phố Phái. Tiết tấu Hà Nội tuy vẫn sôi động cái nhịp điệu sôi động chung của cả nước song nó vẫn mang một nét vẻ riêng mà khó nơi nào có thể có được, nét vẻ của chiều dài thời gian ngàn năm thăm thẳm kinh đô ngự bên dòng sông ngầu đỏ phù sa như mỗi thước đất, mỗi mái ngói, mỗi gốc cây nơi đây đều thấm đẫm cái hồn sông khí núi linh thiêng, thám đẫm những trang sử đau thương và anh hùng đại diện cho tòan dân tộc.

Đêm Hà Thành bao giờ cũng gợi lên trong tâm tưởng khách vãng lai một cảm giác dễ chịu của sự lãng đãng, êm hòa. Êm hoà trên các tán bàng đã hết mùa bói quả, êm hoà trên các ngõ phố chênh chao, êm hoà trên mặt hồ và êm hoà ngay trong mắt các cô thiếu nữ đang đạp xe trên đường.

*Lao xao liễu rủ mặt Hồ Gươm. Cô đơn sấu rụng ngoài ngõ vắng... Hàng me gục đầu vào dĩ vãng. Những con sóng vỗ vào đam mê.. Tiếng ve kêu rỗng cả trưa hè...Cây cơm nguội vàng cây bàng lá đỏ. Con sâm cầm nhỏ vỗ cánh mặt trời...*Tiếng hát con gái nào ở tụ điểm ca nhạc bên kia hồ lăn theo sóng nước vọng sang đã nói nhiều hơn những điều cần nói về một hồn khí Thăng Long ngàn năm phi chiến địa. Hồ Gươm. Hồ Hoàn Gươm. Hồ Hòan Kiếm. Chinh chiến xong rồi tổ tiên Lạc Việt lại trả gươm xuống hồ cho thần Rùa lưu giữ muôn năm một khát vọng hòa bình...

Đêm nay Sáu Nguyện và Út Thêm, hai con người ở phía nam ra đang ngồi bên nhau trước một huyền tích lịch sử phiêu bồng. Họ ngồi lặng lẽ, đắm chìm nhìn ra mặt nước đang ánh lên màu xanh lục dưới ánh sáng đèn đường như một đôi vợ chồng, một đôi tình nhân ở nước ngoài lâu năm nay có dịp về thăm cố hương.

- Hà Nội đẹp quá! - Út Thêm nói - Ngày trước, cứ mỗi lần có việc ra Hà Nội là em lại ra ngồi đây ngắm Tháp Rùa đến cả buổi, chỉ ngắm thôi, không nghĩ gì cả, đầu óc bâng khuâng như trôi ngược về lịch sử ngàn năm và chỉ mong được một lần nhìn thấy cụ Rùa cổ kính hiện hình.

- Hơn hai chục năm anh mới được thấy lại Hà Nội - Sáu Nguyện thả tiếng nói vào nước - Chút nữa thì không bao giờ còn được thấy.

http://tieulun.hopto.org

- Anh Sáu có định về thăm chốn cũ?

- Không... Nhà chẳng còn ai, về thấy lại cảnh vật xưa, buồn lắm.

- Nhanh quá! Mới ngày nào vào rừng còn là một cô bé con nhõng nhẽo để anh Sáu phải rầy la hoài mà bây giờ đã gần ba mươi năm trôi qua rồi.

- Ba mươi năm...Út hầu như không thay đổi bao nhiêu nhưng anh đã thành một lão già thật sự. Cuộc đời lắm khi nghĩ cũng lạ! Nếu không có vụ Năm Thành thì chắc gì đã có những phút giây ngồi cạnh nhau giữa Hồ Gươm, Hà Nội thế này.

- Cuộc đời đâu lạ mà chỉ có anh Sáu lạ thôi. Ngày đó tiễn anh ra cửa rừng, đâu có ngờ anh đi tuốt luốt luôn. Đến khi gặp lại, người phạm nhân người hỏi cung, anh lại nhất định không nhận mình là anh. Sao lạ vậy?

- Vì anh Sáu không muốn Út phải đeo thêm một gánh nặng quá khứ khiến cho đầu óc không bay lên được.

- Lại còn cứ khăng khăng nhận tội giết người trong khi các bằng chứng đều nói lên anh chẳng định giết ai cả.

- Khi bỗng nhận ra con người mình đã trở nên quá hèn yếu, vô tích sự giữa cuộc đời thì bao giờ cũng mượn cuộc đời để tự trừng phạt. Hiểu cho anh.

- Anh Sáu nghĩ thế là chỉ nghĩ về phía mình mà không nghĩ thay cho người khác. ác lắm!

Sáu Nguyện cười buồn, không nói, cúi nhặt một viên đá ném thia lia ra ngoài mặt sóng...

- Đáng lẽ vào tuổi này - Anh nói sau một lúc lặng im - Anh và Út đã phải được nghỉ rồi, nhất là Út, đã phải được ngồi giữa gia đình, giữa cháu con rồi. Vì anh Sáu mà Út phải lận đận thế này, vừa rồi lại gặp khá nhiều mất mát nữa, Út có buồn anh không?

- Không, ngược lại. Út đã tìm lại được mình trong những năm tháng ở rừng xưa kia, những năm tháng theo Út nghĩ là đẹp nhất.

Im lặng. Lại một viên sỏi nữa lia ngang mặt hồ vang lên một tiếng cô đơn.

- Mọi việc Út đã dặn kỹ lại cô bé Lan thanh rồi chứ? - Sáu Nguyện hỏi.

- Dạ...

http://tieulun.hopto.org

- Nó giống mẹ hồi trẻ kinh khủng, giống cả dáng người lẫn tính nết. Chà, cuộc đời! Giá như anh Sáu cũng có một đứa con để dồn hết yêu thương, để những lúc buồn khổ nhất cũng có người để bàu bạn, tâm tình.

- Anh có rồi đó - Út Thêm buột miệng.

- Hả? .. Út nói sao?

- Không... là em nói anh Sáu cứ coi cháu Thanh như con và cháu cũng có vẻ quý bác Sáu lắm. Nó còn kêu bác Sáu là một vị thần đau khổ ngọt ngào.

- Út!

- Dạ...

- Thôi, về nghỉ đi! Ngày mai còn nhiều công chuyện phải làm lắm!

- Không! - Chị bỗng trở nên bé bỏng - Ngồi thêm chút nữa... Em cứ muốn được ngồi mãi thế này, không nghĩ gì cả, không lo đến chuyện ngày mai, không vướng bận gì hết, ngồi cho ướt đầm sương đêm, ngồi hoá đá cũng được.

- Tội nghiệp em!

Sáu Nguyện bất giác đưa tay khẽ nắm lấy bàn tay chị. Một cái rùng mình chạy nhanh trong thân thể, Út Thêm từ từ ngả đầu vào ngực anh. Cái ngả đầu mà chị ao ước cả một thời tuổi trẻ. Gió thổi trên các vòm lá. Cá quẫy dưới lòng hồ. Họ cứ ngồi như thế, tay trong tay, tin cậy, và chỉ thế, tinh khiết, không bợn chút trần tục, không nói thêm gì nữa...

Một cậu bé bán kẹo cao su đi qua, dạn dĩ nhìn, dạn dĩ hỏi:

- Cô chú có mua Singgum không?

Chị giật mình vội rời khuôn mặt khỏi ngực anh. Cậu bé vẫn nấn ná. Sáu Nguyện đành rút tiền mua cho cậu vài phong cậu mới chịu đi. Út Thêm bỗng bật khóc nhè nhẹ.

- Kìa, sao vậy Út?

- Em mong mỏi được có những giờ phút như thế này bao nhiêu năm rồi. Mong lắm...

- Tại anh.

http://tieulun.hopto.org

- Để bây giờ có được thì mọi chuyện đã trở nên hết sức nặng nề.

- Không sao đâu. Rồi nhất định chúng ta sẽ vượt qua được.

- Vượt qua như đã từng vượt qua những trận càn tưởng cầm chắc cái chết ngày ấy phải không anh.

- Lúc đó chắc không một ai nghĩ rằng cuộc sống thời bình lại mệt mỏi, nhọc nhằn quá thể thế này. Nhọc nhằn hơn cả cuộc sống chiến đấu.

- Anh Sáu...

- Anh nghe.

- Nếu hồi đó biết chắc anh còn sống, anh chưa chết thì chắc em đã...

- Đã sao?

- Chưa lấy chồng.

Sáu Nguyện lặng đi... Bàn tay anh lại cầm lấy tay chị, nắm chặt.

- Ôi, cô bé Út Thêm hay khóc nhè của tôi.

- Mà hồi đó anh không nhận ra được một điều gì ở em ư?...Thôi chết, em hỏi bậy rồi. Hồi đó anh còn có chị Tư Chao.

- Nghe nói cô ấy đi tu rồi phải không?

- Thân phận đàn bà, chiến tranh cũng cực mà hoà bình cũng cực.

Chị nói như một nét chạnh lòng không tự biết. Sáu Nguyện nhìn sâu vào mắt chị, chị thấy cả một mặt nước lung linh.

- Thế đấy, cả một đời cứ mải đuổi theo cái không có thật để đến khi hiểu ra thì mọi sự đã muộn hết rồi.

- Không! Chị Tư là thật, rất thật, cho đến bây giờ chị vẫn thương anh, chỉ thương một mình anh.

- Em tốt quá...

Anh chủ động khẽ kéo đầu chị ngả vào vai mình. Chị bé bỏng ngoan ngoãn làm theo. Anh nói thoảng nhẹ:

http://tieulun.hopto.org

- Hình như trên tóc em vẫn còn mùi lá Hà thủ ô?

- Hà thủ ô...Em còn nhớ khi chia tay anh bảo, nhớ hái lá Hà thủ ô mà uống kẻo rồi đến ngày chiến thắng lại chả còn một cọng tóc nào trên đầu đâu...

- Út...

Chị không trả lời, chỉ để mặc cho nước mắt lặng lẽ chảy ra...

http://tieulun.hopto.org

30

Không hiểu cái khu nhà trọ sau ga Hàng Cỏ này có từ bao giờ nhưng chắc chắn tuổi thọ của nó ít nhất cũng phải ngang bằng với tuổi thọ của ga bởi cái vẻ cũ kỹ, ẩm mốc và chật chội đến ngộp thở. Nhưng lại luôn luôn đông khách, tất nhiên toàn là loại khách bình dân hoặc ưa thích cuộc sống dân dã như sự xuất hiện rất chi là hợp lý của hai nhà báo phương nam mới bay ra là Bảy Ngạnh và Tư Nghĩa chẳng hạn.

Từ trong một căn nhà ẩm thấp, mái bằng, cửa sắt, đôi bạn vong niên lui cui chui ra. Mặc nguyên một bộ đồ Veste bằng vải đắt tiền đàng hoàng nhưng Bảy Ngạnh lại thò tay vào bụng gãi cành cạch. Hai người thập thững bước theo con hẻm nhỏ tối mò mò ra phố chính.

Tư Nghĩa càu nhàu:

- Đã bảo đến nhà thằng bạn đang làm giám đốc du lịch hoặc đến hẳn một khách sạn sang trọng mà nghỉ, ông anh lại không nghe, cứ thích chui vào đây để muỗi mẫm, dĩn rệp nó đốt cho sưng tịt lên. Đúng là thân làm tội đời. Sướng chưa?

- Sướng. Cái gì thuộc về tự do là sướng hết - Bảy Ngạnh vẫn gãi - Tính tao ưa bỗ bã, cứ chỗ nào có mùi mồ hôi của dân lao động là đầu óc tao thấy khoẻ ra. Hay lát nữa xong việc, chú mày cứ về đó nghỉ đi, nhé, để mặc tao ở đây.

- Đó, đó! Lại sắp giở trò!

Đi đến một ngõ vắng, bỗng dưng có hai cô gái ăn vận kỳ quái từ bóng tối bước ra như cướp chặn đường. Một cô hỏi, giọng nhẽo nhợt:

- Chúng em có lời chào hai anh. Chắc hai anh đi tìm tí... cay cay?

Bảy Ngạnh ngơ ngác nhìn sang Tư Nghĩa:

- Tí cay cay là cái gì?

Chưa kịp trả lời thì cô thứ hai đã tiến sát hơn, sát như đập cả bộ ngực vào giữa mặt ông, thơm khét:

- Biết các anh giai đi từ trong ngõ ra là dân kiết rồi, không sao, bọn em lấy rẻ thôi. Từ chập tối tới giờ chả có ma nào. Cứ mỗi lần có họp Quốc Hội là mỗi lần bọn em bị xua đuổi, càn quét không làm ăn được. Rồi lại còn cái chuyện, mẹ nó, giá cả cứ nhè vào những ngày này mà tăng lên.

http://tieulun.hopto.org

Đã hiểu ra, ông móc túi lấy ra mấy tờ giấy bạc, nói:

- Nói ở đây thôi nhen, nói chỗ khác công an nó bắt đó.

- Bắt càng khoẻ, ít nhất cũng có chỗ ngả lưng qua đêm.

- Có chút ít đây - Nhét mấy tờ bạc vào tay một cô - Thôi thì biếu các cô, coi như người cùng cảnh cơ nhỡ cưu mang nhau.

- Thế thế... các anh không... à?

- Thử hỏi ông này coi! - Chỉ sang Tư Nghĩa - Có khi hắn ta có yêu cầu đó, nhìn to con, vâm vam thế kia cơ mà. Còn tôi èo uộc thế này, mất công leo lên rồi lại leo xuống, nó phí đi!

Hai cô gái vội rời mục tiêu nhanh chóng sán đến Tư Nghĩa, người ôm eo, người đưa tay xuống dưới... Tư Nghĩa gạt ra, giọng rất nghiêm:

- Thôi, ít nhất các người cũng phải nhớ đây là đất thủ đô, đừng làm ẩu, khách nơi khác đến người ta cười cho. Đi, anh Bảy!

Anh gần như kéo xếch ông già đi qua khoảng tối. Phía sau một tiếng nói đuổi theo, cái nhẽo nhợt đã đông thành bê tông, vôi vữa:

- Mẹ! Đúng là gặp hai lão rồ.Thời buổi này có là rồ thì bọn đực rựa mới tỏ ra chơi đẹp như vậy. *Thanh - kyu Ve ri ... múc* bố già tốt nết!

- Bố khỉ! - Bảy Ngạnh nói - Chưa cho thì nó gọi bằng anh ngọt sớt, cho rồi nó lại gọi bằng bố, khẩu khí đàn bà đểu thật!

Tư Nghĩa không nói gì, mặt mũi trở nên lầm lỳ. Đi qua một chỗ tối khác, đến lượt Tư Nghĩa càu nhàu:

- Anh làm cái chi vậy? Tính đá bóng sang sân người khác chăng? Nói cho mà biết, còn khuya nhé!

Bảy Ngạnh cười đến khục một cái vẻ khoái trí lắm.

Ra đến mặt phố, họ vẫy một chiếc xích lô đang nằm ghếch càng trên vỉa hè có anh tài đang hát eo éo bắt chiếc giọng Chế Linh... *Em ơi, em ơi, nếu mai anh chết em có buồn không...*

- Chết chóc gì - Giọng Bảy Ngạnh rất hách - Đến nhà khách Chu Văn An, nhiêu ?

http://tieulun.hopto.org

- Hai người, bố cho hai mươi đồng - Cậu xích lô để ria mép nói tỉnh bơ..

- Bậy mày!- Bảy Ngạnh nạt nộ - Đây đến Hùng Vương chưa đầy cây số, đi bộ cũng tới, lấy gì mà mắc dữ vậy? Chắc là lại nghe giọng miền Nam định chặt đẹp hả? Này, miền Nam cũng có ba bảy đường miền Nam nghe con! Miền Nam như các bố đây còn nghèo hơn cả con nữa đó!

- Ghớm thôi bố già - Anh xế lô cáu - Làm gì mà bố nói nhiều thế. Vậy thì một nửa, bố chịu không?

- Một nửa vẫn hơi quá nhưng thôi được, đi chầm chậm thôi nghen, để mấy thằng miền Nam còn ngắm phố.

- Keo kiết lõ đít mà lại còn bày đặt ngắm với nghía. Rồ!

Anh chàng lẩm bẩm rồi tung người nhảy lên yên, bắt đầu đạp...

Trên xe, Tư Nghĩa cười:

- Nói đùa, mồm miệng ông anh chua ngoa thiệt đó.

- Thì mình toàn bị cuộc đời bắt nạt, giờ mình nạt nộ lại nó một chút bù lại có sao.

- Này, theo con mắt chiêm tinh của anh, liệu tối nay gặp có kết quả gì không?

- Cục chiêm tinh ta tháo ra quẳng ở nhà rồi. Quăng thân vào đời mà lại còn chiêm với chả tinh, có ngày ăn cám.

Chưa đầy năm phút sau xe đã dừng lại ở trước cổng nhà khách. Họ bước xuống. Bảy Ngạnh ảy lưng Tư Nghĩa:

- Cậu trông đứng đắn vào hỏi đi! Tao đứng ngoài này, cái mặt tao ló vào, bảo vệ nó lại tưởng vào ám sát các ngài dân biểu thì bỏ mẹ!

Tư Nghĩa đành vào trước một mình. Từ ngoài đường, ông Bảy thấy anh ta nói gì với ông bảo vệ một chập rồi ông bảo vệ bốc máy lên gọi một chập nữa... Lát sau, bỏ máy, gật đầu, chỉ vào phòng khách bên trái. Tư Nghĩa quay ra vẫy tay. Bảy Ngạnh vội bước vào, cái dáng lòm khòm hơi cố làm ra vẻ ưỡn lên nhìn oai đáo để.

Hai người ngồi chờ ở phòng khách...

Được một lúc, từ dãy nhà ba tầng phía trong, có một bóng người đi ra. Cái bóng tiến đến chỗ hai người. Đó chính là người đại biểu quốc hội tóc xoăn đã ghé toà báo

http://tieulun.hopto.org

của Tư Nghĩa hôm nào.

Tư Nghĩa đứng dậy, mừng rỡ chìa tay ra bắt:

- Chào anh!

Sau một chút ngờ ngợ, người này đã nhận ra khách là ai và vồn vã chào lại:

- Nghe nói có khách, tưởng ai, hoá ra đồng chí tổng biên tập - Bắt chặt tay hai người.

- Tôi hết tổng biên tập rồi.

- Tôi cũng nghe nói...Các anh ra ngoài này công tác?

- Không, chúng tôi ra gặp anh - Tư Nghĩa nói thẳng.

- Gặp tôi? Đi hai ngàn cây số ra để chỉ gặp tôi? - Một thoáng bần thần - Có chuyện chi không anh?

- Vẫn là những chuyện xung quanh bài báo đó - Chỉ Bảy Ngạnh - Đây là anh Bảy, nhà báo lão thành, tác giả bài báo ấy, cũng là thầy dạy nghề của tôi, bút danh Trần Xuân.

- Tôi có nghe tên. Mời các anh sang Căng tin, vừa làm chút bia ta vừa nói chuyện, tiện hơn.

Người này đi trước. Tư Nghĩa và Bảy Ngạnh đi sau. Bảy Ngạnh càu nhàu:

- Này, bỏ cha nó cái " Cách mạng lão thành" đi nhé! Nghe dơ thấy mẹ!

- Thì tôi giới thiệu anh là nhất đẳng chiêm tinh vậy.

- Cà trớn mày! Đây là nhà khách chính phủ, cà trớn đâu có được.

-Thì ra - Tư Nghĩa bật cười - từ trong lòng dạ, ông anh cũng nể sợ quyền lực ghớm.

- Nhưng mà...

Bảy Ngạnh thoắt tỏ ra bối rối.

Cả ba bước vào một căn phòng rộng rãi, xung quanh, bên cạnh cũng lác đác dăm ba dãy bàn đã có người. Họ tìm một chỗ khuất nhất, ngồi xuống. Chục chai bia được mang ra. Thêm vài món nhắm đơn giản. Họ cụng ly, uống. Từ ngoài nhìn vào, anh

http://tieulun.hopto.org

nhân viên bảo vệ có cặp mắt khá sắc chả biết họ nói gì mà chỉ thấy lúc thì vị khách trẻ nói, lúc lại thấy vị khách già hoa chân múa tay nói xùi cả bọt mép. Chắc lại đơn từ kiện cáo gì đây. Khổ, trước phiên họp Quốc hội nào chả thế, dân tình họ còn mò lên dải chiếu, găng võng nằm cả tuần tận trước cửa nhà riêng ông chủ tịch nữa kia kìa. ạnh bảo vệ chẹp lưỡi và bỏ đi.

Trong nhà, cùng với những chai bia rỗng được đặt xuống gầm bàn, cuộc chuyện trò vẫn diễn ra mỗi lúc một hăng. Thỉnh thoảng người đại biểu hỏi lại, hai người lại nói, nói những điều gì đó hệ trọng đến nỗi, anh đại biểu phải lấy giấy ra ghi chép, đôi lông mày cứ chau dần... chau dần lại thành hai con sâu róm nằm vắt vẻo hai bên nhân trung...

Cuối cùng, Tư Nghĩa đặt trước mặt người đại biểu một tệp giấy viết tay, nói:

- Thưa anh! Toàn bộ câu chuyện là như thế. Chúng tôi đã viết đầy đủ cả trong này. Là những người đảng viên, chúng tôi làm việc này là vì đạo lý, vì sự trong sạch của đảng chứ tuyệt nhiên không vì một cái gì khác. Cụ thể, để đi được đến đây, chúng tôi phải hoàn toàn tự túc tài chính tiền nong chứ không có một ai, một bộ phận nào chu cấp cả.

- Tôi biết.

- Còn điều này nữa - Ông Bảy lên tiếng, giọng đã bắt đầu khê nồng nhưng vẫn còn hùng hồn, khúc triết lắm - Để tạo được hiệu quả nhanh, người khác có thể xử dụng một cái mẹo nhỏ là phát tán tờ rơi, thư ngỏ vào trong hội trường, đến từng tay đại biểu nhưng chúng tôi thì không. Làm vậy xem chừng có vẻ đấu tranh thù địch quá, không đàng hoàng, mà cũng trật nguyên tắc. Cho nên phải tìm gặp đồng chí, một đại biểu quốc hội có tiếng là biết nói những lời thẳng thắn trong các kỳ họp.

- Tôi... tôi hiểu. Như vậy có nghĩa là tôi phải...

- Vâng! - Tư Nghĩa nói - Trong nội dung bàn về chống tham nhũng, xin anh hãy nêu thẳng vấn đề này ra như một dẫn chứng minh họa cho ý kiến và nguyện vọng của hàng triệu cử tri. Tất nhiên Quốc hội là kỳ họp bàn đến những vấn đề chiến lược nhưng theo tôi nghĩ, chiến lược nhất lúc này đối với một chế độ là lòng tin. Và lòng tin sẽ sứt mẻ đi thật nhiều khi những cá thể tưởng chừng không đáng kể như thế lại nghiễm nhiên tồn tại.

- Về tính xác thực của bằng chứng - Ông Bảy nói - Đồng chí có thể hoàn toàn yên tâm. Báo chí bất lực, chính quyền làm ngơ, nhân dân chỉ còn trông vào cơ quan quyền lực cao nhất của mình để đánh động lên đảng và nhà nước. Một Thành Long không đủ làm rầu nồi canh nhưng có quá nhiều Thành Long trong bối cảnh hiện

http://tieulun.hopto.org

nay, chúng tôi buộc phải nghĩ rằng, đứng đằng sau hắn là ai, thế lực nào? Mục tiêu cốt yếu là ở chỗ đó chứ không chỉ đơn thuần là hai cái dự án kia. Tôi xin lấy danh dự công dân, danh dự người lính đã đi qua đủ hai cuộc chiến tranh, danh dự người cộng sản đã có bốn mươi năm tuổi đảng ra đặt trước mặt đồng chí.

Vị dân biểu nhìn tập trung và một điểm ở trên tường, vẻ suy nghĩ gắt gao rồi lặng cầm lấy tệp giấy, thận trọng nhét vào túi, nói khẽ:

- Tôi tin ở các anh. Nhức nhối của các anh cũng là nhức nhối của tôi, của những người lương thiện. Phiên họp ngày kia, tôi hứa sẽ nêu vấn đề này ra. Cũng chỉ là nêu thôi, còn hiệu quả thế nào, chắc chúng ta đều hiểu nó không hề đơn giản.

- Xin cám ơn đồng chí! - Hai người đứng dậy, Bảy Ngạnh đưa cả hai tay ra bắt - Trước mắt chúng tôi cũng chỉ cần thế thôi. Cuộc đấu này là trường kỳ và lâu dài, thậm chí còn lâu dài hơn cả cuộc đấu tranh chống Pháp và chống Mỹ cộng lại, chúng tôi hiểu. Xin chào đồng chí!

Hai người đi ra đường. Trời Hà Nội về đêm càng đẹp cái vẻ đẹp phập phồng, thao thức. Bảy Ngạnh nói:

- Bây giờ mới tới lượt chúng ta, đi!

- Đi đâu? - Vẻ mệt mỏi, Tư Nghĩa hỏi lại.

- Kiếm chai đế và một cái đùi chó thật ngon. Uống ba cái bia này, õng bụng, mắc đái thấy bà!... Ê, xe ôm!

Một chiếc Honda ôm xịch đến. Cả hai người cùng ngồi lên. Chiếc xe lảo đảo một chút rồi phóng vào bàu trời Thăng Long bắt đầu có sương rơi qua quầng sáng những ngọn đèn cao áp...

http://tieulun.hopto.org

31

Sáng thu. Gió heo may thổi dọc phố. Lá vàng rơi phủ kín mặt đường. Trong cái se lạnh đủ để làm gò má các cô gái ửng hồng đó, Út Thêm một mình rảo chân đi trên con đường có nhiều những tòa nhà công sở uy nghiêm trấn ngự ở hai bên. Bữa nay chị ăn vận sắc phục chỉnh tề như đi dự một nghị ngành quan trọng hay đến một nơi gặp gỡ trang nghiêm nào đó.

Chị dừng lại ở một trong những toà nhà uy nghiêm có lính gác đó.

Một màn hỏi giấy tờ diễn ra như thông lệ. Người lính gác xem giấy, chỉ vào một căn phòng có biển đề "Thường trực". Lại trình giấy. Gọi điện thoại. Chờ... Lại điện thoại. Người thường trực gật đầu mời lên.

Một cầu thang ắng lặng. Một hành lang cũng ắng lặng. Và một căn phòng cũng ắng lặng có biển đề "*Phó tổng thanh tra thường trực*" mở cửa đón chị bước vào. Một người đàn ông đứng tuổi, trán hói ngồi trước đống giấy tờ ngổn ngộn, nét mặt lạnh tanh, nở một nụ cười xã giao cũng lạnh tanh. Một chén trà bốc khói được đẩy đến. Chị chiêu nhẹ một hụm, gò má hơi hồng lên rồi bắt đầu nói. Nói mỗi lúc một sôi nổi. Vừa nói vừa đưa tệp hồ sơ tài liệu ra. Nói nữa. Thậm chí có lúc đứng dậy, mặt đỏ lên...

Ngược lại với chị, người đàn ông chỉ nghe lặng lẽ, thỉnh thoảng lại bận nghe điện thoại từ đâu... Cuối cùng ông cầm lấy tệp tài liệu, đưa mắt đọc qua rồi đẩy trả lại phía chị, giọng đều đều như cầu kinh, như phải nói đi nói lại những chuyện tương tự đã hàng ngàn lần, chán ngắt:

- Vấn đề này chúng tôi có biết. Đã có thẩm tra, thẩm định. Và đã có kết luận. ý kiến của đồng chí chúng tôi sẽ chuyển cho bộ phận chức năng nghiên cứu tiếp, có gì chúng tôi sẽ thông báo cho đồng chí sau.

- Nhưng tất cả những thẩm tra, thẩm định đó đều không xác thực - Út Thêm nóng mặt - thậm chí bị bóp méo, bị vô hiệu hoá. Nếu cái gì cũng cứ nghiên cứu tiếp như đồng chí vừa nói thì mọi việc sẽ trở nên muộn mất và việc chúng tôi phải lặn lội hai ngàn cây số ra đây cũng trở thành vô ích.

- Xin lỗi! Hàng ngày chúng tôi phải xem xét hàng chục, hàng trăm các hồ sơ, hồ sơ nào cũng đòi phải làm sáng tỏ ngay như đồng chí thì có ba đầu sáu tay chúng tôi cũng chịu. Thế này nhé, chị cứ về, tôi hứa là sẽ đưa vấn đề này ra xem xét lại trong thời gian sớm nhất.

http://tieulun.hopto.org

- Sớm nhất là bao nhiêu ạ?

- à, cái đó còn tuỳ thuộc vào tính chất và nội dung của vấn đề, nhưng nhìn chung là không thể nhanh được đâu.

- Tức là tất cả những điều tôi vừa trình bày lại sẽ rơi vào im lặng như đã từng im lặng ?

- Cái đó không thuộc về một cơ quan chuyên nghiên cứu như chúng tôi phải trả lời. Đồng chí có thể tìm đến những cơ quan chuyên trách có thẩm quyền khác. Xin lỗi, tôi có cuộc họp.

Ông ta đứng dậy, xếp lại giấy tờ. Chị cũng đứng dậy, sững lại một chút rồi không còn cách nào khác, đành gật đầu chào, bước ra cửa...

Mùa thu Hà Nội lại nuốt con người chị vào lòng mình, nuốt cả khuôn mặt lộ vẻ thất vọng tê tái...

o

Cùng lúc đó, tại một khu phố khác cũng toàn là những toà nhà nặng nề xây theo lối Pháp còn lại.

Sáu Nguyện vẫn bộ Complé đen như nhà ngoại giao như cũ đang thả bộ dọc vỉa hè. Đến một toà nhà to nhất, bên ngoài có bảng đồng khắc hàng chữ mờ mờ gì đó không rõ, anh rẽ vào.

Thời buổi này là thời buổi của những làn sóng đầu tư vỗ khi khoan khi nhặt vào nội địa nên phải chăng do chính bộ cánh mang đầy tố chất nhà đầu tư của anh mà màn trình diện giấy tờ nghe chừng có chiều diễn ra thật chóng vánh.

Chỉ lát sau anh đã ngồi trong một phòng khách sang trọng có máy lạnh chạy rì rì. Lát sau một người đàn bà cao lớn, khá đẹp, mặc áo Veste kiểu chính khách, quan chức cấp cao bước vào, vồn vã bắt tay, mời nước, mời nói. Và nghe. Nghe rất chăm chú, đôi mày hình cánh cung nhíu nhíu lại. Thỉnh thoảng bà cúi xuống ghi chép vào một cuốn sổ dày cộm đặt trước mặt rồi lại ngẩng lên, nghe càng chăm chú, như hút, mắt mở to, rất nữ tính, rất nhân hậu và cũng rất uy quyền...

Chính đôi mắt ấy đã khiến cho Sáu Nguyện trình bày câu chuyện rối rắm của mình một cách mạch lạc, từ tốn hơn...

Nghe xong, người đàn bà lặng im một chút rồi gật nhẹ đầu, nói bằng một chất giọng miền Trung đằm nặng:

http://tieulun.hopto.org

- Cám ơn đồng chí đã cho chúng tôi biết được tất cả những điều đó. Chết thật, ở trên này chúng tôi không nắm được một chút gì hết, cứ hoàn toàn tin cậy ở các cơ quan chức năng. Đồng chí chờ một chút! - Bà gọi vào máy Tecphôn trên mặt bàn - Cho mời đồng chí chủ nhiệm đề tài lên ngay đây nhé! - Rồi quay lại, nét mặt nhẹ nhõm hơn - Đồng chí Nguyện quê ở đâu ấy nhỉ? Nghe giọng có vẻ như người Nam nhưng nghe kỹ lại có những âm Bắc.

- Dạ, tôi người ngoài này nhưng theo gia đình vào làm cao su trong ấy đã lâu.

- à, tức là đồng chí thuộc loại dân Contra đấy, thành phần công nhân thuần chất đấy. Rất tốt! Mời! Mời đồng chí uống nước đi!

Bà ân cần đẩy một ly nước khoáng đến trước anh. Giây phút ấy đôi mắt Sáu Nguyện không giấu được một chút xúc động và hy vọng nhen lên.

Vừa lúc có một thanh niên ăn vận bóng bảy, thơm phức bước vào, kính cẩn gật đầu chào:

- Báo cáo bộ trưởng! Đồng chí chủ nhiệm đi họp vắng, có gì không ạ?

- Họp à? - Bà chau mày rồi lại liền nở ra - Thôi được, không sao, chủ nhiệm đi vắng thì trợ lý tiếp khách thay cũng được - Chỉ Sáu Nguyện - Đồng chí này ở trong Nam ra, có một số điều về cái Khu cảng trung chuyển và Khu nước khoáng công nghệ cao gì đó muốn hỏi, cậu thay mặt trả lời nhé! Tôi phải ra sân bay bay sang Sing ngay bây giờ - Quay sang Sáu Nguyện - Khổ thế, có muốn ngồi yên cũng chả được. Đồng chí cứ trao đổi tự nhiên.

- Tức là...- Sáu Nguyện hẫng hụt - Tức là tôi lại phải nói lại từ đầu?

- Tất nhiên. Trình độ anh em mình còn non, đồng chí còn lạ gì.

- Và nếu lát nữa, ông chủ nhiệm đề tài về, tôi sẽ phải nói tiếp lần nữa?

- Tuỳ! Cái đó là tuỳ đồng chí! Thế nhé, tôi đi nhé. Chào đồng chí!

Người đàn bà đi ra, vẫn dáng đi quý phái và nét cười nữ tính, nhân hậu còn rơi lại trên mặt. Anh thanh niên ngồi xuống, mặt cố tỏ ra trang trọng:

- Có lẽ ta bắt đầu vào việc nhỉ? Mời đồng chí!

- Tôi vào việc từ lâu rồi. Vào từ lúc cậu còn chưa đẻ kia.

Nói rồi, anh vơ nắm giấy bước ra luôn.

http://tieulun.hopto.org

Cứ thế, lúc thì Út Thêm, lúc lại Sáu Nguyện, hai người hai dáng bộ, hai tính cách, hai phương thức mềm rắn khác nhau làm thành hai hướng liên tục dùi vào những cơ quan chức năng có thẩm quyền nhất quốc gia. Lúc thì trước mặt Út Thêm là một người đàn ông, lúc khác lại là một người đàn bà. Sáu Nguyện cũng vậy, lúc là một người đàn bà, lúc khác lại là một người đàn ông ngồi trước mặt anh. Các khuôn mặt chức quyền khác nhau, những nhiệm sở khác nhau, những biển đề khác nhau nhưng lại đều giống nhau ở một cái là, khi bước ra khỏi những toà nhà uy nghiêm đó, vẻ mặt hai người cứ xám dần...Buổi sáng rồi lại buổi chiều. Ngày hôm sau rồi lại ngày hôm sau nữa.Thời gian trôi qua. Thành phố vẫn thế và sắc thu vàng vẫn vậy. Nôn nao...

http://tieulun.hopto.org

32

Chùa Một cột.

Đó là ngôi chùa có dạng kiến trúc độc đáo độc nhất vô nhị trên toàn cõi, ngôi chùa đã kết tinh hầu như toàn bộ bản sắc văn hóa của dân tộc nên cái việc Bảy Ngạnh và Tư Nghĩa tha thẩn ở đây cùng với những dòng khách tham quan từ khắp bốn phương đổ về âu cũng là lẽ tự nhiên. Duy chỉ có một cái không tự nhiên chút nào là, thay vì một nét mặt mơ màng trước danh tích thì nét mặt của cả hai người lại cứ căng ra chằng chằng. Họ đang chờ người đại biểu tóc xoăn tại đây theo lời hẹn vào cuối giờ làm việc. Mà bây giờ đã cuối giờ được một lúc rồi. Sắp tối rồi! Đại biểu đã ra về gần hết rồi mà sao vẫn chưa thấy cái bóng anh ta đâu! Hay có chuyên gì rồi? Chuyện gì thì cũng phải tiếp tục chờ chứ còn cách nào khác. Chả lẽ bộ dạng như hai thằng trộm thế này mà xông vào à?

Từ đây có thể nhìn thấy rất rõ quảng trường Ba Đình và toà nhà Quốc Hội. Từ toà nhà, lác đác có những người ăn vận trang trọng, phù hiệu đỏ đeo nơi ngực đang túa xuống bậc tam cấp đi ra mặt đường, tỏa về phía những chiếc xe các loại đợi sẵn. Một cậu bé đánh giày đi qua, gạ hỏi. Bảy Ngạnh chỉ vào đôi dép đã sờn rách của mình, trợn mắt. Cậu bé chuồn thẳng. Phía xa, tổ lễ binh gác Lăng đang đổi ca. Những bước đi như tượng gỗ, những mắt nhìn như bất động.

Bảy Ngạnh nhìn chăm chăm vào đó, bất chợt cảm thán:

- Này! Nói đùa, con người ta khi thác có linh hồn thật thì nằm dưới kia chắc ông cụ buồn lắm nhỉ?

- Sao buồn? - Tư Nghĩa giả vờ hỏi lại - Vắng lặng quá à? Hay thu về ?

- Vì cuộc đời giờ đây không như ông cụ thường mong muốn - Lẽ công bằng.

- Thôi đi cha, nơi đây thánh địa thâm nghiêm, không phải bạ lúc nào cũng thở ra cái giọng đó.

- Quái! Tan lâu rồi mà...Cậu có nhớ sai địa điểm hẹn không đấy?

- Nếu Hà Nội có hai chùa Một Cột thì chắc là sai - Tư Nghĩa tưng tửng.

- Hay là...bữa nay chưa phải phiên họp chuyên đề về chuyện ấy?

- Ti vi đưa rồi, bác mơ ngủ đây à?

http://tieulun.hopto.org

- Hay là... Nói thực nhé, tao không tin vào mấy cái tay dân biểu này lắm! Làm gì thì làm, trước hết các vị ấy cũng phải lo giữ được cái ghế của mình đã chứ. Nêu vấn đề ra, chả lộc lợi gì mà có khi bị thành kiến là phát ngôn vô tổ chức, là nói theo quần chúng bất mãn, dại.

Một tốp nữ sinh áo dài đi học về đang dàn hang ngang đi bộ trên mặt đường vắng. Tư Nghĩa nhìn theo, thoáng chút ngẩn ngơ...

- Con gái Hà Nội đẹp thật, anh Bảy. Anh Bảy biết tại sao không?

- Tao quá cái tuổi để biết ba cái đó rồi.

- Vậy mà ngày trước, hồi còn chiến tranh, đọc những bài ký anh Bảy viết về bắp chân những cô gái du kích ẩn khuất trong rừng chồi cứ thích mê đi. Cứ như ngửi thấy, sờ thấy được cái màu trắng ấy, mát lạnh. Coi nào...*Những bắp chân xanh dần theo màu lá rừng cứ làm mềm đi bom đạn*...Chà, đúng là quái văn, vậy mà bây giờ lại " Tao không quan tâm", uổng!

- Quái, cái thằng này! - Ông Bảy gắt - Bữa nay mày dở người đấy à? Đang sốt ruột sốt gan thấy mẹ mà lại còn cứ văn chương với chả...Hay là bất thành rồi, mày? Thì thành hay bại cũng phải ra chứ.

- Theo em thì - Tư Nghĩa nói trêu - Có lẽ do vấn đề anh ấy đưa ra chát chúa quá nên từ chiều nay, các đại biểu được lệnh bế quan toả cảng.

- Bậy mày! Quốc hội chứ có phải trại lính đâu mà làm cái đó.

- Nói giỡn chơi, ông bác tính tình nóng nảy vậy mà không hiểu sao lại có thời là một chiêm tinh gia nổi tiếng được nhỉ?

- Mặc má tao!

- Vậy theo ông bác thế nào là thành mà thế nào là bại?

- Là.. là...

- Thấy chưa? Trong chuyện này ta chỉ chủ trương đánh động chứ làm gì có chuyện phân rõ trắng đen ngay trong kỳ họp, mà cái việc đánh động đó thì nhìn vào trong mắt, em tin là anh ấy sẽ không phản bội chúng ta. Kia! - Tư Nghĩa thốt kêu lên - Chả anh ấy là gì kia. Bác hết đoán già đoán non nhé!

Từ phía quảng trường, mái tóc xoăn cuộn lên, vị đại biểu chầm chậm đi tới, nét mặt không ra vui không ra buồn, nhẹ cười:

http://tieulun.hopto.org

- Xin lỗi, các anh chờ tôi đã lâu chưa? Cuối giờ các tổ trưởng còn phải ở lại hội ý.

- Hội ý vì cái sự kiện chiều nay đồng chí đã nêu ra phải không? - Bảy Ngạnh độp luôn.

- Dạ không! - Người này mỉm cười thóang chút bối rối - Vì chuyện khác.

- Thế đồng chí đã...- Bảy Ngạnh vẻ sốt ruột.

- Tôi có nói rồi. Nói trong tổ và nói cả ở toàn thể. Nói hết những gì các anh cho biết.

- Tốt quá! - Đến lượt Tư Nghĩa nôn nóng - Kết quả thế nào anh?

- Cũng... chưa biết thế nào. Một số đại biểu tán thành lắm, có người lại còn đòi làm rõ ngay trong kỳ họp này...

- Đúng, phải làm rõ ngay - Bảy Ngạnh phát cái đét vào đùi - Cứt trâu để lâu hoá... xin lỗi!

- Nhưng một số khác, chủ yếu là những đại biểu ở những đơn vị hành chính chủ quản lại cho rằng, đây là một vấn đề nhạy cảm đòi hỏi có những giải trình mang tính hệ thống và khoa học, không thể kết luận vội vã được...

- Cuối cùng thì sao? - Bảy Ngạnh tròn mắt.

- Chủ tịch đoàn quyết định chuyển chuyện này sang các cơ quan hữu trách để xem xét, làm rõ rồi trình lại Quốc hội vào kỳ họp sau.

- Vậy coi như là đánh bùn sang ao cha nó rồi còn gì nữa ! - Ông Bảy thõng hai tay xuống, nói như rên.

- Thôi, rất cám ơn đồng chí! - Tư Nghĩa chìa tay ra sau một lát im lặng - Đồng chí nói cho dân được một tiếng như vậy là tốt lắm rồi, không còn mong gì hơn nữa. Chào đồng chí!

Hai người bắt tay vị đại biểu rồi quay lưng đi vào phố. Vị đại biểu ái ngại nhìn theo, khẽ lắc đầu cảm thấy như mình là người có lỗi...

http://tieulun.hopto.org

33

Cùng với những tòa nhà khách sạn cao chất ngất mọc lên với những cái tên tây tên ta lạ ngoắc, có lẽ chưa bao giờ Hà Nội lại nảy nòi ra nhiều những nhà nghỉ Mini, nhà nghỉ tư nhân như thế. Độ cao vừa phải, giá tiền vừa phải, tiện nghi cũng vừa phải, rất tiện dụng với khách trung lưu đi lẻ từ các địa phương trở về. Thôi thì bỏ qua những cái nhá nhem, những tệ nạn từ nó sản sinh ra, hệ thống nhà nghỉ này cũng là biểu hiện một nét cởi mở của tư duy đang tiến vào lộ trinh hội nhập.

Trong một nhà nghỉ ấm cúng như một căn hộ như vậy, Út Thêm đang ngồi một mình trong phòng khách nhỏ, vẻ mệt mỏi, trống rỗng hiện lên rất rõ ở thái độ bồn chồn như đang ngóng đợi ai. Đồng hồ trên tường điểm 7 tiếng nhỏ giọt. Bên ngoài đèn đường đã bật sáng từ lâu.

Một cô gái từ nhà trong bước ra, lễ phép:

- Dạ, cô đã dùng cơm chưa ạ, để cháu dọn?

- Chờ chút đã. Cô.. cô chưa đói.

Màn hình Ti vi trong góc đang phát chương trình thời sự tóm tắt những nét chính của phiên họp Quốc hội trong ngày. Út Thêm vội căng mắt đón nghe... Nghe đến hết mà hầu như không thấy điều mình mong đợi, chị khẽ lắc đầu lại nhìn đau đáu ra cửa.

Chợt đôi mắt mệt mỏi ấy sáng ấm lên. Từ ngoài đường, Sáu Nguyện đang bước vào. Nhìn anh còn thảm hại hơn. Mồ hôi mồ kê, mặt xanh tái, mắt bạc phếch, Cravate lệch sang bên, chân đi thất thểu, tóc mất cả đường ngôi, rủ xuống trán.

Út Thêm dứng dậy đón, kéo ghế cho anh ngồi, rót cho anh một ly nước mát, hỏi gượng nhẹ:

- Sao, anh Sáu?

- Còn Út, sao? - Anh hỏi lại.

Thế là đủ. Chỉ nội hai câu hỏi đó, họ đã hiểu mọi việc đều bị rơi vào ngưng trệ như thế nào.

- Anh Sáu lên phòng tắm qua một chút rồi xuống ăn cơm - Út Thêm nói - Quần áo em đã để sẵn trong phòng anh rồi đó.

http://tieulun.hopto.org

- Có tin gì của cánh Bảy Ngạnh không?

- Em cũng đang chờ. Nhưng có lẽ... Em vừa coi Tivi, thấy im ắng lắm!

- Tất nhiên. Việc này chúng ta đã lường trước. Em cứ ăn cơm trước, anh lên nằm nghỉ một chút, thay đổi thời tiết, đầu cũng hơi váng vất.

- Váng vất làm sao? - Út Thêm lo lắng - Có cần em kêu bác sĩ không? Em sợ...

- Sợ anh trở lại trạng thái hôn mê giữa cái đất Hà Nội này hả? - Cười - Không có đâu - Đưa ra tệp tài liệu - Em cất cái này lên phòng em, khoá kỹ lại. Có lẽ chúng ta không cần dùng đến nó nữa. Nếu các anh ấy đến hay gọi điện, nhớ gọi anh. Ăn ngon miệng nhé!

Anh bước lên thang gác, những bước đi nặng chịch như lê từng bậc, thỉnh thoảng vấp nhẹ. Út Thêm nhìn theo, mắt chị bỗng nhoà đi...

Anh lên buồng của mình, mãi mới mở được khóa, bước vào, lấy lọ thuốc để trên mặt bàn, dốc ra uống cả vốc. Uống xong, anh bỗng thấy đầu óc mình ong ong như có ai đang gõ búa vào thái dương, cảnh vật quay tròn, trần nhà quay tròn, bàn ghế quay tròn, khuôn mặt Năm Thành quay tròn...

Anh vật mình xuống giường lịm đi...

Dưới nhà, Út Thêm chống đũa nhìn mâm cơm một chút rồi, vẻ như không thể ăn nổi, chị đặt bát, đậy lồng bàn lại, định đi lên phòng mình thì có tiếng bấm chuông ánh ỏi. Người phục vụ vội ra mở.

Một tiếng hỏi to vọng vào:

- Hai người, đàn ông tên Nguyện, đàn bà tên Thêm, thêm nếm ấy chớ không phải thêu đâu, cho hỏi họ có ở đây không, cô cháu gái?

Chị sững sờ nhìn ra: Bảy Ngạnh và Tư Nghĩa đã đứng ở đó, nhàu nát, bụi bặm. Mừng quá, chị vội chạy ra kéo nhanh hai người vào phfong, khép kín cửa lại.

- Tình hình sao rồi, chú với anh?- Út Thêm lo lắng hỏi.

- Sáu Nguyện đâu ?- Bảy Ngạnh hỏi lại.

- Anh ấy đi cả ngày, mệt, mới lên nằm nghỉ.

- Mệt thế nào? Coi chừng nó phát bệnh lại thì chết cha!

http://tieulun.hopto.org

- Không, không có chi đâu ạ! Chắc thay đổi thời tiết thôi. Hồi tối coi Ti vi cháu không thấy...

- Thấy sao được mà thấy. Họ đánh bùn sang ao rồi. Còn hai đứa tụi bay? Chắc cũng vậy hả? (Út Thêm gật đầu) Biết ngay mà. Nó đã trám ximăng vào tất cả các kẽ hở, mình mò tới đâu cũng va phải đá hộc hết.

- Bình thường thôi, chú. Tất cả những điều này không nằm ngoài dự kiến của ta.

- Rồi hai đứa bay tính sao? Chơi con bài cuối cùng chứ?

- Dạ, chắc vậy. Cũng không còn cách nào khác. Để lát nữa cháu hội ý với anh Sáu, có gì sẽ báo lại chú với anh. Có thể cả bốn người ta cùng đến luôn.

- Vậy cũng hay - Tư Nghĩa nói - Ngày trước, khi còn làm báo, tôi cũng đã có dịp được diện kiến ông ấy đôi lần. Còn ông bác đây, nhà báo lão thành, chắc cũng...

- Không có lần nào hết - Bảy Nghạnh gạt phăng - Một nhà báo chân chính là chỉ tìm về nhân dân chứ không tìm tới chính khách.

- Lại cực đoan rồi - Tư Nghĩa chuyển giọng - Chị Út này, tôi còn một phương án nữa, hơi táo bạo một chút nhưng chắc chắn có tiếng vang tức thì. Tôi có một anh bạn thân ở truyền hình Trung Ương đang phục vụ trong Quốc hội, tôi định nhờ cậu ấy phỏng vấn một vài đại biểu về xung quanh vụ Thành Long, những đại biểu dám nói nhất, chị thấy thế nào?

- Vậy thì nhất rồi còn gì - Bảy Ngạnh lại phát cái đét vào đùi - Tại sao hồi nãy mi không nói luôn ra với ông nghị sĩ ấy? Cái thằng...Thế còn con Út, bay thấy sao? Làm tới đi!

Út Thêm chưa biết trả lời sao thì bỗng từ lưng chừng cầu thang, một tiếng nói khàn khàn vang xuống:

- Không được. Làm vậy có khác nào ta chơi cú đột kích vào uy tín của đảng, của nhà nước.

Tất cả nhìn lên: Sáu Nguyện đã đứng ở đó từ lúc nào, mặt mày xám ngoét...

o

Đêm thu lá rơi xao xác ngoài cửa sổ như tiếng động mơ hồ của thời gian. Hơi lạnh. Nằm trên giường kéo tấm chăn mỏng lên ngang ngực, Út Thêm trằn trọc không sao chợp mắt được, chị với tệp tài liệu ở đầu giường ra đọc lại. Được mấy

http://tieulun.hopto.org

trang chị lại đặt xuống, khoanh tay lên đầu, mắt nhìn trân trân lên trần nhà. Bất thần có tiếng reo của điện thoại di động. Giật thót mình, chị vội cầm lên. Rồi liền đó nét mặt dịu lại. Đầu giây bên kia, tiếng nói trong trẻo của Lan thanh đang vọng tới...

- Mẹ đấy à? Mẹ đã ngủ chưa?...

- Trời! Từ tối tới giờ con đi đâu mà mẹ gọi cho con hàng chục lần rồi?

- Con đi làm nốt những việc cho ngày mai.

- Ngày mai... Ngày mai rồi hả con? Nhớ bình tĩnh và tỉnh táo nhé! Chắc sẽ ổn thôi, chỉ tiếc những giờ phút này mẹ không có ở bên con.

- Không có mẹ nhưng con đã có người khác.

- Ai đó con?

- Nồng nàn, ấm nóng và đẹp ác ôn.

- Mẹ không đùa đâu đấy, ai đó?

- Biết ngay mà...Cô Sáu Phượng, cô Sáu chủ đồi chuối, được chưa?(cười khúc khích)

- Cái con ranh này!

- Việc của mẹ thế nào rồi?

- Cũng... tạm ổn.

- Mẹ nói ổn mà con nghe giọng mẹ chẳng ổn chút nào. Chú Sáu sao rồi, mẹ?

- Chắc... đang nằm nghỉ.

- Chết! Hai người hai phòng à? Sao hai vị chơi sang thế?

- Cái con này..

- Thôi, hỏi mẹ mấy câu thế thôi kẻo mẹ lại mong, chuyện kia chẳng nên nói qua điện thoại, con tắt máy đây, chúc mẹ ngủ ngon và... (Lại một tiếng cười khúc khích)

Út Thêm mỉm cười khẽ lắc đầu rồi lại khoanh tay ngửa mặt nhìn lên trần nhà. Được một lát, vẻ như không yên tâm điều gì, chị quờ tay bấm vào số máy điện thoại nội bộ... Không có tiếng trả lời. Bấm nữa...Vẫn im lặng. Thất sắc, chị vội trở dậy,

http://tieulun.hopto.org

khoác thêm chiếc áo, mở cửa đi ra. Đến trước cửa phòng Sáu Nguyện, chị đưa tay gõ... im lặng. Gõ nữa... Vẫn không động tĩnh gì. Hốt hoảng, chị lao xuống cầu thang, đánh thức cô nhân viên dậy :

- Xin lỗi, cho cô mượn chìa khoá phòng 298. Chìa khoá chú ấy để .. để quên bên trong rồi.

Cô nhân viên đang ngái ngủ nhưng cũng nhếch một cái cười ranh mãnh, lấy chìa khoá trên móc đưa cho chị. Hơi đỏ mặt, chị cầm, vội đi lên...

Cánh cửa được mở ra. Tối thui. Chị bật đèn. Sáu Nguyện đang nằm co quắp trên giường trong một tư thế rất khổ, rên khe khẽ, thỉnh thoảng lại run bắn lên từng chập. Chị vội nhào tới, lay gọi:

- Anh Sáu!.. Anh làm sao thế này?

Sáu Nguyện vẫn nằm im. Khi chị cầm máy định gọi xuống dưới thì anh từ từ mở mắt, tiếng nói yếu ớt:

- Út đấy à?.. Chết, chắc là anh ngủ quên không đóng cửa.

- Em phá cửa vào đó - Chị đặt tay lên trán anh, rồi vội rụt lại - Trời! Trán anh nóng quá...anh bị sốt rét rồi đây này. Để em kêu bác sĩ....

- Không cần đâu... Bệnh anh anh biết, ầm ĩ lên một chập rồi... rồi nó lại tỉnh queo ra ngay ấy mà.

Chị ra tủ rót cho anh một ly nước. Anh đón lấy, uống ừng ực ngon lành như trẻ con rồi lại ngật đầu ra :

- ổn rồi... Tốt rồi. Út về nghỉ đi ... ngày mai còn nhiều việc lắm...

- Không ai có thể nghỉ được trong những lúc như thế này cả.

Chị trả lời nghiêm khắc như một người chị rồi đắp chăn cho anh. Có vẻ kiệt sức, anh lại nhắm mắt thiêm thiếp. Rồi cũng với tấm lòng như người chị, người mẹ, chị leo lên, ngồi xuống cạnh anh, tựa lưng vào thành giường, nhẹ nhấc đầu anh vào lòng mình, đưa tay vuốt vuốt những sợi tóc bết mồ hôi trên trán anh. Nét mặt vời vợi yêu thương, chị nói như ru:

- Ngủ đi.. Ngủ đi anh! Em thương anh quá...

Và như đứa bé gục vào ngực mẹ, anh ngủ thiếp đi thật... Chị vẫn ngồi, mắt mở to, nhẫn nại và thánh thiện. Từ trong đôi mắt ấy, có những giọt nước mắt chảy ra hoà

http://tieulun.hopto.org

trộn vào tiếng nhạc thật buồn từ nhà ai vọng tới.

http://tieulun.hopto.org

34

Phiên họp thứ nhất của các đại cổ đông thuộc công ty cổ phần Thành Long sắp bắt đầu. Vẫn cái phòng họp nhỏ và kín của trụ sở tổng công ty nhưng sáng nay có nhiều người hơn. Họ ngồi kín hai dãy ghế bằng gỗ Pơ mu lên nước nâu quánh. Tất cả có khoảng trên hai chục người. Ngoài Năm Thành, Chu Thiên, Hoàng Vũ, giám đốc dự án Cảng nước sâu, Phạm Nguyễn, giám đốc khu công nghệ cao và Trần Thanh - Tũm, trong phòng còn có nhiều những khuôn mặt đàn ông đàn bà không quen khác mà nhác trông đã nhận ra đó toàn là những đại gia sang trọng, giàu có. Họ ngồi nghiêm chỉnh, kẻ nói chuyện, kẻ hút thuốc, kẻ lại hý hoáy ghi chép điều gì. Nhưng tất cả đều như có vẻ đang nóng lòng chờ đợi ai. Chiếc đồng hồ trên tường buông tám tiếng gióng giả.

Năm Thành quay qua Tũm, hỏi:

- Sao giờ này người của cậu vẫn chưa tới?

- Dạ, chắc lại kẹt đường. Bản chất đường lối của nước ta là kẹt. Kẹt cứng!

Câu pha trò nhạt nhẽo nhưng cũng gặt được đôi ba tiếng cười nhạt nhẽo không kém vang lên.

Dưới đường, một chiếc xe con khá sang trọng trờ tới.

Lan Thanh bước ra khỏi xe, áo dài tím, quần trắng, tóc thả dài, mặt thoa phấn nhẹ. Khuôn mặt Sáu Phượng ló ra sau Vô lăng với một cái cười rất tươi:

- Chúc mọi việc tốt đẹp. Cô chờ Thanh ở Bồng Binh ngã sáu!

Cô gái đặt hai ngón tay lên miệng rất điệu:" Bai!" rồi nhanh chân đi vào mà không thèm dừng lại ở cổng bảo vệ một giây...

Trong phòng đang lởn vởn khói thuốc. Những chai Sampai lau niên được nghiêng cổ rót vào ly. Năm Thành vẻ không chờ đợi được, cau mày đứng dậy:

- Thôi, thiếu một người nhưng có lẽ ta cứ bắt đầu...

Vừa nói đến đó, Lan Thanh xuất hiện.

- Xin lỗi, tôi đến chậm!

Cô nói và bước vào. Vẻ đẹp và giọng nói thanh thoát của cô đã làm mát dịu cả

http://tieulun.hopto.org

căn phòng. Làm dịu cả cái nhìn của ông chủ đang lạnh lẽo nhìn theo. Tũm kéo chiếc ghế đã có ý dành sẵn cho cô ở cạnh mình. Cô ngồi xuống.

Tũm thì thào :

- Tưởng em gặp chuyện gì... Bữa nay Thanh đẹp quá! Bọn đàn ông trong phòng đang nhìn em nổ tròng ra kia kìa!

- Nghiêm túc -Thanh cười nụ, nhìn quanh - Chà! Toàn những nhân vật có máu mặt của Thành Phố.

- Tất cả bọn họ vón lại không bằng cái ngón chân út của em.

- Xuỵt! Bắt đầu rồi kìa!

"- Thưa các quý vị ! - Giọng Năm Thành ấm và sang nhưng nghe cứ rờn rợn - Hôm nay Hội đồng quản trị chúng tôi họp phiên đầu với các đại cổ đông để thông báo những nét chính yếu về tình hình hoạt động.Tôi sẽ nói hết sức ngắn. Tiêu tốn thì giờ vào những cuộc họp vô bổ không phải là phong cách của một Công ty cổ phần.Tóm lại, cho đến ngày hôm qua, số cổ đông đã lên đến con số 850 người, số tiền thu về là 4 ngàn 151 tỷ đồng, như vậy so với dự kiến chúng ta đã vượt, chỉ trong một thời gian kỷ lục: hai mươi nhăm ngày!(Bật lên những tiếng vỗ tay và những đôi mắt nhìn nhau, gật gù).... "

Trong khi tiếng nói kia ẩn dần vào vô thanh, Lan Thanh ghé tai Tũm, nhưng mắt vẫn nhìn căng căng vào người đang nói:

- Đúng là một kỷ lục huy động vốn mà không một ngân hàng nhà nước nào làm nổi.

- Nhằm nhò gì! - Tũm cười ý nhị - Lão ta còn có những cách huy động tuyệt chiêu khác mà không cần đến một cuộc họp lố nhố như thế này.

- Anh bỏ vào đây bao nhiêu?

- Không bỏ gì hết nhưng lại là tất cả.

- Em hiểu - Bất giác cô đưa mắt nhìn nhanh sang khuôn mặt viên mãn, khinh thị của Tũm.

"- Có được đồng vốn này - Năm Thành nói tiếp - trước hết tôi xin bày tỏ lòng biết ơn đến các vị đại cổ đông, những người đi tiên phong trên mặt trận kinh tế cổ phần lắm cái rủi nhưng cũng nhiều cái may. Riêng Thành Long, tôi, chủ tịch Hội đồng

http://tieulun.hopto.org

quản trị xin hứa với quý vị là chỉ có may chứ không có rủi. Cụ thể là, chúng tôi cố gắng trong 5 năm sẽ hoàn vốn cho mọi người, từ năm thứ sáu trở đi sẽ chỉ còn ngồi hưởng lãi. Lợi tức hiện giờ tạm quy định 18 phần trăm, nhưng sau khi hai dự án đi vào hoạt động, cộng với sự tham gia thị trường chứng khoán, có thể đẩy lên tới con số 30, 40 phần trăm.(Lại rộ lên những tràng vỗ tay) Song - Năm Thành cao giọng - Tất cả những điều ấy là rất nhỏ. Cái quan trọng hơn là, đã đến lúc những thành phần kinh tế tư nhân phải biết đứng lên tự khẳng định mình và phải biết dạy cho các ngài quốc doanh một bài học rằng, nếu cứ làm ăn kiểu bày đàn như thế thì trước sau gì rồi cũng đưa đến diệt vong. (Lại vỗ tay to hơn)..."

Lan Thanh ghé tai Tũm hỏi nhỏ:

- Ông ấy nói thế mà không sợ con trai của một ông trùm quốc doanh tự ái à?

- Nghe hoài quen rồi. Vả lại lão ta nói cũng có cái đúng. Nhưng đúng sai thì kệ cha lão với nhà nước, mình liên quan gì.

- Anh... - Lan Thanh càng nhỏ giọng - Nếu lát nữa Thanh có nói điều gì đó không lọt tai ông ấy, anh có bảo vệ Thanh không?

- Bảo vệ bằng máu.

- Nhưng ngay cả anh cũng không lọt thì sao?

- Thì cho qua luôn, chỉ cần em cứ ngồi cạnh với hơi thở thơm phức thế này.

"... Tôi tuyên bố - Năm Thành nói tiếp - Từ hôm nay sẽ khoá sổ , không bán thêm một cổ phần nào nữa. Và cũng chính thức thông báo, nhằm ngày mồng 2 âm tuần sau, cả hai dự án của chúng ta sẽ đi vào khởi công. Mời tất cả quý vị tới động thổ."

Tiếng vỗ tay lớn nữa. Những con mắt nhìn lên Năm Thành ngưỡng mộ như nhìn lên đức chúa Giê su, nhất là đôi mắt của những người đàn bà, khao khát, cháy nóng...

Đúng lúc ấy, Lan Thanh đứng dậy, tiếng nói cô rành rọt khiến cho tất cả bỗng im phắc.

" - Thưa ông chủ tịch! Thưa các thành viên trong Hội đồng quản trị! Và thưa các vị đại cổ đông khả kính! Ông Tổng giám đốc vừa phác ra trước mặt chúng ta một bức tranh thật sáng khiến cho không một ai trong chúng ta không cảm kích nhận thấy rằng, đồng tiền bát gạo của chúng ta đã đặt đúng chỗ, niềm tin của chúng ta đã ký thác đúng người tài.(*Những cái đầu gật gù. Cái miệng của Năm Thành cũng*

http://tieulun.hopto.org

dãn ra... Chỉ riêng nét mặt của Chu Thiên là vẫn không thay đổi). Nhưng cũng vì là đồng tiền bát gạo của đau con xót nên chúng ta thử nhìn thẳng vào một sự thật mà - Ngừng một chút, cô chiếu thẳng cái nhìn vào con mắt Năm Thành cũng đang chăm chú nhìn lại - Đó là, toàn bộ hai dự án đó chỉ là dự án ma. (*Tiếng xôn xao nổi lên...Chu Thiên hơi nhổm người dậy nhưng Năm Thành mỉm cười tự tin, khoát tay bảo cứ ngồi xuống*) Tại sao tôi nói như thế? - Cô giơ hai tệp giấy lên - Có bằng chứng đây, một luận chứng công khai và một luận chứng bí mật. Tất cả nằm trong cái luận chứng bí mật mà chỉ ông chủ tịch hội đồng và những người thân tín của ông được biết này.(*Toàn thân Tũm ngọ nguậy như ngồi phải đống kiến lửa*..) Có nghĩa là, thưa các quý vị đại cổ đông, các quý vị đã dốc tiền của vào một cái túi không có thật. Cái túi thứ nhất là khu Công nghệ cao đang nằm đè lên hàng chục hài cốt liệt sĩ, lúc này chưa làm sao nhưng một khi sự thật được phơi bày, chắc chắn dự án sẽ bị phá bỏ. Cái túi thứ hai là Khu cảng trung chuyển. Nó còn ma hơn nữa. Vì các nhà hàng hải đã cảnh báo chắc chắn rằng, chỉ trong vòng hai chục năm nữa, chỗ đó sẽ biến thành cửa biển theo quy luật địa chấn nhưng đã bị bưng bít bằng những thủ đoạn tinh vi và độc địa nhất..."

Trong phòng như đông lạnh. Chỉ còn những con mắt , cái miệng há ra, chết cứng. Chu Thiên lại định chồm dậy nhưng một lần nữa, Năm Thành lại đưa tay ngăn lại. Mặt Năm Thành đã tái xám nhưng cái miệng vẫn giữ được nụ cười giễu cợt. Trước mắt hắn, hình ảnh Lan Thanh nhoà dần... nhoà dần...rồi hình ảnh Út Thêm hiên ra, chồng lên.

Hình ảnh ấy đang nói tiếp:

"- ...Là một thành viên trong Hội đồng quản trị, các vị có thể tin rằng những điều tôi vừa nói trên là hoàn toàn xác thực, có tính chất văn bản."

Cô lia những tệp tài liệu đã được Fotto ra nhiều bản đến trước mặt mọi người, đến cả trước mặt Năm Thành. Năm Thành bất giác nhìn vào, mặt hắn chợt xạm lại, hình ảnh căn phòng bí mật sau bàn thờ hiện lên... Hắn ghìm giọng:

- Thằng Cầu...

" - Do đó - Lan Thanh nói tiếp - tôi có thể khẳng định rằng, chỉ một thời gian nữa nếu tiếp tục mù quáng chạy theo hai dự án ma này, chúng ta sẽ mất trắng, nhà nước cũng mất trắng, chỉ có ông ta và bộ sậu của ông ta là được. Cho nên hôm nay, tại đây, tôi tuyên bố chính thức rút tên ra khỏi Hội đồng quản trị và cũng rút tên ra khỏi danh sách cổ đông luôn. Xin cám ơn các quý vị đã lắng nghe!"

Nói xong, cô đóng cặp, gật đầu chào những khuôn mặt xanh tái, vã mồ hôi, đang há hốc mồm trong phòng, cúi xuống nói khẽ với Tũm lúc ấy đang ngồi chết cứng,

http://tieulun.hopto.org

nhìn lên cô với cái nhìn hai chiều vừa sửng sốt vừa khâm phục:

- Thanh về trước. Có gì không phải, xin lỗi anh !

Rồi bước nhanh ra cửa. Chu Thiên không chờ lệnh chủ, vội nhào theo, gằn giọng:

- Đứng lại!

Nhưng không phải ai khác mà lại chính là Tũm cũng đứng bật dậy, chắn trước mặt Chu Thiên, to lớn, bặm trợn, cũng gằn lại một câu:

- Ông vệ sĩ! Tốt nhất ông hãy nhớ ông là ai.

Vẻ mặt sát thủ của Tũm làm Chu Thiên chựng lại, bối rối quay lại nhìn chủ. Sau một phút chóang váng, Năm Thành đã lấy lại được sự bình thản, hắn khẽ phất tay cho gã vệ sĩ ra ý bỏ rồi quay lại với những khuôn mặt ngơ ngác...

Tũm lao theo Lan Thanh. Xuống đến cổng, bước chân anh ta dừng sững lại khi thoáng nhìn thấy một chiếc xe sang trọng đi tới, dừng lại, và Lan Thanh bước lên, biến mất. Tũm lững thững đi trở lên thang gác ...

Trong phòng, ánh mắt lạnh như thép của Năm Thành lia vào khắp các khuôn mặt, giọng nói của hắn vẫn tự tin khác lạ :

- Cứ cho là cô ấy nói đúng đi nhưng chúng tôi vẫn còn 50 phần trăm vốn của nhà nước để công trình vẫn được tiếp tục tiến hành. Cổ phần là một thị trường tự do, chịu áp lực rất lớn của công luận, của các hành vi cạnh tranh sống còn, mà cách tung bằng chứng của cô gái kia vừa rồi có thể là một ví dụ. Các vị hoàn toàn tự quyết định, ngay bây giờ, để hay rút, tuỳ! Chỉ lưu ý, một khi nhà nước đã đổ hàng ngàn tỷ vào một dự án thì chắc chắn dự án đó đã được khảo sát kỹ lưỡng như thế nào. Người phó của tôi sẽ làm việc tiếp với các quý vị - Hắn chỉ vào Hoàng Vũ - Tôi có chút việc bận. Xin cáo lỗi!

Hắn đi ra. Đụng Tũm ở hành lang. Hắn gần như ra lệnh bằng mắt cho anh chàng đi vào phòng riêng của mình. Cánh cửa vừa ập lại, Năm Thành đã biến thành một con người hoàn toàn khác, hắn tháo tung Cravate, mặt nhăn lại kinh dị, bọt méo sùi ra, túm lấy ngực áo Tũm, rít lên như rắn bị thít cổ:

- Tũm! Thế này là thế nào? Tại sao cậu lại có thể rước voi về đạp mồ hả? Tại sao?

- Thì anh cứ bỏ ra đã ! - Tũm gỡ bàn tay Năm Thành ra khỏi ngực áo, xốc lại - Em cũng đâu... đâu có biết.

http://tieulun.hopto.org

- Vậy nó là con ai, cậu có biết không?

- Con ai?

- Con con Út Thêm, thượng tá công an, một đối thủ không đội chung trời với tất cả lũ chúng ta, hiểu chưa, đồ ngu!

Tũm bàng hoàng thả rơi người xuống, thứ bàng hoàng chứa đựng một cái gì đó khác lạ chứ không đơn thuần chỉ là điên giận. Hồi lâu hắn đứng dậy, nhìn thẳng vào người nói chuyện, cười rất nhạt:

- Đúng là tôi ngu thật nhưng không nhất thiết anh phải đay lại tôi tiếng ấy, anh rõ chưa? Còn trong chuyện này, mọi sự mất mát, tôi sẵn sàng chung chịu với anh.

- Cậu thì có cái cứt...

Vừa nói đến đó, Năm Thành kịp dừng lại, quay người, đứng sây lưng lại, day mặt nhìn ra cửa sổ. Tũm nhún vai một cái rồi bước nhanh ra khỏi phòng, đụng cánh cửa đóng kín, gã mở bung rồi dập vào đánh chát...

http://tieulun.hopto.org

35

Không còn cách nào khác và cũng không còn đủ thời gian, Sáu Nguyện quyết định chơi con bài cuối cùng.

Buổi tối. Trên một con phố vắng, thâm nghiêm, rất nhiều cây, các tán lá giao cành, con phố rộng nhưng không dài mà người ta bảo đây là con phố đẹp nhất Hà Nội, đẹp nhất nước. Im ắng. Chỉ nghe tiếng giày đinh quân cảnh gõ hai bên vỉa hè lát đá rộng.

Bốn người: Sáu Nguyện, Út Thêm, Bảy Ngạnh, Tư Nghĩa đi bộ từ đầu phố vào giữa phố, họ tiến dần đến một toà nhà trầm mặc có cánh cổng sắt đóng im lìm và thấp thoáng bên trong là một vườn cây khá rộng. Đến nơi, họ dừng lại. Sáu Nguyện đưa tay bấm chuông...

Một người lính đeo súng ló đầu ra, giọng ngái ngủ :

- Có chuyện gì đấy?

- Báo cáo!- Út Thêm tiến lên, tiếng nói thật mềm - Chúng tôi muốn hỏi bác Tư ạ!

- Hỏi gì thì đến công sở, thủ trưởng không tiếp khách ở nhà - Định đóng cửa lại.

- Xin đồng chí nán cho ít phút - Út Thêm càng mềm giọng - Không có khiếu nại, đơn từ kiện cáo đất đai, nhà cửa gì đâu ạ. Chúng tôi là người cùng quê, cùng... đơn vị với bác Tư ngày xưa, nhân dịp ra ngoài này công tác chỉ đến thăm chốc lát thôi.

- Cùng quê?... Cùng đơn vị? - Người lính đưa mắt nhìn tất cả một lượt, dừng lại hơi lâu ở khuôn mặt già nua của Bảy Ngạnh, có vẻ hơi tin - Thôi, được rồi. Chờ đó, đứng xa ra một tý, để tôi vào báo văn phòng.

Mọi người đứng hẳn ra lòng đường. Thời gian trôi qua nặng nề trong tiếng giày tuần tra gõ uể ỏai ở bên kia hè đường. Lát sau, cánh cửa mở hẳn, một người đàn ông chừng trên bốn mươi tuổi, cao lớn, có vẻ mặt hiền lành, chất phác đi ra. Tiếng nói cũng dễ chịu:

- Ai là cùng quê, cùng đơn vị với thủ trưởng đó?

- Tôi đây ạ! - Bảy Ngạnh bước đến - Cụ có mạnh không đồng chí?

- Bác tên là gì, để tôi vào báo lại.

http://tieulun.hopto.org

- Đồng chí cứ nói chúng tôi ở chỗ cậu Thanh, tên tục là Tũm, bà con người nhà của cậu Tũm.

- Cậu Tũm à? Cậu ấy có ra không?

- Có. Nhưng ra sau.

- Các bác chờ tý!

Lại vào. Cửa lại đóng. Lại chờ. Lại dạt ra chỗ sáng. Bảy Ngạnh làu bàu:

- Cho mình làm đến chủ tịch nước mà phải ra vào cách biệt như tù bị giam lỏng thế này thì cũng xin vái cả nón.

- Thế cho nên ông bác có bao giờ được làm! - Tư Nghĩa đế.

- Để nguyên là đất cất lên là nhà, cờ đến tay ai người ấy phất thôi, em trai ạ!

Có tiếng cửa mở lạch xạch. Rồi tiếng nói hiền hiền hồi nãy phát ra :

- Mời các đồng chí vào!

Họ đi qua một khúc sân rộng lát sỏi. Lại một khúc sân khác, nhỏ hơn. Lên tiếp hai lần tam cấp rồi cuối cùng bước vào một gian phòng sơ sài nhưng bàn ghế toàn bọc nhung. Vừa ngồi chưa ấm chỗ, một cô gái ăn vận kiểu lễ tân màu đen đã mang đến bốn chén nước bốc khói, lễ phép mời mọi người dùng trà.

Cô gái đi ra, Sáu Nguyện vội nói nhỏ:

- Tuỳ cơ ứng biến, nhớ kiềm chế, không ai được tự phát, cứ nương theo tôi.

Có tiếng dép lạch xạch ở hành lang rồi người đàn ông cao niên, bố của Tũm, mặc bộ đồ trong nhà rất nhã bước vào, tươi cười, giọng nói đôn hậu:

- Chào các đồng chí! Các đồng chí ở chỗ thằng con tôi ghé chơi đấy à? Nó dạo này thế nào? Còn phóng xe Zeep như điên trên đường phố nữa không? - Ông bắt tay từng người, đến Tư Nghĩa, ông chợt dừng lại - ấy chết, có phải đồng chí nhà báo đấy không? - Vẻ cố nhớ lại - Hình như chúng ta đã gặp nhau rồi thì phải, mà tôi nghe tin đồng chí vừa rồi ...gặp chuyện gì rắc rối phải không?

- Vâng! - Mặt Tư Nghĩa rất lạnh - Rất rắc rối.

- Dạ! Thưa đồng chí!- Sáu Nguyện nhân cớ ấy vào đề luôn - Chính vì cái rắc rối đó mà chúng tôi mạo muội đến đây đấy ạ.

http://tieulun.hopto.org

- Tức là các đồng chí không phải là...- Vầng trán ông nhăn lại.

- Vâng, là những người lính, những người đảng viên, chúng tôi thành thật xin lỗi đã phải dùng đến tên tuổi cậu nhà để được gặp đồng chí.

- Chết thật!- Ông cười - Các đồng chí có thể cứ nói thẳng cũng gặp được kia mà. Thôi, được rồi, có chuyện gì vậy nào? Đã đến đây rồi, cứ nói hết cho tôi nghe - Nhìn qua Út Thêm - Chị trông quen quen nhỉ?

- Dạ! - Sáu Nguyện nói luôn - Đây là nữ đồng chí Út Thêm, thượng tá công an, chắc đồng chí đã gặp trong một đại hội cá nhân điển hình tiên tiến nào đó.

- Chà! - Ông cười nhưng không giấu được một chút nghi ngại hiện lên khoé mắt - Lại có cả thượng tá công an nữa kia đấy! Chắc quan trọng lắm hả? Nói đi!

- Dạ! Trước hết xin đồng chí hiểu cho rằng, tất cả những điều chúng tôi sắp nói ra đây đều là những điều tha thiết được trình bày với đảng...

Cuộc chuyện trò được khởi đầu bằng lời trình bày của Sáu Nguyện. Anh nói chậm rãi nhưng liền mạch, nói gần như không có khoảng dừng, chốc chốc lại đẩy đến trước mặt ông một sấp giấy tờ gì đó, rồi lại nói. Còn chủ nhà, ông nghe rất chăm chú, mái đầu bạc gật đều như điểm nhịp lại như có ý khuyến khích người trình bày cứ mạnh dạn mà nói, đừng vội. Nhưng rồi vẻ mặt ấy cũng chuyển dần từ vui vẻ, mềm mại sang nghiêm trang rồi chuyển tiếp sang nghiêm trọng. Đôi chỗ ông cau mày hỏi lại. Út Thêm dịu dàng trả lời. Ông hỏi thêm điều gì nữa. Lại tới Bảy Ngạnh rồi Tư Nghĩa nối nhau trả lời...

Đứng ở phòng ngoài, ông cán bộ bảo vệ cũng chau mày. Dường như ông đã nghe vỡ câu chuyện, thở ra một tiếng, ngồi xuống, nhìn ra ngoài, lặng lẽ châm thuốc hút như những câu chuyện nhức nhối kiểu này, ông đã phải nghe quá nhiều rồi.

Khi ông nhìn trở lại thì câu chuyện trong phòng đã có chiều hướng căng lên trong sự im lặng ngột ngạt của cả chủ lẫn khách. Tiếng chủ nhà vang lên khá đanh:

- Các đồng chí có dám chịu trách nhiệm trước pháp luật về tất cả những điều vừa nói không?

- Nếu không dám thì chúng tôi đã không đến đây, thưa đồng chí !- Sáu Nguyện cũng đanh giọng.

- Các đồng chí có chịu sự tác động của một thế lực tiêu cực nào không? Mà những thế lực đó, như các đồng chí biết đấy, nó không chừa một thủ đoạn nào để đánh vào các yếu tố tích cực, đánh vào các chủ trương đường lối của đảng ta.

http://tieulun.hopto.org

- Chúng tôi chịu sự tác động của nhân dân.

- Nhân dân !- Ông lắc đầu - Bây giờ kẻ xấu cũng hay lấy hai tiếng nhân dân ra để làm chiêu bài phản lại quyền lợi của nhân dân lắm. Như vụ Thái Bình chẳng hạn. Tôi khuyên các đồng chí nên tỉnh táo.

- Thưa, chúng tôi còn trên cả tỉnh táo để biết rằng mình đang ngồi trước ai.

Đến đây thì không còn trầm tĩnh được nữa, ông hất hàm:

- Đã đi được đến đâu rồi?

- Dạ, đã đi tất cả các cửa, các ban ngành có liên quan từ địa phương tới trung ương. Và đây là nơi cuối cùng chúng tôi tìm đến! - Giọng Sáu Nguyện trở lại mềm mỏng.

- Nơi cuối cùng mà các đồng chí lại như muốn ép tôi phải kết luận ngay hả?

- Dạ, thưa đồng chí, chúng tôi hiểu pháp luật, hiểu nguyên tắc đảng, chúng tôi không bao giờ cho phép mình được làm điều đó. Nhưng thời gian rất gấp rồi, chỉ còn vài ngày nữa, những dự án phi nhân kia sẽ được khởi công, nếu không có những tiếng nói từ trên tối cao dội xuống thì sẽ không bao giờ có dịp sửa được nữa.

Chủ nhà im lặng...

Út Thêm từ nãy ngồi im, lúc này mới lên tiếng, vẫn tiếng nói dịu nhẹ: :

- Thưa bác! Hai dự án này chỉ là cá biệt, nếu ta ngăn chặn được nó, những ý đồ tiêu cực khác cũng sẽ nhận được một sự tác động tích cực trở lại.

- Và thưa đồng chí!- Bảy Ngạnh cũng góp lời - Nếu nói theo thuật ngữ quân sự thì cái Tổng công ty Thành Long kia chỉ là một thứ lô cốt đầu cầu mà nếu nhổ được nó thì sẽ rúng động thật sự đến tận tung thâm.

- Theo chỗ chúng tôi biết - Tư Nghĩa trầm tĩnh - vấn đề này đã có đại biểu đưa ra trong quốc hội chiều qua. Điều đó chứng tỏ quần chúng vẫn hy vọng rất nhiều vào đảng, vẫn muốn chủ động hàn gắn lòng tin đối với đảng biết chừng nào.Vấn đề bây giờ là đảng và nhà nước phải làm gì đó để đáp ứng lại tấm lòng trung trinh không thay đổi của họ.

Đứng bên ngoài, cảm nhận rõ thủ trưởng của mình đang bị dồn đến tình thế khó xử, ông cán bộ bảo vệ bước vào, giọng từ tốn:

- Thủ trưởng tiếp khách nước ngoài cả ngày hôm nay, có lẽ đã mệt, các đồng chí

http://tieulun.hopto.org

nên để thủ trưởng đi nghỉ để sáng mai còn có...

- Đồng chí cứ mặc tôi - Ông xua tay - Cứ để mặc chúng tôi. Câu chuyện đang vào hồi thú vị - Người bảo vệ đành đi ra. Ông quay lại, nhìn lướt từng người - Vấn đề các đồng chí vừa nói, tôi đã nghe kỹ. Tôi hứa trong thời gian sớm nhất sẽ đưa ra bàn sâu trong chính phủ và xin ý kiến chỉ đạo của đồng chí thủ tướng.

- Nhưng chúng tôi biết rất rõ - Sáu Nguyện thẳng thừng - trong chuyện này không cần bàn gì, không cần xin ý kiến gì, đồng chí cũng có thể hoàn toàn quyết ngay được.

- Quyết ngay được? - Ông đập nhẹ bàn tay xuống bàn, vẻ bực mình - Chuyện nhà nước, chuyện pháp luật, chuyện làm ăn kinh tế vĩ mô mà đồng chí làm như chuyện con nít muốn bẻ ngược bẻ xuôi gì thì bẻ hay sao.

- Thưa, nhưng cũng có những chuyện rất nhỏ, rất riêng tư lại ảnh hưởng khá sâu nặng đến những cái vĩ mô, cái nhà nước đó - Sáu Nguyện không đổi giọng.

- Cái gì? Đồng chí vừa nói cái gì? - Ông già đứng dậy

Sáu Nguyện cũng đứng dậy. Và dường như đây chính là thời cơ chờ đợi để tung ra điều then chốt nhất, anh nói chậm rãi, mỗi tiếng nhả ra như một giọt đá lạnh :

- Thưa đồng chí! Có một người tên là Chín Phòng gửi lời hỏi thăm đồng chí.

- Hả?... Chín Phòng nào ?- Rõ ràng ông bị tác động rất mạnh - Sao lại có Chín Phòng nào đó vào đây?

- Ông Chín Phòng bạn tù nằm cùng Xà Lim Côn Đảo với đồng chí ngày xưa.

- Cùng Xà Lim..- Ông bỗng nhợt nhạt đi - Ông... ông ấy vẫn còn sống ư?

Không có tiếng trả lời.

Thời gian như ngưng đọng đặc sệt. Lặng phắc...Như vừa bị trúng một luồng gió độc, ông buông người ngồi xuống, nét mặt già xọm hẳn đi, ngơ ngác, bần thần...

Út Thêm rót đưa ông một ly nước khoáng, giọng nói buồn buồn như chiết ra từ gan ruột:

- Thưa bác...Chúng cháu xin lỗi đã buộc phải nhắc bác nhớ lại chuyện này, một chuyện đáng lẽ không cần, không nên nhớ lại. Chỉ bởi vì...Đối với chúng cháu, đối với mọi người, bác bao giờ cũng là một cán bộ lãnh đạo xuất chúng, uy tín, có nhiều đóng góp to lớn cho sự nghiệp của nhân dân...

http://tieulun.hopto.org

Ông già xua xua tay, thoáng một cái cười héo hắt:

- Thôi... Không cần phải nói gì nữa. Tôi hiểu rồi. Tôi...Bây giờ các đồng chí về đi! Đi cả đi...Tôi đã biết tôi phải làm gì. Một cán bộ lãnh đạo xuất chúng... Cám ơn!

Rồi ông ngả người ra sau, mắt hơi nhắm lại. Theo cái nhìn ra hiệu của Sáu Nguyện, cả bốn người lặng lẽ đứng dậy, khẽ chào từ biệt ông rồi đi ra. Người bảo vệ đi vào, vẻ lo lắng đến gần ông...

- Tối nay tôi cần yên tĩnh - Ông nói vẫn không mở mắt - Không tiếp ai, không nghe bất cứ một cú điện thoại nào.

- Dạ...

Anh bảo vệ đi ra. Còn lại một mình, ông ngồi lặng, như chìm trong đai chiếc ghế khổng lồ...

http://tieulun.hopto.org

36

Là một người đã quá dạn dày trước những thành công và cả những thất bại, đã quá từng trải trước những hòan cảnh thuận lợi cũng như những tình huống vô cùng bất lợi cho nên cái chuyện lật tảy khá độc hại của con bé lúc sáng trước đại hội cổ đông kia không đủ để hắn rơi vào trạng thái tê liệt mà chỉ dội vào lòng hắn một điều đau đớn hơn nhiều, đó là nỗi đau tình đời.

Trở về nhà buổi tối, hắn phăm phăm đi dọc hành lang đến gian phòng thờ, mở cửa vào gian bí mật, đứng sững nhìn dàn vi tính, lục lọi đống hồ sơ trong két sắt, mở màn hình... rồi vẻ như đã đoan chắc được việc gì đã xảy ra, hắn đứng thừ ra một lát, đóng tất cả lại, ập cửa đi ra ngoài...

Những bước chân dữ dội của hắn tiến đến phòng Cầu. Cửa mở...Cầu đang nằm ngủ trên giường, cạnh gối là một cuốn sách tiếng Anh doanh nghiệp. Hắn bước đến, lì lợm và uất giận như sắp đưa cả hai bàn tay ra bóp cứng lấy cái cổ mảnh dẻ ấy thì, bất ngờ ánh mắt hắn chạm phải tấm ảnh Tư Chao treo ở đầu giường. đôi mắt người đàn bà đang nhìn xuống, van lơn, giận hờn, ai oán và thiểu não... Toàn thân hắn rung lên. Sự giằng xé nội tâm làm khuôn mặt đẹp của hắn méo xệch đi như bị kinh giật. Đôi mắt buồn vẫn nhìn xuống, choán ngợp, bao phủ, chở che...Cuối cùng hắn dừng lại, bất động, mồ hôi vã ra, thở mạnh, hai bàn tay co quắp từ từ hạ xuống.

Chàng trai vẫn ngủ ngon lành, khuôn mặt thơ ngây, đẹp đẽ không hề biết điều gì đang diễn ra trên đầu mình. Hắn nhìn đăm đăm vào khuôn mặt đó... Trời ơi, sao nó giống mẹ nó thế! Giống cả cái dáng nằm ngủ, cái miệng chép chép như sắp nói mơ câu gì. Rồi như có một lực cản từ trong miền vô thức thẳm sâu, hắn quay người đi ra, bước đi chệnh choạng của kẻ không biết mình phải làm gì bây giờ.

Ra khỏi phòng, vẻ kiệt sức, hắn rơi người ngồi xuống ngay giữa hành lang, lưng dựa nghiêng vào tường, mắt nhắm lại. Cho đến tận lúc này, đã hơn hai chục năm trôi qua rồi mà hắn vẫn không hiểu tại sao hắn lại yêu thương thằng bé đến nhường ấy thay vì hắn phải xa lánh, phải ghét bỏ, phải đày đọa vì chính nó là giọt máu của cái kẻ đã khiến cho linh hồn má nó chưa bao giờ thuộc về hắn, chưa bao giờ. Thì đó, ngay từ lúc biết chính xác nó là kẻ phản bội trong nhà, hắn đã quyết thanh toán một lần cho xong, xong cả công việc lẫn cả mối giây oan nghiệt tình đời nhưng rồi...Khi những ngón tay điên giận định xiết vào cổ nó thì hắn mới bỗng đau đớn nhận ra rằng, con người nó, thằng bé ấy đã lặn vào hắn quá sâu rồi. Chứng kiến từ khi nó lọt lòng ra đời đến lúc nó biết gọi ba rồi lớn lên, đi học, yêu đương, buồn vui, tính nết...không biết từ lúc nào hắn đã quên hẳn cái điều nó đang mang dòng máu

http://tieulun.hopto.org

của ai. Thậm chí hắn còn thương yêu nó hơn cả ruột thịt, thương cháy lòng cháy dạ mỗi khi nó gặp điều không lành. Phải chăng nó chính là cái phần tốt đẹp, xanh tươi nhất của hắn, của mẹ nó một thời trai trẻ mà mỗi khi gần nó, nhìn vào mắt nó lòng dạ hắn lại cảm thấy thật bình yên. Và còn cả điều này nữa mà hắn chưa hề nói với ai, kể cả với mẹ nó, đó là bằng sự yêu thương hết mình, bằng ý tưởng sẽ để lại hết cả vốn liếng, kinh nghiệm làm ăn cho nó, hắn sẽ phần nào được cứu rỗi linh hồn mỗi khi phải nghĩ đến con người kia, cái con người nhàu nát đã vì hắn mà mất hết. Cứu rỗi! Ha!

Giữa hành lang lạnh lẽo gió lùa, hắn cười hắc lên một tiếng rồi đứng dậy lại loạng choạng đi về phòng. Chỉ có một điều hắn không hề biết, sau hắn, trong phòng mình, trên giường, Cầu vẫn nằm nhưng từ trên gò má, hai hàng nước mắt đang lặng lẽ chảy ra...

http://tieulun.hopto.org

37

Không hiểu sao dạo này, cái quán Bar trên tầng cao lộng gió ấy lại có sức hấp dẫn ông phó sở đến thế. Như thể tối nào ông cũng phải leo lên được vài trăm mét trời để khỏi phải chui xuống vài trăm mét đất. Tối nay cũng vậy, người ta lại thấy ông xuất hiện, một mình, âm thầm kiếm một chỗ ngồi trong góc khuất. Nhưng hóa ra ông không ngồi một mình bởi chỉ một lát sau, Lan Thanh đã đi đến. Không cần mời, cô chủ động ngồi xuống trước mặt ông, lạnh nhạt:

- Ông muốn gặp tôi?

- Má đi Hà Nội về chưa?

- Tối nay về nhưng... sao ông biết má tôi đi Hà Nội?

- Ta còn biết nhiều hơn thế nhưng không quan trọng - Giọng rầu rầu - Ta mời cháu đến đây là vì việc khác...

- Ông nói nhanh đi, tôi rất bận.

- Chuyện cháu với cái anh chàng tên Tũm đến đâu rồi?

- Tũm nào? - Cô thoáng giật mình.

- Cháu đừng ngại. Ta biết và ta đã im lặng.

Cô gái khẽ thở ra. Có thể ông ta đã nói đúng bởi nếu trước cuộc họp sáng qua, chỉ cần con cáo già Năm Thành kia biết cô là ai thì mọi việc chắc đã đổ bể hết rồi. Nghĩ vậy cô bỗng thấy lòng mình nhẹ đi và con mắt nhìn của cô về phía con người kia cũng không còn căng chằng như cũ.

- Cám ơn! Cũng chỉ là chỗ làm ăn quen biết. Mà...ông hỏi làm chi vậy?

- Không muốn gặp trực tiếp, ta chỉ nhờ cháu nói lại với cậu ấy một điều...Hãy hết sức dè chừng với con người Năm Thành và nếu cần cắt đứt quan hệ thì cắt luôn đi.

- Tôi... không hiểu!

- Bởi vì hai lần cậu ấy phá sản và chút nữa vào tù là hoàn toàn do một tay hắn. Hắn đã khéo léo dựng lên màn kịch này rồi sau đó lại đưa tay cứu vớt, thực chất là mua ơn bán oán với ông bố cậu ta để tạo tấm lá chắn vững chắc cho những phi vụ làm ăn phi pháp về sau.

http://tieulun.hopto.org

- Hai lần?...Chả lẽ cả hai bố con đều không biết gì hết?

- Nếu biết thì đã không sinh ra hai cái dự án kia. Và cũng không có buổi vạch trần cái thủ đoạn làm ăn bất chính ấy của cháu trong phiên họp Hội đồng quản trị sáng qua.

- Ông ...ông cũng biết cả việc đó nữa?

- Ta đã nói rồi. Ta biết nhiều hơn cháu tưởng.

- Vậy ông nói ra với tôi tất cả những chuyện này để làm gì?

- Câu trả lời này ta định sẽ chỉ nói với má cháu, nhưng vì cháu đã trưởng thành nên ta cũng không giấu: Sáng nay ta đã vào bệnh viện thăm ông Chín giám đốc, ông sắp ra viện, trước ông, ta đã chính thức xin từ chức và.. xin chấp nhận mọi điều khác nữa mà có nói ra cháu cũng chưa thể hiểu thấu được.

- Ông Tám...- Con mắt Lan Thanh mở to, thoáng một chút ái ngại, thể tình.

- Vậy thôi, về đi! Sẽ có lần ta muốn chính thức xin lỗi má cháu và cháu về mọi chuyện.

Cô nhìn thẳng vào Tám Quyền với ánh mắt thăm dò rồi vẻ quả quyết, nói:

- Bây giờ đến lượt tôi nhờ ông.

- Ta mà vẫn còn được ai đó nhờ cậy kia ư?

- Tôi có một chị bạn tên là Thu Mây, ngôi sao ca nhạc đã bỏ nghề, vừa rồi chỉ do quan hệ thân thiết với tôi mà bị Tũm cho người bỏ Heroin vào nhà để trả thù. Chị ấy đang nằm trong khám Chí Hoà, nếu có thể...

- Ta hiểu. Đó vẫn là ngón chơi quen thuộc của nó.

Ông ta cúi nhìn đầu mẩu điếu thuốc một lúc rồi ngẩng lên:

- Thôi được, ta sẽ giúp. Nói người nhà cô ta làm một cái đơn chi tiết gửi trực tiếp lên sở cho ta.

- Cám ơn ông Tám!

- Đừng! Đừng cám ơn!

Vẻ tan rã, ông lại ngồi hơi rũ đầu xuống.

http://tieulun.hopto.org

Lan Thanh nán lại một chút rồi bỏ mặc con người kia ở đó với sự xám hối muộn mằn và bất chợt của mình, đứng dậy...

http://tieulun.hopto.org

38

Vẻ bận rộn và đăm chiêu hệt một gã thơ lại chuyên nghiệp, Năm Thành ngồi như chìm vào đống giấy tờ ngổn ngang trên mặt bàn, điều mà người ta chưa từng gặp ở hắn.

Chu Thiên vào, nét mặt cũng tỏ rõ sự bận rộn không kém.

- Tình hình sao rồi? - Năm Thành không ngẩng lên, hỏi.

- Cho đến sáng nay, 90 phần trăm số cổ đông đã xin rút ra khỏi danh sách.

- Khá lắm! - Năm Thành nghiến răng - Con Út Thêm, mi khá lắm! Chơi được lắm! Nhưng mà mi vẫn chỉ là chơi trên ngọn thôi, cô bé ạ! Phần gốc ta vẫn nắm - Quay qua Chu Thiên - Báo văn phòng lo vé sáng mai tôi bay ra Hà Nội ngay. Chiều nay họp Hội đồng quản trị và cả ban giám đốc.

- Rõ!

Chu Thiên đi ra. Năm Thành ngả người ra lưng ghế đốt thuốc, mắt nhìn như xuyên thủng bức tường trước mặt. Bất ngờ, không có tiếng chân đi, không có tiếng gõ cửa, cả ba người: Sáu Nguyện, Ba Đẩu và Út Thêm cùng lúc tiến vào. Năm Thành giật mình nhìn lên, chớp chới mắt không tin, nhất là khuôn mặt Sáu Nguyện cứ lồ lộ hiện ra chóan ngợp cả căn phòng.

Khi đã tin rồi, hắn trấn tĩnh lại, đứng dậy, gật đầu cười nhạt:

- Chào các chiến hữu! Chào đồng chí Sáu Nguyện từ địa ngục trở về. Chào anh Ba, đồng chí bí thư kiêm quận đội trưởng anh hùng! Chào cô bé quân báo đáo để danh nổi khắp miền đông. Sao? Có chuyện gì mà bữa nay các vị lại nhất loạt tìm đến đây như sắp sửa hành quyết ai vậy? Rất tốt. Rất đúng lúc. Tôi cũng đang có ý chờ. Mời ngồi!

Cả ba ngồi xuống, nhìn vào chủ nhân, lặng lẽ, như nhìn vào một vật thể xa lạ... Giây lâu Ba Đẩu lên tiếng trước:

- Năm Thành! Mày còn nhớ được tên tuổi, tính danh của bạn bè một thời cùng sống như vậy là đầu óc, tâm tính mày còn chưa đến nỗi. Hôm nay nhân danh chính cái tình cảm đồng đội, bạn bè còn sót lại chút ít đó, chúng tao đến đây khuyên mày tĩnh trí lại, còn kịp.

http://tieulun.hopto.org

- Tĩnh trí cái gì kia? - Cười khảy - Tĩnh trí bỏ ráo trọi để về rừng làm cái thằng cày sâu cuốc bẫm mỗi bữa ăn phải đếm từng hạt gạo như các người ấy à? Hoan hô! Đúng là những con chiên tử vì đạo.

- Không! - Ba Đẩu nói - Tĩnh trí từ bỏ tất cả những dã tâm, những tội ác mày đã ra gây ra cho con người, cho xã hội. Chúng tao muốn vào giờ phút chót, mày tỉnh ngộ lại để làm một con người tử tế. Còn mọi chuyện trước kia, coi như cho qua.

- Để các người được gì trong cái vụ gọi là tỉnh ngộ này?

- Được gì ư? - Út Thêm nói - Có một cái được duy nhất, đó là không phải nhìn một đồng đội trước kia bị dong ra pháp trường.

- Im mồm! - Năm Thành không kìm được nữa - Ai ra pháp trường? Đứa nào dám pháp trường tao? Đứa nào?(*Tiến sát Ba Đẩu*) mày? (*Sát Sáu Nguyện*) Hay mày, thằng nửa sống nửa chết? (*Sát Út Thêm*). Hay là mày, con mật thám cao cấp?

- Nhân dân sẽ hỏi tội anh - Út Thêm lạnh giọng.

- Zục cha nó cái nhân dân đi! Cái đám đông vô tích sự ấy không dính dáng gì vào đây hết.

- Rất tiếc là cho đến tận giờ phút này anh vẫn không đủ can đảm nhìn thẳng vào sự thật - Út Thêm nói tiếp.

- Sự thật nào? Cái sự thật do con quỷ cái khoác áo thiên thần con cô đã chui luồn vào đây bĩnh bậy ra một bãi rồi cút thẳng ấy hả? Cô nhầm rồi. Cái đám cổ đông dốt nát và thực dụng ấy không làm phương hại mảy may gì đến ta hết. Không mảy may, chúng mày rõ chưa?

Sáu Nguyện từ nãy ngồi im, chỉ nhìn Năm Thành với đôi mắt đượm buồn, lúc này mới lên tiếng:

- Năm Thành! Tức là cậu vẫn cho là cậu không phạm tội?

- Cả nước này có tội. Tất cả đang ngoạm khoét vào những kẽ hở rỗng toác của cái cơ chế lởm khởm mà chúng mày đang bỏ cả máu ra bảo vệ này. Nhưng tao có khác. Những đứa khác ngoạm khoét để nhét đầy túi, còn tao, tao muốn chứng minh, không, nói đúng hơn là tao muốn dạy cho chúng mày một điều rằng, cứ kiểu này thì rồi con cháu chúng mày, cả con cháu tao mặc sức è cổ ra mà trả nợ. Và chứng minh xong, tao sẽ bỏ cái đất nước hổ lốn này mà đi. Đi hẳn. Đi không thèm mang theo một đồng cắc nào hết.

http://tieulun.hopto.org

- Tức là - Sáu Nguyện vẫn ôn tồn - cậu muốn chứng minh bằng một loạt những tội ác không thể tha thứ được của mình.

- Bằng bất cứ giá nào. Kể cả bằng cái chết của tao, nếu cần.

- Bằng cả cách dựng lên những màn kịch để mua bán tình cảm với cấp cao nữa chứ!

- Cấp cao nào? - Năm Thành thoáng chựng lại - Mua bán nào? Không được nói tầm bậy.

Đúng lúc ấy, từ cửa, một tiếng nói vang lên:

- Ông ta nói đúng đấy chứ không tầm bậy đâu, ông anh kết nghĩa đáng kính của tôi ạ!

Năm Thành nhìn ra, chợt tái mặt. Tũm đã đứng sừng sững ở đó từ lúc nào.

- Tiện đây - Tũm tiến lại trước mặt hắn, cười gằn một tiếng rất lạ - cũng xin thông báo cho ông anh một tin không lấy gì làm vui lắm mà tôi vừa may mắn nhận được thay ông anh ở dưới phòng thường trực. Xin lỗi tôi đã mạo muội xé ra xem trước. Tình anh em huynh đệ mà.

Gã đưa ra một tờ công điện còn nằm trong chiếc phong bì to.

Năm Thành nhìn nhanh vào mắt Tũm rồi lặng lẽ và ngạo mạn giở ra xem. Xem mới được một đoạn, gò má hắn đã giật mạnh, nhợt đi, rồi liền đó lại phực đỏ lên. Hắn nhìn lên, giọng ngột ngạt:

- Tũm... Thế này là thế nào?

- Là lệnh của Hà Nội cho ông anh phải dừng ngay hai cái dự án đó lại. Dừng bằng bất cứ giá nào. Và ngay ngày mai một đoàn thanh tra của chính phủ sẽ bay vào để ông anh có điều kiện điều trần mọi chuyện. Thành thật chia buồn!

Năm Thành lặng đi một lát rồi chém cái nhìn man dại về phía Sáu Nguyện, giọng gằn lên:

- Thằng Sáu...Tất cả là do mày!. Tao... tao đã không lường được con người mày...Nhưng chưa đâu. Mày và đám chúng mày chưa hạ được tao đâu. Cút...

Giọng hắn tắc lại, đứng sững như trời trồng trước những cái nhìn xa lạ của mọi người. Chỉ có một cái bóng lạnh lẽo như thây ma đứng bên cạnh hắn.

http://tieulun.hopto.org

Đó là Chu Thiên.

http://tieulun.hopto.org

39

Tối nay chị tự cho phép mình có một buổi tối nghỉ chơi ở nhà với con.

Sau tất cả những chuyện dồn dập xảy ra vừa qua, chị đã bắt đầu thấy thấm mệt, mệt thật sự, một cái mệt mỏi còn ngàn lần rã rời hơn là những trận càn hủy diệt trước kia. Chiến tuyến không phân định, cái xấu cái tốt trộn ngào, thánh thần và quỷ sứ cùng ở trong ta, các giá trị chưa được xác định, tốt nay mà xấu mai, công nay mà tội mai, biến ảo, chóng mặt, chả biết thế nào...Ngay như con người của Năm Thành đó, lọc hết những cái ác, cái xấu ra, trong hắn vẫn có những điều khiến cho người khác phải suy nghĩ, phải giật mình.

...Ta sẵn sàng trả giá, thậm chí cả cái chết để chứng minh, để dạy cho các người về một cách thức làm ăn ngu dốt, chụp giật chắc chắn sẽ để lại hậu họa cho con cháu về sau...

Chao ôi, chả lẽ cuộc sống, chả lẽ cái thế giới bên trong con người lại quá chừng phức tạp như vậy ư? Kể cả con bé Lan Thanh của mình nữa. Đang học hành, đang yêu đương chơi bời như cái đứa vô tâm, vô cảm, lại nhuốm chút tư tưởng hưởng thụ đã khiến chị nhiều phen phải lo ngại đến thắt lòng vậy mà đùng một cái, nó đã biến cải hòan tòan thành một con người khác, một chiến sĩ, một đồng đội mưu trí, kiên trung sát cánh bên cạnh mình. Thì tối nay chị đang chờ nó về để hai mẹ con quyết định đi ăn hiệu đây. Ăn hiệu! Vì lý do gì nhỉ? Mừng bước đầu thắng lợi ư? Hay tất cả chỉ là ảo, là sẽ trở lại Mo? Kệ! Dù thế chị vẫn thấy lòng mình thật sự thanh thản. Những cái gì cần làm chị và mọi người đã làm hết cả rồi. Cái còn lại là thể chế và lương tri con người. Lại nữa, nhờ có sự việc này mà chị đã tìm, đã có lại được anh. Điều mà chị đã tưởng rằng sẽ không bao giờ có nữa. Anh Sáu...Trước mặt chúng ta còn nhiều việc phải làm lắm. Chuyện của em, chuyện Năm Thành, chuyện chúng ta, và cả chuyện thằng Cầu nữa. Đã đến lúc phải cho nó biết tất cả rồi, còn quyền quyết định cuối cùng lại là ở như nó. Anh... bằng này tuổi em mới bỗng vỡ ra một điều rằng, tất cả đều phù du đều bèo bọt hết, chỉ có con người, chỉ có cái tình cái nghĩa của con người đối với nhau là còn lại. Như em có anh, chỉ vậy thôi là đã thấy đủ lắm rồi, anh biết không?

Vẻ mặt thanh thản, chị đi ra phía cửa sổ nhìn xuống mặt ngõ. Mái tóc mới gội thả dài theo chiều gió. Cuộc sống vẫn xôn xao dường kia mà sao trong mỗi con người lại có nhiều sự rối nhằng và nặng nề quá thể thế nhỉ? Có vẻ hơi lạnh, chị đi trở vào, ngồi xuống trước bàn làm việc lần giở mấy tờ báo ra coi. Ngọn đèn bàn hắt một quầng sáng nhạt vào khuôn mặt nhìn nghiêng đẹp thanh thoát.

http://tieulun.hopto.org

Bất chợt cánh cửa đằng sau chị khẽ mở. Một luồng gió lạnh lùa vào. Tưởng là Lan Thanh, chị hỏi:

- Thanh về đấy ư con?

Không có tiếng trả lời. Giật mình, chị quay lại. Chu Thiên đang đứng đó, ghầm ghì, lạnh lẽo, trên tay là khẩu súng ngắn loại 36 ly báng nhỏ. Hắn từ từ tiến lại chỗ chị... Tiến sát hơn...Chị đứng dậy nhưng không lùi lại, chỉ bình thản nhìn vào đôi mắt đang tỏa ra những vằn đỏ sát nhân của hắn.

C'rách! Đúng vào lúc cái lẫy kim hỏa trong tay hắn kêu lên thì chị bật nói, vẫn tiếng nói dịu dàng và một ánh mắt nhìn thật buồn:

- Anh Thiên đấy à? Nếu muốn hạ sát tôi thì anh hoàn toàn có thể đi lối cổng chính mà khỏi phải trèo tường vào như thế.

Chính ánh mắt kỳ lạ và giọng nói cũng như vẻ đẹp thánh thiện toả ra chờm ngợp ấy ở người đàn bà đã khiến hắn dừng tay lại, đứng ngơ ra.

- Người ta buộc anh phải làm việc này phải không? - Chị nói tiếp, giọng vẫn thật mềm - Vậy anh có thể cứ làm. Nhà không có ai cả. Cổng vẫn đóng kín. Hồi tối thoáng thấy anh cứ lảng vảng ở trước cổng, tôi đã đoán ra và cánh cửa phòng này tôi không có ý đóng để chờ anh.

Mỗi tiếng nói đầy tự tin của chị lại như một sức nặng vô hình đè xuống vai hắn. Có lúc hắn giơ súng lên nhưng rồi lại từ từ hạ xuống. Tiếng chị vẫn êm đưa:

- Nhưng trước khi anh hành động, tôi muốn anh được nghe một câu chuyện. Chuyện cũng không có gì nhưng nó có liên quan mật thiết đến chúng tôi và ông chủ của anh...

Thế rồi vào đúng cái giây phút rất nhạy cảm ấy, không hiểu sao chị đã quên béng mất hắn là ai, hắn tới đây với mục đích gì và quên cả mình đang ở vào hoàn cảnh nào, như một đồng loại, chị đã rì rầm kể cho hắn nghe tất cả, kể ngắn, kể tóm tắt thôi bởi chị không muốn con bé trở về bất kỳ phải chứng kiến cái cảnh không đáng chứng kiến này...

Nghe xong, vẻ mặt của kẻ sát nhân có máu lạnh không còn như cũ nữa. Hắn cúi nhìn xuống đất. Câu chuyện tình sử của chị, của các mối quan hệ ân óan giang hồ rối nhằng xung quanh chị, của bản chất con người Năm Thành...đã giáng một đòn ghê ghớm vào trí não hắn. Khiến hắn như tê dại đi...

Giây lâu, vẻ như đã thầm quyết định được một điều gì ghê ghớm, hắn đứng dậy,

http://tieulun.hopto.org

nhét trở lại súng vào áo, nói cộc lốc:

- Đại uý Hoàng hiện giờ đang ở California, quận 13, nhà số 6, chủ nhà là một người Việt có tên là Phạm Trí Dũng, bán phở. Ông Hoàng mất trí nhớ nhưng vẫn mạnh... Vĩnh biệt bà!

Nói xong, hắn đi ra, mặt bợt bạt như đã thoát xác.

o

Sóng vỗ ì oạp. Cảnh vật trải ra mênh mông. Vắng đến rợn người. Có một bóng người đang lặng lẽ lần ra mỏm đá tận cùng nhô ra biển. Một tia chớp trời loé lên. Người ta nhận ra đó chính là Chu Thiên.

Cả đêm qua hắn đã đánh xe đi vô định trên những trục đường vắng nhất để rồi bây giờ, khi trời đang sắp chuyển sang sáng, hắn đã quyết định có mặt ở cái khu cảng nước sâu sắp khởi công hay không bao giờ được khởi công này. Không, câu chuyện của người đàn bà ấy tối qua không đủ để làm hắn tuyệt vọng về hình ảnh ông chủ. Gần hai chục năm sống kề cận, hắn đã quá biết con người thật của ông chủ là thế nào, rất biết nhưng hắn không thể thay đổi được.

Sự trung thành đến mù quáng của hắn đối với con người ấy đã được đảm bảo bằng máu. Máu của những người lính đội nón tai bèo phía bên kia ngã xuống la liệt trước họng súng tử thủ điên cuồng của hắn, một đại úy biệt động dù, ở một vành đai thép trấn giữ cửa ngõ Sài Gòn. Và cả máu của hắn. Máu từ ngực, từ chân, từ đầu tuôn ra xối xả. Nhưng hắn không chết. Hay số phận không cho hắn chết, bắt hắn phải sống, phải gặp, phải suốt đời hàm ơn một người. Người đó đã hạ gục hắn rồi lại chính con người đó cho người cáng hắn đi viện. Ra viện, thay vì ra tòa án binh để lãnh một cái án tử hình hay đi cải tạo mãn mùa, con người ấy lại quyết định tha bổng với câu nói đến bây giờ hắn vẫn nhớ làm lòng:" Anh giết nhiều người của chúng tôi thật nhưng anh là một người lính có tự trọng. Ta quý anh.Quý cả cái vốn kiến thức nằm trong đầu anh. Tới đây, nếu không đi đâu, không kiếm được việc gì làm thì anh hãy đến với ta..." Và thế là số phận hắn đã được an bài, an bài cho đến tận tối nay. Và sẽ tiếp tục an bài nữa nếu như không nghe được những lời kể chân tình có cả máu và nước mắt của người đàn bà thánh thiện đó...

Và lại còn điều này nữa, cái điều đã giáng tiếp xuống cái đầu óc cực đoan của hắn một sống dao cuối cùng, đó là, với lẽ sống chỉ lấy nghĩa tình sâu nặng, lấy chuyện nhân tình thế thái bao dung làm điều cốt nhục ở đời của những người phía bên kia thì cả hắn lẫn ông chủ của hắn sẽ không bao giờ có thể là thế đối trọng cả. Không bao giờ! Chao ôi! Thế là, lần thứ hai trong đời hắn lại lầm lẫn, lầm lẫn tệ hại, lầm lẫn đến không còn dịp để sửa được nữa.

http://tieulun.hopto.org

Hết rồi! Hoàn toàn trống rỗng rồi. Hết hẳn rồi! Lạy trời...

Im phắc như một chiếc cọc tiêu trước biển cả, hắn cứ đứng như thế để mặc đầu óc chìm sâu vào đất trời hoang mạc rồi dường như không chịu nổi cái giằng xé dữ dội bên trong, hắn lặng lẽ rút súng ra đưa lên đầu...

Một tiếng nổ xé toác bóng đêm. Và một thân người nhào xuống lòng nước tối đen nghe thật cô đơn rồi tất cả lại trở về im lặng. Sinh ư nghệ tử ư nghệ! Luật trời công bằng. Khu cảng là sản phẩm phi nhân của thày tớ hắn, giờ đây lại chính nó nuốt hắn vào lòng...

o

Sáng hôm sau cũng tại đó. Năm Thành vận một bộ đồ đen kiểu tang lễ đứng một mình trên bờ. Ve áo hắn cũng có một mảnh khăn tang gài chặt. Khuôn mặt hắn nhìn bơ phờ hẳn đi, tóc như bạc thêm ra và trong đôi mắt hốc hõm có cả những giọt nước khô đặc không tràn ra được.

Nhìn vào mênh mông, miệng hắn phát ra những tiếng lầm bầm, đứt quãng như cầu như khấn, lại như nguyền như rủa:

-... Thiên ơi!... Anh có tội với em... Đáng lẽ anh không nên bắt em phải dính vào chuyện này...Nhưng sao không nói với anh một câu mà em phải chết khổ chết sở như thế...Thiên ơi!...

Nói xong, hắn cúi xuống nhặt vòng hoa dưới chân ném mạnh vào mặt nước. Vòng hoa bềnh lên những con sóng hình tròn rồi thản nhiên trôi ra xa về phía cửa biển. Vô định...

http://tieulun.hopto.org

40

Hắn hiểu thời gian đối với hắn không còn nhiều nữa, thời gian lúc này phải tính từng phút từng giây, mà hắn vẫn còn những việc phải làm, không thể không làm, cõi đời ân óan, cho nên từ khu cảng, hắn đánh xe chạy một mạch đến khu chùa nằm ở sát đường biên.

Chiếc đồng hồ tốc độ đã nhích đến con số 120 mà sao hắn vẫn cứ cảm thấy xe hầu như không chuyển động gì cả. Gió thổi ràn rạt. Cảnh vật hai bên lướt qua vun vút. Vậy mà, trời đất, phía trước mũi xe, qua lần cửa kính mờ bụi đỏ, không hiểu sao cái khuôn mặt nhàu nát có một vết thẹo nơi cổ lại nhập nhòa hiện lên. Cái miệng méo mó trên khuôn mặt đó đang nhếch cười rất lạnh và đểu, cười thẳng vào mặt hắn. Cười vô thanh. Cười thành tiếng. Thành tiếng cả cái câu nói kinh khủng mà hắn đã được nghe, bị nghe để rồi lâu lâu cứ phải nhớ lại, ám lại như tiếng động của quỷ...

"...Năm Thành!Ngày ấy mày chiêu hồi, tao tha, bởi trong cả cuộc chiến tranh dằng dặc, một phút yếu đuối của con người là có thể hiểu được. Chiêu hồi rồi mày lại còn cướp đi người đàn bà mà tao thương yêu nhất, tao vẫn tha, vì cái mất của tao so với cái mất của toàn dân tộc chả thấm tháp gì. Hai mươi năm sau, trong khi tao bị cuộc đời xô đẩy đến tận cùn thì mày, do khôn khéo, do cơ hội, mày đã leo lên đến tột đỉnh danh vọng và tiền tài, đồng thời mày đã phạm phải hàng loạt những tội ác về kinh tế, về cách đối xử với con người, tao vẫn tha, bởi mày chỉ là sản phẩm tất yếu của mặt trái cơ chế thị trường này. Còn giờ đây, mày đã thản nhiên đứng đó, mày còn nhe răng ra mà cười trước một đôi dép tông ngoại quốc đánh vào giữa mặt cô công nhân của mày, cái cô mà ngày xưa trong rừng mày đã từng quỳ xuống chân xin tình yêu của người ta thì tao không tha nữa, vì đó là cái nhục lịch sử, nhục quốc thể mất rồi..."

Nhục quốc thể! Tao mà lại là cái thằng đi làm nhục quốc thể à? Hay tao đang lấy chính cuộc đời khốn nạn của tao ra để ngày đêm tìm cách vượt ra khỏi cái nhục đó? Hả? Ngày đêm, rõ chưa hả cái thằng ngu, cái bọn ngu kia! Lần cuối cùng à? Thì bây giờ vẫn còn một lần đó, mày, chúng mày làm được gì tao thì làm đi, hay là lại ngã dập mày dập mặt rồi hôn mê như cái con cóc chết ấy. Nào, làm đi! Tao thách đó!

Hắn bật nói thành tiếng và hắn sẽ còn một mình ám ảnh, một mình lảm nhảm như một con bệnh tâm thần như thế nữa nếu nhơ khu chùa đã không hiện ra ở trước mặt.

Để xe lại, một mình hắn lê từng bước nặng nề lên bậc tam cấp. Chỉ trong vòng có

http://tieulun.hopto.org

mấy ngày, cái dáng đi của hắn đã thành dáng đi của một người già, lòng không, run rẩy, chốc chốc lại phải dừng lại thở.

Ngày thường nên chùa vắng không có ai. Chỉ có tiếng mõ từ gian trong cùng vọng ra xóay buốt vào đầu hắn. Tiếng mõ oan khiên.Tiếng động ân oán. Hắn muốn bịt tai lại không nghe nữa nhưng như có một lực đẩy kỳ bí, bàn chân hắn vẫn chầm chậm tiến đến nó. Nhìn qua tấm rèm, bóng Tư Chao mờ mờ hiện ra trong buổi cầu kinh chiều.Không khí linh thiêng huyền hoặc vây bủa, chụp xuống... Bất giác hắn cũng quỳ xuống, chắp nhẹ hai tay lên ngực. Tiếng mõ vẫn từng giọt nhỏ vào trái tim tan hoang của hắn. Miệng hắn mấp máy nhưng thay vì là những lời cầu khấn thì lại là những âm thanh như rút ruột:

- Tư Chao ơi...Mọi sự đã đến hồi kết rồi. Ân oán đã được tháo cởi. Anh đến thăm em lần cuối để đi đây. Đi, có thể trở lại và cũng có thể không bao giờ trở lại. Cuộc đời này, kiếp này anh đã có tội với em...Nếu còn có cuộc đời khác, kiếp khác, anh sẽ bù trì cho em tất cả...Chỉ cầu mong cho em ở lại được yên tĩnh, bình an.

Nói xong, vái ba vái, hắn đứng lặng một chút nhìn thăm thẳm vào cái dáng hình ni cô đơn độc trong kia rồi quay lưng đi trở lại.

Trong phòng, không rõ có nghe có cảm thấy được gì không nhưng rõ ràng bàn tay gõ mõ của ni cô chựng dần rồi im hẳn. Từ gò má người đàn bà vận áo nâu sồng có những giọt nước mắt lặng lẽ, rất lặng lẽ chảy ra...

Bà ca sĩ mù đang ngồi một mình têm trầu trong bóng tối thì Năm Thành lặng lẽ bước vào. Đã trở lại vẻ sang trọng như cũ, thậm chí sang trọng hơn, hắn ghé ngồi xuống bên bà, không nói...

- Cậu Năm đó à? - Tiếng bà thật ấm - Sao lâu rồi không thấy cậu ghé?

- Tôi bận quá chị ạ!- Hắn cầm lấy tay bà - Chị Mười! Có lẽ tới đây tôi phải đi một chuyến dài ngày. Rất dài... Chị ở lại nhớ giữ gìn sức khoẻ.

- Cậu đi đâu?- Giọng bà thảng thốt - Cũng già rồi, cậu tính đi đâu mà dài ngày?

- Công việc mà chị.

- Vậy là những người thân thiết cứ thay nhau bỏ tôi mà đi...Lúc trước là thằng Thục, bây giờ là cậu.

- Rồi tôi sẽ trở lại. Có thể tôi sẽ đưa cả thằng bé... Thục về cho chị nữa - Hắn đứng lên đi ra khép hờ cánh cửa lại, giọng thỏang đi - Chị Mười...Trước khi đi, nếu có thể, tôi muốn được nghe chị hát lần cuối cùng.

http://tieulun.hopto.org

Hắn ra ngả người xuống chiếc võng dù quen thuộc găng ở góc nhà. Trong tiếng võng kẽo kẹt, trong tiếng lá lao xao ngoài vườn, trong cả những tiếng động ồn ào từ ngoài ngõ dội vào, tiếng hát của người đàn bà văn công Quân giải phóng năm xưa lại khe khẽ vang lên...Vẫn là cái giai điệu dặt dìu và lãng mạn một thời khói lửa...

Năm Thành nhắm mắt lại. Cả một cánh rừng đạn bom với bóng những cô gái giao liên, du kích thấp thoáng hiện ra. Cả dòng sông Sài Gòn âm âm tiếng bìm bịp kêu và những vạt bèo lục bình trôi xuôi trôi ngược cũng hiện lên... Hiện lên cả khuôn mặt thời son trẻ của Tư Chao, của Sáu Nguyện, của Ba Đẩu, của Út Thêm...Hắn choàng mở mắt.

Tiếng hát vẫn ngọt ngào lan toả khắp phòng. Hắn nhẹ đứng dậy, nhìn người đàn bà một lúc lâu rồi rút từ trong túi ra một tờ ngân phiếu trị giá năm trăm triệu và một cuốn sổ tiết kiệm cũng ngang bằng như thế nữa đặt khẽ lên bàn rồi từ từ nhẹ chân đi ra...

http://tieulun.hopto.org

Đọan kết

Cách Sài Gòn chừng trên hai trăm cây số về phía đông bắc có một cái trảng khá rộng mang tên Trinh Nữ. Chuyển kể rằng, hồi Mỹ mới đổ quân, chúng bắt được một cô giao liên đang trên đừơng đi công tác. Sau mọi đòn tra tàn bạo, chúng đã không moi được bất kỳ một tin tức nào ở cô. Cuối cùng chúng quyết định lôi cô ra giữa trảng để làm nhục. Giữa cơn nguy biến, cô đã giật được trái tạc đạn trên giây lưng của một thằng và rút chốt. Một tiếng nổ vang lên. Cả cô và cả tiểu đội thám kích Mỹ ấy đều tan biến không còn lại một thứ gì. Bạn bè bảo năm ấy cô mới vào tuổi mười bảy, vẫn còn nguyên trinh tiết....

Lúc này cả khu trảng đang chìm dần vào trời chiều hưu hắt gió. Một vài ngọn lau già phơ phất ở đằng xa như một lời nhắn nhủ rì rầm về sự bất biến của thiên nhiên trước sự không ngừng thay đổi của con người. Thấp thóang đó đây vẫn còn những hố bom hố pháo chưa lấp kịp như thêm một minh chứng cho lời nhắn gửi đó.

Chợt từ hai đầu trảng có hai tốp người tách rừng đi ra. Nhìn từ xa bóng họ nhỏ xíu như không có thật, lại giống như những chiếc bù nhìn rơm canh rãy đang chuyển động về phía nhau. Đến gần, tốp thứ nhất người ta nhận ra đó là Sáu Nguyện, Ba Đẩu, Út Thêm và Lan Thanh. Sáu Nguyện đi trước, cách ba người kia một quãng. Còn tốp đi ngược lại chỉ có hai, đó là Năm Thành và Cầu. Năm Thành lại mặc bộ đồ trắng như ngày nào. Cầu bước phía trước hắn, hoang mang và lo ngại, toàn thân cứng đờ bởi khẩu súng ngắn đang lăm lăm trên tay người đi sau luôn chạm nhẹ vào lưng.

Cả hai tốp vẫn từng bước chầm chậm rút ngắn khoảng cách... Đến một lúc chỉ còn cách nhau chừng vài chục thước, cả hai bên đều dừng lại. Những con mắt nhìn nhau căng thẳng và đề phòng. Không gian như vón cục lại. Một tiếng chim rừng cô độc vút vào thinh không...

Năm Thành tiến lên đứng giáp mặt với Sáu Nguyện. Một hồng hào, sang trọng. Một gầy guộc, ốm đau. Người này có súng người kia tay không. Cả hai găm mắt vào nhau như bị khuôn cứng...

Và vào đúng cái khoảnh khắc tưởng chừng hiểm nghèo nhất, đột ngột Năm Thành cười hấc lên một tiếng khô khỏng rồi vung tay ném mạnh cây súng vào bụi găng. Bên này, Sáu Nguyện cũng lắc đầu nhẹ cười rồi thò tay rút cây súng kỷ vật đeo bên hông ném mạnh vào bụi găng khác. Nghĩ rằng ân oán giang hồ, hai kẻ đối đầu truyền kiếp này sẽ lăn xả vào nhau trong tư thế tay bo một mất một còn nhưng

http://tieulun.hopto.org

không, Năm Thành hơi lùi lại, kéo Cầu vào lòng ghì chặt một lúc lâu, mắt nhòa đi rồi đẩy về phía trước, về phía Sáu Nguyện, khẽ nói, giọng hơi ngàn ngạt:

- Cầu! Con lại với ba ruột con đi...

Cầu ngơ ngác nhìn lại rồi lại ngơ ngác nhìn tới... Trước anh, hai cánh tay khẳng khiu, run rẩy của người cha đang giang rộng ra đón đợi...Anh ngập ngừng bước lên...Khi hai thân hình ruột thịt ập vào nhau thì cũng là lúc Năm Thành quay lưng đi ngược trở lại. Vẫn bước đi chậm rãi, kiêu hãnh nhưng đã có chiều mệt mỏi. Màu trắng bộ Comlé mờ dần... mờ dần và khuất hẳn vào vạt rừng phía trước.

Thoáng đôi mắt rất buồn và đẹp của Út Thêm nhìn theo...Mọi người cũng nhìn theo.

Một ngọn gió chiều thổi qua trảng cuốn theo cả những lá cỏ đã héo khô về phía mặt trời sắp lặn. Cái ác đã tạm thời lui vào bóng tối nhưng cái ác vẫn hiện hình. Con người mặc đồ trắng kia sẽ tan biến vào hư vô hay rồi sẽ trở lại trong một bộ dạng hoàn toàn khác, tinh vi, hiểm ác hơn? Ân óan đã được tháo cởi hay ân oán vẫn còn buộc vào?

Con mắt chị vẩn lên một điều như thế và cái bóng trắng thấp thoáng như ma trơi kia cũng đang nói lên một điều như thế. Và đó chính là cuộc đời.

http://tieulun.hopto.org

Vĩ thanh

Ba tháng sau Sáu Nguyện mất đột ngột vì vết thương quá nặng trên đầu bị tái phát. Anh ra đi mà không kịp chứng kiến ngày vui của con trai mình với Lan Thanh. Đồng đội chôn anh ở trang trại "Thương Binh" cho mát mẻ và có điều kiện hương khói. Trên bia mộ anh chỉ ghi một hàng chữ: "*Nơi đây yên nghỉ một con người tử tế*" Sau đó ni cô Đàm Chao xin được đón anh lên chùa để cho linh hồn anh được mãi mãi siêu thoát và mau được trở về với cõi vĩnh hằng.

Út Thêm chính thức xin nghỉ hưu mặc dù tổ chức có ý giữ lại với cương vị phó giám đốc sở. Với sự khuyến khích và giúp sức của con gái cùng con rể, chị quyết định bỏ trọn những năm tháng còn lại để viết về cuộc đời mình, cuộc đời của đồng đội hôm qua hôm nay, người còn người mất.

Sáu tháng sau thì Hoàng trở về. Anh lại tiếp tục được theo đuổi công việc yêu thích của mình ở một chức trách mới.

Mai Phượng cũng đã hồi hương cùng với cô con gái có bằng tiến sĩ. Hai mẹ con mở một Công ty tư vấn và tin học ngay giữa trung tâm thành phố.

Ba Đẩu một năm sau cũng mất. Theo đề nghị khẩn thiết của Mai Phượng, trang trại "Thương Binh" được chuyển đến khu đồi chuối. Yêu cảnh mến người, ông Bảy Ngạnh, Hai Tính và Bảy Thu cũng tự nguyện ở lại làm trại viên.

Tám Quyền bị khởi tố và nhận một cái án 15 năm tù vì tội danh nhận hối lộ và tiếp tay cho các thế lực đen vi phạm nghiêm trọng những nguyên tắc kinh tế cơ bản của định hướng Xã hội chủ nghĩa.

Còn Năm Thành, không ai nghe tin gì về hắn nữa. Người thì bảo hắn đang sống ở nước ngoài, vẫn kinh doanh phát đạt, người lại bảo hắn đã về nước, hiện đang sống ẩn dật tại một vùng rừng Tây Nguyên quanh năm tự giam mình trong hang sâu và ở trần đóng khố như một già làng, nhưng nhiều người lại bảo hắn đã chết, chết vì vỡ tim. Giả thiết này xem chừng có vẻ hợp lý hơn.

Hết

http://tieulun.hopto.org